

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

HERODOTI HISTORIAR.

T. V. P. II.

A D N O T A T I O N E S

AD LIB. III. ET IV.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM TERTIUM.

CAP. I. Lin. 11. ἐνῆγε τῇ συμβουλῇ) Servo *Aldinum*, in cuius codice supra βουλῆς hinc calami errore natum testantur *Arch. Vind.* et *Theo.* Solet scriptor hanc in *consiliis* vocem frequentare. Loca notavit *Portus*. Συμβουλῇ sicubi conspiciatur, dubiae fidei est, uti VI. 109. et I. 157. Alibi massti damnant mutantque, quemadmodum *Medic. Pass. Ask.* VII. 15. VIII. 101. et 102. Non nescio, in *Platone*, *Xenophonte*, *Demosthene*, *Dinarcho*, multisque aliis συμβουλῇν sese legentibus obferre, sed eos nunc moror nihil. **WESS.** — *Commode* l. 5. ἐκ βουλῆς, consilio hominis; nunc, variandi caussa, τῇ συμβουλῇ, *suasu* eiusdem. *Structura* orationis sic intelligenda, ἐνῆγε τῇ συμβουλῇ *Καμβύση*, κελεύων αὐτὸν αἰτεῖν etc. Caeterum I. 157, 12. apud *Nostrum* in συμβουλῇς consentiunt omnes. **S.**

12. ἴνα ἢ δοῦς ἀνιῶτο, ἢ μὴ δοῦς) Ista scribens et vicina, [l. 15.] οὐκ εἶχε οὔτε δοῦναι οὔτε ἀρνήσασθαι, meminerat forsani *Euripidis* in *Iphig. Aul.* 56. *Tyndarei* sollicitudine distractum in diversa animum, quum tot nobilissimi filiam ambirent proci: Δοῦναι τε, μὴ δοῦναι τε, τῆς τύχης ὅπως ἄλυσαι ἄθραυστα: ista vulgatae vocis ἄριστα correctio, a nullis Codicibus, ut equidem arbitror, expectanda, debetur ingenio *Ti. Hemsterhusii*, locum explanantis ad *Hesych.* in ἄθραυστα. *Euripides* illic suum imitabatur *Aeschylum* *Suppl.* vs. 385. ἀμνηχανῶ --- Δράσαι τε, μὴ δράσαι τε, καὶ τύχην εἰλεῖν. **VALCK.**

19. μεγάλη τε καὶ εὐειδής) Glossator *S. Germani*: Εὐειδής [Εὐειδής] οὕτως φασὶν ἀδοκίμον εἶναι τὸ ὄνομα· ἀλλ' ὁ καλὸς ἔτι τοφῶν Ἀπομνημ. Γ. (p. 783. E.) Ἡρόδοτος Α'. δις καὶ τρίς, καὶ *Herodot. T. V. P. II.*

A 2

ἀπειράνεις οἱ Κωμικοί. Qui improbabant, litem de differente usu τοῦ καλλοῦ, εὐμόρφου et εὐειδοῦς in Ammonio et Thoma M. spectarunt. Τίνα εὐείδια τε καὶ μεγάλα habet cap. 3. Ego vero speciosam Niteti formam non nego, miror tamen. Erat unica Apriae filia, quem ante hos XLIV. annos Amasis exstinxerat, fato functus, sicuti cap. 10. perscribitur, in auspiciis huius Persicae expeditionis. Consequens est, ut plures annis XL. quum in Cambysis amplexus veniret, numerarit. WESS. — Difficultatem levatum ivit Larcher, monens minime certum esse, ante XLIV. annos extinctum fuisse Apriem ab Amaside: initium regni Amasidis numerari ab eo tempore, quo galea ei imposita est, (H. 162.) praeterea regnante etiam Amaside, complures adhuc annos vixisse videri Apriem. S.

24. διαβεβλημένος ὑπὸ Ἀμ. οὐ μανθάνεις) Ab Amasi deceptus esse nescis, pro te deceptum. Quam lib. I. c. 5. recte converterat Valla, hic formam loquendi minus apte interpretabatur, Poëtis etiam Latinis notam; quorum ubi loca collegit Io. Davies ad Ciceron. Tusc. IV. 15. rectius omisisset ad mentem Bentleii. Optimi quique veterum, Tragici praesertim, amant verbis γνωριστικοῖς in istum sensum rectos adiungere casus participiorum. Pro οὐ μανθάνεις hic quoque scribi potuerat οὐ γινώσκεις vel οὐκ αἰσθάνη. De multis ista quadrant Herodoteis: Soph. Antig. 538. εὐδ' ἐμάνθανον Τρέφων δὲ ἄτα. Aiac. 818. ἔγνωκα μὲν δὴ Φωτὸς ἡπατημένη etc. Pausan. II. p. 157. ὡς ἔγνωσαν ἀπατῶμενοι. VII. pag. 557. ἐπεὶ ἀπατῶμενοι συνῆκαν. Eurip. Med. 26. ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ἦσθαι ἠδίκημένη. Xenophon Ἑλλ. VII. pag. 359, 41. οὐκ αἰσθάνισθαι ἐξαπατῶμενοι. Thucyd. II. 51. ὅποτε τις αἰσθοῖτο κάμνων: vertit Lucretius VI. 1229. ubi se quisque videbat Implicitum morbo. Graecismus fuisset, ubi quis sentiebat morbo implicitus. Virgilius: Sensit medios delapsus in hostes. VALCK.

CAP. II. 1. οἰκισϋνται Καμβύσια) Dinon in Persicis, et Lynceas Naucratis in Aegyptiacis, τὴν Νεϋτῆτιν Κύρω πεμφθῆναι φασι ὑπὸ Ἀμασιδος, ἐξ ἧς γεννηθῆναι τὸν Καμβύσια, apud Athen. XIII. p. 560. F. ubi quae narrata fuerant e Ctesia, de Neitetide, ad Cambysen missa, pleraque concinunt Herodoteis. In Νεϋτῆτις, Νίτωρις, aliisque nominibus Aegyptiacum latere Minervae Neîr vel Nηîθ, vidit Iablonskius, monuitque plus semel. VALCK.

Ibid. Αἰγύπτιοι δὲ οἰκιστῆνται Καμβύσια) Herodoti haec manus: vide I. 4. et 94. Aegyptiorum de Cambysis matre Niteti opinionem, sicuti *Athenaeus* ostendit XIII. pag. 560., *Dino* in Persicis et *Lynceas* Naucratices *Aegyptiacorum* lib. III. amplexi fuerunt, quos *Polyaenus* Strateg. VIII. 29. sequitur. Nostri disputatio an valida sit, nunc quaerere omitto: adprobavit suo eam calculo *Ctesias*. WESS.

CAP. III. 12. Αἰγύπτου τὰ μὲν ἄνω, κατὰ θῆσω, etc.) Non dissimiles minae, neque fugit *Berglerum*, Carthaginiensium, alio tamen gestu declaratae, in *Plutarchi* Timol. p. 240. E. Cambysis dictum, et haud paullo significantius, convenit *Platonico* in *Phaedon*. p. 90. C. ἀλλὰ πάντα τὰ ὄντα ἀτεχνῶς, ὥσπερ ἐν Εὐρίπω, ἄνω καὶ κάτω στρέφεται: et *Demosthen.* adv. *Aristogit.* I. p. 492. ὅταν τὸ δίκαιον -- ἡττᾷται τοῦ φόβου, τότε ἄνω καὶ κάτω πάντα χεῖρ νομίζειν ἰστέφθαι. Rursus περὶ *Στεφ.* p. 156. Τῶν μὲν οὖν λόγων, οὓς οὗτος ἄνω καὶ κάτω διακινῶν ἔλεγε. Quo ille de genere saepe plura, atque eius exemplo *Dio* uterque, *Aristides*, *Libanius* etc. Neque id mirum, populare enim. WESS.

16. τὴν ἐπ' Αἴγυπτον στρατὴν) Apud *Athen.* XIII. pag. 560. F. tradidisse dicuntur *Dion*, et *Lynceas*, Καμβύσῃν ἐνδικοῦντα τῇ μητρὶ, [τὴν] ἐπ' Αἴγυπτον ποιήσασθαι στρατείαν. Suum hic atque alibi recuperabit *Herodotus*, στρατὴν: cui exercitus dicitur στρατὴ, expeditionem suscipere, στρατείαν ποιεῖσθαι, III. 39. V. 77. Ut *Herodotus*, στρατεῖαν et στρατεῖαν tanquam diversa semper distinxerunt *Thucydides*, *Xenophon*, ceterique scriptores antiqui. In his itaque corrigendis sequeretur iudicium *H. Stephani*, *Sylburgii*, *Hemsterhusii*, *Taylori*, *Marklandi*, *Ruhnkenii*. VALCK. — στρατὴν reposui, ut I. 206. WESS.

CAP. IV. 4. καὶ τὰ πολέμια ἄλκιμος) Possunt τὰ πολεμικά apud alios valere, saepe citra ius inculcata. *Herodotus* non admittet, nisi vi coactus, qui οὐδαμῶν ἔσαν τὰ πολέμια ἀμείνους V. 78. et τὰ δὲ πολέμια κάρτα δόκιμος eodem libro cap. 111. sive, uti ibi scriptus codex, τὰ πολεμῆια: tum ἄριστοι τὰ πολέμια VII. 9, 3. ἀγαθοὶ τὰ πολέμια VII. 238. πρῶτοι τὰ πολέμια IX. 57. sed manum conprimo. Confer ad *Diodor.* I. 54. et *Abreschii* *Dilucid.* *Thucyd.* p. 196. WESS.

11. ἀποστείλας τρεῖς) Bene *Arch.*; Τρεῖς *Med.* et alio-

rum turbat orationem, et Scriptoris morem, quo VI. 19. ἐπὶ Χερσονήσου ἀποστέλλουσι τριήρεϊ οἱ Πεισιστρατίδαι: et V. 85. μετὰ τὴν ἀπαίτησιν ἀποσταλῆναι τριήρεϊ μὴ: tum III. 44. ἀπέπεμπε τεσσαράκοντα τριήρεσι. Accedat, quod Reiskius, V. Cl. admovit, στείλας πλοῖον ἐς Κέρκυραν III. 52. ex Med. in πλοῖον conversum. WESS.

13. καταμεθύσας γὰρ τοὺς φυλάκους) Mactatis custodibus Laurentius ex Cod. sui θύσας, consentiente Arch. Non arbitror ex vero. Commodius multo est vulgatum. Quod de Cambyse sequitur [l. 15.] καὶ ἀπορίοντι τὴν ἑλάνην, exercuit doctissimum virum Miscell. Lips. Vol. VIII. pag. 87., exercuit alios. Deficit κατὰ, quod orationem fulcire, etsi tacitum, debet, ut saepe numero. Simile in Vindob. II. 121, 3. WESS. — Conf. IV. 179, 9. S.

CAP. V. 2 seq. μέχρι οὐρανῶν τῶν Καδύτιος πόλιος, ἣ ἐστὶ Σύρων τῶν Παλαιστίνων) Articulum ἥ ante ἐστὶ Iac. Perizonius Orig. Aegypt. cap. 23. p. 475. nullo iure sustulit. Pingi debet aut ἡ ἐστὶ, sublato tono, aut γῆ ἐστὶ, quae Iac. Gronovii plausibilis divinatio. In Phoenice Sidon et Tyrus fere ultimae erant, II. 44. et 116. Phoenicem excipiebat Syria Palaestina, iuxta mediterranei maris litus ad Aegyptum usque protensa. Τῆς Συρίας τοῦτο τὸ χωρίον καὶ τὸ μέχρι Αἰγύπτου πᾶν, Παλαιστίνη καλεῖται, scribit VII. 89. Paria his, ἀπὸ τῆς Φοινίκης, a Phoenice porrigitur propter hoc mare illud litus, παρὰ τε Συρίην τὴν Παλαιστίνην, καὶ Αἴγυπτον, ἐς τὴν τελευτᾷ, IV. 39. Sic de tractu regionis maritimo generatim: hic explanatur, quorum ditionis sit, distinctius. A Phoenice ad finem urbis Cadytis, (male μέχρι οὐρανῶν ad montes vertunt, quod H. Stephan. et Gronovius pulcre viderunt) Palaestinarum ceusebatur: hinc emporia ad mare, nam ἐπὶ iustum est, Ienysum usque, regis Arabis, τοῦ Ἀραβίου recte Arch. et Vind.; inde vero, ad Serbonidem lacum, omnia iterum Syrorum Palaestinarum. Haec, puto, aperta et vera sunt. Consequens videtur, ut Cadytis et Hierosolyma longe discrepent. Illa erat regionis maritimae, ac Philistaeae; haec a mari remotior, et mediterraneis montibus inposita, Iudaeae. Et quis Hierosolyma Καδύτιν adpellavit? Sanctam aiunt קדוש sive קדיש fuisse nuncupatam viri eruditissimi, a quorum ego opinione olim non abhorruī, inde et קדוּת Καδύτιν, formatam. Fac vero, Iudaeos San-

etiam religionis suae metropolin habuisse et vocasse, ut sane dixerunt, etiam-ne Philistaei et vicinorum alii, gentis Iudaicae osiores maximi? Qua porro dialecto קדמת Caduta, quum קד apud omnes sibilantem litteram servet constanter? Impulit ea res V. Cl. Thom. Hyde, ut Κάδουσι superiore libro [II. 159, 7.] atque hic Κάδουσις corrigeret, ad Itiner. Mundi Abr. Peritzot pag. 19., callide quidem, sed contra tabulas. Atque haec de Cadytis situ paucis: qua in disputatione ex parte quadam consortes Perizonium, Relandum, et doctum iuvenem (dignum, si fata sivilissent, vita prolixiore) Isac. Toussaint, Dissert. ante hos xxii. annos Franequerae scripta, de Cadyti Herodotea, habui. Anceps nunc et difficilis restat ex urbibus electio eius tractus, quibus Scaligeri et Perizonii, quippe in Arabiae mediterranea atque a mari retractor, Cades Barnea inseri non potest. Gaza Dissertationis Toussaint foret opportuna, modo nomen congrueret. H. Relandi Philistaeorum Gath, unde Κάδουσι et Κάδουσι; nasci potuerit, non imprudenter huc advocata fuit. Mihi, quod in vetere formula, N. L. De Ienysso nihil quoque habeo constitutum, nisi ex trium dierum eam inter et Casium montem intervallo videri prope Rhaphiam fuisse. De Serbonide palude et Typhone demerso in eam videndus Apollon. Rhod. II. 1215. cum Criticis veteribus. WESS.

CAP. VII. 3. σάξαντες ὕδατι) Divinus hic Arch. liber est. ἔλξαντες ὕδατι quis intelligit? nec melius erit ἔλξαντες ὕδατι, quod Pavii extudit ingenium; namque κατὰ δὴ τὰ εἰρημένα, secundum ea, quae dicta sunt, spem istam, ut ne de Codd. dicam, excludunt. Vasa innuuntur vinarie, quae aquā stipabantur, ut sitientibus potum in Arabiae illis arenis praeberent: hoc σάξαντες ὕδατι, sive, ut proxime, [cap. 6, 11.] πλησαντες ὕδατος. Cl. Reiskius, cui idem in opinionem incidit, ut verbo liquidis in rebus usus adpareret, ex Clementis Alex. Paedag. II. p. 219. ἀποσεισγμένους τροφαῖς, et Athen. VII. pag. 322. τυρῶ τε σάξας: tum Polybii Excerpt. pag. 1489. σάττονσιν εἰς ἀγγεῖα adposuit, [Polyb. XII. 2, 5. nostrae ed.] neque oblitus, prorsus opportunum, ἀγγεῖον ὕδατι σεισγμένον Luciani Deae Syr. c. 48. Adcedit Cercidae versus in Stobaei Serm. IV. p. 54. ἀνέρες, ὧν τὸ κίαρι Παλῶ σίσταται καὶ δυσκνήπτω τρυγί. Quibus omne Herodot. T. V. P. II.

*luto, seu vino, uti opinor, Cor sordet atque faece non par-
gibili, ex versione summi Grotii. Nam αἵματι τε καὶ σαρκὶν
διασάρτυν Galeni Protrept. pag. 5. praetereo. Neque enim
in dubio res manet. Latina in fraudem alios ne induere
pergant, correctione gaudebunt. WESS.*

CAP. VIII. 7. κροῦδα) Corrighenti docto viro κρο-
κίδα favent Arch. et Vindob., non certior usus. Κροῦς est
in Polluce, quin ipsa haec Herodotea ex Falckenburgii Co-
dice. Κροῦδας reliquisse Hesychium vocom series monstrat.
Κροκιδίζιν in floccis legendis posuit Aretaeus: habet Aëtius
lib. III. c. 161. περὶ κροκιδῶν. In Theophrasti Charact. c. 2.
vetustissimi mssii ἀπὸ τοῦ ἱματίον ἀφιδαῖν κροῦδα. Hippocra-
tis et Galeni libri variant, sicuti Foësius in Oeconomia
docuit. Quae si satis non faciunt, observata Salmasio in
Solin. p. 283. adcedere poterunt. WESS.

[8. λίθους ἑπτά. Norunt orientalium linguarum studiosi,
ex hoc Herodoti loco cum aliis collato rationem reddidisse
doctos viros, unde factum sit, ut in Hebraeorum sermone
iusiurandum eo vocabulo insigniatur quod a septenario nu-
mero derivatum est. S.]

15. ὑποτρόχαλα, περιξυρῶντες) Περίτροχαλα recipiet
e codicibus Herodotus. vid. Diss. Herod. p. 100. Praebet
illud Plutarch. T. II. p. 261. f. Περίτροχαλα κείρεσθαι Athenis,
quod ex Hesych. constat, σκαφίον dicebatur: ad Harpoer.
in Σκαφίον notat H. Valesius. Plura dedit H. Iunius, de
Coma c. 6. Potuerunt autem ista, κείρονται περίτροχαλα τοὺς
κροτάφους, commode reddi περιξυρῶνται. Sed pro περιξυρῶντες,
quae forma certe non est Ionica, fortasse cui scripsisse
suo more videbitur Herodotus περίξ ξυρῶντες τοὺς κροτάφους:
mihi tamen vulgatum potius ex interpretamento videretur
natum. VALCK.

Ibid. κείρονται δὲ περίτροχαλα) Verum hoc praestant
veteres schedae et sermonis consuetudo. Pollux de tonsurae
generibus, II. 29. κουρᾶς δὲ εἶδη, κῆπος, -- περίτροχαλα, ex
Salmasii in Tertulliani Pall. p. 266. certa emendatione.
Consentit Hesychius in Σκαφίον. Hinc Aristodemus tyran-
nus in Plutarchi T. II. p. 261. f. τὰς δὲ θηλείας (bene ita
Salmas.) ἠνάγκαζε περίτροχαλα κείρεσθαι, in orbem tonderi.
Talis εὐείμων ille καὶ ἀποκλειράμενος τὴν κεφαλὴν περίτροχαλα,
in Prisci Excerpt. Legat. p. 45. Tales Franci περίτροχον κείρο-

μενοι, *Agathiae* lib. I. p. 11. c. Arabum olim idem tonsurae modulus, proptereaue *Ieremiae* c. ix, 25. כְּצִי פֶה circumcisi capitis angulos, seu in rotundum capitis comam adtonsi. Plura *Salmasii* Epist. de Coma p. 50. et *Vitringae* Commentarius in *Esaiæ* c. xv. p. 463. WESS.

17. Οὐροτάλ) Dedi *S. Bocharto* Phal. II. 19. p. 110. et *Reiskio* Miscell. Lips. T. VIII. p. 88. hanc ex codicibus (nisi 'Οροτάλ quis maluerit) scripturam: nam Οὐροτάλ ultimam ex sequente articulo sibi sociavit. Designantur duo totius Orientis praecipua numina, *Sol* et *Luna*. In Οὐροτάλ princeps syllaba manifesto Hebraeorum et Arabum וְא, solem lumenque indicans, se prodit: desit enim praegnans caussa, ut 'Ολοτάλ cum *Pocockio* Specim. Hist. Arab. p. 107. formetur. Pars vocis extima in ambiguo haeret. *Reiskius* וְוְוְוְו Urotal, [vel Orvetal] h. e. lux et umbra. Qua quidem ratione sonus et litterae voci constant; [Arabum enim littera و respondet Hebraeorum ו.] haud scio an et Arabum atque Orientis Theologia. Lux, illorum in disciplina, boni origo; umbra et tenebrae, mali; ex bono et malo eidem numini cognomen impingere, incongrui quidpiam habet. Manet tamen suum specimen coniecturae. Aliam dabit *Io. Clericus* ad *Iobi* c. xxxi, 26. Mihi quoque suborta alia fuit, cuius in re ancipiti fidem prodigere nolo. Luna, sive *Coelestis Venus* Arabum, I. 131. 'Αλίστρα perhibebatur; unde, nisi binominis fuerit, alterutrum vitiosum videri posset. Sed puto neutrum. 'Αλλιάτ, quod ill. *Scaliger* ad *Fragment. Graec.* p. 27. iam pridem docuit, Arabum est הלל Halala, Alila, sive Luna μνησιδής et crescens. *Bochartus* plura. WESS.

CAP. IX. 12. βάψαμενον τῶν ἀμβροσίων etc.) *Aldi* et aliorum, etiam *Arch.* (e quo ἀψάμενον *Galeus*, longe errans, produxit,) potior lectio. *Consui* profecto prius coria ista bubula, ut canalem scorteum darent, debuerunt, quam variis ex partibus aptari inter se nectique. Non nego βάπτειν in Musis iterari, nec adspernantur tamen εἰς τὸν μηρὸν ἐνερβάφαρο II. 146. Amnis *Corys* Arabum *Geographo* וְוְוְו אלקרי, torrens *Core*. WESS.

15. τὸ ὕδωρ σώζει) Nihil in his quod offendat: parantur cisternae, ut aquam servant. Nonne quoque, ut potum sitientibus dent? Hoc postulant *Valla* et schedae, quae

ἵνα δεκόμεναι τὸ ὕδωρ πορίζωσι, ut aquam recipientes potum praebeant. Lubens fateor, me Laurentio adsentiri, siquidem plenior ita surgit sententia. Nolui tamen orationi, ne videar modum excedere, inserere; [bene factum; videtur enim πορίζωσι e scholio natum, quod ab homine profectum, qui σώζωσι τοὺς Πέρσας intellexerat.] qua formidine praepeditus non sum in revocata τριῶν voce [L. 17.] et ἱστρατοπιδεύετο. [CAP. X. l. 2.] Levia admodum sunt, quibus contra utramque pugnatur. Nam de locis tam arctis et difficilibus quod obponitur, ipse Vir Celeb. V. 116. profligavit. Ἐν Πηλουσίῳ στόματι, [Cap. 10, 1.] ad Pelusium ostium bene Valla. Στρατιῦνθαι praeterea et στρατοπιδεύεσθαι permiscetur V. 14. Sed quid multa? στρατοπιδεύεσθαι ἐν Πηλουσίῳ habetur II. 141. WESS.

CAP. X. 14. ὕσθησαν αἱ Θῆβαι ψεκᾶδι) Hoc mihi quoque sincerius videtur ante vulgato ψεκᾶδι. Veteris erant Atticismi, Moeridi adnotatae formae: Ψεκᾶς, Ψεκᾶθος, Ψεκᾶλος, Σεκᾶλον: eundem sonum in nonnullis alteri praetulērunt Iones. Numerum adfirmabit Aristides T. III. p. 567. τὰ κάτω τῆς Αἰγύπτου λαμπρῶς (λαμπρῶ forte scribendum:) [immo bene habet λαμπρῶς] πολλαῖς ὕται, ψεκᾶδι μὲν γὰρ καὶ τὰ ἄνω: quod multo verius Herodoteis proximis, οὐ γὰρ δὲ ὕται τὰ ἄνω τῆς Αἰγύπτου τὸ παράπαν: vid. Wesseling. ad Diodori I. p. 84. [P] Pluviā irrigari vel humectari est ὕσθαι. Recte restituit e msto Gronov. lib. II. c. 14. εἰ μήτι γε ὕσται σφί η̄ χώρη. Assyria ὕεται ὀλίγῃ, I. 193. hieme Scythia, IV. 50. ὕεται ταῦτα τῆς Λιβύης, IV. 198. In excerptis ex Indicis Ctesiae scribendum p. 655, 11. οὐχ ὕται, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ πορίζεται ἡ Ἰνδική: contra scribit Philostr. Indiam θαμὰ ὕσθαι. Aelianus N. A. XV. c. 6. ὕται Ἰνδῶν γῆ διὰ τοῦ ἥρος μέλῃσι ὑγρῶ. VALCK.

Ibid. ὕσθησαν αἱ Θῆβαι ψεκᾶδι.) Sequor Med. etsi patroni ψεκᾶδι non desint; at scribi demiror, augeri sic magnitudinem miraculi, quod ubique observata eodem tempore fuerit lapsa ex aëre una gutta, et mox cessaverit, non geminando lapsu: eoque magis, quod venerint ex calamo viri eruditi. Vide hoc Aristidis in Aegypt. p. 339. τὰ κάτω τῆς Αἰγύπτου λαμπρῶς πολλαῖς ὕται· ψεκᾶδι μὲν γὰρ καὶ τὰ ἄνω πολλαῖς ὡς ἐν χρόνοις: ubi si posterius πολλαῖς tollatur, uti aequum est, nihil utique indicatur aliud, quam minutam subin-

de [at hac ipsa notione, subinde haud raro graecum πολλά-
ως usurpatur,] in superiore Aegypto pluviam cadere, sive,
uti *Aelian.* de Anim. VI. 41. παντί δένει λεπταῖς τὸν θεόν.
Mitto νεφερόν ψεκάδι λεπτῇ μειγμένον *Plutarchi* Socr. Gen.
p. 596. c. et κατὰ νεφῶν ψεκάδας ὕεσθαι *Heracliti Allegor.*
p. 466. *WESS.*

CAP. XI. 15. πσιόντων ἐξ ἀμφοτέρων) Male praepo-
sitionem ab *Arch.* et *Vind.* exilio tradi, supra I. 76. signi-
ficatum est. Inmani autem barbariei, qua sanguinem hu-
manum, vino mixtum, in pateris circumtulērunt, per
ea est similis *Apollodori* *Cassandrensis* Tyranni in *Dio-*
dori T. II. [Excerpt. ex lib. XXII.] p. 563. ubi olim plura.
WESS.

CAP. XII. 4. χωρὶς μὲν γὰρ τῶν Περσίων etc.) Omnia
ista, uncinis incincta, ex Grammatici scholio derivat *Cl.*
Abreschius. Non audeo accedere, Abeunt minime ab ab-
undantiore *Nostri* in scribendo more, habuitque suo *Syne-*
sius in libro, tantum in regis *Psammeniti* nomine lapsus.
Cur autem Aegyptiorum capita fuerint duriora, fragi-
liora Persarum, disputavit praeter alios *Mercurialis* *Var.*
Lect. I. 21. *WESS.*

17. ἀσθενίας φορέουσι τὰς κεφαλὰς) Persae, quia σκυτροφίον-
σι, πῖλους τιάρας τε φορέοντες. Horum recordabatur forte *Pla-*
to, quando de *Leg.* XII. p. 942. D. τὴν τῆς κεφαλῆς, inquie-
bat, καὶ ποδῶν δύναμιν μὴ διαφθεῖρειν, τῇ τῶν ἀλλοτρίων συνεπαρμά-
των περικαλυφῇ τὴν τῶν οἰκείων ἀπολλύντας πῖλων τε καὶ ὑποδημά-
των γίνισιν καὶ φύσιν. Hoc in loco πῖλοι capitis sunt tegumen-
ta: pedum involucria πῖλοι eidem *Platoni* dicuntur in *Sym-*
pos. p. 220. B. quod *Pollux* adnotavit VII. 172. *Platonis*
locum respicit *Musonius* *Io.* *Stobaei* p. 17, 53. Non protrita
Graevius dedit ad *Hesiodi* *Erg.* κ. Ἡμ. vs. 542. *VALCK.*

18. πῖλους τιάρας φορέοντες) *Synesius* πῖλους duntaxat, sed
multa alia suo sermone mutans. Ego cum *Gronov.* sentio,
cui *Strabo* ex parte adstipulatur, τιάρας περικύμντοι πῖλωτες,
de *Persis* XV. p. 1066. [p. 733. B. ed. Cas.] *Iornandes* *Getic.*
cap. XL de *Diceno*, nomen illis *Pileatorum* contradens, ut
reor, qui opertis capitibus tiaris, quos pileos alio nomine
appellamus, litabant: quasi omnes pilei fuissent tiarae,
quod secus habet. Mox ἰόντα εἶδον [l. 19.] ex schedis resti-
tui, inhaerens vestigiis Auctoris, IX. 54. VI. 109. etc.

Confer Gronov. IV. 23. [ubi nihil quidem, quod huc faciat, reperitur.] WESS.

CAP. XIII. 3. ἀνὰ ποταμόν) *Cambyses navem Memphin versus misit.* Hic non requiritur articulus, recte etiam omissus IV. c. 14. ἔπλεον κατὰ ποταμόν - - ἐς θάλασσαν: hoc est secundo flumine navigare; illud, adverso. κατὰ ῥέον et ἀνὰ ῥέον similiter adhibentur. In iisdem formulis saepe requiritur articulus adiectus: de Euphrate, lib. I. c. 194. ἀνὰ τὸν ποταμόν, adverso flumine navigari nequit prae rapiditate. II. 96. in Nilo haris ἀνα μὲν τὸν ποταμόν οὐ δύναται πλέειν - - κατὰ ῥέον δὲ κομίζεται. Lib. IV. c. 18. πλέον ἀνὰ τὸν Βερυσθηνία. Secundo flumine vehi, κατὰ τὸν ποταμόν καταπλεύσαι, Thucyd. IV. c. 107. et Aeschini de Fals. Leg. p. 44, 30. et 38. Contra adverso Eridano navigare Luciano est ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Ἡριδανόν, T. II. p. 88. adverso Nilo, ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Νεῖλον, T. III. p. 536. In his similibusque verbo praefixa praepositio phrasin determinat. Sed qui Alexandria profecti nave petebant Aethiopiam, nisi fallor, Diodoro Siculo I. p. 200, 59. non κατὰ, sed ἀνὰ τὸν Νεῖλον πλέοντες dici debuerunt; prouti legitur p. 272, 55. et 300, 90: VALCK.

7. καὶ τοὺς ἀνδρας κρεουργηδὸν διασπάρσαντες) *Opinor in his aliquid esse commissum.* Apparet satis nautas indicari, eadem Mitylenaca navi vectos. Sed bene si *Herodotum* novi, non neglexit de numero eorum, debuit certe, addere. Studiose adscribit c. 14. Aegyptiorum ad bis mille supplicio fuisse destinatos ultimo de regionum iudicum sententia, et eorum quidem in vicem, qui cum navi Mitylenaea ad Memphin crudeliter fuerant absumti, denis singulorum loco computatis: obtruncati ergo ducenti sunt. Lege nunc καὶ διηκοσίους ἀνδρας etc. et ratio et oratio constabit. In τοὺς latent numerales ΗΗΣ notae διηκοσίων. Si [aliud exemplum vocis] κρεουργηδὸν desideretur, *Eunapius* in *Aedes*. p. 45. dabit. WESS. — Immerito τοὺς ἀνδρας sollicitasse videtur *Vir doctissimus*. Fuerint in navi ducenti homines: non nego. τοὺς ἀνδρας adiecto articulo scribens *Herodotus*, indicat, dilaniatos fuisse quotquot homines in ea fuerant. S.

9. χρόνῳ παρέστησαν) *Laurentii Latina, obsessi aliquamdiu restiterunt, correxerat bene H. Stephanus, inconsulto spreus. Viam muniverat Scriptor VI. 99. ἰθαυτὰ τούτους ἐπο-*

λόμενον --- ἐς δὲ καὶ οἱ Καρύστιοι παρέστησαν, donec etiam Carystii in deditionem venerunt. Porro cap. ult. lib. VI. ἐπολιόμνηστο, ἐς δὲ καὶ οὗτοι παρέστησαν: tum V. 56. παρέστησαν δὲ ἐπὶ μισθῷ τοῖσι τέκνοισι. Non addo aliunde plura. Lege notas Cl. Io. Taylori ad Demosthenis Androt. p. 244. et Abreschii Diluc. Thucyd. p. 328. WESS. — Quo magis mireris, nuper etiam virum doctum contendisse (in Actis philol. Lips.) haud dubie hic παρεστήσαντο legendum, provocantem ad illud III. 155, 12. οἱ πολέμιοι παραστήσονται. Non meminerat vir optimus, secundum aoristum huius verbi non minus, quam futurum medii, reciprocum vel passivum habere significatum. S.

CAP. XIV. 10. παρὰ τοὺς πατέρας) Servanda fuerat, opinor, altera lectio, κατὰ τοὺς πατέρας: quum puellae plorantes illac praeteribant, ubi parentes erant collocati. Κατὰ significat in talibus ex adverso, contra. Herod. p. 134, 7. [II. 121, 68.] ὡς δὲ κατὰ τοὺς φυλάσσοντας ἦν. Rursus p. 195, 28. p. 364, 11, [III. 86, 3. VI. 101, 2. Conf. supra ad II. 158, 11.] Thucyd. VIII. 86. ἐπειδὴ ἐγένοντο πλείους κατ' Ἄργος. Xenoph. Ἑλλ. IV. p. 302, 5. κατὰ Λακισδαιμονίους ἐγένοντο. Demosth. contr. Conon. p. 689, 12. παρέχεται Κτησίας κατὰ τὸ Λεωκόριον: mox iterum, ἡμῖν συμβαίνει - πάλιν κατ' αὐτό πως τὸ Λεωκόριον εἶναι. VALCK. — Sic de his qui in acie stant ex adverso aliorum, Herod. IX. 27, 36. c. 46, 6 seq. et deinde saepius. S.

Ibid. παρήσαν αἱ παρθένοι) Pingi potuerat παρῆσαν aut παρήσαν, de quo II. 163. At placuit scriptorum fidem sequi. Offerent sese ἦσαν δρόμῳ III. 77. ἦσαν ἐπὶ τὴν οἰκίην IX. 5. ubi ἦσαν tamen scripti. Etymologus p. 121, 42. καὶ ἐν συνθέσει ἀπῆεν καὶ παρῆεν καὶ ἐξῆεν τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν --- ἀπῆσαν. [Vide Var. Lect.] Rediit praeterea [L. 11.] οἱ μὲν ἄλλοι πατέρες, quod ex scriptionis compendio vitiatum series postulat. Denique παρεξελθουσίων, [L. 13.] cui rarior usus, quo minus in sede illibatum haereret, nocuit. Τὸ δὲ φάσμα τοῦτο ἰωυτὸν μὲν παρεξελεῖν, VI. 117. Sophocles Antig. 933. ποίαν παρεξελεθούσα δαιμόνων δίκην. WESS.

22. τὸν παῖδα ἡγεόμενον ἐπὶ θάνατον) Tametsi bonae fidei Codd. sic velint, vereor, ut recte valeat. Vetus ἀγεόμενον rarum videtur, minime tamen genio sermonis pugnans: convenit συμβαλλέμενος τοὺς μῆνας VI. 63.; usus respondet:

mox certe τὸν παῖδα ἐπὶ θάνατον στείχοντα [L. 37.] de eodem regio iuvene posuit: adcedit, lapsus leviter, *Aristoteles Rhetor.* II. 8. p. 78. διὸ καὶ Ἀμικς, ἐπὶ μὲν τῷ νικῆ ἀγομῆν ἐπὶ τὸ ἀποθανεῖν, οὐκ ἰδᾶκρυσεν, ὡς φασιν, ad haec adludens. Quod si tamen ἡγεόμενον defendi debeat, refingi ἡγεόμενον τὴν ἐπὶ θάνατον poterit, ut dux eorum fuerit, qui fatale illud iter ingrediebantur. Τὴν ὁδὸν ἡγόντο IX. 15. τὴν ἐπὶ θανάτῳ supra. [nescio an I. 109, 3. respiciat: sed vide ibi notata.] WESS. — Potuerat, si opus fuisset, ad VII. 223, 8. provocare, coll. I. 24, huius cap. S.

38. οὔτε ἀνκλαύσας) Praecessit ἀνκλαύσας μέγας et sequetur. Nunc schedae aliud probant, idque commodum aequae: τὸν ἄν ἰδόνται ἀποκλαύσαντα, II. 121, 3. *Aeschylus Prometh.* 638. Ὡς ἀποκλαῦσαι κἀποδύρεσθαι τύχας. *Sophocles Oed. Tyr.* 1466. *Philoct.* 709. et frequentissime *Propertius*, sollers priscorum aemulator. WESS.

41. ἢ μίζω κακὰ ἢ ὥστε ἀνκλαίειν) Saepius omissum non requirerem, si codicibus abesset, ὥστε: a Codicibus affirmatum haud sanequam repudiarem, quippe quod in eadem saepe soleat exprimere structura *Xenophon*, sicuti Ἀπομν. III. p. 448, 30. μίζον ἢ ὥστε φέρειν δύνασθαι κακόν: idem paucis dixit *Eurip.* *Hec.* 1114. κρείσσον ἢ φέρειν κακὰ: μίζον ἢ φέρειν, *Soph.* *Oed. Tyr.* 1302. In *Eumenid.* *Aeschylus* forte restitui poterit vs. 473. τὸ πρᾶγμα μίζον ἢ τιν' οἶσθαι τοῦδε Βροτὸν δικαίῳ. Quae primum occultaverat amorem, *Stratonicae* τὸ κακὸν μίζον ἡσυχίης ἐγένετο, in libello de *Dea Syria* p. 469. Censebat *Herodoti* *Psammenitus*, eam cladis esse domesticae gravitatem, quae fletu levare recusaret; quique adeo flenda pateretur leviora perperum: τὰ οἰκητὰ ἢ μίζω κακὰ ἢ ὥστε ἀνκλαίειν. Ista *Ios. Wasseus* commodum admovit *Thucydideis*, VIII. 75. μίζω ἢ κατὰ δάκρυα πεπονθότας. In *Stobaei Flor.* Tit. 121. p. 612. exstat illud *Bacchylidis*, μίζον ἢ πινθεῖν κακόν. Quae verbis exprimi nequeunt prae magnitudine, κρείσσον ἢ λίξι λόγῳ *Τολμήμας* *Eurip.* dixit *Supplic.* vs. 844. Illud Eiusdem apud *Strabon.* VIII. p. 563. B. [p. 366. ed. Cas.] Ἀρετὴν ἐχούσης μίζον ἢ λόγῳ φράσαι, et vicina suspicor equidem, ob historiam *Messenicam*, e *Cresphonte* petita. *Herodoteum* ὥστε vel ὡς in talibus occurrit in dicto *Simonidis Plutarch.* II. p. 15. c. apud *Philon.* *Iud.* p. 884. E. *Pausan.* I. p. 48. IV. p. 325. VALCK.

42. πένθος) πάθος melius. Eiusdem originis voces, (quales βάθος et βένθος,) atque a Grammaticis saepe permutatae, veterum tamen usu distinguuntur. Quod sequitur [l. 44.] Homereum ἐπὶ γήραος οὐδῶ, Plato, Lycurgus, et Hyperides adhibuerunt: vid. Io. Taylor V. Cl. in Or. *Lycurgi* p. 328. quem tamen oratorem p. 153, 5. ad normam Atticam scripsisse suspiceris, ἐπὶ γήρας οὐδῶ, prouti *Lysiam* dedisse liquet ex Harpocr. in Ὀδός. Aeneum limen, χάλκας οὐδός in oraculo dictum, Sophocli vocatur in Oed. Col. vs. 57. χαλκίπους οὐδός: neque enim οὐδός vulgari debuerat: vide vs. 1586. et Schol. Ὀδὸν adfirmant Suidas et Eustathius. VALCK.

45. καὶ ταῦτα ὡς ἀπενειχθέντα etc.) Procopius Bell. Vand. I. 6. ταῦτα ἐπεὶ ἀπενειχθέντα ὁ Φάραξ ἔγνω, et Belli Pers. II. 24. Id mirum accidit, tot membranas εὖ δοκίειν σφί εἰρησθαι prae se ferre: quae mihi spectasse regium videntur consilium; nam Cambysi plures adfuisse procerum, rerum cohaerentia patefacit. Sic, ipsi s videri recte illa dicta, haud utique sine colore et specie veri. Certum praestant ἐπιστόματος Καμβύση scripti libri, sicuti I. 91. indicatum. WESS. — In istis, Καὶ ταῦτα ὡς ἀπενειχθέντα ὑπὸ ταύτου, εὖ δοκίειν οἱ (sive σφί malis) εἰρησθαι ὡς δὲ λέγεται ὑπ' Αἰγυπτίων, δακρύειν μὲν Κροῖσον, perspicua satis sententia est; sed in verborum structura insunt nonnulla, quae turbata videri possint, nisi Herodotei moris memineris. Ut a postremis verbis incipiam, de illa quidem loquendi formula ὡς δὲ λέγεται, δακρύειν μὲν (nempe λέγεται, vel λέγουσι) Κροῖσον, abunde dixi ad I. 58, 7. Tum vero in his quae procedunt, satis patet, ad infinitivum δοκίειν idem verbum λέγεται e sequentibus intelligi. Denique, quum planissime sic dicturus fuisset, Καὶ ταῦτα ὡς ἀπενείχθη, Et haec postquam relata sunt, potuerat pro verbo finito, quoniam reliqua oratio infinita est, infinitivum ponere; quemadmodum in tali oratione ἐπεὶ et huiusmodi particulae frequenter cum infinitivo construuntur; veluti III. 35, 10. et II. 32, 24. ubi conf. quae Wess. adnotavit. At nunc placuit auctori, cum particula ὡς, loco verbi finiti, aut loco infinitivi, participium construere, ut ταῦτα ὡς ἀπενειχθέντα idem valeat ac ταῦτα ὡς ἀπενείχθη. Similiter VI. 31, 5. ὡς ἐκάστην (νῆσον) αἰγείοντες οἱ βάρβαροι, ἰσαγγέμενον τοὺς ἀνδράπους: et VI. 79, 7. ὡς ἐκάστου ἐκκαλέμενος

ὁ Κλειμένης, ἔστιν: ubi αἰρίοντες et ἐκκαλύμμενος idem valent ac ἔρειν et ἐκκαλύετο. S.

CAP. XV. 5. ἣν δὲ καὶ ἠπιστήθη μὴ πολυπρηγμονεῖν) Noli ἠπιστήναι movere, quantumvis Arch. ἐπιστήναι concinnius tinniat. Quaerunt, possit-ne ἠπιστήναι ex ἐπίσταμαι formari: negavit H. Stephanus: satis acerbe, etsi tectius, a Porto propterea in Lex. Ion. perstrictus. Accipe haec ex litteris Cl. Abreschii: H. Stephan. in *Collectione Verbor.*, quorum Themata sunt Anomala, audiendos esse negat, qui ab ἐπίσταμαι repetant ἠπιστήναι, quod tempus tantum sit τοῦ ἀπιστίου. Verum fallitur haud dubie vir doctus. Saepe eo utitur Plato: in *Convivio* p. 321. A. ἐπιστήναις: *Phaedr.* p. 357. D. ἐπιστήναι: *III. Legg.* p. 589. B. ἠπιστήναι: et *ibid.* C. [ubi ἠπιστήθησαν. Citantur autem paginae edit. Lugd. 1590.] Hactenus Vir amicissimus. Ego vero mallet ἠπιστήναι aut ἐπιστήναι μὴ πολυπρηγμονεῖν, ex more supra I. 77. firmato. WESS. — De partic. ἣν in ed. Wess. temere pro si posita dixi in *Var. Lect.* Iam verbum ἠπιστήναι idem Wesseling. cum Porto ab ἐπίσταμαι derivans, passiva notione accepit; quod vel inde adparet, quod πολυπρηγμονεῖν in participio, quam πολυπρηγμονεῖν maluerit. conf. ad c. 1, 24. Eadem notione Valla acceperat, cuius versionem h. l. etiam Wess. cum aliis editoribus tenuit: Qui si compertus etiam fuisset non affectasse res novas. Portus vero, pariter quidem passive accipiens, impersonaliter dictum ἠπιστήναι existimavit: Si compertum fuisset, si constitisset, nihil eum novi curiose moliturum. At in omnibus quidem exemplis ab Abreschio e Platone productis ἠπιστήναι, ἐπιστήναις etc. haud dubie activa notione ponuntur. Unde profectus Werferus (in *Act. Philol. Monac.* T. I. p. 106.) sic vertenda Herodoti verba monuit: Si autem scivisset non moliri res novas; opportune conferens ista ex VII. 29, 15. ἐπίστασο εἶναι αἰὶ τοιαῦτος, scito semper talis esse vir, scito te semper talem praestare. Et haec quidem utique commodissima ratio est expediendi hunc locum, si modo ad thema ἐπίσταμαι referendum sit istud ἠπιστήναι. At mihi, hoc verbum cum H. Steph. (cuius vide *Thes.* T. III. p. 140. B. et D.) ad thema ἀπιστίω referenti, persuasum est, obtinere hic illum graecae linguae idiotismum, passim a Grammaticis notatum, quem supra in Adn. ad I. 68, 11. attigi: nempe ex duabus negationibus

alteram abundare. Scilicet *εἰ ἠπιστήθη μὴ πολυπρηγμονεῖν*, idem est ac si dixisset, *εἰ ἐπιστεύθη μὴ πολυπρηγμ.* aut *εἰ μὴ ἐπιστεύθη πολυπρ.*, si de illo creditum esset, non eum res novas moliri, aut, nisi creditum esset novas eum res moliri. Similima certe ratione apud Thucyd. I. 10. *ἀπιστοῖν μὴ γενέσθαι* τὸν στόλον idem valet ac *πιστεύει μὴ γενέσθαι*, aut *μὴ πιστεύει γενέσθαι*: et apud eundem, II. 101. *ἀπιστοῦντες αὐτὸν μὴ ἤξειν* idem valet ac *πιστεύοντες μὴ ἤξειν*, aut *μὴ πιστεύοντες ἤξειν*. Similisque ratio illius dictionis apud Nostrum I. 68, 11. *ὁπὸ ἀπιστίας μὴ γενέσθαι μηδαμῶ* etc. S.

10. *ἐν δὲ δὴ καὶ τῷδε τῷ Λίβυος* etc.) Revocavi sollemnem formulam *ἐν δὲ δὴ*, quemadmodum II. 43.: tum Inaro, iuventibus schedis, non negavi ex patria nomen, quo c. 12. VII. 7. et in Thucydidis I. 105. insignitur, ubi *Λίβυς, βασιλεὺς Λιβύων τῶν πρὸς Αἰγύπτῳ*. In Ctesiae Excerpt. [c. 32.] p. 644. *Ἰνάρου Ἀνδίου ἀνδρὸς* nunc ex prava, at dudum ab egregiis viris correcta, scriptura legi, Celeb. Dukerus tacitum non habuit. Veram Liban. T. I. p. 420. c. servavit etiam. Iustum itaque τῷ Λίβυος *Ἰνάρω παιδί*. Quod autem Persarum in more fuisse docetur, *rebellantium regulorum liberis principatum non auferre*, eius contrarium recentiores Persae, victis gentibus parcentes, nunquam regiae familiae, observarunt apud Agathiam lib. IV. p. 94. ed. Venet. WESS.

12. τῷ Ἀμυρταίου Πανσίμ) De Amyrtaeo II. 140. Confiunt his ex verbis viri eruditi, praeterque ceteros Ampl. Bouherius, Diss. Herod. c. 1. Herodotum vitam in tempora Darii Nothi, Persarum regis, prorogasse: descivisse enim Amyrtaeum anno eius secundo, regnumque tenuisse sex annos, ex Syncelli fide, Chronograph. p. 205. ed. Venet. At ea, quum opinionis ducem non testatus sit, fallax est. Ex Thucydide I. 110. Diodoro XI. 71. et Ctesiae Excerptis liquere videtur, circa Olymp. LXXIX. Inarum et Amyrtaeum Persarum excussisse iugum, certe utriusque defectionem bello Peloponnesiaco fuisse priorem. Tutatus fortasse se, cum in paludibus Aegypti latitans Amyrtaeus ad deditionem adigi difficulter posset, in id usque bellum fuit; Syncelli tamen auctoritas validius fulcrum desiderat. Stat meis a partibus H. Dodwellus, V. Cl. Annal. Thucyd. p. 99. WESS.

CAP. XVI. 5. *ὡς δὲ ταῦτά οἱ ἐπιστάλας ἐγένετο*) Ita

praestat augeri. Inferius c. 141. ταῦτά οἱ ποιεῖν ἐπιτέλλει: et ad l. 117. Sustuli quoque τὸν νέκυν, ex praecedentibus inconsulto repetitum. Dio Chrysostomus Corinth. p. 466. hinc orationem distinxit: quod Amasin autem ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ ὑπολαβεῖν oratio ostentat, id manifesto claudicans, ὑποβαλεῖν doctissimus Berglerus recte instauravit. WESS.

10. Πέρσαι γὰρ θεὸν νομίζουσι εἶναι τὸ πῦρ) Ioannes Chrysost. iisdem paene verbis T. II. p. 54. B. θεὸς παρὰ Πέρσαις νομίζεται τὸ πῦρ. Alia plura Brisson. Regn. Pers. II. 14. et Sam. Tenullius Dissert. Histor. de Igne c. 9. p. 48. Quae Persis ignem deum cum obtrudunt, nimis stricte urgenda non sunt: ἱερὸν illis πῦρ erat, quem sacrum ignem mortuo rege et summo in luctu studiosissime exstinguebant apud Diodorum XVII. 114. quod citra impietatem et religionis contemptum fieri profecto non potuit, si ignis Deus esset. Neglexit hoc Th. Hyde, multa pro Persis disputans, de Relig. Pers. c. 1. et 6. abreptus tamen nimio gentis studio: nam ignis in ea natione cultum plus quam civilem fuisse, ex edicto regis Saporis in Assemani Orient. Biblioth. T. I. p. 191. liquet apertissime. At hoc nunc non agitur. Recte Cl. Gronovius in sequentibus οὐ δίκαιον εἶναι λέγοντες ex Med. admisit: postulant id ipsum alii; neque nocet hilum Stobaeus, orationem Herodoti inmutans. Adsunt praeter ea, quae vir Celeb. advocavit, similis structurae plura VI. 13. VII. 144. etc. WESS.

14. πῦρ θερίον εἶναι) Qui requiritur articulus, vel e Stobaeo p. 614, 48. potuisset interseri: τὸ πῦρ θερίον εἶναι ἔμφυχον: ut paulo ante, Πέρσαι γὰρ θεὸν νομίζουσι εἶναι τὸ πῦρ, atque alibi passim articulo [qui tamen non citra exceptionem necessarius est] subiectum insignitur orationis. Paulo post tolerari nequit invectum a Gronovio φεῖν, pro σφί, vel σφιν, ut est apud Stobaeum. Verum in istis: οὐκ ὄν θερίοισι νόμος οὐδαμῶς σφί ἐστι τὸν νέκυν διδόναι: pro τὸν v. suspicor olim fuisse scriptum, αὐτοῦ (sive ἀνθρώπου) νέκυν, hominis cadaver: τιν νέκυν venerat olim in mentem; nunc placet alterum. Superius paulo scripsit νεκρὸν ἀνθρώπου, et II. 90. muliebri cadaver dixit νεκρὸν γυναικός, II. 89. pueri, παιδίου νέκυν, I. 113. Saepius alibi loquitur ad eandem rationem, non secedens ab usu, quem alii quoque receperunt. Uxor cadaver δάμαρτος νέκυν Eurip. dixit, Or. 1623. ἀνδρός νε-

πρὸν, Soph. Electr. 1488. τὸν Ἑκτορος νεκρὸν, *Athenaeus* XV. p. 688. D. Vid. *Platonis Gorgias* p. 524. c. *Eustath.* ad *Il.* I. p. 682, 49. In *Herodoto* magis etiam adfirmabunt ἀνθρώπου τέκνον ista *Antonini* VI. 13. νεκρὸς οὗτος ἰχθύος, οὗτος δὲ νεκρὸς ὄρνιθος, ἢ χοίρου. VALCK. — At per se facile intelligebatur, de hominis hīc agi cadavere. S.

17. οὐδαμῶς σφί ἐστι) *Miror οὐδαμῶς Φησὶν ἐστὶ amplecti ex Mediceo* Cl. Virum: nihil enim eius errore ineptius. Σφίσιν ille voluit, quorsum Ask. si praecedentis ultima admoveatur, ducit. Aegyptios autem vulgarem ignem Θηρίον ἔμψυχον censuisse, non abhorret a vero: alioqui inter eorum numina ΦΘΑΣ sive *Vulcanus*, ignis et plerarumque artium inventor, apud *Diodorum* I. 12. et 13. Iunge *Nicandri Alexiph.* vs. 175. et *Plut. Sympos.* VII. 4. p. 703. WESS.

21. οὐκ Ἄμασις ἦν ὁ ταῦτα παθὼν) *Cambysis* insaniam, et popularem Aegyptiorum in hac tegenda contumelia sollicitudinem iure merito ridet *Sinopensis Diogenis* admirator, *Dion Chrysost.* Or. 37. p. 466 seq. et praeter cetera, οἱ Αἰγύπτιοι τε, αἰτ, καὶ Καμβύσης, εἴτε ἄλλος τις ἦν ὁ ταῦτα παθὼν, εἴτε αὐτὸς Ἄμασις ἦν, τύπος ἦν ἀναιμος, ἄσαρκος, ἄψυχος. Hoc quoque stultissimum Regis facinus in libro *Historiarum* deperdito narraverat *Diodorus*, quod liquet ex *Eclog. de Virt. et Vitiis* p. 556. VALCK.

CAP. XVIII. 2 seq. ἐπίπλεος - - πάντων τῶν τετραπόδων) Sic *Acta Ap.* x, 12. De *Mensa* hac *Solis*, *Pausan.* VI. 26. et ibi *Kühnius*: at uberius multo *Aldus* in docta Praefatione, *Philostrati* Latinae interpretationi praefixa, *Hieronymi μνημονικὸν ἀμάρτημα* in ea mensa erudite et modeste castigans. Addo, *Libanium* Orationi *Antioch.* T. II. p. 385. hinc colorem dedisse. WESS. — Expendi meretur ratio qua in hunc *Herodoti* locum de *Solis mensa* commentatus est *Heeren*, in *Ideen über die Politik* etc. T. II. p. 378 et seqq. ubi alia nonnulla *Herodoto* memorata, tam erudite, quam ingeniose, pertractantur. S.

CAP. XIX. 4. ἐν ᾗ δὲ τοὺς μετήσαν) *Usque dum isti veniunt: Valla.* *Herodoteo* more (ἦσαν et ἀπῆσαν alibi leguntur Ionice scripta:) scribendum μετήσαν, vertendumque: dum ad istos arcessendos proficiscebantur. *Infra* c. 28. quem adduci iusserat *Apin*, μετήσαν ἄξοντες. *Atticum* est

μετῆσαν: μετῆσαν Ionicum. *Ire quid petitur, idē in ἐπὶ τι*, Poëtis et in veteri lingua dicebatur μετὰ τι: hinc ista vis significandi haesit in μετελθεῖν, μετῆσαι, μετῆκειν, similibusque. Eurip. Andr. 561. Οὐ γὰρ μᾶς σε κληδόνος προθυμία Μετῆλθον, ἀλλὰ μυσίαν ἐπ' ἀγγέλων. Soph. Phil. 343. Ἥλθόν με νηὶ ποικιλοστόλῳ μέτα. Huius generis quaedam prostant ad Eurip. Phoen. p. 446. In Aristoph. Eq. 602. μετῆσαν στρώματα, ibant petitur stragula, prout optime cepit L. Küsterus; qui domo aberat, ista scribens ad Aristoph. Eccles. 530. „Μετῆλθε: Id est, accersitum venit: sic enim scribendum est pro μετῆκε.“ Vulgatum verbum iure tuetur Steph. Bergler. in Notis, quas unius P. Burmanni Sec. debemus munificentiae, ad literas elegantiores amplificandas atque in Belgio tutandas nati. VALCK.

Ibid. ἐν ᾧ δὲ τούτους μετῆσαν) Negligi haec non debuerant. Similia c. 28. οἱ μὲν δὲ μετῆσαν ἄζοντες. At utrobique oportuerat μετῆσαν, refinxique adeo. Refer huc c. 15. τὸν μὲν δὲ παῖδα εὖρον οἱ μετιόντες, ubi arcessendi potestas potior. Strabo XIV. p. 950. A. [p. 641. B. ed. Cas. Conf. Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 135.] καὶ ἀλλαχόθεν μετιόντες αἰετίνες ἄξιους τῆς τοιαύτης προστασίας, et semper aliunde arcessentes etc. tum XV. p. 1501. B. [P] ἀναστρέψαι πάλιν ἀπ' οἴκου, μετιόντες τε αὐτὸν, κελεῦσαι ἦκιν: arcessente eum, iussisse venire. Vulgo isthic aliter. WESS.

7. οὐκ ἂν ποίειν ὅσα ἐπὶ τοὺς παῖδας etc.) Themistocles ad Iones οὐ ποίετε δίκαια ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατιώμενοι, IX. 22. ex simili ratione. Iones Atheniensium erant coloni, Phoenicibus originem acceptam ferebant Poeni, filii ergo illorum; quemadmodum Atheniensium Iones: nec aliam ob causam Tyrus יְרוּשָׁלַיִם, filia Sidonis, Esaiæ xxiii, 12. Maior patria colonias pro liberis putabat: unde apud Locros in Graecia tabulae foederis cum Italicis hoc exordio, ὡς γονεῦσι πρὸς τέκνα in Polybio; ad cuius Excerpt. p. 49. [lib. XII. cap. 10. nostrae edit.] egregie Henr. Valesius, et Fronto Ducaeus ad Io. Chrysost. T. II. p. 832. Statim ἐδιδώκεσαν [l. 12.] ob schedas et sequentia non recusavi. WESS.

CAP. XX. 3. τὰ τε λέγειν χεῖν) Medic. consentaneique non sibi constant. Vide inferius c. 65. et VII. 39. [et conf. Var. Lect. h. l.] χεῖναι Arch. et Vind. ex χεῖν καὶ natales

accepit. Recepi et ψίλια [l. 5.] sicuti c. 22. IV. 168. IX. 79. quia mssti iubent et Grammatici. Habet praeterea τὸν μῦθον ἀλάβαστρον Eustath. in Homer. p. 946, 53. [Iliad. p. 923, 10. ed. Bas.] Herodotum nominatim non excitans: sed Suidas in Ἀήκυβος illi τὸν ἀλάβαστρον tribuit. [Sic et Photius, in Lexico haud ita pridem edito.] Haud scio an recte: quamquam si Codd. offerrent, pro legitimo procederet facile. Hoc addere iustum est, Persarum regibus placuisse hoc genus munera, aliis mittenda et dividenda, in Xenophontis Κυρ. Π. VIII. p. 209. WESS. — At ne ferendus h. l. ullo pacto videtur articulus, quem ad ἀλάβαστρον adiectum volunt grammatici, nec absente articulo cognosci potest utrum in masc. an in foem. genere vocabulum illud Herodotus usurparit. Quare suspicor, Suidam et Photium, non inspecto Herodoto, perperam interpretatos esse superioris alicuius Grammatici observationem, qui monuerat, non ἀλάβαστρον, ut Attici solent, sed ἀλάβαστρον scripsisse Nostrum. De duplici illa vocabuli forma vide Brunck ad Aristoph. Acharn. 1053. cuius monitum de Atticorum usu firmant ea quae a nobis ad Athen. V. 206. c. et VI. 268. a. adposita sunt. Eo minus autem opus fuerat de masculino genere, quod huic vocabulo Herodotus tribuerit, monere; quoniam illud Atticos etiam scriptores eodem genere frequentasse constat, velut Aristoph. l. c. et Cratinus apud Athen. VI. 268. a. S.

8. κάλλιστοι ἀνθρώπων πάντων) Ita-ne omnium, quotquot sunt, hominum? Displicet ista exaggeratio CL. Corn. de Pauw, suspicanti Αἰθίοπων πάντων: de Macrobiiis sermonem continuari, atque eos cunctos inter Aethiopas proceritate et elegantia formae eminuisse. At respuunt id auxilium membranae, quibuscum Eustath. facit: aversatur scriptor ipse, de Aethiopibus οὐλότατον τρίχωμα ἔχουσι πάντων ἀνθρώπων, VII. 70. Differt id nonnihil; sed eum toties repetita, scribere se τὰ ἥκουσι, excusabit professio. WESS.

8 et seq. νόμοις δὲ καὶ ἄλλοις χρᾶσθαι etc.) His proxima si iungerentur in codicibus, κειχωρισμένοις τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, voculas intermedias, αὐτοὺς καὶ, hanc certe, natam e syllaba sequenti, non desiderarem. Aethiopes isti Μακρόβιοι, Solensi Bioni in Aethiopicis Ἀθάνατοι dicti ap. Athen. XIII. p. 566. c. secundum Herodotum constituisse Regem nar-

rantur, cuius corporis proceritati fortitudo responderet, quo patre natus esset parum curantes. Huc pertinere suspicor fragmentum ex eiusdem Bionis Aethiop. lib. I. *Δίδο-
πις τοὺς βασιλῶν πατέρας οὐκ ἐκφαίνουσιν, ἀλλ' ὡς ὄντας υἱοὺς
Ἑλίου παραδιδόασιν.* Ista vulgavit e Cod. msto Celeberr. Io. Alberti in Append. ad Gloss. in N. F. p. 213. *Aethiopum
ταῖς μὲν βασιλείας ἐγγιμίζουσιν οἱ μὲν εὐπρεπεστάτοις, τύχης ἡγού-
μενοι δῶρα ἀμφοτέρω, τὴν τε μοναρχίαν καὶ τὴν εὐπρέπειαν,* Dio-
dor. Sic. lib. III. c. 9. ubi notat P. Wess. VALCK.

10 et seqq. τὸν ἄν τῶν ἀστῶν etc.) Nolo dissimulare, ele-
gantiora mihi, quae Arch. et Vindob. subministrarunt,
adparere. Loca κρίνωσι, hinc ablatum, post τὴν ἰσχὺν et τοῦ-
τοι βασιλεύειν tantum admitte; ecquid ad cultam et perfe-
ctam desiderabitur sententiam? Sed qui me passim, ne
quid audacius moveatur, et hic incessit timor. Adsumant
ergo, quibus volupe est. Regum autem istam ex magnitu-
dine et virium robore in Aethiopibus electionem, hinc
Aristoteles, Bio, Nic. Damascenus et Strabo derivarunt, de
quibus ad Diodori III. 9. WESS.

CAP. XXII. 5. *δολερούς μὲν τοὺς ἀνθρώπους etc.)* Plu-
tarchus de Malign. p. 863. n. ex Nostro Aethiopum regem
dixisse, ὡς *δολερὰ μὲν τὰ χρώματα*, (immo vero αἰθέματα ex
Cl. Reiskii correctione,) *δολερὰ δὲ τὰ εἴματα τῶν Περσίων ἰστί*,
perhibet. Iterum Sympos. II. p. 646. v. ὡς *δολερὰ εἴματα καὶ
χρίσματα, κατὰ τὴν βαρβαροῦ φωνήν.* Quorum posterius non
sine excusatione erit, prius, Herodotum cum adpellavit,
nequaquam. Decepit doctum criminatorem memoria fal-
lax. Convenit Aethiopico ex parte quadam dictum; in-
tegrum Lacedaemoniis, de purpura et unguentis talia pro-
fessis, debetur: cuius rei testem fero Clementem Alex.
Strom. I. p. 344. Post pauca [l. 11.] *τρίτα δὲ*, quod in Cod.
Bodleiano, recepi ex Cl. Wasse et Gronovii II. 22. iudicio.
WESS. — Cf. II. 22, 14. 137, 14. I. 204, 10. etc. S.

[20. *οὐδὲν θωνμάζειν etc.* Spectavit hunc locum Iulianus,
citatus a Suida, voce Ἡρόδ. S.]

22. *εἰ μὴ τῷ πόματι τῷδε ἀνέφθονον*) Adcessit penulti-
mum vocabulum ex schedis. [Adiecto nil opus fuisse, in
Var. Lect. monui.] Legisse Laurentium ἀνέφθονον, dudum
P. Leopardus Emend. VII. 14. et H. Stephanus animadvertet-
runt. Utrum praestet, in ambiguo latet. Si vulgatum pro-

betur, plenum exhibit εἰ μὴ τὸν ἄφρον, sive, ut Aethiops, τὸν κόπρον, τῷ πύματι τῷδε ἀνέφρον, nisi panem, seu stercus ex Aethiopsis contentu, hoc potu miscerent. Et poterit, ubi advocata admittantur, sententia [claudicante quidem pede] procedere. Cultior-ne tamen et praestantior, si ἀνέφρον valeat, evadet? Absurdum in Aethiopsis ore non erit sane, εἰ μὴ τῷ - - ἀνέφρον, nisi hoc se vini potu recrearent. Sic accessiones vocabulorum non desiderabuntur, et sermoni usus et ratio constabit. Dio Cassius LVI. p. 680. ὥστε μηδὲν εἶτι τρέπον ἀνευχεῖν δυνηθῆναι: ut nullo modo vires recipere ac recreari possit. Tale Aeliani Hist. Animal. XIII. 12. ἀναφρόντες ἑαυτοὺς ἀνεβίωσκοντο. [Saepe sic Appianus, cuius testimonia in indice Graec. olim collegimus.] Non adiungo in re frequente plura. Quae quidem commentari, ut arbitrandi ius integrum omnibus maneret, cum maxime libuit. Mox τοῦτο γὰρ - - ἐσσοῦσθαι [l. 23.] pro vero posset censeri. Vide tamen c. 106. WESS.

CAP. XXIII. 2. ἔτεα μὲν ἐς εἴκοσι τε καὶ ἑκατὸν etc.) Sequor veteres editos et scriptos codices, adposita duntaxat ex his enclitica. In Medic. et similibus εἴκοσι, quod alias damnant, praepositionem, fortasse male pictam, absorbis: certe ad Medic. tutamen producta a Cl. Viro non admodum urgent. [Provocat ille ad II. 36, 4.] Meliora Portus subpeditabit abunde. Ecce Valer. Maximus VIII. 13. Ext. 5. Huius regis (Arganthonii) consummationem annorum minus admirabilem faciunt Aethiopes, quos Herodotus scribit centesimum et vigesimum annum transgredi. Scribit sane Herodotus, sed non tam laxè. WESS.

8. et seq. ἀσθενὲς δὲ τὸ ὕδωρ - - χωρεῖν ἐς θυρόν.) His superioribusque descriptis Cel. Boerhavius Element. Chem. T. f. 550. subdit: Ubinam talis aqua hodie? nusquam sane, et si semel haberi posset, daretur comparandae aquae cognitio. Sed neque natura talem hic nobis praebet, neque ars ulla parare potest, ne sollioitissima quidem et repetita destillatione. Quare credidi olim ista legens, quae pro verissimis habeo, quod ligna in Aethiopiae illa parte quam ponderosissima habeantur, aquae simul nostrarum respectu levissimae sint. Tum, positis in medio Asiae, Africae et Americae gravissimi ponderis lignis, non dubitabimus, addit, amplius, quin in illis telluris plagis ligna habeantur ponderosissima, in confirmationem eorum, quae Hero-

dotus narravit. Enimvero hodiernae observationes probant fere omnia MAGNI VIRI dicta etc. Prorsus pro Herodoto benigne et honorifice. Quam autem vellem exposita itidem illa fuisse, μήτε τῶν ὅσα ξύλου ἐστὶ λαφρότερα. Herodotus, uti sequentia arguunt, de veritate rei addubitasse videtur. WESS. in *Addendis*.

16. ἐν πίδασι χρυσῆσι δέδισθαι) Hinc sua desumsit Dion Chrys. Or. 79. p. 664. B. Postquam dixisset, apud Aethiopoulos τοὺς ἄνω αὐρομ rem censi vilissimam, subdit ista: καὶ φασὶν αὐτοῖσι τοὺς κακοῦργους ἐν παχύαις δέδισθαι πίδασι: addendum omnino χρυσαῖς: [aut παχύαις in χρυσαῖς mutandum:] quod cur monere neglexerit Theod. Canter. Var. Lect. I. c. 5. caussae nihil erat. Auro sic abutebantur isti, quibus ὁ χαλκός, ut ait Herod. σπανιώτατον καὶ τιμωτάτον. Notum Platonis illud in Euthydemio p. 304. B. Τὸ σπάνιον, ὃ εὐθύδημος, τίμιον τὸ δὲ ὕδωρ εὐωνότατον, ἀριστον ἐν, ὡς ἔφη Πίνδαρος. In his, alia longe populo διὰ τὸ σπάνιον τίμια, alia sapientiae verae cultoribus. VALCK.

Ibid. ἐν πίδασι χρυσῆσι etc.) Tetigerunt haec Aethiopum ex auro vincula plures veterum, a Theod. Cantero Var. Lect. I. 5. ad testimonium excitati. In Dione Chrysost., haec Herodotea aemulante, Or. LXXIX. pag. 664. B. καὶ φασὶν αὐτοῖσι τοὺς κακοῦργους ἐν παχύαις δέδισθαι πίδασι, scribi ἐν χρυσαῖς aut παχύαις χρυσοῦ omnino decuit, quod Steph. Berglerum, V. Cl., non fugit. Opportune Heliodor. Aethiop. IX. pag. 40. καὶ τὰ τε δίσημα ἀμείβειν καὶ χρυσᾷ ἐπιβάλλειν ὅσα γὰρ σίδηρος παρ' ἄλλοις εἰς τὰς χρεῖας, ταῦτα παρ' Αἰθίοφιν ἐ χρυσοῦς νομόμειται. WESS.

CAP. XXIV. 2. αἱ λέγονται σκυνάζεσθαι ἐκ ὕδατος) Ionum et Atticorum veterum adsuetudo ὕδατος praetulit. Docte T. Hemsterhusius ad Thom. Mag. voc. ὕδατος. [ὕδατος Atticorum esse, ait Thomas, ὕδατος aliorum Graecorum. Ionum nulla ibi mentio, quos novimus plurimorum in vocabulorum usu ab usu Atticorum abhorruisse. Idem Thomas recte monuit, ἀλάβαστρον absque ἑ Atticos dicere, ἀλάβαστρον alios Graecos: atqui, ἀλάβαστρον usurpasse Herodotum, supra c. 20, 5. vidimus.] Rem ipsam ad Diodori II. 15. examinavi, non praeterita Ctesiae iniqua et loliginis plena in Herodotum criminatione. Electrum sive succinum Th. Gatakerus fuisse, non ὕδατος vitrum, divinavit

ad Antonini Imp. IV. pag. 133., quam opinionem erudite nuper Celeb. Io. Matth. Gesnerus illuminavit, Commentar. Soc. Reg. Gotting. T. III. p. 92. De vitro utrique non refragor. Cum tamen Herodotus electrum, ex ultima advectum Europa, quod c. 115. huius libri manifestat, bene noverit, ad credendum erit difficile, ὕαλου vocabulo hic succinum indicasse. At fac intellexisse; unde in Aethiopibus tam uber electri copia, ut cippis ingentibus, intra cavum recepturis integra mortuorum cadavera, suffecerit, neque uni, sed generatim omnibus totius nationis? Veri ea fidem superiaciunt. Diodorum, Strabonem, Lucianum, narrationem meminisse, quamquam discordes, amplecti; quorum auctoritas, in Herodotum aut Ctesiam reditura, nullatenus iuvat. Mihi, si quid iusti fabulae inest, salis fossilis et εὐεργού indoles et copia, ex Iobi Ludolfi Aethiopis ad Diodorum exposita, hac ὕαλω innui probabile manet. WESS. — Crystallum dici, addubitans quidem, suspicatur Heeren, in Ideen etc. T. II. p. 373. S.

6. περιστᾶσι στήλην ἐξ ὕαλου) Parum caute duci suo nimum fudit Diodorus, non inspecto volumine Herodoti, sententiam, prout illam Ctesias retulerat, enarrans lib. II. c. 15. ταριχεύσαντες τὰ σώματα, καὶ περιχέοντες αὐτοῖς πολλὴν ὕαλον, ἵστασιν ἐπὶ στήλης, ὥστε τοῖς περιούσι φαίνεσθαι διὰ τῆς ὕαλου τὸ τοῦ τετελευτηκότος σῶμα, καθάπερ Ἡρόδοτος εἴρηκε. Tuitus est contra Ctesiam Historicum suum Wess. Suam forsitan ille χρυσὴν ὑπόδη, in quam primum incluserint cadaver, confinxit ex Aegyptiacis Herodoti, in quibus legerat lib. II. cap. 86. ποιούντα ξύλον ἐν τύπον ἀνθρώπου, αὐτῶν σάμενοι δὲ ἐσεργύνει τὸν νεκρόν. VALCK.

10. καὶ ἔχει πάντα φανερὰ etc.) Haec τὴν στήλην sive cippum signant: nam si cum Laurentii Latinis ad mortui cadaver referas, absurdum erit ὁ νέκρς - - ὁμοίως αὐτῷ τῷ νέκρ: quibus etiam offensus Cl. de Pauw, ἔχει - - ὁμοίως αὐτῷ ὁ νέκρς coniecit, nimis confidenter. Quid si αὐτῷ τῷ νέκρῳ alienum nunc occupent locum, olim, uti in Cod. Remigii, οἱ μάλιστα αὐτῷ τῷ νέκρῳ προσήκουσιν scripta? Loquendi formulam scriptor non renuet, quippe εἰχισθαι ἀγγέλλοντα τοῖσι προσήκουσι τῷ νεκρῷ, IV. 14. At nihil decerno. WESS. — Hoc dicit Scriptor: columna omnia manifesta (s. conspicua) habet, sicut ipsum cadaver. Scilicet

numiae Aegyptiacae nonnisi a parte anteriore conspici poterant, dorsum erat arculâ tectum: cadaver Aethiopicum omni ex parte conspicuum erat; nam columna vitrea, quae illud circumdabat, omni ex parte diaphana erat, nec in postica parte parietem habebat. S.

CAP. XXV. 3. ὄργην ποιησάμενος, ἐστρατεύετο) Quandoquidem ὄργητο στρατεύεσθαι, et similia frequenter occurrunt; non miror ὄργην viro cuidam docto venisse in mentem: verum ὄργην ποιησάμενος idem est ac ὄργισθεις, iratus. Herodoti Xerxes, VII. 105. οὐκ ἐποίησατο ὄργην οὐδεμίην, ἀλλ' ἡπίως αὐτὸν ἀπεπέμψατο. Thucydidi dicuntur Athenienses, IV. 124. ὄργην ποιούμενοι, (cap. 123. ὄργισθέντες:) εἰ καὶ οἱ ἐν ταῖς νήσῃς ἦδη ὄντες ἀξιοῦσι σφῶν ἀφίστασθαι. Huius simillimae Herodoto formae sunt loquendi; θῶμα ποιούμενοι, mirati; λήθην ποιούμενος, oblitus; καταστροφὴν ἐποίησατο, debellavit; VIII. 74. I. 127. VI. 28. Ab his distant istae, Herodoto aliisque frequentatae, δεινὸν ποιῆσθαι, μέγα, et συμφορὴν ποιῆσθαι: in quibus ἡγεῖσθαι, τίθεσθαι, et ποιῆσθαι eadem usui inserviunt. VALCK.

6. ἔμμανής τε ἰὼν καὶ οὐ φρενήρης) Sophocli praesertim admatum hoc quoque genus παραλλήλισμῶν frequentat Herodotus, cuius attigere quaedam viri docti; illud etiam e lib. V. cap. 42. ἦν οὐ φρενήρης, ἀερομανής τε. Iungit et III. 34. παραφρονεῖν καὶ οὐκ εἶναι νοήμονα. IX. 54. μαινόμενον καὶ οὐ φρενήρεα. Unum hoc satis est, e quo fiat de reliquis coniectura. De re eadem Soph. Antig. 498. Λυσσῶσαν αὐτὴν, οὐδ' ἐπήβολον φρενῶν. Conf. Electr. 474. Antiphon Or. III. pag. 117, 5. ἰσωφρόνουν, καὶ οὐκ ἐμείνοντε, τὴν σωτηρίαν τοῦ κέρδους προτιμῶντες. In talibus, ad exemplum Aeschyli, Sophocle multo parciore fuit Euripides. In Herodoto longe frequentiores istiusmodi, rei propemodum eiusdem, sub alio nomine repetitiones, quam apud Thucyd. et Xenoph.; invenientur tamen apud quosvis veteres; apud Oratores etiam; sed in certis tantum locutionibus, qualis est ista: φράσω καὶ οὐκ ἀποκρύψομαι, Demosth. p. 196, 6. ἐρῶ καὶ οὐ σιωπήσομαι, eidem restituenda p. 632, 116. VALCK.

8. τοὺς παρεόντας αὐτοῦ ταύτη etc.) Optime Arch.; aliorum αὐτοῦ, si tacuisset is, fuisset probum: sed est istud Herodoteum, ut I. 214: ostensum, et a Gronovio IV. 335. Haud quoque scio, repudiari-ne debeat, [l. 9.] π-

φειδόμενος ἐγένετο ἐν Θήβῃσι, ut toties repetitum στρατεύεσθαι vitetur. Nihil certe urget, cur mox ἐξανδραποδισαμένους cum docto viro pingatur: adhaeret sequenti verbo, et recurrit aliàs. WESS.

21. ἕως μὲν τι εἶχον ἐκ τῆς γῆς λαμβάνειν etc.) Vertebat Seneca liberius III. de Ira c. 20. Sustinebant famem primo tenerima frondium et cacumina arborum, tum coria igne mollita et quidquid necessitas cibum fecerat: postquam inter arenas radices quoque et herbae defecerant, apparuitque talium solitudo, decimum quemque sortiti, alimentum habuerant fame saevius. Sic loco animalium bene Gronovius, plaudente Herodoto et probante. Corruptissima sunt Libanii Declam. XIX. Tom. I. pag. 507. de Potidaeatis, semet ipsos, dum obsiderentur, depastis: οὐδὲ Καμβύσης εἰς τοσοῦτον ἢ κἀκείνων ἐξ Αἰθίοπων ἐπανήγαγεν ἀρχόμενον τούτων τῶν κακῶν. Suspisor fuisse εἰς τοσοῦτον ἢ κἀκείνους ἐμάνη· ἐξ Αἰθ. ἐπαν. ἀρχομένων etc. Neque adeo Cambyses, atque illi, insaniit: abduxit ex Aethiopum finibus copias, cum malorum eiusmodi, h. e. ἀλληλοφονίας, initium esset. WESS.

30. οὕτω ἐπρήξε) Adeo cessit infelicitèr adversus Aethiopus suscepta expeditio. Nonnunquam utuntur in designanda calamitate verbo πρᾶξαι simpliciter posito, mali ominis voce κακῶς omissa. Postquam triste fatum narrasset Anacharsidis Herodotus, IV. 77. οὕτως μὲν, inquit, οὕτω δὴ ἐπρήξε. De Syracusanis navali praelio superatis Thucyd. VII. 24. κατὰ τὴν ναυμαχίην οὕτως ἐπεπράγισαν. Demosth. pro Cor. pag. 172. εἰ μετὰ τῶν Θηβαίων ἡμῖν ἀγωνιζομένοις οὕτως εἴμαρτο πρᾶξαι: ubi Schol. πρᾶξαι recte reddidit δυστυχῆσαι. VALCK.

CAP. XXVI. [4. εἰς Ὀάσιν πόλιν) Ὀάσις (sive Αὔασις, ut recte hodie apud Strab. lib. II. p. 130. D. et XVII. 791. A. pro vitioso olim Ἀνασις editur) docente eodem Strabone generale nomen est, quo in Africae partibus ab occidente Aegypti sitis insigniuntur loca habitata, vastis undique arenis latisque tractibus aqua carentibus circumdata. Confer quae de eodem vocabulo ex lingua Coptica, et generatim de Oasibus Langlès Vir clar. commentatus est in Adpendice II. ad Voyage de Hornemann, T. II. p. 343. seqq. S.]

5. Σάμμοι τῆς Αἰσχρινῆς φυλῆς) Narrat apud Etymologum.

pag. 160, 22. *Themistagorás*, cum colonis Samum profectos Procleum et Tembriona, facta cum Caribus societate, Samum in duas tribus divisisse; quarum unam de fluminis nomine Σχητίαν dixerint, alteram de nomine urbis Ἀστυπαλαίαν. Hoc unico loco *A. Berkelius* inductus, *evidentissimum esse* scribit ad *Steph. Byz.* in Ἀῤῥασις, in *Herodoto* reponi debere, Σάμιοι τῆς Σχητίης Φυλῆς λεγόμενοι εἶναι, aut τῆς Σχητιονίης. Neutra coniectura probabilis videbitur. Codex *Etymologici* mstus Χήσιον et Χητίαν exhibet; quam sinceram esse scriptionem contendit, *Etymologi* locum docte pertractans, *Henr. Vales.* in *Exc. ex Dionys. Halic.* p. 75. Una de duabus tribubus, ut a flumine Χησία, sic ab altero coloniae duce Tembrione Τεμβριωνία denominari potuit: sed hoc, litteras vulgatas propius accedens, aequae est incertum. Tribus, in quas populi quidam fuere descripti, si Atticas excipias, raro memorantur veteribus. VALCK.

Ibid. τῆς Αἰσχροινίης Φυλῆς) *Berkelius* (in *Steph. Byz.* Ἀῤῥασις) scribi iubet τῆς Σχητίης, aut si forma vocabuli possit pati, Σχησιονίης, cuius emendationis auctorem fideiussoremque obtrudit *Themistagoram*, profitentem apud *Etymol.* pag. 160. duas Samiorum tribus *Schesiam* et *Astypalaeam* fuisse tantum. Verum *Themistagoras* non Samiis, aucta eorum civitate et copiis florente, negat plures tribus; de primis initiis, cum Graecorum coloni Caribus, insulam possidentibus, miscerentur, memoravit. Qua re *Aeschrioniae* tribui, etsi alibi vix proditae, nihil officit. Confer *Nicoandri Alexiph.* vs. 151. et Scholia, et infra c. 39. Θηβίων cur redierit [l. 3. et 6.] non eget indicio. WESS.

7. κατὰ Ἑλλήνων γλῶσσαν) Forsan articulum Codices agnoscent interiectum. κατὰ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσαν scribi solet ab *Herodoto*: p. 99, 16. 239, 5. [II. 30. et IV. 52.] sed κατὰ Ἑλλάδα γλῶσσαν pag. 256, 34. p. 365, 25. [IV. 110. et VI. 98.] Vulgatur in *Aeliani* Var. Hist. IX. c. 16. αὐτὸ τοῦνομα (Μάρης) εἰς τὴν Ἑλλάδα, φασὶν, ἱππομεγὲς δύναται. Ex *Scaligeri Castig.* in *Propert.* pag. 287. dudum recipi potuisset emendata lectio: εἰς τὴν Ἑλλάδα φράσιν. Scaligerana semper digna sunt, quae consideratius exigantur a literatoribus. VALCK.

8. In Μακάρων νῆσοι, ob *Olympiodorum* et *Eustath.*, nominatim *Herodotum* adpellantes, non haesitavi: solent

ita de his insulis Graeci, in quibus *Plato Menex.* pag. 235. atque alii. *Μοσχαίων* tamen *νήσος Steph. Byz.* sed convertuntur apud *Suidam* et *Hesychium* voces istae. WESS. — Equidem non dubitandum arbitror, *νήσος* singulari numero scriptum reliquisse *Herodotum*. Vide *Var. Lect. S.*

13. λέγεται δὲ τὰδε ὑπ' αὐτίων Ἀμμωνίων) *Delevi* [καὶ] copulam [ante τὰδε]: nihil praecedit, quod eam aut requirit aut tueri potest. Displicuit et *Cl. Pauw.* [mihi visa est locum suum posse tueri.] Eleganter *Seneca Quaest. Nat. II. 32.* Aliquando *Cambyses* ad *Ammonem* misit exercitum: quem arena Austro mota et more nivis incidens texit, deinde obruit. WESS.

CAP. XXVII. [2. ὁ Ἄπις, τὸν Ἕλληες Ἐπαφὸν καλίουσι. Iam dixerat lib. II. c. 153. conf. II. 38, 2. S.]

CAP. XXVIII. 2. οὐ λήσειν ἔφη αὐτὸν) Non clam se fore dicebat, si manu tractabilis venisset ad *Aegyptios Deus*. *Χειρῆθης*, mansuetus, (τὰς χεῖρας προσφέροντα ὑπομένων, *Xenophonti* p. 438, 29.) movit mihi olim suspicionem, scriptum fuisse primum, ψάσσειν ἔφη αὐτοῦ contractaturum se Deum manu tractabilem: ista quum dixisset, ἰπῶγεν ἰκέλμυ τὸν Ἄπιν. Deinceps [l. 5 seqq.] tradit *Herod.* e quali vacca nasci crederetur sacer iste vitulus; non e tauro, sed divinitus conceptus, genitalem lumine de coelo in vaccam delapso: Αἰγυπτιοὶ λέγουσι, σέλας ἐπὶ τὴν βοῦν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατέσχειν, καὶ μὴν ἐκ τούτου τίκεται τὸν Ἄπιν. Ob rariorem usum τοῦ *Κατίσχειν* excitat *Herodoti* verba *Eustath.* ad *Iliad.* α. pag. 100, 40. et *Cl. Abresch. Dil. Thuc.* p. 460. Signa, quibus *Apis* a cultoribus agnoscebatur, hic etiam enarrata, [l. 10 seqq.] variis disserendi praebuere materiem: videndus imprimis *Iablonskius Panthei* lib. IV. 2. quocum, ὑπὸ δὲ γλώσση κἀνθαρον, corrigit et *Wesseling. Diss. Herod.* p. 175. merito laudans illustris *Galli* coniecturam, pro λευκὸν τετραγώνον, corrigentis λευκὸν τετράγωνον. *Apin* Nili fuisse atque *Aegypti* foecunditatis symbolum *Iablonski* docuit: utrumque τριγώνον illud expinxit. *Aegypti* figura traditur esse τριγώνον et δελταγόν, *Eratostheni Catast.* cap. xx. *Theoni* ad *Arati Phaen.* vs. 235. De foecunditatis imagine *Porphyrius Eusebii Praep.* III. p. 98. v. σπορᾷ καὶ γένεσι (ἀκίνημα) φάλητα, καὶ τὸ Τρίγωνον σχῆμα, διὰ τὸ μέριον τῆς θηλείας. VALCK.

7. ἐς γαστέρα ἄλλον βάλλεσθαι γόνον) Hoc probare se *Pasvio* non potuit: λαβίσθαι divinavit, forte animo volvens *Lucæ* Eu. c. 1, 31. καὶ ἰδοὺ συλλήψῃ ἐν γαστρὶ, quod ibi iustissimum, neque istud hic damnabile. Adsolet aliās ἀγαιρίσθαι illa in re usurpare: cum tamen βάλλεσθαι ἐς θυμὸν probaverit, et *Codices* conspirent, dictioque absurdi habeat nihil, cur mutanti obsequemur? WESS.

11. ἰὼν μέλας) Summo iure *Gronov.* ex *Med.*, cui plures adsentiuntur, recepit; locumque, expulso inutili verbo, instauravit. *Aelianum* de *Anim.* XI. 10. *Strabonem* et alios adiungere dedignatus est. Restat λευκὸν τριγώνον, quod τὸ τρίγωνον sive *triquetrum* esse debet, si *Apidis* ex aere figuræ, quarum frontibus triangulus inscriptus, non fallunt. Vidi ipse tales, et complures Comes *Caylus*, τρίγωνοι refingens, in *Recueil d'Antiquit.* T. I. p. 43. Porro de notis sæcri huius bovis *Plinius* VIII. *Hist. Nat.* cap. 46. Nodus sub lingua, quem cantharum adpellant. Etiam *Porphyrius* apud *Euseb.* Pr. *Euang.* III. 13. Ἡλίου δὲ σημεῖον, τὸ μέλαν τοῦ σώματος, καὶ ὑπὸ τῇ γλώττῃ κἀνθαρεῖς. Qui *Herodotum* studiose cum versaverint, utique hic ὑπὸ δὲ τῇ γλώσσῃ κἀνθαρεῖν invenisse censendi sunt: atque hæc plausibilis coniectura *Iablonskii*, *Panth.* IV. 2. p. 183. WESS.

CAP. XXIX. 4. καί τε τὸν μηρόν) E vulnere contabuit et mortuus est tandem; ut *Apin* *Cambyses* occidisse dicitur *Plutarcho* de *Is.* et *Os.* §. 44. *Aeliano* Var. *Hist.* VI. 8. Postea temporis insaniam *Cambysis* superavit, sacro vitulo mactato, *Artaxerxes* *Ochus*; quem contemtum quum *asinum* dicaces vocarent *Aegyptii*, ὁ μὲν τὸς ὄνος οὗτος, inquiebat, ὑμῶν κατενωχῆσται τὸν βοῦν, atque ita ἔθυσσε τὸν βοῦν, narrante *Plutarcho* §. 31. e *Persicis* *Dionis*, e quibus, sicut alia plurima quæ nobis aliunde non innotuissent, sua hausit *Aelianus* Var. IV. 8. conf. Idem de *Nat. An.* X. 28. et *Maximus Tyr.* XXXV. §. 1. *Cambysis* insanum facinus detestatus, utroque vir multo melior, *Darius* *Hystaspis*, populari superstitione scienter usus, *Aegyptiorum* sic sibi favorem conciliavit, ut illum unum omnium Regum maxime coluerint et vivum et fato functum, teste *Diodoro* *Sic.* I. 95. vid. *Polyæn.* VII. cap. x, 7. VALCK.

5. τοιοῦτοι θεοὶ γίνονται etc.) Multo hoc significantius

quam Medic. οὔτοι αἰ. Addunt auctoritatem schedae veteres. In sequentibus [l. 7.] secutus Arch. et Vind. sum [scil. delens γε ante Αἰγυπτ.] non oblitus γε in Poëtis his saepe uno in versu collocari, quibus arguens adesse causa solet metri. Confer Cl. Valckenarium ad Tragicum Phoeniss. vs. 557. pag. 209. WESS.

CAP. XXX. 5. τὸ τόξον μῶνος --- ἐπὶ δύο δακτύλοις εἴρυσσι) Damnat haec, futilia arbitratus, Cl. de Pauw; neque enim arcui tam inflexibile robur, ut Persarum nemo intendere valuerit, adfuisse; aliud, modo verba, ut oportet, scribantur, indicari: Herodoti manum esse ὅσον τι ἐπὶ δύο δακτύλοις εἴρυσσι, h. e. ἐπείρυσσι, praepositione interpositis aliis a verbo distracta, duobus fere digitis, indice nempe et maximo, arcum tenderet. Quod ego commentum exagitare nolo. De ingente arcus rigore testatur rex Aethiops c. 22., vires eum tendendi haud obscure negans Persis: inest praeterea emendationi tale loquendi genus, cui par desidero. WESS.

12. τῇ κεφαλῇ τοῦ οὐρανοῦ ψάύσει) Induit hoc, iterum iterumque hac in narratione repetitum, proverbii speciem. Aristtaenetes lib. I. Ep. xi. καὶ τὸ λεγόμενον δὲ [f. δὴ] τοῦτο, ἰδοὺ τῇ κεφαλῇ ψάύειν τοῦ οὐρανοῦ. Aelianus Var. XII. 41. ἰπόνος αὐτοῦ τοῦ οὐρανοῦ ψάύσει, recte sic Faber et Perizonius. Parum discrepat Eunapii Vit. Aedesii p. 48. καὶ ἡ δόξα τῶν ἀστέρων ἔψαν: Libanii quoque, Tom. II. p. 115. B. καὶ πατέρων ἀρεταὶ ψάουσιν τῇ οὐρανόθεν ἀφίδος. Cultum utrumque, atque hoc de fonte manans, sicuti Horatianum, sublimi feriam sidera vertice. Vide Barth. in Statii Theb. III. 155. Mox [l. 14.] ἀρχῇ, cui schedae decus et auctoritatem conciliant, recuperavit locum, quem duobus istis ἐξ Πέρσας cum Arch. et Vind. si recusaveris, non obluctabor. WESS. — Eodem hoc capite ter ista ἐξ Πέρσας leguntur, lin. 5. 9. et 14. Si semel deleta velles, commodissime eis l. 9. carebimus. Sed nec ibi, nec ad l. 14. in Var. Lect. ex Arch. et Vind. quidpiam adnotatum est. Solummodo ad l. 5. notavit Wess. exulare ibi ab Arch. duas istas voces. S.

17. ἐπ' ἀγρῶν ἐξαγαγόντα) Redit ad Σμείδιν, exeuntem, ἐξελκύνοντα. Malim tamen ἐξαγαγών, ut ad Prexaspem redeat. Quid sibi velit προσαγαγόντα, non video. Forte πρὸς ἀλυσιν ἀγαγόντα, ad piscationem. Haec vir doctissimus in Miscell.

Lipsiens. Verum enim vero *προσπαγόντα καταποντῶσαι* cum *Prexaspem* signent, alium-ne praecedentia postulabunt? Adduxit infelicem *Smerdin* ad *Rubrum mare*, sive *Persicum sinum*, (nam is innuitur, uti I. 189. VI. 20.) *Prexaspes*, sed quo obtentu proditum non est. *WESS.*

CAP. XXXI. 9. ὑπὲρ τοὺς βασιλῆους δικαστὰς) In *Scholiis* ad *Lucian.* de *Sacrif.* T. I. p. 530. responsum exhibetur iudicum ad Regis quaestionem. De *Regiis* his iudiciis agens *Brissonius* de *Regn. Pers.* I. pag. 119. eodem fuisse censuit apud Persas τοὺς περιχώρους δικαστὰς et τοὺς βασιλικούς, quos diversis his appellationibus distinguit *Aelian.* Var. lib. I. cap. 34. isthoc capite tribusque praecedentibus *Persica* tradens haud certe protrita: sed iudices περιχώρους sive *Dinon*, seu alius, vocasse videtur, qui regionem peragrantes ius dicendo leviores forte controversias in pagis dirimebant; quales olim in *Attica* κατὰ δήμους δικασταὶ dicti, εἰ περιέντες κατὰ δήμους τὰ μέχρι δραχμῶν δέκα ἰδίκαζον, teste *Aristotele* ap. *Harpocr.* et *Poll.* VIII. 100. In *Demosthenis* Or. contr. *Timocratem* lectum olim κατὰ δήμους δικαστῆς, non inventum *Valesio*, restitui debet p. 463. §. 176. ubi vulgatur κατὰ νόμους δικ. *VALCK.* — Ex mssis verum ibi restituit *Reiske*, p. 735. S.

Ibid. βασιλῆους. δικαστὰς) Interponi καλεσμένους ex *Valla* et *Codd.* poterit, ubi necessitas, quam nullam video, urserit. Supra c. 14. et VII. 194. βασιλῆοι δικασταὶ tantum. Multa de illis *Barn. Brissonius*, *Regn. Pers.* I. 132. pag. 187. et docti interpretes ad *Aeliani* Var. Hist. I. cap. ult. et in *Hezychium*; quibus ex *Heliodori* *Aethiop.* VIII. p. 482. [c. 9. pag. 326. ed. *Coray.*] adstrui possunt: τοὺς τε δυνάστας Περσῶν, εἰ τὸ βουλευέσθαι ὑπὲρ τῶν κατῶν, καὶ δικάζειν καὶ τιμωρίας ἐρίξιν ἰσχύον ἔχον. Adferunt enim illis amplius ornamentum. *WESS.*

12. ἢ αὖτις περιεβεβῆ τι ἄδινον) *Cl. Gronov.* iure ita. Firmatur casu *Sandocis*, quem regium iudicem *Darius*, ὅτι ἐπὶ χημάσι ἄδινον δίκην ἰδίκασι, in crucem tolli iussit, VII. 194. Scripsi μέχρι τοῦτον, sicuti cap. 21. Nam quae *Valla* et *Arch.* mox liberaliter offerunt, illis non utor. Cum *Al-dino* ἀνατίετασι [I. 15.] secus habet: male *Stephanus* mutavit, quippe ἱακόν et genuinum, uti I. 14. et alias. *WESS.*

23. ἔγχευε τὴν ἐρωμένην) Nihil demuto. Atossam intelligit, indice Schol. Luciani, idque liquet ex cap. 88. huius Musae. Sororum Cambysis alteram, comitem in Aegyptum et deinceps uxorem, Libanius Antioch. pag. 343. et Or. XXXII. p. 668. v. Meroën indiget, haud scio unde edoctus. WESS.

CAP. XXXII. 2. λέγεται λίγος) Placuit hoc ex membranulis. Τῆς περὶ λέγεται ὅδε ὁ λόγος, II. 135. et cap. 47. ἔστι μὲν λόγος περὶ αὐτοῦ λεγόμενος, etc. WESS. — Vide Var. Lect. et miraberis solum cod. Med. cum Aldo inφέρειται exhibentem: nisi hic, ut saepe alias, diligentiam Gronovii effugit codicis scriptura. S.

15. θριδακα τὴν γυναῖκα περιτίλαι) Remittimur ad explosum ἀποτίλαι Musae Primae c. 123., ut περιτίλαι Med. stabiliatur. Error est scribarum, simplicem vocalem et diphthongum, ut saepissime in mssis, confundentium. Iam, quod [l. 17.] est in Arch. et Vind. ἡ δασεῖα ἢ θριδαξ ἰούσα, Herodoteum quodammodo redolet genium; prorsus autem, ubi δασεῖα foret. Verum multorum in similibus grassata licentia est. θριδαξ ex Grammaticorum decreto Ionum tantum est, θριδακίνη Atticorum; cui docti viri non adsurgunt. Lege eorum Animadversiones ad Thom. Mag. θριδακίνη. WESS.

17. ἡ δασεῖα εἰς καλλίων) Interpretamentum videtur, quod in Codd. inventum a Galeo et Gronov. καλλίων: ab Herodoto scriptum, κότρεα περιτιτλμένη ἢ θριδαξ, ἡ δασεῖα ἰούσα (hoc e Codd. reciperem), εἰς ἀμείνων καὶ τὸν φαῖος, δασεῖαν. Hoc in loco Ἀμείνων reddi potuit καλλίων, ut Ἀμεινον, κάλλιον Hesychio, non vice versa. Quam περιτιτλμένη Herod. θριδακα ἀποτιτλμένην dixit Epicharmus Athen. II. p. 68. v. VALCK. — Cur vero ἀμείνων hic alteri praeferremus, equidem non exputo. Epicharmus de lactuca loquitur cuius cauli detractus cortex. S.

CAP. XXXIII. [3. ἰώθει. Vide Adn. ad II. 68, 23. S.]

5. τὴν ἰρὴν ὀνομάζουσι τινες) Vulgus nimirum et superstitiosi, quorum credulitatem et fraudes explodit Coss Senex in elegante commentario περὶ τῆς ἱερῆς νούσου, cuius ex pag. 308., disciplina certe, fluxit verissima sequens Scriptoris observatio. WESS.

CAP. XXXIV. 7. περὶ ἰμίο ποιῦνται) Rarior pro-

nominis flexio in Musis, obvia libro I. 126. VI. 86, 1. etc. uti *σίο* cap. 9. etc. Contra ea *σιῦ* et *ιμεῦ*, quod hic in *Arch.* et *Vind.*, creberrima. Vir Cl. Corn. de Pauw in Praefatione galeata, *Phrynicho* praefixa, non dubitat, amanuenses errasse, et pro *σίο* et *μίο* scripsisse *σιῦ* et *μεῦ*: haec enim Dorica esse, non Ionica. *Etymologum* auctorem in *Ἑμείο* et *Phavorinum* in voce *Ἑγών* advocat hanc ad rem, non malos quidem, at non locupletes. Gravior multo *Apollonius Dyscolus* in Excerptis est et apud *Salmas.* in *Solin.* pag. 591., ubi *Ἑμεῦ, κοινή Ἰώνων καὶ Δωριέων. ἡμεῦ δ' ἔλετο μέγαν ὄρκον*, ex *Homero*: cui *Pherecyden* et *Democritum* addit, quos omnes una cum *Herodoto* a scribis in his depravatos, etsi *Pavius* confidenter adserit, haud facile obtinebitur. Equidem non inprobo *ιμίο*, sicubi *Codicum* adest auctoritas, nec *ιμεῦ*. WESS.

9. *Φιλονίη* - - - *προσκέσθαι*) Optime restituit *Gronovius.* *Herod.* I. 134. de Persis, οἶνῳ κάρτα προσκίεται. *Athen.* X. p. 433. B. *Φίλονός* ἐστὶν ὁ πρὸς οἶνον ἔτοιμος - - - Νέστωρ προσέειπε τῶν ἄλλων μᾶλλον τῷ οἶνῳ. Eandem respiciens historiam, sua tamen aliunde repetiit, *Seneca* de *Ira* III. 14. *Cambysen* regem nimis deditum vino (*Φιλονίη προσκείμενον*) *Prexaspes* unus ex carissimis monebat, ut parcius biberet; turpem esse dicens ebrietatem in Rege, quem oculi omnium auresque sequerentur. Ex *Herodoto* historiam sumsisse *Seneca* videbatur *Io. Hartungo* *Locor. Memorab.* *Decur.* II. c. 2, 20. VALCK.

11. *Νῦν ἄρα με Φασὶ Πέρσαι*) Hoc mssti repositum volunt, [scil. *Πέρσαι* cum *Ald.* et *Steph.* omiserat *Gronov.* codice suo non satis diligenter (puto) h. l. inspecto.] estque opportunum. Post pauca [l. 16.] *πρὸς τὸν πατέρα Κῦρον* *Fragn.* *Paris.* ex Graecorum more. *Lucianus* *Tim.* cap. 42. εὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς *Τίμωνα*. *Plutarch.* *Solert.* *Anim.* p. 963. B. καὶ τοὶ τὸ μὲν ἐν τούτοις πρὸς ἐλέφαντα καὶ κάμηλους ὄντες. In quibus similibusque aliis πρὸς comparationi servit. Sed codex ille [verbum omittens] solitarius incedit, πρὸς τὸν πατ. τελέσαι *Kyren* *Reisk.* et *Abresch.* pro ὥστε τελέσαι accipiunt recte, ut ad patris exemplar perveniat, sive cum acquireret. Namque ad patrem consummandum, quod pro *Laurentiano* adaequandum Latina [a *Gronovio*] acceperunt, obscurum et alienum est. WESS.

23. ἦσθι τε ταῦτα) ἀκούσας addendum omnino; quod perperam eiecerat e contextu Gronovius: istis auditis laetus est. Verbis ἦδσθαι, τέρπεσθαι, χαίρειν, quaeque his significatum habent contrarium, ἀχθεσθαι, λυπεῖσθαι, χαλεπῶς φέρειν, sic solent adiungi participia. Soph. Philoct. 879. ἦδομαι μὲν σ' εἰσιδών. vs. 673. οὐκ ἀχθομαι σ' ιδών τε καὶ λαβών φίλον. Diphilus Athen. II. p. 47. v. τέρπομαι γυμνοῦς ὄρων τοὺς ὀξυπέλους. Lysias p. 153, 6. ἀκούων ἠχθόμεν. Aeschini, atque eo etiam adhibitum Demostheni, dictum Euripidis e Phoenice, Ὅστις δ' ὁμιλῶν ἦδεται κακῶς ἀνὴρ. Tyranni secundum Xenoph. in Hierone p. 531, 34. τοὺς ξένους δυνατωτέρους τῶν πολιτῶν ποιούντες ἦδονται. VALCK.

Ibid. ἦσθι τε ταῦτα ἀκούσας) Occupavit veterem sedem ἀκούσας. In Musis ἦσθι (neque Gronov. latuit, et Georg. Arnaldus Animadv. cap. 29. ursit vehementer) tertium sibi sociat casum, alibi quartum, imprudenti erudito iuvene negante. Menander in Legation. Excerpt. p. 135. ὡς ἦδεται καὶ αὐτὸς τὴν εἰρήνην: ubi τῇ εἰρήνῃ vir doctus. Sed Menandrum tuetur Aristophanes, Acharnensium principio ter ita locutus, et Scholia in 'Il. l. 77. WESS.

CAP. XXXV. 9. ἀνασχίζειν αὐτὸν κιλεῖν) Apud Senecam de Ira III. 14. Cambyzes intendit arcum, et ipsum eor adolescentis (id enim se petere dixerat) figit, re c i s o q u e (rectius scribetur, et respondebit aptius ad verbum Graecum, re s c i s s o q u e) pectore haerens in ipso corde spiculum ostendit; ac respiciens patrem interrogavit, satis-ne certam haberet manum? At ille negavit Apollinem potuisse certius dimittere. Dixisse patrem refert Herod. Δέσποτα, οὐδ' ἂν αὐτὸν ἔγωγε δοκίω τὸν θεὸν οὕτω ἂν καλῶς βλάειν. Subdit istis Philosophus: Dii illum male perdant, animo magis quam conditione mancipium: κακὸς κακῶς ὄλοιτο, τῇ ψυχῇ μᾶλλον δούλος ἢ τῇ τύχῃ. VALCK.

11. ἐνέοντα τὸν ὀϊστὸν) Nulla τὸν ἰδὲν controversia turbasset, ni eam scripti movissent Codices. Τὸ βλήμα, cui supra locus, [l. 10.] H. Stephanus apud classicum auctorem exstare non arbitrabatur, Thes. T. I. p. 666., deposuit et Euripides in Suppl. vs. 330. et Philo Iud. de Exseerat. pag. 932. E. Ceterum multis tragicam et furentem hanc Cambysis crudelitatem et turpem servilemque Prexaspis adulationem luminibus ornavit Seneca III. de Ira

c. 14. Ἐπίσκοπα, quod sequitur, [l. 15.] Hesychius Glos-
sis inseruit, explicuitque Clar. Io. Alberti et Cl. Salmasius
ad Achillem Tatium Amor. Clitoph. p. 578. WESS.

20. ὁμοία τοῖσι πρώτοις) In tanta scribarum discordia,
promptus ad Aldum, haud iuste ab H. Stephano desertum,
reditus fuit: causam ad superioris libri cap. 57. produxi.
Par sententia Bergleri. Fuit autem Persis in variis suppli-
ciorum generibus recepta et sollemnis viventium crude-
lissima defossio, Nostro indice VII. 114., quam quidem
ex Abrahami, filium divino iussu inmolaturi, exemplo
derivans Th. Hyde Reliq. Pers. cap. 2. p. 30., a vero long-
ge deflectit. Quantum enim distant inmolare et humi sup-
plicii causa defodere? Quin si aris mactatos inposuissent
Persae, nihil ad Abrahamum, quippe Isacum non in-
molantem, quod variis nationibus inopia olim suasit re-
ligio. WESS.

CAP. XXXVI. 3. καταλαμβάνει σιωπῶν.) Bene στι-
γμὴν pingunt Pauw, Reiske, Abresch, et ante eos Valla.
ἀγαθόν τοι ex Reiskii correctione, aut ἀγαθόν τι, ut msssti,
praestat. Notum est Latini poëtae Triste lupus stabulis. No-
ster διαβολὴ γάρ ἐστι δαιμόνων VII. 10, 7. et plenius III. 53.
φιλοτιμίη κτῆμα (aut χρεῖμα, variant enim codices) σκαῖόν.
Porro προμηθεῖα [l. 5.] dialecto debetur, uti II, 18. Scri-
ptor ipse I. 88. καὶ κάρτα ἐν πολλῇ προμηθεῖα εἶχε. Euripi-
des Hecub. 795., Sophocles Philoct. vs. 558. ubi προμηθεῖας
contra Atticorum poëtarum morem, de quo copiose et
docte Valcken. ad Phoeniss. p. 496. WESS.

12. ὡς χρηστῶς μὲν τὴν etc.) Ironia in δὲ χρηστῶς frige-
bat admodum: melius est in bonae fidei codicibus; qui quoque
[l. 14.] Ἀράξεις, uti I. 205. 210. 211. Male vero de iussu
κελεύων accipiunt; suasorem monitoremque requirit, sicuti
supra πολλὰ κελεύων et passim alia. WESS. — Mihi nec
aliena a Cambysis persona videbatur ironia, et commode
sibi mutuo respondere ista, δὲ χρηστῶς μὲν τὴν σιωπῶν -- et,
ὡ δὲ τῷ πατρὶ etc. denique καὶ ἀπὸ μὲν σιωπῶν ὀλισσας etc. S.

18 seq. ἀλλ' οὐ τὸ χαίρων) Ex diversis ista lectionibus
est genuina. Eadem verba legerat, e praecedentibus ex-
plenda, Herodotus in Euripidis Oreste vs. 1595. Supra I.
128. ἀλλ' οὐδ' ὅς ἐκ Κύρος γε χαίρηται. T. Hemsterh. in Miscell.
Obs. VI. p. 343. Formula, inquit, loquendi, quamquam in

speciem lenior, gravem habet magnique mali comminationem. Nonnulla collegit D'Orvillius in Chariton. p. 641. Hic quoque [coll. l. 12.] dici potuerat: 'Ἄλλ' οὐ τι χαίρων ταῦτα τελευτήσει λέγων, sive συμβουλεύειν. In Messenicis Pausan. pag. 332. egregius ille patriae defensor Theoclus: 'Ἄλλ' οὐτος τὸν πάντα γε χρέον χαίροντες καρπώσινθε τὰ Μεσσηνίων. Veram vatem praedixisse demonstravit Spartanis Epaminondas. VALCK. — Nihil ista formula certius. Sophocles Philoct. 1293. ἄλλ' οὐτι χαίρων, ἦν τόδ' ὀρθωθῇ βίλος. Oedip. Tyr. 372. ἄλλ' οὐτι χαίρων, δὲς γε πημονὰς ἱερεῖς. Euripid. Orest. 1593. etc. WESS.

20. ἰδεῖσθαι ἐπιλαβεῖσθαι. Ταῦτα δὲ εἶπας etc.) Trium vocum in Med. et aliis defectus, absentiaque a Vallae libro vocabulorum ταῦτα δὲ εἶπας, esse quidpiam hic superflui manifestat. Si cum Gronovio adsentiri Medic. libebit, orationis habitus Cambysem, ira praecipitem, exprimet haud male. Eum adi. WESS. — Tenuerat quidem Gronovius in contextu tria illa verba: sed in Notis haud incommode monuit, nervosiores esse istam brevitatē, ἐπιτοὶ καὶ πάσαι -- ἰδεῖσθαι. Εἶπας ἐλάμβανε etc. S.

33. οὐ καταπροιξίσθαι) Pro οὐκ ἀνατῖ vel οὐκ ἀντιλασσειν, non impune, veteres etiam dixerunt οὐ προῖκα, Iones οὐ προῖκα, id est οὐκ ἀμισθί, vel οὐκ ἀζημίως: poena, τιμὴ, merces erat flagitiis debita. Hinc Ionica manavit forma loquendi, οὐ καταπροιξίσθαι, non impune laturum. Miror cur in notis ad Equites Arist. sub Casauboni nomine vulgatis, dicatur illud Atticis scriptoribus familiare verbum; quod apud nullum, quantum recorder, invenitur nisi Aristophanem. Quin imo plebs Attica duntaxat transsumsisse videtur in quotidianas iurandi formulas illud Οὗτοι καταπροιξίει. Non nisi a iurantibus adhibitum invenietur, ut tu istud, ita me Iupiter amet, non impune feceris, vel dixeris, οὗτοι καταπροιξίει τοῦτο δρῶν, aut λέγουσα ταυτί. vid. Arist. Vesp. 1357. Thesm. 573. Eq. 433. In eundem sensum apud Herodot. semper verbum iungitur participiis: lib. III. cap. 156. οὐδ' ἔτι ἐμὲ γε ὥδε λωβησάμενος καταπροιξίεται: non sanequam impune feret quod me sic mutilavit: cf. V. 105. VII. 17. Participii loco, nominis pronominis-ve secundus casus accedens verbo vim indit irridendi, insultandi-ve, atque adeo etiam despiciatui habendi. Mulier indignabunda in Vespis Aristoph.

vs. 1387. οὐτοι, μὰ τὰ θεῶ, καταπρόξιν Μυρτιάς. Berglerus interpretatur: Ita me diuæ ament, ut tu non impune illuseris Myrtiae, et in Nub. vs. 1242. Scholiastes ad Eq. 453: optime cepit, οὐ καταγέλαις μου χωρὶς ζημίας: adferens in eam rem Herodotea quaedam, et iambum Archilochi, restituendum ex Etymologo p. 689, 3. Ἐμεῦ δ' ἐκεῖνος οὐ καταπρόξεται: non ille me sic impune spreverit, infidus forte Lycambes. VALCK.

CAP. XXXVII. 4. ἐς δὲ δὴ καὶ τοῦ ἩΘ. τὸ ἱρὸν) Longe hoc suavius ambitioso Medic. ὡς δὲ δὴ καὶ ἐς etc. Cui enim bono dictionis illud principium? Geminum vulgato est ἰσῆλθε δὲ καὶ ἐς τῶν Καβ. τὸ ἱρὸν, quod consequitur. De Pataicis Phoeniciis [l. 6.] egregie, post Scaligerum et Bochartum, Stanleius ad Aeschyli VII. contr. Theb. vs. 214. In triremium proris locatos Noster adseverat; ἐν ταῖς πρύμναις sive puppibus Scholiastes, nescio unde. An ἐν τῇσι πρύμνῃσι suo in Codice vidit? Id suspicari proclive foret, nisi plura eaque absona, uti alias patefiet, adscripsisset saepe. Scholiasten Suidas solito more excerpserit, fortasse et Hesychius. Uterque Pataicos in puppe navium ponit, acriter correptus a Io. Swintono, Dissert. de Num. Samaritan. et Phoenic. p. 60., ubi Sidoniorum in numo, modo vir doctus recte perspexerit, navis prora deos tutelares, sive Pataicos, ostentat. WESS.

8. ἐγὼ δὲ οἱ σημανίω) Mutari Aldinum haud debuerat. Ex Medicei scriptura [ὧ δὲ σημ.] τῷδε σημανίω, illi declarabo, formavit Abreschius. Vide hoc I. 75. τὴν ἐγὼ -- σημανίω: et IV. 99. ἐγὼ δὲ ἄλλως δηλώσω. Alia non stipo. Id adiungere alienum non erit, πυγμαίου ἀνδρὸς μίμησιν Tob. Gutberlethum de Myst. Deor. Cabir. cap. vi. p. 43. vertisse fortis sive robusti viri imaginem, caussa ex conparatione cum Vulcano, fabro, et propterea robusto admodum, sumta, tum quod πυγμαῖοι in Graecis Ezechiel. xxvii, 11. sint viri membris torosis. Verum Vulcani statuæ fuerint-ne ea, quam fingit, Herodoti aevo forma, quis docebit? nam πυγμαῖοι ex Ezechiele nihil ad istos homunciones. Aquila, doctus interpres, sed verbum verbo reddere suetus, גמדין Gammadim Prophetæ, quia גמד cubitus, πυγμαίους fecit, secutique Latini sunt, præbita multis errandi ac cavillandi ansa. WESS. — Qui primus ὧδε pro ἐγὼ δὲ hic scri-

psit, eum turbaverat δὲ particula, in posteriore orationis membro ex priore repetita; quae quidem hominem in Herodoti aliorumque graecorum scriptorum lectione paululum versatum morari non debebat. S.

CAP. XXXVIII. 3. εἰ γὰρ τις προθείη) Haec et seqq. suum in Florileg. recepit Stobaeus Tit. περὶ Φιλαντίας, pag. 190. Respicit, ut Herodoti plura, Sophista in Diss. περὶ Καλοῦ καὶ αἰσχροῦ, in Fragm. Pythagor. p. 715. docens, non eadem omnibus esse honesta atque turpia, sed omnia maiorum institutis iudicari, sicuti loquitur Corn. Nepos. Quibus ad-suevimus usu diurno, natale solum, patriae leges, atque instituta maiorum, prae aliis pulcra videntur hominibus, ut naturae, sic receptarum consuetudinum tenacissimis. Vel hoc solum, Herodoto iudice, Cambysen argueret dementiae, quod Aegyptiorum sacris violatis religiosos ritus habuerit ludibrio. VALCK.

Ibid. εἰ γὰρ τις προθείη) Hoc locum merito tuetur, rei et sententiae unice congruens. Solent amanuenses utrumque modo litera auctius, brevius modo pingere, sed damno orationis. Exemplum dabunt Diodorus I. 2., Lysias Orat. de Caed. Erastosth. p. 12. cum nota Cl. Taylor, et Dionysius Halicarn. Ant. X. p. 662. A. et quae ibi Sylburgius. Si quem tamen Origenes, Stobaeus et mssti aliorum trahant, utatur observatis Gronovii. Hoc addo, [l. 7.] ἄλλον γε δὴ ex Origene et Arch. pristinam in sedem rediisse. WESS. — Gronovius, quum προθείη lin. 3. cum superioribus editis recte tenuisset, in Notis mendosum προθείη absurdus homo absurda ratione defendit. ὠνθρώποισι, quod ead. lin. pro ἀνθρώποισι in nostrum irrepsisse exemplum perinvitus video, ne quis forte ex dialecto ita positum putet; typosetae erratum est, quod, ut passim alia nonnulla, et plura quidem quam par erat, non meos solum caligantes sefellera oculos, sed etiam iunioris in corrigendis speciminibus typographicis socii animadversionem effugerat, gravioribus rebus intentam. S.

16. τὸν καλεσμένον Καλατίαν) Hecataeus nationis huius Indicae nomen eodem scribit modo apud Steph. Byz. in voce. At infra cap. 97. Καλαντίαι, sive ex msstis Καλλιερταί. Gentes, parentes suos vorantes, produntur plures.

Herodot. T. V. P. II.

D

Conf. *Sextum Empiric.* Hypotyp. III. 24. p. 184. cum *Fabricii* observatis. WESS.

22. Νόμον πάντων βασιλεία φήσας) *Pindari* petittum e carmine perditto dictum primus e nostris scriptoribus adhibuit post *Herodotum* *Plato* *Gorgia* pag. 484. v. atque hinc etiam criminandi *Platonis* arripuit occasionem *Aristides* in altera orationum, quas opposuit *Gorgiae* T. III. pag. 89. Meminisse debuerat *Sophista*, saepius in Politicis de Lege graviter disputantem *Platonem* ista tamen *Pindari* nuapiam alibi laudasse, praeterquam in *Gorgia*; hic autem non e sua vel *Socratis* sententia loquentem *Philosophum*, adversarium, quem refutat, *Calliclem* ista facere dicentem; ut et alia, a quibus *Machiavellus* et *Hobbesius* non valde dissentirent. *Pindari* locus, e Scholiis aliquando supplendus ab Editore, in *Platone* sic poterit opinione partim ex *Aristide* restitui: Νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς, θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων, ἅγχι δικαίων τὸ βιωτότατον ὑπερτάτα χεῖρ. Τεκμαίρομαι ἔργοισιν Ἡρακλῆος, ἐπὶ ἀπριότητος (nempe *Ἡρῶν* βίας ἀπῆλθεν.) Quae dici possent in hanc sententiam locus non admittit. Suspisor illa *Calliclem* atque alios etiam abusos, omissis, quae *Poëta*, laudator aequi bonique, his adiecerat vicina. Priora *Pindari* verba, Νόμος πάντων βασιλεὺς, aut his paulo plura, forsitan e *Platone* petita, adhibuerunt *Chrysippus*, *Plutarchus*, *Dion Chrys.*, *Clemens Alex.* et *Iamblichus*, quorum mihi loca haec scribenti versantur ob oculos. Verius *Pythagoreis* *Lex aeterna naturae*, sive *recta ratio*, dicebatur πατήρ καὶ ἡγεμὼν τῶν γεγραμμένων νόμων: atque amplissimi nominis honore dignus *Βασιλεὺς*, νόμος iisdem vocabatur ἔμφυχος. Talem humanis Legibus superiorem in sua civitate desiderabat *Plato*, qui hinc in *Politico* p. 294. A. ἄριστον, αἰτ, οὐ τοὺς νόμους ἐστὶν ἰσχύειν, ἀλλ' ἄνδρα τὸν μετὰ φρονήσεως βασιλικόν, qualem isthoc dialogo, e fonte *Pythagorae* petito, describit; quippe qui posset, ubi res ita postularet, imitatus optimum universi Regem Deum, τὰ πικρὰ πρόσθεν ἡγεῖσθαι δίκης; ut loquitur *Euripides* in *Eclogis* *Stob.* *Grot.* p. 125. sive τῷ ἱππικῷ λεγομένῳ δικαίῳ τὴν αὐστηράν τῶν νόμων Φωὴν παραμυθεῖσθαι: ut inquit *Sopater* in aureis illis de Magistratu bene administrando praeceptis, *Stob. Flor.* pag. 314. VALCK.

Ibid. Νόμον πάντων βασιλεία) *Poëtae* hoc scito nihil cele-

brius. *Plutarchus*, *Aristides*, *Clemens Alex.*, *Iamblichus*, et hoc de genere alii laudarunt frequenter. Eorum exscribere verba supersedeo: habent docti viri ad *Clement. Strom.* I, p. 427., *Io. Iac. Wetsten.* in *S. Iacobi Epist.* c. 2, 8. et *Io. Alberti* ad *Hesych. Νόμος*. Non omnium tamen, qui utuntur, idem sensus, idemque institutum. *Herodotus* intelligit mores longa adsuetudine valentes et dominantes, quantumvis pravos et inhumanos. *Pindarus*, si *Platonem* in *Gorg.* pag. 484. audimus, isto ὁ νόμος πάντων βασιλεὺς θανάτων τε καὶ ἀθανάτων voluit aliud, et quidem, aeterna lege immortales mortalesque constringi, cedereque adeo debiliores robustioribus, superioribus inferiores oportere. Refer huc elegantem *Abbatis Fraguarii* dissertationem, *Histor. Acad. Inscript.* T. III. pag. 165. *WESS.* — Consule *Heynii Pindarum*, Vol. III. P. 1. p. 76. et seqq. S.

CAP. XXXIX. 8. ξεινήν Ἀμάσι - - συνθήκατο) Sit-ne ξεινή Ionici sermonis, haereo. Πρωχῆνης, cum hac voce a viro *Celeb.* I. 80. compositae, ratio est diversior, sicuti εὐσεβῆνης, ἀληθῆνης, στρατηῆνης et similium. Unquamne Φιλίη Ionum ore Φιλίη sonuit? Ξεινήν *Herodoti* Musae norunt duntaxat. Sed hoc, quum πολεμῆα et ξυνῆα (de quibus *Eustath.* in *Hom.* p. 233, 29.) [p. 177, 1 seq. ed. Bas.] poëtae non refugerint, urgere detrecto. Non placet ξεινήν - - βασιλεὺς Φιλίην συνθήκατο ex *Med.* et consortibus. *H. Stephanus*, nescio quo ex codice, Φιλίην Ἀμάσι - - συνθήκατο dedit, glossam receptae vocis ξεινῆς. *Mediceus* eadem, sed loco admisit alieno: Copulam si adiungas ex viri *Cl.* divinatione, decurret oratio utcunque, neque scopae erunt dissolutae. At quanto melius interpretamentum, tot a membranis damnatum, reciditur? *Herodotea* sunt, I. 27. καὶ οὕτω - - Ἰωσι ξεινήν συνθήκατο. Rursum II. 181. Φιλότῃ τε καὶ συμμαχίην συνθήκατο, etc. *WESS.* [14. χιλλίου τοξότας. Videri potest numerus iusto minor, praesertim si conferas cap. 45, 16. Monuerant etiam *Reisk.* et *Larcher.* S.]

Ibid. ἔφερε δὲ καὶ ἦγε πάντας) Callidum et iniquius *Polycratis* commentum *Polyaenus* describit I. 23, 1. ἔδοξεν εἶναι στρατηγικῶν, εἰ κατάγοι κατὰ τῶν φίλων, ὥς εἰ ἀπαιτούμενα λαμβάνοιεν φιλοτέρους ἔξει· οὐδὲν δὲ λαβῶν, οὐκ ἂν οὐδ' ἀποδύναμι δύνανται: sed verbis non usque quaque sanis. *Steph.*

Berglerus ex Casauboni coniecturis ei φέροι καὶ ἄγει τὰ τῶν φίλων, ut Herodoteis congruant, adripit et defendit. Lenior et salubrior longe H. Valesii et Masvicii medicina est, si κατάγει καὶ τὰ τῶν etc. si amicorum bona suos in portus deveheret. Κατάγειν τὰ πλοῖα docte Harpocratio explicuit, κατάγειν τοὺς ἐμπόρους et τὰ τῶν πόλεων Valesius ad istius Lexicon p. 43. et Dounæus Praelect. Demosth. p. 184. Ceterum fratres Polycratis idem Polyaenus Sylosonta et Παντάγνωστον nominat. WESS.

CAP. XL. 5. Ἀμασις Πολυκράτει) Graecorum studiosissimus literas forte dederit Amasis in Graeciam: Polycrates Amasi Pythagoram epistola scripta commendasse traditur Diogeni Laërt. VIII. 3. Sed quam velut Aegyptii Regis ad Biantem scriptam exhibet Plutarchus in Convivio VII. Sap. pag. 151. B. illa aequae cenferi poterit Amasis epistola, atque haec apud Herodotum, per τὸ ἐξ Αἰγύπτου νοσήτημα designata Maximo Tyr. XXXV. 2. in qua sic parum considerate fingitur loquens Amasis, ac si Solonem audiisset in aula Croesi verba facientem. Mihi, inquit Amasis Herodoti, nimia felicitas tua non placet, τὸ θεῖον ἐπισταμένῳ ὥς ἐστὶ φθονέον. Eiusdem Solon I. 32. se dicit ἐπισταμένον τὸ θεῖον πᾶν ἰὸν φθονέον. In omnibus rebus ante fortunatum neminem se novisse narrat Amasis, ὅστις ἐς τέλος οὐ κακῶς ἐτελεύτησεν πρόβητος: omnium finem respiciendum Solon monebat, πολλοῖσι γὰρ δὴ ὑποδίζας ὄλβον ὁ θεὸς πρόβητους ἀντέτρεψε. Qui Solonis illud cum Croeso colloquium, hanc etiam confinxit Epistolam, Herodotus; ab illis hoc nomine non facile reprehendendus, qui historiae cursum orationibus interiectis sibi libenter patiuntur ab historicis Graecis et Latinis interrumpi; quibus excipi prorsus hac in parte posset Siciliensis Diodorus, si per Messenios Cleonin et Aristomenem, Nicolaum et Theodorum Syracusanos liceret. VALCK.

Ibid. ὧδε λέγει) Nihil simplicius et per Orientem olim probatius hac in epistolis et regum edictis formula. Ὁ βασιλεὺς Πολυκράτει ὧδε λέγει, cap. 122. huius Musae. Xerxes in Thucyd. I. 129. ὧδε λέγει βασιλεὺς Σέρξης Πανταναίᾳ. Rabsaces ad Hierosolymitanos II. Reg. cap. XVIII, 31. מלך אשור אמר כה, τὰδε λέγει βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων, sicuti IX. 140. Μαρδόνιος τὰδε λέγει. Quam dictionis simplici-

tatem H. Steph. et G. Raphelius inlaudatam noluerunt. WESS.

8. τὸ θεῖον --- ἐστὶ φθονερὸν) Veriorem huic sententiam Platonis opposuit atque egregia notavit Cl. Wesseling. supra p. 15. [ad I. 32, 6.] Istius modi Historicorum dicta minus etiam videbuntur invidiosa cogitanti, τὸ θεῖον Deum esse ultorem, φθόνον vindictam divinam, vulgo dictam νέμειν. Quos Deus sequitur ultor, superbis videtur diciturque φθονερός. Talis Croeso videri poterat, quando hunc ἔλαβε ἐκ θεοῦ νέμεισις μεγάλην lib. I. c. 34. vid. finis libri IV. Permutantur in quibusdam ista duo locutionibus. Qui suspicionem amoliebantur arrogantiae, ut notum, οὐ νέμεισι dicebant, vel οὐ φθόνος: vid. Iac. Elsner. in Iacobi Ep. iv, 5. προσκυνοῦ τὴν Νέμεισιν, sive τὴν Ἀδράστιαν, Bergler. ad Alciph. p. 139. et D'Orvill. in Charit. p. 332. Rarius illud Sophoclis Philoct. 773. Ἰδοῦ, δέχου καὶ, τὸν φθόνον δὲ πρόσκυρον. Apud Livium V. 21. M. Furius Camillus dicitur precatus esse, ut si cui Deorum hominumque nimia sua fortuna populi-que Rom. videretur, ut eam invidiam lenire suo privato incommodo, quam minimò publico populi Rom. liceret. In eiusdem lib. X. c. 13. Q. Fabius Maximus se dicebat Fortunam ipsam vereri, ne cui Deorum nimia iam in se, et constantior, quam velint humanae res, videatur. Diodor. Sic. XIII. 21. προσκυνοῦντες τὴν Τύχην, μηδὲν ὑπὲρ ἀνθρώπων πράττει. XI. 92. τὴν Τύχην καὶ τὴν Νέμεισιν τῶν θεῶν ἐντρέπεται. Superbiae atque arrogantiae vindex in talibus vocatur non tantum ἡ Νέμεισις, ἢ Ἀδράστια, ὁ φθόνος, ἡ Τύχη, sed et ἡ Δίκη, ὁ Θεός, sive τὸ θεῖον. Aristidi T. II. ed. Iebb. p. 436. Νέμεισις καὶ Δίκη dicuntur οὐκ εἶναι μείζων τῆς φύσεως φρονεῖν, (supra hominis fortunam se efferre:) ἀλλὰ βραδίως μικροῦς ἐκ μεγάλων ποιοῦσαι. Id ipsum ὁ θεός facere dicitur Iasoni Thessalo Xenophontis, Ἑλλ. VI. p. 350, 9. Conf. Κυρ. Παυδ. V. p. 70, 29. Ἀναβ. VI. p. 223, 3. Nicias in Thucyd. VII. 77. εἴ τω θεῶν ἐπιφθονοὶ ἐστρατεύσασιν, ἀποχρώ-ντως ἤδη τετιμωρῆμεθα. vid. Herodot. VIII. 13. VALCK.

11. ἡ εὐτυχίων τὰ πάντα) Paulo post ista sic scripta recte leguntur, et c. 43. Hic in aliis etiam invenietur Codicibus ἡ εὐτυχίειν τὰ π. quod praebent Stobaeus p. 583, 14. et Epistolarum Gr. Editio quae nomen praefert Cuiacii, tum margo Steph. et Valla. Perverse Reiskius corrigere tentabat μὴ εὐτυχίων. Herodotus, Homerum suum imitatus,

scripsit: βούλομαι --- τὸ μὲν τι εὐτυχεῖν τῶν πραγμάτων, --- ἢ εὐτυχεῖν τὰ πάντα. Huius quidem in istius modi locutionibus voculae μάλλον, et magis, omissae exempla, saepius e Graecis et Latinis scriptoribus accumulata, non requirunt Herodoti lectores: hic tamen, quod fatendum est, μάλλον verbo βούλεσθαι saepius adiecit; neque loci recordor, in quo supplendum illud reliquerit: nam generis est paulo diversi lib. IX. c. 29. ἡμέας δίκαιον ἔχειν τὸ ἕτερον κέρως, ἢ περ Ἀθηναίους: quale hoc Plauti Rud. IV. 4, 70. Tacita bona est mulier semper quam loquens; quaeque dedit ad Livii lib. V. c. 21. I. F. Gronovius. VALCK.

Ibid. ἢ εὐτυχεῖν τὰ πάντα) Verissime Stobaeus et scripti codices: vulgata stare non potest, nisi si οὐκ aut μὴ εὐτυχίων, quae et docti viri correctio, pingatur. Rem vidit Cl. Pauw. Quod autem [l. 13.] ex Medic. in hanc Amasidis epistolam inmigraverat, ὅστις ἕτερος οὐ κακῶς, miror placere potuisse, quippe sententiae hic nullius, et multo magis cavillationes, ad εἰς τέλος vellicandum sparsas. Ἐς τοῦτο ἐτελεύτησαν huius libri c. 125. inconcussum manet, et εἰς τέλος κακῶς ἐτελεύτησε πρόβριζος futile et nulli rei habebitur? Εἰς τέλος, tandem, aut παντελῶς, tritum satis. Conf. ad Diodori III. 40. p. 207. WESS.

CAP. XLI. 3. τὴν ψυχὴν ἀσθεῖν) Non puto, ἀσθῆναι [quod Gronovio placuerat,] τὴν ψυχὴν dixisse Graecorum quempiam. Ἀσθενεῖν καὶ ἀσθενεῖν saepe Hippocrates de fastidio et tristitia: ἀνιάται καὶ ἀσθενεῖ παρὰ καιρὸν, Morbi Sacr. p. 209. quae repetuntur, sed hinc sumta, in Fragmento περὶ Μαρίας p. 1286. Theognis vs. 659. [665. ed. Brunck.] Μηδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἀσὼ φρένα: ne crucia mentem difficilibus. Iterum versu 983. [967. ed. Br.] ὅταν τὸν θυμὸν ἀσθεῖς, ubi tristi fueris animo. Debentur Theognidis haec Georg. Arnaldo Animadv. c. xxix. p. 161. quem vide. WESS.

5. σμαράγδον μὲν λίθον ἐῦσα) Plinius, de gemma Nat. Hist. XXXVII. c. 1. Sardonychem eam gemmam fuisse constat: ostenduntque Romae, si credimus, in Concordiae delubro, cornu aureo Augusti dono inclusam. Sequitur Solinus, uti solet, c. 33. sed, quod Salmasius et Bochartus docuerunt, errantem. Herodotum hac aemulatur in re Pausanias VIII. 14. p. 629. et Tzetzes Chil. VII. Hist. 121. recte Theodorum. Teleclis filium perhibentes, qui Rhoeci filius aliis; uti Dio-

doro extremo libro primo. P. *Leopardus* Emend. X. 25. bene de veterum hoc dissensu. WESS.

Ibid. ἔργον Θεοδώρου τοῦ Τηλεκλέους) In msto Galei, patris nomen perverse scribitur: *Teleclm* duobus in locis *Pausanias* adfirmabit lib. X. [c. 38.] p. 896. et VIII. [c. 14.] p. 629. ubi haec respicit Herodotea: Θεοδώρου δὲ ἔργον ἦν καὶ ἐπὶ τῆς λίθου τῆς σμαράγδου σφραγίς, ἣν Πολυκράτης ὁ Σάμων τυραννήσας ἐφόρει τε τὰ μάλιστα, καὶ ἐπ' αὐτῆς (lege αὐτῇ) περυσῶς δὴ τι ἡγάλλετο. *Rhoecus* istis in locis *Pausaniae* memoratus, amicus Theodori, filiis suis indidisse videtur nomina *Teleclts* et *Theodori*: atque hos esse suspicor *Diodoro* lib. I. c. 98. aliisque memoratos: vid. P. *Wessel.* ad *Diod.* et *Franc. Iunius* in *Catal. Artif.* p. 210. VALCK.

CAP. XLII. 3. ἤξιον μιν Πολυκ.) Excidisse μὲν iusta *Reiskii* suspicio foret, si φέρων δὴ mssti ignorarent. [In *Animadverss.* editis nihil ad hunc locum *Reiskius* adnotavit.] *Valla* liberius χωρήσαντος δὲ οἱ τοῦτον a ianitore permissus expressit: nam συγχωρήσαντος δὲ οἱ τοῦ πυλαίου in schedis offendisse, si quidem nullum in *Arch.* et *Vind.* talis scripturae vestigium, ad credendum difficile est. Χωρεῖν et προχωρεῖν de feliciore successu Musae amant, V. 62. VII. 10, 2. VIII. 102. etc. WESS.

12. μέγα πεινόμενος ταῦτα) Rapitur animus in partes, hocce retineat, an *Arch. Vind.* μεγάλη πεινόμενος, cui IX. 110., ipsis dissentientibus, locus est. Dedit II. 121, 4. τὴν κεφαλὴν μιν κόπτεσθαι μεγάλα βοῶντα. Habet *Polyaenus* VII. 10, 8. p. 629. καὶ μεγάλα ἀναγελάσας. Poëta Ἴλ. v. 282. ἐν δὲ τε οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει. Tum *Euripid.* *Androm.* vs. 188. οἱ γὰρ πνέοντες μεγάλα. Quae dictionem satis adfirmant. Egit Cl. d'Orvillius super eadem ad *Chariton.* lib. VII. p. 595. WESS. — Variare orationem amat Noster: quare facile credas, placuisse nunc ei μέγα in sing. cum plurali ταῦτα construere. Praeterea credibilius est, μέγα hic a nonnullis in μεγάλη mutatum esse, quam vicissim. S.

19. εἷα καταλιλάβηκε) Unā literā verbum auctius hic non spernerem: τὰ ποιήσαντά μιν εἷα καταλειλάβηκε, quae facienti qualia sibi accidissent: exempla praebet *Portus* in «. Alibi λιλάβηκε et καταλιλάβηκε recte leguntur apud *Herod.* III. c. 65. VIII. 122. IX. 59. [nunc 60.] Flexus est

Ionius. *Pherecydes Laërt.* I. 122. νοῦτός με καταλαμβάνει. προσλαμβάνει, habet *Eusebius Stobaei*, p. 309, 48. ubi γεόμενος mutandum est in πείόμενος. Λελάβηκαί frustra quaeras in *Euripidis Bacchis*, designatis in *Bibl. Coislin.* p. 482. *Archimedes* in *Arenarii* fine, [qui Φαμίτης graece inscriptus] τοῖς μεταλελαβηκότισιν opponit τοὺς μὴ πεκοινηκότας τῶν μαθημάτων, quibus veracissima sua decreta negat εὔπιστα φανησεῖσθαι: sic enim scribendum est pro φανήσιν, ut λαμβεῖσθαι pro λαμβάνειν ὃ δὴ, in *Ocello Lucano Stobaei*, *Ecl.* p. 45, vs. 2. **VALCK.** — Apud *Stobaeum*, neglecta dialecti ratione, λήψεσθαι edidit *Heeren* T. I. P. 1. p. 424. ut est in ed. *Galei* p. 514. S.

Ibid. ὅσα καταλελαβήκει) *Stabiliunt κεχωρήκει, ἀναβεβήκει, ἐξευρήκει, et innumera alia, de quorum apud Ionas flexione Etymologus* p. 386, 28. Mox [l. 20.] ἐς Αἴγυπτον ἐπέθηκε, videlicet τὴν ἐπιστολὴν, aut τὰ γράμματα. Sic enim plenius alii. *Thueydides* I. 129. ἐς Βυζάντιον ἐπιστολὴν ἀνεπέθηκε αὐτῷ. Vide *Suidam* in *Ἐπίθεις* et *Ἐπιθήσειν*, et ad lib. V. 95. **WESS.** — Qui in proxime praecedentibus, πάντα, τὰ ποιήσαντά μιν, voculam τὰ superfluam esse et ex πάντα temere repetitam existimavit *Benedictus*; non vidit τὰ ionico more pro ἃ poni; quae si abesset vocula, luxata foret oratio. S.

20. γράφας δὲ ἐς Αἴγυπτον ἐπέθηκε) Reddi debet: tradidit epistolam in Aegyptum perferendam, sive traditam misit in Aegyptum. *Commodum Harpocraton* in *Ἐπιθέτους ἱερτάς* λέγειν, inquit, ἣν ἰδισμένον, Ἐπέθηκεν ἐπιστολὴν, ἀντὶ τοῦ παρῆδωκεν, *Cratinum* excitans testem et *Demosth.* pro *Chrysippo*: postrema *Suidas* et *Etymol.* omiserunt. In *Demostheneis* illud non invenerat *H. Vales.* olim lectum p. 542, 41. οὐ τὰς ἐπιστολάς ἀπέδωκεν αὐτοῖς, ἃς ἡμεῖς (ego et frater:) ἀπέδωκαμεν: nam dubium erit nemini, quin ex *Harp.* corrigendum sit ἃς ἡμεῖς ἐπέθηκαμεν, [sic recte ed. *Reisk.* p. 915.] quas nos tibi in Bosphorum deferendas dederamus. Supra p. 540, 11. venit εἰς τὸν Βόσπορον *Phormio* ἔχων ἐπιστολάς, ἃς δέδωκεν αὐτῷ ἀπενεγκεῖν τῷ παιδί τῷ ἐμῷ, παραχειμαζόντι ἐκεῖ. Contractam loquendi formam *Pausanias* explicuit IV. p. 334. ubi heroum optimi consilia proditorum inter Graecos exemplar *Aristocrates* ἐγγράφας βιβλίῳ καὶ τὸ βιβλίον ἐπιθείς τῶν οἰκετῶν *fidissimo* πρός: Ἀνάξανδρον ἀπέστειλεν ἐς

Σπάρτης paulo post scribendum putem τὰ ἀντεπισταλμένα, quae dici quoque possent ἀντεπιτεθειμένα. Vid. Harpocr. in Ἀντεπιτίθω et notas ad Thom. Mag. in Ἐπίθηκα τι ἐπιστολήν. VALCK.

CAP. XLIII. 8. τοῦδε εἴνεκα) τοῦδε δὲ εἴνεκα Abreschius, neque inconmode. [Vide Var. Lect. et conf. VIII. 85, 11.] Synesius Epist. XLVI., Amasidis institutum haud probans, id laudat, quod Polycratis calamitati, si ea amicitiae renuntiationem antevertisset, lacrymas non fuisset negaturus, κήρυκα πέμψας τὴν Φιλίαν ἀπέπατο, δῆλον ἐποίησεν, ὅτι καὶ ἰδάμευσεν, εἰ προῦλαβεν ἡ συμφορὰ τὴν ἀπόβησιν. WESS.

CAP. XLV. 2. ὑπὸ Πολυκράτους) Non intercedo, quominus haec deleantur; quamquam tales περιστολογίαι in Musis geminae conplures. Ἐν Καρπάθῳ [L. 4.] Laurentius in Carpathio mari rectissime: nihil certe est cur ἐν Καρπάθῳ reperisse eum putemus cum Corn. de Pauw. Tritum dicendi genus viri Cl. Perizonius, Gronovius, Dukerus abunde declararunt. Ecce tibi hoc Diogenis Laërtii I. 81. χρόνῳ δ' ἐν ταῖς Ἀθήναις -- τοῦ τρίποδος εὐρεθέντος ὑπὸ τῶν ἀλκίων, h. e. in mari, quod Athenas alluit, περὶ τὴν Ἀθηναίων θάλασσαν scripsit sect. 31. Strabo de Caesaraugusta II. p. 246. B. [p. 162. D. ed. Cas.] ἢ ἴφαιμεν ἐν τῷ Ἰβήρῳ ἰδρύσθαι: ubi vir magnus ἐπὶ τῷ, scriptore in praecedentibus praeunte. At idem I. p. 64. C. [p. 38. A. ed. Cas.] οὔτε γὰρ ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς θαλάττῃ οἰκοῦσι τινες Αἰθίοπες, mare nostrum sive mediterraneum non accolunt Aethiopes. Sed manum, quod dici solet, de tabula. WESS. — Conf. ad II. 163, 7. notata. S.

14. Πολυκράτεια παραστήσασθαι) Laxius est, ad expellendum. Thucydidis καὶ πολιορκία παρεστήσαντο Schol. recte explicant ἐδούλωσαν, I. 98. et 124. Suidas in Παρίστημι ex Procopio, ut opinor, ὡς τὰ μὲν βία ἤρει, τὰ δὲ ὁμολογία παρῆστατο. Is certe Bell. Vand. I. 3. ἐπὶ οὐδὲ βία, οὐδὲ ὁμολογία -- παραστήσασθαι οἶοί τε ἦσαν. Lege Schol. in Sophoclis Oedip. Colon. vs. 909. et Cl. Wasse Addend. Thucydid. p. 667. WESS. — Conf. III. 13, 9. S.

20. ἢ ἄρα προδιδῶσι ἑντοί) Vallam, cuius Latina durant, [si eum redeuntibus aliis prodidissent,] legisse hic προΐωσι aut προαΐγωσι, suspicatur doctus vir in litteris ad me, neutro contentus, ut nec vulgato. De Laurentio omnia alia pronuntiare debeo; in schedis Arch. discrepantia nulla, nulla

in *Vind.* quibus *Vallam* simillimas versasse constat. Προδιδῶσι πρὸς τοὺς etc. idem est, ac *inita proditione transfugiant.* [Conf. V. 113, 3 et 5.] Congruit ἰβουλύνοντο ἐκλαπτῶν τὴν πόλιν εἰς τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίης, VI. 100. et de Thespian-sibus αὐτῶν ἐκλειπομένων εἰς τὴν Πελοπόννησον: quibus citra ta-lem ellipsin tenax gratia non perseverabit. Mox [l. 21.] *Suida* duce et genio sermonis αὐτοῖσι πεπονήσισι amplecti libuit. Vide ad *Librum* superiorem c. 46. WESS.

CAP. XLVI. 4. τὰ μὲν πρῶτα ληθίντα) Nervos Laconico dicto *Med.*, prorsus sine auxiliatore, incidit, proptereaue vituperium, non laudem meritis. Si *Plutarcho* fides, responderunt Samiis Lacones, τὰ μὲν πρῶτα ἐπιλαλάβαμεν, τὰ δὲ ὕστερα οὐ συνήκαμεν, διὰ τὸ τὰ πρῶτα ἐπιλαλάσθαι, Laconic. *Apophthegm.* p. 232. D.; quorum postrema Spartānam fortassis breviloquentiam dedecorant, reliqua pondus addunt atque auctoritatem scripturae Codicum *Arch.* et *Vind.* defenduntque probantem. WESS.

7. τὸν θύλακον ἀλφίτων δέισθαι) Quod aliunde *Steph.* [in ora] enotarat, e *Med.* recepit *Gronov.* Melior meo iudicio vetus est lectio: τὸν (id est τοῦτον) ἀλφίτων δέισθαι, aut, quod hic praetulerim, τόνδε: nempe δακτυλικῶς, huncce, quem digito monstrabant, saccum inanem, farina indigere, atque adeo tacendo dicentes: Ὡς ἀλφιτ' οὐκ ἐνίστιν ἐν τῷ θυλάκῳ. Illud τόνδε et τουτονὶ sic in primis comoedia frequentat. In *Aristoph.* *Nub.* vs. 1145. τουτονὶ πρῶτον λαβί: *Bergler.* istum saccum farinae prius accipe. *Schol.* θύλακον ἀλφίτων δίδωσιν αὐτῷ. Vulgatur in *Av.* 443. Μῆτ' ὀρχίπιδ' ἔλκειν, μῆτ' ὀρίττειν. *Xo.* Οὐτὶ που τὸν, οὐδαμῶς. Quibus non est ignota comoediae petulantia, Τόνδ' οὐδ. scribendum esse fatebuntur. Neque in Comiciis tantum Tragicisque, sed et in Oratoribus et Historicis multa pendent ab actione animo repraesentanda. Exemplo sit notum illud, quod perhibet statuae monumenti *Sardanapali* inscriptum: Ἐσθίει, παίξει, ὡς τὰλλα τοῦτον οὐκ ἄξια: apud *Athen.* XII. p. 530. c. qui ad τοῦτου recte scribit, τοῦ ἀποκροτήματος ἵσκει λέγειν: cetera huius non facio, digitorum crepitus nimirum: quae leguntur alibi, istius τοῦτου sunt interpretamenta: vid. *ill.* *Bouhier Diss. sur Sardanapale* p. 384. Ista prostant in *Append. Vatic. Prov.* p. 312. τὸ ἐφιστὸς τῷ μνήματι ἀγαλλμα, ὑπὲρ τῆς μεφῆλῆς ἔχον τὰς χεῖρας, πεπονήσται ὥστ' ἀναποληροῦν

τοῖς δακτύλοις: corrigo: ὡς τινα ἀποτελοῦν ἤχον τῆς δακτύλου.
 [At vide Suidam in Σακράδαπ. et in Ἀναπολκκοῦν. quod ipsum quidem verbum cum sua interpretatione in Küsteriana Suidae editione temere praetermissum est; tum confer Hesychium voc. Ἀπελήκην et Ἀπολάκημα: intelligesque nimis violentam et arbitrariam esse emendationem a Viro doctissimo propositam, satisque fuisse ὥστ' ἂν ἀπολκκοῦν corrigere, coll. H. Steph. Thes. voc. Λακκῖν.] Eadem hac opera in Schol. ad Arist. Ran. vs. 944. γρύζοντας οὐδὲ τουρί: emendari poterit, εἰκὸς αὐτὸν ἀπομοροῦντα τῷ δακτύλῳ δεικνύειν τὸ, οὐδὲ τουρί: vulgatur ἀπρακτοῦντα. VALCK. — In nostra ad h. l. Var. Lect. sunt nonnulla parum accurate posita. Primum monere debueram, τὸν θύλακον iam ab H. Steph. in ora fuisse adnotatum. Tum imprudenter exciderat; ut scriberem „ἀλφίτων delevit Schaeff.“ pro eo quod volueram debueramque „θύλακον, inde a Gronov. vulgatum, denuo abiecit Schaeff.“ Denique magis distincte docere debueram, nostrum cod. F. tenere quidem θύλακον δὲ φέροντες, sed dein dare ἔφασαν τὸν θύλακα ἀλφίτων δέσθαι: atque ita fortasse ipse Herodotus, variare amans verborum formas, scripserat; a recto casu ὁ θύλαξ. S.

9. τῷ θύλακῳ περιεργάσθαι) Frustra H. Stephanus ad haec adhaesit, mutila arbitratus. Diogenes, luxum Socrati exprobrans, περιεργάσθαι γὰρ καὶ τῷ οἰκιδίῳ καὶ τῷ συμποδίῳ, nimium fuisse aiebat in parva domo et lectulo, apud Aelian. Var. IV. 11. Non alia Laconum sententia. Samii panarium, et vacuum quidem, in medium collocarant: addiderant, τὸν θύλακον ἀλφίτων δέσθαι. Id Spartani dictum nimiae loquacitatis damnant: satis enim fuisse ostensum panarium. Res manifesta ex Sexto Empir. est lib. II. adv. Mathemat. [§. 23.] p. 293. ubi Chiorum legatus, cum alius in petendo ob multum loquentiae frumento repulsam Lacedaemone tulisset, κενὸν θύλακον porrigens, insuper ἀλφίτων αὐτὸν αἰεσθαι, prorsus ut Samii, adiungit. At illi oratorem reprehendunt ὡς ἀδολέσχην, tanquam nimis garrulum. ἀποχρώντως γὰρ κενὸς δεῖχθεις ὁ θύλακος ἐσήμηνε τὴν τῶν Χίων αἰτίαν. Sic Sextus. WESS. — Nempe sic utique Sextus, respiciens quidem (ut videtur) hunc Herodoti locum, sed fallente memoria Chiis tribuens quod ille de Samiis narrat, interpretatus est Spartanorum responsum; at prorsus

contra Herodoti mentem. Quemadmodum apud Aelian. l. c. Σωκράτην περιμεγάζεσθαι οἰκίδῳ καὶ σκυποδίῳ καὶ βλαύταις, non significat Socrati satis fuisse habere domunculam et lectulum et blautas; sed in hoc nimium fuisse Socratem et supervacanea fecisse, (adeoque τρυφῆσαι, delicatulum fuisse) quod domunculà, lectulo et blautis usus sit, quibus rebus carere potuerat et supersedere debuerat: sic τῷ θυλάκιῳ περιμεγάζεσθαι (scil. αὐτοῦς) non significat satis fuisse ostensum panarium, aut (ut H. Steph. latine vertit) illos panario supervacuam orationem adiecissee; debuisse contentos esse panarium seu saccum ostendere; sed e contrario, panario supersedere illos potuisse, non opus illis panario fuisse. Et hoc ipsum quidem responsum duobus modis intelligi potest: uno modo, ut dixerint Spartani, rem supervacaneam fecisse Samios quod panarium monstrassent; nempe, satis fuisse verbis exponere quid vellent: quam in partem Schneider accepit in Lexic. voc. Περιμεγάζομαι. At haec quidem interpretatio parum apta videtur ubi hoc Samiis exprobrant Spartani, quod nimis multa verba faciant: itaque altero modo accipiendum fuerit responsum, panario (nempe hoc vocabulo, panarium sive saccus) supersedere eos potuisse, in hoc illos nimios (nimis loquaces) fuisse: quum enim panarium ipsum coram monstrassent, satis fuisse dicere, στίαν δίσσαι; nil opus fuisse adiecto vocabulo ὁ θυλάκος. Satis caeteroquin constat, ad ineptiam usque adfectasse Spartanos brevilloquentiae gloriolam. S.

CAP. XLVII. 4. οὐκ οὕτω τιμωρῆσαι) Recte restituit Gronov. pro οὐκ τι e Med. cui plures forte Codd. suffragabuntur. Vellem praeterea praeberent: οὐκ οὕτω τιμωρῆς θεομένοις Σαμίσις ἰσχυροῦντο, ὡς τίσασθαι βουλόμενοι, non adeo Samiis, ut vindictae sumendae cupidis auxiliarentur, quam ut ipsi vindicarent iniuriam sibi illatam. Apud Plutarch. [de Malign. Herod.] T. II. p. 859. c. dixisse feruntur Lacedaemonii, ὡς αὐτοὶ βοηθοῦντες, οὐδ' ἐλευθεροῦντες, ἀλλὰ τιμωροῦμενοι Σαμίους ἰσχυροῦσαιντο. Auxilium alteri ferre in iniuria propulsanda dicitur τιμωρεῖν, ἀμύνειν, et ἀρήγειν [τινί]: sed τιμωρεῖσθαι, τίσασθαι, ἀμύνεσθαι, et ἀλέξασθαι, [τινὰ] significant sibi illatam vindicare [in altero.] Illud Herodoti haud tritissimum, οὐκ οὕτω --- ὡς βουλόμενοι, quantillum fuisset Gronovio, lectoribus commendasse simillimis aliquot locis designatis e

p. 206, 24. p. 350, 15. [III. 120, 18. VI. 61, 3.] et p. 368, 46. [VI. 108, 14.] οὐ κατὰ εὐνοίην οὕτω, ὡς βουλόμενοι. VALCK.

10. καὶ ζῶνι ἐνθάσμενον) Haec redarguunt Pliniana Hist. Nat. VIII. 48. *Plurimis vero liciis texere, quae Polymita appellant, Alexandria instituit: magis etiam Is. Vossii coniecturas de Iudaeis Alexandrinis, talis ὑφαντικῆς auctoribus, et monstra fabulosaque animalia, cuiusmodi erant Cherubini et Seraphini, ut scribit, intextentibus; ad Catull. p. 196. Ars enim in Aegypto Alexandria multo vetustior, et, quae Iudaeis adfricantur, sine locuplete teste. Verum ista huius non sunt temporis et loci. Meliora Plinii de thorace Amasidis, Minervae sacro, lib. XIX. cap. 1. [sect. 2, 2.] et Aelian. Nat. An. IX. 17. in quo Ἀμασιν ex ἄσματος praetextura Trillerus extudit. WESS. — Ζῶα in pictura, textura, et sculptura, non sola animalia dici, sed cuiuslibet generis figuras et imagines, iam saepius monuimus. Vide ad I. 70, 5. et ad I. 203, 11. S.*

CAP. XLVIII. 6. παῖδας τριηκοσίους etc.) Inmanem hanc crudelitatem Plinius Nat. Hist. IX. 25. et Diogenes l. 95. obliti non sunt; de nobilium numero puerorum nihil. Plutarchus et mssti in trecentis acquiescunt, a quibus nihil dissentio. WESS. — Conf. Valck. ad c. 49, 7. S.

[13. ἐργόντων Κορινθίων) Nil variant, quod sciam, libri: sed fere non dubito τῶν Κορινθ. scripsisse Herodotum. S.]

19. ἐς τοῦτο δὲ οἱ ἐγένετο) Literis duabus repetitis legem: ἐς τοῦτο τόδε σφι ἐγένετο, ἐς δὲ οἱ Κορινθιοί, τῶν παιδῶν οἱ φύλακοι, οἴχονται. Si correctioni favent codices, ut favere videtur ms. Arch. tantilla forte non displicebit. VALCK.

Ibid. ἐς τοῦτο δὲ τόδε ἐγένετο) Vulgata ἐς τοῦτο δὲ οἱ excusatione caret: τοῦτο δὲ σφι, ne sententia labaret, Reiskius reposuit; ego msstos sequor Arch. et Vind. diversas codicum scripturas edentes. Quod autem [CAP. XLIX. 2.] φίλα ἦν iidem mssti mutatum ierunt, non laudo. Herodotea sunt φίλα ποιέσθαι, εἰρηναῖά οἱ ἦν, et consimilia. WESS.

CAP. XLIX. 5. εἰσὶ ἀλλήλοισι διάφοροι ἐόντες ἰωῦτοῖσι) Praeferunt haec insoliti quidpiam. Est, cui placet εἰόντες οἱ ὦντοῖ h. e. αὐτοί, quamvis iidem sint, quippe ex Corinthiorum metropoli et eius propago, me non invidente. Herodotus II. 7. ἔστι τῷτῃ Αἴγυπτος ἐοῦσα ὑπὲρ. Iterum IV. 46. ἀλλὰ φερόμενοι ἐόντες πάντες ἔωσι ἰσχυροτέραι:

tum V. 95. αὐτὲς μὲν Φεύγων ἐκφεύγει. Alia prudens negligo. De tempore deductae in Coreyram coloniae, non eadem omnium opinio. Eusebium si sequi consultum fuerit, Olymp. XVIII. a Corinthiis occupata est: cuius quidem sententiam dum ill. Scaliger testimonio Diodori V. 16. stabilire voluit, a vero aberravit. Pityusae isthic initia describuntur, nulla Coreyrae. Strabo VI. p. 414. [p. 269. D. ed. Cas.] Echecratem, Coreyrae conditorem, comitem Archiae, colonos Syracusas deducendi, adiungit sub Olymp. XI.; Timaeus vero in Scholiis Apollonii Rh. IV. 1216. sexcentis ab eversa Troia annis constitutam ait; gravissime, modo Critici verba eius bene expresserint, lapsus: foret enim his ex calculis colonia Cypselo et Periandro posterior. Ut ut fuit, si Echecrates, coloniae auctor, aut ira percitus aut ignominia notatus, Corintho excessit, quod Timaeus significat; certa maneat, quae de Coreyraeorum et Corinthiorum inimicitiiis hic produntur. Adde antiquissimum tota Graecia navale praelium hos inter pugnatum apud Thucydidem I. 13. WESS.

Ibid. εἰς ἀλλήλοισι etc.) Nota quidem graeca locutio, διάφοροι ἐνύγχανον ὄντες: sed nondum exputo, quid sibi velint ista: εἰς ἀλλήλοισι διάφοροι ὄντες ἐωυτοῖσι. Ponuntur ab Herodoto valde vicina, ἔστι -- εὐσα, ἢ -- εὼν, et similia; sed de rebus tamen diversis: p. 237, 15. 20. 268, 26. 278, 5. [IV. 46. IV. 147. et 175.] Lib. VI. c. 52. de Eurysthene et Procle, τοὺτους, inquit, ἀνδρωθέντας, αὐτοὺς τε ἀδελφεοὺς ὄντας, λέγουσι διαφοροὺς εἶναι τὸν πάντα χρόνον τῆς ζῆς αὐτέων ἀλλήλοισι. Ad istam rationem si hic legeretur, νῦν δὲ αἰεὶ, ἐπεὶ τε ἔκτισαν τὴν νῆσον, εἰς ἀλλήλοισι διάφοροι, ὄντες ἐωυτοῖσι συγγενεῖς, vel ὁμογενεῖς, vel simile quid, nihil hic esset impediti: nam revera Coreyraei cum Corinthiis eiusdem fuere generis atque originis participes, Corinthiorum quippe coloni; sed, quae maioribus suis debebant, habentes neglectui, opibus etiam elati, marique potentes, ab antiquissimis usque temporibus in sua viscera saevientes bella gessere cum Corinthiis, vicinis Atheniensibus discordiam foventibus, dum suas inter se vires colliderent, utilissima. VALCK. — Vide Var. Lect. et conf. III. 108, 4 seq. et Adn. ad I. 122, 4. S.

7. ἐπ' ἰκτομῇ) Sardes misit τῶν πρώτων Κερκυραίων τοὺς

παίδας. Cap. 48. dicitur eum in finem misisse παίδας τριη-
κοσίων ἀνδρῶν τῶν πρώτων: ubi rectius τριηκοσίου videtur le-
gisse Plutarch. II. p. 859. F. Hic et in seqq. narrata Dioge-
nes Laërt. adtigit I. 94. et 95. ubi notat Menagius. VALCK.

CAP. L. 6. Προκλῆς) Sic omnes. Th. Gale ex Arch.
Πατροκλῆς eruit, deceptus linea, qua προκλῆς in codice or-
natur: habet eandem Περίανδρος, et, quae propria dicun-
tur, nomina. Diogenes I. 100. et Athenaeus XIII. p. 589. F.
tyranni nomen parili modo scribunt; Pausaniae II. 28.
Πατροκλῆς est, frequentissima utriusque tituli ex compen-
diariae scriptionis lege conmutatione. WESS.

16. τίλος δέ μιν περιθύμῳς ἐχόμενος) Quod edebatur περι-
θυμῳ ἐχόμενος docti viri per tmesin dissectum censuerunt:
mihi περιέχεισθαι creberrime se in Musis obfert, nusquam,
quod quidem recorder, tali usu. Περιθύμῳς dabit Aeschylus
Choëph. 38. Περιθύμῳς (quod in Arch.) ἔχων Noster II. 162.
et ὀργῇ ἐχόμενος I. 141. etiam Procopius Bell. Goth. I. 10.
qui quoque c. 7. καὶ θυμῳ πολλῷ ἤδη ἐχόμενος, et c. 18. θυμῳ
μεγάλῳ ἐχόμενος: tum, quod paulo audacius, cap. ult. θυμῳ
τε πολλῷ καὶ κραυγῇ ἐχόμενοι. WESS. — Cum περιθύμῳς
stare ἐχόμενος non potest: ἔχων oportebat, ut II. 162, 25.
Itaque tenenda longe plurimorum codicum scriptura περι-
θυμῳ, quemadmodum apud Poëtam Iliad. v. 119. ὑμῖν δὲ
νυμεσσῶμαι περι κῆρι: et ibid. 206. τότε δὴ περι κῆρι Ποσειδάων
ἐχολώθη: sive cum Schaef. περί retracto accentu pingere
inalueris, περί θυμῳ ἐχόμενος, ut περί idem ac περισσῶς va-
leat, quomodo talibus in locis apud Poëtam scribere do-
ctiores Editores consuerunt. S.

CAP. LI. 14. ἀπειλυνόμενος ἂν ᾦε) Eleganter ὦν ᾦε Cl.
Reiskius. Quid si ἂν istud παραπληρωματικὸν sit, ut profecto
paullo superius est? [De usu particulae ἂν cum indicativo,
in re quae subinde fit, vel identidem fieri solet, vide Herman-
Adn. 286. ad Viger. et, quem is laudat, Brunck. ad Sophocl.
Philoct. 290. Caeterum conf. Var. Lect. ad h. l.] Porro ἐπ'
ἐτέρην τῶν ἐταίρων vitiose scriptum Cl. de Pauw censetur:
nam sodalium, inquit, aedes si adiisset Lycophron, non re-
cepissent eum, quia Periandri erat filius, sed quoniam amicus
et sodalis: praestare ἐπ' ἐτέρην τῶν ἐτέρων. Sic ille, argute ma-
gis, opinor, quam solide. Sodalium, τῶν ἐταίρων, abesse non
potest mentio. Ceterum a Periandri edicto Oedipi verba

ap. Sophoclem Oed. Tyr. 347. μήτ' αἰσδέχεσθαι, μήτε προσφανεῖν τινα, non abirent multum, ni uberiolem ea quae sequuntur, sanctionem complecterentur. WESS.

CAP. LII. 16. εἰ γὰρ τις συμφορὴ ἐν αὐτοῖσι ἐγγόνεσι) Hesychius: 'Εναντιότης, ἔρις' καὶ 'Εναντίοι, ἀλλήλοισ ἐρίζοντες: hoc si verum est, ἐναντίοις hic scribi potuit pro ἐρίζουσιν: εἰ γὰρ τις συμφορὴ ἐναντίοις ἐγγόνεσι, ἐξ ἧς ὑποψίην ἐς ἐμὰ ἔχεις. Suum sic tegit irati crudele facinus Periander, qui uxorem Melissam interfecerat, ὑπὸ ὀργῆς βαλὼν ὑποβάθρῳ, ἢ λακτίσας τὴν γυναῖκα ἔγκυν εὖσαν, ut scribit Diog. Laërt. I. 94. Quid Periandrum crudelem reddāderit narrat Parthen. περὶ Ἑρωτ. Παθῆμ. c. 17. VALCK.

Ibid. ἐν αὐτοῖσι ἐγγόνεσι) Fuit qui ἐν εἰκίοις emendaret: neque enim αὐτοῖσι, si ad ἀγαθὰ referatur, consistere posse. Hoc verum quidem. At ἐν αὐτοῖσι, modo tacitum πρήγμασι intelligatur, bene procedit. Reiskio ἐν αὐτοῖσι, αὐτοῖσι idem est atque ἐν ἡμῖν αὐτοῖς, si quae calamitas nobismet ipsis contigit. WESS. — Reiskius, in editis Animadv. adsentiens Wesselingio, ἐν αὐτοῖσι his in rebus, hoc in negotio interpretatur. Mihi prior eiusdem interpretatio probata est; ita tamen ut ἐν αὐτοῖσι intelligam apud nos, in familia nostra. IV. 97, 19. habemus ἰωντοῦ εἵνεκεν idem valens ac ἰμεωντοῦ. conf. Var. Lect. VII. 28, 5. Pro ἰων. vel ἰαυ. vero haud raro nudum αὐτ. ponitur: sic II. 143, 19. αὐτοῦς valet ἰωντοῦς; et II. 162, 25. αὐτῷ i. q. ἰωντῷ. Atque etiam III. 85, 5. αὐτῶν haud obscure notione ἡμῶν positum videtur, S.

19. ὅσῳ φθονέσθαι κρείσσον etc.) In celebri hoc et passim cunctis probato dicto si qui ex Stobaeo ὅσον praeoptaverint, non repugnabo. Brevius κρείσσον οἰκτιρμῶν φθόνος Pindarus extr. ode I. Pyth. WESS.

30. ἐόντα αἰτιατώτατον) Perbrevis exstat apud Diogen. Laërt. I. 100. epistola Dorica, velut a Periandro scripta ad socerum Proctem, cuius pars sic vulgari debuerat: Ἀμὴν μὲν ἀκούσιον τῆς δάμαρτος τὸ ἄγος τὸ δὲ ἐκὼν, τῷ παιδί ἢ ἀπὸ θυμοῦ με ποιήσαις, ἀδικεῖς. ἢ ἂν, παῦσεν τὰν ἀπῆντιαν τῷ παιδός, ἢ ἐγὼ τὸ ἀμνοῦμαι. Pro τοῖ Dorismus τὸ, id est οἶ, postulabat. Uxoris cadaver Epidaurum ad Proctem misisse videri posset e Pausania Periander, qui Melissa quoque μῆμα prope Epidaurum invenit II. [28.] p. 177. VALCK.

CAP. LIII. 6. οὐκ ἐνεώρεα) Tot schedis'obluctari temerarium censeo, eoque magis, quod dictio *Herodoti* genium spiret. Εἰ γὰρ ἐν ὧρων τοῦτο ἐν ἡμῖν scripsit lib. VIII. c. 140, 2. et I. 38. οὐτε ἄλλο -- παριδὼν τοι. Ex *Medic.* οὐκ ὧρεα finxit docte. οὐ νόον ὧρεα *Reiskius*, quo uti non licet. **WESS.** — Frequenter verbo ἐνορεῖν utitur *Noster*; sed constanter ita, ut accusativus aliquis verbo iungatur. Quare nudum οὐκ ἐνεώρεα utique videri poterat nimis abrupte hic positum: at nimirum e praecedd. intelligendum, οὐκ ἐνεώρεα αὐτὸν δυνατόν ὄντα τὰ πράγματα ἐπορεῖν. *S.*

6. τῷ-πρεσβυτέρῳ τῶν παιδῶν) Nomen iuveni, quod hic signatum non est, *Nobil. Palmerius* Exercit. p. 15. ex *Aristotelis* *Politic.* lib. V. 12. Gordium, cuius filius *Psammetichus* *Periandro* successerit, indidit. Verum Gordius ille, sive *Gorgias* potius, *Periandrum* non agnovit patrem, sed fratrem, utpote *Cypselo* progenitus. *Plutarcho* utor teste et auctore, *Conviv.* VII. *Sapient.* p. 160. **WESS.**

[8. ἀνακρίσιος) Commodius utique ἀποκρίσιος videri poterat, quod offerebant codices nonnulli: sed speciem hoc habet emendationis e librarii alicuius ingenio adlatae. *S.*]

14. ἢ αὐτὸς σφε ἀπελθὼν ἔχειν) Illa σφεῖα saepe dixit *Herod.* forsán et hic, ἢ αὐτὸς σφεα ἀπελθὼν, ubi poni quoque potuit tanquam de exule κατελθὼν. Duo memorarat puella, τὴν τε τυραννίδα ἐς ἄλλους πετέειν, καὶ τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς διαφορηθέντα, imperium, et bona paterna, quae sic in *Attico* quoque foro dicebantur. **VALCK.** — Σφε, ut μιν, valet αὐτὸν, αὐτήν, αὐτό: itaque h. l. ad οἶκον referri potest, et cap. 52, 18. ad συμφερέν. Sed non solum singularis numeri est id pronomen, verum etiam pluralis, ut apud *Poëtam*, *Iliad* λ'. 111. et ρ'. 265. *S.*

15. φιλοτιμίη κτῆμα σκαιόν.) Nihil verius: at *Periandri* *Lycophron* non φιλότιμος, sed erat φιλόνεικος et pervicax. Quandoquidem tamen nimia φιλοτιμία et φιλονεικία vitia sunt adfinia, sic ut saepe iungantur φιλότιμος ἄγαν καὶ φιλόνεικος, quin dici nonnunquam videtur veteribus φιλοτιμία, quae propria potius adpellatione vocanda esset φιλονεικία, nihil et hic novandum censerem; si scripti libri vulgatae lectioni concinunt. Hanc praefert et *Stobaeus* *Tit.* XXIII. p. 190. ubi sequentes quoque leguntur *Herodoteae* *Periandrines* egregiae sententiae, nisi fallor, e poë-
Herodot. T. V. P. II.

tis expressae. Primam harum Sophocli debet *Herodotus*, postremam, τυραννὸς χρέμα σφαλερὸν, πολλὰ δ' αὐτῆς ἑρπταί εἶναι, forsā Euripidi. Euripidea Stobaei p. 343. Ἡ γὰρ τυραννὸς πάντοθεν τοξέυεται Δεινοῖς ἑρῶσιν, ἧς φυλακτίον περὶ: sic scripta retulit Grotius in Floril. p. 185. ut οἷς pro ἧς posuerit. Πέρῃ commutetur in περ, id est πάτερ, frequens in fine senariorum Euripidae. Locum sincerum praestabo, sic a me dudum emendatum:

Ἡ γὰρ τυραννὸς πάντοθεν τοξέυεται
δεινῶς ἑρῶσιν, οὗς φυλακτίον, πάτερ.

Regnum undique petitur misere amantium insidiis, quae, mi pater, praecavendae sunt. VALCK.

16. Μὴ τῷ κακῷ τὸ κακὸν ἰῶ) Melior hic ordo et probatior. Sophocles in Stob. Serm. IV. p. 54. κακοῖς ἔταν θίλωσιν ἰᾶσθαι κακὰ. Apollon. Rh. IV. 1081. σχιδόμεν δ' κακῷ κακὸν -- ἀκαιομένη. Appian. I. Bell. Civ. p. 601. Σύλλας κακῷ τὸ κακὸν ἰώμενος. [Similiter Idem, Civil. IV. c. 11. ἀνυχήματα τὸ ἀνύχημα ἰώμενος.] Libanium, Io. Chrysostomum, Palladium, Proclum, ipsumque Thucyd. V. 65. etsi alia ordinatione usum, nunc omitto. Qui quidem cum κακῷ articulum negent, nec hic necessarius erit. Vid. Duker. ad Thucydidem et Vincent. Riccardum ad S. Procli Or. XVII. p. 505. Προτίθασι, quod sequitur, dialectus, et ἀπίβουλον Stobaeus, mssti, atque usus rata habent. WESS.

28. Περιανδρὸς ἐστύλλετο εἰς τὴν Κίρκ.) Male Laurentius Periander Coreym ipse veniebat, iuvenis Corinthum. Conatus et consilium itineris indicantur, quo de more ad I. 68. Nex Lycophronis, ni fallat Schol. Thucyd. I. 13. ansam dedit certamini Corinthiorum et Corcyraeorum navali, quo nullum tota Graecia prius. Si Thucydidem audimus ipsum, pugna ista cclx. ante finem belli Peloponnesiaci annis pugnata fuit. Age, amputentur anni cclx. a Period. Iul. Ann. 4310. quo bellum istud terminatum fuit, et praelium in annum eiusdem Periodi 4050. incidet: at eo Cypselus, Periandri pater, necdum Corintho, Bacchiadis obpressis, potitus erat. Itaque errat Scholiastes. Probe memini, Ampl. Bouherium in cclx. Thucydidis annis vitium animadvertisse Dissert. Herodot. c. xv. atque ex cclx. annos fecisse clx., unde consequens esset, ut naumachia contigerit An. Per. Iul. 4150. quo, si Diogeni Laërtio et Euse-

bio credimus, Periander rebus humanis dudum exemptus erat. At hinc ab eo. Satis est, egregie a *Thucydide* firmari, inimicitias Corcyraeorum et Corinthiorum citissime ortas et propagatas fuisse, quo de superius. WESS. — Verbum *στέλλεσθαι* subinde quidem latine redditur *proficisci*, iter facere; nec vero id satis adcurate. *ἰστέλλη* quidem *profectus est* significat; sed *στέλλεται*, ad iter se instruit; et *ἰστέλλετο*, ad iter se instruebat, *proficisci* parabat. S.

CAP. LIV. 4. *ὑπερέβησαν*) Reliqui sua in sede, haud incommodum *ἐπίβησαν* Arch. et Vind. arbitratus. Sic IX. 69. *ἐπίβησαν Ἀθηναῖοι τοῦ τείχεος*. [*ὑπερέβησαν* significat, ultra illam turrin eos iam penetrasse.] Cur mox *ἀπηλάθησαν* et *ἐπισπόμενοι*, quod Portus coniiciendo adsecutus fuerat, reformaverim, significatum saepe antea est. WESS. — *ἐπισπόμενοι* quidem unice verum est, at *ἀπηλάθησαν* non deterius quam *ἀπηλάθησαν*. vide Var. Lect. c. 46, 1. et Adnot. ad I. 168, 7. S.

CAP. LV. 7. αὐτὸς ἐν Πιτάνῃ συνηγόμενον) Quae sequuntur, *δήμου γὰρ τούτου ἦν*, huius enim erat oppidi civis, in ipsius Codice perverse scripta rectius non attigisset in libello de Dial. Gregorius, quem *Corinthum* vocant. *Δῆμον* sive *demum* dicamus, seu *oppidum*, sive *curiam*, singula *Ciceronis* adfirmari possunt auctoritate. Non apud Athenienses tantum, sed et alibi *pagi* vel *oppida* minora dicebantur *δῆμοι*: neque tamen promiscue de quibusvis ista fuit adhibita appellatio; nihil minus. Quando e pagis diversis, vel minoribus oppidis, cives, seu sponte, aut etiam inviti coaluerant in unam civitatem; tum dicebantur isti *pagi δῆμοι*, et singulorum cives, in suam singuli veluti *curiam* transcripti, *curiales* et *δημόται*. Singula ista oppida sua sibi sacra habuerunt non tantum, sed et suos Magistratus, suum *δῆμον*, sive *popularem regiminis formam*. Ea de re forte dicam aliquando explicatius in *Diatribae de demis Attices*; in quibus eandem nominis rationem fuisse iudico, atque alibi locorum; et in hac ipsa *Pitana*, uno e minoribus oppidis Laconicis, duro Spartanae civitatis imperio parentibus. Erat *Archias* Herodoti demo *Pitanates*, et *Lacedaemonius*. Videtur autem illo familiariter usus *Herodotus*, et, ut saepe humana fuit passus, propterea hanc avi huius *Archiae* collaudandi captasse occasionem: fecit

idem in aliis. Verum hac etiam in parte a *Thucydide* diversissimi ἡ Ἡροδότου διάθεσις ἐν ἅπασιν ἦν ἐπικρής, καὶ τοῖς ἀγαθοῖς συνηδομένη, ut vere civis eius iudicabat *Dionysius*. VALCK.

8. δήμου γὰρ τοῦτου ἦν) Nulla status his foret controversia, ni mssti et *G. Corinthus* dissentirent. *Schedae* *Vind.* et *Arch.* longius, me iudice, aberrant: in *Corintho*, ut passim editur, est, quod inprobo. *Aldus* vulgaverat Anno MDXII. αὐτὸς μὲν ἐπὶ τόνους συνεγερόμενην δήμου τοῦ ἦν, ἀντὶ οὗ ἦν, vitiose citra dubium. Si scripseris, αὐτὸς ἐν Πιτάνῃ συνεγερόμενην, δήμου τοῦ ἦν, videbitur *Herodoteum*. Ita *Corinthus* certe opinatus est. Verum uberius hoc doctissimus iuvenis *Gish. Koen*, cui *Corinthi* de *Dialectis* *Eclogas*, culte tractatas, brevi debemus, examinabit. De *Pitanae* δήμῳ ad *Eurotam* *Laconico Gronov.* et *Io. Meursius* *Miscell. Lac.* IV. 9. WESS.

12. ὑπὸ Σαμίων εὔ.) Malui msstos plures sequi. Fateor, publice contumelatos bene (εὔ) plerumque fuisse sepultos; an semper, ignoro. Sane εὔ publicae sepulturae amplius quoddam decus addit. Vocola ipsa saepe orationem terminat in *Herodoto*, cap. 82. monitore *Gronov.*, in *Perictiones* *Fragm. ap. Stob. pag. 488.* ἀνδάνει ταῖς γεγεμέναισιν εὔ. Ego vero non ambigo, quin ταφῆναι *Noster* nationis et dialecti consuetudine exaraverit. Conf. *Eustath.* in *Homer.* p. 519, 41. WESS. — Adde *Adn.* ad I. 130, 8. et ad II. 121, 11. S.

CAP. LVI. 5. λόγος ὤρμηται, λέγεται) Apte nexa haec non sunt: saltem λέγεται γὰρ etc. Praestaret ὤρμηται λέγεσθαι, *Πολυκράτες* etc. Sic adsolet enim. Ὁ λόγος, ὅδε ὤρμηται λέγεσθαι: IV. 16. Iterum VI. 86, 4. Statim μεμβδου, *Ael. Dionysio* ap. *Eustath.* in *Homer.* pag. 1340, 30. [p. 1469, 20. ed. Bas.] obtemperans, amplexus sum. Vid. ad *Diodorum* lib. II. [c. 10.] pag. 125. WESS. — Qua caussa λέγεται γὰρ maluerit *Vir* doctissimus, non video: immo prorsus ab hoc loco aliena foret haec particula. Nec vero ad λόγος ὤρμηται quidquam desideratur: sic sane et φάτις ὤρμηται ait, VII. 189, 7. fama exiit, emanavit, fertur. Caeterum moneo, esse h. l. plenam locutionem, qua alias ellipticā usum esse vidimus *Nostrum*: quod si enim contuleris loca a nobis in *Adn.* ad I. 58, 7. adlata, intel-

liges, ex more *Nostri* citra sententiae damnatum omitti h. l. verbum λέγεται potuisse; quod ipsum verbum, si vel ab uno vetere codice abesset, equidem arbitrarer temere in reliquos codices invasisse e scholio, quo olim aliquis adnotasset, λόγος ὀρθῆται idem ac λέγεται valere. S.

8 seq. ταύτην πρώτην στρατηγήν etc.) Egregius, nimius tamen, Medic. est in Λακεδαιμόνιοι Δωριεῖς. Postremum satis fuerat. Alia prave mutat. Vagum et generale nimis, (quod et G. Arnaldus Animadv. cap. 29. vidit:) ubi πρώτην induxeris, sententiae nascitur genus. Primam fuisse signat, ut eiusmodi in Asiam expeditionum initia constarent. Finxi praeterea στρατηγήν ex coniectura, quam perpetuus Scriptoris mos certissimam praestat. Praeivit quidam ex parte Editor Genevensis. WESS.

Ibid. ταύτην πρώτην --- Λακεδαιμόνιοι Δωριεῖς) Istam primam expeditionem in Asiam dicuntur suscepisse, ταύτην πρώτην στρατηγήν: sic enim scripserat: perperam Gronovium obliterasse vocem πρώτην, monuerat G. Arnaldus Anim. pag. 162. Precibus Ionum Asiaticorum excitati iam ante Spartani rebus se miscuerant Asiaticis, Herod. I. cap. 152. sed haec prima illorum erat στρατεία, vel ἔξοδος, in Asiam. Imitator Herodoti Pausanias de primo loquens bello Messenico, IV. [5.] p. 292. ταύτην, inquit, Λακεδαιμόνιοι πρώτην ἐπὶ Μεσσηνίους ἔξοδον ἐποίησαντο. Scientem historiae Graecae neminem sanequam offenderent alibi Λακεδαιμόνιοι Δωριεῖς: sed hoc in loco Lacedaemonios e proximis notissimos nemo requireret, si Δωριεῖς in Codicum nominarentur contextu, voce Λακεδαιμόνιοι in marginem reiecta. Alia longe res est in his Atheniensis Euphemi apud Thucyd. VI. 82. Imperio recusamus esse subditi ἡμεῖς, (Ἀθηναῖοι,) Ἰωνες ὄντες, Πελοποννησίους, Δωριεῖς, respondentis ad ista Syracusani Hermocratis, cap. 80. ἐπιβουλεύμεθα μὲν ὑπὸ Ἰωνῶν, αἰεὶ πολεμίων, προσδιδόμεθα δὲ ὑπὸ ὑμῶν, Δωριεῖς Δωριέων. Apud Pausan. VII. pag. 537. bellis Persicis Achaei Λακεδαιμονίους Δωριεῖς ἀπηξίου σφίσιν ἡγεῖσθαι. Hoc nominis honore superbi praesertim Heraclidae Spartani se libenter Δωριεῖς nuncupabant; Asiaticos non tantum, sed Athenienses vel in primis per contemptum Ἰωνας: vid. Thucydides p. 323, 72. 426, 51. 450, 46. 482, 21. 483, 66. 520, 56. Propter ista horumque similia, plerique tanquam Herodotea hic etiam utrumque censebunt retinendum. VALCK.

CAP. LVII. 5. καὶ νησιωτίων μάλιστα ἱπλοῦντιον) Quod Corinthus hinc adfert κατ' ἀρχαίς νησιωτίων etc. unde acciperit, iuxta cum illis scio, qui ignorant: est quoque inutile. Siphniorum metalla et pecuniae veterem abundantiam, (nam seriore aevo nihil illis tenuius,) ex Nostro, Suida et Phavorino in luce S. Bochartus posuit de Phoenic. Colon. lib. I. 14.; quibus accedere Pausanias, Siphniorum apud Delphos thesaurum atque opes memorans lib. X. 11. pag. 823., obportune potuerat. WESS.

11. εἰ αὐτοῖσι) In Gregorii de Dialectis libro msto legitur: ὡς αὐτοῖσι τὰ παρόντα ἀγαθὰ etc. Si qui forte Codd. affirmarent, illud ὡς considerari mereretur; pro πῶς, quomodo, Tragicis aliisque frequens. Siphniis datum oraculum soli debemus, opinor, Herodoto; quo iubentur φράσασθαι ξυλινόν τι λόχον, κήρυκά τ' ἐρυθρόν. Huius ξυλινόν λόχον fieri potest, ut Themistocles fuerit recordatus, dum Delphici vatis τεῖχος ξυλινόν civibus ille suis utiliter interpretabatur: φράζεσθαι, in oraculis verbum usitatissimum, significans animo considerare, saepius etiam notat considerata cavere, φυλάξασθαι. Apud Plutarch. T. I. pag. 597. c. et T. II. pag. 399. B. φράξο δὲ Σπάρτη, -- Μὴ σίβειν ἀεγίστους βασιλεὺς χολή βασίλειά. Vates Diopithes in Xenoph. Έλλ. III. p. 289, 6. εἶπεν ὡς Ἀπόλλωνος χρησμός εἴη, φυλάξασθαι τὴν χολὴν βασιλείαν: utrumque iunxit in Agesilao Plutarch. I. p. 612. E. εἶλαντο χολὸν καὶ πιπηρωμένον, δ' παντὸς μᾶλλον αὐτοῦς εἰδιδάσκει φράζεσθαι καὶ φυλάττεσθαι τὸ δαίμονιον. Deo Delphico rectius obsecundassent Spartani; nam egregius Imperator Agesilaus immoderato in Thebanos odio suaeque dominandi cupidine patriam pessumdedit. VALCK.

CAP. LVIII. 6. αἱ νῆες ἦσαν μιλησιφείας) Grammaticis si fides manet, ἱακόν erit τὸ νῆες ex Vindob.; in Musia, quod supra admonitum; mira valet inconstantia, nulla scriptoris culpa. Naves μιλησιφείας Homeri versibus celebrantur: μιλησιφείας qui adpellarit, novi neminem. Eustathius de compositis ex ἀλειφῶ huiusmodi, διὰ δὲ τοῦ φ, μόνον τὸ ἰῶτα ἔχουσι· οἷον ἄν η λ ι φ ῆς ναῦς, ἢ μὴ ἀλειφεῖσα πίσση, καὶ πῖσση λ ι φ ῆς, ἢ πεπισσωμένη: in Odyss. p. 1561; 8. [p. 260, 45, ed. Bas.] Paria Etymolog. p. 61; 5.; quorum quidem ex scito μιλησιφείας levi opera fingentur. Mihi Arch. μιλησιφείας vehementer blandiuntur. Ξηραλοφείν, μυραλοφείν suppetias ferunt. WESS.

CAP. LIX. 2. Ὅθεν τὴν ἐπὶ Πελοποννήσῳ) Praeclara Arch. et Vind. laus ex instaurata insula. Θυρέη, Thyrea, in mediterraneis Argolidis et Laconicae finibus, in numero insularum locum capessivit nunquam, neque potuit. Venit in ditionem ea post acre certamen, de quo I. 82., Spartanorum; a quibus humanissime Aeginetis exulibus contributa fuit colenda et habitanda, Pausania auctore lib. II. c. 29. et 38. Nihil proinde iuris in eam Hermionensibus. Contra ea, ut Cl. Askew belle animadvertit, Hydrea insula e regione Hermiones in sinu Saronico situm habebat, eodem Pausania Corinth. cap. 34. p. 192. testificante. Est quidem in Steph. Byz. Ὅθεν, ἧσος πρὸς τῇ Τροιζίνι, sed stabilit insulae posituram: vicinae enim Hermione et Troezen; unde et Samii pecunia redemptam Troezeniis certa lege tradiderunt. Atque hinc fortassis πρὸς τῇ Τροιζίνι in Stephano, quoniam eius in civitatis potestatem devenerat. WESS.

5. Ζακυνθίους ἐξελοῦντας) Omnes ita. Herodoto solemniter sunt ἐξελοῦντες, ἐξελῶν, ἐλῶν, IV. 148. V. 63. IX. 89., ad quam formam et hic ἐξελοῦντες scripsisse, credibile est. Eadem Jo. Piersoni sententia ad Moerid. pag. 146. WESS. — Potuerat ἐξελῶντες scribere, sed et ἐξελοῦντες probum. Vide nostram Var. Lect. S.

8. τῆς Δικτύνης) Sic omnes, etiam Valla. Δικτύνην, Dictynnam, creberrime alii, ut notum omnibus, scribunt. In numis Cretensium apud Mediobarbum ΔΙΚΤΙΝΑ: in Cornuto Nat. Deor. c. 34. [pag. 230. ed. Gal.] Δικτύνα et Δικτύνα. Multa de ea Diodorus V. 76. et ill. Spanhemius ad Callim. Hymn. in Dian. vs. 205. WESS.

10. καπρίους ἐχ. τὰς πρώτας) Prorarum insignia, capros, arietes, tauros, apros, leones, viri longe doctissimi, Scaliger, D. Heinsius, Stanleius, ea ornarunt eruditionis copia, ut tacere consultam sit. Accedat Iungermannus ad Polkum. L. 83. Nam Καπρίους Arch. et Vind., nisi lapsus offendentis fuerit calami, non intelligo. WESS.

12. ἔγκοτον ἔχοντες) H. Stephani praeiudicio, Prolegom. Edit. Secundae, ἐν κότον ἔχοντες scribendum ubique: solum verum esse κότον ἐνέχιν ex lib. I. c. 18., quod per tmesin, ut Herodoti plura, disiunctum ἐν κότον ἔχιν prae-buerit; ἔγκοτον praeterea in adiectivis locum semper ha-

bere. Ego vero bene reminiscens ἔγκοτον στύγιος Aeschylī Choëph. vs. 391. et Homeri κότον ἔχειν, 'Ιλ. d. 82., in viri doctissimi iudicio non adquiesco. Vetant Scholiastes, Timaeus, et Suidas, et Scriptor ipsemet; siquidem VIII. 29. τούτων δὴ σφι ἀμφοτέρων ἔχοντες ἔγκοτον: et IX. 109. ταύτη οὐκ ἔχει ἔγκοτον: in quibus timesi nulla occasio. WESS.

CAP. LX. 2. εὐρέος τε ὑψηλοῦ ἰς πινυ.) Gronovium, semper in Medic. proclivem, nihil hic demutasse, [scil. non abiēcisse vocab. ὄρυγμα, vulgo olim post ὑψηλοῦ insertum.] mirum accidit. Verissima sunt, quae amplectimur. ὄρυγμα ex insecutis insertum imprudenter fuit. Iustum praeterea τούτου τὸ ὄρ. ex schedis, videlicet montis; nec alia Cl. Reiskii suspicio. WESS. — Vide nostram Var. Lect. S.

6. διὰ παντός δι' αὐτοῦ) Fossa erat ἀμφοίστομος, duplici instructa ore. Quare διὰ παντός non aliud vult, ac per eundem montem et iuxta priorem fossam [sive in illius medio] excavatam fuisse alteram, quae aquae ductus vicem praeberet. Prior hominibus transitum dabat, ut, si quid aquae ductui labis fieret, sarciretur: unde et latior et celsior altera erat: nam τριπλοῦν Vallae et Codicum manifesto aberrat. Mecum faciunt Cl. de Pauw et Reiskius. Ὁρῶνται, etsi ὠρεῖται II. 158., possessionem recepit: illud enim et cap. 186. Musae primae, atque alias. Placuit quoque ὀχετεύομενον διὰ σωλ. ex codicum consensione. WESS.

CAP. LXI. 4. τῶν οἰκίων μελεδωνόν) Servari οἰκίων μελ. potuerat, ni Scriptori placuisset prius. Μελεδωνόν τῶν οἰκίων cap. 63. et ἐπίτροπον τῶν οἰκίων cap. 65. fuisse Magum scribit. Mitto perpetuam in his libroriorum aberrationem. Conf. I. 109. Recte Manasses in Annalibus, Οἱ τῶν δωματίων φύλακες τῶν βασιλείων Μάγοι, de his fratribus. WESS.

13. ὁ μάγος Πατιζέθης) Notabile Pass. codicis ex Dionysio Milesio Scholion ob diversam nominis Magi scripturam. Κατιζέθης Zonarae ex Herodoto, sed corrupte. Alii longius abeunt, de quibus Ian. Rutgersius Var. Lect. I. 8. et III. 10. Vallae Latina, tanquam ambigua, Stephanus olim in Voc. Herodoti Recensione castigavit. Et erant sane, tametsi quadam tenuis congrua Arch., non bona. WESS.

16. προερέοντα - - ὡς Σ. ἀκουστίᾳ εἶη) Quando paulo legitur inferius, οἱ κήρυκες προηγόρευον ταῦτα, lectio Cod. Arch.

abiiici debuerat a Galeo, non tentari. [Scil. pro mendoso προελδόντες, quod Arch. hic habet, „forte προσελδόντας“ adnotaverat Gal.] De praecone praesertim frequentata προειπείν, προαγορεύειν, προερεῖν, significant proclamando edicere vel denuntiare. Προειπείν quum forte legeretur in Attica lege Demosth. contr. Macart. p. 607, 83. in errorem induxit S. Petitem in Legg. Att. pag. 625. Scribi debuerat: προειπείν τῷ κτείναντι: et apud eundem Dem. p. 647, 98. ὀνομασθὶ μὲν οὐδενὶ μὴ προαγορεύειν, τοῖς δεδρακόσι δὲ καὶ κτείνασι. Doctis notum est quid in Attico foro diceretur πρόβησις et προαγόρευσις. Herodoti Magus edici iussit exercitui, ὡς Σμέρδιος τοῦ Κύρου ἀκουστέα εἶη. Sophoclis est in Elect. 340. τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστέα. Istam quidem scribendi formam Noster alibi, quantum memini, non adhibuit; qua Thucyd. utitur et I. 86. οὗς οὐ παραδοτέα τοῖς Ἀθηναίοις ἐστὶν, οὐδὲ δίκαις καὶ λόγοις διακριτέα, - ἀλλὰ τιμωρητέα ἐν τάχει. Illa Tragicis, Comicis, Platoni, ceterisque Atticis est multo usitatior forma, qua docet amabilis ille morum magister in Xenoph. Ἀπομν. II. p. 430, 27. quo modo θεραπειύειν τοὺς θεοὺς, τοὺς φίλους εὐεργετητέον, τὴν πόλιν ἀφελήτέον. Ab utraque distant Herodoteum, οὐκ ἂν ἦν βιώσιμα ἀνθρώποις, et similia. VALCK.

CAP. LXII. 4. ἐν Ἀγβατάνοις) Stephanus Byz. haec Herodoti ista in Voce advocans, sic iubet; Laurentius in suis invenit schedis. At nullum gravius urget imperium, quam Scriptoris, cap. 64. urbem non aliter exarantis. Adde lib. I. c. 98. Quae autem Syriae illa Ecbatana sive Agbatana, discernere non stricte queo. Memorat Iosephus Vit. cap. 12. p. 6. Ἐκβάτανα in Galilaeae tractu, sed male habita et vitiosa, quod Spanhemius et Relandus videntur. In Plinii Hist. Nat. V. 19. de Carmelo, et in monte oppidum eodem nomine, quondam Ecbatana dictum. Id huc pertinere, probabile est. WESS. — De hoc Syriae oppido consulendus omnino Hyde, Relig. Vet. Pers. pag. 541. S.

10. οὕτως μοι) Perplacet: Οὕτω μοι διεπρήξατο τό τοι προσδύνα πῆγμα; ita-ne mihi rem executus es, quam tibi iniunxeram? Sic ista dum vertebat Valla, οὕτω se reperisse demonstrat in suo Cod. enotatum a Galeo ex Arch. Vallae versio, hominis ut erant tum tempora perdocti, centies

minus cogitate fuit a correctoribus interpolata. Quid in suis invenerit Zonaras, decerni nequit. Quod infra legitur, [L. 13 seq.] οὐ -- τι -- ἡ μίγα ἢ συμμύρον, (conf. pag. 327, 4.) [V. 106, 14.] significans nihil prorsus, frequentatur apud Oratores etiam Atticos. VALCK.

18. νεώτερον κακὸν ἀναβλαστή) νεώτερον κακὸν qui dixerit, novi neminem : novi qui κακὸν vel κακὰ ἀναβλαστῆν et ἀναφύεσθαι eodem sensu posuerint ; plurimos autem, qui pro κακὸν per εὐφημισμὸν scripserint νεώτερον : ut adeo, si κακὸν omitteretur in Codicibus, ex interpretamento fluxisse videretur. Pausan. IV. p. 367. οὐδὲ ἐκ τῶν Μεσσηνίων -- ἐγένετο οὐδὲν ἐς αὐτοὺς νεώτερον : idem illud sic adhibuere Herod. V. 19. 35. et 93. VIII. 142. Thucyd. p. 85, 34. Euripid. Rheseo vs. 590. Aristoph. Ἐκκλ. 338. Λίγειν τι νεώτερον est in Eurip. Or. 1331. ut in Platonis Protag. pag. 310. μήτι νεώτερον ἀγχιλλεῖς; οὐδὲν γ', ἢ δ' ὅς, εἰ μὴ ἀγαθὰ γι. Insidiis alteri structis res novas moliri, νεώτερα βουλεύσασθαι dicitur Herodoto I. 210. cuius est in lib. VIII. c. 21. ἦν τι καταλαμβάνῃ νεώτερον τὸν πεζόν. Huius vice Thucyd. VII. 64. dum scribit, εἰ ζυμβήσεται τι ἄλλο, secundum Schol. εὐφημότατα ἠνέκατο τὴν ἥταν. Solā quoque voculā τι mala quaevis bellica designantur in Eurip. Phoen. 642. καὶν τί σοι πόλις γένηται. VALCK. Ibid. νεώτερον ἀναβλαστῆσει) Quod in verbo ausus sum, schedae excusabunt; excusabunt etiam κακὸν in exsilium actum, a Vindob. et Valla merito proscriptum. Νεώτερόν τι ποιῆν habet V. 19. et aliās, expressum κακὸν non desiderans. Immo vero plura credo in hac vicinia mutationem subiisse, fuisseque primitus, uti Codd. praecunt, νῦν ὧν μοι μεταδιώξας τὸν κήρυκα ἐξετάζειν παρ' ὅτιν εἴτε. Convenit Scriptoris elegantiae, qua inferius cap. 134. σὺ δὲ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι. Sunt, quae iuvare possunt, et alia. Hoc celare iniustum foret, glossatorem S. Germani ἐτάζειν hic reperisse. Sic enim Ἐτάζειν τὸ ἐξετάζειν, Ἡρόδοτος Γ'. WESS.

CAP. LXIII. 6. αὐτός τοι Σμέρδις) Vere libri veteres : labat ceteroqui oratio, quod Reiskium non latuit. Ἐς ὅψιν, postulantibus mssis, cur recusarem, nihil erat. ἔρχεσθαι εἰς ὅψιν praebebit Diodorus, φαίνεται εἰς ὅψιν alii, quos in re nota non fatigabo. Vide tamen VII. 6. WESS.

17. ὁ ἐπιβατεύων τοῦ Σμέρδιος οὐνόματος) Recurrit c. 67.

et IX. 94. Singulare et rarum *Pollux* habuit: itaque plures, tanquam emblemata, ornandae orationi inseruerunt. Tale *Iamblichi* ἵνα μὴ καὶ ἑτέρα τις τοῦ τῆς Σινωνίδος ἐπιβατεῦσθαι ὀνόματος apud Phot. Biblioth. p. 248. [ed. Rothom.] *Procopio*, aemulatori Herodoteo, mire arrisit: οὐτε τοῦ ὀνόματος ἐπιβατεῦσθαι ἤξιωσεν, Bell. Goth. I. 1. et Bell. Pers. I. 25., tum *Vandal.* I. 11. etc. WESS.

CAP. LXIV. 8. τῇ ἀπάσῃ συμφορῇ) Corrigitur τῇ ἀπαντιώσει occurrente: verum ἀπάσῃ, summā totāque, recte erit, sicuti docti norunt monentque. [Iterum c. 65 extr. ἀπένδαισι πᾶσαν τὴν ἰωνοῦ πρῆξιν. Conf. Lexicon nostrum *Polyb.* voce Πᾶς, num. 3.] Maiorem movet litem [l. 11.] τοῦ κουλεῦ τοῦ ξίφους ὁ μύκης, sive, ut Gronov. in Latinis, *fungus vaginae gladii*. Est-ne summa an ima vaginae pars? *Eustathius* et *Grammaticorum* plures prius optant et τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους interpretantur: quibus favet *Portus*. Contra *Pavus*, quod capulus sit obtusior et ad vulnus inferendum ineptior, μύκητα esse illud ferrum, quod in ima parte mucronem ambit et ipsius est mucronis theca. Satis speciose. Mihi forma gladii apud Persas et Graecorum priscos non explorata est cognita, potior tamen Criticorum caussa. Similitudo μύκητος, *fungi*, manubrio gladii propior est, quam extimae vaginae. *Nicandri* praeterea *Alexiph.* vs. 103. μύκης ὅθι κάππεσιν ἄρκης vaginae extrema indicare nequeunt; bene Schol. μύκης κυρίως τὸ ἄκρον τοῦ ξίφους, τὸ κατὰ κλείον τὴν θάκην. Eadem *Etymolog.* p. 594., leviter in prima voce vitiosus: minime vero *Plutarchi* de Flumin. p. 63. ἐξέπεσεν αὐτοῦ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους ὁ μύκης: illis enim nihil ad hanc rem clarius. WESS.

11. τοῦ κουλεῦ τοῦ ξίφους ὁ μύκης) *Eustathio*, ubi excitat *Herodotea*, in Ἰλ. β'. pag. 219, 27. μύκης minus accurate fuisse dicitur ἢ λαβὴ τοῦ ξίφους. Cautius *Zonaras* Ann. IV. pag. 127. d. ipsa transscripsit *Herodoti* verba, τοῦ κουλεῦ τοῦ ξίφους ὁ μύκης ἐξέπεσε. Recte, credo, definitur ab aliis τὸ κατὰ κλείον τὴν θάκην τοῦ ξίφους: fungo namque cadente *Cambysis* acinaces vagina fuit nudatus. *Loca Grammaticorum* collegit *Abr. Berckel.* ad *Steph.* voc. Μυκῆναι. Huius non meminerat historiae interpretes *Pausaniae*, quem huc respexisse minime dubito I. [c. 28.] p. 70. λέγεται καὶ ἄλλα τῶν αἰψύχων αὐτόματα ἐπιβεῖναι σὺν τῷ δικαίῳ τιμωρίαν αὐ-

δράμῃσι; ἔργον δὲ κάλλιστον καὶ δόξῃ φανερώτατον ὁ Καμβύσης παύσασθαι ἀκιννάκης. Nihil sanequam fecit ista res ad Atheniensium gloriam: τί γὰρ Καμβύση καὶ Ἀθηναίους ἦν πρῆγμα; [Perspecte ista Pausaniae graeca sic gallice reddidit nuperus doctus Interpres: et l'exemple le plus célèbre en ce genre est celui du sabre de Cambyse.] Illud vero mirabile, quod Cambysi, idem evenisse Annibali secundum Pausan. VIII. pag. 623. Poenum deceperat Iupiter Ammon nomine Ἀμβύσης: Cambysen Latona, nomine Ἐμβατάνων. Figura ex ambiguo coelestibus istis valde fuit adamata. VALCK. — De vi vocab. μύκης videndus omnino Schneider, Animadv. in Nicandri Alexiph. vs. 103. et quos ille laudavit auctores; quibus adiciendum Hecataei fragmentum, ex Scholiis Venetis ad Iliad. XV. 302. a Creuzero prolatum in Historicor. Graec. antiquiss. Fragm. pag. 77. S.

14. ὡς οἱ καὶ εἰρήνην ἔδοξε τεύεσθαι) Laurentius male vertit. Palmerius, quem ducem Gronov. habuit, melius, Exercitat. p. 16., non neglectis Syriae Ecbatanis. Non repeto causas, quibus Ἀγβάτανα ex mstis restitui. [Vide supra, ad cap. 62, 4.] Iosephum Antiq. XI. 2, 2., Cambysis obitum Damasci contigisse scribentem, miror, nec minus Ctesiam, qui Babylone. WESS. — Ad καίρην intelligi πληγῇ, vix opus fuerit ut moneatur Herodoti lector. S.

CAP. LXV. 16. ὑπεραιρημένου) Sive cum Reiskio scribendum ὑπαραιρημένου, seu ὑπεξαραιρημένου, Smerde submoto, vel sublato: hoc praebet lib. VII. c. 8. §. 3. Portus in Ἀραιρημένος nostrum illud non attigit. VALCK.

Ibid. ὑπαραιρημένου) Gronovii conjecturam firmat Pass. codex. Παραιρημένου, ut plures schedae hic et cap. 126., praesidium ex Demosthenis Philipp. II. p. 46. et eius Scholiaste, quem Suidas descripsit, [item ex Polyb. I. 9, 6.] nancisci posset, nisi vulgatum dialecto congrueret aptius. WESS.

[27. εἰκνιωτάτων) In nostro exemplo ante ἡν iota operam errore irrepsisse, non est quod moneam. De vocali antepenultimae syllabae notare debeo, editos quidem libros omnes o longum tenere; recte illos quidem hactenus, quoniam ob divulsam in duas vocales diphthongum π praecedit brevis syllaba. Codex vero ms. F. (nescio an consentientibus aliis) et h. l. et V. 5, 8. breve o habet, ne is

quidem male, nempe omissis utrobique super *ni* (quo pacto ille constanter diphthongum *η* pingit,) punctis diaereticis. At altero loco, V. 5, 8. editi omnes ante *Schaeff.* et *Borh. οἰκνίστατ.* praeferunt, brevi *ο* utentes, simul tamen diphthongo in duas syllabas distracta. S.]

35. ἀπαιθεῖναι) Membranae hoc desiderant, scriptore consentiente. Paulo ante, δέισας μὴ ἀπαιθεῖν τὴν ἀρχήν. Rursus I. 69. ὡς ἀπαιθεῖν τὴν ἀρχήν. Denique III. 126. ὑπὸ Μήδων ἀπαραιρημένους τὴν ἀρχήν. WESS.

40. μὴ ἀνασωσάμενοι δὲ τὴν ἀρχήν) Et hoc, iisdem postulantibus, iustum est. Vide c. 75. Diras, quas rex inprecatur, ex saxo Aphrodisiensi illustravit *Gronovius*: geminae Teiorum sunt in *Antiq. Asiatic.* p. 98. *Edm. Chishull*; longe vero dirius in *Israëlitas*, nī saperent, carmen *Deuteron.* xxviii, 16. etc. WESS.

41. τὰ ἐναντία τούτοις ἀρῶμαι) Ista *Sophoclis*: Καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δρῶσιν εὐχόμεαι θεοὺς Μὴ τ' ἄροτον αὐτοῖς γῆν ἀνέναι, τινὰ Μὴ τ' οὖν γυναικῶν παῖδας: ex *Oed. Tyr.* 277. forte respexit *Herod.* qui lib. VI. c. 139. hanc *Pelagis* memorat in *Lemno* divinitus inflictam poenam: οὔτε γῆ καρπὸν ἔφερε, οὔτε γυναικὲς τε καὶ ποῖμνα ὁμοίως ἔτικτον ὡς καὶ προτοῦ. conf. *Philostr.* Vit. *Apollon.* III. 20. In veteribus imprecationum formulis ista talia leguntur saepenumero; in recentioribus etiam absurdissima. VALCK.

CAP. LXVI. 2. κατήρεικόν τε) Superfluum τε, leniter in το mutatum, dabit κατήρεικοντο: quod, si vel omnes Codices alterum praeferrent, harum rerum peritis sincerum videbitur. In Regis non optimi, Regis tamen, luctu Persarum proceres obsecundabant consuetudini, lugentiumque sibi personam induebant: πάντες τὰ τε ἐσθῆτος ἐχόμενα εἶχον ταῦτα κατήρεικοντο καὶ οἰμωγῇ ἀφθόνη διεχέωντο: non aliis vestes illi diripiebant, non κατεβήγγνον, sive κατήρεικον, sed κατήρεικοντο, suas discindebant. Praeterea praebet id ipsum, hinc enotatum probabiliter, *Hesychius*: Κατήρεικοντο, κατισχίζοντο. κατισχίζασθαι τοὺς πύλους est apud *Pollucem* VII. 50. ex interpretamento *Xenophonte* καταβήγγασθαι: sicut ap. *Diodor.* Sic. T. I. p. 83, 34. ad Κατεβήγγοντο *Codd.* scholion adiiciunt καὶ ἐσχ. sive κατισχίζοντο. Vir D. in *Miscell. Obs.* Nov. T. I. p. 73. ad *Hesychium* comparans *Aeschyli* locum e *Pers.* vs. 537. in *Herodoto* tamen κατήρει-

κον scribendum credidit. Quid differant περιβήξαι τὴν ἐσθή-
 τα et περιβήξασθαι Praeceptores mei docuerunt in Miscell.
 Obs. V. 3. p. 64. et ad Diodor. Sic. T. II. p. 186. Quibus
 ista fuerint explorata, nec non cura scribendi Herodotea;
 hi minime dubitabunt, quin verum sit κατηρίκοντο, inpri-
 mis Aeschylea considerantes, ubi Persides in publico lu-
 ctu: Πολλὰ δ', ἀπαλαῖς χερσὶ καλύπτρας Κατερικόμεναι, δια-
 μυδαλέοις Δάκρυσι κόλπους Τέγγουσ' ἄλγους μετέχουσαι: quae
 fortasse respexit Herod. et, ubi de eodem, de quo Aeschyl-
 us, luctu loquitur lib. VIII. c. 98. τοὺς κίθωνας κατεβήξαντο
 πάντες, βοῇ τε καὶ οἰμωγῇ ἐχρίωντο ἀπλήτῳ. Xenophontis Tigra-
 nes Κυρ. Παιδ. III. p. 38, 26. περιεπάσατο τὴν τιάνην καὶ τοὺς
 πέλους κατεβήξατο, quod recte tuetur H. Steph. Diodorus I.
 72. de Aegyptiis, Rege, inquit, mortuo omnes κοινὸν ἀνηροῦντο
 πένθος, καὶ ταῖς ἐσθήταις κατεβήττοντο. Herodotus in horum loco-
 rum primo ponere quoque potuisset κατηρίξαντο; pro κα-
 τεβήξαντο. Ἐρεῖκειν a Grammaticis redditur σχίζειν et ῥηγνύνειν:
 vid. Hesych. in Ἐρεῖκει et in Διήρικον: neque tantum ἐρεῖκειν,
 sed et ἐρεῖξαι usu fuisse receptum monstrant Aristophanis
 κατερεῖξαι in Vesp. vs. 647. et Hesychii Διαρεῖξας. Ex eodem
 discimus, τὰ κατεβήγοντά ἱμάτια alicubi fuisse dicta Κατερι-
 κτά. Apud Hephaestion. p. 34. Κατύπτισθε κόραι, καὶ κατερεῖ-
 κισθε χιτῶνας, cum Editore legit Wesseling. ad Herod.
 p. 124. n. 38. [ad II. 42, 27.] VALCK.

Ibid. κατηρίκοντο Aldinum κατερίκον τε Sylburgius ad
 Brisson. R. Pers. II. 205. p. 563. κατήρικον, Gronovius ex
 Med. κατήρικον refinxit. Nihil verius admissio. Hesychius,
 hoc fortassis e loco, κατηρίκοντο, κατεσχίζαντο. Forma verbi
 unice quadrat. Vetus poeta in Enchirid. Hephaestionis
 p. 34. κατύπτισθε κόραι καὶ κατερεῖκισθε χιτῶνας (sic Io.
 Corn. de Pauw egregie): Aeschylus Pers. vs. 537. πολλὰ δ'
 ἀπαλαῖς χερσὶ καλύπτρας κατερικόμεναι: quo Tragici versu
 in Miscellan. Observ. Nov. T. I. p. 72. usus etiam vir do-
 ctus est. WESS.

4. ὡς ἐσφακίλισί τε τὸ ὄστίον) Multa Foësius Oecon. p. 603.
 Opportune vero Galenus in Hippocr. Aphorism. p. 323.
 postquam γάγγραιναν medicorum, aliis Graecorum σφακέ-
 λον dici monuisset, οὕτω γοῦν μοι δοκᾷ καὶ ὁ Ἡρόδοτος τὸν μη-
 ρὸν εἰρηκέναι τοῦ Καμβύσου σφακελίζεσθαι, sed memoria lapsus.
 De Miltiade ad eum modum VI. 136. Adde Cononem Narr.

χλιν. ipsumque *Galenum* p. 546. ubi *Hērodotēis* adsimilia. WESS.

[5. ἀπήνικε *Καμβύση*) Possis ἢ νοῦτος supplere cum *Porto*, aut τὸ κακόν: sive τὸ ὁστίον σφακελίσαν καὶ ὁ μὲρς σαπίς. *Caeterum* conf. VI. 27, 6. S.]

11. ἵνα οἱ ἐκπολεμῶν πᾶν τὸ Περσικόν) *Gronovii Latina*, ut sic ab eo omne nomen *Persicum* ad hostilem iram concitaretur, non sunt bona: *Vallae* praestantiora, [ut sic omne illi nomen *Persicum* redderetur hostile,] et propterea restituta. Notissima verbi potestas est, spreta saepe. *Noster* V. 73. ἡπιστάτο γὰρ σφι πρὸς Λακεδαιμονίους -- ἐκπεπολεμῶσθαι. *Iosephus* B. Iud. VII. 10, 2. οὗ γὰρ Ἀντιόχῳ μὲν ἔτι μᾶλλον ἐκπεπολεμῶσθαι τοὺς Ἰουδαίους. Confer doctissimos *Ammonii*, *Moeridis* et *Thom. Mag.* in *Πεπολέμωται* commentatores. Mox [L. 14.] μὴ μιν ex scriptis malui: eadem *Reiskii* divinationo. WESS. — Nos non poenitet μὴ μὲν revocasse. Vide *Var. Lect.* S.

13. βασιλέα ἀνιστεῶτα) In sacris frequens, ἀνίστη (ὁρ) βασιλεὺς, his in libris non puto reperiri; nisi si forte quis ad vitam crederetur revocatus: quo modo legitur supra c. 62. ὁ δὲ ὦν saepe dicitur κατεστῶς, *Herodoto* κατεστῶς. ἐνιστεῶς de Rege, quasi τῷ θρόνῳ ἐνιστεῶς, lib. I. c. 120. σὺ δ' ἐνιστεῶτος βασιλέως, ἰόντος πολήτω, καὶ ἄρχομεν τὸ μέρος. Hic itaque legi non nolim ἐνιστεῶτα: et pro ἀνιστάμενος infra c. 67. ἐνιστάμενος ἐς τὴν ἀρχὴν, ingressus imperium. VALCK. — Possit tamen ἀνιστεῶτα idem ac ἐπανιστεῶτα valere: atque etiam ipsum ἀνιστάσει c. 62, 16. de insurrectione intelligi fortasse poterit. S.

CAP. LXVII. 3. μῆνας ἐπὶ τοὺς ἐπιλοίπους *Καμβύση* etc.) Ordo confusior turbas civit. Bene *Abreschius* τοὺς ἐπιλοίπους *Καμβύση* τῆς πληρώσιος ἐς τὰ etc. Alibi ἐπὶ μὲν τίσσιν ἐτα πλῆρεα VII. 20. *Reiskius* corripbat ἐς τῶν ὀκτῶ ἐτάων τὴν πληρώσιν, sine plausu. WESS.

10. ἐνιστάμενος ἐς τὴν ἀρχὴν) Hoc dederat, offeruntque schedae. ἐκέχρηστό σφι -- αὐτίκα ἐνισταμένοισι ἐς τὰς τυραννίδας II. 147. et VI. 59. ἐπ' αὐτῶν -- ἄλλος ἐνίστηται βασιλεὺς. Atque hic non obliviscor *Alexandrinor.* Interpretum et *Paulli Apostol.* Epist. ad Roman. xv, 12. καὶ ἀνιστάμενος ἀρχὴν ἐθνῶν, quod multum discrepat, et alius est indolis. WESS.

CAP. LXVIII. 3. ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περσέων) Sic ista recte *Zonaras* interpretatur Ann. IV. p. 127. E. Ὁρδ-

νης ἢν γένει καὶ πλούτῳ Περσῶν τοῖς πρώτοις ἐνάμιλλος, Dedit et ad initium somnii *Lucianei Hemsterhusius*, quae vix ab alio poterant exspectari. *Thucydidae* locum, huius imitator frequens, forsitan et hunc *Herodoti*, respexit scriptor *Epist. Phalaridis* Ep. xxi. ὁμοία τοῖς πρώτοις Σικελιωτῶν πεπλούτηκεν: ubi paulo post corrigendum censeo, τυραννοκτόνοι Φαλαρίδος ἀκούειν, pro ἀκουσθῆναι. VALCK.

Ibid. ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περσῶν) *Abbas Geinozius* ex coniectura ὁμοιος, quod in *Arch.* Idem *Lipsiae* expressit *Io. Friderichus* in *Magophonia*. At perinde est. Ὅμοια, ὁμοίως, ὁμοιος frequentantur in talibus. *Pausanias* I. 9. p. 22. καὶ Μακεδόνων ὁμοίως τοῖς ἀρίστοις ἦγεν ἐν τιμῇ. Lege *T. Hemsterhusio* observata ad *Luciani* Somn. c. 2. Scripsi ὑπόπτισι, [l. 4.] ne semper in his dialecti ratio contemneretur. WESS. — Ubi adverbio locus est, ibi plerumque ὁμοία pro ὁμοίως utitur *Noster*: sed adverbio hic locus nullus, quia nullum adest adiectivum aut verbum, quo illud referatur. S.

12. παρ' αὐτὴν τὴν θυγ.) *Clariss. Gronov.*, quia *Med.* παρ' αὐτὸν, nescire se scribit an quid lateat. Latet omnino nihil, nisi error amanuensium, *Med.* et huic nationi non insuetus: quamquam melius, opinor, ut *Arch.*, παρὰ ταύτην τὴν θυγατέρα. WESS.

23. τῶν συγκατημένων γυναικῶν) Committit hanc dictionem vir *Celeb.* cum Latino stare in lupanari, non iniuriā *D'Orvillio* ad *Chariton.* lib. V. 9. p. 489. inprobante. In gynaeceis Medorum et Persarum plures morabantur feminae, quod ex reginae *Estherae* historia atque aliunde cognitissimum: hae iuxtim sedebant. pensa trahentes aut texentes, quemadmodum eas inter *Sardanapallus* in *Diodori* II. 23. *Aldinum* ὠνθρωπος rediit in veterem possessionem. WESS. — κατῆσθαι etiam de artificis vel opifice selulario dici, in officina sua sedente, supra vidimus II. 86, 1. S.

CAP. LXIX. 10. ἄφαττον αὐτοῦ τὰ ἄττα) *Suidas* Ἀφάστων, Φηλαφῶν Ἡρέδοτος: quod *Steph. Berglerus* in ἄφαττον, Φηλάφωσεν non inconsulte transmutat. Spectavit utique grammaticus haec *Nostri*, in consequentibus verbi sibilantem litteram semper geminantis. Eadem aliis consuetudo: de *Hippocrate* liquido *Erotianus* et in eum *Eusta-*

chius p. 50. WESS. — Vide Erotiani Glossar. ed. Franz. p. 168 seq. et conf. nostram *Var. Lect.* ad h. l. Libris obtemperans ἀφασιν revocavi. Videtur ab ἀφάσω futurum ἀφάσω formatum fuisse. Sic quidem et παραφᾶσαι (nisi rectius παραφάσαι) et ἰσαφάσασθαι et ἰσαφάσας habes apud Galen. in Explan. voc. Hippocr. p. 538. et 474. Conf. Foëssii Oecon. p. 485. S.

16. ἐπίλαμπος δὲ) Capitalis instauratio. Suidas, Scholiastes, Phavorinus, et hoc de genere alii, nugantur, [ἐπίλαμπος scribentes,] κατάδηλος et καταφανής ex Ionum more, ut adseverant, interpretati. Nihil futilius. Qui communiter Graecis ἐπίληπτός, uti Antigono Caryst. c. 45. is Ionum lingua ἐπίλαμπος, cuiusmodi et καταλαμπτός III. 127. Viderunt verum et in clarissima posuerunt luce Cl. Küsterus et Alberti ad Ἐπίληπτος Hesychii. WESS.

Ibid. ἐπίλαμπος) Tolleitur, ut opinor, menda vetus e codicibus. ἐπίλαμπος δὲ ἀφάσσουσα ἔσται restituit e Codd. Parisinis L. Küster. ad Hesych. ubi Ἐπίληπτος redditur καταφανής. Attice diceretur: οὐτὴ δὲ ληφθῆναι vel φωραθῆναι vel ἀλφῆ φηλαφῶσα, sive ψαύουσα deprehendatur: solent ista, sicut alia huius generis, adiungi participiis. Eiusdem formae, cuius est ἐπίλαμπος, pro φοιβόληπτος positum φοιβόλαμπος legitur in Herod. IV. 13. Sunt autem Ionici flexus istius verbi aliunde notissimi: constanter in Alexandrino Codice Vet. Test. λήμψεσθαι, λημφθῆναι, et similia scripta reperiri monuit et alibi Io. Ern. Grabinus et in Proleg. ad Vol. I. c. 2. §. 7. Vid. Küster. Praef. ad Ed. N. T. Io. Millii p. 9. Sed a quibusvis Graecis literam μ. superfluam in multis, tum verbis tum nominibus, praesertim propriis, labialibus emolliendis praefigi tametsi constet, saepenumero tamen tentantur a correctoribus minime corrigenda. VALCK.

20. Ἡ ὧν δὲ Φαιδύμη) Paucis interiectis orationem interruptam solemnibus vuculis redorsus non necesse quidem habebat Herod. iterum nobis narrare, quo patre sata esset Phaedyme; sed sic studet ille suaviloquus narrationes suas in animos insinquare legentium, ut addere malit superflua, quam obscurus esse verborum aliquot parsimonia: addidit itaque, αὐτὴ ἡ τοῦ Ὁράνιου θυγάτηρ. Utilis istius luxuriae, qua sua ipsius explanat Noster, centum
Herodot. T. V. P. II. F

forte possent exempla proferri. Hoc eo dico, ne quis olim ista talia intempestive obiiciat hic illic voculam velut Scholion proscribenti. Quod paulo post [L. 26.] legitur diversi generis, *μαθοῦσα οὐ χαλιπῶς, ἀλλ' εὐπειρώς*: pleonasmus est, aliis etiam istius ferme aetatis scriptoribus optimis satis usitatus: *Antiphontis* est, *οὐκ ἐλάσσω, ἀλλὰ πολὺ μίζω*, p. 118, 24. *Lysiae*, *οὐ βουλόμενος, ἀλλ' ἄκων*, p. 319. *Isaei*, *οὐ μικρά, ἀλλὰ μεγάλα*, p. 67, 4. VALCK.

22. *ἐπὶ τι αὐτῇ μέρος ἐγένετο*) Graecus interpret *Estherae* cap. 2, 12. καὶ ὅταν ᾖ καιρὸς κορασίου σισελθεῖν πρὸς βασιλῆα: quae versio non est, sed expositio. Hebraea ita, *וְיָבִיגָה הַמֶּלֶךְ אֶת לְבוֹא נָעֻמָּה בַּיּוֹם הַהוּא*, et quum veniret ordo, τὸ μέρος, puellae, ut ad regem accederet. Gemina sunt atque eadem de re. WESS.

CAP. LXX. 5. τοῦ Ὁράνεω) Tametsi Ὁράνεος sequenti redeat capite, Gronovium sequi ausus non sum. Ὁράνη vocandi casu c. 72. ἀπὸ Ὁράνεω et τῷ Ὁράνῃ c. 84. Multa in talibus admissa sunt; *Τετάρσιος*, et *Τετάρσιω* pari variatione, quamquam *Τετάρσιω* apud *Agathiam*. Quem vero [L. 7.] *Ἰντραφέρνηα* plerique scribunt, is *Arch.* et *Vallae* semper *Ἰντραφέρνης* sicuti *Ἀρταφέρνης* pluribus in *Codd.* V. 25. et *Aeschyli Pers.* vs. 780. Paulo ante τοῦτον, τῷ legitimum est. WESS.

7. εἰσάγεται Ἰντραφέρνηα) Introducit? quo tandem introducebat? Idem fere significari debet, quod in proximis dicitur *προσεταιρίσασθαι*, *conspirationis sibi socium adsciscere vel conciliare*. Corrigendum *ἐπάγεται*, parat sibi *στασιώτην*, vel in partes suas adlicit. Hariolor id ipsum in Codicibus adservari, sicut in suo *Zonaras* invenit, qui *Ann. IV.* p. 128. B. ἰδοὺς οὖν αὐτοῖς καὶ ἑτέροις *προσεταιρίσασθαι*; καὶ Ὁράνης μὲν *ἐπάγεται Ἰντραφέρνην*. vid. *Andr. Dounaei*, viri Graece perdocti, *Praelect. in Demosth. Philipp.* p. 99. VALCK. — Nil mutant libri, nec opus erat sollicitare vulgatum. S.

[9 seq. παραγίνεται εἰς τὰ Σούσα - ἐν Περσίῳ ἦκων) Nempé Susa urbs, licet caput quodammodo Persici regni, et regia prae caeteris sedes, tamen non in Perside proprie dicta, sed in Cissiis sita erat. conf. c. 91, 20. S.]

CAP. LXXI. 6. καὶ αὐτὸ τοῦτον εἵνεκεν ἦκω) Invenit iterum Vir Cl. manifestam Codicis corruptelam. Venerat in urbem Regiam Darius αὐτοῦ τοῦτον εἵνεκεν, ob id ip-

sum, sive solius istius rei gratia. Pausan. I. p. 54. πολλοῖς, αὐτῶν τούτων εἵνεκα, ἐς λόγους ἦλθον. Thucyd. p. 544, 6. ἄλλο μὲν οὐδὲν, αὐτὸ δὲ τοῦτο: et p. 91, 19. Xenoph. p. 326, 26. αὐτὸ τοῦτ' ἴσθι, προσήκει σκοπεῖν: elegantiore usum Iac. Perizon. intellexit in Aeliani Var. Hist. II. 29. Videtur idem; neque est tamen pervenustum illud Iovis Luciani T. I. p. 210. Ὡς ἀφελῆς ὁ παῖς ἐστὶ, καὶ ἀπλοῖκός, καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο παῖς ἔστι. VALCK. — Ex Medic. αὖ τούτου si varet, vis et vigor sermonis Darii flaccesceret. Scriptor ipse lib. II. c. 3. καὶ ἐς Ἡλιούπολιν αὐτίκων τούτων εἵκεν ἱεραπόμην: aliás etiam, et quis non? WESS.

20. μέλιστα μὲν νῦν ὀφείλετε) Non indigemus Vtudo. ὀφείλετε: idem est vulgatum et ἱακόν. Verti debetis haud convenit, sed debebatis, ut olim Valla: languet alioqui inpetus Darii. Βαλόμενοι rectissime expedit Cl. Gronovius. [Nec vero spernendum βαλλόμενοι, quod offert ms. F.] In Libanii Declam. II. p. 204. D. καὶ ὁ μὲν ἀφ' ἑαυτοῦ βαλλόμενος, ἔπραττε τὸ τερπνόν. Notat Morellus ex mssis ἐφ' ἑαυτοῦ et λαβόμενος ac βουόμενος, quorum ultima corruptelae, verissimum prius, et imprudenter ab eo spretum. WESS.

23. ὅτι ἦν ὑπερπίση ἡ νῦν ἡμέρη) Non placet ὑπερπίση. Multo cultius et suavius Arth. ἦν περ πίση: nec muto tamen quod displicet, ne nimium novator censear. Nemo tamen erit, quin ἀλλὰ σφεας αὐτὸς ἐγὼ ex schedis restitutum adprobet. WESS. — Equidem, cur ἦν περ πίση alteri praeferatur, nihil admodum video caussae. S.

[24. οὐκ ἄλλος φθὰς ἐμὲ ὤ κατήγορος ἔσται) Latine ista converti quasi esset φθὰς ἐμὲ, quemadmodum φθάνω cum accus. casu constructum habemus VII. 161, 2. et alibi. Graeca rectius ad verbum Valla expressit: non alium occupaturum ut me apud Magum accuset. S.]

CAP. LXXII. 18. ἐνθα γὰρ τι δεῖ ψεῦδος etc.) Laxissima haec de mendacio professio, verumque fallaciloquentiae suscitabulum. Genio Ulyssis interroganti Neoptolemo, Οὐκ αἰσχρὸν ἡγῇ δῆτα τὰ ψευδῆ λέγειν; responsum, Οὐκ, εἰ τὸ σωθῆναι γιγνώσκῃς τὸ ψεῦδος φέρει, conveniebat belle in Sophoclis Philoct. vs. 107. Discrepant nonnihil Heliodori Aeth. I. p. 50. Καλὸν γὰρ ποτε καὶ τὸ ψεῦδος, ὅταν ἀφελῶν τοὺς λέγοντας, μηδὲν καταβλάπτῃ τοὺς ἀκούοντας: neque enim mendacium adprobat, sed fictum, citra alterius ius et

detrimentum, sermonem, quem *falsiloquium* nova voce appellant. Utrumque scriptoris locum enotaverat Steph. Berglerus; nec praeterierat in doctis de Mendacio et Verit. libris Nicol. Abramus, longe plura adensus, lib. I. 17. p. 465. WESS.

22. οἱ δ' ἀληθίζονται, ἵνα τι etc.) Verius hoc. Quae sequuntur, optime Gronovius inlustravit. At illa εἰπὼν ὃν ταῦτα ἀσκήοντες intacta miror. Qui mentiuntur et qui veraces sunt, eadem-ne exercent? Utrique, si Nostro creditur, lucrum spectant, in loquendo longe dissimiles. Cohærebit oratio aptior, modo cum Valla et Arch. οὕτω οὐ ταῦτα ἀσκήοντες, probetur. WESS.

29. δεικνύσθω ἐνθαῦτα ἰὼν πολέμιος) Pro hoste habeatur: verbi corrector Reiskius quae sunt huius generis paulo rariora non habebat in numerato. [In editis *Animadverss.* silentio hunc locum Reiskius praeteriit.] Δεικνύσθω ἰὼν, sive dicatur φανερός γινέσθω πολέμιος ὑπάρχων, seu ἐνδηλος, eodem sententia recidit: pateat illum nobis hostem esse; atque adeo tanquam talis confodiatur, συγκαννίσθω, quod verbum infra legitur, ubi obviis interfectis, ut scribit Iustinus, ad Magos perveniunt: intelligitur itaque id ipsum, quod suo more Vir D. exprimi volebat. In *Lysiae* p. 90. φανερός ἐστὶ ποιησάμενος, patet eum fecisse, Marklandus interpretatur; communivit exemplis aliquot Io. Taylor, Vir Cl. Euripides Bacch. vs. 47. αὐτῷ θεὸς γεγώς ἐνδείξεσθαι. *Andocid.* p. 31, 34. ἐνδείκνυνται -- ὑμᾶς τοῖς αὐτοῦ τρόποις ἀκολουθεῖν ἀξίων. *Herod.* II. 119. ἐπαίστος ἐγένετο τοῦτο ἐργασμένης. *Xenoph.* Ἑλλ. III. p. 291, 36. μάλα ἀχθισθέντες φανεροὶ ἐγένοντο. et II. p. 275, 14. *Thucyd.* II. 64. μὴ ἐνδηλοὶ ἔσθε τοῖς παροῦσι πόνοις βαρυνόμενοι. *Soph.* *Trach.* 679. ἀθυμῶ δ' εἰ φανήσομαι τάχα Κανὸν μὲν ἐκπράξασα. In *Xenoph.* *Kyr.* Ἀν. V. p. 211, 8. si Codex scriptus praeferret ἡξιὼν Ἑλλήνας ὄντας Ἑλλήσι τούτῳ πρῶτον καλῶς δεικνύσθαι, τῷ εὐνοῦς εἶναι: ego quidem vulgatum verbum huic postponerem. VALCK.

Ibid. δεικνύσθω ἐνθαῦτα ἰὼν πολ.) Varie tentantur haec. Est cui διακινάσθω, confodiatur, lanietur, non magna molitione, unice placet. Alius δεικνύσθω ἐνθαῦτα νεκρός, ἰὼν πολέμιος, interimatur, quippe hostis, praecoptat. Quorum equidem institutum sequi non audeo. Dictio rarior est, signatissima tamen. Δεικνύσθω πολέμιος; aut, si velis, ex *Arch.*

διαδεκνύσθω ostendatur sive manifestus hostis sit, eaque, quae in hostem licet, patiatur: ὑπὸ τραυμάτων νεκρὸν διέξας est in Diodori Excerptis, aliud in Libanii Epist. cix. quorum tamen utrumque diversius abit. WESS. — Compositum verbum, alibi frequentatum Nostro, et hic pariter a codd. nonnullis oblatum, receptum me voluisse, in *Var. Lect.* significavi. S.

CAP. LXXIII. 3. κάλλιον παρίξει) Optime Gronovius. Ex Aldino Corn. de Pauw idem aut etiam παρέχει formaverat. Mox ὅτε γε ἀρχ. ex schedis, ut Reiskius divinarat, potius est visum: habet particula suam sibi in talibus vim et elegantiam, qua de Cl. Valckenar. ad Tragicis Phoeniss. p. 209. WESS.

12. ἄλλοθι ἰόντας ἢ ἐπὶ τὸν) Si, quod sentio, dicere liceat, et quid ni? multo Gobryae sententia et ardor incenditur, ubi ἄλλ' ἰόντας ἐπὶ τὸν μάγον ἰδώς, sed in magum statim et recta pergentes, probabitur. Secutus hoc Valla est, et praeferunt membranae. [Eo etiam probabilior haec scriptura, quo minus commode ἄλλοθι hic ponatur, ubi ἀλλόσι aut ἄλλῃ requirebatur.] Mox ταῦτα αἶνειον postulabat sermonis et Scriptoris usus: τὴν Δαρείου πάντες αἶνειον γνῶμην, c. 76. et IV. 80. ὁ δὲ Ὀκτομασάδης κατανίει ταῦτα. WESS.

CAP. LXXIV. 5. μῶνος ἡπίστατο) Supra c. 61. noverat fraudator Magus, τὸν Σμέρδιος θάνατον — ὡς ὀλίγοι ἦσαν οἱ ἐπιστάμενοι Περσίων: et apud Zonaram p. 127. B. dicitur γνούς ὁ Κατιζίδης (Πατιζίδης) ὡς ὀλίγοις ὁ ἐκείνου θάνατος ἔγνωσται. Prae paucis istis unicus Prexaspes ea de re planissime erat persuasus, quippe qui iussus Cyri Smerdin remotis arbitris e vita sustulisset. Collectanea Io. Iac. Wetstenii, ad Euang. Ioann. xvii, 3. ὅλη τῇ θυλάκῃ excussa, digna sunt quae considerentur. VALCK.

7. ἰόντα ἐν αἶνῃ μεγίστῃ) Futile est Arch. ἐν αἰτῇ, quod et Valla in suo cod. legerat. Prexaspes, πιστότατος ἰὼν ἐν Πέρσῃ, sicuti mox perhibetur, non flagrabat invidia et odio, sed omnium laudibus ferebatur, quippe maximo in honore. De Themistocle, ὡς εἶν ἐν αἶνῃ μεγίστῃ τῶν στρατηγῶν, lib. VIII. 112. Arrian. Indic. c. 27. τῶν ἐν αἶνῃ — ὧν Μακεδόνων. Atque hoc quidem extra periculum. Quod succedit [l. 9.] πιστοὶ τε λαβόντες καὶ ὁμοίοις, Gronovio se non probavit, contra ex Med. πιστοὶ τε, siquidem λαβεῖν πιστοὶ ferri nequeat.

Scriptor tamen ipse lib. IX. 105. [IX. 106, 23.] *πίστι καταλαβόντες καὶ ὀρκίοις*: quomodo ὀρκίοις δεινотάτοις καταλαβὼν Procopius Bell. Goth. I. 11. Hist. Arc. c. 2. et Zosimus ex certissima Sylburgii emendatione lib. IV. c. 26. Fac vero *πίστι λαβόντες* eadem in re inportune, quod ego quidem non largior, necti, non-ne utroque in sermone verbum, uni rei aptum, pluribus iungitur? Tetigit hanc figuram Scholiastes ad Sophocl. Electr. vs. 438. Quid porro *πίστις τι λαβόντες, καὶ ὀρκίοις*; unde pendebit posterius? Succurrit Cl. Abresch Diluc. Thucyd. p. 425. *ὀρκίοις*, mutata distinctione, sequenti ὑποσχεύμενοι adstruens, quod, si *πίστις τι λαβόντες* valere debeat, certissimum auxilium. WESS. — Vocab. *ὀρκίοις* ad προσκτιῶντο retulerat Gronov. Compositum utique καταλαβόντες malles, si modo vel unus codex offerret. S.

12. ὑποσχεμένου) Interpretamentum genuino locum cedit ὑποδεχομένου, quod in tribus inventum Codd. e Gallo iam constitit. Si mox praebent et ἀνέγνωσαν, hinc quoque deturbabitur ἀνέπεισαν, quod saepius sede, quam occupat, non sua deiectum iri, monstrat Diss. Herod. p. 40. 41. Zonaras, καταθεμένου δ' ἐκείνου ποιῆσειν ταῦτα, προσπαῖνον hoc posuit pro προσέφειρον Herodoti, cuius ille vestigia solius persequitur in his enarrandis; sicut in aliis Xenophontea. VALCK. — ποιῆσειν, quod l. 13. pro ποιῆσειν nostro in exemplo exaratum indignabundus video, ne quis forte ex dialecti ratione ita scriptum putet: typhothetae erroris et correctoris festinationi, quem nimis urget typographi ardor, originem debet. Mox etiam πυργον et ἀγορεύσαι, pro πύργον et ἀγορεύσαι, neminem turbabunt. S.

CAP. LXXV. 4. τῶν μὲν τοι ἐκείνοι προσεδ.) Multis non sine ratione displicuit infelix τὶ: aut eraserunt, aut τε esse voluerunt. Abreschius μὲν τοι, addicentibus schedis, e quibus post nonnulla [l. 6.] ὡς ἐς τοῦτον κατέβη, ad hunc, Cyrum nempe. Non me fugit, neutrum τοῦτο locum capessere c. 82. sed vicit Codd. imperium. WESS.

CAP. LXXVI. 2. ἀντίκα ἐπιχειρεῖν) Litem his moveo nullam. Notabile Arch. ἐπιβῆεν, Herodoto in confluente plurium multitudine non insuetum IX. 37. Tale Theocriti Idyll. XV. 59. σπινδῶμες ὄχλος πολὺς ἄρμιν ἐπιβῆν. De invadendi inpetu, qualis horum in magos principum, non reminiscor. WESS.

6. εἰδοσαν αὐτοῖσι σφισι λόγους) Mire blanditur Arch. et Vind. αὐτίς, ut iterum rem secum reputarint, quo modo IV. 102. et superiore libro c. 162. Abstineri a mutatione, arbitrio aliis relicto. Aldum [l. 8.] μὴ δὲ οἱ δεινῶν publicantem H. Stephanus in Recensu Voc. Herod. comiter in viam reduxit. Vide infra c. 127. WESS.

8. ὑπεβαλλίσθαι) Si teritur usu, quam vim hic tempus haberet futurum non exputo. ὑπεβαλλίσθαι hinc excitat, et sequentia, καὶ μὴ οἰδούντων τῶν πραγμάτων ἐπιτίθεσθαι, Eustathius ad Od. β'. p. 90, 43. [p. 1441. sub fin. ed. Rom.] verum minus apte τὸ ὑπεβαλλίσθαι hic interpretabatur per διατρίβειν. Voluit Otanes opportunitatem expectare rei gerendae, ὑπεβαλλίσθαι, quod frequentius dicitur ἐπετίθεσθαι, secundum Ammonium significans, τὸ ἐπιμένειν τὸν ἐπιτήδειον καιρὸν τῶν πράξεων, neque censuit consilium, quod ceperant, exsequendum, dum res adeo essent turbidae. Ἐπιτίθεσθαι τοῖς πράγμασι nimirum, hic non est insidiari, sed res aggredi: τοῖς πράγμασι ἐπιχειρεῖν ἀδυνάτοις ἐπιτίθεσθαι πράγμασιν, Isocratis est ad Philipp. p. 90. A. et Xenoph. Ἀπομν. III. p. 453, 29. Longino περὶ Ὑψ. XV. 6. ἐπιτίθεσθαι φαντασίαις οὐκ ἀτολμὸς dicitur Euripides; Αἰσχύλου φαντασίαις ἐπιτολμῶντος ἠρωϊκωτάτοις, ibid. §. 11. Ἐπιτίθεσθαι τῇ ποιήσει dixit Eupolis, in luculenta parte parabasis, ut puto, quam nobis servavit Stobaeus Floril. p. 53. Nihil vetat illinc duo tres-ve decerptos trochaicos hic ponere scriptos emendatos, quam vulgo solent, aut etiam leguntur in Exc. Grotii p. 31. Ἦν δὲ τις τῶν ἐνθάδ' αἰσῶν, μηδὲ ἐν χεῖρον φρονῶν, συνεπιθῆται τῇ ποιήσει, πάννυ δοκεῖ κακῶς φρονεῖν, Μαίνεται τε καὶ παραρεῖ τῶν φρονῶν, τῷ σῷ λόγῳ. Cetera fortasse non cadent in controversiam: ad παραρεῖ Hesychius comparetur, et Theophriti ὁ πάρερος τῆνος, ex Eid. XV. 8. Schol. ὁ ἀνάεμοςτος, καὶ μάταιος, ἐκ μεταφορᾶς τῶν παρήρων ἱππων: imo τῶν παρηγῶν. VALCK. — De verbo ὑπεβαλ. vide Var. Lect. Nec vero spernendum ὑπεβαλλίσθαι, quod habet F. in praes. temp. Sic sane et συμβαλλίσθαι et συμβαλλίσθαι utitur Noster, inserta vocali, ante verbi terminationem: nec obstat quod paulo post idem codex in ὑπεβαλλίσθαι cum aliis consentit. S.

CAP. LXXVII. 5. Διὶ πομπῇ χρωμένους) Laurentius pompa. Instinctum et divinum impulsum scriptor voluit, uti lib. I. 62. IV. 152. Aeschylus Agam. 757. πομπῇ Διός

ξένου. Apud Suidam in Ἀναλώθησαν scriptor incertus ἔφηρον αὐτοῖς πομπῇ κρείττονι ἐντυγχάνει: quo de loco Abreschius ad Aeschylum lib. I. 23. WESS.

CAP. LXXVIII. 17. θύλων αὐτοῦ προσθεῖναι τὰς θύρας) Nimis sollicite quaesivit Portus, [Lexic. ion. voc. θύρα] utrum αὐτοῦ an αὐτῶ, in quod pronior est, scriptum fuerit olim. Neutrum locum habuit; thalami fores signantur. Bene Kühnius auxilio Nostri defendit Diogen. Laërt. II. 105. ἀλλὰ τὸ θύριον προστεθεὶς μετέχει Σωκράτους. Iungere potuerat ex Lysiae Or. de Caede Eratosthen. p. 8. Ed. Britan. [p. 14. ed. Reisk.] ἐκίνησεν ἀναστᾶσα καὶ ἀπιοῦσα προστίθῃσι τὴν θύραν. Atque hoc hactenus. Mox [l. 18.] Codd. discors voluntas ambiguum τὸ συνιστίνουσι efficit, quod Zonaras, haec describendo imitatus, praetulit, et prior eo Plutarch. T. II. p. 50. E. WESS. — Conf. Polyb. IV. 74, 12. et Indicem nostrum Graecitatis Appiani. S.

Ibid. προσθεῖναι τὰς θύρας) His commodum usus Ibach. Kühnius aliis non intellectum explicuit Diogen. Laërt. II. 105. eo nomine laudatus Küsterō ad Arist. Ἑκκλ. 420. E neutro Pollux enotasset X. 25. sed προσθεῖναι (τὰς πύλας) invenerat apud Thucyd. IV. 67: Ad illud Lysiae (Or. I. p. 8.) προστίθῃσι τὴν θύραν - - καὶ τὴν κλειὴν ἐφέλασται, comparat Salmasius hoc Petronii e cap. 94. adduxit repente ostium cellae, - - exemitque raptim clavem. Lucian. de Paras. T. II. p. 878. τὴν θύραν τοῦ δωματίου προστίθῃσι. Pausan. II. p. 195. ἀναπνεύσας ἔχοντες - - - προσθέσαν τὰς θύρας. Adducere ostium Graece dicebatur συναγαγεῖν τὴν θύραν: opponere ianuam, vel adponere (si tamen hoc Romanis fuit in usu,) προσθεῖναι. VALCK.

25. Δαρείος δὲ πεσθόμενος) Vel coecus videat, πνέμενος consistere hac in vicinia non posse. Laudo Io. Friderichum, illud in Magophonia secutum. Non male, etsi laxius, Iustinus I. 9. Quorum alterum Gobryas medium amplexus, cunctantibus sociis, ne ipsum pro mago transfoderent, quia res obscuro loco gerebatur, vel per suum corpus adigi mago ferrum iussit. Consimilia alii, omnes uno ex fonte. WESS.

CAP. LXXIX. 5. ἔθειν ἔξω) Quod narrationem vobis ἔξω auxerim, excusabunt schedae et rerum series. Certe ἔθειν ἔξω principes, cum foras se proriperent, ut populo, quid Magis factum fuisset, ostentarent. WESS.

16.* *Μαγοφόνια*) Optime Gronovius ex *Med.* addicentibus aliis. Postulabat regula, praescripta lib. I. c. 148. et *Agathias* lib. II. p. 47. A. Utrique Io. *Friderichus* paruit. WESS.

CAP. LXXX. 1. ἐκτός πέντε ἡμερῶν) ἐντός πέντε ἡμ. nimis est angustum, nihilque certe finit. Sequor scriptorum fidem. WESS.

4. ἐλέχθησαν δ' ὦν) *Nihilominus*: οὐδὲν ἥσσον ab aliis adhibetur in talibus; aut etiam in fine periodi, ἐλέχθησαν δ' εἰ diceretur, vel ἐλέχθησαν δ' ὅμως. Sed ita solet *Herodotus*, praesertim ubi rem narrat minus credibilem, vel incertam: IV. 5. ἡμῶν μὲν οὐ πιστὰ λέγοντες, λέγουσι δ' ὦν. IV. 82. ἔλεξε, οὔτε εἰ ψευδόμενος οὔτε εἰ ἀληθὲς λέγων ἔχω σαφηνέως εἰπαι, ἔλεξε δ' ὦν. Qui *Herodotum* tanquam *fabulatorem* traducunt, suam quisque *Helenam* mirati, saepe minus attendunt ad minutas istas loquendi formulas; quas diligenter expressit *Pausanias*, fabulis, quas enarrat, minime fidem adhibens. VALCK. — De ista coniuratorum deliberatione conf. *Heeren Ideen über die Politik etc.* T. I. p. 465 seq. et *Creuzer Historische Kunst der Griechen*, p. 108. quorum hic quidem totam illam disputationem ex fabulosa fama relata esse a *Scriptore* nostro censet; ille vero, quamvis color disputationis et totum genus tractandi propositam quaestionem e medio *Graccorum* more desumptus sit, rem tamen ipsam et argumentorum summam non utique pro conficta habendam esse iudicat. S.

7. μὲν ἀρχὸν μούνον) Ad exemplum scripsit *Homeri*, ut erat Ὀμηρικώτατος *Herodotus*. Qualia saepius attigerat, multa collegit *Homerea* huius generis *Eustath.* ad *Od. γ.* p. 699. [p. 1867. ed. Rom.] *Eustathii* commentariis usus *Henr. Stephanus* diligentissime in *Append. de Dial. Att.* nonnulla dedit p. 87. In sermone quoque quotidiano vis nativa saepius in compositis negligebatur: hac pertinent ζώπυρα πυρός, IV. *Maccab.* VIII, 12. Βουκόλια βοῶν, *Ioëlis* I. 18. σαρκοφαγοῦσι σάρκας *Diodori Sic.* V. 39. Nonnihil hinc distant ista eiusdem *Diodori*, σαρκοφαγῶν ἀνθρώπων· φρεμματοτροφεῖν ἀγέλας βοσκημάτων· σιδηροφρεῖν πελέκεις. VALCK. — At vide *Var. Lect. S.*

10. Κῶς δ' ἂν εἴη χρῆμα κατηρημένον) Scribi quoque potuit κατηρημένον vel κατηρῆσθαι. [Nil hic variant libri. V. 106,

29. ex uno Arch. καταγρίω pro aliorum καταγρήω recepit Wess.] Quae hinc sequuntur Otanis Herodotei descripsit Stobaeus p. 345. Herodotus de tribus rerum publicarum speciebus, quae populi, quae paucorum, quae unius potestate regerentur, ut loquitur Quinctilianus, ea facit Otanem, Megabyzum, Dariumque dicentes, quae pro singulis dici posse viderentur, aut ab aliis dicta meminisset. VALCK.

Ibid. Κῶς δ' ἂν εἴη χρῆμα etc.) Elegans, sed communis de tyrannide disquisitio, nihil cedens Euripideis in Suppl. vs. 428. Οὐδὲν τυράννου δυσμενέστερον πόλει Ὀπουν τὸ μὲν, et quae succedunt. Iustissimum mox τῇ ἔξῃ ἀντιθύνην etc. De Romanorum dictatore ap. Dionysium Antiq. VI. p. 370. ὃς ἀντιθύνην χρώμενος ἔξουσίᾳ καὶ βουλῇ καὶ δῆμον ἀναγκάσι: et in Suidae Ἀντιθύνης, nam ad dictatorem fragmentum pertinere, credibile fit. Statim πάντα ἐς ταύτην τὴν ἀρχὴν [l. 12.] Herodoteum videri, Stobaeus et mssti ostendunt. [conf. ad l. 21, 4. notata.] Ceterum haec disputatio in oculis Plutarchi fuit T. II. p. 826. E. WESS. — De Otanis ista disputatione confer lib. VI. c. 43. S.

14. Φθόνος δὲ ἀρχῆθεν ἐμφύεται) Facilitatem Cl. Viri minor. Vidit verum; tenere, Herodoto saltem reddere, noluit. [Nempe Aldinum ἐμφύεται consulto se tenuisse ait Gronov.] Invidia insita plerisque mortalium est, et adquiritur amplior. Alia in re Eusebius apud Stob. Serm. XLI. p. 270. ὅπως μὴ -- ἐλγῶμεν καὶ ἀνασκησὶν ἀρετῆς ψυχῆς τῶν κατὰ πόλιν ἐμφύη. Insclentiam autem, sive ὕβριν, tyrannidis suscitabulum et fomentum haberi, Sophocles Oed. Tyr. vs. 883. Ὑβρις φουδαῖα τυράννον, ὕβρις κ. λ., ne alios adnumerem, testimonio est, ususque firmat. WESS.

22. διαβολὰς δὲ ἄριστος ἐνδείκνυται) Saepe de librariorum Editorumque perverso iudicio querela iteratur. Nunc insigne licentiae specimen, ut Plautinum usurpem, specitur. Aldus, Camerarius, Stobaeus et schedae habebant ἄριστος ἐνδείκνυται, de suo H. Steph. admensus est ἡγίται. Quanto lenius et elegantius Arch. ἄριστος ἐνδ. sine inutili fulcimento? Porro [l. 25.] plures mssti ἀχθεταὶ ἄτε θωπίαν, cui Aldus ἡγούμενος adstruxit. Additamentis nunc locus nullus. Cui enim bono? Eccum aliud: Stobaei et Arch. ἄτε θωπίαν itidem in θωπίαν inperite flexerunt. Habet in more Herodotus ἀχθεταὶ τῇ ἀρχῇ, et hoc de genere alia, struere; uti

II. 103. et 175. *Θῶψ assensator blandus est; cuius et λόγοι θῶπες*, ex Euripidis *Syleo*, *Philoni Iud. adv. Flacc.* p. 979. *z.* et *Legat. ad Cai.* p. 1015. *ν.* *Θῶπες καὶ ἀπατηλοὶ* *Procopio Bell. Pers.* II. 30. Rem ipsam si velis, consentiet *Dio Chrysost.* *Or.* VI. p. 97. Denique *κτείνει ἀνθρώπους* [l. 27.] *since-*
rum Codices praestant. *Culta profecto sunt quae simili* in disquisitione conduxit *Theophylactus Pαιδ. Βασιλικῆς* c. 8. et 9. WESS.

28. *ἰσονομίην*) Erunt fortasse, qui *Stobaei ἰστομίνην* eligent, *Herodoto* vetante. *Otanes ὁ Πέρσης ἰσονομίην σπεύδων ποιῆσαι*, c. 83. et *Maeandrius ad Samios ἰσονομίην ὑμῖν προαγγεῖν* c. 142. In populari statu laudatur iuris inter omnes aequabilitas. *Euripid. Suppl.* 435. *δ, τ' ἀτρενής, Ὁ πλούσιός τε τὴν δίκην ἴσῃ ἔχει*: et *Hyperides* ex versione *Rutilii Lupi*, lib. II. de *Figur. Sentent.* p. 7. Non simile est vivere in aequa civitate, ubi ius legibus valeat: et devenire sub unius tyranni imperium, ubi singularis libido dominatur. *Livii memorabilia* lib. II. c. 3. non exscribo. Praeclare erudita sunt quae *Valckenarius* noster super hac *ἰσότητι* ad *Tragici Phoeniss.* vs. 541. p. 199. WESS.

CAP. LXXXI. 4. *τὰ δὲ -- ἀναγε φέρειν*) Quia praecessit *τὰ μὲν -- τυραννίδα παύων*, maluit *Cl. Pauw* *ἀνάγων φέρειν*. Qui si in mssis *ἀναγε κελεύων φέρειν* latere novisset, sibi fuisset haud dubie gratulatus. Id ego arbitrio legentium trado, non utique prorsus futile, neque vulgato detraho. De plebis multitudine, *δῆμος συνολικημὰ ἀχαριώτατον*, VII. 157. Apud *Suidam* οὐδὲν ὑβριστικώτερον ἔχλου: quo prior affirmari huius loci scriptio videbatur; at praestantior nova. Ipse *Grammaticus* in *Ἑβριστότερος* testem adpellat *Xenophontem* *Κυρ. Παιδ.* V. p. 147. c. WESS.

9. *τῷ δὲ οὐ γινώσκειν ἔνι*) *Celeb. viri* adnotationem confusio-
riorem animadverto. *Aldus* et *Camerarius* id; quod legitur, vulgaverunt: a *Stephano* est οὐδὲ γινώσκ. De plebis in administrandis rebus inscitia non dissimilia *Euripides Suppl.* vs. 417. *Aeschines*, *Δῆμος γὰρ, ἀχαριστον, ἀψίκορον, ὠμόν, βίασκατον, ἀπαίδευτον*, *Dial.* III. 17. Non addo alia elogia, sed haud efficacem *καλὸν* inter et *οἰκίῃον* [l. 11.] oppositionem haberi. WESS.

10 seq. *οὔτε οἶδε καλὸν οὐδὲν, οὐδ' οἰκίῃον*) Sic scripta commodam vix admittunt interpretationem. Saepius

opponuntur εἰδέναι, sive νοῦσαι, et διδάσκειναι: ut ap. Xenoph. Ἑλλ. V. p. 334, 14. ἢ αὐτὸς νοῦσαι ἢ διδάσκειναι ὑπὸ τοῦ Soph. Oed. Tyr. 714. Pausan. V. pag. 410. ἐξυμνῶντα αὐτὸν, ἢ καὶ ὑπ' ἄλλου διδάσκειναι: sicut ap. Platonem plus semel. Archytas Stobaei pag. 270, 8. Δεῖ ἢ μαθόντα παρ' ἄλλου ἢ αὐτὸν ἐξυμνῶντα - - πιστάμενα γινίσθαι. Eadem Archytas et plura dedit Iamblichus inustus Περὶ τῆς κοινῆς Μαθηματικῆς Ἐπιστήμης. Huc pertinet et nobile Hesiodi dictum Ἑργ. καὶ Ἥμ. vs. 291. quod interpretantur Cicero pro A. Cluent. c. 31. atque ita Livius XXII. 29. *Eum primum esse virum, qui ipse consulat quid in rem sit; secundum eum, qui bene monenti obediat: qui nec ipse consulere, nec alteri parere sciat, eum extremi ingenii esse.* In postremam classem populus Megabyzo videretur reiciendus, ὃς οὔτε ἰδιδάσκειν, οὔτε οἶδε καλὸν οὐδὲν, οὐδ' οἶκ' οἰκῆσθαι, qui nihil pulcri honestique novit, aut ab aliis edoctus, aut a se ipse quod sit proprium. Litteris aliquot, quae male fuerant repetitae, reiectis, sic ista capienda iudico; atque οἶδε οὐδὲν οἰκῆσθαι, idem esse ac οὐδὲν οἶδεν οἰκοῦσθαι, id est ἐξ αὐτοῦ. Quando tamen tres quatuorve iunguntur interdum negationes, ne litera pereat, forsitan erit qui hic scribi malit: οὔτε οἶδε καλὸν, οὐδ' οὐδὲν οἶκ' ἀδωκατο Platone in Theaet. pag. 180. A. ἥττον αὐτοῖς ἐνὶ ἡ τὸ μηδὲν μᾶλλον δὲ ὑπερβάλλει τὸ οὐδ' οὐδὲν. VALCK. — Οἰκῆσθαι equidem cum Corayo apud Larch. ad h. l. pro καθῆκον et πρόπον accepi. Citavit ille locum ex Isocratis Orat. ad Philipp. T. I. pag. 236. sub fin. (§. v. p. 320. ed. Auger.) Alia loca dabit Lexicon nostrum Polyb. p. 401. S.

12. χιμαῖρῳ ποταμῷ ἱκελος) Ὁ δῆμος ὁδὲι ἐμπιστῶν τὰ πράγματα ἀντὶ νόου. Talis Populus illis omnibus videri debuit, quibus inconsulta concionum innotuerat Graeciae temeritas, Oratoribus in primis quotidie concionem habentibus, aut agentibus cum populo; qui ad iudicandum impetu temerario ductis saepe cedendum, atque ex Antigone Sophoclis (vs. 727.) didicerant, παραβήθερσι χιμαῖρῳις ὅσα Δένδρων ὑπὲρ κλώνας ὡς ἐκώζεται. Cicero Herodoteis instar erit commentarii in Or. pro Cn. Plancio, toto cap. 4. et ibid. cap. 6. Illae, inquit, undae comitiorum, ut mare profundum et immensum, sic effervescunt quodam quasi aestu, ut ad alios accedant, ab aliis autem recedant. Sicut isto loco, ter alibi Cicero, pro L. Murena c. 17. de Provinc. Con-

subl. c. 16. pro Milone cap. 2., insignem locum respexit, qui *Camerarium* et *Abramum* non latuit, *Demosthenis* contr. *Aesch.* *Falsae Legat.* p. 229. [p. 383. ed. Reisk.] ubi videri voluit non ipse dicere, quid sibi de superbis dominis videretur, sed suam ipsius sententiam artificiose Philippo contribuit, quem osores Atticae libertatis docerent: ὡς δ' μὴν δῆμος ἐστὶν ὄχλος, ἀσταθμυτότατον πρᾶγμα τῶν ἀπάντων, καὶ ἀσυνθεώτατον, ὥσπερ ἐν θαλάττῃ κύμα ὡς ἂν τύχοι κινούμενον, κ. τ. λ. sic ista, partim ab aliis adiutus, legenda censeo. Praeter ceteros, *Demosthenis* locum expresserunt oratores suo aevo nobilissimi, *Aristides* T. III. p. 78. et *Dion Chrys.* Or. III. p. 44. c. Eiusdem quoque meminerat *S. Ioannes Chrys.* Oper. T. III. pag. 50. v. De multis unicum ponam incerti Comici dictum ex *Dione Chrys.* p. 368. δῆμος ἀστατον κακόν, Καὶ, θαλάσση πάνθ' ὅμοιον, ὑπ' ἀνέμου βέβηται. VALCK.

CAP. LXXXII. 7. πολλῷ τοῦτο προσήκιν) Cave τοῦτον melius opineris. Adsolent in similibus ita. *Δῆμος, ἀχάριστος, Aeschines*, videlicet *χεῖμα*. Mox καὶ ἐν τούτῳ διέδεξε ὅσῳ ἐστὶ τοῦτο ἄριστον, i. e. *Monarchia*, [l. 17 seq.] et c. 83. ὡς ἡ μοναρχίη κράτιστον, tum τὸ τοιοῦτο περιστέλλειν. Quae continuo succedunt [l. 10.] συγκτό τε ἂν etc. morari *H. Stephanum* non debuerant. In monarchia semper tectiora in hostes consilia, et expeditiora; quae multitudini committuntur, plenae rimarum, hac atque illac perfluunt, uti *Comicus*. Vide *S. Pufendorfium* I. N. et *Gent.* VII. 5. WESS.

13. αὐτὸς γὰρ ἕκαστος) Noxium αὐτῶν γὰρ *Stobaei* etiam *margini Gesnerus* adlevit. Αὐτὸς ἕκαστος πρῶτος est VIII. 10. et c. 123. αὐτὸς ἕκαστος δοκίαν ἄριστος γινέσθαι. Eum in modum *Aeneas Tactic.* c. 4., levi macula spurcus, ὡς πρὸς φίλους αὐτοὺς ἕκαστος δοκῶν ὕστερον παραγίνεσθαι. Quid dederit, cuilibet adparet; sequens quoque multitudinis numerus molestus recordato *Sallustiani* coepere se quisque magis extollere et lib. VII. 144. non erit. WESS.

22. συγκρύψαντες ποιῶσι) Hoccine idem ac *mutua se occultant*? [quo modo *Valla* hunc locum reddidit.] Non opinor. Obtegunt fortassis furta, rapinas, flagitia, technasque. Saltem occultantes faciunt. At aliud voluit, a *Stobaeo*, msstis, qui nunc durant, antiquiore, fideliter cu-

astoditum: συγκύψαντες ποιῶσι, in idem incumbentes et consentientes faciunt; uti VII. 145. εἰ συγκύψαντες τοῦτο πρήσσοιεν πάντες. Aristophanes Equit. vs. 850. τοῦτο δ' εἰς ἓν ἐστι συγκεκυφός: ubi Critici bene, ὁμοιοῦσιν ἑαυτοῖς καὶ συνπνέουσι. Venit hoc quoque in ingeniosam Cl. Abreschii coniecturam. Quod apud eundem autem Stobensem προστάτις τοῦ δήμου, fuit olim προστάτης, quo Plato in demonstratione, ὡς μεταβαίνει τύραννος ἐκ δημοκρατίας, saepius utitur lib. VIII. Rep. p. 566. WESS. — In nostra Var. Lect. ubi συγκύψ. Arch. posuit typhotheta, debuerat συγκρίψ. Arch. S.

24. ἐκ δὲ αὐτῶν) Scripserat forsitan: ἐκ δὲ αὐτῶνδε θαυμάζεται εὐτος δὴ ὑπὸ τοῦ δήμου· θαυμάζομενος δὲ ἀν' ὧν ἐφάνη μόναρχος εἶναι. Ut praepositio ἀνὰ a verbo ἐφάνη, vovela ὧν interiecta, per tmesin usitatam Herodoto fuerit seiuncta: ἐκ τῶνδε significaret postea, noto praepositionis usu, de quo dedit egregia perdoctus Theologus Io. Pearsonus in Vind. Ignat. p. 372. VALCK.

CAP. LXXXIII. 6. ἦτοι κλήρω γε λαχόντων) Si ve sorte sortiamur Latina; quae metuo ut ex Graecis bona sint. Hoc Aeschyli vide, Eumen. vs. 33. ἦτων πάλῳ λαχόντες, ὡς νομίζεται: eant sorte lecti. Rursus VII. contr. Theb. vs. 128. Philo Iud. Constit. Princip. pag. 722. Οὐ τοίνυν προσήκει δεσπότης --- ἀποφαίνειν τοὺς κλήρω λαχόντας. Iam sorte legi plures, ut regnarent, haud poterant, verum unus duntaxat, Otane liquido significante. Quidni ergo ex Arch. et Vind. κλήρω γε λαχόντα sorte adeptum probamus? Ita IV. 94. τὸν πάλῳ λαχόντα αἰεὶ σφειν αὐτέων ἀποπέμπουσι. Aeschylus VII. contr. Theb. vs. 55. ὡς πάλῳ λαχὼν ἕκαστος. At hoc alii viderint. Quae in mssis turbantur statim, ex generis et numeri enallage, satis obvia et proposita ad Diodori II. 19., natales acceperunt. Placet ἢ ἄλλη τινὶ μηχανῇ, ex formula cui saepe repetitum Lysiae μήτε τέχνη, μήτε μηχανῇ μηδεμιᾷ concinit. WESS. — Recte fecere qui λαχόντα adoptarunt. Quod vero in Var. Lect. dixi, nec male habere vulgatum olim λαχόντων, id imprudenti exciderat. κλήρω λαγχάνειν numquam, quod sciam, significat sorte inter se contendere: sed κλήρω λαγχάνει is cui aliquid sorte obvenit, qui sorte designatur vel eligitur. S.

14. ἐκ τοῦ μέσου καθῆστο) Simillimum lib. I. cap. 46.

[c. 45 extr. quem ad locum vide quae notavimus.] κατῆστο, ἐκατίετο et κατήμενος Ionum sunt. Dictio ipsa non vult ex medio abire alio sessum, sed e medio secedere, et partium esse neutrarum; qui usus opportunus alibi valebit. [IV. 118, 9. VIII. 22, 9. 73, 16.] Elegans est Arch. et Vind. [l. 16.] καὶ οὐτε ἄρχεται, πλὴν τούτων. Nec cultum minus, cui suus supra locus, ἐπ' ᾧ τε -- ἄρχεσθαι. [l. 10 seq.] At manum abstineo. WESS.

CAP. LXXXIV. 6. τὴν πᾶσαν δωρεὴν etc.) Haec recurrunt extremo hoc libro. Cuiusmodi autem dona fuerint, docte Barn. Brissonius Regn. Pers. I. 144. examinavit. Medicam vestem, Acanthiis honoris ergo a Xerxe datam, lib. VII. c. 116. habet. WESS.

[9. Vitiosum ἐκίρεται quo pacto irrepserit, non exputo. Corrige quaeso ἐκείρεται, ut habent libri omnes. S.]

11. ἀνὴρ ἰσαγγελῖος) Expressit hunc locum Scriptor libelli de Syr. Dea p. 472. ubi Rex ad Combabum: ἀπίξαι παρ' ἡμέας ἀνὴρ ἰσαγγελῖος, οὐδέ τις ἀπέρξει σε ἡμετέρης ὄψιος, οὐδ' ἂν γυναικὶ ἅμα εὐνάωμαι: hanc proceres Herodotei constituerant exceptionem, ἢ μὴ τυγχάνῃ εὐδων μετὰ γυναικὸς βασιλέως. VALCK. — Conf. ad I. 114, 8. notata. S.

14. ἐβούλευσαν τοιόνδε) Sermonis studiosissimo hic quidem certe syllaba debet restitui, quam describentis praetermisit incuria: ἐβουλεύσαντο τοιόνδε, re inter se deliberata constituerunt. Ponitur enim pro βουλευσαμένοις ἔδοξεν αὐτοῖς, vel συνέθηκαντο, prout legitur cap. 86. Iustinus: pactique inter se sunt, ut, --- cuius equus inter solis ortum hinnitum primus edidisset, is rex esset. In his convenisse Ctesiae videtur cum Herodoto: forsitan ex Hellanico, multum diversa traduntur in Scholiis ad Aeschyli Pers. vs. 776. VALCK. — De usu verbi βουλεύειν apud Nostrum vide notata ad I. 73, 20. Videnturque hic ex scholio libri nonnulli ἐβουλεύσαντο posuisse. conf. paulo ante, l. 10. S.

Ibid. ἐβουλεύσαντο τοιόνδε) Hoc utilius et genio linguae congruentius in constitutione de regno, sicuti et paullo superius. Conf. I. 73. VIII. 101. Videntur autem matutinum legisse tempus, quod solem orientem Persae venerarentur. Εἶναι γὰρ αὐτοῖς νόμον τὰς τοῦ ἡλίου ἀνατολάς προσκυνεῖν ἐκάστη ἡμέρα, in Procopii Bell. Pers. I. cap. 3. WESS.

CAP. LXXXV. 9. Εἰ --- ἐν τούτῳ τοί ἐστι) Sententiam expressit Zonaras p. 129. A. θάρρει, ὡς δέσποτα, ἔφη, ὡς σὴ ἔσται ἡ βασιλεία. Apud Iustinum, Dario de regno sollicito equi custos ait, si ea res victoriam moraretur, nihil negotii superesse. Ad Herodoti formam loquendi, εἰ ἐν τούτῳ τοί ἐστι ἡ βασιλεία εἶναι, ἢ μὴ, proximum accedit hoc Eurip. Iphig. Taur. 1057. τὰμ' ἐν ὑμῖν ἐστίν, ἢ καλῶς ἔχιν, ἢ κατὰ δουλώσαι Ἀθήνας, ἢ ἐλευθ. Paulo plenius Andocides de Myst. p. 6, 18. ὅπως ἐν ἐκείνῳ εἴη ὅτινα βούλοιτο Ἀθηναίων φάναι τῶν ἀνδρῶν τούτων εἶναι, ὅτινα δὲ μὴ βούλοιτο λέγειν ὅτι οὐκ ἦν. Lysias pag. 20. ἐν ὑμῖν δ' ἐστὶ, πότερον χρεὶ τούτους ἰσχυροὺς ἢ μηδενὸς ἀξίους εἶναι. VALCK.

13. ὥρῃ μηχανᾶσθαι καὶ μὴ etc.) Sumtum fortasse ex nobili Bacchylidae, Οὐχ ἔδρας ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς. Sicuti ὡς --- ὁ ἀγὼν ἡμῖν ἐστὶ ad Proverbii modulum, Νῦν γὰρ ἐστ' ἀγὼν, aut πλησίον ὁ ἀγὼν: de quibus nunc nihil, nisi ex-te a magno viro, Is. Casaubono, explicita esse ad Suetonii Neron. cap. 45. WESS.

20. ἐγχερίπτων τῇ Θηλή) Arch. ἐγχερίπτων non sprevimus ad superioris Musae c. 60. [ubi vide notata ad l. 8.] Portus τῇ Θηλή habet in Ἐγχερίπτειν ex coniectura, sed bona: nam Θηλήν amat dialectus I. 192. II. 41. III. 102. VII. 58., neque aut Eustathio in Hom. p. 546, 42. [pag. 414, 46. ed. Bas.] aut G. Corintho latuit. WESS.

CAP. LXXXVI. 1. Ἀμ' ἡμέρῃ δὲ διαφωσκούσῃ οἱ ἔξ) Postero die ubi primum illuxit sex illi etc. Zonaras: ἔωθεν δὲ τῶν ἐπτά παραγενομένων: dare quoque debuerat τῶν ἔξ, sed alterum posuit, eorum immemor quae de Otane legerat olim in excerpando praetermissa: Platonem mirarer, cur de Leg. III. pag. 695. n. scripsisset, πάλιν εἰς Πέρσας ἰλθεῖν τὴν ἀρχὴν διὰ Δαρίου καὶ τῶν ἐπτά: dare potuerat διὰ Δαρίου αὐτοῦ ἐβδόμου: dederat forte καὶ τῶν ἔξ. [At similiter Noster quoque c. 84, 4. ἦν ἐς ἄλλον τινὰ τῶν ἐπτά etc.] In ista formula legitur infra lib. IX. cap. 44. ἄμ' ἡμέρῃ δὲ διαφανοῦσῃ. Codices si variant, vix constitui poterit, utrum dederit Noster. Ad Diodori Sic. XIII. 18. τῆς ἡμέρας ὑποφωσκούσης, vid. Wesselingius. Aliorum in his fuere locutiones, ὡς ἡμέρα vel ὡς ἔως ὑπὸ φαινε: prima luce, primo luci, et ubi primum dilucularet: vid. Gellius Noct. Att. II. 29.

p. 200. 201. ibique Io. Fr. Gronov. et VII. c. 1. ubi noctis legitur extremo, priusquam diluculetur: ὄρθρον βαθίος: tempus memorat Plato ἀπ' ὄρθρου μέχρι περ ἂν ὁ ἥλιος ἀνίσχη, Leg. XII. p. 951. D. VALCK.

Ibid. ἅμ' ἡμέρῃ δὲ διαφασκούσῃ) Sic ἅμα ἡμέρῃ διαφασκούσῃ lib. IX. 44. et ἥλιος ἐπιφαιύσκων doctus Iobi interpret c. xxxi, 26. Apud alios ἡμέρας ὑποφωσκούσης, aut τῇ ἐπιφωσκούσῃ Matth. c. xxviii, 1. nec concordi ubique scriptura, de qua ad Diodori XIII. 18. Quod praeterea in Codd. [l. 2.] παρήσαν ἐπὶ τῶν, id vulgato concedit nihil. Ἦκειν ἐπ' ἵππου IX. 43., Sophocl. Oedip. Col. 305. Αἰτναίας ἐπὶ πόλιν βεβῶσα. Talia, urbem albis equis introiit, in Neron. Suetonii, et ποταε per medias in equis itque reditque vias. Plura Cl. Burmannus ad Ovidii Art. Am. lib. I. 214. WESS.

8. ἐπὶ τῷ σέ μιν) Laurentius compotem voti fecit. Quod nunc in Latinis, [eum inaugurarunt,] debetur viro celeberrimo. Simile Auctoris Epist. ad Hebr. c. 2, 10. τὸν ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας αὐτῶν διὰ παθημάτων τελεῖσθαι Th. Beza recte accepit. Statim, e mssis quae exsulant ὡς βασιλῆα, si consensus foret, possent illic relinqui: solemnibus certe principum προσηκύνσεις accessione illa non egebat. At vide Polyaen. VII. 9. et Valer. Maxim. VII. 3. Ext. 2. WESS.

CAP. LXXXVII. 5. ἔχει αὐτὴν κρύψας) Recte cepit Zonaras, cui dicitur Oebares τὴν χεῖρα κρύπτειν ἐν τῇ ἀναξυρίδι. Κρύψας ἔχει ponitur pro κρύπτει, vel ἔκρυψεν, in Euripidis Danaë vs. 40. Hec. vs. 1012. πύλων ἐντὸς ἢ κρύψας ἔχεις; Hesiodus Ἔργ. καὶ Ἡμ. vs. 42. Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Pausan. V. pag. 408. ἔχειν ἀποκρύψαντα ὑπὸ τὴν ψάμμον. X. pag. 832. ὁμοῦ τῷ χρυσίῳ κατακρύψαντα ἔχιν αὐτόν. Sed in his tamen ἔχειν suam quoque vim exserit; in multis huius generis non item, de quibus ad Phoen. vs. 712. VALCK. — De praeterito periphrastico conf. not. ad I. 37, 7. De scriptura ἔχου, quam adoptavimus, dictum in Var. Lect. ad h. l. S.

9. Φριμάξασθαι τε καὶ χρεμετίσαι) Eadem verba retinuit Zonaras. Φριμάξασθαι hinc enotatum in Gloss. Herod. et Suida redditur per φρυάξασθαι, quod usitatius erat de equo; cum alterum eximie de hirco diceretur. VALCK.

CAP. LXXXVIII. 1 et seqq. Δαρεῖός τε δὴ ὁ Ἵσπασιος etc.) Cl. Abreschius Δαρεῖός γε δὴ, Darius quidem certe. Herodot. T. V. P. II.

Arabes, quum omnis Asia a Cyro et Cambyse domaretur, aut illi domandi in conatu essent, illorum in ditionem non venerunt, Diodoro lib. II. c. 1. concordante. Atque illud est, quod olim Deus O. M. Ismaëli et posteris recepit *Genes.* c. xvi, 11. 12.; cuius illi fructum promissi uberrimum abstulerunt habentque, liberi, sui iuris, ἀδούλωτοι. Prorsus eximie eruditi Britanni et eum cura super ea nationis libertate Tom. XVII. p. 829. Historiae Catholicae Ed. Belg. [T. XVI. ed. Germ. §. 334.] WESS.

7 et seqq. Ἰάμους τε τοὺς πρώτους ἑγάμας Πέρσης etc.) Quatuor hic memorat uxores Darii; duas, praeter illas, alibi: vere tamen, opinor, scriptum fuit Iustino I. 10. Principio regni Cyri Regis filiam in matrimonium recepit, regalibus nuptiis regnum firmaturus, ut non tam in extraneum translatum, quam in familiam Cyri reversum videretur. De duabus unius tantum meminit Atossae; cuius, prae ceteris uxoribus, altera etiam Cyri filia, mulieris in aula Darii potentissimae, praecipua semper habita fuit ratio; quod variis documentis demonstrat Herodotus, et VII. c. 3. ἡ Ἀτόσσα, inquit, εἶχε τὸ πᾶν κράτος, regnum obtinebat Atossa. Ibid. cap. 2. traditur, antequam pervenisset ad imperium Darius, ex filia Gobryae tres suscepisse filios; Rex factus Persarum, ex Atossa quatuor. Hoc loco motus Schol. ad Aeschyl. Pers. 719., Ἡρόδοτος, αἶτ, ζ' ὅντι Δαρείου παῖδας εἶναι: addens, Ἕλληνας δὲ ἰά. Atqui totidem ille apud Herod. reperire potuisset, quin imo XII, in transcurso plerosque memoratos, Darii filios. Praeter pellices, sex habuit Darius uxores legitimas, atque ex his singulis liberos etiam mares procreavit; praeterquam ex Otanis filia Phaedyra, quae Magi fraudem patefecerat. Ex Gobryae filia tres suscepit filios Darius: natu maximus fuit Ἀρτοβαζάνης, (VII. 2.) memoratur et Ἀριαβίγνης, VII. 97. Tertii nomen non memini me legere: sed suspicor matris olim factam mentionem VII. 68. quae si iusta suspicio, fuerit is Ἀρσάμνης; et certe Plutarcho aliisque filius ex uxore Darii prima vocatur Ἀριαμίνης. vid. ad Iustinum notata II. 10. Ex Atossa Cyri filia, praeter Xerzen Darii successorem, nati fuerunt Μασίστης, Ἀχαιμίνης, et, fratribus minus nobilitatus, Τερτίσσης. vid. Herod. VII. 82. 97. et 64. Ex Artystone, altera Cyri filia, quam virginem du-

xit uxorem, (Atossam iam ante habuerant frater Cambyasis, et Magus Smerdis:) Ἀρσάμης et Γωβρύης, VII. 69. et 72. Ex Parmy, Cyri nepte, filia Smerdis, unicus memoratur natus Ἀριόμαρδος, VII. 78. Tandem VII. 224. ex Phratagyne, filia fratris Artanis, nati dicuntur Ἀβροκόμης et Ἰαπρανθής. Postrema duo nomina hoc equidem miror, quod inter centena forte Persica Herodoti, praeter Phaedymae nomen, sola sunt planissime Graeca. Adtigit illa Hemsterhusius ad initium Xenoph. Ephes. Quid Iac. Palmerius velit in Exercit. pag. 38. non satis liquet. In historia Persica recentiori non sane miror nomina Persarum Graeca, neque adeo Abrocomam sive Acrocomam satrapam, prout Isocrati dicitur pag. 69. d. sed in Darii filiorum nominibus flexus Graecos mirabar ut inexpectatos. VALCK. — Quod l. 8. ἐν ἡμέρῃ Πέρσῃ scribitur, ἐν Πέρσῃ malebam: sed videtur dativus ille casus a vocab. πρώτους pendere, nuptias quae Persis primae, i. e. nobilissimae erant. S.

14. δυνάμεις τε πάντα οἱ ἐπιπλάτο) Apostoli ad Ephes. III, 16. δυνάμει κραταιοῦσθαι, et Aristidis T. I. pag. 326. δυνάμει ἐμπέλασθαι μετὰ κουφότητος, cum his composuit Abreschius. Ego vero [paullo post] meis ex libris atque Aldo τύπον ποιησάμενος λίθινον malui, opinatus aliorum λίθον ex scripturae esse compendio. Belle χρυσίους τύπους, τύπους λιθοκολήτους, et χρυσίων ξοάνων τύπους Euripidis et aliorum novi, τύπον λίθον nequaquam. De Darii equo iucunde Oppianus, Cyneget. I. 234. et ibi Rittershusius. Nam, quod Thom. Hyde Relig. Pers. cap. 23. omnem de equo narrationem ex Persarum vocabulo, sed male expresso, Gheshtasp, i. e. factus equo, propagatum pertendit, a vero abhorret. WESS.

CAP. LXXXIX. 1. ἀρχαίς κατιστήσασθαι εἰκοσι) In sequentibus viginti recensentur istae satrapiae, quaeque singulis subiectae fuerint regiones; singulorum enim imperio plures suberant, exceptis praefectis Ciliciae atque Indiae. Videant homines eruditi, quo pacto haec Herodoti cum aliis possint in concordiam redigi; a quibus longius etiam distat, quod, undecunque tandem repetitum, duobus in locis Plato tradidit; quorum locorum alter notus fuit Brissonio de Regn. Pers. I. p. 148. e Leg. lib. III. p. 695. c. Δαρείος βασιλεὺς οὐκ ἦν υἱός, παιδεία τε οὐ διατρυφώσῃ τιθραμμένος φιλῶν δ' εἰς τὴν ἀρχὴν, καὶ λαβὼν αὐτὴν ἔβδομος, διείλετο ἑπτά

μήρη τιμώμενος: quarum partium singulas, regiones amplissimas, singulis e sex coniurationis sociis regendas attribuerit: hoc Platonem voluisse liquet ex ipsius Epist. VII. p. 332. A. ubi Siciliensem Dionysium, qui paene nemini se credebatur, (Cicero Tusc. V. 20.) neque uxoribus nec filiabus, hac etiam parte multo fuisse scribit deteriorem Dario, ὃς οὐκ ἀδελφοῖς πιστεύσας, οὐδ' ὑπ' αὐτοῦ τραφεῖται, κοινωνοῖς δὲ μόνον τῆς τοῦ Μηδου τε καὶ εὐνούχου χειρώσεως, διένειμέ τε μέρη μίξω ἕκαστα Σικελίας πάσης ἐπτά, καὶ πιστοῖς ἐχρήσατο τοῖς κοινωνοῖς, καὶ οὐκ ἐπιτιθεμένοις οὔτε αὐτῷ οὔτε ἀλλήλοις. Verbosa, quam suo more scribit in hunc locum, adnotatione parum extricat H. Steph. recte per Medum et Eunuchum eundem intelligens; in cuius nomine quantum fuerit variatum, docuit Iac. Nic. Loënsis Miscell. Epiphyll. I. cap. 21. Prior Platonis locus atque integra ista disputatio Κύρου παιδεία fuit opposita Xenophontis, quem virum optimum, ut et alios e Socratis palaestra, oderat Plato. VALCK. — Fortasse imperii Persici distributionem, quae posteriori tempore obtinuit, cum illa priore, quae a Dario instituta est, permutavit philosophus. S.

[6. καὶ ὑπερβαίνειν τοὺς προσεχίας, ἄλλοις ἄλλα ἴθνα τὰ ἑκαστῶν ἔμειναν. Prorsus contra satis manifestam auctoris mentem, ne quid asperius dicam, verba ista gallicus Interpres accepit, sic convertens: et quelquefois, omettant ceux qui étoient voisins, il mettoit dans un même département, des peuples éloignés l'un de l'autre. Cuius tamen vestigia, quod mirari subiit, secutus est perspicacissimus Heeren, in Ideen etc. T. I. p. 186. S.]

9. Βαβυλωνίον σταθμὸν τάλαντον) Refingitur τάλαντον a docto viro. Contra lib. I. 51. τὰ δὲ ἄλλα -- σταθμὸν διτάλαντα: et Ἰλκουσαν σταθμὸν τάλαντα δικά. Aelianus Var. Hist. X. 17. Θμιστρακλία τρία τάλαντα ἔχειν τὴν οὐσίαν τὴν πατρῶαν. Atque ita solent Graeci Latinique, docente summo viro Io. Fr. Gronovio de Pecun. Vet. lib. I. cap. 6. Iam sive Εὐβοικὸν seu Εὐβοικόν probetur, parum referet; illud Steph. Byz., hoc Polybius, Strabo, Appianus, maluerunt. Maioris momenti minae sunt septuaginta Euboicae in talento Babylonio: aliter Aelianus Var. I. 22., Atticas minas septuaginta et duas illi talento tribuens: in primis autem, siquidem hoc auctore doctissimus De la Barra Histor. Acad.

Inscription. T. VI. pag. 355. ἰβδομήκοντα καὶ δύο μνῆας *Herodoto* operosa reddit disputatione; cui calculum addere nondum audeo. Arcent auctaria schedae veteres, conspiratque *Pollux* IX. 86., minis septuaginta talentum *Babylonium* equiparans: dubiae praeterea fidei *Aeliani* locus est, et acriter oppugnatus a *Willebrodo Snellio* de *Re Nummar.* pag. 41. Quin si fides illi constet, Atticas minas complectitur duntaxat. Conf. *Panelium* de *Cistophoris* pag. 110. etc. *WESS.* — *Reizius*, inter *Εὐβοϊδᾶς* et ἰβδομήκοντα stellulā interpositā indicans nonnihil ibi omissum se iudicare, in inferiore libri ora, ubi summa rerum capita adnotantur, haec posuit: *Babylonicum talentum LXXVIII. minarum Euboicarum*: qui quam sit rationem in ea computatione secutus, nec novi equidem, nec nunc inquirere vacat. *S.*

16. Δαρειῶς μὲν ἦν κάπηλος) Signatissima ea sunt et aliorum commentationibus frequenter ornatus intexta caussa, *Dionis Chrysostomi*, *Libanii*, *Iuliani*, *Themistii*, quorum loca *Spanhem.* ad *Iuliani* Or. I. p. 9. et *Davisius* in *Maximi Tyr.* Diss. IV. p. 508. antestati illustrarunt docte. Commodum minus de tributo, a *Dario* primum descripto et instituto, hic et a *Polyaeno* VII. 10, 3. traditum, censeri posset; siquidem Magi ἀτρελήνην στρατηγὴς καὶ φόρου in triennium Persis tribuerunt c. 67. huius *Musae*. At bene habet: nam tributum continuum hic loci, posteriore [altero loco, (c. 67.) illud,] quod in tempus et belli usum ac doni instar erat, tangi per bene amicus meus *Herm. Venema* Dissert. ad *Danielis* Vaticinia p. 161. animadvertit. De *Strabone* lib. XV. p. 1068. [pag. 735. ed. Cas.] tributorum (τοῦ φόρου) in Persis primordia *Artaxerxi Longimano* asserente, consulto taceo. *WESS.*

17. διαπότης· Κύρος δὲ πατήρ) Adtigit postrema *Wess.* ad *Diodori* T. I. p. 275. T. II. pag. 553. Reliqua transcripsit etiam *Eustathius*, *Homerea* tractans de Rege dicta, πατήρ δ' ὡς ἥπιος ἦεν, Od. β'. 57. ubi leguntur et ista: Κύρος δὲ πατήρ, --- ὅτι ἥπιος, καὶ ἀγαθὰ σφισιν ἐμνηχάνισατο: quae lectionem adfirmant, a *Gronovio* non absurde mutatam. Praestantem bellica virtute virum, *Philopoemenem*, *Messenii* vere nuncupabant πλέον τι ἢ παντός τοῦ Ἑλληνικοῦ πατέρα, apud *Pausan.* VIII. pag. 704. *Herodoti* meminit agens de

Rege *Dion Chrys.* p. 5. c. etc. opponens πατήρ et δεσπότην, quae appellatio Graecis semper visa fuit invidiosa: alibi *Dio* respicit et τὸν κάπηλον *Darium*: vid. *Io. Davisius* in *Max. Tyr.* p. 508. De *Dario*, istiusmodi quoque καπήλων osor acerrimus, longe iudicabat aliter *Plato* *Epist. VII.* p. 332. v. ἴδιζε παράδειγμα, εἶον χεὶρ τὸν νομοθέτην καὶ βασιλέα τὸν ἀγαθὸν γίνεσθαι: hic titulus quam sit amplius et magnificus docebit *Platonis Politicus.* VALCK.

19. ὅτι ἡπιός τε) *Erat* elucubrantis in animo *Homeri* cum, ex *Odyssea*, πατήρ δ' ὡς ἡπιός ἦεν, quo nihil in laudem *praeclarius* dici de rege potest, egregie *Sopatro* apud *Stobaeum* *Serm. XLIV.* p. 312. monstrante. Dabit conplura alia doctissimus *Gatakerus* ad *Antonini* lib. I. 9. p. 11. Ceterum ἀγαθὰ σφι τὰ ἐμπροσθέντα *Medic.* et consentaneorum, tinnit scabrum et radit aures. Suavius multo et ad sententiam gravius ἀγαθὰ σφι πάντα, quomodo *Ald.* et plures. WESS.

CAP. XC. 3. Μιλιών) *Arch.* optime et mox [l. 10.] *Μαριανδυνών.* Sic veteres nuncupant omnes, ac *Scriptor* ipse, illos I. 173., hos I. 28. VII. 72. Reduxi quoque [l. 6.] *Λασιονίων* nomen, quoniam ita VII. 77. In *Cabaliis* sive *Cabalensibus*, qui eadem septimā Musā *Καβηλίες*, nulla haesitatio; incolis quippe regionis *Cabaliae* apud *Plinium*, seu *Καβαλίδες*, in *Stephano Byz.* ex *Strabone* cum *L. Holstenii* observatis. Qui vero [l. 7.] *Hygennenses*, *Autenenses*, *Augenenses*, talis enim in schedis discordia, frustratā quaesivi operā. Placuerat *Lycaoniae* regio *Obigene*, cui fidere non libet. Eccum tamen *Plinii* *Hist. Nat.* V. 31. verba: *Attigit Galatia et Pamphyliae Cabaliam et Milyas.* --- Item *Lycaoniae* partem *Obigenen.* *Valckenarii* elegans hariolatio consideranda est. WESS.

6. seq. *Καβαλίων καὶ Τυρνών*) Coniecturam ponam, quam ante aliquot annos cum *Wesselingio* communicavi, quaeque etiam nunc videtur probabilis. Quandoquidem *Τυρνώνες*, sive *Τυρνώνες*, quos hic in suo Codice *Stephanus* invenisse videtur, aliunde sunt ignoti, suspicor, literas *KAITTENNEON*, in *KAAETMENON* esse transmutas, et scriptum antiquitus fuisse: *Λασιονίων τῶν* (hoc facile potuit elidi:) καὶ *Καβηλέων καλευμένων.* Fundus coniecturae locus est *Herodoti*, *Xerxis* copias recensentis lib. VII.

cap. 77. Καθελίς δὲ οἱ Μήονες, Λαφόνιοι δὲ καλούμενοι. Sed et haec et quae sequuntur Geographica praestiterit intacta viro summo reliquisse. VALCK.

15. ἐς τὴν Φρουρέουσαν ἵππον) Omnia videntur plana. Laurentii, in ea Ciliciae regione, quae equos producebat, respondent Arch. et Vind. Cilicia fuit optimorum equorum alitrix, ut vicina Cappadocia. Φρούρουσα ἵππος notare potest τὰς Φοράδας, sicuti Gregor. Nazianzenus et Basilius M. appellant. Tum τῆς Κιλικίης χώρας praestaret; quod ego in re dubia adfirmare non sustineo. WESS. — Mihi haud dubie vitiosa scriptura Φρούρουσαν videtur, commodissima autem et unice vera Φρουρέουσαν, quam a Viro praestantissimo sollicitatam nollem. S.

CAP. XCI. 2. ἐπ' οὐραϊς) Docte hanc scripturam defendit Th. Pinedo ad Ποσειδών Stephani, et participium impersonale ἀρξάμενον Georg. Raphelius verbis Lucae Euang. cap. xxiv, 47. WESS. — Istud participium ἀρξάμενον contulit Larcher cum δέον, ἰζόν, παρόν, ἰνδεχόμενον: quorum tamen non prorsus eadem ratio est. S.

10. ἐκκοσμίατο) Mutari non debuerat. Sic lib. I. 100. et IX. 30. ἐπὶ τε τάξιν πλεῖνας ἐκκοσμίατο, pro quo κατὰ ἔθνη κκοσμημένοι ἦσαν VII. 212., fortasse ex scholio. Κκοσμίατο est in Arriani Indicis pag. 321. Praeoptavi quoque προσῆς ob Ionicam speciem et verbi in Musis frequentiam. De pecuniae proventu ex Moeridis lacu, II. 149. Cetera Gronovius optime expedit. WESS.

12. τὸ ἐξήντρο ἐκ τῶν ἰχθύων) In alio scriptore viderentur ista lectoris emblema: in Herodoto caute versandum est: vid. lib. II. c. 149. Diodor. I. 52. τὴν ἐκ τῆς Ἀμενῆς ἀπὸ τῶν ἰχθύων γινομένην πρόσδοον ἔδωκε (Rex Aegypti, atque Aegyptiorum ad exemplum Persa:) τῇ γυναικὶ πρὸς μύρα καὶ τὸν ἄλλον καλλυπισμὸν: hinc ratio liquet exceptionis hoc in loco. VALCK.

17. Σατταγύδαι) Gentem non novi: nomen ita exaratum ex mssis placuit; nam Med. et Arch. una in littera aberrarunt. Aparytas frustra quaerendo vestigavi. Gaudarii et Dadicae recurrunt VII. 66. neque aliis sunt ignoti. WESS.

CAP. XCII. 4. Παρικανίων) Ad eum modum Steph. in Παρικανίῳ, et alii, cum Nostro VII. 86. Sunt autem hi

Paricani ab illis diversi, qui Aethiopibus iunguntur cap. 94. *Orthocorybantii* [L. 5.] an *Orthocorybantes* rectius pingantur decernere haud valeo. Παυρίκας, [L. 6.] si Is. Vossii non fallit coniectura, Παρίκας erunt. Eum vide ad *Melan* III. 5. WESS. — De *Caspiis* conf. mox ad cap. 93. 9. notanda. De *Paricaniis* facile equidem *Rennello*, clarissimo Viro, adsentior, in *Geogr. System of Herodotus* pag. 270. Παριταννοι h. l. corrigenti, collato *Nostro* I. 101., *Stephano Byz.* in Παρίτανα, aliisque auctoribus a *Cellario Geogr. Ant. T. II.* p. 808. citatis. Dissentit quidem *Larcher* in *Indice geogr.* ad *Herod.* p. 419. S.

9. μέχρι Αἰγυλῶν) *Steph. Byz.* Αἴγυλοι, ἔθνος Μηδικόν: quam nationem eandem atque *Aeglorum* suspicabatur *Luc. Holstenius*, et ante eum *Ortelius*. ΑΙΤΑΩΝ, quomodo *Valla* et *Arch.*, et ΑΙΤΑΩΝ vocabulum idem: error est alterutra in scriptione, incertum qua. Habet lib. VII. 72. Αργίων in hac vicinia gentem, quae Αργίων et Αἴγυες *Arch.* Eadem Αἰβύες, et *Bactris* contermina, cap. 86. eiusdem libri. Qua quidem in discordia, cum auxilii spes aliunde deficiat, *πρίχιν* consultum est. WESS.

CAP. XCIII. 4. Σαργατίων καὶ Σαργαγίων etc.) *Sargartii* memorantur a *Steph. Byz.*, *Ptolemaeo* et *Nostro* I. 125. VII. 85., tuenturque nomen suum. *Sarangae*, Σαργαίται, Σαργαγίων VII. 67., unde Σαργαγαίων absurde finxerunt, quo lapsu voces Ἀθηναίων, Θεβαίων, locum Ἀθηνῶν, Θεβῶν, invaserunt. De *Mycis* [L. 5.] nulla deinceps haesitatio: adstipulantur *Holstenio* et *Berkelio*, titulum nationis *Ethnicographi* praescripto instaurantibus, schedae veteres et VII. 68. WESS.

[9. Κάσπιοι. *Caspii*, ad *Caspium* puta mare habitantes, supra nominati sunt, cap. 92, 6. iidemque iterum lib. VII. cap. 67, 1. memorantur. Nunc qui h. l. iterumque VII. 86, 6. eodem nomine insigniuntur, (si vera scriptura est, quam utrobique libri tenent omnes) hos ab illis diversos esse adparet. At exspectare debebamus, adiecta quadem notâ hos, quos *Indorum* vicinos fuisse intelligi par est, distincturum fuisse *Herodotum* ab alteris illis *Caspiis*. Quod quoniam non factum, nec apud alios scriptores reperitur *Caspiorum* in illo terrae tractu mentio, ex coniectura corrigere scripturam et h. l. et

VII. 86, 6. tentarunt. Et Reizius quidem *Καρτίφων* corrigens, *Stephani Byz.* auctoritatem (ut ipse in Praef. ad suum Herodotum p. xvii. docet) secutus est, qui ex *Herodoti libro tertio* *Κάρτινον* urbem Parthorum memorat, *Indiae finitimam*. Quod nomen quum nusquam alibi apud Herodotum legatur, sedes illius haec fuisse videri debebat. „Una dubitatio est: (inquit idem REIZIUS) quod Herodotus non urbis hęc meminit, sed gentis; et, quum *Stephanus* dicat etiam gentem *Καρτίφους* nominari, alium is eius rei testem laudat, non eundem Herodotum.“ Itaque „audacius fortasse quam par erat se fecisse, *Καρτίφων* corrigentem,“ ipse vir doctus profitetur: pro cuius quidem caussa hoc dici poterat, nihil impedire quo minus credamus, in *Epitome Stephani*, quae sola ad nos pervenit, locum istum (quod in plurimis aliis factum constat) non nihil turbatum esse; ab ipso *Stephano* nomen *Κάρτινον* non minus ex *Herodoto*, quam ex *Dionysio*, fuisse citatum. Aliam rationem secutus doctissimus perspicacissimusque *Rennell*, in *Geographical System of Herodotus* pag. 302. (laudatus hoc nomine a *Larchero* in *Tabula Geogr. ad Herod.* pag. 99 seq.) quoniam cum *Sacis* iungitur hic populus, *Κάρτιοι* corrigendum censet, eius regionis incolas intelligens quae *Καρία χώρα* apud *Ptolemaeum* *Geogr. lib. VI. cap. 15.* nominatur. Caeterum non opus est ut moneam, quum in hac parte Historiarum Herodoti, tum in aliis ubi de geographicis rebus agitur, praeter *Larcheri Indicem Geographicum*, cum fructu consuli posse idem laudatissimum *Rennelli* opus, e quo multa passim *Larcherus* (tam in *Notis ad Herodotum*, quam *Tomo VIII.* quo *Index Geographicus* continetur) excerpserit, nobis quidem, ne nimium augeatur huius operis moles, praetermittenda. S.]

CAP. XCIV. [1. Παρικανίους δὲ, καὶ Αἰθιοπεῖς οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ) Alios *Paricanios*, cap. 92, 4. memoratos, videri *Paratacenos* esse, supra monuimus. *Paricanii*, qui hęc cum *Aethiopibus Asiaticis* componuntur, iidem lib. VII. c. 68. componuntur cum *Utiis* et *Mycis*, quos *Erythraei* maris accolae fuisse ex superiori cap. 93, 5. intelligitur: quare et hos haud procul ab illo terrae tractu sedes habuisse probabile est. *Larcherus* in *Not. ad h. l. Aethiopas Asiaticos* adfirmat *Colchos* esse, prorsus contra *Herodoti* usum men-

temque, qui *Colchos* suo semper nomine nominat, (ut II. 104, et III. 97, 15.) eosque ne coloniam quidem Aethiopum, sed Aegyptiorum facit, denique qui mox diserte docet, (III. 97, 15.) *Colchis* tributum nomine nihil fuisse imperatum, sed de *donis* quinto quoque anno adferendis pactos illos esse cum rege. Hoc igitur gratis sumto, idem vir doctus *Paricanios*, qui hic nominantur, Colchis finitimos statuit, inter Caucasum et Pontum Euxinum habitantes. Conf. *Steph. Byz.* in Παρικανίῳ, *Plin. Hist. Nat.* VI. xvi, 18. et *Pomp. Melam* I. 2. ibi ab *Holstenio* citatum, S.]

3 seqq. *Μαρινύσι* etc.) Adsolent ad hoc vocabulum et ad *Saspires*, tanquam ad scopulum offendere scribae. Vide lib. I. cap. 189. et 110. *Μοσσύνιοι* *Ask.* et lib. VII. 78. codicum plurium, haud male. *Μόσσυνες*, gentili dialecto, *turres*; quas quoniam incolebant, inde nomen in *Diodori* lib. XIV. 30. *Μάρδοι* ex *Is. Vossii* ad *Melam* lib. I. c. 2. correctione *Μαροί*. Certe *Μάρτες* apud *Stephanum* *Mossynocorum* perhibentur vicini, suntque infra lib. VII. 79. nec longe ab illa viri docti divinatione mssii distant. WESS.

[10. πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους) Ad omnes ceteros vertit *Gronov.* incertâ sententiâ; cuius versionem tenuit *Wess.* Idem vero *Gronov.* in *Notis*, par caeteris omnibus. Nos, pro ratione aliorum omnium, posuimus: rectius fuerit, prae reliquis omnibus. conf. II. 35, 3. et VIII. 44, 2. Nescio an eandem sententiam in animo *Valla* habuerit, super caeteros omnes scribens. Manifeste vero contra auctoris sententiam *Larcherus*: *Ils payoient autant d'impôts que tous les autres ensemble.* S.]

CAP. XCV. [3. γίνεται τεσσαράκοντα καὶ πεντακόσια καὶ εἰκασιχίλια τάλαντα) Id est, 9540 *talenta*, nempe *Euboica*: qui numerus quum minime congruat cum his quae proxime sequuntur; si modo iustus est numerus 14560, quo paullo post universa tributorum summa indicatur, vera fuerit codicis *Arch.* scriptura, ὀγδώκοντα καὶ ἑκακόσια καὶ εἰκασιχίλια exhibens, id est, 9880, qui numerus alioqui ex docti cuiusdam viri emendatione adscriptus videri poterat. Certe, si de summa 14560 (l. 8 seq.) detrahas 4680, (ex l. 5 seq.) restant 9880. Alteri autem numero 4680 recte constat ratio; quandoquidem 360 *talenta* *ramentorum auri*, pro ratione tredecupla, quam ipse *Scriptor*

indicat, conficiunt 4680 argenti talenta Euboica. Sed ipsam illam 14560 talentorum summam, sive alterum numerum 9880 talentorum, quo pacto collegerit Noster, id vero haud satis adparet. In unum collectis numeris omnibus, qui in recensu tributorum ex xix. praefecturis redeuntium diserte indicantur, prodit summa 7740 talentorum Babyloniorum; quae, pro ratione 60 ad 70, quam cap. 89, 11. docuit auctor, conficiunt Euboica talenta 9030; quibus si adieceris 4680 ex India redeuntia, habebis summam 13710. Denique his 13710 si adieceris 240 fere talenta, quae ex Moeride lacu (cap. 91, 11. coll. cum II. 149 extr.) redibant, conficiuntur 13950 talenta. Itaque, nisi in numero 14560 (sub finem huius cap.) erratum fuerit, intelligi par est, aut in superiorum numerorum particularium aliquo sive aliquibus peccatum fuisse, aut 610 illa talenta, quae complendae summae 14560 desunt, ad reliquam summam adiectam esse tamquam pretium frumenti, ab Aegyptiis eorumque finitimis ad alenda centum et viginti hominum millia conferendi, de quo cap. 91, 13 seqq. De verbo *γίνεται*, quod in locum vulgati olim *εἶναι* substitui, dictum in *Var. Lect.* ubi simul monui, videri istud ex *εἶν* corruptum. Similiter *Benedictus* in *Act. Sem. Phil.* ips. haud incommode *εἶν αὖ* legendum corrigit, quo significetur (coll. l. 9.) incerti quiddam in definienda hac summa inesse. S.]

4. *εἰςκαίδεκάστρετον*) Auri ad argentum ratio varia, pro minore aut maiore eius abundantia. Quae hic *εἰςκαίδεκάστρετος*, ea aetate Platonis in Hipparch. p. 231. v. duodecupla sive *δωδεκάστρετος*. Menandri Comici aevo decupla, *δεκάπλετος*, ap. Polluc. IX. 76. Adtigat hanc rem *Car. Arbutnotius* Tabul. Antiq. Numm. c. 6. Est quoque in comparatione talenti Babylonici et Euboici, et utriusque inter se iusta proportionē, anceps disputatio et difficilis, iam olim ab egregio viro *Guil. Budaeo* de Asse lib. IV. p. 87. prudenter instituta, et nuper a Cl. *de la Barre* *Histor. Acad. Inscript.* T. VI. p. 355. docte iterata. WESS.

[9. τὸ δ' ἐν τοῦτων ἑλασσον ἀπαιεῖ) Obscurius dictum: id quod his (sive, in his) minus est, omittens. Quid velit, satis adparet, omittere se minorem numerum unitatum, qui huic summae deest ad veram summam complendam. S.]

CAP. XCVII. 4. δῶρα δὲ ἀγίνεον) Futile ἀγίνεον superstitionis Florentini Codicis admirationi, oculos clarissimi viri nimium praestinguenti, debetur. Nolo factum traducere, miror tamen, cum toties totiesque ἀγίνεον et ἀπαγινίαν in hac tributi descriptione deponantur. Sequentia exscripsit *Eustath.* ad *Odyss.* p. 1386, 8. [*Od.* p. 13, 14. ed. Bas.] WESS.

9. σπέρματι μὲν χρέωνται) Paucis, ut solet ὁ πάντο, lectionis vulgatae monstravit absurditatem in *Dissert. Herod.* p. 174. et 175. monuitque consuetudinem respici memoratam c. 38. qua solebant, τοὺς πατέρας ἀποθνήσκοντας καταστίσειν, pro σπέρματι docte corrigens ἔργματι. Cogitanti mihi H saepius in Π mutatum a librariis, venerat in mentem σήματι (id est τάφῳ) μὲν χρέωνται τῷ αὐτῷ, τῷ καὶ οἱ Καλατῖαι Ἴνδοι, οἰκημάτων δὲ ἔκπηται κατάγαια. Potuit utraque domus simul conmode memorari. Vid. *Diodor.* T. I. p. 60, vs. 69. [lib. I. c. 51.] Mos ipse vix alibi narratur, ubi hac in re dissimillimae variarum gentium recensentur consuetudines *Nicolao Damasceno Stobaei, Diodoro Sic., Plutarcho, Ciceroni, ceterisque*; quo scilicet hi Indi atque Aethiopes, secundum *Herodotum*, viva parentum suorum erant sepulcra, quorum illi cadavera visceribus suis ingesta condebant, et ἑμψυχοὶ τάφοι dici possent Γεργιάζοντι. vid. erudita collectanea *Th. Gatakeri* ad *M. Antonin.* IV. 21. et *Iac. Tollius* ad *Longin.* III. 6. Ad hanc consuetudinem accedebat prope illa *Massagetarum* ap. *Herod.* lib. I. c. ult. atque hinc *Anonymo* memorata, cuius dissertationibus inter *Pythagoreorum* reliquias locum non dederim, p. 713. Μασσαγῆται τοὺς γονίας (non quosvis:) καταπόψαντες κατέσθοντι, καὶ τάφος κάλλιστος δοκεῖ ἡμῖν ἐν τοῖς τέκνοις τεθάρθαι, in liberorum visceribus conditum esse, honestissimum videtur sepulcrum. Conf. *Herod.* III. 99. VALCK.

Ibid. σπέρματι μὲν χρέωνται --- οἱ Καλατῖαι) Superius c. 38. Καλατῖαι, veriore titulo. Quod autem hic de semine, σπέρματι, quo eodem Aethiopes et Indi Calatiae utantur, expediri non potest. Nusquam quidquam Scriptor illo de semine. Contra prodit, Indos istos τοὺς γονίας κατασθίειν, parentes suos vorare. Idem hi Aethiopes, uti verba requirunt, si factitarint, σπέρματι insinuata est penitissime labes, nec melius leniusve, nisi ergo, detergenda,

quam ἔργματι μὲν χρ. eodem facinore defunguntur, quo Indi Calatiae, scribendo. Ita secum non pugnabit Herodotus et sermo procedet recte. Ἔργματα καλὰ sunt in Perictionae fragmento ap. Stobaeum p. 487. Euripides Orest. vs. 160. Ὡ μίλειος, ἐχθίστων θεῶθεν ἐργμάτων. WESS. — Ut operosa et longius adscita, sic parum utilis, haec doctissimorum duumvirorum disputatio. τὸ ἐν Αἰθιοπία γινόμενον σπέρμα memoratur Athenaeo III. 110. e. Polluci VI. 73. Hesychio in Ὀρίδην: intelligiturque sive oryza, sive milii quoddam genus, Nostro iterum paulo post (c. 100.) memoratum. Confer Denon, *Voyage en Egypte*, p. 75. aliosque Itineratores. S.

13. διηκοσίας φάλαγγας ἐβένου) Plinius hoc ex loco in tributi vicem regibus Persidis e materie eius (ebeni) centenas phalangas tertio quoque anno pensitasse Aethiopas; quibus, nisi memoriae ludibrium debuerit, longe minorem phalarum se numerum invenisse, declarat. Idem lib. VIII. 3. quae Iuba cornua appellat, Herodotus tanto antiquior, et consuetudo melius, dentes. Conf. ad Diodor. II. 19. WESS.

15. ἐτάξαντο ἐς τὴν δωρεάν) Sic ex Scriptis. Colchi ipsi [se] ad donationem ordinarunt. Fert ita mos in ultionea tributi et donorum collatione. Ipse post pauca, οὔτοι ὦν δώρεα τὰ ἐτάξαντο: et c. 13. καὶ φόρον τε ἐτάξαντο. Rursus lib. IV. 35. ἀπὲρ τοῦ ὠκυτόκου τὸν ἐτάξαντο φόρον: tum c. 165. eiusdem Melpomenes. WESS.

18. τοῦ Καυκάσιος) Agnoscit Steph. Byz. Alioqui Καύκασος mons ille aut Καυκάσιος lib. I. 203. Quod ex Aldo venerat ἐς ἐμεῦ, pro ἐς ἐμὲ, id bene lib. I. 66. (ubi idem olim) decurtarat H. Steph., hic praetervidit. ἐς ἐμὲ genius sermonis flagitat, et usus lib. IV. 125. V. 45. etc. WESS.

22. παρὲξ τοῦ φόρου) Arabes ἀτελεῖς sive a tributo erant immunes, cap. 91. Par et memoratarum paullo ante nationum conditio. Dona ferebant ultro, nullum tributum. Consequens est, ut παρὲξ τοῦ φόρου eas non spectet, sed descriptum aliis et imperatum tributum. Geminum dabit c. 117. WESS.

CAP. XCVIII, 2. νομίζουσι, cui in Med. et sequacibus locus negatur, exulare potest, Gronovio probe admonente: satis autem est τοῖσδε πτίνονται. WESS. — Quo pacto, salva orationis structurâ, abesse verbum νομίζουσι h. l. possit, non video equidem. S.

11. ἐκ πλοίων καταμίνων ὀρμώμενοι) Displicuit semper ultimum vocabulum: nam quid? insiliebant-ne ex navigiis Indi in pisces magno inpetu, ut manibus deprehensos raperent? Id dicendum, si vulgato vigor adsit. Coniiciebam ὀρμώμενοι. Apud Hesych. Ὀρμυτής est αἰλεύς, hamo pisces captans, formatus utique ex ὀρμεύω. Video nunc simile in opinionem Cl. Pavii venisse, scribentis ὀρμωόμενοι, ex ὀρμωά, sive linea hamoque, unde ὀρμωάσθαι. Foret sane alterutrum ad sententiam utile, Indosque ex navigiis hamo piscibus exhiberet insidiantes. At deest verbo auctoritatis usus; favet analogia. Pro vulgato *Abreschius* ad Thucyd. p. 297. *Naves ex arundinis in India internodiis non neglexit Diodor.* II. 17. WESS. — ἐκ πλ. καλ. ὀρμωόμενοι commodè habere videtur, nil aliud significans, nisi *navigibus arundineis ad capiendos pisces exeuntes; perinde sive hamo, sive retibus, illis insidiarentur.* De *Indica arundine*, cuius singula internodia navigiorum vicem, si credimus, (ut *Plinius* ait) praestant, conferri *Theophrastus* potest, *Hist. Plant.* IV. 12. *Strabo* lib. XV. p. 710 aeq. ed. Cas. hisque prior *Ctesias*, *Indic.* c. 6. qui tantam eius crassitiem esse narrat, quantam duorum hominum ulnae vix complecti possint; cuius verba ad *Plin.* XVI. xxxv. 65. adposuit *Harduin.* S.

13. ἰσθῆτα φλοῖνη) Ex libro [latine reddidit] vir Cl. spreto *Salmasiano* ex *phleo*, quod verius multo. Atticis φλώς, Ionibus φλοῦς, herba palustris, scirpi instar, auctore *Polluce* X. 178. Ἐσθῆς φλοῖνη, scirpea sive ex *phleo*, etiam *Pausan.* lib. VIII. c. 22. p. 641. Conf. ad *Solin.* p. 702. et *Bod. a Stapel* in *Theophr.* lib. IV. [c. xi.] *Hist. Plant.* p. 463. Articulum ἰν ultima praecedentis syllaba in codicibus quibusdam devoravit, quae crebra omissionum caussa. WESS. — *Herodoti* hunc locum respexit *Niebulr*, *Itinerar.* T. II. p. 70. ubi vid. Tab. aen. xii. fig. C. S.

CAP. XCIX. 3. Παδαῖος) *Brouthsius* aliique dudum viderunt, huc respexisse *Tibullum* IV. 1, 144. *Impia nec saevis celebrans convivia mensis, Ultima vicinus Phoebos tenet arva Padaeus.* Gentis nomen, auctoritate *Tibulli* satismunitum, restituendum videtur *Nicolao Damasc.* ap. *Stob.* p. 105, 31. hinc in *Excerptis N. Cragii* et *H. Valesii* p. 514. similiter scriptum: ἐν Παιδαλίοις Ἰνδικῷ ἔθνη οὐχ ὁ θύων,

ἀλλ' ὁ συντάκτορος τῶν παρόντων κατέρχεται τῶν ἱερῶν αἰτεῖται
 ὃ αἰὶ παρὰ θεῶν οὐδὲν ἄλλο πλὴν δικαιοσύνης. Corrigebam ἐν Πα-
 δαίοις: nam inhumana gentis consuetudo nihil impedit,
 quo minus solam a Diis virtutem, sive iustitiam, expeten-
 dam esse censuerint. VALCK.

Ibid. καλίσσεται δὲ Παδαῖσι) Haesitat Cl. Salmasius an for-
 san Πανδαῖσι Pandaei sit legendum, ad Solin. p. 700. quasi
 a Pandaea, Herculis filia, de qua Arrian. Indic. c. 9. genus
 duxerint. Sed de gentis nomine nihil dubitandum. Tibul-
 lus, quod vir summus fatetur, hinc lib. iv. I. 145.

Impia nec saevis celebrans convivia mensis

Ultima vicinus Phoebō tenet arva Padæus.

ubi Pandæus metri modulum depravabit. Quod et Cellar-
 ium V. Cl. Geogr. Ant. lib. III. 23. p. 872. observasse con-
 perior. Νομαίοις ex Steph. margine Herodoteum dictio-
 nis colorem ostentare, norunt omnes. Unde accesserit,
 ignoro. WESS. — In vetere libro scripturam νομαίοις
 reperisse Stephanum, nostri libri declarant. S.

7. ἀπαρνός ἐστι μὴ μὲν νοσέειν) Hic forte legendum suspi-
 cabatur Vir Clar. μὴ μὴν, vereor ut uspiam illud invenia-
 tur in talibus: ἢ μὴν in iurandis frequentat et Herod. Quod
 hoc uno loco Reisk. dimisit intactum, saepe sollicitavit,
 velut in his II. 179. χρῆν ὁμόσαι, μὴ μὲν ἐκόντα εἰθεῖν: III. 66.
 ἔξαρνος ἦν μὴ μὲν ἀποκτεῖναι Σμέρδιν: V. 106. θεῶς ἐπόμενυμι μὴ
 μὲν πρότερον ἐκδύσασθαι. Sana nunc videbuntur, quae suis
 singula locis censebantur vitiosa: amat hanc etiam vo-
 culam μὲν traicere in alium locum Herodotus. VALCK.

CAP. C. 2. κτείνουσι οὐδὲν ἐμψυχον) Gentis Indicae
 nomen praebet Nicol. Damasc. apud Stob. p. 66, 38. Ἀπτόνοι
 τῶν ἐμψύχων οὐδὲν ἀποκτείνουσι: τὰ δὲ κεράμεια τῶν χρηστηρίων ἐν
 χρυσοῖς ἐλάντροις φυλάττουσι. Nic. Cragii, Contr. Gesnerum se-
 quuti, corrigit errorem Henr. Vales. in Exc. Peiresc. p. 74.
 et τὰ κεράμεια τῶν χρηστηρίων, (aliis dicta τῶν σκευῶν τὰ κερά-
 μεια,) recte interpretatur: conf. I. G. Graevius in Hesiodi
 Ἔργ. κ. Ἡμ. vs. 402. Dudum ante Vales. Nicolai locum iam
 explicuerat Casaub. in Athen. p. 20. [?] vid. Leopardus Em.
 XIII. c. 6. VALCK. — De vocab. χρηστήριον conf. Athen.
 V. 204. f. et quae ad Athen. III. 114. d. adnotavimus. S.

[4 seq. αὐτοῖσι ἐστι ὅσον κέρχρος τὸ μέγαθος etc.) Vide supra
 c. 97, 9. ibique notata. S.]

CAP. CI. 4 seqq. ἡ γονὴ --- μέλαινα, κατάπερ τὸ χροῖμα) *Aristoteles* hanc assertionem falsi, neque sine ratione, coartguit *Hist. Anim.* III. 22. p. 82. et *Generat. Animal.* II. 2. p. 207. *Causa Indorum Aethiopumque nigredinis Onesicritum et Theodecten sollicitos habuit ap. Strabonem* XV. p. 1019. [pag. 695 seq. ed. Cas.] non infulse decernentem, in utero κατὰ σπερματικὴν διάβασιν tales fieri, quales sunt qui genuerunt. Sed haec erudite *Cl. Bern. Sigef. Albinus* *Dissert. de Colore Aethiop.* p. 10. *WESS.* — *Conf. Soemmering, vom Neger*, p. 59. laudatum *Heerenio* in *Ideen* etc. T. I. p. 416. S.

CAP. CII. 3. κατοικημένοι τῶν ἄλλων Ἰνδῶν) *Copula* [quae olim ante τῶν inserta erat] nexum et seriem sermonis conturbabat. Scripsisse, *Corn. de Pauw* coniectura est, κατοικημένοι μετὰ τῶν ἄλλων Ἰνδῶν, οἱ etc. *habitantes cum aliis Indis, qui Bactriorum more vivunt*; nam Indos, aurum colligentes, ex istis fuisse, qui Bactriorum moribus utebantur. Atque haec tolerari utcunque potuerant, nisi καὶ, fide msti, bonam eiurasset copiam. πρὸς ἄρκτου --- κατοικημένοι τῶν ἄλλων Ἰνδῶν, οἱ etc. *versus septemtrionem --- incolentes aliorum Indorum, qui etc.* Tale IV. 7. πρὸς βορῆν --- ἀνεμον τῶν ὑπερίκλων τῆς χώρας, *ad boream eorum qui superioris regionis incolae sunt.* *Casparyrō* (Κασπάπυρος *Steph. Byz.*) opportunior opera lib. IV. c. 44. veniet. *WESS.* — Vide ibi notata. S.

[6. ἐρημίη. *Desertum Cobi.* *Conf. Heeren Ideen über die Politik* etc. T. I. p. 390. et 116. S.]

13. εἰσὶ δὲ καὶ εἶδος ὁμοιότατοι αὐτοὶ) Sequi si libuerit *Arch. et Vind.*, οὗτοι ex pristina scriptura eradentes, nihil erit, quod molestiam creabit. Similes nostris quantum ad formam designantur. Ut nunc est, καὶ εἶδος αὐτοῖσι etc. maluit *Cl. Reiskius*, cui *Dio Chrysost.*, Nostri vestigia premens, *Or. XXXV.* p. 436. v. favet, οὗτοι δὲ εἰσι ἀλωπέκων μείζονες· τὰλλα δὲ ὅμοιοι τοῖς παρ' ὑμῶν. Quae *Strabo* XV. p. 1032. [p. 705. extr. et seq. ed. Cas.] et *Arrianus* *Indic.* c. 15. de formicis ex *Nearcho* et *Megasthene* referunt, prudens negligo. Omnes videntur, ut vere *Arrianus*, ἀκοῶν ἀφωγίσθαι, nec ipsas vidisse. Habet ex *Busbequii* *Epist.* IV. magnus *Thuanus* lib. XXIII. p. 461. animal, cui *formicae Indicae* nomen ex quadam similitudine inpositum, quod ad stabiliendam hanc rem *Nobil. Palmerius Exercit.* in

Graec. Auct. p. 16. aptissimum censuit. WESS. — De scriptura quam secuti sumus, videsis quae in *Var. Lect.* monuimus. Ad rem quod spectat: si vera fabula, (cuius ingeniosam interpretationem ex Comitibus *Velthemii* coniectura *Heeren* loco cit. p. 392. refert) fuerint istae bestiae de *vulpino* genere; quae ob vitae quidem genus conferri utcumque cum formicis, atque inde nomen etiam potuerunt invenire: quod vero de corporis specie *simillima* formicis hic narratur, ea quidem fabula nescio cuius ex errore manavit. Intelligi par est, hoc voluisse *Herodotum*, debuisse certe, *vulpibus* similes esse illas bestias. *Animal* esse *canis* *mediocris* *magnitudine*, *mordax* et *saevum*, ex *Busbequo* *Thuanus* scribit. *Nearchus* apud *Arrianum*, vivum quidem animal se non vidisse profitetur, *pelles* vero multas (*δοράς αὐτῶν πολλὰς*) in Macedonum castra adlatas. S.

21. *δυνατώτεραι πολλὸν*) Gronovio et meliorum Codicum conspirationi, etsi multiplex *πολλὸν* inter et *πολλῶ* conversio, obniti recusavi. Editur lib. VII. 7. *Αἰγυπτὸν πᾶσαν πολλῶ δουλοτέτην ποιήσας*, invitis membranarum, *πολλὸν* ostentantibus. Sed talium messis uberrima. De camelis taceo. Animal ex *Herodoto* doctissimi viri *Conr. Gesnerus*, *Bochartus*, *Shaw* atque alii illustrarunt. WESS.

CAP. CIII. 4 seqq. *καμήλος ἐν τοῖσι ὀπισθοῖσι etc.*) *Aelianus*, quando de *Nat. Anim.* X. 3. *Ἡρόδοτος*, inquit, λέγει, τὰς καμήλους ἐν τοῖς ὀπισθοῖς σκέλισιν ἔχειν τίτταρας μηρούς, καὶ μέντοι καὶ γόνατα τοσαῦτα; τὰ δὲ ἄεθρα διὰ τῶν σκελῶν τῶν κατόπιν ἐς τὴν οὐρὰν τετραίεσθαι αὐταῖς: dubites *ἄεθρα* legerit, an *αἰδοῖα*: quae sic non *Herodoto* tantum, sed etiam *Aeliano* frequentius, quam aliis *ἄεθρα*, vocantur, de animalibus loquente, lib. I. 17. III. 47. VI. 27. IX. 48. ad quorum locorum primum nonnulla notat *Trillerus*. Secundum *Solonis* tabulam, ὡς ὁ ἄξων φησὶν, *Lucian.* T. II. p. 358. obtruncare licebat *Athenis* *moechum*, quem *Plautus* vocat (*Bacchid.* IV. 8, 77.) *manifestarium*, *ἄεθρα* ἐν *ἄεθροις* ἔχοντα. Petit. in *Legg. Att.* p. 463. VALCK. — *Ἄεθρα* de genitalibus Noster usurpavit III. 87, 4. IV. 2, 4. De camelo consuluisse iuvabit quae ad *Aelian.* X. 3. huc spectantia *Schneiderus* adnotavit. S.

CAP. CIV. [7. *ὑπερτίλας, μέχρις οὗ ἀγορῆς διαλύσιος*) Distinctionem vulgo post *ὑπερτίλας* nullam interponentes, *Herodot.* T. V. P. II.

iuncta ista intellexerunt ὑπερτρίδας μέχρις οὗ etc. Quae quum sic Vallae convertisset, eo usque effervescens dum tempus est a foro discedendi; verbum ὑπερτρίδας rectius expressurus Gronovius, in hunc modum interpretatus est, eousque capitibus imminens dum tempus est etc. quo nihil non modo a Scriptoris mente alienius, sed et per se nihil absurdius dici poterat; quandoquidem tempus quo a fore disceditur; meridiei licet proximum, tamen antemeridianum intelligitur. Quo magis mirari subit, versionem istam non modo a Wesselingio, perparco in corrigendis Gronovii vel Vallae latinis, esse servatam, verum a Larchero etiam fideliter his verbis expressam, ils l'ont à plomb sur la tête jusqu'à l'heure etc. Satis vero adparet, ὑπερτρίδας referri ad θερμότερος δὲ ἔστι ὁ ἥλιος, ardentissimus est sol ex quo ortus est, sive, ex quo ad aliquam coeli altitudinem pervenit, usque versus medium diem. Τριπύλλοντις ἀνατρίλλοντις, Hesychius. Rursus idem, consentiente Suida, Τριπύλλων ὑπερναντίλλων, ὑπερφαινόμενος τῶν ἄλλων ἄστρων. S.]

[10. in ὕδατι λόγος αὐτοῦς ἔστι βρῖχισθαι) Intelligunt vulgo cum Vallā, dicuntur illi tum in aqua se abluerē; sive madefacere, ut Gronov. Ego de vehementiore sudore accipi, quemadmodum gallice dicimus nager dans l'eau. Sane latinum vocabulum sudor satis manifeste ipsum graecum ὕδωρ est, S.]

14. ἐπιὼν ἔτι μᾶλλον) Quod scriptus offert liber, ἐπὶ μᾶλλον, damnabile non est. Haud dissimili in negotio lib. IV. 181. ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἰὼν ἐς τὸ θερμόν: etiam I. 94. Pherecydes ap. Diogenem I. 122. τῇδε νοῦσω πιζόμενος ἐπὶ μᾶλλον. Pulcre propterea Cl. Reimarus caussam infitiatum esse, cur Dionis Cass. lib. LXVII. p. 507. Ed. Nov. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μᾶλλον ἢ πρὶν ἐνωτέρου abeant in ἔτι μᾶλλον. WESS.

CAP. CV. 9. καὶ παραλύεσθαι ἐπιλοκόμενους οὐκ ὁμοῦ ἀμφοτέρους) Inest his ingrati quidpiam ob sequentia. Cl. de Pauw, καὶ παραλύεσθαι, ἐπιλοκόμενους καὶ ὁμοῦ ἀμφοτέρους, et deficere attractos aliquando duos pariter, levi mutatione. Maius est molimen docti viri in Miscell. Lipsiensibus Vol. VII. p. 93. Mihi copula non placet, proscripta in Arch. et inducta. [Eandem delendam censuit Reisk. aut scribendum ἀπικτιῖν καὶ παραλ. Possis tamen, ut saepe aliās, etiam, cum vi intensiva, vel adeo, intelligere.] Tum dubium est, debeat-ne παραλύεσθαι de virium resolutione, an vinculorum,

sumi. Quorum in posterius saepe declivis fui. Mares cameli erant *σειρηφόροι*, *funales*: in pernici cursu cum feminis pares haud essent, *attracti exsolvebantur*, sed οὐκ ὁμοῦ ἀμφοτέρω, *non ambo pariter*, prior fortasse dexter, tum sinister, aut contra. Hoc si valeat, cessabit fortasse difficultas. Certius est, διδόναι μαλακὸν [quod l. 11. ex Med. adsciverat Gron.] pugnare sermonis genio et ex schedarum macula venisse. *Hemsterhusium* fugere hoc ad Comici *Plutum* non potuit: cuius monito adiungenda *Elsneri* observata *Schediasm. Critic. p. 10.* Praestat praeterea οὕτω Ἰνδοὶ aut οἱ Ἰνδοὶ ex *Aldo* et aliis. Sic c. 109. οὕτω πτῶνται Ἀράβιοι. *WESS.* — In istis, παραλύσθαι ἐπιλακόμενους etc. si nihil mutandum, et ego nunc in eam partem inclino, quae *Wesselingio* probabilior visa erat. Similiter ἐπὶ λακίαν ἵππον ἐκ τοῦ βραχίονος, V. 12, 12 et 22. et ἐπὶ λακίαν τὰς οὐράς, III. 113, 6. At rursus alibi ἐπιλακόμενους dicit *Noster* eosdem atque τοὺς ὑπολακόμενους, qui in agmine pone manent, qui *segnius sequuntur*, *moratores*, IV. 203, 19. quae notio opportuna huic loco foret, si negans particula abesset. Aliam rationem secutus doctissimus *Coray*, in *Larcheri Notis*, verba ista in hunc sensum interpretatur: *Les chameaux mâles se sépareroient des femelles (resteroient en arrière), s'ils n'étoient point tirés ensemble et à coté d'elles. S.*

11. ἐνδιδόναι μαλακὸν εὐδὴν) Virum *Clar.* notavit *T. Hemsterh.* ad *Schol. in Arist. Plut. vs. 488.* ubi haec *Herodoti* commodum admovit *Grammaticus Aristophaneis*, μαλακὸν δ' ἐνδιδόναι μηδέν. Similia quaedam collegere *L. Kiister.* et in *Schediasm. Crit.* se longe doctiorum satis superbus censor *Iac. Elsnerus.* Quid haec sibi velint non est obscurum; *femellas nempe camelorum desiderio pullorum, a quibus fuerant abstractae, gradu currere concitatissimo, maribus sua quoque natura velociore.* Sed mihi non plane liquet, quid in proximis dixerit de duobus maribus *funariis*: *σειρηφόρους* fuisse novimus ex cap. 102: ubi insidens *femellae* habebat *Indus* *σειρηφόρον* ἐκείνῳ ἐρσὶνα παρέλκειν. *VALCK.*

14. ὀρυσσόμενος) Omissum hoc verbum non requirerem. Hic satis erat dixisse: ἄλλος δὲ σπανιώτερος ἐν τῇ χώρῃ. *Flumina* etiam erant aurifera: cap. 106. χρυσὸς ἀπλετος αὐτόθι ἐστὶ, ὃ μὲν ὀρυσσόμενος ὃ δὲ καταφορεύμενος ὑπὸ ποταμῶν ὃ δὲ ἀρπάζόμενος. Haec *Is. Casaubonus*, quaeque participium

ὀρυσσόμενος sequuntur, αἱ δ' ἰσχυαταὶ κως τῆς οἰκουμένης τὰ κἀλλιστα ἔλαχον, adhibuit in *Athen.* VI. c. 4. [cap. 23. nostrae ed.] ad ista p. 233. D. ἐν ταῖς ἰσχυαταῖς τῆς οἰκουμένης καὶ ποταμῶν τὰ τυχόντα ψήγματα χρυσοῦ καταφέρει: quae, ni fallor, *Posidonii* verba, *Eustathio* etiam excitata ad *Od.* 8. p. 153, 42. Celtarum, quos vocabant, flumina potissimum spectant. Eidem *Posidonio* sua hac de re debet *Diodorus Siculus* V. 27. ut pleraque, quae de Hispanis, Gallis, et finitimis populis nobis tradidit. Hunc quoque fontem *Diodori*, praeter ceteros, aperuit eruditio *Wesselingii*. VALCK.

CAP. CVI. [3. τοῦτο μὲν γὰρ) His respondent ista, Πρὸς δ' αὖ μεσαμβρίας, initio capitis seq. S.]

12 seqq. εἰσα - - προφέροντα - ἀρετῇ τῶν ἀπὸ τῶν οἶων) Nihil verius. Idem ingenii remigio *Pavus* adsecutus fuit. Larga de hoc arborum genere *Palmerii* disputatio (*Exerc.* in *Gr. Script.* p. 18.) plantam, gossypii feracem, excludit, arborem gossampinam praeferebat *Plinii*. Quae *Bellonius* *Observ.* II. 6. *Prosp. Alpinus* de *Plant. Aegypt.* c. 18. et popularis meus *Io. Veslingius* *Observ.* in *Alpin.* c. 18. ea disputanti adsentiant cum *Bod. a Stapel* ad *Theophrast.* *Hist. Plant.* lib. V. c. 9. p. 427. WESS.

CAP. CVII. 6. εὐπετίως) Solam itaque myrrham sibi comparabant χαλεπῶς et σὺν πόνῳ; haec enim apud nostrum opponuntur τῷ εὐπετίως. Cur ergo de illa tacet, multis enarrans quomodo colligerent λιβανωτόν, κασίην, κιννάμωμον, λήδανον; sic ut dici potius debuisset videantur ταῦτα πάντα νακτὶ οὐκ εὐπετίως, vel δυσπετίως: postremum praebet *Cod. Arch.* teste *Galeo*. VALCK.

5 seq. πάντα, πλὴν τῆς σμύρνης, εὐπετίως κτέωνται) Velle haec videntur, myrrham difficulter comparari, de qua et eius colligendi modo, in aliis aromatibus studioso occupatus, nihil scriptor. Thus, casiam, cinnamomum non sine periculo Arabes sibi quaerebant, in ledano fortassis non tantum discriminis et laboris. Qui ergo εὐπετίως de omnibus? *Cl. de Pauw* πλὴν hic ait includere; non, ut plerumque semper, excludere: vērte debuisset, praeter myrrham illa omnia facile parant Arabes: non unam enim myrrham, sed omnia illa aromata in promptu et parato esse. Mihi dubius voculae talis usus, praestabiliusque *Arch. δυσπετίως*, difficulter, censetur. Myrrha sine magna collige-

batur aerumna, reliqua δυσπερίως, periculoso opere; quod in thure, casia et cinnamomo certum ipse praestat. *Styracem* autem ad serpentes fugandas, in odoriferis silvis frequentissimas, Arabes urere Nostri exemplo *Plinius Hist. Nat. XII. 17.* *Serpentes* habet *Musa secunda c. 75.* et *Diodorus III. 47.* WESS.

CAP. CVIII. 7. ἀνιηρά) Quae cutem pungunt aut etiam animum, dicuntur ἀνιηρά, molesta. *Muscae, crabrones, pulices*, atque id genus animalcula hominibus sunt ἀνιηρά. ἀνιηρόν εἰσιν αἱ μυῖαι. *Leaenae, viperae*, de quibus acturus est, me iudice, dici vix possunt ἀνιηρά. Non de nihilo est, quod legitur in cod. *Arch. ἀνιηρά*, parum distans ab ἀνικτα. Corrigendum arbitror: ὅσα δὲ σχήτλια, καὶ ἄμικτα, ὀλγόγωνα. Non ferae tantum istiusmodi, sed ferinis etiam moribus populi, saepe dicuntur ἄμικτοι. *Aristogiton*, ὅφης ἢ σκορπίος dictus *Demostheni*, vocatur eidem ἄμικτος, p. 489, 74. *Centaurus, Θήρας*, *Sophocles* vocat ἄμικτον στρατόν, *Trach. vs. 1111.* Obponuntur ap. *Herod. ὅσα ψυχὴν τε δειλὰ καὶ ἰδῶδιμα.* VALCK.

8. ὁ λαγὼς) Quae de lepore tradit, ex *Athen. IX. p. 400. f.* et *Eustath. in Hom. Iliad. μ'. p. 869, 16.* et aliunde, hunc in modum videntur integranda: ὁ λαγὼς ὑπὸ παντός θηρεύεται καὶ θηρίου καὶ ὄρνιθος καὶ ἀνθρώπου, οὕτω δὲ τι πολυγονόν ἐστὶ ἐπικινύσεται τε μόνον πάντων θηρίων καὶ τὸ μὲν δασὺ τῶν τέκνων ἐν τῇ γαστρὶ, τὸ δὲ ψιλόν, τὸ δὲ ἄρτι ἐν τῇσι μήτρησι πλάσσεται, τὸ δὲ ἐπαναίρεται. Mitto reliqua, quae vulgatis procul dubio sunt meliora. Formam Ionicam λαγὼς dat *Codex Arch. λαγοῦ* legitur et alibi apud Nostrum. *Λαγός*, ὁ Ἴων, *Phrynichus p. 78.* *Eustath. in Iliad. χ'. p. 1372, 47.* *H. Stephan. App. de Dial. Att. p. 148, 149, 193.* Postremum ἐπαναίρεται est ex *Eustathio*, qui illud explicat: ἐπαναλαμβάνεται, καὶ ἐπὶ τοῖς πρὸ αὐτοῦ τελειωτέροις κνήμασι σπέρματικῶς συλλαμβάνεται. *Herodotea* comparans cum *Plinius Salmasius in Solin. p. 283.* praeferre videtur ἐπαναίρεται, quod *Athenaei* praebet editum exemplar. Ἀναίρεσθαι *Herodoteum* est: lib. VI. c. 69. ad *Demaratum* mater: ἐν -- σὲ τῇ νυκτὶ ταύτῃ ἀναίρεσθαι: id est συλλαμβάνω. vid. *Cl. Abresch* ad lib. *Cattierii p. 66.* *Lepus* vero, quae super priores foetus alium adhuc concipit, ἐπαναίρεται. Idem est paulo ante Ἐπικινύσεται: adiecto τε formam praetuli mediam vul-

gatae in *Athenaeo* et *Eust.* ἐπικυΐσκει τε. *Memineram*, his apud *Herodotum* legi κυΐσκεισθαι, lib. II. c. 93. pisces ἐπεὶ ἐστὶν οἰστρος κυΐσκεισθαι. IV. 30. ἐπεὶ ἀνὰ προσήνῃ ἢ ὥρῃ κυΐσκεισθαι τὰς ἰππους: quin etiam ἐπικυΐσκειται apud *Clementem Alex.* reperiri *Paedag.* II. p. 223, 17. de leporis agentem salacitate: ὀχεύει πᾶσαν τὴν ὥραν ὁ λαγώς - - - κυεῖ δὲ κατὰ μῆνα καὶ ἐπικυΐσκειται ὀχεύεται καὶ τίκει· τεκνῶντα δὲ εὐθὺς ὀχεύεται ὅθ' οὐδ' ἂν τύχῃ λαγωῦ, καὶ συλλαμβάνει πάλιν ἔτι θηλαζομένη. *Paria* de lepore tradiderunt *Xenophon Cyneg.* p. 572, 33. *Aristoteles* de *Gen. Anim.* IV. 5. *Aelianus* de *Nat. An.* II. 12. *Ex Theophrasto* partim, ad *Arati Phaenomen.* vs. 338. sic redintegrari poterit cap. 34. *Cataster. Eratosthenis:* Λαγώς ἐστὶν ἐν τῇ καλλικυνηγίᾳ εὖ τεθείς· διὰ δὲ τὴν ταχύτητα τοῦ ζώου καὶ τὴν πολυγονίαν - - - μόνον γὰρ τῶν τετραπόδων δοκεῖ κυεῖν πλείονα, ὧν τὰ μὲν τίκει, τὰ δ' ἔχει ἐν τῇ κοιλίᾳ. VALCK.

9. οὕτω δὲ τι πολύγονόν ἐστι) *Praeclare* mssti, nam *insititium* τὸ vitiabat sermonem. *Πολύγονος Arch.* relinquo. *Oppianus* fin. *Cyneget.* III. Ἐξοχα γὰρ τόδε φῶλον ὅτ' ἀπλετοῖς ἔτρεφεν αἷα Πολύγονον τελέθει, et reliqua hoc ex fonte artis luminibus culte colorata. *Ἐπικυΐσκει τε Athenaei et Eustath.* nihil, me iudice, melius. *Usus* utrique auctoritatem dat. *Placet* etiam *inpense ἀναίρεται*, *rediturum* lib. VI. 69. *Possem* hic *Olearii* lapsum ad *Philostr.* *Icon.* p. 772. et *Steph. Monachii* in *Barnab. Epistol.* p. 813. perstringere. *Sed* cui bono? WESS.

13 seqq. ἡ δὲ δὴ λέαινα etc.) *Herodotea* de *Leaena*, semel in vita unicum catulum pariente, hinc attigerunt *Antigonas Caryst.* c. 25. et *A. Gellius* Noct. Att. XIII. 7. hic quidem, quam *Plinius* vocat, *deliram fabulam* refutans *Homeri* et *Aristotelis* auctoritate: *gravioribus* testibus advocatis quidquid in eam rem dici posset praecepit *Sam. Bochartus* P. I. *Hieroz.* lib. III. c. 2. VALCK. — *Parisiis* ter eodem anno peperisse leaenam legimus in *Menagerie du Museum d'Histoire Naturelle*, Fasc. 2. et primum quidem abortum fecisse, iterum vero tres peperisse mares, denique tertio duas femellas. S.

19 seq. ἐπικυνέεται καταγράφων) *Blanditur* ἐπικυνέεται, tot codicibus protectum, ex quo *Aeschyl.* *Suppl.* 565. ἐπικυνουμένη βέλει βουκόλου πτερόεντος. *Sed* locum illi, quoniam in dubio, sit-ne vulgatum, *Ionum* more, ex-ἐπικυΐσθαι,

non concessi; certe *καταγράφων* optime tum adhaerescet, etsi aut sua venus in Arch. *καταγράφων*. Hoc considerent, quibus volupe fuerit. De *eiecto leaenae utero falsa omnia*, et dudum a Philosopho explosa Hist. Anim. VI. 31. Adoptavit tamen *Basilius M.* Homil. IX. in Hexaëm. p. 85. v., et ita quidem, ut hanc de providentia, animalibus timidae indolis, ferocioribus, leporibus et ceteris, disquisitionem suam fecerit. Vide ibi *Front. Ducaem.* WESS.

Ibid. *ἱπικνέταις καταγράφων*) Mihi sincera videtur lectio Cod. Arch. *ἱπικνέταις καταγράφων*, unguibus obstantia lacerando penetrat. Si nuspiam etiam alibi legeretur illud *καταγράφειν* (de altero *ἱπικνέταις* non contenderim:) suo se tamen colore hic facilius multo tueretur, quam in Troad. Euripidis vs. 1251. ex origine parum distans significatu a verbis usitatoribus, *καταμύσσειν*, et *καταξάινειν*. Spinas, quibus adversarium Croesus laceratum perdidit, *κνάφον* vocat *Herodotus* I. 92. Tribulis lacerare, *Plato* dixit *ἐκ' ἀσπαλάθων κνάπτειν*, de Rep. X. p. 616. A. Contulit *Tib. Hemsterh.* ad *Hesych.* p. 1359, diversas etiam verbi memorans lectiones. Ex eodem disci potest *T. Hemsterhusio* in Misc. Obs. V. p. 21. verba *τάφειν* et *θάπτειν* non nisi forma differre: par est in similibus ratio, ut et in *Γνάφειν* et *Γνάπτειν*, *Κνάφειν* et *Κνάπτειν*. Dedit in iisdem Miscell. multa *d'Orvillius*, IX. p. 118. et seqq. quae, si Grammaticus tractaretur, examinari mererentur. Recte *Herodianus Eustathii*: *ἐν τοῦ Κνάφω λέγει καὶ τὸ Κνάπτειν γίνεσθαι*. VALCK. — Conf. Var. Lect. S.

CAP. CIX. 3. *εἰ ἐγίνοντο*) Cl. Reisk. *εἰ διεγίνοντο*, h. e. *εἰ διατίθουν*, si perseverarent. WESS.

Ibid. *οὐκ ἂν ἦν βιώσιμα*) Hunc, ut puto, locum *Aristides* alludebat T. III. p. 521. *εἰ μὴ τῇ κακίᾳ τῆς φύσεως αὐτῶν καὶ τοῖς πονηρῶμασιν ἀσθένειαν καὶ ἀνικηρίαν ὁ θεὸς προσῆψεν, ἅπαντ' ἂν αἰόκηθ' ἐπ' αὐτῶν ἦν, ὥσπερ Ἡρόδοτος περὶ τῶν ὄφειν ἔφη*. *Ichneumon* nisi crocodilorum ova contereret, *διὰ τὸ πλῆθος τῶν γεινωμένων θηρίων ἄβατον ἂν γένεσθαι τὸν ποταμὸν*, scribit *Diodorus Sic.* T. I. p. 97, 34. [lib. I. c. 87.] huc etiam respiciens, quod vicina manifestant. Quae sequuntur *Herodoti* [de serpentibus] citat *Aelian.* de Nat. An. XV. 16. conf. I. 24. VALCK.

10. *διεθίει τὴν μήτραν*) Nec haec superioribus fide, etsi veterum plures adsciverint, antecellunt. Culti versus sunt, ex *Herodoteis* ficti et politi, *Nicandri Ther.* 130 seqq.

praesertim, ἐπὶ δὲ μητρὸς αἰραινὴ Γαστέρ' ἀναβρώσαντες, ἀμήτορες ἐξεγίνοντο. Memini Galenum Theriac. ad Pison. pag. 461. γαστέρ' ἀναβρῆξαντες legere, sed ex glossa, quam Herodotus et Critici in Euripidis Orest. vs. 479. ingulant. Ἀμήτορες viperæ simili de caussa Philostrato Vit. Apoll. II. 14. p. 66., ubi Olearius bene multa. Statim χρεῖμα τῶν τέκνων cum Galeo praeceptavi: posuit saepe antea nec refugiant in animalibus, ut superius c. 105. Ἀλίας στραβήλου τέκνον Sophocles ap. Athen. III. p. 86. WESS.

13. πολλὸν τι χρεῖμα τῶν ὀφίων) τῶν τέκνων e Codicibus reciperem: avium pulli, νεοσσοὶ Poëtis, ad imitationem Homeri, saepe τέκνα dicuntur: quod exemplis excitatis Rittershusius et Gatakerus ostenderunt. Vid. quae notat, primum literarum nostrarum decus, Io. Alberti ad Hesychii Γύρινον. Contra liberi parentum dicuntur νεοσσοί. Suo more Plato venuste ἀκυρολογῇ, de Rep. VIII. pag. 548. α. [ed. H. Steph.] Propria Graecis erat in his forma patronymica in δέυς: λύκον τέκνα, Λυκιδεῖς dicebantur: Theocritus V. 38. Θρέψαι δὴ λυκιδεῖς. τέκνα λαγωῦ, Λαγιδεῖς. Reperiuntur et Λεοντιδεῖς Πιθηκιδεῖς Ἀλωπεκιδεῖς Χηνιδεῖς Περιδικιδεῖς Ἰεραικιδεῖς Περιστεριδεῖς: quae causae nihil erat, cur in Lexicis omitterentur pleraque. VALCK.

CAP. CX. 6. τῇσι νυκτερίσι) Syllabā ex περὶ τὰ repetitā legerim: τὰ, τῇσι νυκτερίσι προσέκειλα μάλιστα, καὶ τέττιγε δεινόν, καὶ ἑστίν ἐς ἀλκὴν ἀλκιμα. Dabunt saltem Codd. τέττιγε, sicuti IV. 183. in Cod. Arch. et apud Eustathium ad Dionysii Perieg. vs. 180. legitur, τέττιγας, κατὰπερ αἱ νυκτερίδες. Alter sonus τρύζειν, turturis est: νυκτερίς τρίζει. Eustath. in Iliad. β'. p. 173, 44. ἔστι Τρίζειν τὸ λεπτόν ἡχεῖν κατὰ τὰς νυκτερίδας: τὸ μέντοι Τρύζειν, ἀφ' οὗ ἡ τρυγών, τραχυφωρότερόν ἐστι. Quae collegerat, omnia dedit Io. Iac. Wetstenius in Ev. Marci ix, 18. VALCK.

7. καὶ τέττιγε δεινόν) Similiter lib. IV. 183. scripti Codices. Homerus Odys. ω. 5. καὶ δὲ τρίζουσαι ἔπαρτο, ὧς δ' ὅτε νυκτερίδες - - Τρίζουσαι ποτόνται: ubi plura Eustathius. Ex Nostro Plinius, tanquam fabulose narratum, item casiam circa paludes propugnante unguibus diro vespertilionum genere, aligerisque serpentibus, Hist. Nat. XII. 19. Scripsi perpetuo καστίνην iussu schedarum, quomodo lib. II. 86. alii sibilantem geminare maluerunt, ex dubia vocis Phoenicum

ἡγῆσθαι pronuntiatione. In *Heliodori* X. p. 494. φύλλον τοῦ θυώδους καὶ καδὰς καὶ κινναμώμου mentio: rectius *Vat. Pal. et Vind. καὶ κασσίας. Κινναμώμου Vind. WESS.*

CAP. CXI. 7. τὰ ἡμεῖς ὑπὸ Φοινίκων μαθόντες) Dum alium vellicat, in turpem ipse errorem induit *Plinius Nat. Hist. XII. 19. Cinnamomum et casias fabulose narravit antiquitas, princeps-ve Herodotus, avium nidis, et privatim phoenicis, in quo situ Liber Pater educatus esset, ex invitis rupibus arboribusque decuti. Nihil Herodotus de ave phoenice, sed de Phoenicibus. Intactum id non dimisit Salmas. in Solin. p. 283. Habet narratio multum fabulosa, a Phoenicibus ad Graecos propagati, inque ipsis Sinensium finibus diu probati, bene ex Garzia ab Horto lib. I. Arom. cap. 15. enotante Barthio ad Statii Theb. VI. 61. WESS. — Conf. Heeren Ideen über die Politik etc. T. I. p. 864. et seqq. et, quos ille laudat, Thunberg, in Anmerkungen über den Zimmt, in Actis Acad. Suec. et Beckmann ad Antigoni. de Mirabil. p. 84 seqq. S.*

CAP. CXII. 1. τὸ Ἀράβιοι καλεῖσι λᾶδανον) Vere scribit. لادن, Ladān, illis dicitur. Vid. *Ol. Celsii Hierobotan. Parte I. pag. 284. Iustum, fatente Cl. Gronovio, ἔτι τούτου θωμμάσιωτερον, quomodo supra de cinnamomo ἔτι τούτων θωμμάσιωτερον συλλέγουσι. Vellem praeterea [l. 3.] τῶν αἰγῶν καὶ τῶν τράγων schedae darent aut alterutrum abesset. Prius Salmasius, Pavius, Reiskius decreverunt, habentque consensum Dioscoridis lib. I. c. 128. τὰ φύλλα --- νομόμεναι αἱ αἶγες καὶ τράγοι --- ἀναλαμβάνουσι τῶ πάγων. Alioqui minore molimine τῶν τε τράγων, ex coniectura egregii juvenis Mein. Tydemanni. WESS. — Quidni vero hircos τράγους τῶν αἰγῶν dicere Herodotus potuerit? Nam ex ipsius usu series naturalis verborum in hunc modum concipienda est, ἐν τοῖσι πάγωνι τῶν τράγων τῶν αἰγῶν. Similiter quidem et germanice geisbock dicimus, et ὁ τράγος αἰγῶν vel τῶν αἰγῶν est in graeca versione Danielis prophetae cap. 8. vs. 5, 8. et 21. S.*

CAP. CXIII. 1. Ταῦτα μὲν θυώματα πέρη) Non potui ab hoc instaurando temperare, siquidem membranae viam muniunt et Iones volunt. Dictum supra II. 86. Ad sequens ἀπόζει δὲ etc. alludit *Lucian. Dea Syr. c. 30. et nominatum II. Ver. Hist. c. 5., quod et Diodoro in animo fuit lib. III. 46. WESS.*

1 seq. ἀπόζει - - - τῆς Ἀραβίης διαπίσιον ὡς ἡδύ) Paria dabit de Arabia felice, utriusque Nostri Schultensii deliciis, *Diodorus Sic.* III. 46. ubi vid. *Wess.* n. 59. *Alexander Sophista* apud *Philostr.* p. 575. οὐδὲ Φύλλον Ἀράβιον ἐκβαλεῖς, οὐδὲ κάρφος ἀποθήκευς οὐδὲν ἐκεῖ φυν, τοσοῦτον ἢ περὶ τοὺς ἰδρωτάς εὐτυχεῖ. VALCK.

5. οὐράς - τριῶν πηχέων οὐκ ἐλάσσονας) Multimodis hoc praefendum dictionis habitus suadet, et, cui suo haec adumbrare libuit sermone, *Aelianus Hist. An.* X. 4. Sic enim, τὰς μὲν αὐτῶν οὐράς ἔχιν μηκίστας, ὥς εἶναι μετρήσαντι καὶ τριῶν πηχέων οὐκ ἐλάσσονας. Addit continuo, ἀσπεροῦν εἰ ἐφ' τις ἐπισύρειν, ἐλκοῦσθαι ἂν αὐτάς πάντας, nitide omnia affirmans, quae ex codicibus *Herodoto* redierunt. Eadem viderat *Abreschius* felice coniectura. Pensemus nunc operam, et *Aeliano* vicem reddamus: τοὺς νομίας δὲ εἶναι ἀγαθοὺς χειροῦργον, οὐπερ ἂν - - τῶν ἀμαξίδων scribit de *plotellis* et *pastorum* sollertia, quam librarii foedarunt. Voluit ὑπερᾶνω τῶν. Callidos esse pastores in caudis ovium super *plotella*, ne tractae per aspreta convulnerentur, componendis. WESS.

Ibid. τριπλήχειας) *τριπλήχιων* vulgabatur ante *Gronovium*: *τριῶν πηχέων*, genuinum praebent *Valla*, margo *Steph. Cod. Arch.* et *Aelianus Nat. An.* X. 4. de ovibus Arabicis enarrans *Herodoto* tradita. — In proximis forsitan etiam *Codices* variabunt in ἐπ' ἡμῖν: ego quidem literas transponendas arbitror, ut scribatur: τὰς εἰς τὴν ἐπ' αὐτῶν ἀπέλκειν, vel ἐπέλκειν potius: quas caudas si quis illas siverit per terram trahere. *Aelianus*: ἄσπερ εἰ ἐφ' τις ἐπισύρειν, ἐλκοῦσθαι ἂν αὐτάς πάντως παρατριβομένας πρὸς τὸ δάπειδον. VALCK.

CAP. CXIV. 1. Ἀποκλιναμένης) Ἀπὸ κλιναμένης *Reisk.* maluerat: et [1. 3.] οἰκισμένων *Schurzfleischius.* WESS. — Non incommode *Reiskius.* Haud dubie verum quidem est ἀποκλιναμένης cap. 104, 12. sed ibi alia ratio. S.

[4. καὶ δένδρια πάντα ἄγρια) Nempe ἀμφιλαφία φέρει. *Conf. Hesych.* et *Suid.* in voce, et *Apollon. Rhod.* II. 735. S.]

CAP. CXV. 1. ἰσχυραὶ εἰσι) Non moveo; neque infitior, [quod *Gronov.* adnotavit,] ἰσχυραὶς convenire posse agris et minoribus regionum partibus, quod docte, ut solet, *Hemsterhusius* in *Timon. Luciani* cap. 30. stabilivit. Verum propterea haud spernitur in ultimis terrae habitabilis tra-

etibus. En tibi ex cap. 106. αἱ δ' ἰσχυαῖαι κως τῆς οἰκουμένης τὰ κάλλιστα ἔλαχον. Rursus cap. 116. αἱ δὲ ὧν ἰσχυαῖαι οἴκασι etc. Mitto quod statim in oculos incurret legenti, et alia. WESS.

4 seqq. Ἡριδανὸν τινα καλεῖσθαι etc.) *Electrum*, sive *succinum*, auditione acceperat in ultimo septemtrione erui ad flumen, cui *Eridano* nomen, atque hinc in Graeciae et Asiae oras importari. Id recipere se negat, quoniam amnis titulus Graecum quid redoleat: haud quidem imprudenter, in illa ultimae Europae tum caligine. Nec male tamen mercatores, sive Phoenices illi, seu aliunde fuerint, de amne. In ore illis erat flumen *Rhodaune*, quod *Vistulae* haud longe *Gedano* miscetur: succini isthic esse uberem copiam, quae in Prussiae maritimis adhuc dum redundat. Fluvii, varie pronuntiatum nomen, dedit Ἡριδανόν, terminatione Graeca, non natalibus. Id fugere solertissimum potuit. Egregie viri eruditissimi Ph. Cluverius Germ. Antiq. lib. III. 34. p. 634.: Io. M. Gesnerus de *Electro* T. III. Comment. S. R. Goetting. p. 88. et Th. S. Baierus de *Eridano* T. VII. Comment. Acad. Petropol. p. 350., cui in amne *Duna*, qui *Marciani Heracleotae* sit Πούδαν, non adstipulor: ad eum enim succini proventus nullus. De *stanno* [L. 7.] iidem mercatores multa, falsa minime, sed comodi sui causa obscurius. Hinc *Nostrī* et plurium olim in *Cassiteridibus* sive *Stannariis* insulis hallucinatio. Inspice *Diodorum* lib. V. 38. p. 361. WESS. — Conf. De la Nauze, in Act. Acad. Inscr. T. XXXVI. p. 66. S.

8. ὁ Ἡριδανός) Auctor an lector adiecerit decerni non poterit: satis certe notum erat e proximis nomen *Eridani*; in quo veterum adtigat errores, *Herodotea* citans paulo aliter scripta quam vulgantur, I. P. Maussac. in Diss. Crit. [Harpocrati adiecta] p. 402. Non nescio quo pacto possit hac in sede defendi ὁ Ἡριδανός: sed satis erat dixisse: τοῦτο μὲν γὰρ αὐτὸ κατηγορεῖ τὸ ὄνομα, ὥς ἐστι Ἑλληνικόν, καὶ οὗτι (sive, quod praetulerim, καὶ οὐκ) βαρβαρικόν: ubi deterior mihi videtur Codicum lectio βάρβαρον, quod alteri Gronovius antetulit lib. VIII. c. 19. monitorum magni Patris sui semper immemor, dum tractabat *Herodotum*. Ἑλληνικά et βαρβαρικά apud Xenoph. Ἑλλ. V. p. 331, 1. apud Theopompum Longini π. Ῥψ. XLII. 5. et apud quosvis alios frequenter opponuntur. VALCK.

10. το ὅτο δὲ οὐδενὸς αὐτόπτεω) Nulla hic causae opus est dictione. Scriptorem qui norunt, formulam probabunt cupide. οὐ βάρβαρον repudiabunt fortasse, tametsi eius in usu varietur. Conf. doctos *Thomae M.* explanatores et *H. Stephan.* in *Criton. Platon.* p. 52. Inutile certe οὕτι erat, melius ex *Reiskii* correctione οὐ γτ. *WESS.*

Ibid. οὐτε δὲ) Quando praecesserat τοῦτο μὲν, partim quidem, sequi debebat usitato more τοῦτο δὲ, partim vero: hoc, vel absque Codicibus mea opinione restituendum, praebet *Codex Arch.* Το ὅτο δὲ οὐδενὸς αὐτόπτεω γινόμενου δύναμαι ἀκούσαι τοῦτο μελετῶν, etc. Postremum, si sincerum est, idem propemodum significabit ac πωτέσθαι δὲ σπουδῇ πάντα ἐθελήσας, quod ego reponendum arbitror in *Pausaniae* IV. p. 282. med. [princ. cap. 2.] pro vulgatis π. δὲ που δὴ πάντα ἔθ. Neque tamen μελετᾶν sic adhibitum recorder; et μελέγων *codex Arch.* μοι λέγοντος praebet *cod. Eton.* pro μελετῶν. Venit in mentem haec scribenti haerens in eadem voce vitium apud *Isocratem*: ista leguntur in *Archidamo* pag. 122. E. ὅπως δὲ τοῦ δικαίου χρῆ ποιείσθαι τι προεργαίτερον, (τὸ συμφέρον,) οὐδεὶς ἂν μελετῶν πείσειν: non aliter nuper *Londini* vulgarunt, Vol. II. p. 27. Nemo monitus dubitabit, quin castigatissimus orator dederit: οὐδεὶς ἂν με λέγων πείσειν, nemo verbis mihi persuaserit. *Isocrat.* p. 354. c. ταῦτ' -- οὐδεὶς ἂν ὑμᾶς λέγων ἔπεισι. *Aristoph. Lys.* vs. 1231. ἦν τοὺς Ἀθηναίους ἐγὼ πείσω λέγων. Apud *Aristidem* T. III. pag. 313. *Themistocles* τὸν *Εὐρυβιάδην* ὡς οὐκ ἔπειθε λέγων: *Eurybiadem* quum minus quam vellet moveret, *Cornel. Nep. Themist.* c. 4. *VALCK.*

[12. ὅπως θαλάσσιά ἐστι τὰ ἐπέκεινα τῆς Εὐρώπης) Quum *Vallae* versionem, quomodo se habeat mare ad illam *Europae* partem, tenuisset *Wess.* cum *Gronovio*; perspecte *Schaeferus* ad *Bosii Ellips.* Graec. pag. 289. monuit: „Verte, „mare esse ultra *Europam*. Aliter interpres; cuius ratio- „nem miror *Larchero* probatam esse.“ Confer *Nostrum* IV. 45; 3. S.]

CAP. CXVI. [1. Πρὸς δὲ ἄκρου τῆς Εὐρώπης) Tenendum est hoc loco id, quod ex IV. 42. et 45. discimus, *Europam* ex *Herodoti* ratione secundum totam *Asiam* superne porrigi, universamque *Asiae* (quam nos vocamus) partem septemtrionalem comprehendere. S.]

4. λέγεται ὅτι ἐκ τῶν γρυπῶν ἀρπάζειν etc.) *Arimaspos* assidue circa metalla cum gryphis bellantes, aurum, mira cupiditate, et feris custodientibus, et illis rapientibus, tex *Herodoto* tacitos noluit *Plinius* Nat. Hist. VII. 2. Si ὑπὲρ τῶν γρυπῶν valeat, ut in honore fuit, nihil simile *Herodotus*. Fama ferebat ultra *Arimaspos* χρυσοφύλακας esse γρύπας lib. IV. 13. et 27. At aurum ὑπὲρ τῶν γρυπῶν quis assequetur? Liquidum et clarum ὅτι ἐκ dant mssti, quod scriptor Ὀμηρικώτατος Poëtae exemplo *Iliad.* π'. 353. *Odyss.* λ'. 37. etc. deposuit. WESS.

CAP. CXVII. 3. *Χορασμίαν*, ἐν οὐρεσι ἐόντων) *Florentiae*, *Romae* atque alibi festinantes scribarum oculi haec inconsulte transilierunt. In vocibus ἐν οὐρεσι ἐόντων citra dubium error, cui detergendo doctorum cura subvenit, successu diverso. Cl. *de Pauw* ἐν οὐρεσι ἰόντων etc. facillima medela, sed quae planitiem montibus inponit, monte incinctam tantum. Reiskio in elegante *Schediasm.* de *Sail Ol Aram Alcorani* p. 7. visum verius ἐν κρατεί ἐόντων *Χορασμίων*, cum sui iuris *Chorasmii* erant ipsi etc. tum de *Sarangensibus* nonnulla et *Thamanacis*, quae secundis curis inprobabit ipse. *Abreschio*-superiora *Dilucid.* *Thuc.* p. 75. consideranti nimiae sunt correctionis, leniora multo, si mutata distinctione, pro αὐτῶν scribatur αὐτονόμων, hoc modo, τοῦτο τὸ πεδῖον ἦν μὲν κατε *Χορ.* ἐν οὐρεσι, ἐόντων *Χορ.* τε αὐτονόμων καὶ etc. Qua ratione *Chorasmii* planis ex locis in montana deducuntur, nolente, ni fallor, *Herodoto*; et novantur, quae salva linqui debuerant. Quantum ego quidem perspicio, haec mens et sententia Scriptoris: planitiem illam, monte inclusam, olim *Chorasmiorum* fuisse, sitam ipsorum in finibus et *Hyrcaniorum* ac *Parthorum*: postea vero *Persarum* dilationis. Finge ergo mecum τοῦτο τὸ -- ἦν μὲν κατε *Χορασμίων*, ἐν οὐρεσι ἐόντων *Χορασμίων* τε αὐτῶν καὶ etc. et oratio et ratio nihil sibi desiderabit. Plura non adiungo; hoc tamen, *Vallam* ἐν οὐρεσι invenisse, cuius in finibus Latina [in ed. *Wess.*] receperunt, glossis *Stephani Gronovii*que expulsis. Amnis autem [L. 8.] Ἄκης, an Ἄκισ, vero nomine fuerit, ignoro. Siculus *Acis* ex *Theocrito* nihil iuvat. [Est quidem etiam apud *Hesychium* Ἄκισ, *Asiae flumen*: forsitan ex hoc *Herodoti* loco.] De consensu Cl. *Valckenarii*, quem his dudum scriptis animad-

verto, laetor. WESS. — Quod in *Var. Lect.* dixi, pro ἰόντων Χορασμίων, in cod. Paris. C. ἰὸν Χορασμ. legi, id Georgiades noster ex hoc codice adnotavit, qui ex cod. Paris. A. h. l. nihil excerpserat. Eandem vero scripturam ἰὸν Χορασμ. Larcherus, qui codicem nostrum Par. C. non excussit, ex Paris. A. laudavit; simul monens, in eodem codice (non in Pc.) οὐρεσι inter lineas scribi, in codd. Pb. et Pd. vero easdem quatuor vel quinque voces omitti, quae codici Med. eiusque sociis desunt. S.

Ibid. ἐν οὐρεσι ἰόντων) Voce ἰόντων in duas ἰὸν τῶν distracta; locum, qui videbatur difficillimus, leni molimine facilem me puto reddidisse, vere emendando: ἐν οὐρεσι ἰὸν τῶν Χορασμίων τε αὐτῶν, καὶ Τρηανίων, καὶ Πάρθων, sensu planissimo: Planities ista Chorasmiorum quidem erat olim; in finibus sita et ipsorum Chorasmiorum, et Hyrcaniorum, et Parthorum, et Sarangarum, (sive Drangarum:) et Thamanacorum: sed, a quo tempore penes Persas est imperium, nunc in ditione Regis est. In οὐρεσι, finibus, et in ἰὸν adfirmandis tempus non teram; nam, ut ominor, utrumque satis certum illis ipsis videbitur, quibus hic locus gravioris erat mendae suspectus. Vulgavit ante hos annos ferme xii. Lipsiae Clar. Reiskius doctam Dissertationem de Arabum Epocha vetustissima, in qua hunc quoque tractans Herodoti locum pro ἐν οὐρεσι ἰόντων corrigere tentabat ἐν κατὰ ἰόντων, eo tempore quo adhuc sui iuris essent et hi ipsi Chorasmici et caeterae vicinae ipsis gentes: sic ille. In eundem sensum lenius fore remedium videbatur Clar. Abreschio, Diluc. Thuc. p. 76. si mutata distinctione pro αὐτῶν scriberetur αὐτονόμων, hoc modo: ἢν μὲν κατὰ Χερ. ἐν οὐρεσι, ἰόντων Χορασμίων τε αὐτονόμων, καὶ etc. Si verum, ut est, ἐν οὐρεσι ἰὸν τῶν Χορασμίων τε αὐτῶν, necesse non erit, ut istae refutentur virorum eruditorum coniecturae. Duo hic tradit Herodotus: primum, in quarum gentium finibus ista sita fuerit planities, quinque gentibus contermina: praeterea docet, in quorum illa fuerit olim ditione, quorumque esset imperio suo tempore subiecta: ἢν μὲν κατὰ Χορασμίων --- (νῦν δὲ) ἔστι τοῦ βασιλέως: olim quidem erat Chorasmiorum, nunc vero Regis est, sive Regis in ditione, vel sub Rege, ἔστι ὑπὸ τοῦ βασιλέως, vel ὑπὸ τὸν βασιλέα: permutantur enim ista inter se. Sicut autem Herodotus, sic

loquuntur passim Graeci Latinique; praesertim in foederum formulis: ex. gr. *Livius* XXIX. 12. *ut Parthini --- Romanorum essent; Atintania --- Macedoni accederet. Thucyd.* VIII. 18. ὁπόσην χώραν καὶ πόλεις βασιλεὺς ἔχει --- βασιλείως ἔστω: cap. 37. utraque foederis forma displicebat *Lichae* c. 43. tertia vid. c. 58. Apud *Xenoph.* Ἑλλ. IV. pag. 313, 36. dicebat *Dercyllidas*, ὅτι καὶ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἢ ἐξ ἀρχῆς βασιλείως ἐστὶ, καὶ Τῆμος καὶ Αἰγαί εἰσι (sic legerim:) --- οὐχ ὑπήκοα ὄντα βασιλείως. Graeca libertate pacis indigneae conditiones, ab *Antalcida* concitore denominatae, ferebant τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλεις βασιλείως εἶναι: insularum tres solas, ut fuerant olim, εἶναι Ἀθηναίων, *Xenoph.* Ἑλλ. V. p. 322, 1. Hanc formulae partem, ab *Artaxerxe* praescriptae, suo iure notabat *Isocrates* Paneg. p. 68. E. p. 78. B. *Panathen.* pag. 254. F. De multis unius succedat locus *Dionis Chrys.* p. 324. ult. *si quis quaerat, τίνας ἐστὶν ἡ νῆσος; ἢ, τίνας ἡ Κασία; φησεν, Ῥοδίων* ἰάν δὲ ἄλλως ἐρωτᾷς, τοῦτ' ἐστὶ χωρίον; ἢ τὸν ἄγρον; δῆλον ὅτι πύστη τοῦ δεσπότου τοῦ ὀνόμα. Ceterum Asiaticae gentes, hic *Herodoto* commemoratae, aliunde satis innotuerunt, tum temporis obscura Graecis nomina, *Parthi*, *Hyracani*, et *Chorasmii*. *Χοράσμοι* etiam memorantur *Herod.* III. 93. VII. 66. *Hecataeo* in Asiae periegesi ap. *Athen.* II. p. 70. B. Πάρθων πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα *Χοράσμοι* οἰκοῦσι, γῆν ἔχοντες καὶ πεδίον καὶ οὖρεα: horum partem *Stephanus* excitat *Byz.* in voc. *Χορασμία*: ubi quae censebantur eiusdem esse *Hecataei*, verba sunt *Herodoti* his vicina, quae suo nunc poterunt restitui parenti. Meminit et *Chorasmiorum* in *Macrobiis* *Lucian.* III. p. 210. ubi nomen scribitur prima producta, sicut in *Dionysii* *Periegesi*: vid. *Cellarii* *Geogr. Ant.* III. c. 21, 18. Multo sunt minus noti *Σαράγγαι* et *Θαμαναῖοι*: et in his variant etiam *Codices*. *Σαραγγαίων* καὶ *Θωμανίων* legit in suis *Valla*; *Σαραγγίων* καὶ *Θωμανίων*, *Gronovius* ex *Med.* Supra legitur III. 93. *Σαραγγαίων* καὶ *Θαμαναίων*: infra VII. 67. *Σαράγγαι*: hinc Ionica fit flexione *Σαραγγίων*. Demamus primam nomini litteram, Ἀράγγαι: nulli sunt, sed noti satis *Δράγγαι*. Veri valde videtur simile, barbaricum unius gentis nomen a Graecis diversimode fuisse pronunciatum, *Σδράγγας*, *Δράγγας*, *Σαράγγας*: quod et suspicatus est *Fabricius* ad *Isidor. Charac.* Pro καὶ *Θαμανίων* si qui *Codd.* darent καὶ *μανίων*,

cuius facile Καρμανίων nomen hic subnasceretur: sed ha-riolationum desino; postremas, si nimis forte displicent, earum prima peritis redemisse iudicabor. VALCK. — Herodoti hunc locum tractans Mannert in Geogr. Graecor. et Romanor. T. V. pag. 8 seqq. veterem scripturam ἰν αἰρεσι ἰόντων recte habere nec ulla indigere emendatione contendit: caeterum planitiem montibus cinctam, de qua hic agitur, Indiae regionem Caschmir intelligit, fluviumque Acen sive Acin [l. 8.] eum esse censet, quem Arcesinen vocant rerum Alexandri Scriptores, ab oriente in Indum influentem, hodie Tschunab vel Tschinab nominatum. Multo probabilior eorum sententia, qui planitiem, quam dicit Herodotus, ab oriente Caspii maris longe ab Indo remotam statuantes, Acen vel Acin amnem, quem ille vocat, eundem atque Oxum esse autumant. Sic quidem Sainte-Croix in Examen des Historiens d'Alexandre pag. 714. in eandem partem inclinante Barbier du Bocage ibid. p. 829 seq. sic item Heeren in Ideen etc. p. 907. praeunte (quem ibidem laudat) Gatterero. S.

[9. διαλελαμμένος πενταχοῦ] Quum πανταχοῦ olim nullo aut perincommodo sensu legeretur, mireris nemini in mentem venisse scripturam unice veram, quam felicibus auspiciis codex Paris. C. nobis servavit. Vallae versionem, per multas ambages errantem, Wess. et Gronov. tenuere: per singulas undique intercisiones ductus ac distributus. Videtur idem interpres in suo codice vitiosum διαλελαμμένος, quod cum Aldo libri nonnulli praeferunt, reperisse, idque pro διηληλαμμένος (a themate διελάνω) accepisse. Recte vero Henr. Stephanus διαλελαμμένος, a verbo διαλαμβάνω, dedit. Conf. Var. Lect. S.]

CAP. CXVIII. 6. ἔσδοον εἶναι παρὰ βασιλείᾳ) Haud percipio, quorsum docti viri animadversio, quā εἶναι non aliud ac ἔναι, tendat. Non nescio in Codd. utrumque saepe permutari; at hic εἶναι naturalem usum deponere non poterit. Rem supra c. 84. commemoravit. WESS.

CAP. CXIX. 6. ὥς οὐ συγχειμένοισι) Non absurdam profecto dat lectionem Codex Arch. ὥς οὐ σὺν ἐκείνοις: si plures dant οὐ σὺν κείνοις, dignum illud quod paulo spectetur consideratius: σὺν τινὶ et ἄνευ τινός interdum notant conscio et inscio. VALCK.

Ibid. ὡς εὐ σὺν ἐκείνοις) Ex coniectura σὺν κείνοις olim; cui auctoritatem Arch. liber et Valla conciliant. τὰ συγκείμενα, τὸ συγκείμενον, in pactis conventis teruntur; sed οὐ συγκείμενοις ποιῆσαι, non ex compacto agere, haud recordor. Mox καὶ τοὺς παῖδας [non τὸν παῖδα,] dedisse scriptorem, clarius, quam cum sudum est. Sequitur enim continuo τὸν ἄνδρα τι καὶ τὰ τέκνα ἐγκαταλιποῦσα, ne plura advocem. WESS.

[10: ἔδωκε τὴν ἐπὶ θανάτῳ) τὴν - - δέσιν intellige. Vide Adnot. ad I. 109, 2. S.]

12. κλαίσεις ἄν καὶ ὠδύρετο) Incommoda mihi visa fuerat ἄν particula, et ἀνωδύρετο placuerat. Tuentur voculam codices, ut liquet ex Dissertatione Herodotea p. 144. et praebent κλαίσεις ἄν καὶ ὠδύρετο. VALCK.

Ibid. κλαίσεις καὶ ὠδύρετο) Inconmodum ἄν Abreschius ἄν corrigit, ego inductum ex Arch. Vind. malo. Ὀδυρετο, sicuti ποιεῖτο lib. VII. 119., ostentat speciem Herodoto olim frequentissimam, nunc rariorem. Vid. Etymolog. pag. 624. fin. Quod Galeus autem ex schedis Arch. καὶ ὠδύρεται, id illae non norunt. WESS. — Particulam ἄν, a Wess. Reiz. et Borh. abiectam, restitui cum Schaefero. Utitur illa et alibi Noster eodem modo in actione identidem repetita; veluti III. 148, 5. et 9. omninoque passim eam adhibet, ubi abundare videri poterat, ut I. 196, 15, 18. et 21. S.

25 seqq. Ἡ δ' ἀμείβετο etc.) Cum memorabili mulieris responso comparavit et Sophoclea ex Antigone vs. 924. celeberr. Wesseling. Diss. Herod. pag. 176. In continuis quatuor versibus tanta cum Herodoteis est similitudo, ut alter alterius velut interpretes censerique queat, et, ut equidem puto, Sophoclea Herodotus dederit ad verbum propemodum expressa. Non me praeterit, homines eruditos et Iac. Tollium in Fortuitis c. 4. sic statuere, ut Herodotea potius videri deberet Sophocles imitatus: ego vero, quod pace fiat illorum, aliter censeo; et. cur id adeo in animum induxerim, habeo rationes forte non adspernandas, quae hic comode non possunt explicari. Qui Longino dicitur Ὀμηρίκωτος, XIII. 7. Herodotus, Homerum, quem Polemo (Laërt. IV. 20.) vocabat Tragicum, Homereae certe magnificentiae proximum Sophoclem habuit in deliciis. Verum, haec ut unde sint Herodot. T. V. P. II,

ducta liqueat, singula ponam seorsim: *Sophocles*: Πόσας μὲν ἂν μοι, κατθανόντας, ἄλλος ἦν. *Herodotus*: Ἀνὴρ μὲν μοι ἂν ἄλλος γένοιτο, εἰ δαίμων ἔβλοι. *Soph*: Καὶ παῖς ἂπ' ἄλλου Φωτός, εἰ τοῦδ' ἤμπλακον. *Herod*: Καὶ τίνα ἄλλα, εἰ ταῦτ' ἀποβάλλοιμι. *Soph*: Μητρός δ' ἐν ἔδου καὶ πατρός κεινυθόιν, Οὐκ ἔστ' ἀδελφός ὅστις ἂν βλαστοῖ ποτὶ. *Herod*: Πατρός δὲ καὶ μητρός οὐκ ἔτι μεν ζώοντων, ἀδελφεός ἂν ἄλλος οὐδενὶ τρόπῳ γένοιτο. *Postiores duo versus*, quales minus sincere scriptos legerat apud *Clem. Alex.* p. 747. velut ex deperdito dramate petitos *Grotius* posuit in *Excerptis* pag. 153. Levem errorem correxit *Gatakerus* *Adversar.* cap. x. Novator *Sophoclis* pro κερύθθαι vel κερυθῆναι adhibuit τὸ κεινυθῆναι: haec est ratio, cur insolentius, genuinum tamen, κεινυθόιν, in alia fuerit mutatum. *Sophocles* *Oed. Tyr.* vs. 977. Θανάδν Κεύθει καί τω δὴ γῆς. *Scholiasta*: Κεύθει, ἀντὶ τοῦ κεύθεται, κρύπτεται· καὶ ἐν Ἀντιγόῃ, Μητρός δ' ἐν ἔδου καὶ πατρός κεινυθόιν. Ab *Antigones* autem *Sophocleae*, et *Intaphernis* uxoris *Herodoteae* iudicio non valde dissidet illud *Abauchae* *Scythae*, qui, uxore liberisque tenellis post se relictis, aegrotantem amicum ex incendio servavit, narrante *Toxari Luciano* T. II. p. 565. [*Toxar.* s. *Amicit.* c. 61.] rogatusque causam, ἀλλὰ παιδάς μὲν, ἔφη, καὶ αὐτὸς ποιήσασθαι μοι βῆδιον, καὶ ἄδελγον εἰ ἀγαθοὶ ἔσονται οὗτοι· φίλον δὲ οὐκ ἂν εὐροίμι ἄλλον ἐν πολλῷ χρόνῳ τοιούτων, οἷος *Γυνδαίνης* ἐστὶ. **VALCK.**

28. οὐκ ἔτι μεν ζώοντων) *Clementem Alex.* *Strom.* lib. VI. p. 747. et *Plut.* περὶ Φιλαδ. p. 481. E. οὐκ ἔτι μεν ἰόντων, quem in modum supra cap. 65. et saepe alii, invenisse, plura ni mutassent, putares. *Persicae* matronae dictum cum *Sophocleo Antig.* vs. 925., velut hinc derivato, comparavit operosius *Iac. Tollius* *Fortuit.* cap. 4. Quae his autem apta et nexa, non ex mulieris oratione, sed narratoris esse videntur, etsi discrepet librariorum iudicium. *Tollius*, feminae tribuens, ἐξέλεξε τοῦτον, fratrem videlicet, emendabat, cui non accedo. **WESS.**

CAP. CXX. 3. Ὁροίτης) *Satrapae* nomen unius litterae discrimen apud alios, Ὁρόνην adpellantes, habet: ex *Nostri* exemplo instauratur a *P. Victorio* in *Cicerone* *Var.* *Lect.* II. 4. et *Io. Davisio* ubique ad *Maximum Tyr.* *Diss.* V. p. 511., non sine ratione; modo hoc ex fonte, aicuti *Adrian.* *Hist. An.* VIII. 11., hauserint; quae quidem

dubia res Cel. Hemsterhusio ad Luciani Contempl. cap. 14. WESS.

[9. νομοῦ ἀρχοῖται τοῦ ἐν Δασκυλείῳ) Conf. c. 126; 6. Nempe Bithyniae erat praefectus. S.]

12. Σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὶ λόγῳ;) Simili saepe in formula multitudinis numerus; qui tot in msstis, probatur: post pauca cap. 125. ἐν ἀνδραπόδων λόγῳ ποιούμενος ἔχει, quo Procopius modo Bell. Pers. I. 7. καὶ τοὺς περιόντας ἐν ἀνδραπόδων λόγῳ ποιῶται, et lib. III. 5. eiusdem belli. Tale ἐν συμμάχων λόγῳ, Musae VIII. 68. et alia ap. Portum. Nec diversum de Gelimere, ultimo Vandalorum rege, καὶ νῦν ἐν αἰχμαλώτων λόγῳ ἦκων, Procopii Bell. Vand. lib. I. 7. WESS.

Ibid. Σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὶ λόγῳ;) Minus adtendenti blandiri posset lectio Codicum ἀνδρῶν: mihi genuinum videtur vulgatum ἀνδρές. Viri quidem praestantes εἶναι dicuntur ἐν λόγῳ: (ὅσπερ εἰσὶν ἐν λόγῳ restituerem in Euripidis Rhese vs. 149.) quique nullo sunt numero, οὐτ' ἐν λόγῳ οὐτ' ἐν ἀριθμῷ. Verum εἶναι ἐν ἀνδρῶν λόγῳ hoc sensu vereor ut Graecis fuerit in usu. Nisi fallor, σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὶ λόγῳ; tantundem est ac σὺ γὰρ ἀνὴρ; tu-ne vir fortis, vel egregius censereris? sive σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὶ μείρα vel μέρι; Platoni in Menex. pag. 249. dicitur civitas bello defunctis ἐν κληρονόμῳ καὶ οἴκῳ μείρα καθεστῆκυῖα. ἐν πολέμῳ μείρα, Demosth. pag. 412, 92. Tanquam privatae sortis hominem degere, ἐν ἰδιωτῷ μέρι διαγῆν, Isocrat. Euag. p. 193. c. Eusebius Stobaei pag. 567; 9. ὅδε μὲν καὶ ὅδε ἀρχοῦσι καὶ τιμιέονται τὸ δ' ἑμὸν ἐν ἰδιωτῷ λόγῳ καὶ ἀτίμῳ. Eadem est Herodoti forma scribendi. VALCK.

20. δι' ὃν τινα κακῶς ἤκουσι) Stat H. Stephani fides, ab omni in posterum suspicione immunis. [Nempe hoc ex ms. notaverat Stephanus in marg. de quo in Var. Lect. monere debueram.] Certe commodissimum, agnoscente Gronovio, quod rediit. Cl. Reiskio διὰ τινα idem prorsus ac δι' ὃν τινα propter quem, ob veterum exempla, Miscell. Lips. Vol. IX. pag. 312. sedulo conducta, quibus uti nunc non licet. WESS.

CAP. CXXI. 5. καὶ Ἀνακρίοντα τὸν Τήϊον) Aetas hominis hinc constituta manet. Amores et Polycratis familiaritatem non persequor. Multa P. Baelius post alios in Lexico, verum copiosior, quam res postulabat, in scri-

ptorum disscusu ventilando. Vixit Musarum, Veneris Bacchique corculum Cyro, Cambyse et Dario, Persarum regibus: haec discrepantiae origo. Ipsa autem commemoratio haec *Herodoti*, verborum seriem et structuram si consideres, implicatio atque ex interpositis parenthesisbus paullo inpediitior est: hinc variae coniecturae et mutationes, quas doctis auctoribus relinquo. Pendent omnia ex *οἱ δὲ διάσποντοι λέγουσι*. WESS.

CAP. CXXII. [1. *Αἰτίας μὲν δὲ αὐτῶν διαφορίας etc.*] Aliam causam saevitiae, quam in Polycratem Oroetes exercuit, ex *Diodori Sic.* Excerptis de *Virt. et Vit.* (T. II. ed. Wess. p. 557.) adnotavit *Larcher*. S.]

5. *Μύρρον τὸν Γύγῃ*) Genus-ne *Myrsus* ex Gyge, Lydorum rege, derivarit, non habeo, etsi veri specie defectum non sit, dicere. Nomen Lydum esse, Myrsi et Mysili, Lydiae regum tituli lib. I. 7. nitide declarant. Recurret homo lib. V. 122., ubi mendose et contra fidem Codicum huc usque *Μύρρον*. WESS.

8. *πάρει Μίνως τι τοῦ Κνωσίου*) De Minoë fatentur *Thacyd.* I. 4., *Diodorus* IV. 60. V. 54. et ibidem nominati. Minoëm inter et Polycratem tamen plures *Σαλαμονικιστάς*. *Africanus* et *Eusebius* in *Chronicis* recensuerunt, a summis viris *Casaubono* in *Polyb.* p. 192. [ed. Gron.] et *Seldeno* de *Mari Clauso* lib. I. 10. ordine digestos et temporibus divisos. Sed hic reges et tyranni nominantur. Nam aut Democratici aut Aristocratici formulâ imperii gubernabantur fere Graeci illi, penes quos dominium marinum toties, ut ap. *Eusebium* et *Africanum* traditur, variabatur, bene *Seldenus*: vere quoque *Scaliger*, *ἀνθρακίην γενεάν* [L. 10.] esse tempus historicum, et opponi *τῇ μυθικῇ*, lib. III. *Can. Isagog.* pag. 278. Aliis *ἀνθρώπινην γενεάν* et *ἀνθρώπιος* spatium vitae humanae xxx. annorum aut etiam pauciorum, uti *Artemidoro*, *Porphyrioque*, quos *Berglerus*, huc non pertinentes, advocavit. WESS.

11. *Πολυκράτης ἐντὶ πρῶτος*,) Hiabat sermo, nunc lenissime labens. *Πρῶτος* ob praecedentia placuit. Quod de *Ionia* sequitur, [l. 12.] ridiculum *Cl. de Pauw* et planè absurdum est. Non ea enim fuisse Polycratem potentia, ut *Ioniæ* posset Persarum regi eripere: imperium maris et insularum animo agitasse, id hic annui, repetendum ex

superioribus et considerandum ac si θαλάσσης Ἰωνίης foret. Sic vir doctus. Verum ut amantes sibi somnia fingunt, haud aliter ambitiosi. Polycrates mari, quod Ioniam adspersit, iam dominabatur in Musae huius cap. 39. Crevit habendi cupido, et hominem in perniciem detrusit, vana se spe lactantem. WESS.

Ibid. Πολυκράτης μόνος) Quomodo tandem solus? quum tam multi memorentur in historia veteri θαλασσοκρατορας. Vallae vetus et vera lectio fuit iterum a correctoribus oblitterata: vertebat Valla: Primus, inquam, exstitit ex eo genere, quod humanum vocatur, (opposite ad heroicum:) qui multam conciperet spem Ioniae atque insulis dominandi. Legit itaque, quod ex Arch. Cod. dedit Galeus: Πολυκράτης ἰστί πρῶτα (vel πρῶτος) ἱππῖδας πολλὰς ἔχων Ἰωνίης τε καὶ νήσων ἄρξιν: quod, mea quidem sententia, paene significat idem atque illud de eodem Polycrate paulo ante dictum Herodoto: πρῶτος --- Ἑλλήνων δὲ θαλασσοκρατεῖν ἐπινοήσθαι. Thucydidi dicitur insulas sibi subieciisse Polycrates ναυτικῇ ἰσχύϊ, I. 13. Straboni, fuisse δύναμιν λαμπρὰν, ὥστε καὶ θαλασσοκρατῆσαι, XIV. pag. 945. B. [p. 637. D. ed. Cas.] Qui maris tenuere mediterranei partem Graeci, superbo θαλασσοκρατούντων insignes titulo, in aliquot insulas Aegaei maris exercebant imperium, sic satis interdum violentum; nam obniti quidem noverant dominationem affectantibus, sed moderate imperandi artem ignorabant Graeci. Insulas, quarum imperium et τὸ θαλασσοκρατεῖν, per contemptum νησίδων Thessalus vocabat Iason apud Xenoph. Ἑλλ. VI. p. 340, 8. Nobis ista nunc nota sunt, quae forsitan ignorassemus, absque Casauboni fuisset in Polybium commentario p. 97. qui pag. 192. et seqq. sequutus Eusebii ductum populos θαλασσοκρατορας recensuit, huius Herodoti tum forte loci non memor; nam, quod de Minoë tradit Noster, enotavit e libro IV. c. 60. Diodori Siculi, idem illud de Minoë ter quaterve tradentis alibi. VALCK.

CAP. CXXIII. 3. Μαρίανδρον Μαρινδρίου) Restituit e Mad. Gron. accedunt Arch. et Valla: et saepius in c. 142. et seqq. Herodoto dicitur Μαρινδριος. Praeter Perizon. [ad Aelian Var. XII. 53.] vid. Hemsterh. ad Luciani p. 478, 510. [ad Necyomant. c. 16. et Contempl. c. 14.] Patris nomen filio fuit inditum, more minus inter Graecos usitato:

Persas id ipsum fecisse nonnunquam, Herodotei demonstrant Ἀραφίρνης ὁ Ἀραφίρνης, et Ἰδάριης ὁ Ἰδάριος. In duobus Demosthenis locis pag. 144, 98. et p. 744, 191. quinque memorantur patribus cognomines, Cephisophon, Cleon, ipse Demosthenes, Hippocrates, Diophanes, omnes eiusdem aetatis Attici: hoc aevo multo fuit illud usitatius quam olim. VALCK.

8. λάβρακας ὅκτω πληρώσας λίθων) *Amphoras complures complens plumbo, summas operiens auro et argento*, Gortynios dum callide ludificabatur Annibal, ut a Graecis alia, hoc forte ceperat ex Herodoto consilium; nam Graece Poenum scientem nonnihil etiam temporis tribuisse literis constat. Ut Polycratem Oroites, catos illos Athenienses non immeritos deceperunt Egestaei apud Thucyd. VI. 46. Diodor. XII. 83. Polyaeus. VI. 21. Fraus dissimilis, qua Syracusanus Pythius bonum illum equitem Romanum circumvenit, Ciceroni venuste narratur, de Off. III. 14. VALCK.

[11. καταδήσας δὲ τὰς λάβρακας) *Alligatas arcas vertunt: commodius obligatas dixissent. Obsignatas equidem, (hoc enim me voluisse, non obsignatus, quisque videt) ad sensum magis, quam ad verbum, reddidi. Commode Larcherus ex Eustathio ad Odys. 6. 447. adnotavit, priusquam claves fuissent inventae, arcas et fores, quas tuto clausas voluere veteres, loris fuisse colligatas, eisque nodis fuisse constrictas, quos nemo alius facile solvere posset: καὶ δύναται (ait Eustath. pag. 319, 9. ed. Bas.) καὶ εἰς παροιμίαν κεῖσθαι ὁ τοῦ Ὀδυσσείως δεσμός ἐπὶ τῶν σφραγισμένων ἀσφαλῶς. De eodem more Reiskius etiam ad hunc Nostrum locum monuerat. S.]*

CAP. CXXIV. 6. παντοῖν ἐγένετο [placuit ἐγένετο ex ms.] μὴ ἀποδημῆσαι τὸν Πολυκρ.) Cl. Reiskius τὸ μὴ ἀποδημῆσαι. Explicatur phrasis lib. VII. 10, 3. τότε παντοῖοι ἐγένοντο Σκύθαι δεόμενοι Ἰώνων λῦσαι τὸν πόλεμον. Iam quod Polycratis filiae per quietem obiectum dicitur somnium, id ipsum vidisse tyrannum et recitasse, cum Persarum regis iussu in crucem tolleretur, Philo Iud. prodidit apud Euseb. Pr. Evang. lib. VIII. 13., alios fortasse secutus. Vid. Mangeium Oper. Philon. T. II. p. 639. WESS.

Ibid. παντοῖν ἐγένετο μὲτε.) In Xenophonteis semel, ut puta,

reperietur: *ἐν παντί ἦσαν, μὴ etc.* pag. 334, 8. Hinc divertum illud Herodoti significat in omnes se formas vertebat, obsecrans Polycratem, domo ne abiret: *διομίν* namque subaudiendum, additum ab Aeliano Nat. An. XV. 21. *παντοίοις ἐγένοντο οἱ Ἰνδοὶ δέομενοι τοῦ Ἀλεξάνδρου μηδὲν ἐπιβόησαι τῷ ῥῶν*: quod saepe facit, Herodotum imitabatur Aelianus, cuius ista sunt VII. p. 385, 2. [c. 10, 34.] *παντοίοις ἐγένοντο Σκύθαι δέομενοι Ἰώνων λῦσαι τὸν πόρον*. Neutrum horum Portus adigit. Quocumque vehementiore mentis motu subito concitati, terrore praesertim, seu metu, dicuntur *παντοίοις γινώσθαι*. Uxorem metuens Xerxes Herod. IX. 108. *παντοίοις ἐγένοντο*, in omnes se formas vertebat, ut ne dare cogeretur quod amata sibi petierat Artaynte. Vid. Luciani T. I. pag. 268. p. 725. T. II. p. 358. et p. 378, 78. ubi reperias *παντοίους ἐπ' εὐφροσύνης γενομένους*. VALCK.

8. *ἐπιφημίζετο*) Gronovio, compositum hoc proscribenti, satis, puto, faceret Eustath. in Iliad. α. p. 28, 27. [pag. 21, 48. ed. Bas.] *Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ παρ' Ἡροδότῃ ἐπὶ Φημίζεσθαι, οὐ ταυτὸν ἐστὶ τῷ ἐπιφηνεῖν· ἀλλὰ μαντικὴ λέξις ἐστὶ, δηλοῦσα προφάνειν τινα μαντικῆς δι' ἀναμνήσεως ἐμπνεῖν*. Quorum quidem recordatio si animum non subiisset, aderat Hezychi *Ἐπιφημίσμασιν, οἰωνίσμασιν*, potuerantque in promptu esse Thucydidis et Iosephi verba, a Grammatico explicita. At homines sumus, et specie deludimur. Tu vide Albertium ad Lexicographum. Restitui *πεντηκόντις*, scriptore praeunte. WESS.

CAP. CXXV. 5. *καὶ τὴν τέχνην ἀσκήοντα*) Minimi refert, utrum eligatur: [*ἀσκ. an ἐπασκ.*] parendum tamen Codicum imperio. *Ἀσκήων πενταίβλων* IX. 32. pro quo *ἐπασκήσας* VI. 92. *ἀσκήν χρηστότητα* Eurip. Suppl. 872., *κακότητα ἀσκήν* Aeschyl. Prometh. 1064. Superius [lin. 4.] *Κρηωνιῆτιν ἄνδρα, ἱστὸν τ' etc.* fortasse voluit, ut c. 122. *Μύρρον*. -- *ἄνδρα Ἀνδόν*, nisi scribenti in oculis fuerit Homeri *Ἰντρός γὰρ ἄνδρ.* [Iliad. λ'. 514.] WESS.

8. *ἐπὶ γὰρ μὴ οἱ Συρακουσίων*) Horum corruerat sensum Valla, qui eiectam a Gronovio reperit et in suo Cod. vocem *τύραννοι*. Per Syracusanorum Tyrannos, quorum *μεγαλοπρέπεια* cum illa posset Polycratis Samii componi, nullos, ut puto, designare potuit Herodotus, nisi nobilissimum illud par fratrū, Gelonem, et Hieronem; nam pri-

mus etiam *Hiero* paulo ante iam illuc abierat, quam historiam suam conderet *Herodotus*; quo tempore *Syracusa* imperium fuit penes suum dominum, *Populum*. Utrumque cum excellenti viro *Pisistrato* comparans *Plutarchus* de *Sera Num.* Vind. p. 551. v. *Gelonem*, inquit, novimus; et *Hieronem*, *Sicilienses*; et *Pisistratum*, ὅτι πομπὰ κτεράμεινε τυραννίδας, ἐχρήσαντο πρὸς ἀρετὴν αὐταῖς, καὶ παρανόμως ἐν τῷ ἄρχεῖν ἰδόντες, ἐγένοντο μέτριοι καὶ δημοφιλεῖς ἄρχοντες. *Gelo* certe, libertatis amantissimis civibus post obitum etiam desideratus, clementiae fuit et moderationis, et prope modum Regis qualem fingebant in umbra Philosophi, verum exemplar; civibus dictus εὐεργέτης, καὶ σωτὴρ, καὶ βασιλεὺς, *Diodor.* XI. 26. Ad illum non equiparandus frater *Hiero*, eruditorum istius aevi hominum studiosissimus cultor, *Simonidis*, *Pindari*, *Bacchylidis*, *Aeschyli*, ceterorumque, (*Aelian.* Var. IV. 15.) eo dignus vel inprimis fuit *Herodoto* visus, qui huius laudis ornaretur titulo. Sed his longe recentioris *secundi Hieronis*, (cum primo saepe confusi,) sub Romanorum umbra Regis fortunatissimi, mihi multo notior est μεγαλοπρέπεια. VALCK. — μεγαλοπρεπήν tenent libri omnes, sicut I. 139, 4. Unus *Both.* μεγαλοπρεπήν suo arbitrio edidit. Subintelligendum κατὰ vel ἐς μεγαλοπ. facile patet. S.

11. οὐκ ἄξιός ἀπηγήσιος etc.) Tentata haec varie sunt, frustraneo successu: explicatione indigent, nulla correctione. Significatur, *Polycratem*, postquam indigno modo qui narretur, fuisset ab *Oroeta* occisus, in crucem sublatum. Modus supplicii, quem negat relatu dignum *Herodotus*, aliquod sine dubio crudelitatis insigne exemplum habuit. Solebant Persae cruci suffigendis capita amputare, ut *Histiae* VI. 30. et *Leonidae* VII. 238., aut pellem detrahere; qua fortasse excoriatione, ut multum in tollendis iis, quorum corpora in propatulo postea ponebant, abusi etiam fuerunt in *Polycrate*. De *Bagapate Ctesias* *Eclog. Pers.* cap. 58. ἐπὶ δὲ δῖον περιμετρεῖς ἀνενταυράση. Haec magnus *Casaubonus*, atque, ut opinor, verissime, *Exercit.* XVI. ad *Annal. Baronii* p. 541. WESS.

CAP. CXXVI. 3. καὶ τῶν Μάγων τὴν βασιλείαν) *Hic* iterum, si non fuisset interpolata, *Vallae* versio, post *Cambysis* obitum, occupato a *Magis* regno, demonstrasset atten-

denti, καὶ in κατὰ debere transmutari: μετὰ γὰρ τὸν Καμβόσιον θάνατον κατὰ τῶν Μάγων τὴν βασιλείην. Necessary cor-
rectionem esse sciens historiae Persicae nemo diffitebitur: vid. Herod. III. 61. et 67. Per septem menses Medus ille Smerdis regnavit cum fratre fraudis architecto: κατ' ἐκείνη τοῦ καιροῦ evenerunt hic narrata. Ut passim ab aliis, κατὰ sic etiam adhibetur ab Herodoto I. 67. κατὰ τὸν κατὰ Κροῖ-
σον χρόνον, καὶ τὴν Ἀναξανδρίδιω τι καὶ Ἀρίστωνος βασιλείην ἐν Λα-
κεδαίμονι. vid. P. Leopard. Em. XI. c. 5. [καὶ τῶν M. tenent scripti omnes: κατὰ recepere Borh. et Schaef.] Paulo post, ut legit Valla, scribendum: ὁ δὲ ἐν ταύτῃ τῇ παραχῇ [pro olim vulgato ἀρχῇ] κατὰ μὲν ἔκτισιν etc. adfirmant illud Cod. Arch. et Herod. infra c. 150. ἐν ὅσῳ ὁ, τι Μάγος ἦρχε καὶ οἱ ἑταῖοι ἐπαίστησαν, ἐν τούτῳ παντὶ τῷ χρόνῳ καὶ τῇ παραχῇ VALCK.

4. ὠφέλει μὲν οὐδὲν Πέρσας) Coniiciendo adtigerunt Pavius et Reiskius. Post pauca c. 127. de Oroeta δὲ ὠφέλησι μὲν καὶ οὐδὲν. Succedit ἐν ταύτῃ τῇ ἀρχῇ, suum sibi incommodum habens; neque enim bene adhaerescit antea positus: Equidem proclivior sum in Vallae et Arch. ἐν ταύτῃ τῇ παραχῇ, in illa post Cambysis fata conturbatione. Vide adnotationes Galei, quibus Cl. Schurtzfeischius calculum addidit. WESS.

[6. Μισροβάτια etc. Conf. cap. 120. S.]

10. καὶ τινὰ ἀγγαρήιον Δαρτίου) Exquisitius hoc est quam pro scribarum ingenio. Ἀγγαληφόρους in Musis ignorat nemo. Ἀγγαρήιος Persarum voce idem. Testes ἀγγαροι, toties apud alios obvii, tum ἀγγαρίαν, docte illustratum a Vine. Riccardo ad Homil. Procli XVIII. p. 523. et Balth. Stolbergio Exercit. Ling. Gr. p. 152. Herodotus Ionica specie ἀγγαρήιον extulit, quando de Persarum vehiculari cursu τοῦτο τὸ δρώ-
μα τῶν ἵππων καλέουσι Πέρσαι ἀγγαρήιον lib. VIII. c. 98: liquido docens, in regum nunciis, sive pedibus seu curru eant, voci sedem esse. WESS.

11. κρίναι μιν) κρίνει [nescio utrum κρίναι, an κρίνει, voluerit] μὲν iustissime docti viri, Pavon, Reiske, Abresch. Proximam ἀποκρίσιν δὲ μιν ita postulat. WESS. — Commodum utique foret μιν, commodum etiam κρίναι: aristotē tempore, sic dein ἡφάνισι: sed in vulgatum consentiunt libri omnes. S.

12. ὑπίσας) Bis terve reperitur apud Nostrum ὑπίσας, p. 63, 41. p. 180, 12. [lib. I. c. 156. et III. 52.] et hoc loco praebet idem Arch. Si vel plures darent, servandum tamen rarius illud Ionicum iudicarem ὑπίσας. Ut hic ἀνδρας οἱ ὑπίσας, sic legitur VI. 103. νυκτὸς ὑπίσαντες ἀνδρας. Formam, Grammaticis ferme ignotam, ut Iones, sic veteres etiam adhibuerunt Attici: ἀφίσαι, ἀφίσαν, est in Thucyd. V. 81. et alibi. VALCK. — Aeque ionicum ὑπίσας est, et ὑπίσας: sed ὑπίσας τῆς ἑργῆς locis citatis, a verbo ὑφίσταμι, remitto; at ὑπίσας vel ὑφίσας ab ἵω, colloco. S.

CAP. CXXVII. 5. οὐκ ἰδοίμι πύμπιν) In his requiritur vocola, quae in vicinis est superflua. Scripsisse adeo Nostrum arbitror: στρατὸν ἐπ' αὐτὸν οὐκ ἰδοίμι οἱ πύμπιν, ἅτε οἰδοόντων ἐτι τῶν πραγμάτων: neque enim οἰδοόντων, si plures dant Codices, alteri οἰδαινόντων postponerem: legitur et III. 76. μηδὲ, οἰδοόντων τῶν πραγμάτων, ἐπιτίθεσθαι. Platonis imago non multum distat, πόλιν et ἀρχὴν Φλεγμαιούσαν memorantis, de Rep. II. p. 372. E. de Leg. II. p. 691. E. VALCK. — At nec ullo incommodo subintelligi dativus οἱ ad ἰδοίμι potest, et peropportuna eidem vocolae sedes deinde est, rebus ei (id est, rebus eius) nondum satis tranquillis. Caeterum, intercidis in codicum aliquo οἱ ante οἰδοόντων, nemini mirum videbitur. S.

Ibid. ἅτε οἱ οἰδοόντων etc.) Praeivit Scriptor, Thaliae c. 76. μηδὲ οἰδοόντων τῶν πραγμάτων. Aldus ibi, ut hic Pass. οἱ δειόντων, quod ipsum in Suidae Ἰθὺ fuit; ubi Küsterus, quum οἰδοόντων debuisset, rescripsit hoc ex loco οἰδαινόντων, oblitus H. Stephanum dudum in Recens. Voc. Herod. verum tenuisse. Οἰδαινέιν in irae fermento Procopius Bell. Pers. I. 21. et Vand. I. 4. Mox μεγάλην τὴν ἰσχὺν non sollicito. WESS.

CAP. CXXVIII. 5. παλλομένων δὲ λαγχάνει) In his etiam fuit erratum. Idem saepe dicitur κληρομένων δὲ λαγχάνει: nam, quod Ionice πάλλιν et πάλλισθαι, vulgo κληροῦν dicebatur et κληροῦσθαι: quae duo sane differunt significandi dote. Sive praefectus sortitioni, seu sortes in aliorum gratiam coniiciens in galeam, sitellam, vel urnam, a concussione πάλλιν κληροῦς, et πάλλιν dicebatur simpliciter, vulgo κληροῦν. Πάλλισθαι et κληροῦσθαι, qui sortiebantur, sive rem inter se sorti committebant. Quem ex his tangebatur sors, sive, cuius sorte nomen exidebat, is λαχεῖν dicebatur, vel

κλήρω λαχῶν [III. 83, 6.], *Herodoto πάλῳ λαχῶν*, [IV. 94, 5. 153, 5.] et *Aeschylō Sept. c. Theb. vs. 55. Κληρουμένους δ' ἔλειπον, ὡς πάλῳ λαχῶν Ἐκαστος αὐτῶν*. In *Soph. Elect. vs. 711. agonistas Brabeutae Κληροὶς ἔπληαν*. Hoc activo verbo Κληρῶν est et *Aristophani Eccles. 678. Contra Callim. Hymn. in Iov. vs. 64. ἐπ' ἰσαίῳ γὰρ ἵσται Πήλασθαι*. *Homerus Iliad. δ. 191. ἦτοι ἐγὼν ἔλαχον πολὴν ἄλκι ναιέμεν αἰεὶ Παλλομένων*. Hoc et κληρουμένων λαγχάνει, *Xenoph. p. 22, 28. Lysiae p. 105. Demosthenes p. 322, 22. κληρουμένων πρῶτος αἰρεῖσθαι τὸν αὐλῆα τὴν ἔλαχιν*. Turpe mendum, ut alia non pauca, reliquerunt in *Harpocrat. Πινάκια, τὰ καθέμενα ἀντὶ κλήρων ὑπὸ τῶν κληρομένων*: corrige κληρουμένων. *H. Valesius, vir summus, κληρούτων dum scribebat, Attici forte moris non recordabatur. VALCK. — Immo recte, si quid video, emendavit Valesius. S.*

14. εἰ ἰνδεξαίετο ἀπόστασιν) *Misellum εἰ οἱ placere [Gronovio et Porto] non potuit, quoniam ἰνδεξαίετο ex ἰνδεχέσθαι repetitum iverunt*. Fac Ionum more ab ἰνδείχεσθαι descendere, et vculae tuta erit statio. *Diodori sunt, καὶ μὴ βάριβαρον ὁμότητα πρὸς ὁμοειθεῖς ἀνθρώπους ἰνδείχεσθαι, lib. XIII. 27. et in Excerpt. T. II. p. 631. μεγάλην ὕβριν τῇ πρεσβείᾳ ἰνδείξετο*. Nobile *Pauli est Apost. Ἀλέξανδρος πολλὰ μοι κακὰ ἰνδείξετο II. Tim. iv, 14. Alia prudens negligo. Artibus autem Bagaei ad Oroetem pessumdandum conveniunt Macro-nis technae in Ael. Sciano ap. Dionem Cass. et Olympii sive Honorii Imp. in Stilicone opprimendo ap. Zosimum. WESS. — Facile equidem patiar εἰ οἱ ἰνδεξ. restitui. S.*

[20. μετῆκάν οἱ τὰς αἰχμὰς) *Vertunt vulgo cum Valla, lanceas deposuerunt. An submiserunt ei lanceas, aut tradiderunt? Nescio an militaris formula sit μεθίνααι τὴν αἰχμὴν, cuius vim mihi hand satis liquere profiteor. S.]*

CAP. CXXIX. 5. ἀστράγαλος ἐξεχώρησε ἐκ τῶν ἄρθρων) *De Dario, καταπιστὼν ἀπὸ τοῦ ἵππου ἐν κυνηγεσίᾳ, τοῦ ἀστράγαλου ἐκχωρήσαντος Dio Chrysost. Or. XIV. p. 231. ex Herodoto, dissensu exiguo, iterato Or. LXXVII. p. 652. πεσόντι ἀπὸ τοῦ ἵππου μεταχωρήσας ὁ ἀστράγαλος*: maior est in medici nomine, quem *Δημοδόκον*, incertum sua-ne an aliorum culpa, adpellat. Fieri potuit, ut *Δημοδόκος*, quo de *Aristoteles Eth. ad Nicom. VII. 8. in Oratoris animo fuerit. In Himerii Eclog. p. 71. ed. H. Steph. Δημοκίδης ὁ Κερωνιάτης,*

etiam ap. Photium Biblioth. p. 1142. ubi Sophistae verba Haeschelii adiumento correctioniora leguntur. WESS.

8. στρεβλοῦντες καὶ βιάμενοι) Haec et vicina obversabantur. Dioni Chrys. Or. XIV. p. 231. B. et LXXVII. p. 652. B. et 653. ubi chirurgi εἰς ἀγρυπνίας τε καὶ ἀλγηδόνας *Dartium* ἐνέβαλον, ἔλκοντες καὶ βιάζόμενοι τὸ ἄρθρον: tum tangit laudabile Democedis facinus, invidos Medicos Aegyptios e praesentissimo liberantis periculo, narratum Herodoto c. 132: Bis in Dione medicus Crotoniata dicitur Δημοκίδης, qui fuit Δημοκίδης, et Democedes etiam vocatur Τιμαίο ap. Athen. XII. p. 522. B. et Aeliano Var. Hist. VIII. 17. VALCK.

11. ἀγρυπνίῃς εἵχετο) Suidas male [qui ἀγρυπνίῃ συνείχετο.] Herodotea ἔχουσαι ἀπορίῃ et ἰν ἀπορίῃ IV. 131. IX. 97. et ἀμφιβολίῃ ἔχόμενος V. 74. Aeliani Var. XIII. 35. Φαλαγγίων κνήμασιν ἔχόμενος, Luciani Scyth. c. 2. τῷ λοιμῷ ἔχόμενος, abunde Grammaticum redarguunt. Dignum magis consideratione [l. 12.] παρακούσας -- τὴν τέχνην, studiosissime in Lexica, ut ἀκούειν et παρακούειν, contra compositionis indolem, idem habeatur, receptum. Consilio non favebit Herodotus, si, quod schedae offerunt, οἷα δὲ παρακούσας dederit, tantum indicans, oscitanter et negligenter hominem Sardibus pridem audientem Dario nunc tandem Democedis artem indicasse. WESS. — Verba οἷα δὲ facile suspiceris ex glossa a nonnemine fuisse adiecta: quae sive adsint, sive absint, perinde constabit verbo παρακούειν notio obiter audiendi, quam ei Vir doctus vindicavit. Denique ad ἀγγίλλει τῷ Δαρίῳ utique intelligi debet τὴν τέχνην τοῦ Δημοκίδους, et potest ad παρακούσας subintelligi περὶ αὐτῆς: sed et nihil impedire videtur, quo minus iuncta intelligamus παρακούσας τὴν Δημοκίδους τέχνην, et dein cogitemus ἀγγίλλει αὐτῇ. S.

CAP. CXXX. 4. κατεφάνη -- τεχνάζειν ἐπιστάμενος) Vallae Latina, visus Dario fuit notitiam artis perite didicisse, mala sunt, damnataque ab H. Stephano Thes. T. III. p. 1437. Suidae interprete, et Reiskio. Dolos et strophas noverat Democedes, ut artis medicae peritiam dissimularet. Id τεχνάζειν. Ὁ δὲ Ἀγραφίγνης ὅρταν αὐτὸν τεχνάζοντα, dissimulandi artibus utentem, infra lib. VI. 1. WESS. — Vallae versionem quum Gronovius tenuisset, cum hac Wesselingius permixtavit, sed tamen visus fuit Dario dissimulandi artes bene nosse: frigida (ut dicam quod sentio) sententia. Nempe me-

mer Vir doctissimus usitatae verbi *φανίσθαι* et similium constructionis cum participio loco infinitivi, (de qua etiam ex professo Valckenarius ad c. 1, 24. huius libri monuit,) iuncta intellexit ista *κατιφάνη ἐπιστάμενος*, rursumque illa, *ἐπιστάμενος τεχνάζειν*. Sed ex praemissa Darii interrogatione, (l. 2.) *τέχνην τι ἐπισταίται*, perspicuū videtur intelligi h. l. debere, *ἐπιστάμενος αὐτήν*, scil. *τὴν τέχνην*, adeoque hoc dici: *adparuit Dario, dissimulare hominē, eum quidem calleret artem; sive, quod eodem redit, adparuit Dario, callere eum artem, sed dissimulare*. Poterat Herodotus scribere *ἰφάνη* -- *τεχνάζων, ἐπιστάμενος*: sed, ne duo participia absque coniunctiva concurrerent particula, alterum verbum in infinitivo posuit, cui perinde hic locus erat. In eandem nobiscum sententiam Larcherus monuit, *ἐπιστάμενος* hic accipiendum quasi esset *καίπερ ἐπιστάμενος*. S.

8. *Φλαύριος ἔχιν τὴν τέχνην*) Praeferrem, si Codices subministrarent, *Φλαύριος ἔχιν τῆς τέχνης*: quo modo saepe loquuntur veteres. *μακαρίως ἔχεις φρονῶν* Θράκης παρόδου χρησίμως ἔχιν· οὕτως εὐνοίας ἔχων· αὐχμηρῶς εἶχε τοῦ προσώπου· οὐ γὰρ οἶδα παιδείας ὅπως ἔχει καὶ δικαιοσύνης. Horum primum est Dionysii Tyr. ap. Stobaeum p. 531, 14. Postremum Platonis ita transtulit Latine Cicero: *cum ignorem quam sit doctus, quam vir bonus?* Tusc. V. 12. VALCK. — Tenent vulgatum libri omnes: et perinde sane (*κατὰ*) τὴν τέχνην, atque τῆς τέχνης (*ἕνεκα*) dicere licuit Herodoto. S.

[9. *ὡς οἱ πατέρες*: sc. *ἑαυτὸν*, aut *τὸ πρῶγμα*. S.]

10. καὶ ἥπια μετὰ τὰ ἰσχυρὰ προσάγων) Series rerum multis adstipulatur. Aegyptii medici regem diu torserant, et continuatis aerumnis somno prohibuerant. Democedes lenibus post acria illorum usus medicamentis Darii insomniam discutit, reddita sanitate. Valla verum perspexit, nactus Morelli ad Dion. Chrys. p. 72. et aliorum calculum. *ἥπια φάρμακα* Poëtae Iliad. δ. 218. et *ἥπια αἰσώματα* Aeschyli Prometh. vs. 481. loquendi genus adfirmant. Hier. Mercurialis Var. Lect. lib. IV. 3. intacta non reliquit Herodotea. WESS. — Suum Herodoto restitutum iri, καὶ ἥπια μετὰ τὰ, monstrat Diss. Herod. p. 81. Sic Laurentium legisse monuerat, qui primus, ni fallor, omnium exactius expendere coepit monumenta veterum, Graeca praesertim, P. Leopardus Emend. VII. c. 14. VALCK.

19. ὑποτύπτουσα δὲ αὐτῶν ἐκάστη) Stephani ὑποκλύπτουσα probarunt Ampl. Cuperus Ep. ad Graev. Syllog. Burmann. T. II. p. 690. Pavius, Geinozius; merito improbante Gronovio, sed vulgatum, in quod codices magna consensione conspirant, infeliciter explicante. [Nempe vertendum censuit, unaquaeque pectus subverberans.] Indiget locus interpunctione, bene a Cl. Reiskio picta, et ex Arch. τὴν θήκην, arcā sive repositoio aureorum numorum. Donarunt regiae mulieres Democedem stateribus, cumulatim adeo in phiala coacervatis, ut plures deciderent. Singulae τοῦ χρυσοῦ τὴν θήκην arcam, ut numos phiala eruerent, concusserunt et subverberarunt: id ὑποτύπτειν II. 136. VI. 119. habetque iunctum utrobique sibi, quo quid egeritur, instrumentum, etiam in Comici Avib. vs. 1145. ubi Hemsterhusius praeclare. Lege mecum, ὑποτύπτουσα δὲ αὐτῶν ἐκάστη Φιάλῃ τοῦ χρυσοῦ τὴν θήκην ἰδωμένο τὸν Δημοκῆδεα οὕτω δὴ τι θαυμάσιον ὄψεσθαι, ὥς etc. Earum unaquaeque phiala thecam (sive auri arcam) concutiendo eruens Democedem tam luculento munere donavit, ut servus ---; et plana via erit. Tzetzes, laxius explanatione usus, χρυσαῖς Φιάλαις τὸν ἐπίχρον ἐκείνων, Democedi, Chil. III. p. 314. WESS.

Ibid. ὑποκλύπτουσα etc.) Tentamina prostant H. Stephani, Palmerii, Gronovii, Reiskii. Qui hic Theologica potissimum tractat iuvenis Gallus Io. le Febvre hunc in sensum accipiebat Herodotea: chacune d'elles vidant une fiole pleine d'or dans une caisse, la donnèrent à Democède avec la caisse. Reliquis mea quoque succedat coniectura, τὸν χρυσὸν tantum scribentis pro τοῦ χρυσοῦ. Herodoti verba, ὑποκλύπτουσα δὲ αὐτῶν ἐκάστη Φιάλῃ, τὸν χρυσὸν σὺν θήκῃ ἰδωμένο τὸν Δημοκῆδεα, sic interpretor: earum autem singulae phiala eruentes, (aureos stateras, ex arca videlicet:) auro et phiala donabant Democeden: atque ita verum me reperisse arbitror: probe tamen sciens veritatis saepe nos decipi simulacris. Primum egestos ex arca stateras continens phiala, auri erat θήκη. Deinde, τὸν χρυσὸν -- ἰδωμένο τὸν Δημοκῆδεα, qua ante structura, ὁρατοῦνται μιν λαμβάνειν π. χ. δύο ζεύγη. [At ibi ζεύγη et usus Graeci sermonis et librorum consensus postulavit.] Quid tandem sit ὑποκλύπτειν ante hos 50 annos Küsterum docuit venerandus ille nobis Hemsterhuisius: vid. ad Aristoph. Av. vs. 1145. Küsterus dedit et Berglerus Herodotea ex

lib. II. c. 136. ubi κοττῶ ὑποτύπτοντις ἐς λίμνην notat conto in paludem immisso egerentes quod adhaerebat luti: omisere locum Herod. VI. 119. (p. 370, 37. ed. Gron.) ὑποτύψας τοῦτῃ ἀντλήει. Aristophanis anseres, 'latis pedibus usi veluti palis', ὥσπερ ἄμμαις, lutum eruentes, ὑποτύπτοντις, in pelves ἐνίβαλον. Similiter uxores Darii quaeque dicuntur ὑποτύπτονσαι Φιάλῃ, tanquam palis usae phialis: nec mirum; phialarum enim ampla quidem erat capacitas, sed lata figura palatum instar: vocem idcirco Hebraeam פֶּה, qua palae designantur, Φιάλας interpretantur Numer. iv, 14. In Homero Φιάλην exponunt χαλκίῳ ἐκπίταλον λεβετώδες: vid. Athen. XI. p. 468. E. p. 501. A. Eustath. ad Iliad. ψ. p. 1412, 30. et Wetsten. ad Ioannis Apoc. 5, 8. Vas sive poculum ἐκπίταλον amplum est, atque expansum instar folii vel laminae: Athen. XI. p. 485. E. 494. E. 496. A. et Harpocrat. in voc. Τριπτήρα. Istarum itaque Darii uxorum unaquaeque donabat Democeden (fortasse regio more προπεπωκνία*) Λαβούσα πλήρη χρυσίων [μισθόμφολόν γε] Φιάλην: sic apud Athen. XI. p. 502. A. scribendus est Theopompi Com. tetrameter, ex Althaea sumtus. VALCK.

[Theopompi apud Athen. fragmentum iam nil moror; ad quod consuli possunt quae a Casaubono, a Porsono, et a nobis adnotata sunt; Animadv. ad Athen. T. VI. p. 297 seq. Hoc unum moneo, nescire me consulto-ne χρυσίων scripserit Valck. pro eo quod apud Athen. olim vulgatum erat χρυσίων. Caeterum rectissime hunc Herodoti locum expeditisse idem Vir doctissimus mihi visus est; nisi quod nil opus fuit, τοῦ χρυσοῦ ibi contra et sermonis usum et librorum consensum in τὸν χρυσὸν mutare, quum percommode intelligi possit δαψιλῇ δώσει τοῦ χρυσοῦ. Quod vero θήκη idem Vir doctus ipsam illam phialam interpretatur, qua et hauriebatur aurum et cui illud impositum donabatur Democedi; similiter apud Athen. IV. 4. p. 129. d. e. ἐστὶν ὕλῃος πίναξ, ἐν θήκῃ κατακειμένος ἀργυρῶν, vitrea patina super reposito argenteo: et ibid. c. 5. p. 130. c. d. bellaria in canistris ex ebore tectis --- dono dabantur hospitibus αὐταῖς ταῖς ἰδίαις τῶν πιμμάτων θήκαις, unā cum thecis, quibus quodque bellariorum genus impositum erat. Et, Φιάλην (phialam, pateram) planius aliquod vas et latius esse, super quo aliud (v. gr. poculum) possit reponi, ex eodem Athenaeo

et ex Polluc. VI. 95. observavit *Wytttenbach* in Annotatt. ad Selecta principum Historiocol. p. 374 seq. conf. *Xenoph.* Cyrop. I. 3, 8 seq. *Wesselingii* ratio, quoad sententiae summam parum a *Valekenarii* interpretatione discrepans, nititur illa quidem codicis *Arch.* auctoritate; sed vereor ne τὴν θήκην ibi (pro vulgato σὺν θήκῃ) ex scribae ingenio profectum sit, non e vetusto exemplari derivatum. Sane in duobus aliis *Herodoti* locis, ubi verbum ὑποκύπτω eadem notione usurpatur, itemque in tertio ex *Aristoph.* prolato, nullum nomen in accusativo casu positum conspicitur, nec illo opus esse videtur: aurum vero simul cum theca (σὺν θήκῃ) dono datum esse *Democedi*, ex his quae continuo sequuntur intelligitur. *Reiskius* duas voces σὺν θήκῃ in unam συνθήκῃ contrahendas censuerat, χρυσοῦ συνθήκην auri acervum intelligens. *Toupius* Emend. in *Suid.* (ad voc. Χρυσίς) P. III. p. 575 seq. ista τοῦ χρυσοῦ σὺν θήκῃ, violenter utique, in εἰς τὴν χρυσοθήκην mutans, provocavit ad illud apud *Nostrum* ὑποκύπτοντες εἰς λίμνην, auri arcam χρυσοθήκην intelligens. τοῦ χρυσοῦ σὺν θήκῃ tenens *Werfer*, et haec ipsa verba iuncta intelligens, (in *Act. Philol. Monac. T. I. p. 108* seqq.) θήκην χρυσοῦ nil aliud nisi auri arcam vel crumenam significare contendit, idque ex *Herodot.* IX. 83, 3. adparere existimat, ubi tamen nihil impedit quo minus θήκας illas, quemadmodum hoc loco, phialas s. pateras intelligamus, collato praesertim ibid. cap. 80, 6. *Benedictus* nuper (in *Act. Sem. Philol. Lips. II. 2. p. 296* seq.) unice veram lectionem esse ὑποκύπτουσα iudicans, quam nonnullos bonae notae codices ait exhibere, nescivit *Vir* doctus nullo in vetere libro reperiri istam scripturam, nonnisi ex coniectura propositam ab *H. Stephano* sub finem Praefationis ad Lectorem quae editioni Graeco-latinae praemissa est. S.]

CAP. CXXXI. 2. παρὶ συνέχετο ἐν Κρότωνι) Insulae δ; damnavit *Gronovius*, nec induxit, *Reiskio* merito demirante. Tolerari non debuit. Simile erit *Homeri Iliad.* ζ. 396. τοῦ περ δὲ θυγάτηρ ἔχει Ἔκτορι, si ad structuram animus se verterit; et VI. 12. τῇ παρεούσῃ (δουλήῃ) συνέχεσθαι, conflictari. *WESS.* — At *Homericus* quidem ille locus cum hoc nihil prorsus commune habet. δουλήν συνέχεσθαι latine commodius forsitan reddetur, premi servitute, ut apud *Polyb.* πολέμοις, λιμῶ συνέχεσθαι. S.

8. Ἀθηναῖοι, ἐκατόν μνέαν) Polycratem non miror de male quaesitis adeo munificum in medico fuisse remunerando; sed mirarer equidem Aeginetarum, atque istius temporis Atheniensium munificentiam; nisi suspicarer, ut alibi numeros, hic summam quoque pecuniae nimium ab Herodoto amplificatam. Dum opibus etiam Atheniensium civitas erat potentissima, legatis in diem, Aristophanis aevo, duae dabantur drachmae: vid. Arist. Acharn. vs. 66. Centum drachmae unam duntaxat minam conficiunt, quales minas centum annuas dedissent Democedi: huc adde, medicis vix ullam tum publicitus datam fuisse mercedem. Pluti versus est 408. Τίς δ' ἦτ' ἰατρός ἐστι νῦν ἐν τῇ πόλει; Οὐ γὰρ ὁ μισθὸς οὐδὲν ἐστ', οὐθ' ἡ τέχνη. Sed ante bella Persica cuperem equidem edoceri, unde tanta fuerit in Atheniensium acrarior pecuniae vis, ut peregrino Medico annum adsignare commodè potuerint salarium tale: tum et minas quadraginta, sive, secundum nostram putandi rationem, tria millia Carolinorum. Illud adeo, vix credibile, si verum est, oportet iste Democedes ad rem valde fuerit attentus, qui minas, ad centum, viginti tantum adicienti Tyranno suam maluerit operam addicere, quam Atheniensibus in libera civitate. Quibus exploratae sunt Atheniensium opes diversis temporum articulis, Herodotea mecum, credo, mirabuntur. VALCK.

13. Κροτωνιῆται ἰητροὶ ἐλέγοντο) Voluit-ne Arch. librarius ἰητροὶ ἐλέγοντο, καὶ ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα εὐφημίζοντο? Sententia non erit mala, fortasse etiam nonnullis speciosa; mihi tamen ex critici interpretamento nata. Democedes et Crotoniatae Medici plura scholae Italicae videntur debuissè: Pythagoras, artis non inperitus, tum temporis Crotonæ docebat. Milo, Democedis socer, testis erit c. 137. Ut taceam illustrem in Pythagorae rebus memoriam Democedis apud Iamblichum Vit. Pyth. c. 35. Conf. Dan. Clericum Hist. Medic. lib. II. 2. p. 79. WESS.

CAP. CXXXIII. 3. ἔφιν φῦμα) Generalius Athen. XII. 4. [c. 22.] p. 522. B. τὸν μαστὸν ἀλγίσασα. Vomicae morbum φῦμα explicat Plin. Nat. Hist. VII. c. 50. eadem spectans, quae Plutarchus de Iasone Pheraeo T. II. p. 89. c. ἔπαισε τῇ ἑίφει τὸ φῦμα καὶ διέδινε αὐτως, ὥστε σωθῆναι τὸν ἄν-
Herodot. T. V. P. II.

δραπον -- τοῦ φύματος βαγέντος. Sed tyranno profuit ruptum tuber, Atossae inconmodum auxit. WESS.

8. ἔφορκοι μιν) Vide VI. 74. WESS. — Scilicet ibi pariter ἔφορκοι, non ἔφορκοι. Conf. vero et IV. 154, 14 et 15. S.

9. ὅσα αἰσχύνῃ ἐστὶ φέροντα) Aliàs monui, [ad I. 10, 12.] necesse non videri, ἐς αἰσχύνῃ scribi. Sustuli nunc codicum imperio praepositionem. Euripid. Hecub. 1241. καὶ γὰρ αἰσχύνῃ φέρι. Πρᾶγμα. Plato Menex. p. 247. Α. ἡ νίκη αἰσχύνῃ φέρι. WESS. — Vide quae in Var. Lect. notavimus. S.

Ibid. ὅσα ἐς αἰσχύνῃ ἐστὶ φέροντα) Restituit etiam Gronov. I. 10. παρὰ βαρβάροις καὶ ἀνδρὰ ὀφείναι γυναν, ἐς αἰσχύνῃ μεγαλήν φέρι. Quam ex Med. Cod. praepositionem ἐς adiecit, illam merito non necessariam iudicabat, quo humaniorem in Herodoto poliendo successorem ne optasse quidem tacitis votis potuit Gronovius. Thucyd. I. 5. οὐκ ἔχοντός πο αἰσχύνῃ τούτου τοῦ ἔργου, φέροντος δὲ τι καὶ δόξης μᾶλλον. Aelian. Var. I. 21. οὐ μὴν ἔδρασκον οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς Ἑλλήσιν αἰσχύνῃ φέροντων. Quae habent vel adferunt ignominiam, dicuntur αἰσχύνῃ ἔχοντα, vel φέροντα: in his valde dubitari potest an locum suum ἐς possit tueri. Saepenumero quidem iisdem verbis ἔχειν et φέρειν adiicitur ab Herodoto praepositio; sed in diversissimis loquendi formis, in quibus illa significant spectare vel pertinere. II. 52. τὰ ἐς Ἡσιόδον τε καὶ Ὀμηρον ἔχοντα. IX. 42. τὸν χρησμὸν, τὸν Μαρδ. εἶπαι ἐς Πέρσας ἔχειν. IX. 32. οὐκ ἐς γυμνικοὺς ἀλλ' ἐς ἀγνίους ἀγῶνας φέρον τὸ -- μαντήιον. VIII. 137. ἐπὶ ἡλβὲ οἱ αὐτίκα, ὡς εἰν τέρας, καὶ φέροι ἐς μέγα τι. Talia, Herodoto frequentata, parcius alibi reperientur, praeterquam apud eius imitatores, quos inter eminet, in his etiam adhibendis, Pausanias: huius VIII. p. 701. legitur φέρειν ἐς ἐκεῖνον τὸ ἄσμα, et X. p. 842. Lib. I, p. 104. τοῦτο τὸ ἔπος ἐς τοὺς τεθνεώτας ἔχειν νομίζοντες. II. p. 133. τὸ ἐπίγραμμα ἐς γυναῖκας ἄλλας εἶχε. V. p. 380. ἐς τούτον τὸν ἀνδρὰ ἔχει τὸ μάντευμα. V. p. 417. ista ἐν τοῖς ἔχουσιν ἐς Ἀργείους ἐδήλωτα. p. 427. τῆς ὑπονοίας τὸ πολὺ ἐς Εὐμήλον τὸν Κορίνθιον εἶχεν ἡμῖν. Cum postremis comparari potest hoc, diversum tamen, Antiphontis Or. IV. p. 119, 7. τὰ ἔχην τῆς ὑπονοίας εἰς τοὺς φέροντα: et p. 120, 8. τὰ ἔχην τοῦ φόνου οὐκ εἰς ἐμὲ φέροντα. Haec ad manum non erant G. Arnaldo scribenti Var. Coniect. p. 210. et p. 416. Monstret mihi quis in Herodoto vel aliis scriptoribus optimis, τὰ εἰς δεξιάν,

vel βλασφημίαν, vel εἰς ὄνειδος φέροντα, fatebor etiam dici potuisse τὰ εἰς αἰσχύνην φέροντα: sed, quae diversi sunt generis mihi non incognita, quod nimis fit frequenter, permisceri nolim. VALCK. — Nihil referre videtur (quemadmodum ad I. 10, 12. Wesselingius monuit) addatur εἰς ad αἰσχύνην, an auferatur: ac possis latine etiam perinde reddere, quae ad contumeliam pertinent. Conf. quem in Var. Lect. laudavi Markl. ad Eurip. Suppl. vs. 295. S.

CAP. CXXXIV. 13 seqq. αὐξανόμενον γὰρ τῷ σώματι etc.) Ex Democrito habet Stob. Serm. CXV. p. 592. Αὐξανόμενον γὰρ τοῦ σώματος, συναύξονται φρένες γηράσκοντος δὲ συγρηράσκουσι etc., quae his ita respondent, ut eodem fonte manarint. Saepe opinatus sum, perperam Democriti nomen fragmento apud Stobaeum adpingi, debuisse enim Herodoti. Nunc, cum ambo eiusdem fuerint temporis et aequales, philosopho et medico dictum, utriusque sententiis bene congruens, nolo auferre. Galeni similem apud Eustathium [ad Odys. β'. p. 98, 31.] professionem non miror, quippe τῶν κρᾶσιν, sive corporis temperamentum, humanam animam arbitrati. Nec Aristotelicum, Polit. lib. II. c. 7. Ἔστι γὰρ, ὥσπερ καὶ σώματος, καὶ διανοίας γῆρας. Notae Philosophi sunt de mente humana fluctuationes. Bene observavit Hier. Mercurialis Var. Lect. lib. IV. 3. tolerari utcumque ea posse, si de operationibus animae, quatenus ex instrumentis corporis pendent, accipiantur. Mihi sese probavit hoc Heraclidæ Pont. Allegor. p. 485. ὅσον ἡ τοῦ σώματος ἰσχὺς ὑποβθίνει, τοσούτον ἡ τῆς διανοίας αὐξίται ῥῶσις. WESS.

Ibid. αὐξανόμενον γὰρ etc.) Sub nomine Democriti Herodotea legi apud Stobaeum monitum fuit in Diss. Herod. Wess. p. 177. Suo tributa parenti prostant in Scholiis ad Hom. Od. β'. 315. Dixisse fertur Antipater Tarsensis lib. II. de anima, secundum decreta Stoicorum: ἔτι συναύξεται τῷ σώματι ἡ ψυχὴ, καὶ πάλιν συμμειῶται. Traditur hoc in Scholiis Homeri Leidensis ad Iliad. λ'. 115. [et in Venetis Scholiis a Villoisono editis.] quod neque ex Eustathio constat, nec Diogene Lærtio, neque aliunde forsā didicissemus. Verborum sententia neque Democrito disconvenit: eum corpore, ait Lucret. III. 447. Crescere sentimus pariterque senescere mentem. — — — Post ubi iam validis quassatu'st viribus aevi Corpus, et obliuis ceciderunt viribus artus; Claudicat inge-

nium, delirat linguaue mensque: γηράσκοντι δὲ συγγηράσκοντες (καὶ αἱ φένης,) καὶ ἐς τὰ πρήγματα πάντα ἀπαιθύνονται. Quintilianus in re diversa, Inst. Or. X. 5. Necesse est, inquit, ipse ille mucro ingenii quotidiana pugna retundatur. Quòd, ut puto, sumærat ex Herodoto Livius VI. 23. L. Furium facit invenibus bella data, dictitantem, (Herod. νῦν γὰρ ἂν τι καὶ ἀποδέξαιο ἔργον, ἕως νῆος εἰς ἡλικίην. cf. Homer. Iliad. χ'. 71.) et cum corporibus vigere et deflorescere animos. Petebant ista Camillum: is exactae iam aetatis erat; sed vegetum ingenium in vivido pectore vigeat. Tales fuere semper, et sunt etiam nunc, de quibus idem dici queat, quod scribit Livius de M. Furio Camillo. Materiae, quam tractabat, ubique memor Longinus π. Γψ. sect. ix. sub fin. magnifice, γῆρας, ait, διηγούμεαι, γῆρας δ' ὅμως Ὀμήρου, Odysseae conditoris, atque in illa similis ἡλίκῳ καταδυομένη. Moriens Cyrus Xenophontis Κυρ. Παιδ. VIII. p. 138. de se ipse testabatur: τοῦ μὲν γῆρας οὐδὲ πώποτε ἡσθόμενῃ τῆς ἐμῆς νόστητος ἀσθενέστερον γενόμενον: quae libenter adhibet Ciceronis Cato maior de Sen, c. ix. Qui fertur esse Xenophôn, quando secedit a Xenophonteis ex historia Graeca ad verbum describendis, frigidus Agesilai laudator et sophista, p. 86. ed. Hutchins. Δοκεῖ δ' ἔμοιγε καὶ τοῦδε μόνος ἀνθρώπων ἐπιδειῖναι, ὅτι ἡ μὲν τοῦ σώματος ἰσχύς γηράσκει, ἡ δὲ τῆς ψυχῆς ῥάμη τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἀγήρατος ἐστίν. Qui libellum istum olim tamquam Xenophonteum adhibuere, vel videntur adhibuisse, horum mihi testimonia, plerorumque opinor, sunt in numerato. VALCK. — Xenophonti libellum istum contra Valck. vindicavit Weiske, Opp. Xenoph. Vol. IV. p. 404 seqq. S. 19. Ζεῦ ξας γέουραν ἐκ τῆς δὲ τῆς) Posteriora ad eum modum certatim formarunt docti viri, et recte: rei indoles et msti testantur, nec minus, iustum videri, quod insuper mutatum. Infra lib. IV. 117. Darius γέουραν Ζεῦ ξας -- διαβίβηκε ἐς τὴνδε τὴν ἡπείρου. De ancillis Atticis, [l. 25 seq.] ab Atossa sibi expetitis, et belli Persici origine, Aelian. Hist. An. XL 27. Claudianum credo lib. II. in Eutrop. vs. 200. ad eas alluisse: Felices -- quibus Argivae; pulcræque ministrant Thessalides, famulas et quae meruere Lacænas. WESS. CAP. CXXXV. 1. καὶ ἅμα ἔπος τε καὶ ἔργον ἐποίησεν) Solens Homerum imitatur Iliad. τ'. 242.

Αὐτὴν ἐπειδ' ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον.

Quod dudum animadvertentem Eustathium p. 1182, 30. [p. 1248 extr. et seq. ed. Bas.] operae est audire. Τοῦτο δὲ ὁμοίον ἐστὶ τῷ ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον ἅπτερ Ἡρόδοτος θηλώσας Θεοὺς ταῦτα εἶπαι καὶ ἅμα ἔπος τε καὶ ἔργον ἐποίησε. Nolo dicere, Thesalonicensem praesulem msstis ad amussim convenire, id solum, cessare post haec fluctuationes de veriore sententiae scriptura debere. Patronum Cl. Valckenarius suae opinionis allegare Cod. Ask. potest. WESS.

Ibid. καὶ ἅμα τ' ἔπος ἔφα) Vulgabatur ante Gronov. καὶ ἅμα ἔπος τ' εἶπε. In aliis Codd. nec reperitur εἶπαι, neque ἔφα. Hoc, Doricum, ferri nequit: sed Herodotea sunt, ἔφατο, ἰθαμήν, φάμενος: extra poëtas illa quidem rarissima, nisi quod Aelianus in Var. Historia ἔφατο, II. 2. et frequenter adhibuerit alibi. Herodotum itaque scripsisse suspicor: ταῦτα εἶπαι ἅμα τε ἔπος ἔφατο καὶ ἔργον ἐποίησε: ista dixit, et simul atque dixisset, rem aggrediebatur: sive, nec dicta res morata, ut loquitur Iustinus II. 3. Solet et Noster ita loqui p. 47, 2. [lib. I. c. 112.] ἅμα δὲ ταῦτα ἔλεγε, καὶ ἀπαδείκνυε. p. 269, 41. [IV. 150.] ἅμα τε ἔλεγε ταῦτα καὶ ἀδείκνυε. cf. p. 461, 41. [VIII. 5.] Homereum illud, ἅμ' ἔπος τε καὶ ἔργον, in sermone quotidiano dicebatur de re dicto paene citius confecta, ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον, Zenob. I. Prov. 77. Quando ad ἔργον adiecit Herod. ἐποίησε, putem et ἔπος ἔφατο non spernendum; praesertim ubi membrana Flor. ἔφα ostendat. In Euripidis Bacch. vs. 1080. Καὶ ταῦθ' ἅμ' ἠγόρευε, καὶ πρὸς οὐρανὸν καὶ γαῖαν ἐστήριξε φῶς: hoc tempus (non ἐστήριξε) poscit usus Euripidis et ratio locutionis: vid. Electr. vs. 788. Plutarch. T. II. p. 782. c. Chariton VII. p. 122. Ez. Spanhem. in Callim. Hymn. in Iov. vs. 87. et 92. Homerus Iliad. τ'. 242. Αὐτὶν' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον. Est sane sublime dictum, quidquid disputent viri docti, notum illud: εἶπεν ὁ Θεός, γινέσθω, καὶ ἔγένετο. VALCK.

[13. συμβαλέσθαι ex Pc. me adscivisse dixi in Var. Lect. Sic vero etiam in Pa. Pb. et Pd. scribi diserte Larcherus monuit, quibus e codicibus nihil h. l. enotavit is qui nostri causa illos excussit. S.]

16. δίσας μὴ εὖ ἐκπειρώτο) Tametsi εὖ Euripideo Phoenixis. vs. 998. ὡς εὖ πατὴρ ἐξείλον φόβον, κλέψας λόγους, comparatur, claudicabit sermo. Stephan. μὴ εὖ ἐκπειρ. coniecit, minime εὐτόχως. Pavius μὴ οὐ, Reiskius μὴ εὖ, lenissima me-

dicina. Quae autem his iugata adhaerent, [οὐ τι ἐπιδρά-
μῶν πάντα etc.] suum ex Codicibus recuperarunt colorem.
Indicant, Democedem non cupide involantem donata ac-
cepisse cuncta, sicuti iidem perspexerunt optime. Nam
Latina, nihil omnium offendens oblata sibi accepit, iure dam-
nantur. Verbum ἐπιτρέχειν significatum requerit. *Aristi-
des* T. II. p. 401. ed. *Iebb.* εἴ σοι περὶ παίδων εὐχομένων, τῶν θεῶν
εἴποι τις, ὡς ἔσονται μὲν — — εὐκα ἂν δέξαιο; οἶμαι μὲν καὶ ἐπι-
δράμοις: imo vero cupide accurreres et arriperes. Cuius ego
loci indicinam *Abreschio*, verissime addenti, *Io. Chrysos-
tomo* in deliciis illud ipsum fuisse, debeo. Vide *Nostrum*
lib. VIII. 32. *WESS.* — Vitiosum εὖ ἐκπειρώτο, ex *Aldina*
ed. propagatum, tenere *Wess.* non debuerat. εὖ pingen-
dum, idem ac οὖ valens, optime *Reiskius* monuerat: quum
vero sit enclitica vocula, recte μὴ εὖ *Reizius* edidit, et sic
Schaeff. et *Borh.* Miror nihil ad h. l. ex mssis prolatum re-
periri: in nostro quidem cod. F. sic scriptum μὴ εὖ nec
spiritu adiecto, nec accentu. εὖ vero ex Ms. *Paris. A.* ad-
notavit *Larcher.* Verbo ἐπιτρέχειν, arripiendi, sibi vindicandi
notione, cum dat. casu usus est *Appian.* Punic. c. 94. S.

22. τούτω ταῦτα) Non intercedam, si qui cum *Reiskio*
ταῦτα pinxerit. *WESS.* — In editis *Animadverss.* vulga-
tum ταῦτα non sollicitavit *Reisk.* Conf. supra, l. 3 seq. S.

CAP. CXXXVI. 1. Καταβάντες δὲ οὗτοι) οὗτω mal-
lem ex mssis; quippe venustius. [Quum dederint hoc
Pass. Ask. et F., videtur idem legi in *Med.* sed non adver-
tisse *Gronov.*] Γαυλὸν μέγαν [lin. 3.] neglectui habere, ut
Grammaticorum quorundam socordia ne occultetur, ne-
queo. *Etymologus* p. 222, 28. λέγεται δὲ καὶ τριήρης γαυλός,
διὰ τὸ πλείστα δέχεσθαι. ὡς *Θησιν* Ἡρόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ τῶν ἱστο-
ριῶν. In *Msto Traiectino*, διὰ τὸ κοῖλον καὶ πλείστα δέχεσθαι.
Cyrolli Lexic. Ms. eadem, indicio *Cl. Alberti* ad *Hesychii*
Γαυλός. Splendidae sunt nugae, quod *Gronovium* non fugit.
Γαυλός et ὀλκὰς eadem navis, nempe ὀνερaria, minor trire-
me. Vox est Phoenicum lib. VIII. 92. ex ὕλ gol, gaul, ob
curvam rotunditatem, auctore *S. Bocharto.* *WESS.*

8. ἐκ ῥηστῶν τῆς Δημοκῆδους) *Vulgata* ἐκ Κρηστῶν nul-
lis defendi machinis potest: nam nulla unquam in Italia
urbs *Crestone*. Habet τὴν ὕπερ Τυρηνῶν Κρηστῶνα πόλιν lib. I.
57. quae utrum Italica fuerit, disputavimus uberius. At

Demus dubia in re eam Italiae, huc sane referetur perperam, siquidem in mediterranea regione sedem occupans Corton est sive Cortona, modo ne fallat Dionysius Halicarn. Quid porro ἐκ Κροτωνῆς τῆς Δημοκῆδος? neque enim Crestonaeus domo et origine Democedes, verum Crotoniates. Atque, haec virum Celeb. [Gronovium] nihil esse morata, merito demiror. Retinuit Vallae Latina, ibi Aristophilides Tarentinorum rex, et ipse Crotoniensis, ad ipsius Graeca οὐδὲν πρὸς Διόνυσον. Laurentii liber ἐκ Κρότωνος, sicuti Vind. et Arch. Quae quidem si adiuvet, et ὁ ἐκ Κρότωνος reponas, tolerabilis, sed durior erit sententia: Ibi vero, qui ex Crotone Democedis, Aristophilides. Nec liquet aliunde, Aristophiliden, Tarentinorum regem, Crotone natales accepisse. Mihi cum locus hic novationem effugere nequeat, blanditur cum maxime editum ἐκ Ἰπστῶνης, ex indulgentia, ἡδυμία, facilitateque Democedis, Tarentino regi in exarimanda navi et Persis vinciendis nimium concedentis. Addunt novanti consensum Ms. Ask. et eruditissimi viri Hemsterhusius, Geinozius, Valckenarius. WESS. — Vide Adnot. proxime sequentem. S.

Ibid. ἐκ Κροτωνῆς) Mihi quoque dudum venerat in mentem ἐκ Ἰπστῶνης: quod viros insignes adsequutos coniectura liquet ex Wess. Diss. Herod. p. 31. Memineram olim in Herodoto vulgatum ἐς Σάβας, pro ἐς Ἄβας, et contrario vitio scribi ἐς Ἰνδούς, et ἐς Κῶλον, ubi ἐς Σινδούς et ἐς Σκῶλον exhibebit Editio Wesselingi, cui hanc correctionem adfirmandam relinquo. Multa mihi quidem in mundo sunt, quibus usus varii vocis ἱπστῶνη possent adfirmari; perpauca tamen ad sententiam apte respondentia, quam hic locus me iudice postulat. VALCK. — Quidam vero, ἱπστῶνη facilitatem et indulgentiam intelligentes, vocab. Δημοκῆδος; pro genitivo obiecti, quem dicunt grammatici, acciperemus? Sic fecerit istud Tarentinorum rex indulgentiā in Democedem, scilicet, quo ei gratificaretur, et faciliorem ei redderet fugam. Corayus quidem, Vir doctissimus, apud Larcherum, ἐκ Ἰπστῶνης τοῦ Δημοκ. interpretatur ἐκ ἡδυμνίας, ἐκ τέχνης, ἐκ σοφίσματος τοῦ Δημ. S.

CAP. CXXXVII. 6. τοῖσι σκυτάλοις) Constat librariorum dissensus. Glossator instus σκυτάλοις, editus ab Aldo stat, quod levis momenti. Athenaeus de Persis et

Democede paria ferme; sed alio ex fonte lib. XII. 4. [c. 22.] p. 522. Quod Persae autem ad Crotoniatas, πῶς ταῦτα βασιλῆϊ Δαρείῳ ἐκχρήσται; in Latinis bona non sunt. [Tenuerat illa tamen *Wess.* cum *Gronov.* sic concepta: *An ex usu erit vobis hanc iniuriam regi Dario intulisse?*] Verti debuerant; *an regi Dario sufficiet hanc a vobis iniuriam perpeti?* Cui eorum dicto pondus ex mstis accedet καὶ πῶς ταῦτα ἐτεῖ. [Et ego illam καὶ particulam lubens adijci patiar, quod a *Schæf.* factum laudo.] Mentem quiritantium *Pavius*, *Reiskius*, *Abreschius* perceperunt. Scriptor ipse lib. VIII. 70. οὐκ ἐξέχρησέ σφί η̄ ημέρη, satis illis dies non erat. *WESS.* [11. ἢν ἀπέλυσθε ἡμέας) *Perperam Valla*: si nos dimiseritis. Melius *Gronov.* si nos spoliaveritis: quae intacta reliquit *Wess.* Equidem cum *H. Stephano* αὐτὸν vel τοῦτον subintelligendum putavi, quem etiam *Larch.* secutus est. S.]

CAP. CXXXVIII. 8. ἢν δι' αὐτὸν στόλος μέγας) Fuit, cui ἢν δι' αὐτῶν idem ac si propter haec. Equidem oblitus haud sum observationis *Th. Bezae* in *Epist. ad Rom.* vi, 4. et *Hugonis Grotii* ad *Hebr.* 1, 2. de simili praepositionis usu, parum profecto stabili et certo. Potior Codicum auctoritas, quae et ex Ionum sermone μόνους et μάλιστα δὴ tuebitur. Negligi hic non debet, *Apuleio Florid.* p. 351. auctore, *Pythagoram*, *Cambysis* olim captivum, a quodam *Gillo Crotoniensium* principe reciperat. *Gillus*, Philosophi liberator, non alius atque hic videtur. Respondet aetas; nec officit, quod *Crotoniensium princeps* audiat, multum. Quid enim, si duplicem, ut plures olim, habuerit patriam, et exsul *Crotone* consederit aliquantisper? Consentiunt, etsi discordes in *Pythagorae* vita et tempore, magni viri *R. Bentleius* *Diss. de Epist. Phalarid.* p. 70. et *H. Dodwellus* *Exercit. de aetate Pythag.* p. 250. *WESS.*

CAP. CXXXIX. 6. οἱ δὲ, στρατεύόμενοι) *Auxi* ex *Arch.* hiulcam orationem: idem *Th. Galeus* tentavit, tacito schedarum nomine, unde *Cel.* viri adsensum auferre non potuit; et viam tamen muniverat *Valla*. Cognitissimum ex hoc et superiore libro, multos mercaturae causa, alios militatum, in *Aegyptum* ivisse, haud paucos, ut regionis et *Nili* amnis indolem explorarent. *WESS.*

(*Ibid.* στρατιώμενοι) Quando vertit *Valla*, partim negotiandi, partim militandi gratia, legisse videtur, quod et in Codd. invenisse *Galeus*, οἱ δὲ στρατιώμενοι. Insolenter vulgata corrigens [*Gronovius*], praeterquam ex *inviolatae*, quem vocat, bonitatis codice, hic tamen ista variis modis pertractat. [Scil. οἱ δὲ ex *Galei* coniect. profectum existimans, proposuit ipse ἢ στρατ. aut στρατιώμενοι δὲ οἵτινες, καὶ αὐτῆς etc.] κατ' ἐμπόρην, στρατιωμένοις, non esset etiam absurda lectio: posset et alicui incidere κατ' ἐμπόρην στρατιώμενοι. Mihi correctoris esse videtur illud οἱ δὲ, et στρατιώμενοι male iam olim a librario repetitum, cuius vox ista paulo ante descripta adhuc inhaereret memoriae: nam hoc aevo cui tandem sponte sua Graeci militatum venissent in Aegyptum? Persis? milite quidem Graeco Persae recentioris aevi libenter utebantur; de Cambysis tempore nihil tale constat. VALCK. — Etiam IV. 28, 7. pro στρατεύονται alius vir doctus στραγγιεύονται (morari) legendum suspicatus erat. Quidni vero credibile sit, Ionas nonnullos in exercitu fuisse Cambysis? De mercatoribus Graecis, in Aegypto versantibus, conf. lib. II. c. 178. S.

7. Συλοσῶν ὁ Αἰάκειος) Recte: nam filius Sylosontis *Aeaces* vocatur VI. c. 13. Αἰάκης -- παῖς Συλοσῶντος τοῦ Αἰάκειος. [conf. II. 182, 9.] Sami tyrannus ille patri successerat Sylosonti, de quo multis hic agens *Herod.* illud non tradit, acerbum in subditos exercuisse imperium: πικρῶς ἤρξεν, inquit *Strabo* XIV. p. 945. v. [p. 638. c. ed. Cas.] ὥστε καὶ ἐκπαύδησεν ἡ πόλις: et *Zenob.* III. Prov. 90. Uterque senarium nobis servavit Ionici cuiusdam Poëtae suavissimum: Ἐκπύ Συλοσῶντος εὐρυχωρίῃ, cuius auctor respexisse potius videtur *Herodoto* narrata cap. 149. Antiquiora tempora spectat, tyrannidem nempe Polycratis, *Anaximenis* quae fertur *Epistola* apud *Laërt.* II. 5. ad *Pythagoram* scripta, Εὐβουλότερος εἰς ἡμῶν, μεταναστὰς ἐκ Σάμου ἐς Κρότωνα· ἐνθάδε εἰρηνεύεις· οἱ δὲ Αἰάκειος παῖδες [ἄλλοις τὰ] κακὰ ἔρδουσι: uncia a me inclusa quomodo sananda sint, non liquet: scribi potuit ἀλογιστὰ κακὰ, vel μέγιστα: quod alicui primum forsitan incidat, ἀλλήλους, vel ἄλλος ἄλλον, illi se non probaret, qui in obtinenda tyrannide Polycrati fratres Sylosontem et Pantagnostum adiutores fuisse didicisset ex *Polyaeno* I. cap. 23, 2. Hi tres, nisi fallor, sunt οἱ Αἰάκες

παῖδες in *Anaximenis* epistola; in qua hoc tamen liquet, pro ἐπέχοι, scribendum ἔτι ἔχοι· καὶς ἀν οὖν Ἀναξίμενης ἐν θυμῷ ἔτι ἔχοι αἰτερολογεῖν. VALCK. — Corruptarum apud *Laertium* vocum ἀλλοις τὰ, in quibus haeserat Vir longe doctissimus, tam certa fuerit, quam obvia, emendatio, ἀνοίστα, intolerabilia mala. Permutatione literarum N et AA nil frequentius. conf. Var. Lect. ad II. 41, 24. et Adnot. ad I. 90, 12. S.

10. λαβὼν χλανίδα - - πυρήν) Eruditiss. Reiskius *Tyrin*, Tyriā infectam purpurā, nullā necessitate. Tzetzes Chil. III. p. 312. Babylone Darium a Sylosonte amiculum inpetrasse errans scribit, ἐν Συλοσῶντος δὲ λαβὼν δῶρον πυρήν χλαμύδα: neque id ex vero: laena fuit, non chlamys. At eius opinionis consortes habuit *Suidam* in Χλαμύς et Append. Prov. Vatic. p. 281. WESS.

13. ἐπεθύμησε τῆς χλανίδος) Hic maiori iure, quam supra cap. 127. ex perversa scriptione Med. Cod. ἐπιθυμίου, poni potuerat ἐπεθύμει, commendatum a vicino ὠνέετς. Cambysis satelles chlamydem ἐπεθύμει ὠνέεσθαι. *Herodotus* in istum sensum scribit simpliciter ὠνέετο, sicuti I. 69. χρυσὸν ὠνέοντο Lacedaemonii, quod aurum Croesus ὠνομένοινοι εἶδους δαρίων. vid. Clar. *Wesseling.* ad p. 34. n. 12. [ad I. 68, 26.] Mirum hic toties cur dicatur χλανίς, quae fuerit χλαμύς: voces librariis frequenter inter se permutantur. Graecis, ἐπὶ τῶν ἀλαζονευμένων ἐπὶ ἰσότητι, instar proverbii adhibebatur ἢ Συλοσῶντος χλαμύς, *Diogenian.* Centur. V. Prov. 14. *Aeliano* Var. Hist. IV. 5. dicitur Darius accepisse Sylosontis ἱμάτιον: sic, ut notum, eximie pallium vocabant: initio I. de Rep. *Plato*, καὶ μου, inquit, ὅπισθεν ὁ παῖς λαβόμενος τοῦ ἱματίου. *Lucian.* T. III. p. 255. *Terent.* Phorm. V. 6, 23. puer ad me accurrit Mida: Pone adprehendit pallio. VALCK.

17. δὲ γινέσθαι πάντως τοι.) *Aldinam* et tot Codicum distinctionem aspernari temerarium. ἄλλας δίδοναι, gratis donare, ponitur contra χρέματος πωλεῖν. Dicit Syloson gratis se, si prorsus ita fieri oporteat, amiculum illi dare. WESS.

CAP. CXL. 2. ἐνθήην recepi, (ut alia ad lib. II. 18, 8.) simplicitatem quandam et facilitatem in donando intelligens, non stultitiam. Iunxisse *Demosthenem* φιλοφρονεῖσθαι καὶ εὐθυσίαν indicavit *Thom. M.* verissime: sic Or. in Timocr. p. 451. πρῶτόν τε καὶ εὐθυσίαν habet *Fals. Leg.* p. 213.

alia ex Erotico missa facio. Vide Galen. in Hippocr. Progn. p. 154. et doctissimos Viros Wasse et Duker. ad Thucyd. III. 83. WESS.

5. ὡς τοῦτον τὸν ἄνδρα) Quinimo ἐς τοῦτον: alterum illud ab Herodoto scriptum, quod unus Codex virum Clar. docuit, mihi ne decem quidem persuaderent: regnum in aliquem devolutum dicitur περιελθεῖν, aliisve verbis eiusdem potestatis, εἰς τινά, nunquam πρὸς τινά, neque adeo etiam ὡς in talibus locum invenit: vid. notata in lib. I. c. 120. et II. 135. VALCK.

10. λέγει πρὸς ἑωυτὸν) Dubitavi, sequeretur-ne mssos plures, an in vulgato acquiescerem. Si fastui Persico, quae Pavii suspicio, posterius respondeat accuratius, maneat in possessione: mihi conspirans tot codicum concordia non sine laude censetur. [Valet idem πρὸς αὐτὸν, atque πρὸς ἑωυτὸν, quod e schol. invectum videtur, ut saepe alibi. conf. ad II. 162, 25. et ad III. 52, 16.] Omni autem dubio caret [L. 11.] ὃ ἔγωγ προκαθεύμαι, iam supra non sine plausu lib. I. 61. tractatum. Reiskius reponebat, οὗ ἔγωγ προδεδήμεναι, quo ego viro unquam habuerim opus, istam damnaturus fortasse operam. [et damnavit in editis Animadverss. laudans ibi Wesselingium.] Syloson autem cum Darium, νεωστὶ τὴν ἀρχὴν ἔχοντα, convenerit, colloquium congruet principio Olymp. LXV. WESS.

12. ἢ τις ἢ οὐδεὶς καὶ) Recte suam ex Med. formiam recepit venustum illud, ἢ τις ἢ οὐδεὶς, nullum, vel ferme neminem significans. Proverbio dicebatur, εἰς ἀνὴρ, οὐδεὶς ἀνὴρ. Cyrus Xenoph. Κυρ. Παιδ. VII. p. 115, 12. τούτων τῶν περιστροφῶν ἢ τινα ἢ οὐδένα οἶδα: ista sollicitantis H. Stephani conatus, hominis Graece perdocti, monstrat formulae rarissimum usum. Advocato etiam Aristide (T. I. p. 285.) loca Xenophontis et Herod. comparavit G. Canter. Nov. Lect. VII. c. 6. Aeliano sophistae hoc adeo visum fuit elegans, ut quater minimum adhibuerit de Nat. An. V. 50. VI. 58., ἴσασιν Αἰγυπτίων ἢ τις ἢ οὐδεὶς. VII. 8., θανατάζει τις (ἢ τις) ἢ οὐδεὶς: et XIV. 26. Ad tantilla quoque Conr. Gea-nerum adtendisse, indicant doctissimi viri Prolegomena. VALCK.

28. ἀνυποσπόμενός μοι δὲς τὴν etc.) Paene adsentior δὲς negligentibus Codicibus: quisque sine eo Sylosontis intel-

ligit desiderium: facit insuper eius absentia petitionem quodam modo significantiorem. Ἀνατώταται τὴν ἀρχήν, τὴν πατρίδα, et hoc de genere plura, Herodoti studiosum fugere non possunt. Darii munificentiam Valerius Maxim. laudavit lib. V. c. 2. WESS. — Abest etiam δὲ; *Fragm. Paris*: ac sane satis erat id quod paullo post legitur, ταύτην μοι δός: S.

CAP. CXXI. [5. ἔστειλε τὴν στρατιήν. Parum commode, fere ut *Valla*, in Latinis scripsi exercitumque contraxit. Debueram, traicere exercitum paravit, vel traiecit exercitum: quam in sententiam *Larcher*; il fit embarquer ses troupes, provocans ad *Euripid.* *Iphig.* *Aul.* 661. et *Aeschyl.* *Pers.* 176. Conf. ad III. 53, 28. notata. S.]

CAP. CXLII. 2. ἐπιτροπαίην -- λαβὼν τὴν ἀρχήν) Suum hoc esse, libro IV. c. 147. docet Noster, ubi ἐπιτροπαίην εἶχε ὁ Θήρας τὴν ἐν Σπάρτῃ βασιλείην. *Μοχ* [l. 6.] *ῥωμόν* et *τίμενος*; exemplo *Homeri* iunxit *Iliad.* 9', 48. *Vallae* *τίμενος*; *fanum*, si *Livii* lib. X. 37. modo, non absurde. *Aream* *arae* aut *templo* undique *circumdatam* designat *Pausanias* lib. VI. c. 6. p. 467. *τίμενός τε ἀποτεμνομένους ἐκδομήσασθαι* *νεών*. *Iosephus* quoque *Bell. Iud.* I. 21, 2. et *marmor Aphrodisiense* in *Antiq. Asiat. Ed. Chishul* p. 154., *Philō Iud. Leg.* c. 1. p. 1014. Et quis non? WESS.

11. τὰ τῷ πέλας ἐπιπλήσω) Voluerunt-ne *Arch.* et *Vind.* εἶναι τὰ αὐτῷ τῷ πέλας etc. Si ita, non sequor. *Macandrius* bene; pariterque *Xerxes*, αὐτὸς δὲ, τὰ ἐκείνοις ἐπιπλήσει, ταῦτα οὐ ποιήσειν lib. VII. c. 136. WESS.

17. γέρεα ἐμεωῦτῳ γενέσθαι) *Aldinum* ἐμεωῦτῳ γενεῆσθαι *Vir Cel.*, etsi *Florentiae* nihil enotarit, praeoptat: causas dant adnotationes, minus, ut, quod sentio, profitear, validas. Equidem ex msstis excerptum non animadverto, [vide tamen nostram *Var. Lect.*] *Stephanoque* mutanti ad stipulor. Valde autem miror, in *Ierosύνην* coniurasse *plerosque*. Saltem *Ierosύνην*, quod in *Arch.* et *Vind.*; nam *Herodotus* *Ierosύνην*, ut lib. IV. 161., maluit. Porro *ἐπαγγέλλετο*, [l. 23.] et τῶν δὲ τις videlicet *Σαμίων*; eiusdem sunt. *Vide* II. 157. VI. 75. WESS.

19. *Ierosύνην*) Per tot Edd. non debuerat hoc propagari: *Ierosύνην* scribunt vulgo Graeci; *Ierosύνην* suo more dedit *Herod.* In centenis nominibus ο μικρόν praecedit istam ter-

minationem; in perpaucis $\omega \mu \acute{\iota} \gamma \alpha$: sed in his paucis est $\epsilon \rho \omega \sigma \iota \nu \eta$. Utraque scriptio certa nititur ratione: *sacerdos* $\epsilon \rho \omega \sigma \mu \epsilon \nu \circ \varsigma$ et $\epsilon \rho \omega \sigma \mu \acute{\eta} \nu$ dicebatur, *Dei Deaeve sacerdos*, $\epsilon \rho \omega \sigma \tau \alpha \iota$ D. W. VALCK.

CAP. CXLIII. 12. $\epsilon \beta \omicron \upsilon \lambda \acute{\iota} \alpha \tau \circ \epsilon \iota \nu \alpha \iota \iota \nu \epsilon \lambda \acute{\upsilon} \theta \epsilon \rho \circ \iota$) Non detrectabant Samii libertatem, sed talem, quae pactio esset servitutis. Cl. de Pauw hariolabatur, $\epsilon \beta \omicron \upsilon \lambda \acute{\iota} \alpha \tau \circ \epsilon \iota \nu \alpha \iota \alpha \nu \epsilon \lambda \acute{\upsilon} \theta \epsilon \rho \circ \iota$, nolebant carere libertate: $\alpha \nu \epsilon \lambda \acute{\upsilon} \theta \epsilon \rho \circ \nu$, libertatis esse expertem: Glossas Labbei, $\alpha \nu \epsilon \lambda \acute{\upsilon} \theta \epsilon \rho \circ \varsigma$, *illiberatus, inliber*, offerre; *inliberum*. Tyranno parere; hoc iugum Samios recusasse. Posterius admitto, cetera minime. Glossae nihil ad hanc rem, quarum *inliber* idem atque *illiberalis*. WESS.

CAP. CXLIV. 2. Vere $\omicron \upsilon \tau \acute{\iota} \tau \acute{\iota} \varsigma \sigma \phi \iota$ cum D'Orville ad Chariton. III. 8. pag. 721. divinavit Cl. de Pauw. Mox [l. 4.] minimi refert, utrum $\sigma \tau \alpha \tau \iota \omega \tau \alpha \iota$ an $\sigma \tau \rho \alpha \tau \iota \omega \tau \alpha \iota$ probentur: erant omnes eiusdem factionis, Maeandrii $\epsilon \pi \acute{\iota} \kappa \upsilon \rho \circ \varsigma$ c. 146. WESS.

CAP. CXLV. 1. $\upsilon \pi \omicron \mu \alpha \rho \gamma \acute{\omicron} \tau \epsilon \rho \circ \varsigma$) Petulantior et propemodum vecors. Cleomenem Spartanum, insania correptum, $\iota \omicron \nu \tau \alpha$ καὶ πρῆτερον $\upsilon \pi \omicron \mu \alpha \rho \gamma \acute{\omicron} \tau \epsilon \rho \circ \nu$ proponit lib. VI. 75., similique ornat titulo Cambysem huius Musae c. 29. Talis Cestius $\upsilon \pi \omicron \mu \alpha \rho \gamma \acute{\omicron} \tau \epsilon \rho \circ \varsigma$, bello Perusino domum incendens et in flammam se praecipitans Appiano Bell. Civil. lib. V. [c. 48.] p. 1112. Suidae $\upsilon \pi \epsilon \rho \mu \alpha \rho \gamma \acute{\omicron} \tau \epsilon \rho \circ \varsigma$ in Μάρκος, et voce ipsa, [cum interpretatione] $\upsilon \pi \epsilon \rho \mu \alpha \iota \nu \acute{\omicron} \mu \epsilon \nu \circ \varsigma$, indignante H. Stephano de Dialect. pag. 40. neque inmerito. WESS.

11. $\delta \eta \sigma \alpha \varsigma \gamma \omicron \rho \gamma \gamma \upsilon \rho \eta \varsigma \eta \xi \acute{\iota} \omega \sigma \alpha \varsigma$) Cum praecesserit ἐν τῇ γοργύρῃ $\iota \delta \acute{\iota} \delta \epsilon \tau \circ$, non carebit sua venere $\delta \eta \sigma \alpha \iota$ γοργύρῃ ex scriptis. Sed Gronovium laudo [$\delta \eta \sigma \alpha \varsigma$ e msto adsciscentem.] Fabulabantur olim Gorgyram, Acherontis uxorem. Porphyrius ap. Stob. Ecl. Phys. lib. I. p. 119. Γοργύραν δὲ τοῦ Ἀχέρωντος γυναῖκα προσανέπλασαν, ἀπὸ τοῦ γοργῶς φαίνεσθαι τοῖς πολλοῖς τὰ ἐν ἄδου. Quae tituli indigetatio philosophica et arcessita longius est. Carcerem inferorum subterraneum, $\delta \epsilon \sigma \mu \omega \tau \acute{\eta} \rho \circ \nu$ $\upsilon \pi \acute{\omicron} \gamma \epsilon \omega \nu$ Glossae Herodoti, cognominis auctores spectarunt unice. WESS.

CAP. CXLVI. 8. $\pi \alpha \theta \acute{\omicron} \nu \tau \epsilon \varsigma \circ \iota \Pi \acute{\epsilon} \rho \sigma \alpha \iota$, $\pi \rho \omicron \sigma \sigma \epsilon \mu \pi \iota \kappa \rho \alpha \nu \acute{\iota} \sigma \theta \alpha \iota$) Moratur Codicum discordia. Si Arch. et Vind. $\pi \alpha \theta \acute{\omicron} \nu \tau \epsilon \varsigma \circ \iota \Pi . \kappa \alpha \kappa \acute{\omega} \varsigma \pi \acute{\alpha} \rho \circ \varsigma$, $\epsilon \mu \pi \iota \kappa \rho \alpha \nu \acute{\iota} \sigma \theta \alpha \iota$, attentionem mereatur, mens erit, malum ante perpressos Persas, exacerba-

liore in Samios fore animo; uti ἐμπικραίνόμενος Ἀθηναῖοι Hippias, lib. V. c. 62. γυναικίως ἐμπικραίνόμενος Eusebius Stobaei Serm. XLIV. pag. 310. Talis Fulvia, Ciceronis amputato capiti, καὶ ἐμπικραναμένη οἱ καὶ ἐμπύστα in Dionis Cass. lib. XLVII. p. 378. Quae quidem schedis illis, et κακῶς mordicus tenentibus, patrocina-buntur; eo-que amplius, quod προσἐμπικραίνεσθαι nimium explicet. At haec Galei et Codicum caussa. Censebunt haud dubie alii πάρος ex πρὸς esse progenitum. WESS. — Conf. quae in Var. Lect. monita sunt. S.

18. τοὺς διΦροΦορουμένους) Qui sellas attulerant, Vallae Verius Scholiastes, Φορέλου Φορουμένους, Hesychio et-Suida sequentibus. Etymologus p. 279. Ἡρώδιανός τοὺς Πέρσας Φορέλου Φορουμένους διΦροΦορουμένους. Scripserat, uti bene Cl. Alberti, Ἡρόδοτος τοὺς etc. Error compendiariae debetur scripturae, saepius recurrens. Persarum locupletiores sellis sive lecticis gestabantur, succollantibus διΦροΦόροις ap. Athen. lib. XI. 2. [c. 8.] p. 514. Considebant ipsi θρόνους δίμενοι, cap. 145. Kühnius plura ad Aelian. Var. IV. 12. WESS.

CAP. CXLVIII. 5. ἐξίσμων) Vallae non intellectum, utpote rarius, hinc exceptum Ἐξίσμων, ἔσμηχον, Hesychius interpretatur. Herodot. II. 37. ἐν χαλκίῳ ποτηρίῳ πίνουσι διασμήντες ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν: hoc vulgo erat σμήχειν τὰ ἐκπώματα, Clem. Alex. Paed. III. p. 268, 23. smegmate abstergere. Athen. IX. p. 409. c. ἐχρῶντο εἰς τὰς χεῖρας ἀποσπώντες αὐτάς καὶ σμήγματι ἀπορύνειν [σμήματι, ἀπορύνειν] χάριν. Vallam suspicor IX. c. 109. [IX. 110, 11.] σμίεται invenisse, sinceram lectionem, sed illic adiuvandam interpretatione comoda. VALCK. — Quod h. l. in Graecis nostris ὁ μὲν posuit typhetha, οἱ μὲν illum debuisse, sicut etiam exemplar praeferebat, cuius in oculis incurrit. S.

7. ἐς τὰ οἶκτα) Sic decuit; nec minus ἀπεθώμαζε, in Musis (quod Portus ostendit) creberrimum, mssti iubent potiores. Mox ὁ δὲ ὦν, sicuti et paullo superius, Cl. Abreschius. WESS.

13. ἄλλοιτι διδούς) Opinor διαδιδούς voluisse Arch. scribam, quo hac eadem in re usus Plutarchus est. Mox σύρησαι τιμωρίην Stephanus male punitum aut multatum iri: nihil hic de poena; Cleonenes animadvertens, Maeandrium

largitionibus sibi auxilium parare, ad Ephoros rem refert. Τιμωρὴν εὐρίσκεισθαι ex Thucydide verissime Portus explanavit. WESS.

Ibid. εὐρήσεται τιμωρὴν) Cleomenes in Apophthegm. Lacon. Plutarchi p. 224. A. ἔλαβε μὲν οὐδὲν, εὐλαβούμενος δὲ, μὴ ἱππέους τισὶ τῶν ἀστῶν διαδῶ, πορευθεὶς ἐπὶ τοὺς ἑφόρους -- ἔφη, etc. quae sumpta sunt ex hoc Herodoti loco; cuius sententiam et Valla et versionis antiquae correctores pervertunt; adsequutus est Aem. Portus in Τιμωρῇ. Idem erat in usu loquendi τιμωρεῖν, ac βοηθεῖν: τιμωρία, ac βοήθεια. Ut iam ante Spartam Samii venerant exules auxilia petitura (Herodot. III. 46.) sic et Maeandrius ope Lacedaemoniorum Samum se sperabat recuperaturum; Cleomenes, quem ille donis frustra fuerat aggressus, facile tamen intelligebat, in donis Maeandrii repellendis alios se minus fore constantes; atque eo dicitur Herodoto μάθων, ὡς ἄλλοισι διδοὺς τῶν ἀστῶν εὐρήσεται τιμωρὴν, id est, τιμωροὺς vel βοηθοὺς ἰτοιμάσκειν, aliis civium illa largiendo auxilia sibi comparaturum. Auxiliares, notā formā loquendi, Graecis et Latinis dicuntur auxilia; ut servitia, servi; legati, legationes; remiges, remigium Livio; exulēs, φυγὴ Thucydidi: sibi parare, ἰτοιμάσκειν, frequentissime licet dicatur εὐρίσκειν, hoc saepe tamen pessime fuit conversum. Unum nunc tantum ponam locum Thucyd. I. 58. ἐλθόντες Potidaeатаς εἰς τὴν Λακεδαιμόνα μετὰ Κορινθίων ἔπρασαν, ὅπως ἰτοιμάσωσιν τιμωρίαν; ἣν δὲ, id est ὅπως εὐροῖντο (εὐρόμεν multo est usitatius quam εὐράμεν) βοηθεῖαν, ut auxilia sibi compararent: mox idem ἐξ Ἀθηναίων, αἰτ, οὐδὲν εὐροῖτο ἐπιτιθέειν: pro τα, παρὰ saepius huic verbo iungitur. VALCK.

14. τὸν ξένον τὸν Σάμιον) Legitur apud Plutarchum l. c. τὸν ξένον ἑαυτοῦ Σάμιον: monitus nemo Graece sciens dubitabit, quin vere correxerim, τὸν ξένον ἑᾶν τὸν Σάμιον ἀπαλλάττεσθαι τῆς Πελοποννήσου, ἵνα μὴ πίσις τινὰ τῶν Σπαρτιατῶν κακὸν γενέσθαι. Illud ἑᾶν, etiam simpliciter positum, saepe significat missum facere: iam vero quis tandem negaret in Plutarchi verbis articulum requiri? Cleomenis autem fuisse Maeandrium ξένον eximie sic dictum, neque ex hac liquet historia, nec aliunde; quin abhorret ab omni verisimilitudine, Spartiatæ quippe Regis, Samii tyranni cuiusdam ministrum; quem, ut erat, servum

suum fratrisque vocabat Syloson, Herod. c. 140. VALCK.

17. ἐξεκήρυξαν Μαιάνδριον) Lenius est ἀπίεμπον Arch.; sed Scholion, Galeo observante, quale et Elonensis Codicis. Plutarchus, Nostrum describens, Lacon. Apophtheg. pag. 224. Α. οἱ δὲ ὑπανούσαντες ἐξεκήρυξαν τὸν Μαιάνδριον αὐτῆς ἡμέρας, i. e. edicto publice proposito civitate et Peloponneso eiecerunt. Tales πανταχόθεν ἐκκηρυττόμενοι Athenienses tyrannorum et Spartanorum decretis ap. Lysiam c. Eratosth. cap. 25. et paullo ante ὅτι ἐξεκηρύχθητε μὲν ἐκ τῆς πόλεως. WESS.

Ibid. ἐξεκήρυξαν) Plutarchus, οἱ δὲ, inquit, ὑπανούσαντες ἐξεκήρυξαν τὸν Μαιάνδριον αὐτῆς ἡμέρας: legerat-nè in hac etiam historia, Platoni frequentatum, αὐθιμέρον? Laert. II. 43. ἐπιδημήσαντα αὐθιμέρον ἐξεκήρυξαν. Ista reperitur doctissimi Galei nota: „Ἐξεκήρυξαν) Cod. Arch. ἀπίεμπον. Cod. „Elon. ἐκώθησαν. Haec autem glossemata sunt.“ ἐκώθησαν forma prodit: sed ipsis etiam monachis notissimum ἐξεκήρυξαν quis tandem et quamobrem fuisset interpretatus per ἀπίεμπον? Postremum illud invenit in suo quoque Cod. Kalla; vertit enim *ablegarunt*; atque ita verbum Ἀποπέμπτων conversum viderat in Lexico veteri Lat. Gr. quod scriptum adhibuit in hac adornanda versione; Glossarium vocant Philoxeni. Si vel in aliis non observatum fuisset Codicibus, mihi tamen ἀπίεμπον videretur Herodoteum; huiusque interpretamentum ἐξεκήρυξαν, et ἐξέωσαν, vel ἐκώθησαν. Ionum more, dirissima quaevis emollientium lenitate verborum, in re molesta satis erat Herodoto verbum ἀπίεμπον adhibuisse. Qui cum uxore faciebant divortium, vulgo dicebantur illam exigere (ἐξάγειν Athenis etiam notabat *expellere*;) ἐκβάλλειν: Athenienses rem per se satis invidiosam tegebant verbis ἀποπέμπτειν et ἐκπέμπτειν, emittendi vel dimittendi. Demosth. vel alius c. Neaer. pag. 733, 81. iratus ἐκβάλλει τὴν ἄνθρωπον, non reddens dotem peccabat in hanc legem, εἰὰν ἀποπέμπτῃ τὴν γυναῖκα, ἀποδοῦναι τὴν προῖκα: pag. 738, 129. τὴν ἄνθρωπον ἀποπέμπτῳ ἐκ τῆς οἰκίας, Lysias p. 286. Hipponicus, ἐξέπεμψεν αὐτοῦ γυναῖκα. Isaeus de Pyrrhi haer. pag. 41, 28. Res ipsa ἐκπομπὴ dicta et ἀπόπεμψις. Antipho Stobaei p. 422, 10 χαλεπαὶ μὲν ἐκπομπαί. Uxoris repudium, Ἐξίσις, emissio, dicitur Herodoto V. 40. Παρὰ τῷ Ἡροδότῳ Ἐξίσις ἀπόπεμψιν ὀνομάζει γυναῖκα, ἥτοι

διαζύγιον, *Eustath.* in Od. x'. p. 410, 5. et φ'. pag. 746, 22. Tandem et hoc considerari velim, in civitatibus bene moratis illos praesertim ἐκκεκρυῖσθαι, qui graviorum censebantur criminum rei, atque adeo digni hac publica contumelia, qua praeconis voce regione exterminabantur: Arthmium Zeliten Athenienses ἐξεκρήσαν, Socratis accusatorem Heracleotae; alios alii; Spartanis satis est Maeandrium ἀποπέμψειν. VALCK.

CAP. CXLIX. 1. σαγηνεύσαντες) σαγηνεύσαι Herodoti sermonis Strabo X. p. 687., [pag. 448. A. ed. Cas.] leviter, ut alias adparebit, lapsus, agnoscit; nitidissime explicuit lib. VI. c. 31. In Samo, viris vacua, dissensus exstat Geographi lib. XIV. p. 945. [pag. 638. c. ed. Cas.] WESS.

Ibid. Σάμον σαγηνεύσαντες) Morem Persarum, minus dextre Brissonio explicuit de Regn. Pers. III. p. 432. Herodotus enarrat lib. VI. c. 31. ubi ex insulis Chio, Lesbo, Tenedo, ἐσαγηνέουν τοὺς ἀνθρώπους. Mirabar quod scribit Strabo X. p. 687. B. [p. 448. A. ed. Cas.] de Eretria, τὴν μὲν οὖν ἀρχαίαν πόλιν κατέσκαψαν Πέρσαι, σαγηνεύσαντες, ὡς Θησὶν Ἡρόδοτος, τοὺς ἀνθρώπους: neque enim hoc de Eretriensibus, quod memini, tradidit alibi Herod. nec certe suo loco VI. 102. Sed legerat ista Strabo Platonis de Legib. libro III. pag. 698. D. nuntiatur, ὡς οὐδεὶς Ἐρετρίων αὐτὸν ἀποπέμψοντος εἶη, συνάψαντες γὰρ τὰς χεῖρας σαγηνεύσαιεν πᾶσαν τὴν Ἐρετρίαν οἱ στρατιῶται τοῦ Δατίδος. Platonis, vel alterius, habet epigramma Diogenes Laërt. III. 33. in Eretrienses τοὺς σαγηνεύοντας, quibus in Asiam traductis in Cissia Darius clementer sedes adsignavit. Eretrienses illos Apollonius aiebat Philostrati I. 23. ἰχθύων πάθει περὶ τὴν ἄλωσιν χρήσασθαι, σαγηνευθῆναι γὰρ καὶ ἀλῶναι πάντας. De captis Eretriensibus id ipsum adhibuerunt Aristides T. I. p. 213. et 385. et Maximus Tyr. XXXIX. 6. ubi Ἐρετρία σαγηνύεται a Dan. Heinio verti non debebat, Eretria obsidetur; sed, velut everriculo capiuntur Eretrienses, nullo scilicet sexus aut aetatis facto discrimine. Longius aberravit a vero interpretas Aeliani de Nat. An. XV. cap. 5 extr. Quod his acciderat, sibi notius, vicini magis disseminarunt Athenienses, a Persis illata Graecis mala pro ingenio suo cupide amplificantes. VALCK.

CAP. CL. 2. Βαβυλωνίους ἀπίστησαν.) Interea temporis, dum sub nomine fratris Cambysis latitans Magus Smerdis rerum potiretur, defectionem a Persis iam fuerant Babyloniorum viri principes meditati, οἱ κορυφαῖοι *Herodoto* III. 159. Despiciatui, ni fallor, habebant imperantem, propter ipsius inusitatam lenitatem; quippe qui imperium ingressus (III. 67.) προῖπε ἀτελεῖν εἶναι στρατιῆς καὶ φόρον ἐκ ἑῶν τρία. In hac turbatione rerum, dum libertas inasolita misceret adsuetas iugo civitates Orientis, animos sibi sumentes, simul atque Darius esset admotus regno, videntur omnia sibi clam Persas parasse Babylonii, quae ad oppugnationem diu tolerandam arcendamque essent necessaria; clam dico Persas; nam ταῦτα ποιῦντις ἰδάνθων. Hoc tandem tempore ἐκ τοῦ ἱμφανίος ἀπίστησαν, palam defecere: quo tandem tempore? dum classis in gratiam Sylosontis Samum versus proficisceretur: hanc vero classem misit Darius, πρὸς τὴν ἀρχὴν ἔχων: vid. p. 214, 26, 47. [c. 140, 12. 141, 1.] Circa haec itaque tempora, una tantum *Herodoto* Babyloniorum a Persis memoratur defectio. Differunt utique bellum aperte gerere, et agitare in animo bellum, sive tacitis animis iram ad bellandum concipere: norunt suum sibi vexatum Philologi θυμομαχεῖν. Atque haec eo dixi, ut labefactarem optimo viro *Georg. Raphelio* disputata, in terra מיתר duarum rebellionum, *Ierem.* 50, 21. hinc explicanda *Herodoto* potissimum auctore nitenti. Quanto rectius duas defectiones, alteram a Dario, a Xerxe alteram, *Ieremiae* vati praedictas censet vir *Clar.* et honorifici nominis titulo dignus *Herm. noster Venema.* VALCK.

6. ἐκ τοῦ ἱμφανίος.) Nemini tantopere haec placuit dictio quam *Procopio*, creberrime utenti, lib. I. *Bel. Goth.* 1. 11. 12. etc. *Pausan.* IX. 1. ἐκ μὲν γὰρ ἱμφανίου πόλεμος -- οὐκ ἦν συνιστηκός. Sequentia [lin. 7.] τὰς μητέρας ἐξελόντες *Laurentius* matres expellunt, ἐξελώντες opinatus. *Reiskius* eadem verborum sententia ἐξελόντες ex prisco ἐξέλω, unde ἐξέλω fluxerit. Mihi Latina *Grunovii* optima sunt: ἐξελόντες propaginem τοῦ ἑαυτοῦ, quae his cohaerent, monstrant. *Selegerunt matres Babylonii; praeter quas quisque unam sibi mulierem προσέαιψετο*, et quidem ἐκ τῶν ταῦτοῦ οἰκίῳ, ex illis quas domi aiebat. Nam sic ex schedis praestat. Elegit autem εὐτεπεινόν,

quale mulierum olim officium. Vide VII. 187. et hoc Polyxenae, *πρόβις* [*προβίς*] ὁ ἀνάγκη εἰσεποιοῦν ἐν δόμοις, ex Tragici Hecuba, vs. 363. WESS. — Sic *μητέρες* intelligentur matres familias, sive ex uxoribus illae quibus liberi erant nati; *γυναῖκα* vero non ex uxoribus unam, sed e reliquis mulieribus, nempe ex ancillis, intelligemus. Secus quidem Larcher, et rectius: de toutes les femmes --- chaque homme, indépendamment de sa mere, ne se reserva que celle qu'il aimoit le plus de toutes celles de sa maison. Conf. c. 159, 8 seqq. S.

CAP. CLIII. 1. Μεγαβύζου τοῦτον, δς) Singularis et sine socio Med. est. Vetus scriptura confirmatur extremo hoc libro, saepeque alias. [Medicei scripturam τοῦ δς veram iudicaverat Reiz. in Prosodiae Graecae Parte I. p. 8. Idem tamen τοῦτον δς tenuit in Herodoti editione.] Statim ἡμιόνων ἡ μὴν [l. 4.] unicam Zopyro εἰσεφόρον mulam relinquit; quod in locuplete Persa tenue nimis et vix credibile. Sustuli propterea articulum, magna msstorum conspiratione iugulatum. Mularum partus in Italia et Babylone portentum erat; in Africa, Cappadocia, aliisque orbis tractibus minime; quae pariebat, animal sui generis erat, ut Plinius ex Theophrasto Hist. Nat. lib. VIII. 44. Inspice Sam. Bocharti Hieroz. lib. II. 20. WESS.

6. εἶδε τὸ βρέφος) Sequitur Poëtam. Scholiastes Sangermanensis: βρέφος ἐπὶ ἀλόγου ζώου, Ἡρόδοτος Γ'. ὁ Ποιητής βρέφος ἡμίονον κύνισσαν Ἰλ. ψ'. 266. Sequitur eundem Opiian. Halieut. V. 464. σκύμνος αἰετῆς ὀλίγον βρέφος, ubi felix memoria Rittershusium destituit. βρέφος ἐλάφου, seu ἐλφαντος potius, Aelian. Hist. An. XI. 25. [Conf. VALCK. ad III. 109, 13.] Ἀπείπας τοῖσι δούλοισι [ead. lin.] illaudatum esse non debet: servus Zopyrus taciturnitatem iniungere, non temere omnibus, qui pullum viderant, potuit. Ἰδοῦναι ex laxiore venit interpretamento. WESS.

Ibid. τοῖσι ἰδοῦσι) Corrector antiquae versionis e Valla δούλοισι rectius obtulisset lectoribus, adfirmatum a Cod. Arch. quodque si plures praeferunt, Herodoto fortasse restituetur. Quod sequitur Babylonii dictum, [l. 8.] urbem expugnatum iri, quando parerent mulae, Zopyro videbatur ominosum, nec sine numine prolatum, σὺν γὰρ θεῷ ἱκεῖνον εἰπὼν. [l. 11.] Idem illud Herodoto dicitur IX. 90. κατὰ συντυχίην, θεῷ ποιῶντι, forte fortuna, Deo rem dirigente: ἔκ τινος δα-

μερίου συντυχίας Iamblichō Vit. Pyth. §. 115. Nam secundum veteres providae Dei curae suberat etiam quae Fors dicebatur, sive *Fortuna*, Τύχη. Herod. p. 225, 1. [lib. IV. c. 8. extr.] p. 320, 21. [V. 3. et 92, 56.] arridebat puerulus δῖον τύχην, forte quadam divinitus Livio l. 4. ubi vid. I. F. Gronov. Graecis in eundem teruntur usum formulae κατὰ θεόν, κατὰ δῖον, κατὰ δαίμονα, κατὰ τύχην. Postremum dederat corrector in Cod. Cantab. Lucae Ev. x, 31. pro κατὰ συντυχίαν, forte fortuna, quam inhumano Deus obtulerat sacrificulo: κατὰ δαίμονα Herod. l. 3. κατὰ τύχην τινα καὶ δαίμονα, Demosth. p. 652, 51. κατὰ δῖον, Aristoph. Eq. vs. 147. non sine numine, Berglerus. κατὰ θεόν γάρ τινα ἔτυχον καθήμενος, est in Platonis Euthyd. pag. 272. E. σὺν θεῷ prae aliis frequentat Dei reverentissimus Xenophon; an et in hunc aliquibi sensum adhibeat nunc non commemini. VALCK.

CAP. CLIV. 6. αἱ ἀγαθουργίαι) Ita dederat, Infra cap. 160. Ζωπύρου δὲ οὐδὲς ἀγαθουργίην Περσίων ὑπερβάλλειν. Licham τῶν ἀγαθουργῶν Spartanorum laudavit lib. l. 67. Mox [l. 7.] Reist. ἄλλω μὲν ὦν οὐκ. Mihi ἄλλω μὲν νυν οὐκ, ex schedis, longe est potius. WESS.

7. Ἄλλω μὲν οὐκ ἰφράζετο etc.) Quum et nexus orationis illam requirat, et duo saltem Codices subministrant, voculam suam recipiet Herod. ex aliis praeterea Codd. quod ex Diss. constat Herod. p. 103. Ἄλλω μὲν νυν οὐκ ἰφράζετο ἔργον δυνατόν εἶναι μὴ ὑποχειρὴν ποιῆσαι. Prorsus ista perverserat Valla, non animadverso, quantum ab ἰφράξ significationi virtute distaret ἰφράζετο. Diversa Portus bene disparavit. Φράζεσθαι notat considerare, vel animadvertere, Grammaticis vulgo redditum σκοπεῖν, Eustathio, βουλευτικῶς σκοπεῖσθαι. Poëtis illud usitatum est quibusvis; non item Scriptoribus orationis solutae, nisi Ionica utentibus Dialecto. Φράσασθαι et φρασθῆναι, ἐπιφράσασθαι, ἐπιφρασθῆναι, et καταφρασθῆναι, in eundem paene sensum adhibentur Herodoto; cuius illud etiam venustum est quod sequitur [lin. 10.] ἐν ἰλαφῇ ποιοσάμενος. Contra l. 118., θυγατρί τῇ ἐμῇ διαβεβηκμένῃ οὐκ ἐν ἰλαφῇ ἐπαινῶμαι, apud filiam male me audire moleste ferebam; est enim idem ac χαλεπῶς ἰφροῦ. (ἀπειρημένος Xenoph. pag. 286, 30.) Apud elegantiores occurrunt similes locutiones: ἐν ὑμῶσι, in facili, et non in facili, οὐκ ἐν ὑμῶσι: hoc in Thesee posuit Eurip. illud in Iph.

Aul. vs. 969. ἐν ἀσφαλί, Hec. 980. οὐκ ἐν ἀσφαλί, Hippok. vs. 785. Thucydidea ἐν ἀσφαλί et ἐν ἐπικινδύνῃ in tuto et in periculo vertit Nepos. Theocrito XXII. vs. 212. iam olim restitui: Οὕτω Τυνδαρίδαις πολεμισδόμεν οὐκ ἐν ἑλαφρῇ. VALCK.

8. δυνατός εἶναι μιν ὑποχειρὴν ποιῆσαι) Recte de Prexaspē cap. 66. τὸν υἱὸν ἀπολαλιμέναι αὐτοχειρῇ, et cap. 74. αὐτοχειρῇ μιν ἀπολέσας, qui suis manibus Smerdin obtruncarat. Verum urbem αὐτοχειρῇ aut αὐτοχειρὴν ποιῆσαι quis in ea occupanda scripsit unquam? Noster I. 106. καὶ τοὺς Ἀσσυρίους ὑποχειρίους ἐποίησαντο: et magno numero alii. Merito consentiunt scriptis libris viri docti. WESS.

CAP. CLV. 1. βαρὺς ἦναι) Formam verbi Ionicam Herodoti agnoscent studiosi, nec minus ἔκ τι τοῦ θρόνου πηδήσας Vind. et Eustathii: id sane commendare se potest et compositi auctoritatem deprimere, si quae necessitas. Plutarchi τῶν παιδῶν τὸ πρεσβύτερον ἀποπνέοντων - ἀπὸ τοῦ τήλους - ἔβησαν αὐτό, T. II. pag. 823. A. recepto accedit. [Equidem, quid huc faciat Plutarchi locus, non video.] Quam vero magnus Poëtae explanator in οὐκ ἔστιν οὗτος [lin. 5.] adumbrationem Odys. ζ. 291. animadvertit, arcessita videtur. WESS.

7. δεινόν τι ποιούμενος) Vertamus ista in aliam phrasin idem significantem: αἰσχρὸν ἡγούμενος vel χαλεπὸν, ἢ Ἀσσυριοὶ Περσῶν καταγελάσσουσι. Rogo, non illos vulgarum lectionum semper defensores, sed genii sermonis peritos, atque utentes in his libertate moderata Criticos; an hic dici possit αἰσχρὸν τι ἡγούμενος vel τιθέμενος? Qui negabunt, eandem hic esse rationem fatebuntur, literamque π sequentem hic atque alibi peperisse minus commodum illud τι. Δεινόν vel δεινὰ ποιήσασθαι, sequente vel infinitivo, vel si, Herodoto frequentissimum, invenitur apud quosvis scriptores Atticos; horum loca quibus fuerint ad manum, negabunt et illud, in Thucydide recte scribi οἱ Ἀθηναῖοι δεινὰ ἐπιδόν, p. 343, 29. in Luciano δεινὰ ἐποιοῦ ἀδικεῖν, T. II. p. 542, 21. ἐποιοῦντο et ἐποιοῖτο requirit usus. VALCK. — Voculam τι, inmerito. puto suspectam Viro docto, communi consensu libri tenent omnes. Quod de legitimo usu verbi ποιεῖσθαι in ista dictione eiusque similibus ab Eodem monetur, verissimum est illud: quidem: nec tamen idcirco utique corrupta et haud cunctanter cor-

rigenda pronunciare audeam ea veterum loca, ubi in activam verbi formam libri omnes consentiunt, veluti illa a Viro doctissimo citata ex *Thucyd.* lib. V. c. 42. et ex *Luciani Toxari* s. de Amicitia c. 33. Quo etiam referendum quod apud Nostrum consentientibus libris legitur II. 121, 96. *δεινὰ ποιεῖν*. S.

[12. οἱ πολέμιοι παραστήσονται) Vide Adnot. ad III. 13, 9. ubi pag. 13. l. 8. me invito in nonnullis huius editionis exemplis κατεστήσαντο pro παρεστήσαντο positum est. S.]

13. κῶς οὐκ ἐξέπλωσας τῶν φρενῶν;) Videbatur olim Codicum ἐξάμβλωσας patronum habere *Aristophan.* Nub. vs. 137. καὶ φρενίδ' ἐξήμβλωκας ἐξευρημένην: at parum iuvat. Ridetur a Comico Socrates eiusque mater ob cogitationem quasi per abortum mente expulsam. Darius vero motam Zopyro rationem exprobrat, stultitiae caussam. Ἐξαμβλώσαι τῶν φρενῶν in animi et sapientiae abortu, audacius dictum. Vulgati translatio receptior. *Suidas* in Καταχόρδῃσιν: Εἶτα τῶν φρενῶν ἐξέπλευσε: quae *Cleomenem* fortasse tangunt, derivata ex *Theopompi* Epitoma *Herodoti*, ut dicam alias. *Noster* lib. VI. 12. εἰτινὲς παραφρονήσαντες καὶ ἐκπλώσαντες ἐν τοῦ νόου. Iterum ap. *Suid.* οἱ δὲ ἐκπλεύσαντες τῶν φρενῶν. Vide et Ἐκπλεύσειν. Tales dictionum e re nautica figurae in maritimis civitatibus, qualis *Ioniae* potior pars et *Attica*, nunc *Britannorum* et *Belgarum*, creberrimae. Conf. lib. V. 92, 6. *WESS.* — Nescio quid sit quod ex V. 92, 6. tamquam huc pertinens spectaverit *Vir doctissimus*, nisi forte verba ista, V. 92, 111. παραπλήγῃ τι καὶ τῶν ἰωυτοῦ σινάμωρον. S.

Ibid. κῶς οὐκ ἐξέπλωσας τῶν φρενῶν;) Sanum-ne te credis esse, (Terentiana sunt) qui facie foede deformata sic te ipse laceraveris? Prima forte specie minus attento placere poterat *Galeo* laudata Codicum lectio ἐξάμβλωσας. Suum etiam solus facile tueretur *Noster* VI. 12. ubi de se *Iones* ipsi παραφρονήσαντες καὶ ἐκπλώσαντες ἐν τοῦ νόου: hi quidem, a teneris adsueta mari, personae convenienter loquuti; de *Dario*, quem sic facit hoc tempore loquentem, dubitari potest. Ab *Herodoto* mutuatus, de *Spartia* *Cleomene* dixit *Pausan.* in *Lacon.* p. 211. ult. ἐξώρμει τὰ πολλὰ ἐν τοῦ νόου: ubi vid. *Kühn.* *Suidas* duo servavit incerti fragmenta, in Ἐκπλεύσαντες, ἔξω γινόμενοι. Οἱ δὲ ἐκπλεύσαντες τῶν φρενῶν εἶτα

ἐνὲ ἐλθόντο' etc. Demosth. de Falsa Legat. p. 244. ἔγω δ' αὐτῆς οὐτα - - ἡ γυνή. Cicero de Div. II. 55. a mente atque a se ipse discessit, ἐξέστη. vid. Tusc. III. 5. et IV. 36. iratos (ira furor brevis est:) proprie dicimus exisse de potestate, id est - de mente. Ex mente avolare propius accedit ad Herodoteum enavigare. Theocritus II. 19. Θίστυλι διδαλία, πᾶ τὰς Φρίνας ἐκπεπότησας; quis te malus abstulit error? Idem Eid. XI. 72. ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾶ τὰς Φρίνας ἐκπεπότησας; O Corydon, Corydon, quae te dementia cepit? Virgil. Ecl. II. 69. In his memini cum me paene decepisset Homericum, in Od. σ'. 326. σὺ γὰρ τις Φρίνας ἐκπεπότησας ἐσσί. Herodoteum ἐξήλωσας τῶν Φρενῶν forte cui moveat suspicionem in Theocrito scribendum: πᾶ τὰς Φρενὸς ἐκπεπότησας; ego vulgatum retinuerim. Eurip. Electr. 175. Οὐκ ἐπ' ἀγλαΐαις, Φίλαι, θυμὸν - - ἐκπεπότημαι. VALCK.

[16. ἢν μὴ τῶν σῶν δέσῃ) Monuit vir doctus, (non commemini quis,) perperam vulgo ista verti, nisi tu tuis desis; nude oportuisse nisi tu desis: nempe τὰ σὰ idem valere ac σὺ, quemadmodum τὸ ὑμέτερον VIII. 140. 11. monente ibi Valckenario, idem valet ac ὑμεῖς. Quoniam vero ad τὰ σὰ intelligitur μέρη, possis latine ad verbum reddere, nisi tuae defuerint partes. S.]

22. τῆς οὐδεμίνῃ ἔσται ὦρεη) Ad huius scribendi normam idem esset, τῆς μηδεμίνῃ ὦρεν ἔξεις, aut οὐδεμίνῃ ὦρεν ποιήσεται. Rem parvi pendere, vel nihili, sic dicebatur Ionice. ὦρεη, et veteribus Atticis ὦρα, curam notabat: veteres dico, neque enim apud alios illud invenietur, et ne apud horum quidem imitatores elegantiores Aristiden aut Lucianum; nam non sunt, non certe videntur esse, Luciani libelli de Astrologia et de Syria Dea, in quibus etiam occurrit illud Ionicum T. II. pag. 372. et T. III. pag. 466. vid. P. Leopard. Em. VI. c. 21. Bergler. ad Alciph. p. 112. Theocritus IX. 20. ἔχω δὲ τοι οὐ τόσον ὦραν χρίματος. Soph. Oed. Col. vs. 377. [al. 399. Br. 386.] Putas-ne ἰμοῦ θεοῦς ὦραν τιν' ἔξιν. Ib. vs. 292. [al. 304. Br. 300.] Ἡ Φρονίδ' ἔξιν. Correctionis eget vers. 270. [al. 282. et 277. ed. Brunck. qui Valckenarii nutum secutus, ὦραν pro μοῖραν correxit, et τῶν θεῶν pro τοῦ θεοῦ.] Saepius a librariis depravatum latet hinc factum Πελωρεῖν. Contrarium dicitur ὀλγωρέως ἔχειν Isaeo, Lysiae, ceterisque; ἐν ὀλγωρέᾳ ποιεῖσθαι, Thucydidi p. 240, 77. Athe-

nis dum dirissime pestis grassabatur p. 131, 83. [II. 52.] ὑπερβιαζομένου τῷ κακοῦ, οἱ ἄνθρωποι - ἐς ἐλγυσίαν ἐτράποντο καὶ ἱερῶν καὶ ὁσίων. Lucretius expressit VI. 1274. Nec iam religio, Divum nec numina magni Pendebantur; enim praesens dolor exsuperabat: nec mirum; nam et in tali calamitate Νοεὶ τὰ τῶν θεῶν, οὐδὲ τιμᾶσθαι θέλει. VALCK.

27. διαλείπων ἔκτος ἡμέρας) Haud scio an διαλείπειν msstorum edito posterius sit: quae consequuntur illi favent. Hoc certius, κατὰ τὰς Χαλδαίων Scriptoris fuisse. Quid enim Chalcidenses ad Babylonem? Adfines Babylo-niis Chaldaei, hinc portae nomen. Fons erroris ex librari-orum, Χαλκιδίαις et Χαλδαίους permiscendum, turpi licentia; qua de querelae Rutgers. Var. V. 6., Voss. ad Catull. p. 210., Alberti in Hesych. Βούδιος, Küster. ad Iamblich. Vit. Pythag. p. 128., tum in Diodor. T. I. p. 664. Optime eorum lapsus Casaubonus, Pavius, Reiskius adnotarunt. WESS.

39. τὰ δὲ ποιεῖν) Quorsum τὰδε illud? an ad ipsius αὐτομολίαν; verum eius in consortionem Persae non venerunt. Scripsisse τὰ δὲ ἰ arbitror, aut cum Abreschio τὰ δὲ ποιεῖν, quae ut fiant, res requiret. Sic bene Zopyri oratio pergit, et unius est mutatio aut accessio litterae. Formulam illustrat Hemsterhus. ad Luciani Timon. cap. 43. WESS. — In nostra Var. Lect. ad h. l. pro „commenda-“, verat Valck.“ scribi debuerat „commendaverat Wess. „cum Valck.“ S.

Ibid. τὰ δὲ ποιεῖν) Hic unicum saltem liceat adiicere lineolam, ut legatur τὰ δὲ ποιεῖν. τὸ δ' ἐνθῦτον ἐμοὶ τι καὶ Πέρσης μελήσει τὰ δὲ ποιεῖν. VALCK.

CAP. CLVI. 1. ἐπιστρέφοντας, ὡς δὴ etc.) Postrema vocula notat scilicet; viris doctis saepe neglecta fraudi fuit. Veterum interpreti attendendum est et ad minutissimas fibrillas, quippe quae suam singulae vim indant orationis membris. De Zopyro Polyaeus VII. 12. ἦεν αὐτόμολος, ὡς ταῦτα δὴ ὑπὸ Δαρίου παθών. VALCK.

2. ὄροντες cur redierit, dictum II. 148. WESS.

4. ὀλίγον τι παρακλιναντες) Portae valvarum alteram aliquantulum aperientes; ut adulterae in Comici Eip. 981. καὶ γὰρ ἐκείναι παρακλινάσαι - παρακύπτουσι. Solet hoc et ἀνο-κλινεῖν, Poëtae Iliad. I. 752. exemplo, in foribus patefacien- dis versari, ut in Vit. Hom. c. 33. Mox [l. 8.] τοὶ νεῖα τῶν

Βαβυλωνίων, magistratus, Valla; curiam Portus, exiguo discrimine. Senatus populusque Babyloniorum innuitur. WESS.

8. ἐπ' αὐτὰ) Scribi malim, καταστάς δὲ ἐς αὐτὰ, id est ἐς μέσον αὐτῶν, stans in concilio vel curia Babyloniorum. Dicuntur enim deduxisse Zopyrum ἐπὶ τὰ κοινὰ τῶν Βαβυλωνίων. Ciceroni sic usurpantur commune Milyadum, commune Siciliae etc. ut Graecis τὸ κοινὸν τῶν Ἀρκάδων, τῶν Θητταλῶν etc. commune concilium Asiae, Gellio Noct. Att. II. 6. Commune Graeciae concilium, τὸ κοινὸν συνέδριον τῶν Ἑλλήνων, ab Amphictyonum concilio probe distinguendum, variis fuit in urbibus, dum pro re communi bella gerebant. Recentioris est aevi illud nobile συνέδριον Ἀχαϊκόν, et τὸ Αἰτωλικόν. Rarius est in talibus κοινὸν βουλευτήριον, quod habet Demosthen. p. 151. et 152. Secundum Herod. I. 170. prudentis consilii Thales fuit Ionibus auctor, quo suadebat, ut Iones constituerent ἐν βουλευτήριον. VALCK. — Ut hic καταστάς ἐπ' αὐτὰ, scil. τὰ κοινὰ, simillima ratione VIII. 79, 5. αὐτ' στάς ἐπὶ τὸ συνέδριον. Nempe στάς et καταστάς non solum significant stans, sed et constitutus, productus, introductus; ἐπὶ vero est ex adverso, contra, coram. Conf. ad IV. 72, 25. notata. S.

CAP. CLVII. [14. ἐπιλαβόμενος τῶν Βαβυλωνίων) Intelligence ὅσους ἔχρην, ὅσους ἐβούλετο, aut tale quidpiam. S.]

17. εἶχον ἐν στόμασι αἰνέοντες) Ultimum noli redundans arbitrari. Miltiadem, Parno reducem, ἔσχον ἐν στόμασι Athenienses, non utique laudantes, lib. VI. c. 136. Ἐργασίαντες ἡμέρας [l. 18.] alii explicant. Sequor quod msssti liberaliter offerunt neque scriptori displicet. WESS.

20. πάντα δὲ ἢ ἐν τοῖσι etc.) Dictionem istam uberri-
me docti viri Des. Heraldus in Martial. lib. I. Epigr. 69.,
Berglerus ad Alciphron. lib. II. p. 236. et illorum copiis ad-
iutus Io. Iac. Wetsten. in S. Paulli I. ad Corinth. xv, 26.
explanarunt. [Praepositionem ἐν, quam quidem nullo in-
commodo tenent libri omnes, abesse maluit Valck. ad VII.
156. conf. Herman. ad Viger. Adn. 95. num. x.] Στρα-
τάρχης munitus Herodoti est praesidio lib. VIII. 44.
Mediceo nihil illic novante, tum Aeschyli ap. Athen. I.
pag. 11. καὶ ταξιάρχης, καὶ στρατάρχης, καὶ λόχους ἑτα-
ῖα, (optime postrema Valcken. ad Phoeniss. vs. 549.) et
Philonis Iud. contr. Flacc. pag. 981. Pindarus Isthm. Od. V.

30. στρατάρχον habet et στραταρχίας Philo in Fragm. T. II. pag. 644. Στρατιάρχην tamen maluit *Basilius Seleuc.* Mirac. S. Theclae lib. II. 4. Diversior vocabuli origo hanc peperit variationem. WESS.

CAP. CLIX. 4. ἐποίησε τούτων οὐδέτερον) *Berosus*, *Cyrum* τὰ ἔξω τῆς πόλεως τείχη κατασκευάσαι ap. *Ioseph.* c. Apion. I. c. 20. affirmans, in errore haerebit, si τείχη moenia, quae urbem incingebant stupendi operis, signavit. Posunt alioqui τείχη τὰ ἔξω τῆς πόλεως, arces extra urbem munitiores, iussu Cyri disiectas, indicare. Ex *Xenophonte* et *Herodoto* adparet, *Babylonios* victoris Cyri clementiae debuisse multa; acerbiores, ob rebellionis consilium, expertos esse *Darium*, paullatimque urbem, sed lento gradu, devenisse in perniciem, toties divino impulsu ab *Esaia*, *Ieremia* et *Prophetarum* aliis, in oraculis propositam. Erudita sunt et digna cognitu *Cl. Camp. Vitringae* observata in *Iesaia* c. XIII, 19. p. 419. WESS.

12. γυναῖκας ἐς Βαβυλῶνα κατιστάναι) Quod si usus τὴν γυναῖκα poneret, quemadmodum τὴν ἵππον pro equitatu, in *Florent.* et aliorum scripturam ire fortasse possem: at is deficit. Haud vero scio, an prorsus inconcinnum *Arch.* ὅστις πέντε μυριάδες τὸ κεφάλ. sit. Solent enim ita: *Lysias* Or. Parent. c. 7. *Xerxes* ἔπειλε πέντε μυριάδας στρατιῶν. Simile *Iosephi* Bell. Iud. IV. xi, 3. πᾶσα δὲ στρατιὰ μυριάδες τρεῖς ἀνδρῶν: nec discrepat *Epist.* ad *Hebr.* c. xii, 22. ἀλλὰ προσελθῶτε -- καὶ μυριάσιν ἀγγέλων πανηγύρε: ubi μυριάδων qui legunt, ut *Spencerus* in *Origine*, caussa cadunt. Vid. lib. VII. contr. *Cels.* p. 714. et lib. IV. περὶ Ἀρχ. p. 183. WESS. — Non solum non inconcinnum, sed propemodum unice veram mihi videri illam codicis *Arch.* scripturam, in *Var. Lect.* significavi. S.

CAP. CLX. 6. γνώμην τήνδε) Dictum celebre et praeclarum, sed varie habitum. *Polyaenus* lib. VII. 12. consentit *Nostro.* *Plutarchus* *Apophthegm.* p. 173. ἱκατὸν Βαβυλῶνας, *Lucianus* *Iov. Trag.* c. 53. μυρίας: totidem *Codex Proverbior.* *Vaticanus* apud *Schottum* ad *Zenob.* Cent. IV. 9. Ita crevit eundo. WESS.

Ibid. γνώμην τήνδε) Veri nominis Rege dignam sententiam ad mentem expressit *Herodoti* *Polyaenus* VII. 12. ubi capta *Babylone* *Darius* ἐκείνο δὴ τὸ λαμπρὸν ἐφείλετο· ἀλλ'

οὐδὲ τίποσι Βαβυλῶνας ἔχειν ἐβουλόμην ἂν, ἐφ' ᾧτε ὅραν τοιαῦτα παθόντα Ζώπυρον. Comica licentiā Iupiter in fine Iovis Trag. Lucianei T. II. p. 701. egregium illud de Zopyro Darii dictum collaudans, Talem, inquit, ego quoque mallem unum habere defensorem, qualis est Damis, ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν. Quae de diversis dicta legerat Dariis Plutarchus, ut opinor, olim eodem in loco adnotata, postea veluti de uno eodemque Zopyro prolata, (hinc saepius erravit:) deposuit in Apophthegm. p. 173. A. Illud de granis mali granati, quot numero Megabyzos, sive milites egregios atque imperatores, sibi Darius optabat, reperitur apud Herod. IV. 143. Tot Zopyros, sive viros consilio praestantes, non desiderasset Darius. VALCK.

13. δὲ ἐν Αἰγύπτῳ etc.) Sub Olymp. LXXX., regis Artaxerxis tempore; quod Thucyd. lib. I. 109. et Diodorus lib. XI. c. 74. et 76. docent. Idem Megabyzus Polym. c. 82. inter Xerxis duces. Filius Zopyrus Xerxe rege virili erat aetate lib. IV. 43. Fugisse Athenas, damnata Artaxerxis obedientia, non multis ab Atheniensium in Aegypto clade et inpetrata abeundi a Megabyzo venia annis videtur: hinc illi cum Atheniensibus amicitiae consociatio. Lege Ctesiam, Excerpt. c. 42. WESS.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM QUARTUM.

CAP. I. [Lin. 1 seq. ἐγένετο ἐπὶ Σκύθας αὐτοῦ τοῦ Δαρίου Ἰλίου] Vulgatum olim αὐτοῦ *Valla* non expressit: ipse *Darius* posuit Gronov. similiterque *Larcher*, *Darius marcha en personne*. At ipse etiam ad oppugnandam Babylonem erat profectus: quare dirimendam illam vocem esse iudicavi. Aliam nunc iterum expeditionem suscepit, nempe in Scythas; quam iam olim animo agitaverat. S.]

6. ὑπῆρξαν ἀδίκως) Docte et large hoc de genere *Valcken*. ad *Phoeniss*. Tragici p. 533. Verba Historici ex interpositis pluribus videntur turbatiora, considerata aptandaque ὑπῆρξαν ἀδίκως, καταπαύσαντες τῆς ἀρχῆς Μύδους, ut structura procedat. Rem lib. I. 103, et 105. exposuit. WESS.

16. ἐφοίτειν παρὰ τοὺς δούλους) Longa expectatione virorum *fessae* -- servis ad custodiam pecorum relictis nubunt: *Iustinus* II. 5. Sicuti mulieres παρὰ ἀνδρας, sic viri φοιτᾶν dicuntur *Herodoto* παρὰ γυναῖκας. Huius generis collegit *Herodotea* Clar. Gronov. ad p. 130, 5. [Vide Adnot. ad II. 115, 18.] Quae hinc tamen distent, similia quaedam leguntur apud alios: *Ischomachus* apud *Xenoph.* Oecon. p. 487, 17. Uxor, inquit, vir annos nata quindecim ἦλθε πρὸς ἐμὲ. Irata marito *Iuno* noluit φοιτᾶν εἰς τὸ αὐτὸ, ut scribit *Plutarch.* *Eusebii* Praep. III. p. 85. D. *Pausan.* X. p. 868. γυναικῶν ὀπίσθαις εἰς τὸ αὐτὸ Ἡρακλῆα ἀφικέσθαι λέγουσιν. VALCK.

CAP. II. 1. τοὺς δὲ δούλους -- πάντας τυφλοῦσι) Grammatici *Aristophanis* μελογῶν interpretantur τυφλοὺς, finguntque Scythicam ex *Herodoto* nationem, his eius verbis ad *Equit.* vs. 957. abusive. *Plutarchus* alludit T. II. p. 440. A. ἰκτινοὶ μὲν γὰρ, (Scythae,) ὥς φησιν Ἡρόδοτος, τοὺς οἰκίτας ἐκτυ-

φλαύειν, ὅπως παραδῶσιν αὐτοῖς: quorum ultima sine dubio sunt corrupta. *Guil. Canterus* Nov. Lect. lib. IV. 25. ὅπως παραμείνωσιν aut ὅπως γάλα δονῶσιν reponit: posterius a *Turnebo* probatum non mihi iniustum videtur, si quidem ita [apud *Nostrum*] post pauca. *WESS.*

7. Φυσσεωμένας) Scribi malim, Φυσσεωμένης τῆς ἵππου, ex *Athen.* IX. p. 399. c. ob vocem οὐδαρ haec citante. *Leopardus* adtigit *Em.* VI. c. 20. Proxima, mihi quidem satis obscura, respicit *Plutarch.* T. II. p. 440. A. Ὁ μὲν τῶν ἄλλων ἀπολαύων τεχνῶν μάθησιν, ἀρετῆς δὲ ἀναρῶν, τούτωντιον ἔδωκε τοῖς Σκύθαις ποιῆν· ἐκείνοι μὲν γὰρ, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος, τοὺς οἰκέτας ἐκτυφλοῦσιν, ὅπως παραδῶσιν αὐτοῖς. Quae prostant in *Plut.* diversae lectiones, *Turnebi* sunt et *Vulcobii* pleraeque conjecturae; hic melior illa videtur *G. Canteri* Nov. Lect. IV. c. 25. corrigentis, ὅπως παραμείνωσιν αὐτοῖς. *VALCK.* — Eandem apud *Plutarchum* emendationem probavit *Wyttenbach*, eumque laudans *Hutten*, T. IX. p. 389. De scriptura, quam ex *Athenaeo* laudavit *Valck.* vide quae in *Var. Lect.* monuimus; et adi, si vacat, *Animadverss.* nostras ad *Athen.* T. V. p. 209. Quod de genitalibus equarum sufflari solitis, quo facilius lac emulgeri patiantur, narrat *Scriptor*, simile quid in australi Africae promontorio vaccia fieri, quae, postquam ademptus illis vitulus est, lac dare recusant, narrat *Kolb* in Capite Bonae Spei hodierno, (*Norimberg.* 1719.) p. 460. S.

9. περιστίζαντες κατὰ τὰ ἀγγύια τοὺς τυφλοὺς) In diversissima describentium opinione, περιστίζαντες; inventum ab *H. Stephano* ex mssis, omnium planissimum: ad mulcralia coecos collocantes. Tale alia in re lib. II. 121. καὶ ταύτας περὶ τὰ ἀγγύια, ἐν τοῖσι τὰ χρέματα ἵπῃν; στήσαι. *Aldinum* περιστίζαντες et aliorum περιστίζαντες idem, sed confusis pro more vocalibus. Qui prius circumpositos venterunt, in errore haeserunt; aliud requiritur, et περιστήνω dubiae est sanitatis. *Περιστίζαντες* *Gronovius* varie explicat: conpungentes ad vasa non intelligo. Valere si debet, non aliud fuerit ac περικυλῶσαντες, circumdantes et collocantes, et quidem ex περιστήνω ob *Hesychium*. [Nisi pro περιστίζαν apud *Hesych.* et *Suid.* περιστίζαν legendum: ut cum *Küstero* ductus *Hesychii* editor suspicatus est.] Iuvat ad speciem περιστίζαντες καὶ ταύτοις τὸ τεῖχος lib. IV. 202. *Reiskius* ex π-

μερίξιν arcessit, in orbem ponendi notione, originatione usum et exemplis, mihi admodum dubiis, ad Imp. Constantini Porphyrog. Cerimon. p. 150. WESS. — Iterum idem Reiskius in Animadvv. editis ad hunc locum: „περιστρί-
„ξαντες, ait, idem est atque περιστήσαντες, ut in Notis ad „Constantini Cephalae Anthologiam p. 274. demon-
stravi.“ S.

14. οὐ γὰρ ἀρόται εἰσι, ἀλλὰ νομάδες) Quid hic adeo sibi velint ista, nondum exputo; nam fuerunt et secundum Herodotum Scythae Ἀροῖται dicti, et saepe distinguuntur Scythae Νομάδες, et Γεωργοί. VALCK. — Nempe nonnisi nomades (i. e. pastores) Scythae excaecant servos: agro colendo caeci parum habiles erant futuri.. S.

CAP. III. 8. ἀντικατιζόμενοι) Quoniam infestiores experitur Aldinum ἀντικατιζόμενοι plures, etsi ex ἱζῶ propagari potuerit, et similis haud pauca formae existent in Musis, illud ex Vind. praetuli, recursurum lib. V. 1. Ἀντικατιζόμενοι ex Medic. futuri potestate non quadrat. Ali-
bi ἀντίαι ζῶντο τοῖς κατιούσι lib. VI. 77. IX. 26. De fossa, qua regionis aditum servi intersepserunt, nonnulla Ampl. Bouherius Diss. Herodot c. 6. minus accurata. [item Vossius ad Melam p. 803.] Vide huius libri c. 20. et 28. et Imp. Constantinum Porphyrog. qui terra oppletam suo fuisse tempore testatur, de Administr. Imper. c. 42. WESS. — In nostra Var. Lect. perperam „ἀντικατιζόμενοι Ald.“ positum video, quum oportuisset „ἀντικατιζόμενοι Ald.“ S.

15. λαβόντα δὲ ἕκαστον τοῦ ἵππου etc.) Polyaeum et Iustinum non sollicito. Culte Claudianus in Eutrop. lib. I. vs. 506. -- non est iaculis hastisque petendus Conscia succumbent audito verberare terga, Ut Scythia etc. ubi bene Claverius. Similes Turxanthi in rebelles minae ap. Menandrum Eclog. Legat. p. 137. Ed. Hoeseh. εἶγε τὴν κατ' ἐπὶ ἱππείαν ἐσαβήρησεν μάστιγα ὡς αὐτὸν; ἐκπεμφθεῖσαν, εἰς τὰ κατώτατα φεύγοντα τῆς γῆς. Sic ea scribenda ex monitu magni Vale-
siii. WESS.

18. μάστιγας ἀντὶ ὅλων) Eustath. haec respicit ad Dionys. vs. 364. Nostri vestigia sequutus est Trogus, Iustin. II. 5. Admonentur Scythae -- verbera in aciem non tela adferenda, omissoque ferro, virgas ac flagella ceteraque servilis metus paranda instrumenta. Probato (Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ Σκύθαι ἰσέλθον

ἐκπαλῖα: Herod.) omnes consilio, instructi sicut praeceptum erat, -- inopinantibus verbera intentant. Sed Herodoti Scythae [c. 5, 1. et 7, 4.] fatebantur, νεώτατον ἀπάντων ἰθύνων εἶναι τὸ σφίτερον: secundum Iustin. II. c. 1. inter Scythas atque Aegyptios de generis fuit vetustate contentio. VALCK.

CAP. V. 1. Ὡς δὲ Σκύθαι λέγουσι) Emendabat Cor. de Ραυῶ Οἱ δὲ Σκύθαι, oblitus Herodoteae consuetudinis, copiose a Porto in Ὡς Lex. Ion., ne Stephanum de Dialect. p. 138. advocem, declarata. [conf. Adn. ad I. 58, 7. et ad III. 56, 5.] Numerant Scythae a Targitao, primo nationis suae rege, mille annos ad Darii expeditionem c. 7. Illa anno Per. Iul. 4206. congruit. Consequitur, ut gentis in Israëlitarum ex Aegypto abitum primordia incurant circiter. WESS.

8. Λιπρόξαιν) Sit-ne hoc an Νιτόξαιν [aut Λιπόξαιν] verius, dicere non habeo: barbara mihi, forsā et aliis aunt. Prorsus autem credibile fit, Colaxem Scytham Valer. Flaccum lib. VI. 48. hinc adscivisse, uti et Vossio visum. Mox ἐς γῆν τὴν Σκυθ. [lin. 12.] non male schedae veteres. [Nempe sic Arch. et Vind. quod in Var. Lect. adnotare neglexi.] Memini antea ostendere, Scriptorem in similibus hunc morem plerumque sequi. Conf. c. 8. et 99. WESS.

16. τὸν χρυσὸν ἀπώσασθαι) Nimium hoc videtur. Schedarum ἀπαλλάττεσθαι non displiceret, modo καιομένου τοῦ χρυσοῦ scripssissent. Certius manet, κατασβῆναι Herodoti fuisse. Aurea illa ποιήματα, coelo lapsa, adeuntibus regiis iuvenibus ardoris speciem praebuerunt et flammae: prodigio perculsi abeunt: tertio accedenti cessat flamma, extinguiturque. Haec clara. Καταστῆναι si velis, oportet liquesfacta difflexerint prius: ubi tum aratri, iugi, securis, phialae figura? WESS.

Ibid. τοὺς μὲν δὲ καιόμενον τὸν χρυσὸν ἀπώσασθαι) ἀπαλλάττεσθαι codd. mss̄ti, teste Galeo; Valla: ambobus ab ardenti auro summotis: legisse videtur Valla, scripsisse autem Herod. τοὺς μὲν δὲ καιόμενον τοῦ χρυσοῦ ἀπαλλάττεσθαι: et mox, τρίτῳ δὲ, τῷ νεώτατῳ, ἐπιθρόντι κατασβῆναι. VALCK. — Mihi ἀπαλλάττεσθαι ex scholio, quod parum aptum erat huic loco, natum, minimeque sollicitanda videtur vulgata scriptura. Etiam Valla ἀπώσασθαι legisse, et structuram verborum recte in hunc modum accepisse videtur, ut τὸν χρυ-

εὐὸν καϊόμενον intelligeret esse subiectum (quod vocamus) orationis: nempe, aurum ardens illos submovit, repulit, ab-
 terruit; accedente vero tertio extinctum erat. Reiskius τοὺς
 μὴ δὴ καϊόμενον τὸν χρυσὸν ἀπώσασθαι legendum coniecerat. S.

CAP. VI. 5. τοὺς βασιλῆας) Ingeniose Io. le Febvre
 corrigebat τοῦ βασιλῆος. Dixerat Herod. ἀπὸ μὲν δὴ Λευκαῖος
 γεγονέναι τοὺς τῶν Σκυθίων, οἱ Αὐχάται γένος καλίωνται: a
 medio fratrum ortos, οἱ Κατάρχοι τε καὶ Τράσπις καλίωνται:
 tandem addiderat, secundum istam haud aspernandam
 lectionem, ἀπὸ δὲ τοῦ νεωτέρου αὐτίων, τοῦ βασιλῆος, (Re-
 gis videlicet, cui maiores natu fratres ut digniori regiam
 concesserant dignitatem:) οἱ καλίωνται Παραλάται, nempe γε-
 γονέναι τοὺς τῶν Σκυθίων, οἱ καλ. Παρ. Saepenumero sic loqui-
 solet Noster. VALCK. — Vero est similis, fuisse pri-
 mitus τοὺς βασιλῆους, regio Scythas, de quibus c. 56.
 Nam gentis reges non a Colaxaë, sed ab Herculis filio
 Scythia genus derivarunt, c. 10. Non fugit hoc Cl. de Pauw
 sollertiam. WESS.

6. Σκολότους) Is. Vossius Σκολοπίτους, ob Iustini II. 4. re-
 gium iuvenem Scolopitum; Reiskius Σκίτους. Iustini codices
 in regii iuvenis nomine variant, conspirant Herodoti. Qui
 Scotos ante Christi natales memorarit, nemo est. Senecae
 et Flori in Spartiani Hadriano verba qua lite agitentur,
 quis ignorat? Additur, Σκύθας δὲ Ἕλληνας οὐνόμασαν, non
 utique ob tituli Graecam originem, quae nulla: sed quod
 Graeci, qui in coloniis Ponticis inter eos degebant, cum
 admirabilem illorum in sagittando industriam et artem
 cernerent, sagittariosque audirent dici Scythas, id cogno-
 minis toti nationi contribuerint. Durat adhuc vocabulum
 in Scythicae originis linguis, docte a Theoph. Sig. Bayero
 Diss. de Origine Scyth. T. I. Comment. Acad. Petropol.
 p. 391. Illustratum. WESS.

CAP. VII. 6. θυσίῃσι μεγάλοις ἱλασόμενοι μετέχονται
 ἀνὰ πᾶν ἔτος) Scytharum regna tria erant, quorum in
 maximo fatale aurum sollicite asservabatur: curam reges
 impendebant ipsi. Singulis tamen annis et festo quidem
 die ex sacrario efferebatur: id periculum eius ostendit,
 qui festo die aurum habens sub dio dormiret. Quae si,
 uti opinor, intendit, μετέχονται ἀνὰ πᾶν ἔτος, reges arces-
 sunt quotannis, videlicet in suum quisque regnum. Cete-

τοῦτι θυσιῇσι μεγάλας μετέρχονται fuisse satis, uti *ἐπὶ τὶ με-
λιτῇσι μετέρχεται* lib. VI. 69. *Hesychium* iunge in *Μετέρχομαι*.
WESS.— Hanc viri docti interpretationem secutus est
Larcher. At, quo pacto propter adiectas voces ἀνά πᾶν ἔτος
verbum μετέρχονται debeat arcessendi notione accipi, pro-
fiteor me minime percepisse. Nec apud *Hesychium* quid-
quam reperitur, quod pro ista militet sententia: nam
Μετέρχομαι ille non aliter interpretatur nisi, *ἱκανῶς ἱκετεύω*
(ni forsā *ἱκανῶ* *ἱκετεύω* scripsit): *ἰλαστικοί* *ἐπεισέρχομαι*.
Tenui equidem eam sententiam, quam idem *Wesselingius*
in latina versione ex *Gronoviana* tenuerat, his verbis ex-
pressam, placantesque magnis sacrificiis adeunt quotannis:
quam in sententiam *Valla* etiam: placaturque (id aurum)
maioribus hostiis, et aditur quotannis solenniter. Quid sit vero
quod his subiicit *Herodotus*, de eo qui aurum illud habens
obdormiverit sub dio, mihi haud satis liquet. Istud, *διδόσθαι*
δε οἱ διὰ τοῦτο, non eam ob cassam intelligebat *Larcher*,
quod annum hunc ille non esset transacturus; sed propter
hoc ipsum periculum dari praemium illud ei, qui aurum
hoc recte custodivisset, sibi que cavisset ne sub dio obdor-
miseret. S.

14 seq. τὰ δὲ κατ' ὑπερθε πρὸς βορῆν etc.) Frustra in his
corrighendis sudatur: alius νεμόντων ὑπεροίκων, nimis officio-
se: alius τῶν ὑπερβορέων τῆς χώρας, etsi de Hyperboreis, ut
infra testificabitur, nihil dicerent Scythae. Desit nihil
omnino. Neetenda sunt πρὸς βορῆν ἄνεμον τῶν ὑπεροίκων,
quemadmodum τὰ πρὸς βορῆν τῆς ἡπείρου, aliaque lib. III.
102. Περὰ κεχυμένα explicantur infra c. 31. WESS.

CAP. VIII. [5 seq. Γηρυνεῖα δὲ οἰκεῖν, ἔξω τοῦ Πόντου
κατοικημένον, τὴν οἱ Ἕλληνες λέγουσι Ἐρυθρίαν νῆσαν). Si vera
ubique scriptura, debuerunt ista verba ἔξω τ. Π. κατοικ.
commatibus utrimque intercipi, sicut a plerisque Edito-
ribus factum. Et in κατοικημένον consentiunt quidem libri,
nisi quod nonnulli *Paris*. mendose κατοικημένον. (non κα-
τοικημένου, ut perperam in nostra *Var. Lect.* expressum)
praeferunt. At parum commode haec ita posita debent
videri, οἰκεῖν -- κατοικημένον, habitare -- habitantem: vi-
dendumque ne sic scripserit *Herodotus*, Γηρυνεῖα δὲ οἰκεῖν
ἔξω τ. Π. κατοικημένην τὴν οἱ Ἕλληνες etc. Dicunt, *Geryo-
nem* habitasse insulam illam extra Pontum sitam etc. Quem-
Herodot. T. V. P. II.

admodum; ubi de urbe agitur, κατοικηται vel οικηται saepe idem valet atque κείται, sita est; (veluti I. 142, 11. coll. cum vs. 10. I. 193, 11. et alibi;) sic insula. extra Pontum sita perinde ἔξω τοῦ Πόντου κατοικημένη dici potuerit. S.]

7. τοῖσι ἔξω Ἑρακλ. στηλῶν) Inutile ἐπὶ codicum voluntate induxi; feci quoque satis Bouherio et Clerico, viris praeclaris, τοῖσι ἔσω corrigentibus, ad lib. II. 33. [ubi vide quae a Wess. notata sunt.] Erythiae situm longe a Gadibus et Oceano removet Hecataeus, (in Arrian. Ἀναβ. II. 16.) Soylax et Aristoteles ob Epigramma, vitiosum admodum et variantibus coniecturis vexatum a Salmasio, Is. Vossio, Bouherio, cuius super eo Epistola in illustr. Scipion. Massi Gall. Antiq. p. 162. In Oceano iteratur error lib. II. c. 23. WESS. — Vide Vossium ad Melam, III. 6. p. 809 seq. S. Ibid. τοῖσι ἔξω ἐπὶ Ἑρακλ. στηλ.) Equidem illud ἐπὶ librario contribuerim, cuius oculus describentis aberravit ad vicina. Forsan quis Codex scriptus voce carebit, quae mea sententia hac in sede ferri nequit. Recte quoque Valla dederat: Gades, quae sunt extra columnas Herculis in Oceano. Ne scilicet egregium illud omitteretur, corrector voculam ad his interiecit. [Nempe extra ad columnas posuit Gronov. in versione lat.] Non insulae duntaxat extra fretum Herculeum sitae, sed terra quoque continens Europae et Africae, quae hoc freto magis versus Occidentem vergeret, fuisse dicuntur extra columnas Herculis; etiam Herodoto ἔξω Ἑρακληϊῶν στηλῶν: quales Cynesii Celtaeque lib. II. c. 33. ubi notat Wess. Memorat Herodot. IV. 196. Λιβύης χώρον τε καὶ ἀνθρώπους ἔξω Ἑρακληϊῶν στηλῶν κατοικημένους. Insulam Κίρην ἔξω οὖσαν τῶν Ἑρακλειῶν στηλῶν dixerat Palaeph. π. Ἀπιστ. c. 32. emendatus ad Diodori Sic. T. I. p. 222. Idem saepe dicitur de Tartesso, etiam in Append. Vatic. I. Prov. 35. Conf. Herod. IV. 152. Praebent id ipsam formae loquendi proverbiales, Isocrat. Panathen. p. 285. et Aristid. in Aegypt. T. III. p. 597. πῶς οὐκ ἀληθῶς ἔξω στηλῶν καὶ Γαδείρων φησὶ τις ἐπισκώπτων εἶναι σοι τὸν νοῦν; Extra orbem terrarum circumfusam Oceano insulam Gades dicebat P. Scipio Livii XXVIII. 32. Herodotus Ἐρυθρίαν, quam Geryōnes scilicet incoluerit, insulam fuisse scribit πρὸς Γηδείρῳσι τοῖσι ἔξω Ἑρακληϊῶν στηλῶν ἐπὶ τῇ Ὠκεανῷ. De Erythia, Gadibus, et vera Geryonis in Epiro sede, cuius eximias boves Hercules

abegerit Graecus, a Phoenicio, qui columnas erexit, diversissimus, pro eruditione sua Sam. egit Bochartus Geogr. Sacr. Part. II. lib. I. c. 34. VALCK.

12. καταλαβὴν γὰρ αὐτὸν) Prout in versione *Valla* collocavit, vir Doctus ad ordinis ista nativi necessitatem redacta voluit. Dissidet ab huius iudicio *Herodotus*, qui senties minimum ex isto naturali situ verba distraxit, seu ut illa confusa rerum accommodaret perturbationi, sive ut suo singula loco posita gratius aures acciderent; ut adeo mirum sit, qui *Herodotum* triverint ista talia velle mutata. Ubi Longino Sect. 22. §. 1. Ὑπέρβατον esse dicitur λέξεων ἢ νοήσεων ἐκ τοῦ κατ' ἀκολουθίαν κεινημένη τάξις, καὶ οἷον εἰ χαρακτηρὴ ἐκωγώνου πάθους ἀλλοτρίωτος, verborum ordinis commutati primum ponit exemplum Herodotea Phocaeensis Dionysii verba e lib. VI. c. 11. Quae consuetudo scribendi more sequi debebat, ratio *Herodoto* sic saepissime reliquis praemittitur. VALCK.

CAP. IX. 5. Ἐχιδνὰν διφύια) *Eustathius* ad *Periegesein* [vs. 310.] non nominat διφύια, adquiescens in μεξοπαρθίνῳ Ἐχιδνᾷ: [μεγίς ἐχιδνὴ μεξοπ. scribit *Eustath.* non ἐχιδνῇ. De accentu cf. Var. Lect.] scripti Codices mordicus istud tenent omnes, *Herodoteae* abundantiae congruens. Tale *Libanii* de *Chirone*, *Achillis* nutritore, καὶ πανταίρου σῶμα διφύις καὶ τροφία μεξάνθρωπον καὶ τροφὴν ἐξηγρωμένην, in *Basilico* T. II. p. 108. Pertinet huc ex marmore *Farnesiano* apud *Donium* Class. I. p. 34. ΟΥΤΩ ΔΕ, Hercules, ΕΠΙ ΣΚΥΘΙΑΝ ΔΙΑΒΑΣ ΑΡΑ . . . ΜΑΧΑΙ ΕΝΙΚΑΣΕ ΤΑ ΔΕ ΘΥΓΑΤΡΙ ΑΥΤΟΥ ΣΥΤΤΕΝΟΜΕΝΟΣ ΕΧΙΔΝΑ ΤΙΟΤΕ ΑΓΑΘΥΡΕΟΝ ΕΘΕΤΟ ΚΑΙ ΣΚΥΘΑΝ. Sic scribenda, quae a *Sponio*, *Donio*, *Muratorio* mendose publicata. In plerisque utor consensu magni viri *Th. Reinesii*, *Inscript. Cl.* IV. 12. p. 349. et quod nunc conperio, *Ed. Corsini*, cuius eruditus in *Lapidem* commentarius exstat. Quod ille autem mancum ΑΡΑ . . . aut, ut in *Blanchini* schedis, ΑΡΑΣΑΤ . . . ΑΓΑΘΥΡΕΟΝ pingit, non laudo. Quis docuit *Echidnae* patrem fuisse *Agathyrsum*? Latet verum regis nomen; cetera de *Echidna*, *Agathyrso* et *Scythia*, eius et *Herculis* filiis, ab *Herodoto* abesse non debuerunt. WESS.

Ibid. Ἐχιδνὰν διφύια) Coniecturam nonneminis, [is fuerat ipse *Valckenarius*, ad *Euripid.* *Phoeniss.* vs. 1030.]

vocem διφυία proscribentis, Eustathio praetermissam ad Dionys. vs. 310. suo iure reiecit Wesseling. in Diss. Herod. pag. 25. Et certe Sphingis memor eruditulus μεξοπαρθένον aequè addere potuerat ad Herodotea, εὐρεῖν ἢ ἀντρω τινὰ Ἐχιδνάν (cur non ἐχιδνὴν scriberetur aut Ἐχιδνήν?) διφυία, τῆς τὰ μὲν ἄνω ἀπὸ τῶν γλαυτίων εἶναι χυναικός, τὰ δὲ ἐνερθεν, ὄφις. Cecropem ad eandem rationem crediderunt dictum διφυή: atque equis commissos permixtosque Centauros, Διφυή τ' ἄμικτον ἱπποβάμονα στρατόν, Soph. Trach. 1110. Herodoteae memor fabulae Diodorus filio patrem supponit lib. II. 43. μυθολογοῦσι Σκυθαί γηγενῇ παρ' αὐτοῖς γενέσθαι παρθένον, ταύτην δ' ἔχιν τὰ μὲν ἄνω μέρη τοῦ σώματος μέχρι τῆς ζώνης γυναικεῖα· τὰ δὲ κατώτερα ἐχιδνῆς· ταύτῃ δὲ Δία μιγέοντα γεννῆται παῖδα Σκυθὴν ὀνομα. Mela II. 1. Basilidis ab Hercule et Echidna generis principia sunt. Herodotus c. 10. a Scytha Herculis filio γενέσθαι αἰτ τοὺς αἰεὶ βασιλῆας γινόμενους Σκυθίων. Plus semel οἱ καλεόμενοι Βασιλῆῃσι Σκύθαι memorantur. VALCK. — Quod ἐχιδνὴν potius, quam ἐχιδνάν, scribendum Vir doctissimus censuit; non recordatus erat, puto, etiam θάλασσαν et γέφυραν, et similia, dicere Nostrum, non θαλάσσην aut γεφύρην. S.

17. ἐπειὶ γίνονται τρέφεις) Homeri κῆμα τρέφει tractans Eustath. in Od. γ'. p. 128, 17. attulit et Herodotea. Τρέφεις in istis redduntur τέλεισι ἄνδρες: ipse mox Herod. interpretatur, ἐπειὶ ἀνδρωθέντας ἰδοὺ τοὺς παῖδας. Platonis est in Menex. T. II. p. 249. Α. ἐπειδὴν εἰς ἀνδρὸς τέλος ἴωσιν. Bionis Eid. II. 14. ἦν δ' ἀνέρος εἰς μέτρον ἔλθης. Herodoteum propius accedit Μωσῆς μέγας γενόμενος, Ep. ad Hebr. xi, 24. μέγας ὢν in Aristoph. Nub. 69. Andocidis p. 16, 38. Τρέφεις est μέγας et παχύς. Hesych.: Τρεφιοῦται, παχύνεται. Τρέφειν proprie notabat comprimere, condensare; caseus, lac condensatum et pressum, τροφαλῖς. γάλα τρεφόμενον τυρὸν ἐργάζεσθαι κάλλιστον, scribit Aelian. Nat. An. XVI. 32. Theocrit. XXV. 106. τρέφει πίονα τυρὸν. In Galeni gloss. Τρέφεις redditur εὐτροφος, παχύς: apud Hesych. εὖ τετραμμένος. Nostro loco Τρέφεις sunt ἀνατετραμμένοι. VALCK.

24. κατὰ τὰδε ζωννύμενον) Viri docti, quibus ζωστήρι τῶδε ὦδε καταζων. blandiebatur, hoc in posterum praeferent. Non dissimile se dabit c. 76. huius Musae. Omnia hic Hercules δεικτικῶς, tum in arcu, tum balteo. Porro dedecus editorum priorum ἐνετέλλομαι deteresi. WESS.

CAP. X. 9. τῆς ἐπιστολῆς μὲν.) Suum recipit. ἔλεγε δὲ ταῦτα ἐξ ἐπιστολῆς τῆς Δημαρήτου lib. VI. 50. Sophocles Aiac. 793. Πέμπει με σοὶ φέροντα τὰς γ' ἐπιστολὰς Τεῦκρος Φυλάσσειν. Iterum Trachin. vs. 500. ὡς λόγων τ' ἐπιστολὰς Φέρης. Alia consulto ob copias Stanleii ad Aeschyli Prometh. principium missa facio. WESS.

18. τὸ δὲ μοῦνον μηχανήσασθαι etc.) Schedarum vestigia premo; ac vicem Stephani, iniuria taxati, doleo. Mira Codices conspiratione τὸ repraesentant, et illi ex restituto dica nascetur? Cl. viri de his iudicium respice et mirare. Mihi Vallae Latina conmoda erunt, modo μοῦνον femineo genere, ut in scriptis lib. VII. 225. [VII. 224, 14.] putetur. Τὸ δὲ, id, quod supra deposuit, matrem solam Scythae F. parasse atque excogitasse. WESS. — Adverbium fuerit μόνον, non foeminei generis nomen adiectivum. Nec VII. 224, 14. μόνου, quod ibi mssti dedere, foeminei generis est, sed ad τέκνου legitime refertur. S.

CAP. XI. 3. πιασθέντας) Hanc ego formam [quae olim hic obtinuerat] si hic et alibi Codices adfirmarent, altera non mutarem: Attice quidem πίζειν, Dorice per α scribebatur et Ionice. τράπειν, στράφειν, τάμνειν, Dorica non tantum sunt, sed et Ionica. VALCK. — Damnat h. l. formam istam proborum quorumque codicum consensus, nec alibi eadem usquam apud Nostrum recurrit. S.

[4. διαβάντες ποταμὸν Ἀράξεια) Araxen fluvium h. l. vix alium intelligi posse, quam eum qui alias nomine Rha et Wolga celebratur, in Adnot. ad I. 202. p. 202. significavi. S.]

11. ὡς ἀπαλλάσσεσθαι πρῆγμα εἶη, μὴδὲ πρὸς πολλοὺς δεόμενον κινδυνεύειν) πρῆγμα εἶη, opus ac utile fore. Sic lib. I. 79. εὐρίσκε πρῆγμα, οἱ εἶναι ἐλαύνειν: et VII. 12. πάγχυ εὐρίσκε οἱ εὐ πρῆγμα εἶναι στρατεύεσθαι. Sequentia noluit intacta Abreschius Diluc. Thucyd. p. 488. cui πρῆγμα εἶναι et δεόμενον idem. Herodoto δεόμενος est rogitans lib. IX. 110. et saepe alias. Gronovii emendatio longe abit, et criminationem habet in inmerentem Stephanum atrocem. Scripsi ex ea librorum discordia, quod plurimum nititur consensu, in verborum sententia haesitans. Quod si δεόμενον aut δεόμενα exsulare, nihil moraretur. Videlicet abeundum esse, neque contra plures periclitandum. At vetant membranae. Ergo-ne δεόμενον

formandum, ut ex superiore δήμου pendeat, aut δεομένων cum Reiskio? Fieri potest: nam ad absolutam non temere structuram vergo. Verum haec doctiores viderint. WESS. — Non videtur sollicitandum δεόμενον: quin potius complere hoc verbum dictionem ellipticam videtur, qua locis a Wess. citatis et I. 207, 9. utitur Herodotus. Quando enim πρῆγμα ἴσθι sequente infinitivo significat opus et utile est hoc facere, vix alia ratione obtinere hanc vim dictio illa potest, nisi subintelligendo πρῆγμα ἴσθι δεόμενον, res indiget, res postulat, ut hoc fiat. Ita scripturam codicum tenendo, non indigebit hic locus speciosā alioqui Valckenarii emendatione. S.

Ibid. μηδὲ πρὸ πολλοῦ δεόμενα κινδ.) Procul dubio mendosa variis coniecturis tentata; quibus nova succedat, non illa quidem verax, fortasse tamen ad veritatis investigationem profutura: nemo diffitebitur, opinor, ἀπαλλάσσειν πρῆγμα εἶναι, μηδὲ πρὸς πολλοῦς οὐδὲν [invito viro docto excidisse vox οὐδὲν videtur, cui ob praecedens μηδὲ vix erat hic locus:] δέον μένοντας κινδυνεύειν, ita rem esse comparatam, ut optimum videretur excedere regione, neque manendo atque adversus exercitum numerosum pugnando frustra se obicere periculo. VALCK. — Vide superiorem Adnotationem. S.

19. κακὰ ἐπίδοξα) Laurentii mala evidentia peccant. Futura sunt, quaeque expectantur. Antiphon, Ἐξαπολογ. p. 120. ἐκ γὰρ τῶν μεταβολῶν ἐπίδοξος ἡ δυσπραγία. Lycurgus c. Leocrat. p. 148. μήτε ἐν τοῖς μέλλουσιν ἐπίδοξον εἶναι. Ex Herodoto plura Portus, Alberti in Hesych. et fortasse ad lib. VI. 12. WESS. — Ibi quidem nihil a viro docto adnotatum. S.

Ibid. κακὰ ἐπίδοξα καταλαμβάνει) Non sane sunt mala evidentia; sed ὅσα φεύγοντας ἐκ τῆς πατρίδος κακὰ ἐπίδοξα καταλαμβάνειν, quot calamitates ex patria profugis probabiliter supervenirent. Vim verbi καταλαμβάνειν in malis sitam, quae nos subito corripiunt et opprimunt, explicuit Tib. Hemsterh. ad Luciani Somn. §. 12. τὰ προσδοκίμα dicuntur et Ἐπίδοξα. Quae tanquam futura probabiliter possunt expectari, ἐπίδοξα ὄντα γινίσθαι vel γινήσθαι. Postremum pro γεγενῆσθαι restituendum est Lycurgo c. Leocr. p. 148, 42. διὰ τὸ μὴ ἐν τοῖς πρότερον χρόνοις γεγενῆσθαι τοιοῦτον μηδὲν, μήτε ἐν τοῖς μέλλουσιν ἐπίδοξον εἶναι γινήσθαι. Antiphon, ἐπίδοξον ὄντα παθεῖν ἔτι μείζω, p. 115, 22. vid. et p. 120, 12. Aeschines Orator

p. 77, 19. frequentat in primis *Isocrates*. Apud *Athen.* I. p. 17. v. ex *Eustathio* sic supplenda sunt *Apionis* verba: εὐλαπιν εἶναι τῷ γάμῳ, ἐπίδοξον ὄντα λαβεῖν τὴν βασιλείαν. [Quin potius interpretationis caussa ab *Eustathio* adiecta sunt posteriora verba, et βασιλείαν scribendum.] *Herod.* I. 89. τὰδε τοι ἐξ αὐτῶν ἐπίδοξα γενέσθαι. VI. 12. πολλοὶ ἐπίδοξοι ταῦτό τοῦτο πείσονται εἰσὶ. In Gloss. *Herod.* Ἐπίδοξος redditur προσδόκιμος: hunc etiam usum attigerunt *Ammon.* *Phryn.* *Thomas.* VALCK. — In καταλαμβάνειν nihil hic, quod sciam, variant libri: sed et mihi cum *Viro* docto videtur καταλαμβάνειν scripsisse *Herodotus*, ac fortasse ἐπίδοξά ἐστι καταλαμβάνειν scripserat. S.

24. καὶ σφίων) Praemissam his voculam non spernerem si legeretur: τῇ καὶ σφίων ἔτι δηλὸς ἐστὶ ὁ τάφος, qua parte regionis eorum etiam adhuc exstat sepulcrum. Forsan quis vocem malit *Herodoteam*, quae facilius a syllaba potuit absorberi proxima, ἵνα καὶ σφίων, ubi. VALCK.

CAP. XII. 3. ἔστι δὲ Πορθμῆϊα Κιμμέρια) Vici nomen fuit ad *Maecotis* ostium. *Stephan. Byz.* Πόρθμια, κώμη ἐπὶ στόματι τῆς Μαιώτιδος λίμνης. Auctor *Peripli Ponti Euxini*, ab *Is.* *Vossio* vulgatus, modo Πορθμίων, modo Πορθμίτιδα κώμην, τὴν ἐν τῷ στόματι τῆς Μαιώτιδος λίμνης p. 141. et 147. Atque optime hoc ampl. *Bouhérius* Diss. *Herodot.* c. 18. p. 199. in eo nimius, quod ex *Stephano* Nostrum corrigit. Πορθμῆϊα Ionibus placuerunt. Forte et χώρῳ *Arch.* et *Vind.* opportuna erit statio. [ubi nunc χώρῃ.] Idem certe *Peripli* scriptor Κιμμερίδα πόλιν, ἀπὸ Κιμμερίων βαρβαρῶν κεκλημένην memoravit. WESS. — In *Arch.* et *Vind.* est καὶ τῷ χώρῳ: sed in nostro *Pd.* nude καὶ χώρῳ. S.

7. πόλις Ἑλλάς οἰκίσται) Non longe absum ab οἰκῆται aut οἰκίται, quod in *Vind.* et *Eustath.* Sollemne *Herodoto*, sicuti lib. I. 193. adscriptum. Ἀμαρτόντες τῆς οἰδοῦ [l. 9.] suspectum citra caussam fuit. Spectantur, quae cum cura fuerunt perscripta lib. I. c. 103. Statim [lin. 11.] ἐς τὸ si scriba *Arch.* voluit, patronus non deerit lib. II. 157. Ceteroqui perpetua in ἐς δ et ἐς οὗ conmutatio, sicuti IV. 160. 166. etc. WESS. — Latinis nostris interserenda h. l. verba, donec *Mediam* sunt ingressi. S.

13. τραφέντις) Vulgata deterior est lectio *Arch.* στραφέντις: melior videretur, si qui darent Codd. ἐκτραφέντις. De

recta via deflectere passim dicitur ἐκτρέπεσθαι, etiam Herodoto II. 80. εἰκονσι τῆς ὁδοῦ καὶ ἐκτρέπονται: VI. 34. ἐκτρέπονται ἐπ' Ἀθηνῶν: et huius imitatori Pausaniae, p. 106. ἐκτραπέντα ἐκ τῆς ὁδοῦ: p. 107. p. 714. ὀλίγον τῆς εὐθείας ἐκτραπίουσιν ἐς δεξιὰ. Abunde multa convexit Wetstenius in Ep. I. ad Tim. 1, 5. Lenius aures accidit ἐκτραπέντες quam ἐκτραφέντες: et leniora saepius Isonum more consecratur Noster; verum tamen in his formas Iones usurparunt asperiores, ut et veteres Attici. Herodoto frequentantur συλλεχθῆναι καταλεχθῆναι ἀπαλλαχθέντες (vid. ad Eurip. Phoen. nota p. 357.) et similia: adhibentur et κατεστράθησαν ἐπιτραφέντων θαφθῆναι ἀπαχθείς κλεφθέντων συμμιχθῆσαι. Forma lenior in his adamata fuit recentioribus Atticis. VALCK. — Conf. ad I. 130, 8. notata. S.

14. λεγόμενος λόγος εἴρηται) Eum in modum c. 77. ἤκουσα λόγον ἄλλον ὑπὸ Πελοποννησίων λεγόμενον: et lib. II. 47. ἔστι μὲν λόγος περὶ αὐτοῦ — λεγόμενος: tum c. 48. WESS. — Ad verbum εἴρηται, quod adiiicitur, intelligendum pronomen μοι, a me exposita, relata est narratio. S.

CAP. XIII. 1. Ἀριστεὶς ὁ Καντροβίου) Patrem Aristaeae Proconnesii Calistrobium vertit Valla, codicis scriptura deceptus. Tzetzes Chil. II. et VII. et Suidas rectius. WESS.

2. ποίωιν ἔπια) Τὰ νῦν ὑπ' Ἑλλήνων Ἀριμάσπεια καλεῖται, c. 14. Insulsi, quod condidisse credebatur ille praestigiator, poëmatis enarrat etiam argumentum Pausanias I. p. 58. qui meminit eiusdem lib. V. p. 392. Hoc veluti fonte Scythica Herodotum non pauca derivasse suspicari licet ex istis, quae dedit ex hoc fabulatore Gellius Noct. Att. IX. 5. Franc. Portus haud absurde putabat ad lacunam explendam intersertos huius carminis aliquot versus Longino π. 74. sect. 7. Ante Meursium et I. A. Fabricium accurate suo more de Aristea, magnus iam egerat Vossius de Hist. Gr. IV. c. 2. VALCK.

10. ἐπὶ τῇ νοτίῃ θαλάσῃ) Hyperboreos Aristaeas pertinere aiebat ἐπὶ θαλάσσαν, [l. 5 seq.] mare illud nullo titulo ornans. Voluit fortasse septemtrionale; quo nomine Herodotus aut mediterraneum aut Pontum Euxinum signat c. 37. et 42. [nempe respectu Asiae minoris et Aegypti.] Quae porro νοτίη θαλάσσα? Nostro non aliud, quam quod aliis rubrum mare, dictis locis, ac lib. II. 158. Cimmeros vero,

etsi de eorum sede discordia ingens, quis ad Oceanum orientis locavit? Si Caspium intelligas aut Pontum, habita Oceani septemtrionalis ratione, usus inpediet. Fabulator Aristetas in his ineptus tenetur. WESS. — Fabulatorem novimus hominem: sed quidni ei licuerit Pontum Euxinum respectu sedium quae olim Cimmericorum fuerint australe mare nominare? S.

CAP. XIV. 1 et seqq. Καὶ ὅθεν μὲν ἔην Ἀριστεύς etc.) Hinc orsus quae sequuntur in c. 14. et 15. descripsit Origenes III. contr. Cels. p. 125. et 126. ubi prostant nonnulla melius scripta quam in Edd. vulgantur Herodoti; qualia sunt vs. 14. et 21. τῷ νέκῳ: [L. 7. et 13. At vide Nostrum IX. 22 extr. et 23, 4, 6. et 8.] (mendosum ἀγγελλόντα Parisiis in Ed. splendida Orig. non debuerat iterari:) vs. 16. τινεύς: [L. 8.] et ἀμφισβασίας, et vs. 20. ἀμφισβατίην: [L. 9. et 12.] tum vs. 28. [c. xv. 1.] τὰδε δὲ οἶδα, pro τὰδε. Porro vs. 34. [xv, 6.] εἰς τὴν χώραν, quod praebet etiam mstus: et vs. 40. [xv, 11.] καὶ τὸν μὲν, εἰπόντα ταῦτα. Herodotum sequutus fabulam de Aristea Tzetzes enarrat Hist. Chil. II. vs. 724 - 735. et ex Origene repetitam, quod e Pindari mentione liquet, Aeneas Gazaus in Theophr. p. 77. Qui, sicut Aristetas, post mortem revixisse crederentur, plures commemorantur apud veteres. Luculenta quaedam ex historia Graeca recentiori producit exempla, quaeque alibi non temere reperias, Proclus in ista parte commentarii in lib. X. de Rep. Platonis, quam ex msto Flor. Alex. Morus evulgavit in notis ad Ev. Ioann. xi, 39., prodidit, occasione venustae Platonis de Ere Pamphylio fabulae narratae p. 614. cuius similem de Thespisio Solensi dabit Plutarch. T. II. pag. 563. De Mare quodam fabulabantur, ὅτι τρεῖς ἀποθανὼν ἀνέβιω τρεῖς, Aelian. Var. Hist. IX. 16. VALCK.

2. ὁ ταῦτα εἶπας, εἴρηται) Manuscriptorum ὁ ταῦτα ποιήσας, εἴρηκα, a Scriptoris more non abludit. Mox c. 16. ἐν ταῖσι ἔπαισι ποιεῖν Aristetas. Tale, ταῦτα δὲ Ἀλκαῖος ἐν μέλει ποιήσας, lib. V. 95. Plura ad lib. II. 63. WESS. — Paulo ante, ποιεῖν ἔπια dixerat, cap. 13, 2. Quum extremo cap. 12. εἴρηται dixerit; facile credas, variandi causa h. l. εἴρηκα ei placuisse. S.

9. εἰς ἀμφισβασίας) Error calami [in ms. Med.] ἀμφισβασίας dedit. Suidae si fides, ἀγγιβατίην et ἀγγιβασίην Iones

dixerunt, inque illis *Heraclitus*. Musae istud non norunt, quarum in scriptis Codd. λόγων ἀμφισβασίη lib. VIII. 81., et ἀμφισβασίων lib. IX. 73., unde auctoritas *Origenis*, quod enotatum, ἀμφισβαστείεν. Placuit [L. 10.] ἱεὺς Ἀρτακίης πόλιος. *Apollon*. Rhod. I. 957. κρήνη ὑπ' Ἀρτακίῃ, ubi Schol. [At ibi Ἀρτακίη est gentile adiectivum.] Ceterum *Tzetzēs* Chil. II. 726. aut mendosus est, aut historiam vitiauit, *Aristeam* ex *Herodoto* εἰς χαλκεῖον deducens; tum Κλείστας δ' εὐθὺς ὁ χαλκεὺς ἐκείνῳ τὸ χαλκεῖον. Stabit, ubi κναφεὺς et κναφεῖον scriptum fuerit, versui modulus. WESS.

CAP. XV. 3. καὶ τρηκασίοισι) Non dicit, ad suum aevum tot abiisse annos: nam stolide *Tzetzēs* Ἐφ' Ἡρόδοτου γέγονε καὶ πάλιν ἀνεφάνη, acsi eius tempore *Aristeas*, evolutis illis annis, adparuisset. Multa G. Io. *Vossius* de *Aristeae* coniecta in Olymp. l. aetate, quae his adversantur. Sive enim maiorem, seu minorem ex msstorum dissensu annorum numerum adqptaveris, superabit primam Olympiadem. *Strabo*, *Tatianus*, *Eustathius*, quos *Meursius*, *Fabricius*, viri Cl., excitarunt, Homero priorem et praeceptorem ex quorundam traditione perhibent: Nostro, modo ratio temporis ducatur, fere consentiente. Iunge H. *Dodwelli* Diss. III. de Cycl. p. 130. disputationem. WESS.

18. παρ' αὐτῷ τῷ ἀγάλματι) Iuxta aram, τῷ βωμῷ, (cuius solius antea mentio, statuæ nulla,) *Valla*. Verum *Laurentio* schedae reluctantur cunctae, suo Marte aram ex praemissis formanti. Videntur *Metapontini* *Aristeae* statuam et aliam *Apollini* cum ara dedicasse: huc *Arch.* περίξ αὐτῶν, circum utramque statuam, vergit. Rediit illud, ad rem per necessarium. *Lauros* autem, aram et imagines circumstantes, ex aere fuisse, *Athenaei* indicio lib. XIII. p. 605. c. novimus. WESS. — Vide Adnotationem continuo sequentem. S.

18 et seq. περί δὲ αὐτῶν) In Codicibus inventum praestat, περίξ δὲ αὐτῶν δάφναι ἱστάσιν: quia nempe *Herodoteum* est. IV. 79. τὴν περίξ λευκοῦ λίθου Σφίγγης -- ἱστάσαν: rursus τὴν περίξ c. 52. porro c. 180. περίξ τὴν Τριτανίδα λίμνην οἰκίουν: c. 152. περίξ αὐτὸ pro αὐτοῦ recte dedit *Gron.* III. 158. περίξ τὸ τεῖχος, quod alibi dicit κύκλῳ τοῦ τεῖχος. VALCK. — Recte laudatur περίξ: et plerumque quidem cum quarto casu praepositionem hanc construit Noster, ut in exemplis

a Valck. prolatis, quibus item unum aut alterum adici poterat; sed nonnumquam etiam cum genitivo; quem non modo IV. 152, 17. et II. 91, 6. praeferunt plerique codices, verum etiam I. 179, 13. ad unum omnes in *πέρι τοῦ τείχεος* consentiunt. Nec tamen opus fuerit, ut cum *Wess. πέριξ αὐτῶν* h. l. vulgato αὐτὸν praeferatur, quod percommode ad τὸν Ἀριστίω ἀνδριάντα referri posse videtur. S.

CAP. XVI. 2. οὐδεὶς αὖτε ἀτρεκίς ὅτι τὸ etc.) Item schedae τῷ ἀτρεκίως intentant, satis ceteroqui frequentato: quod offerunt, redibit lib. V. 9. Iure quoque ὡς, cui suus olim locus post ἀτρεκίως, in exilium agunt. Aldinum porro et scriptorum quorundam οὐδενός γάρ οὐδὲ Ἀριστίης, [I. 4.] Celeb. Gronovius non male explicuit ratumque voluit, [nempe intelligens, οὐδενός, αὐτόπτιω ἰδύναι πύλινθαι.] oblitus οὐδὲ γάρ οὐδὲ virtutem addere orationi. Lucianus Q. Scrib. Hist. c. 51. Οὐδὲ γάρ οὐδὲ ἐκείνοι χρυσόν: tum Nigrin. c. 6. οὐδὲ γάρ οὐδὲ καταφρονεῖν αὐτῶν εἶμαι δέμης: ubi Hemsterh. plura. WESS.

4. οὐδενός γάρ οὐδὲ) Ista lectio Medicea nullo se pacto poterit tueri: quae ante obtinebat, nihil habet illa quod Herodoti lectorem offendere debuisset, quem scripsisse putato: οὐδενός γάρ δὴ, αὐτόπτιω εἶδέναι φασμένου, δύναμαι πύλινθαι: οὐδὲ γάρ οὐδὲ Ἀριστίης, (τοῦ πέρι (sic Arsch.) ὀλίγω πρότερον τούτων μνήμην ἐποιεῦμην,) οὐδὲ οὗτος προσωτέρω Ἰσσηδόνων - - ἔφασκε ἀπικέσθαι. Quorum primum his concinit e lib. III. cap. 115. οὐδενός αὐτόπτιω γενομένου δύναμαι ἀκοῦσαι. Herodoti miror Editorem offensum eadem negandi vocula sic repetita, οὐδὲ γάρ οὐδὲ Ἀριστίης: ad quae cum parenthesi quaedam interiecisset, suo more posuit iterum οὐδὲ οὗτος etc. Homero frequentatum illud οὐδὲ γάρ οὐδὲ auferri non debuerat τῷ Ὀμηρικωτάτῳ. In Platonis legitur Soph. p. 251. κ. μηδὲν μηδὲν (μηδὲ) μηδεμίαν δύναμιν ἔχειν κοινωρίας εἰς μηδέν: in Theaet. pag. 180. A. πειρανεῖς οὐδέποτε οὐδὲν πρὸς οὐδένα αὐτῶν. VALCK.

9. ἀκοῇ ἐκίεσθαι) Perperam vox prior proscribitur; quam si noluisse, ὅσον ἡμῖς ἱστορεῦντις ἐπὶ μακρότατον οἶοι τ' ἐγνόμεθα ἐκίεσθαι scripsisset sine dubio, ut cap. 192. et II. 33. Quid multa? Ὅσον καὶ ἐγὼ δυνατός εἰμι ἐπὶ μακρότατον ἐκίεσθαι ἀκοῇ posuit ipse lib. I. c. 171. WESS.

CAP. XVII. 5. Ἀλλὰ ζῶντες καλέσονται.) Praecipue

Stephani Byz. monitum et Codices cap. 52. amplector. Sic in Ἀλαζῶν Ethnicographus, ὁξύνεται διὰ τὸ ἐπιθετικὸν καὶ φυλάττει τὸ ω πρὸς ἀντιδιαστολήν. Ex Homero Iliad. β'. 856. sumserunt Ἀλιζῶνας librarii, quibus comoda in Poëta sedes, non hic. Multa Strabo XII. pag. 827., [p. 550. v. ed. Cas.] primo adspectu Vallae et Arch. favens, sed re curatius introspecta minime. Verba ibi haerent in mendo, lenissima Holstenii ad Stephanum medicina sanitati reddita. WESS. — Vide quae in *Var. Lect.* notavimus, ubi in fine προαλαζῶν, ἀλαζῶνος, scriptum oportebat ἀλαζῶν, ἀλαζῶνος: nempe sic scribitur declinaturque appellativum nomen; a quo ut distinguatur proprium populi nomen, non modo ω in obliquis casibus hoc retinet, sed et accentum retrahit, ut fere fit in propriis nominibus quae eandem cum appellativis formam habent. Cuius moris memor quisquis vulgatam apud Stephanum Byz. scripturam curatius expenderit, mecum puto fatebitur, non Ἀλαζῶν, sed Ἀλάζων, nec ὁξύνεται, sed παροξύνεται scripsisse Ethnicographum. S.

7. προμμυα καὶ σκόροδα) Iungunt Alexandrini Interp. τὰ προμμυα καὶ τὰ σκόροδα Numer. xi, 5. In Geoponicis lib. XII. 30. crebra τὰ σκόροδα, etiam apud alios Graeciae labentis scriptores in *Du Cangii* Glossario. Quod nunc cernitur, Herodoti et veterum est: cf. lib. II. 125. WESS.

11. τὸ πρὸς βορῆν ἄνεμον, ἔρῃμος etc.) Nullus dubitavi ita ex scriptoris aduetudine refingere et hic et deinceps. Ecce tibi ex cap. 20. Μεταρχαίων δὲ τὸ κατ' ὕπερθε -- ἔρῃμος ἐστὶ ἀνθρώπων: et cap. 185. τὸ πρὸς νότον -- ἔρῃμος -- καὶ ἀξιώδες ἐστὶ χώρη: tum c. 191. τὸ πρὸς ἐσπέρης ὀρεινή τε καὶ ἄρτα καὶ δασεία καὶ θηριώδης. Pauca haec de multis. [cf. c. 18, 6. et 8.] Consentit de *Neurorum* situ *Scymnus Chius*, optime adiutus ab *Is. Vossio* ad *Peripl. Pont. Euxin.* p. 135. edit. Gronov. WESS. — De accentu vocis ἔρῃμος dictum in *Var. Lect.* h. l. et ad I. 117, 18. alibique. Ante *Reizium* recte *Portus* monuerat, ex veterum Atticorum Ionumque more ἔρῃμος, ὁμοῖος, ἰσοῖμος, hoc tono scribi: conf. Koen et quos ille laudat ad *Gregor. de Dialect.* pag. 21. nuperae editionis: et sic optimi quique mssti, atque in posterioribus *Herodoti* Musis etiam ed. *Wess.* cum aliis, v. gr. VIII. 51, 6. IX. 58, 2. et 5. Est autem ἔρῃμος ex *Nostris* usu non mi-

aus foeminini quam masculini generis; qua ratione etiam τὴν ἑρῆμον dicit c. 18, 10. et alibi. S.

CAP. XVIII. [2. πρῶτον μὲν ἡ Ὑλαίη] De hac *Hylaea* (quasi dicas *Sylvestri Scythia*) conf. cap. 19. 54. 55. et 76. S.]

Ibid. ἀπὸ δὲ ταύτης ἀνθρώποι οἰκίουσιν Σκύθαι) Causae nihil, opinor, adferri poterit, cur hi soli dicerentur ἀνθρώποι Σκύθαι γεωργοί. Ut correctionem meam minus etiam peritis adprobem, ponam primum in *Philostrato* vulgata de *Vit. Apollon.* VII. c. 2. Ἡρακλείδης καὶ Πύθων, οἱ Κότυν ἀπεκτείναντες τὸν Θραῦκα, ἀνθρωπίῳ μὲν ἦσθην ἄμφω. Corrigendum absque ulla dubitatione Αἰνίῳ μὲν ἦσθην ἄμφω: erant quidem ambo *Aenii*, sive ex urbe *Aeno* orti: librarii crediderunt esse vocem ἀνθρωπίῳ in ἀνῶ usitato more scribendi contractam. Similis hoc in loco *Herodoti* peperit errorem ratio: ἀνῶ in ἀνῶ transmutandum arbitror atque adeo legendum ἀπὸ δὲ ταύτης ἀνῶ οἰκίουσιν Σκύθαι Γεωργοί: abhinc longius a mari remoti *Scythae* habitant *Georgi*. Proxime praecedunt, διαβαῖντι τὸν Βερυσθίνα ἀπὸ θαλάσσης πρῶτον μὲν ἡ Ὑλαίη: commode succedunt emendata, ἀπὸ δὲ ταύτης ἀνῶ οἰκίουσιν Σκύθαι Γεωργοί. Sic loqui solet: II. 7. ὁδὸς ἐς τὴν Ἠλισύπολιν ἀπὸ θαλάσσης ἀνῶ ἵεντι: cap. 155. ἀναπλέντι ἀπὸ θαλάσσης ἀνῶ. Ad istam rationem ἡ ἀνῶ Ἀσία et ἡ κάτω memorantur; *Herodoto* τῆς Ἀσίας τὰ κάτω, et τὰ ἀνῶ αὐτῆς. Mari vicini, οἱ κάτω, et οἰκεῖν κάτω dicuntur; ἀνῶ οἰκεῖν et οἱ ἀνῶ, qui a mari sunt remotiores: eiusdem gentis atque urbis distinguuntur οἱ ἀνῶ et οἱ κάτω. Similia quaevis ad istam rationem sunt intelligenda: *Thucyd.* II. 83. οἱ ἀπὸ θαλάσσης ἀνῶ Ἀκαργᾶνες: cap. 98. τὴν ἀνῶ Μακεδονίαν: I. 137. μετὰ τῶν κάτω Περσῶν τινος πορευθεὶς ἀνῶ: VIII. 5. *Dario* στρατηγὸς ἦν τῶν κάτω: II. 100. ἀπὸ τῶν ἀνῶ ξυμμάχων. Distinguit *Diodorus Sic.* τὰς παραθαλαττίους πόλεις, τὴν μεσόγειον, et τοὺς ἀνῶ τόπους. XX. 59. πόλεις τὰς ἀνῶ et πλησίον θαλάσσης opponit *Xenophon.* Κυρ. Παιδ. VII. p. 106, 28. et alibi: *Philostrato* memoratur *Vit. Apoll.* V. 24. ἡ Ἀλεξάνδρεια καὶ ἡ Αἴγυπτος ἡ ἀνῶ. *Smyrnaei* οἱ ἀνῶ et οἱ ἐπὶ θαλάττῃ, de *Vit. Sophist.* pag. 531. Praeter alios pagus fuit *Attices* eiusdem nominis duplex, teste *Harpocr.* Λαμπτραὶ, αἱ μὲν παράλια, αἱ δὲ κατ'ὕπερθε: illinc ortus quis in *Aristophanis* *Amphiarao* Λαμπρεὺς ἔγωγε τῶν κάτω, *Herodotea* propius accedit finis libri.

quinti Pausaniae: οἰκοῦσι δὲ ἀπὸ θαλάσσης ἄνω τῆς πρὸς Σάνη πόλις: contrarium κάτω εἰκὴν praebet Thucyd. I. 7. ὅσοι ὄντες οὐ θαλάσσιοι κάτω ᾤκουν: quod ibi sequitur, καὶ μέχρι τοῦδε ἔτι ἀνωρισμένοι εἰσι, non debebat tentari; idem significans ac ἄνω οἰκοῦσι, atque adeo ἀπὸ θαλάσσης: hinc explicandum ἀνοικίζεσθαι εἰς τὸν Δαφνοῦντα, VIII. 31. et Aristoph. Pace vs. 206. In Pausan. X. pag. 838. scripserim: ἀνωρίσαντο εἰς τὰ ὑψηλά καὶ οὗτοι τῆς νήσου. VALCK. — Si ἀπὸ δὲ ταύτης ad terram desertam referretur paullo ante memoratam, non incommode nunc dictum videri deberet, proxime post hanc homines habitare, nempe Scythas agricolas: idque decepit librarios qui ἀνέσωποι ex ἄνω fecerunt. Quae in Periplo Ponti Euxini, ad quem in Var. Lect. provocavi, leguntur, ea ex Scymni Chii senariis in solutam orationem translata esse constat. Versiculi huc spectantes supersunt in Scymni Fragmento, quod ad calcem Notarum L. Holstenii in Stephanum Byz. editum est, et in Hudsoni Geogr. Minor. Vol. II. repetitum; sunt autem huiusmodi, pag. 49. ed. Huds. pag. 378. apud Holstenium:

Πρὸς ἀνατολὰς δ' ἐκβάντι τὸν Βορυσθῆνην
τοὺς τὴν λεγομένην Ἰβλαν οἰκοῦντας Σκύθας·
εἶναι δὲ Γεωργούς ἐχομένους τούτων ἄνω.

Et haec quidem ex Ephoro refert Scymnus: esse autem ex Herodotico fonte hausta adparet. Ἰβλαν vero quum in illo terrarum tractu nemo noverit, haud dubie medius istorum versiculorum (partim cum Is. Vossio, ad Peripl. pag. 135.) in hunc modum fuerit corrigendus;

τὴν λεγομένην Ἰλαιν οἰκοῦντας Σκύθας. S.

3. οἰκίοντες ἐπὶ τῷ Ἰπάνι) Male mssti ὑπὸ τῷ Ἰπάνι. Posita urbs πρὸς τῷ Ἰπάνιδι fuit in Dionis Chrys. Borysth. p. 437. et apud Scymnum; [p. 376. apud Holst. p. 46. ed. Huds.] prave quoque cap. 53. huius Musae. WESS. — Recte ἐπὶ Ald. et edd. omnes cum plerisque msstis. S.

[8 seq. πλέον - - ἡμερῶν ἔνδεκα) ἐπὶ δέκα ἡμερῶν πλέον ait cap. 53, 20. S.]

9. ἥδη κατῴπεθε τούτων ἔρημός ἐστι) Indueret pristinum colorem, deformior antea, oratio, modo ἥδη δὲ scriberetur. Talem suo tempore Scymnus consideravit, talem schædæ. WESS. — In contextu sic edidit Wess. ἥδη δὲ κατῴπεθε τούτων ἔρημός ἐστι, et sic etiam posteriores editores.

Antea edebatur ἥδε δι' κατ' ἑκαστὸν τούτων ἡ ἔρημος ἵσσι, et sic ms. F. nisi quod ἔρημος hoc accentu scribit. Nos Arch. Vind. et nostrum Pc. sumus secuti. Particulae ἥδη commodior locus est l. 12. ubi eam etiam libri omnes agnoscunt. conf. ad c. 99, 7. Quando ἥδε δὴ se malle Wess. significavit, puto ἡ δὴ δὴ voluerat. Scymnus continuo post versiculos supra adpositos sic pergit: ἔπειτα πάλιν ἔρημον ἐπὶ πολὺν τόπον. S.

10. Ἀνδροφάγος) De Androphagis cap. 106. uberiora. Adde observata his de locis Th. S. Bayero Comment. Acad. Petrop. T. XI. p. 337. WESS.

CAP. XX. 2. τὰ καλούμενα Βασιλῆϊά ἵσσι) Sic regionem Scytharum regiorum, βασιλῆϊων, adpellat; nam H. Stephanus explicans regias domos longe erravit. Res ex sequentibus et cap. 56. constat. WESS. — Conf. c. 6, 5. ibique notata. S.

7. Μαίητιδος) Nomen paludis Maeotidis Ionicum cum mox mutatum Codices eunt, pravum urgent institutum, iam c. 3. inceptum. Recte Μαίητις, l. 104., et hac Musa creberrime. Dabunt mssti τῆς Ἰσταιήτιδος, quae aliis Ἰσταιώτιδος, lib. VIII. 23. Statim [l. 8. pro τὰ δὲ αὐτ.] Cl. Reiskius τοὶ δὲ αὐτῶν, h. e. τινές. WESS.

CAP. XXI. 2. ἡ μὲν πρώτη τῶν λαξίων) Hesychio haec erant ob oculos, λαξίων, λήξεων, κληρώσεων. Suidae λαξίν, [λαξίν hoc accentu scribunt Suidae edit. vett.] μίξιν, μερισμόν, vitiosum, et ex Glossis Herodoti, quales manu exaratas possideo, derivatum est: λῆξιν scripserat Criticus. [non μίξιν.] Inspice eruditissimi P. Leopardi Emend. lib. VII. 16., Lazios Vallae lenissime, sicuti decet, corrigentis. Et Lazios tamen, tanquam Scythicam nationem, Thesauro suo addit Abr. Ortelius. Nollem Bayerus, vir doctissimus, Historiarum patrem erroris postulasset, quo Lazios, gentem Scythicam, in adpellativum converterit nomen. Nimum indulsit suspicaci ingenio. Lazos seu Lazios senior novit aetas, neque eo loci, quem scriptor signat, sed ad Phasim amnem apud Procopium Bell. Pers. lib. II. Immo vero ipse verborum ordo, quod attendenti liquidum, docto viro refragatur. Perpende dicta eius Comment. Acad. Petrop. T. I. pag. 421. Scripsi autem [l. 6.] schedarum iussu ὑπεροικέουσι δὲ τοῦ τείων. Postulabat sermonis indoles, qua c. 13. Ἰσσηδόνων ὑπεροικεῖν Ἀριμάσπους: et cap. 37. τοῦ

τέων δ' ὑπερβικίονσι -- Μῆδοι. WESS. — De scriptura penacuta λαξίον (l. 6.) vide *Var. Lect.* et conf. IV. 114, 21. S.

[6. Βουδῖνοι) De Rudinis conf. c. 108. et 123. S.]

CAP. XXII. 4. ΟυσΑγίται) Ut hīc, sic infra c. 123. atque hinc Stephanus Byz. VALCK.

7. Ἰῦρκαι) In his equidem similibusque obscurioribus iudicium sequeretur Pintiani, ex Herodoto Melam corrigentis I. c. 19, 140. *Thyssagetae Iurca eque vastas sylvas occupant alunturque venando; ζῶνσι ἀπὸ Θήρης*, Herod. Pro sua pietatē bonus A. Schottus hinc quoque Turcas expulsos esse laetabatur. Non alibi fortasse Ἰῦρκαι nisi cum *Thyssagetis* etiam Plinio memorantur Hist. Nat. VI. c. 7. VALCK.

[8. λαχῶ, scil. ὁ Θηρῶν: adsumendus nominativus participii ex praecedente nomine Θήρης. conf. ad I. 132, 5. et II. 47, 16. S.]

14. τὸ πρὸς τὴν ἡῶ τετραμμένον) Scholion veram pesum dedit vocem. Fuit olim πρὸς τὴν ἡῶ ἀποκλίναντι, uti paullo antea ἀποκλίναντι μᾶλλον πρὸς ἀπηλιώτην ἀνιμον, et statim διεξιθόντι δὲ καὶ -- οἰκίονσι. Atque hoc manuscripti profitentur, qui, si τὸ erasissent etiam, me ad restitutionem adegissent. [Si impediret τὸ, posset ex ms. F. τῷ adscisci: quo tamen nil opus esse videtur. De ἀποκλίνοντι, quod nos praetulimus, dictum in *Var. Lect.*] In praecedentibus [l. 12.] ἀσύνδετον non laudo: melius καὶ ἐπιβᾶς schedarum. WESS. — Nec tamen coniunctivam adsciverat particulam doctissimus Editor. S.

CAP. XXIII. 5. τῆς τρηχέης χῶρον πολλόν) Offendunt ad πολλόν τῆς χώρης, substituto πολλήν. [Scilicet quum olim legeretur τῆς τρηχέης χῶρης πολλόν, adnotaverat Reiskius: „πολλήν amant Attici dicere: nescio tamen an sic scripserit Herodotus.“] Codices iustius: [quos secutus est Wess.] tum quoque ἐκ γενεῆς. [quod et ipsum ex Arch. et Vind. recepit Wess. consentientibus puto nostris Pa. Pc. Pd.] S. Ioannis Euang. cap. ix, 1. τυφλὸν ἐκ γενεῆς non nescio, neque ἐκ γενεῆς κωφὸν Sexti Empirici lib. XI. p. 733., nedum Hesiodi Theog. vs. 271. Nostri diversior ratio, qua huius Musae [immo Musae III.] cap. 33. καὶ γὰρ τινα ἐκ γενεῆς νοῦσον μεν. λέγεται ἔχειν. De calvis istis [Φαλακροῖς, lin. c.] et caussa calvitii Zenobius Cent. V. 25. εἰσὶ δὲ Φαλακροὶ διὰ τὴν φύσιν τοῦ ὕδατος, οὗ πίνουσι, καὶ αὐτοὶ καὶ

αἱ γυναῖκες αὐτῶν ex scripto; [vide ibi Andr. Schotti Adnot.] quod, absurdum minime, unde acceperit, non vacat quaerere. WESS.

6. Φαλακροὶ ἐκ γενεῆς) Et feminis et maribus nuda sunt capita, Mela l. 19 extr. de iisdem Argippaeis: verum adeoque quod scribit Plinius Hist. Nat. VI. c. 13. capillus iuxta feminis virisque in probro existimatur: a duce suo secedentem Solinum reprehendit Salmas. p. 209. De Myconiis quid tradiderint veteres, e Stephano notum in voc. Μύκωνος. Quae de hac gente praeterea dedit Mela, derivavit omnia ex Herodoto: His iustissimi mores; nemora pro domibus; alimenta baccae: -- sacri itaque habentur; adeoque ipsos nemo de tam feris gentibus violat, ut aliis etiam ad eos confugisse pro asylo sit: postrema de his paene conversa: [l. 21 seqq.] τοὺς οὐδεὶς ἀδικεῖ ἀνθρώπων· ἰσοὶ γὰρ λέγονται εἶναι. --- ὃς δὲ ἂν καταφύγῃ εἰς τοὺς, ὑπ' οὐδενός ἀδικεῖται. Eadem Plinius expressit. Sacris autem his inviolatisque sive Scythis, seu Scytharum vicinis, iustitiae cultoribus atque humanitatis, eximie congruunt quae in laudem Scytharum occasione loci Homerei prodidit Strabo VII. pag. 455. B. p. 460. D. [p. 296. D. et 300. D. ed. Cas.] quaeque habet Iustinus II. 2. Continentia illis morum. quoque iustitiam edidit, nihil alienum concupiscentibus. --- Plus in illis proficit vitiorum ignorantia, quam in his (Graecis) cognitio virtutis. VALCK.

[10. ποντικὸν μὲν οὖνομα τῷ δένδρῳ) Si corylum intelligit, cuius fructus avellana sylvestris veteribus vulgo nux Pontica dicebatur; mireris quid sit quod succum e fructu expressum l. 14. nigrum dicat. Quid sit vero quod Mannert, Vir doctus, Geogr. Graecor. et Romanor. T. IV. pag. 110. quaerat, arbor-ne Pontica intelligi cedrus Siberica debeat, ipse viderit. Idem, paullo ante, γένεια μεγάλα, ingentia membra virilia intelligens, miror unde id arripuerit inventum. γένειον Noster VI. 117, 12. barbam dixit: at h. l. recte mentum vulgo interpretantur. S.]

12. τοῦτο ἐπεὶ γένεται πέπων) Planissima lectio Casauboni, τοῦτον, ἐπεὶ γένεται πέπων, σακκεύουσι foret, si membranae addicerent. At, saepe sequius genus Herodotum amplecti, notum est. Vide magni viri Animadv. lib. II. 16. WESS. — Casauboni Animadversionem habes T. II. nostrae ed. Athenaei, p. 386. In vulgato autem τοῦτο, et in Herodot. T. V. P. II.

πίτον, nil variant libri, nec apud Herodot. nec apud Athen. Itaque mutare nefas. S.

13. σακκίονσι) σακκίονσι Suidae offertur etiam ab Aelio Dionysio ap. Eustath. ad Homer. pag. 940, 18. [p. 914, 11. ed. Bas.] estque ex priscorum more, quo σάκος et σακκίον praeferebant, in Moeride, Thoma M. et aliis. Σακκίον tamen, uti Codices, Glossator San-Germanensis. De suspitione defectus, quam vir doctus in *Miscell. Lipsiens.* movit, nihil, nisi historicos non omnia minutatim persequi, dico: nihil quoque, cur παλάδας [lin. 16.] reddiderim. Suidas hinc hausit, seu potius ex Lexico Herodoteo, cuius L. Küsterus inmemor sincera Grammatici incrustavit. WESS.

Ibid. σακκίονσι ἱματίοις) Tentare non ausim. ἡθάνιον venerat alicui in mentem. Sicut ἡθμόν, ἡθάνιον inter popula quoque recenset Athen. Secundum *Etymologum* erat ἡθμός καὶ ἡθάνιον, ἐργαλεῖον διατετραμήνιον πολλὰς ὀπάς, δι' οὗ τὰ ἔργα εἰσάγει διακρίνει τῶν παχυτέρων: sic ista pag. 422, 34. codex exhibet scriptus, ubi paulo post pro Ἐργωνά ponendum, in Ἐργων δ', operum libro primo. Haec respiciens Suidas habet: Σακκίονσι, τὸ ὑλίζονσι, παρ' Ἡροδότου: percolant. Ex Aelio Dionysio praebet eandem scriptionem Eustath. in *Il.* v. p. 914, 10. ab Attico σάκος, pro vulgari σάκκος, derivante Σακκίον Herodoti. Σακκίον et σακκίζιν veteres, recentiores dixisse videntur σακκίον et σακκίζιν, saccare: vid. Salmas. in *Solin.* pag. 209. A. quique explicat vicina *Cassaub.* in *Athen.* II. cap. 16. VALCK. — Miratus sum Heerenium Virum doctissimum, σακκίονσι ἱματίοις interpretantem in saccos infundunt, in *Ideen* etc. T. I. pag. 900. S.

16. παλάδας) Ad hunc modum eximenda vocis litera est superflua. Παλάδας Auctor Glossarii Herod. hic recte interpretatur τὰ ἐκ τρυγῶς πλάσματα. Quae sic massae vulgo dicerentur docuit Wesseling. ad *Diodori* T. II. pag. 212. [ad lib. XVII. c. 67.] VALCK.

20. πῖλον στεγνῶ λευκῶ) Pro pileo, tegmen malletm coactile ex lana, quemadmodum c. 73. Erotianus, Πῖλοι καλοῦνται παρὰ Λακωνοὺς τὰ συνεπάσματα σκιάς χάριν πεποιημένα. Explicuit, monente Foesio, Hippocratea de tegumento curruum Scythicorum, αὐταὶ δὲ πῖλοις περιπεφραγμένοι, muniti sunt coactilibus ex lana, Lib. de Aëre, Aq. p. 291. [sect. 93. ed. Coray, quem ad locum vide docti Editoris notata.]

Additur continuo [apud Hippocr.] *currus fabrefactus ὥσπερ αἰκήματα* esse, et ταῦτα δὲ καὶ στήνὰ πρὸς ὕδαρ, καὶ πρὸς χιόνες καὶ τὰ πνεύματα: in Latinis, ipsique in angustum coarctati adversus omnes aquarum, nivis ac ventorum iniurias; quæ rei non conveniunt. Στήνὰ doctissimos homines in errorem induerunt: στήνὰ, firma. contra eas iniurias, reliquerat Hippocrates. Sed hoc occupavit Hemsterhusius noster ad Comici Plutum. [p. 369.] WESS. — Suum ibi Hippocrati restituere non neglexit doctissimus Coray. S.

24. τὰς διαφορὰς διακρίοντες) Quia finitimorum dirimebant controversias velut arbitri, non absurde quis suspicabatur, Ionicum διακρίοντες in usitatus illud fuisse demutatum: sed, qui litigantes dirimit, ὁ τὰ ἀμφισβητήσιμα διακρίων, Poluci VIII. 8. διακρίων τὰ ἀμφίλογα dicitur Xenophonti p. 538, 26. et Aristoph. Ran. vs. 1132. VALCK.

25. καταφεύγων καταφύγη) Optime hoc suam in sedem, modo iniquior afuisset eriminatio, restitutum. Th. Galeus vere φεύγων ex Arch. enotavit, neque id futile prorsus. Homer. 'Iλ. ξ'. 81. ὃς φεύγων προφύγη κακόν. Herodotus V. 95. αὐτὸς μὲν φεύγων ἐκφεύγει. WESS. — Vera videtur lectio Arch. ὃς δὲ φεύγων καταφύγη etc. Plinius Hist. Nat. VI. 13. Sacros haberi narrant inviolatosque, --- nec ipsos modo, sed illos etiam qui ad eos perfugerint. VALCK.

26. Ἀργυππαῖος) Gentis nomen examinavit Salmasius ad Solin. pag. 147., attigerunt alii ap. Gronovium. Schedae Arch. et Vind. vulgato dicam scribunt, pariterque Ὀργυμπαῖος in Zenobii Cent. V. 25., quem non extrico. WESS. — Ἀργυππαῖος scribendum existimasse Salmasium in Plinianis pag. 209. memoravit h. l. Gronovius: et „Ante eum (inquit) „Turnebus in Notis ad Ciceron. de Fato pag. 64. ex „Mela, Arimphaei; prout etiam agnovit Grotius ad Mar. „cian. Capellam p. 214. --- Sed unus omnia Mediceus.“ — qui nempe cum edd. et aliis msstis in Ἀργυππαῖος consentit. Calmucas, quos hodie vocamus, cum Heerenio (Idæa T. I. p. 920.) et aliis viris doctis intelligi par est. S.

CAP. XXIV. 1. πολλὴν περιφάνεια τῆς χώρας non prospectus est regionis, [ut habet Gron. cum Valla;] sed certæ eius notitia. Quo usu Isaeus Or. de Apollodori Haered. pag. 66. [ed. Reisk. pag. 167.] WESS. — Eodem fere pertinet ille usus huius vocabuli, cuius plura exempla in Lexico

Polyb. pag. 270. et seq. num. 1. collecta dedimus. Possis eodem referre Polyb. VI. 43, 7. Ipse Scriptor noster optimus sui interpret est: Μέχρι μὲν δὴ τούτων, ait initio cap. seq., γινώσκεται, nempe ἡ χώρα. conf. cap. 26 extr. S.

CAP. XXV. 4. καὶ οὐδεὶς σφεα ὑπερβαίνει) Manifestus mutantium schedarum hic lapsus, [σφίας scribentium, quod arripuit Gron.] dignus contemptu. Stolidior earundem audacia [l. 6.] contra αἰγίποδας ἄνδρας. Nihil prosunt Cyrenaei περιπλοβάται lib. V. 77., multoque minus equi ἱπποβάται Strabonis lib. VIII. p. 595. Quid enim in illis insolens? et cur sibi εὐ πιστὰ profiteretur? Non inepte quidem rem putarunt ridiculam, homines capripedes; [capricornos intelligunt viri docti:] ea enim novandi videtur caussa fuisse: verum his in fabellis suum cuique relinquendum. De similibus naturae, fictis tamen, portentis Strabo lib. I. p. 73. [p. 43. ed. Cas.] WESS. — Capripedes homines figurate dictos existimavit Larcher, qui abrupta montium haud secus atque caprae conscendunt. S.

CAP. XXVI. 7. τὴν δὲ κεφαλὴν etc.) Aut diversa confudit Plato, aut alium habuit quem sequeretur auctorem, in Euthyd. pag. 299. E. ista scribens: θαυμασιώτερόν γε ἔστι, ὅτι καὶ πίνουσιν (οἱ Σκύθαι) ἐκ τῶν ἰαυτῶν κρανίων κεχρυσωμένων, καὶ ταῦτα καθορῶσι, τὴν ἰαυτῶν κορυφὴν ἐν ταῖς χερσὶν ἔχοντες. Secundum Herod. IV. cap. 65. non parentum aut amicorum craniis utebantur Scythae tanquam poculis; sed hostium quos interfecissent, aut inimicorum saltem; Issedones soli parentum suorum crania deaurata custodiebant, et velut ἀγάλματα venerabantur, postquam cadaverum carnes cum alia commixtas comedissent: qua de re Dasius egit ad Ciceron. Tuscul. I. 48. p. 118. Platonis forte non recordabatur Salmas. in Solin. p. 192. Strabo quoque Scytharum fecit mentionem τοῖς κρανίοις ἐκπώμασι χρωμένων, VII. p. 458. A. et pag. 460. B. [pag. 238 extr. et 300. B. ed. Cas.] Apud Livium XXIII. 24. Galli Boii caput ducis (Postumii) praecisum ovantes templo --- intulere: purgato inde capite, ut mos iis est, calvam auro caelavere: idque sacrum vas iis erat, quo solennibus libarent; poculumque idem sacerdoti esse ac templi antistitibus. VALCK.

8. ἐκκαθέραντες καταχρυσοῦσι) Per incommodum ἀποχρυσοῦσι. inaurandi significatione. Iunxit Artemidorus Onir.

lib. I. 52. ἡν ἀπαργυρωθῇ καὶ ἀποχρευσθῇ de servo, qui aere venditur. Verum mssti praestant. Tale lib. II. 130. καὶ ἴπυτα καταχρευσάσαντά μιν ταύτην. Gemina in re in Fragma Pythagor. p. 713. τὸ δ' ὅστιον χρευσάσας καὶ ἀργυρώσας, πίνει ἐξ αὐτοῦ: et Noster IV. 65. ἔσωθεν δὲ περιχρευσάσας, οὕτω χρᾶται ποτηρίῳ: ubi in scriptis καταχρευσάσας. Mela Herodotea de Issedonibus [quos Essedonas ille nominat, II. 1.] ad hunc modum: capita ubi fabre expolivere, auro vincta pro poculis gerunt; ἀγάλμα, ut apud Homerum et alios, supellectilem intelligens, haud profecto inficete: αἵτε ἀγάλματι χρέωνται tale postulat. Is. Vossius aliter ad Pomponium. Τὰ γενέσια [lin. 11.] Glossae San-German. non neglexerunt, optimè declarata ab Ammonio. Non sunt natalitia, quae in Vallae Latinis erant. WESS. — Ammonius de Vocum Differentia, p. 34 seq. Τὰ μὲν Γενέθλια τάσσεται ἐπὶ τῶν ζώων. --- Γενέσια δὲ ἐπὶ τῶν τεθηκότων, ἐν ᾗ ἕκαστος ἡμέρα τετελεύτηκε. S. CAP. XXVII. [3. χρυσοφύλακας Γρύπας. Conf. III. 116. S.]

5 seq. Σκυθιστὶ Ἀριμασπούς etc.) Proxime sequentia, Ἀριμα γάρ ἐν, primus, opinor, sic corrigenda censuit Io. Hartungus Thes. Crit. T. II. p. 636. Ἀρὶ μὲν γάρ ἐν (1. τὸ ἐν) καλίουσι Σκυθαί, Μασπὸς δὲ τὸν ὀφθαλμόν: prout legisse videtur in suis Codd., quos habuit plures, Eustathius: vid. ad Dionys. Perieg. vs. 31. Idem ferme probavit G. Sopingius ad Hesych. in Ἀριμάπους: ubi docta prostat adnotatio Cl. nostri Albertii. De Arimaspiis quae huc spectent e Tzetze dedit et Gellio Stanleius ad Aeschyli Prom. vs. 803., memorantis τὸν μουνῶπα στρεπτόν Ἀριμάσπὸν ἱπποβάμονα. Cyclopes unoculi μονῶπις dicuntur, μονόμματοι, et μονόγληνοι. In Reges Macedoniae, Philippum Amyntae, et Antigonum, qui fuerunt ἐτερόφθαλμοι, frigida leguntur hic illic atque insulsa Graeculorum dicteria; hoc in Philippum Aristidis apud Philostratum de Vit. Soph. pag. 584., quo τοὺς Ἀριμασπούς (τοὺς μονομμάτους) ἔφη ξυγγενεῖς εἶναι τοῦ Φιδίππου. VALCK.

6. Ἀριμα γάρ ἐν καλίουσι Σκυθαί etc.) Eustath. in Dionys. Arimaspos ex Herodoto et causam nominis explicans, ἀρὶ μὲν γάρ τὸ ἐν Σκυθιστὶ, μασπὸς δὲ, ὁ ὀφθαλμός: nec multum diversa Schol. in Aeschyli Pometh. vs. 804. Quae quidem hoc fonte si fluxerunt, turbidus admodum erit. Ea mens Io. Hartungi Decur. I. c. 2. pag. 636., Herodotea

ex Eustathio reformantis. Consilium non laudo neque institutum, Codicum conspiratione damnatum: eoque minus, siquidem, observante Io. Georg. Wachtero, in reliquis Scythici sermonis, *Spu oculus, arim unus*. Abit ergo in spongiam Eustathii, unde unde arcessita, originationo. Vide docti Viri Praefat. Glossar. Germ. Sect. XIII. et Cl. Alberti ad Hesych. Ἀριμόπους. [quorum tamen doctissimum virorum uterque multum abest ut rem, de qua agitur, ad liquidum perduxerit.] WESS.

CAP. XXVIII. 5. ἡ δὲ θάλασσα πήγνυται etc.) Ge-
nuinum his infregit Taurus Philosophus apud A. Gellium
XVII. 8. Tametsi, inquit, Herodotus historiarum scriptor,
~~contra omnium ferme~~, qui haec quaesiverunt, opinionem, scri-
bit, mare Bosporicum, quod et Cimmerium appellatur, etc.
Nihil enim, quantumvis Gellii simia Macrobius, paria,
~~eliminatus~~ atque alienius. Philosopho, si non habuit
~~perspecta~~ quae sub extimo Septemtrione homines expe-
riuntur, Virgiliana recordari consultum fuerat, Georgic.
III. 360., Senecae Herc. Fur. vs. 536. quaeque Strabo lib.
VII. p. 472. [pag. 307. ed. Cas.] Statim [lin. 8.] πέρην ἐς
τοῦς Σινδοῦς non fallace coniectura L. Holstenius ad Sin-
dus Stephani. Indi longe hinc disparati, vicini vero et trans
Bosporum Sindi. Descriptionis peccatum est: posterior arti-
euli littera deglutiit sequentem, uti τῆς Ἰνδικῆς vice Σιν-
δικῆς c. 86., et ἐς Κῶλον loco ἐς Σκῶλον lib. IX. 15. Contra
huius Musae c. 33. τοὺς Σούρους Arch., ubi τοὺς οὐρούς opor-
tuerat. Habet, quae huc pertinent, iusto circumspectior;
Vir Cl. Freretus, Comment. Acad. Inscript. T. VI. p. 363.
Ego, re extra dubium posita, restitui. WESS.

5. ἡ δὲ θάλασσα πήγνυται) Graecis hoc videbatur incre-
dibile, qui mare ferme tantum experti noverant medium,
τὴν ἑσω θάλασσαν, quique didicerant in scholis, omne mare
esse incongelabile. Philosophus itaque Taurus, Gellii Noct.
Att. XVII. 8. Herodotus, inquit, historiarum scriptor contra
omnium ferme, qui haec quaesiverunt, opinionem scripsit, mare
Bosporicum, quod et Cimmerium appellat, earumque partium
mare omne, quod Seythicum dicitur, id gelu constringi et con-
sistere. Sic exhibet Gelliana Macrobius Saturn. VII. c. 12.
pag. 621. quae his ille subdit, e Pluturcho suspicor trans-
sumta. Praeter flumina; Macotin, et Bosporum, et Ponti

partem, *brumali rigore durare recte statuit et Mela I. c. 19.* Ubi Herodotea dat *Eustath. in Dionys. vs. 669.* hinc scribendum πλὸν οὐ ποιήσεις. Lectorum his ἀπιστία *Diodorus Sic.* occurrit lib. III. cap. 34. conf. V. 25. ubi Gallorum gelu durata flumina καὶ στρατοπέδων μυριάδες μετὰ σκευοφόρων καὶ ἀμαξῶν γεμονσὼν ἀσφαλῶς περαιούνται: quae sicut et priora forsitan apta videbuntur adfirmando verbo στρατεύονται in *Herodoti* proximis, [lin. 7.] in *glacie στρατεύονται* καὶ ταῖς ἀμάξαις ἐπιλαύνουσι πῆλιν ἐς τοὺς Σινδοὺς: nam *Indi*, quos hinc inauditos effinxit *Hutchinsonus*, in *Sindos* recte transmutati sunt; ut et infra pro τῆς Ἰνδικῆς vere corrigunt viri Docti *Σινδικῆς*. Mihi videbatur in istis στρατεύονται minus sincerum: ἀμαξίνονται, vel ἱππείνονται, vel simile quiddam, nobis isto videretur accommodatius. *VALCK.* — Suo periculo στραγγεῖσθαι scribi iusserat *Touf* *Emend. in Saïd. P. III.* ad voc. Στραγγεῖν, quod vertit *super glaciem otiantur.* Conf. *Valckenar.* ad III. 139, 6. qui de verborum illorum etiam alibi permutatione iam egerat in *Animadv.* ad *Ammonium* lib. II. c. 13. Sed nulla hic novatione opus est. Verbo στρατεύεσθαι et per se commodus hic locus est, et firmant illud adiecta verba ἀμάξαις ἐπιλαύνουσι, quae *hostilem incursionem* haud obscure significare videntur. S.

[12. ἐν τῷ τὴν μὲν ὥρᾳ ἐστὶν) *Vallae* versionem, quum tempus pluendi est, tenuit *Wess.* cum *Gronovio*: in eademque sententiam *Larcher* accepit, ut ἐν τῷ intelligatur ἐν τῷ χειμῶνι, qua in hyeme, quum sit pluendi tempus, nihil ibi pluit quod sit alicuius momenti. τὴν ὥρᾳ ἐστὶν vernum tempus interpretatus est *Portus*, cui *Schneider* in *Lexic. crit.* accedit. Sic ἐν τῷ fuerit ἐν τῷ χειμῶνι intelligendum. S.]

13. ὕων οὐκ ἀνίει) *Portus*, vulgati ὕον patronus, adscivit *Δίων.* Iustum est, quod cernitur. Nota sunt, et superius adhibita, Διὸς ὕσαντος, *Δεοῦ ὕσαντος.* *Appianus Alex.* [diligens *Herodotei* styli aemulator] *Bell. Civil. lib. II. p. 740.* [c. 36.] αἰμά τε γὰρ ἔδοξεν ὁ *Δεὸς ὕσαι.* [conf. eundem ib. c. 149.] *Herodot. III. 117.* τὸν μὲν χειμῶνα ὕει σφι ὁ *Δεὸς.* *WESS.*

16. ὡς τέρας θωυμάζεται) Quod vulgo legebatur, ὡς τέρας νενόμισται θωυμάζεσθαι, nimium est. Suadet Scriptoris mos et verborum ordo, pro vero putandum esse ὡς τέρας θωυμάζεται, uti *Paris. B.*, et νενόμισται venisse ex

glossa: et eo quidem magis, quod iuncta verba sententiam simplicissimam inquant. Libuit Codici obedire in re manifesta. WESS. — De Codicum scriptura, et illius praesertim quem notā *Paris. B.* vir doctissimus insignivit, vide quae in *Var. Lect.* docuimus. Idem verbum *νέομισται*, paucis interiectis *l. 18.* repetitum, paullo diversa notione usurpavit Scriptor, quem inorem etiam passim alibi apud eundem observavimus. Priore loco, *νέομισται θωμάζεσθαι* significat *so lent tamquam portentum mirari*; posteriore loco, *τίρας νέομισται*, pro *portento habetur*. Uterque verbi usus, ut apud alios, sic apud Nostrum, frequens. S.

CAP. XXIX. 1. τὸ γένος τῶν βοῶν τὸ κόλον) Egregii hic *Med.* et sequaces, laudoque *Gronovium* inpende; ex *Eustathio* addens, κόλον Ionum esse et κυριολεκτέσθαι in arietibus et bubus, cornibus defectis, ad *Iliad. π.* pag. 1049, 17. [pag. 1062, 30. ed. Bas.] Opportune *Hippocrates* de *Scytharum* curribus: τὰς δὲ ἀμάξας ἔλκουσι ζεύγεα - βοῶν κέρως ἄτερ. οὐ γὰρ ἔχουσι κέρατα ὑπὸ ψύχειος. de *Aër. Aq.* et *Loc.* pag. 291. — Ad hunc *Herodoti* locum *Wesselingii*que Notam provocare debueram in *Adnot.* ad *II. 46*, 11 seq. ubi p. 263. emendationem sane quam probabilem *Schaeferi*, οἱ κόλοι pro vulgato οἱ αἰπόλοι, laudavi. S.

Ibid. τὸ κόλον) Hanc etiam Codici debemus *Med.* lectionem. *Homeri* versui *Od. δ.* 85. subiecta sic fortasse legit in suo Cod. *Eustath.* ὁρθῶς εἰρημένον ἐν τοῖσι θερμοῖσι γὰρ ταχὺ παραγίνεται τὰ κέρα· ἐν δὲ τοῖσι ἰσχυροῖσι ψύχει· ἢ οὐ φύει κέρα τὰ πένια τὴν ἀρχὴν, ἢ φύοντα φύει μόγις: nisi quod in excerptendo φύοντα omiserit: φύει legit et *Valla*. Sua *Strabonem VII.* pag. 471. c. [pag. 307. A. ed. Cas.] *Herodoto* debere monstrant *Herodotea* quaedam e vicinis quae adhibet verba, ἅπαντα δ' ἡ χώρα δυσχείμερος ἴσθι. *VALCK.*

2. μαρτυρεῖ δὲ μοι τῇ γνώμῃ) *Iidem* codd. qui κόλον paulo ante recte dederunt, hic μαρτυρεῖ δὲ μοι τῇ γν. non pari, ut opinor, gratiā. Exempli lib. I. 86. adposita, [Adn. ad I. 86, 28 seq.] ad quae amandamur, non faciunt satis; neque *Tragicorum*, ὃ τέκνον μοι *Eurip.* *Iphig. Aul.* 613. et ὃ τροφεὶς μοι *Sophocl.* *Aiac.* 874., quippe alius naturae. WESS.

CAP. XXX. 3. ἐν τῇ Ἠλείῃ πόσῃ) Quod hinc didicerat, suo quoque tempore verum deprehendit *Pausan.* *Eliac.* priori p. 384. θωμάσαι δ' ἂν τις - - καὶ ὅτι ἐν τῇ ὑπερ-

ἐρίει, καὶ οὐκ ἐντὸς τῆς χώρης, αἱ ἴσποι σφίσι ἐκύτκον ἐκ τῶν ὄνων· καὶ τούτου μὲν κατάραν τινὰ ἐλέγγο γενέσθαι αἴτιον: idem narrat p. 396. Vel ex his liquet, voculam *τιν* [l. 6.] male eiectam Herodoteis, Φασὶ δὲ αὐτοὶ Ἑλλήδοι, ἐκ κατάρης *τιν* οὐ γινέσθαι σφι ἡμίονους, quam legere Pausan. et Eustath. ad Dionys. vs. 409. ἐκ τινὸς κατάρης, ὡς φησιν Ἡρόδοτος. VALCK.

6. ἐκ κατάρης *τιν*) Optime Stephan. ex schedis, quibus cum plures consentiunt. Pausanias hoc ipso de negotio, καὶ τούτου μὲν κατάραν τινὰ ἐλέγγο γενέσθαι αἴτιον, Eliac. Prior. c. 5. Auctor inprecationis Oenomaus apud Plutarchum T. II. p. 303. b. cuius ἐνόδους ἴσπους non intelligo, nisi ἐνόδους, ut in Nicandri Ther. vs. 99. reliquerit. Adde Antigoni. Corystium Hist. Mir. c. 13. Mutari praeterea *προστί* non debuerat, cuius in talibus certa statio: *ἐπὶ τὸν* --- *προστί* ἢ ὁ τεταγμένος χρόνος, lib. II. 41. WESS.

CAP. XXXI. [2. Σκύθαι λέγουσι. Requirebam οἱ Σκύθαι: sed articulum, quod sciam, ignorant libri omnes. Caeterum de plumis, quas dixere Scythae, conf. c. 7. extr. S.]

10. εἰκάζοντας τὴν χιόνα) Comparantes nivem, avium plumis, dum depluit, quodam modo adsimilem. Plinius propterea regionem Pterophoron lib. IV. Hist. Nat. c. 12. hoc terrae in tractu memorat. Iucundum est Arnobii lib. II. p. 105. ex parili figura: Potestis - et scientissime monstrare, quid nivem in plumeas subaperiat crustulas. Eiusdemque elegantiae מַצְמֵר שֶׁלֹּבַת הַנֶּחֱלָה, qui nivem instar carminatae lanae dat, in Psalm. cxlvii, 16. Conf. La Cerdam in Virgilio Georg. I. 397. WESS. — Inde ab H. Stephano orationem in hunc modum distinguebant, τὰ οὖν περὶ δοκίω τοὺς Σκύθας λέγειν τὴν χιόνα, τοὺς Σκύθας --- δοκίω λέγειν: et sic ed. Wess. et seqq. Nos distinctionem ita mutavimus, ut intelligeretur naturalis structura sermonis haecce, τὰ οὖν περὶ δοκίω τοὺς Σκύθας λέγειν τὴν χιόνα, εἰκάζοντας, nempe εἰκάζοντας τὴν χιόνα τοῖς πτεροῖς, vel εἰκάζοντας τὰ περὶ καὶ τὴν χιόνα: coll. IX. 34, 1 seq. Puto, plumas Scythas nivem dixisse, nivem cum plumis conferentes. S.

CAP. XXXII. 1. οὗτι τι Σκύθαι λέγουσι) Damnatum οὐδὲν [post λέγουσι], cui praesidia non desunt, in exilio relinquo. De Hyperboreis circumspicte Herodotus. Larga super illis doctissimorum virorum Gedoyni, Banerii, Freretii, in Commentar. Academiae Inscript. disquisitionea.

Posterioris coniectura, [quàm *De Brosses* etiam secutus est in *Mem. sur l'Oracle de Dedone*, Acad. des Inscri. T. XXXV. p. 113 seq.] dictos ita videri, quoniam ultra montem *Boram* incolebant, blanditur primo obtutu. *Livius* lib. XLV, 19. in Macedoniae et Paeoniae finibus *Boram* locat; sed solus. *Diodoro Siculo* T. II. p. 664. mons iste ex *Polybio* *Βέρμος* est, Nostro lib. VIII. 138. *Βέρμος*, et veriore titulo. Ita perit mons et quod illi inaedificatur. Quod autem ad *Diodori*, lib. II. c. 47. opinabar, *Hyperboreos* Graecae fuisse originis, ex coloniis ad Ponti oram borealem deductis, necdum displicet. Graeci ritus, cultus Apollinis Delii, vestigia sermonis in nominibus propriis, huc ducunt. Mecum sentit *Th. Sig. Bayerus* Diss. de Hyperboreis T. XI. Comment. Acad. Petropol. p. 334. etc. WESS.

[5-7. Ἄλλ' Ἡρόδω μὲν ἴσθι περὶ Ὑπερβορέων - - "Ομηρὸς πάντα τοῖς ἔπος ἐπέειπε"] „Mihi interdum visus sum in istis „verbis annotationem legere veteris Grammatici, non *Herodoti*.“ Sic *Erid. Aug. Wolfius*, Prolegom. ad *Homer.* p. clvii. Quum vero multa talia observata, ad veterum Poëtarum scripta spectantia, narrationi suae interserere ariet *Scriptor* noster, vereor ne non satis caussae sit cur totam illam *ἡσιν* cum Clarissimo Viro suspectam habeamus. S.]

CAP. XXXIII. 2. ἰσὶ ἐνδεδεμένα ἐν καλῇ πυρῶν) In Codicum dissensu utrum praestat, ἐνδεδεμένα, an ἐνδεμένα? Animose pro priore vir *Celeb.* refragatori iratior, consistit. *Ἐνδεδεμένα* tamen probantem plures adiuvant manu exarati, optimeque conspirantes libri: nec nocent *sagra occultata in fascibus mergitum*, quae *Servii* de his verba in *Aeneid.* XI. 532. nedum αἰθρια στίφει *Cratini* apud *Hesychium* et *Suidam*. Super haec sermonis succurrit usus, et libroriorum, voces istas temere miscentium, mds. Offerunt *Pausaniae* Codd. lib. X. 30. λίθον σφραγίδα ἐνδεδεμένην χρυσῶν, ubi *Sylburgius* ἐνδεδεμένην, bene: firmat *Diodorus*, δακτυλίου ἐνδεδεμένους λίθους describens lib. XIX. 94. Mihi, non diffitebor enim, placet posterius. *Sacra* ipsa optime *Salmasius* in *Solin.* p. 147. illustravit. WESS.

Ibid. ἰσὶ ἐνδεδεμένα etc.) Restituetur, opinor, hic et infra vetus Codicum atque Edd. lectio, ἐνδεδεμένα. Suam quisque sequutus Editionem, *Salmasius* in *Solin.* p. 208,

habet *ινδεδουμένα*: *ινδεδεμένα* Spanhem. in Callim. p. 498, 495. qui recte mea quoque sententia *frugum primitias* intelligit *spicarum fascibus illigatas*. VALCK.

[5 seq. ἐπὶ τὸν Ἀδρίην) Monuit Danville, in *Mem. de l'Acad. des Inscr.* T. XXXV. p. 589. quo tempore boreales Europae partes nondum satis cognitae Graecis fuissent, etiam regiones supra mare Adriaticum sitas Hyperboreis solitas esse attribui. S.]

7. πρώτους Δωδωναίους Ἑλλήνων δέκεσθαι) Callimachus Hymn. in Del. vs. 284. gemina: diversa Pausanias lib. I. c. 31. et ambitiosis Atheniensium narrationibus. Veram his inmorari intempestivum: Ezech. enim Spanhemius, Vir ill. et egregius, ad Poëtae Cyrenaei versum molientibus plura otium dedit. WESS.

7 et seqq. πρώτους Δωδωναίους) Quae de Hyperboreis apud veteres legerat Eruditiss. Ez. Spanhemius, digesta protulit in Callim. p. 489. 493. et seqq. Quando de his canens sacris in Delum delatis Callimachus Hymn. in Del. vs. 283 et seqq. solius paene videtur Herodoti persequutus vestigia, unius adferam cum his collatos versus aliquot Callimachi. Sacra scribit Herod. πρώτους Δωδωναίους Ἑλλήνων δέκεσθαι. Callimachus, ἃ Δωδώνη Πελαγὸς Τηλόθεν ἐκβαίνοντα (καταβαίνειν Herod.) πολὺ πρώτιστα δέχονται. Herod. ἀπὸ δὲ τούτων καταβαίνειν ἐπὶ τὸν Μηλιά κόλπον καὶ διαπορεύεσθαι εἰς Εὐβοίαν. Callim. Δεύτερον ἱερὸν ἄστῳ καὶ οὐρεῶν Μηλίδος αἰῆς ἔρχονται· κείθεν δὲ διαπλάουσιν Ἀβάντων εἰς ἀγαθὸν πεδίον Ἀηλάντιον. Sequentia Herodoti sic contraxit in pauca Callim. οὐδ' ἔτι μακρὸς ὁ πλοῦς Εὐβοίῃθεν· ἐπεὶ σέο γείτονες ὅμοιοι. Tum duas memorat Noster puellas, quae primae sacra detulerint ex Hyperboreis in Delum, quibuscum illi velut virginum custodes miserint τῶν ἀστῶν ἀνδρας πάντε πομπούς. Callim. Πρώται τοι ταῦτ' ἐνείκαν ἀπὸ ξανθῶν Ἀρμασπῶν, - - - Θυγατέρες Βορέαο, καὶ ἄρσενες οἱ τότε ἄριστοι Ἠϊῶν. Quod addit, οὐδ' οἱ γε παλιμπεῖς οἰκάδ' ἕμεντο, dixerat Herod. τοῖσι Τερεβορέοισι τοὺς ἀποπεμφθέντας ὁπίτω οὐκ ἀπονοστήειν. Plura supersunt ex eodem fonte petita. Ceterum huius ne honoris essent expertes, fabulam Athenienses videntur commenti, quam nobis Pausan. narrat in Atticis p. 77. sacra ex Hyperboreis [per Scythas in urbem Sinopen, indeque] per Graecos ad Prusias fuisse perlata, φέρεσθαι διὰ Ἑλλήνων εἰς Πρασιᾶς· Ἀθηναίους δὲ εἶναι τοὺς εἰς Δῆλον

ἄγονται. Situm autem pagum in Attices orientali latere paene ex adversa Euboeae liquet e *Thucyd.* VIII. c. 95. VALCK. — Videndum vero, ne, quae *Pausanias* narrat, non pugnent ea cum *Herodoteis*; sed pertineant ad id quod insequente tempore fieri solitum esse ipse *Scriptor* noster paulo post tradit, L. 18 seqq. ἐπὶ δὲ τοῖς Ὑπερβο-
ρείαις etc. S.

[10. τὸ δ' ἀπὸ ταύτης ἐκλιπεῖν Ἄνδρον) *Vallae* latina, ab hac vero reliquisse *Andrum*, tenuit *Wess.* cum superioribus Editoribus. Recte vero *Reiskius* monuit: „*Praeteritam* esse „*Andrum* significat, neque sacra illuc delata: sed recto „itinere a *Carysto* ad *Tenum* perlata, quamvis *Andrus* his „urbibus esset media interiecta.“ S.]

[14 seq. τὰς ὀνομάζουσι Δῆλοι εἶναι Ὑπερόχη τε etc.) De pleonasmō verbi εἶναι supra dictum, ad L. 153, 19. p. 159. Similiter apud *Platonem* verbo ὀνομάζω saepiuscule iungi alterum εἶναι, monuit *Schneider* ad *Apolog. Socrat.* quae sub *Xenophontis* nomine fertur §. 13. S.]

23. τοὺς πλησιοχώρους ἐπισκῆπτειν, κελεύοντας) Sunt, quibus τοῖς πλησιοχώροις, siquidem ἐπισκῆπτειν in *Musis* tertium sibi nectit casum, allubescit. *Abreschius* verborum ordinem struit, κελεύοντας ἐπισκῆπτειν τοὺς πλησιοχώρους προπέμπειν. *Επισκῆπτειν* *Hesychio* auctore esse προνοεῖσθαι: rogare itaque et monere, ut contermini sacra ulterius deducant. Certum est προπέμπειν σφία, videlicet ἱερά, de quibus proxime. WESS. — Miratus sum, nihil ad h. l. de constructione verbi ἐπισκῆπτειν a *Reiskio* in *Animadv.* adnotatum reperiri. Consultius fortasse facturus eram, si vulgatam scripturam, utut suspectam, constantem tamen librorum consensu comprobata, tenuissem. S.

27. τὰς Θρησας) Dederat Θρησας, uti *Sophocles* *Antig.* vs. 595. Θρησας πνοαῖς, et *Valer. Flacc.* II. 132. *Carasque* toris inducere *Thressas*. Aliorum Θρηκίας vel Θρηβίλας firmare Θρηκίη τε Σόμος *Homeri* et Θρηκίος ξένος *Euripidis* posset, si quae necessitas. WESS.

29. ἔχουσας τὰ ἱερά) Mallem ex luculento *Codicum* iudicio θρούσας τὰ ἱερά: siquidem, quidquid in contrarium disputatur, ἔχουσας τὰ ἱερά scriptoris sententia respuit. WESS. — At, quo pacto scripturam hanc respuat *Scriptoris* sententia, id quidem nullo pacto me perspicere

prosteor. De ipsius verbi ἔχοντας h. l. significatu dubitari nonnihil potest. Quum sit notio verbi ἔχειν latissime patens, possit illud hīc idem significare ac ἄγειν vel ἐπιτελεῖν, aut ἱρᾶν: quam in partem sacra faciunt in versione posui. Sed rectius, puto, ἔχοντας τὰ ἱρὰ in eandem fere sententiam intelligemus atque φερούσας τὰ ἱρὰ l. 14. nempe sacra manu tenentes et in pompa gestantes. Quam in partem haud incommode Gronovius ait: „Nempe non secus ac „Athenis in sacris nonnullis Κανηφόραι, [Κανηφόροι virgines,] „sic apud Hyperboreos et Paeonias et Thracas Καλαμηφόραι.“ — immo Καλαμηφόροι γυναῖκες. S.

CAP. XXXIV. 1. Τῇσι δὲ παρθένοισι ταύτης) Atque adeo quas Delii vocabant Ἐπερόχην et Λαοδίκην. Hic ab Herodoto secedunt Callimachus et Pausanias: hic quidem nupturas Deliorum puellas tradit comae dedicasse primitias nobilioribus illis Hecaërgae atque Opidi: collato Herod. c. 35. Pausaniae locum in Att. p. 104. primus emendavit P. Leopard. Em. lib. X. c. 24. iam tum suspicatus apud Herod. restituendum nomen Ἐκαίρην: idem aliis postea venit in mentem, probatum in primis Spanhemio de his puellis more suo docte notanti p. 503 et 504. Duabus tertiam adiungens, [vs. 292.] forsā ut versum impleret, Callimachus, his istum honorem a Deliis canit virginibus attributum; pueros vero Deliorum primam dedicasse lanuginem iuvenibus Hyperboreis, qui venerant olim puellarum comites: [vs. 296 seqq.] Ἦτοι Δηλιάδες μὲν, ὅτ' εὐνηχῆς ὑμέναιος Ἦθεα κούρων μορμύσσεται, ἤλικα χαίτην Παρθενικάϊς· παῖδες δὲ Δίρος τὸ πρῶτον ἰούλων Ἀρσίνες ἠθέοισιν ἀπαρχόμενοι φερόουσιν: venustos versus ita legendos e Cod. msto docuit Clar. noster Ruhnken. in Epist. Crit. II. p. 35. [p. 163. ed. sec.] VALCK.

3. πρὸ γάμου) Male Valla haec verba inter vertendum (nam schedis eius afuisse non puto) neglexit: adesse enim ea oportet. De Megarensium puellis Pausanias solere ad Iphinoēs tumulum inferias προσφέρειν πρὸ γάμου καὶ ἀπαρχισθαι τῶν τριχῶν, καθὰ καὶ τῇ Ἐκαίρῃ καὶ Ὀπιδί (sic optime Camerarius) αἱ θυγατέρες ποτὶ ἀπεικείραντο αἱ Δηλίων, lib. I. c. 43. p. 104. Callimachus H. in Del. vs. 296. illud ipsum requirit. Porro οἱ δὲ παῖδες [lin. 4.] redierunt, ne αἱ μὲν solitariae starent. WESS.

CAP. XXXV. 1. καὶ τὴν Ἀργὴν) Bene inpetum Ἐκείρην corrigentium repressit vir Celeb.; cui, si Λαοδίκης [lin. 4.] se probare potuisset nomen, amplior laus. Quanto equidem magis in his occupor, multa labantis humani ingenii et iudicii argumenta animadverto. Supra c. 33. Ὑπερόχην τε καὶ Λαοδίκην integram et illibatam Florentiae reliquerunt, et hic calami lapsus barbari quiddam cognomini Λαοδόκης adasperget? [Operarum errore Λαοδόκης est in nostra Var. Lect. ubi Λαοδόκης debuerant.] Cur tandem? Omnia profecto, quae de Hyperboreis prodita litteris, Graecam eorum sapiunt originem. Addo, *Clementem Alexandr.* Protrept. p. 39. Ὑπερόχην καὶ Λαοδίκην iunxisse, et Ἀργὴν praeoptatam esse ob consensionem tot manu exaratorum, ita et Ἀργὴς concorditer et ubique pingentium. WESS. — Ut in nomen Ἀργὴν vel Ἀργὴν consentiunt *Herodotei* libri omnes, sic apud *Callimachum*, *Pausaniam* aliosque, constanter Ἐκείρην nominatur: unde *H. Stephanus* hanc scripturam ad *Herodoti* oram adnotavit, et sic apud *Herodotum* utique corrigendum cum *P. Leopard*, *Spanhemius* contendit. S.

3. κατὰ τοὺς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους πορευομένως) Referri hoc ad τοὺς πομπεύς, qui *Deliis Perpherees*, et *Hyperochen* et *Laodicen* debet. Citius quidem *Arge* et *Opis* in *Delum*, sed in comitatu *Apollinis* et *Dianae*, pervenerunt. WESS. — Miror satis-ne perceperim *Viri doctissimi* mentem. Videtur πορευομένως illas intelligere *Hyperochen* et *Laodicen*: at *Herodoti* verba insipienti haud obscurum videri debebat, πορευομένως ad *Argen* et *Opin* referri. Deinde, ut κατὰ τοὺς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους de comitibus accipiamus, et grammatica ratio (nam μετὰ τῶν αὐτῶν etc. requireretur) et rerum expositarum nexus vetat. κατὰ τοὺς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρ. vulgo cum *Valla* intelligunt eorundem hominum aetate: quam etiam in sententiam *Larcher*, dans le même siècle. At mihi planum atque perspicuum videbatur, hoc *Herodotum* dicere, Ἀργὴν et *Opin* ex *Hyperborea Delum* pervenisse, itinere per eosdem populos facto, per quos *Hyperochen* et *Laodicen* iter fecisse supra c. 33. scripserat. Caeterum tam in *Graecis* nostris, quam in *Latinis*, orationem commodius in hunc modum distinctam velim, καὶ τὴν Ἀργὴν καὶ τὴν Ὀπιν, τοὺς αὐτοὺς πομπεύς, ἐξ Ὑπερ-

βορέων κατὰ τοὺς αὐτοὺς etc. *Argen quoque atque Opin, virgines, ex Hyperboreis itinere etc.* Nempe ἐκ Ὑπερβορέων ad παρενομένας et ad ἱφιέσθαι refertur: τοῦσας vero παρθένους αἰτῆς illas, contra quam Hyperochen et Laodicem, quae prolem iam ediderant. S.

5. τῇ Εἰλειθυίᾳ) Non obliviscor *Hesychii Ελληνίας*, neque *Pausaniae Ελληνίας* lib. II. 5. a viris doctis cupide mutatas: Manet in *Callimacho* H. in Del. vs 132. καλεῖ μόνον Ελληνίαν, forte similem in modum formandum, quo H. in Iov. vs. 12. κερημένον Ελληνίης. Potuit in peregrinae vocis origine sonus variare; passim tamen *Homerus, Diodorus, Pausanias* illi adstipulantur, cui primae datae. Quod autem *Cl. Reiskius* ἀντὶ ὠκυρόκειον [lin. 6.] ob acceleratum sive citum partum elegit, modo ὠκυρόκειον eo foret in usu, non spernerem. Belle novit, ὠκυρόκειον in medicamine ad maturandum partum sedem sibi vindicare, cui inconmodus hic locus. WESS.

10. Ὡλὴν ἀνὴρ Λυκίος) Ne hoc quidem praetermisit *Callim.* Del. vs. 304. Οἱ μὲν ὑπαιέδουσι νόμον Λυκίῳ γέροντος, ὅν τοι ἀπὸ Εἰληθυίας θεοπρόπος ἦγαγεν Ὡλὴν. De eodem mulier *Delpha*, quae civibus hymnum condidit, *Boco* apud *Pausan.* lib. X. [c. 5.] p. 810. Ὡλὴν δ' ὅς γένετο πρῶτος Φοῖβοιο προφάτας, Πρῶτος τ' ἀρχαίων ἐπέων τεκτὴναι' αἰοιδάν. De hymnis *Olenis* egerunt ill. *Spanhem.* ad *Call.* p. 509. et *I. A. Fabricius* *Bibl. Gr.* lib. I. c. 17. *Olene* recentior *Pamphus* Atheniensibus τοὺς ἀρχαιοτάτους ὕμνους ἐποίησεν, *Pausan.* VII. p. 577. eidem saepe laudatos, quos et suo seculo superstites a *Daducho* quodam *Attico Pausanias* accepisse se tradit legendos IX. p. 762. Sub *Orphei* nomine legit is hymnos, quos habemus superstites; atque in his merito versuum etiam miratur elegantiam. VALCK.

13. καὶ ἀγείροντας) Inprudenter ἐγείροντας *Th. Galeus.* Ἀγείρειν eorum est, qui stipem in speciem diis, reapse sibi, ut mos olim et nunc variis in locis, efflagitant. *Herodotus*, modo vitae *Homeri* auctor fuerit, c. 33. ἥδετο δὲ ταῦτα ἐν τῇ Σάμῳ -- ὅτε ἀγείροισεν ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἀπόλλωνος. *Abarim* *Hyperboreum* ἀγείροντα, et τὸν ἀγερθέντα ab illo χρυσὸν τῷ θεῷ repraesentat *Iamblichus* *Vit. Pyth.* Sect. 91. et 141. Sed vide *Cl. Ruhnkenium* ad *Timaei* Δίξεις p. 6. [p. 9 seqq. ed. sec.] WESS.

CAP. XXXVI. 2 seq. οὐ λέγων, λέγων ὡς τὸν etc.) Ita solet. Mox c. 43. ἔλεγε, φάς τὰ etc. et V. 36. ἔφη λέγων: tum ἔφησε ἐν τοῖσι λόγοις λέγων lib. VI. 137. Coniectura *Dissertationis Herodoteae* ὡς τὸν ὁιστὸς περιέφερε - - οὐδὲν σιτισόμενον nondum displicet: ratam enim fabula habet, Abarim exhibens sagittā circum omnem terram vectum, nihilque comedentem, οἷσθ' ἱποχούμενον, ποταμούς τε καὶ πελάγη καὶ τὰ ἄβατα διαβαίνειν, in *Iamblichi Vit. Pythag.* c. 19. et 28. *Himerius Biblioth. Photii* p. 1131. de eodem, ἀλλ' ἐπὶ πᾶσαν γῆν καὶ θάλασσαν ἦλθεν ὁ Σκύθης ὑπὲρ τοῦ βέλους ὀχούμενος. Obstat suspicioni *Eustathius*; favet, quod olim scire non poteram, *Corn. de Pauw* ὡς τοῦτον ὁιστὸς etc. legens. *WESS.* — At ipsum illud τὸν, pro αὐτὸν vel τοῦτον positum, ansam dedisse librariis videri debet, ut locum corrumpere, et ὁιστὸς in οἷσθ' mutarent. *S.*

3. λέγων, ὡς τὸν ὁιστὸν) Videri posset λέγων e praecedenti voce repetitum; neque tamen Homerica me latent, quibus uti poterunt vulgatae lectionis defensores. Vera mihi videtur *Wesselingii* correctio in *Diss. Herod.* posita p. 34. ὡς τὸν ὁιστὸς περιέφερε κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν οὐδὲν σιτισόμενον. Praeter *Iamblichum*, insignem sane fabulatorem, de *Vit. Pyth.* Sect. 91. et 136. fabulam de *Abari* enarrat *Celsus* apud *Origenem* III. p. 129. vid. *H. Vales.* in notas *Mauss.* ad *Harpocr.* p. 206. *VALCK.*

4 seq. εἰ δὲ εἰσὶ τινες Ὑπερβόρειοι ἄνθρωποι, εἰσὶ καὶ ὑπερνότιοι ἄλλοι.) Nonnihil immutata, tanquam σόφισμα repellit ridetque *Eratosthenes* in *Strabonis* lib. I. p. 106 seq. [p. 61 seq. ed. Cas.] *VALCK.* — *Eratosthenes* cavillo haec sugillans apud *Strab.* lib. I. p. 106. notatur propterea a *Casaubono*. Si Ὑπερβόρειοι sint, quod *Lycius Olen* apud *Pausaniam* prodidit, οἱ ὑπὲρ τὸν ἄνεμον οἰκῶντες βορέαν, consecutio bene habebit. *Strabo* Hyperboreos τοὺς βορειοτάτους explicat, sive maxime boreales, non illi, quos *Herodotus* sibi proposuit. *WESS.* — Videtur „non illos“ scribere voluisse *Vir doctissimus*. Nec tamen *Strabonis* illa interpretatio contraria esse videtur notioni quam de Hyperboreis informatam *Herodotus* habuerat. Caeterum apud eundem *Strab.* l. c. pro vulgato λέγει ἀν verissime γελόειν corrigendum monuit *Tyrwhittus*, vir longe praestantissimus, cuius praematurum obitum etiam nunc, multos post annos, Graecae lugent Musae. *S.*

[6. περιόδους γράψαντες) Mox subiicit, ὡκεανὸν τε μέγαρα γράφουσι, et dein εἴη τις ἴσσι ἐς γραφὴν: quibus locis cunctis γράφειν non tam de scribendo, quam de pingendo accipiendum haud incommode Gronov. monuit. Videtur tamen utraque simul notio hic obtinere: iam antiquitus enim et pingebant aut in aere exsculpebant tabulas geographicas, et scripto illas explicabant. Nos describendi verbo utramque simul notionem comprehendi posse putavimus. S.]

9. ποιούντων ἴσιν) Lege Gronovii, docte haec illustrantis, observationes. De terrae figura Eratosthenes, haec nostri innuens, ὅτι σφαιροειδὴς ἡ σύμπασα, οὐκ ὡς ἐκ τόβρου δι, in Strab. I. p. 83. [p. 48. d. ed. Cas.] ante quem non dissimilia Aristotel. Meteorol. II. 5. Quantum vero laboris et curae nostro aevo doctissimi et sollertissimi homines subierint, ut terrarum orbi sua figura et nobis constaret, multa solidaque eruditione V. Cl. Io. Lulofs c. 1. Introductionis ad Natur. et Mathem. Orbis terrae conspectum persequutus est. WESS.

[9. ποιούντων ἴσιν) ποιούντων Gronovius idem ac ποιήσαντων valere existimavit, ut λεγόντων i. q. λεγέσσαν et similia: cuius rationem probans Wesselingius, eiusdem interpretationem in Notis propositam, Asiam quoque faciunt Europae parem, in latina versione adoptavit. Mihi ποιούντων nil aliud nisi genitivus participii absolute positus esse videbatur, ad superius γελῶ referendus: rideo quum illi Asiam aequalem Europae faciunt. S.]

CAP. XXXVII. [1. ἈΣΙΗΝ Πέρσαι οἰκίσουσιν) Quisquis et argumentum huius et sequentis capitis attentius consideraverit, et loca contulerit ad quae in Var. Lect. provocavimus, hunc vix dubitaturum existimo, intercidissee in Musarum exemplis, quae ad nos pervenerunt, primum verbum Ἀσίην, a quo initium suae descriptionis trium terrarum universae partium fecisse Herodotum consentaneum est. Quin fortasse Ἀσίης τὸ μέγαν Πέρσαι οἰκίσουσιν scripserat, aut aliquid tale. Certe, in hac Asiae descriptione, a Perside veluti lineam ducit versus septemtrionem; quem tractum quatuor habitare populos ait, Persas, Medos, Saspises, Colchos: dein, primum, regiones ab occidente illius tractus sitas enumerat, cap. 38. et 39. tum vero c. 40. ad eas, Herodot. T. V. P. II.

O.

quae ab oriente sunt, progreditur, leviter quidem illas tangens, ac nonnisi *Indiam*, extremam versus orientem nominans, praetermissis interiectionum populorum nominibus. S.]

CAP. XXXVIII. 2. ἀπ' αὐτῆς) Praestaret ἀπ' αὐτῶν, quod et Cl. Pavio in opinionem venit. Ἀπ' αὐτῆς spectare debet Pontum, sive mare boreale, in quod Phasis evoluitur. Ab eo vero minime procedunt duae ἀκταί, orae sive peninsulae, uti docte Is. Vossius ad *Scylacem*. [p. 6 seq. ed. Gron.] Persis, quae orarum altera, a mari australi, quod et Erythraeum, porrigebatur occidentem versus; a Phasi altera sumebat originem, terminata partim ad Sigeum Troicum, tum ad promontorium Triopium, omnem complexa minorem, quam vocamus, Asiam. Quae clara cum sint in Scriptoris disputatione, propositum ἀπ' αὐτῶν h. e. θαλασσιῶν, aut, si mavis, ἰσθμίων, quae proxime memorabantur, non carere videtur ratione. WESS. — Vereor ne minime ex Scriptoris mente interpretatus ista sit Vir praestantissimus. Ἐνθεῦτεν δὲ, *Inde* vero, ait *Herodotus*, id est, ab illo inde terrarum tractu, qui per mediam Asiam a meridie ad septemtrionem porrigitur, (conf. paullo ante ad c. 37, 1. notata) quae est continens Asiae terra ac veluti meditullium: inde, inquam, versus occidentem, excurrunt ἀπ' αὐτῆς, ab hac continente Asia, ἀκταί διφάσαι, duae orae in mare porrectae, duae regiones ita in mare porrectae ut earum maior pars mari adluatur, adeoque duae veluti peninsulae. Harum una est Asia minor, in boreali parte a Phasi, in australi a Phoenicia in mare mediterraneum excurrens. Altera ora, ac veluti peninsula, incipit a Perside, maiorque eius pars in australe sive Erythraeum mare excurrit, eoque circumluitur, minor quaedam pars mediterraneum mare attingit. S.

6. ἡ αὐτὴ αὕτη ἀκτὴ ἀπὸ τοῦ Μαριανδικοῦ κόλπου) Priorem Asiae minoris ἀκτὴν orsus a Phasi et tractu fuit borealis; alterius initium ab austro sinuque Myriandrico, porrectae ad Triopium: haec attendenti apertissima. [At non duas Asiae minoris ἀκτας memorat *Herodotus*: sed universam minorem Asiam satis perspicue unam eandemque ἀκτὴν dicit.] Vossius tamen ad *Scylac.* p. 7. ἀπὸ τοῦ Μαριανδωνίου κόλπου, μέχρι τοῦ πρὸς Φοινίκην κυμῆτον: nec discrepat mul-

sum Pavii-disputatio. Fefellit utrumque sinus corruptum nomen. Sinus *Mariandynus*, cui Sangarius amnis miscetur, apud *Plinium* Nat. Hist. lib. VI. 1. pars erat Ponti Euxini, adeoque ad boream Asiae, de qua sermo, ac nihil ad hanc descriptionem. Bene *Stephanus* Μυριάδρος, πόλις Συρίας πρὸς τῇ Φοινίκῃ. Additur τὸ κτητικόν, Μυριανδρικός κόλπος, hinc fortasse, cum sanitas loco manebat, repetitum. Quod ex scripto reposui, ab integritate propius abest, quam *Μαριανδύων* Med.; *Μυριανδρηνῶν* *Holstenii* et *Berkelii* rem patefacit, non veram vocis scripturam. WESS. — *Mariandynorum* nomen, alibi passim ab *Herodoto* memoratum, decipit librarios; quorum alii longius, propius alii aberrarunt a vero, quod nos restituere auctori non dubitavimus. *Myriandri* urbis, ad Issicum sinum sitae, (quem eundem etiam *Myriandricum sinum* adpellatum fuisse consentaneum est) plures auctores fecere mentionem, *Cellario* laudati *Geogr. Antiq.* lib. III. c. 12. p. m. 409. In latina versione nostra ferri poterit *Myriandrio* quod ibi legitur; sed ad graeci nominis normam *Myriandrico* scriptum volueram. S.

[8. τίνοι τὰ ἐς θάλασσαν μέγχι etc.) Versus mare tendit usque ad etc. Abundans ille τὰ articulus eodem modo positus est atque paullo ante, τὰ πρὸς νότον et τὰ πρὸς βορρην. Quod mox ait, triginta illam terram populos habitare, horum plures sigillatim nominavit lib. I. c. 28. S.]

CAP. XXXIX. [1 et seqq. Ἡ δὲ δὴ ἰσθμὸς sc. αἰγυῖ. Vide paullo ante, ad c. 38, 2. Alterà hac orà et ingenti veluti peninsula Asiae, a Perside usque ad Phoenicem excurrente, quae maiori ex parte mari Erythraeo [id est, australi, c. 37, 2. et II. 158, 18.) cingitur, partim vero secundum nostrum (i. e. mediterraneum) mare porrigitur, inter Persidem et Phoenicem tres regiones continentur, *Assyria*, quo nomine simul *Babyloniam* ab *Herodoto* comprehendi supra ad I. 102, 10. vidimus, *Arabia*, et *Syria*. Haec ora, ait l. 4 seq. desinit in sinum Arabicum; nempe interrupta est illo isthmo, qui sinum Arabicum a mediterraneo mari seiungit. Addit autem (lin. 5.) οὐ λήγουσα εἰ μὴ νόμῳ. Valla, quasi νόμῳ pro νόμῳ legisset, ista verba cum sequentibus iungens, sic vertit: etsi non desineret, nisi ob id quod *Darius* e Nilo rivos in illum sinum induxit; ἀποσυνέως omnino. Portus, νόμῳ quidem divisionem intelligens, tamen in eandem

fere cum *Valla* sententiam: cum (alioqui, seu naturali situ, in eum) non desinat, nisi divisione; id est, nisi propter illam divisionem quam *Darius* fecit, qua rivos ex Nilo in illum sinum deduxit. Aliter *Gronovius*: desinitque non desinens, nisi iure, in sinum Arabicum etc. cuius versionem intactam *Weselingius* reliquit, nec vel ipse vel *Valek.* vel *Reisk.* quidquam ad hunc locum notavit. Mireris tamen omnino quodnam illud ius sit, quo ista ora in Arabicum sinum desinat: magisque etiam *Larcherum* mireris, *ῥόμω* hic legem interpretari non dubitantem: et aboutit, mais seulement en vertu d'une loi, au golfe Arabique: neque, quam qualemve legem hic intelligere debeamus, explicantem. Atqui, quid sit quod verbis istis significatum voluerit *Herodotus*, satis ipse interpretatus esse videtur. De Asiae ora agitur: hanc revera non terminari in sinu Arabico ait: nempe, quo loco sinus Arabicus interiecto isthmo a mari mediterraneo seiungitur, ibi non desinit ora, sed pergit eadem ora ab altero sinus Arabici latere, et circum universam Africam continuatur; ita ut Africa, verum si quaeris, pars censi debeat huius eiusdem alterius orae de qua agitur. In hunc quidem modum perspicue mentem suam ipse Scriptor noster cap. 41. explicare videtur. Itaque naturā quidem, et re ipsa, non, desinit illa ora in sinu Arabico, sed *ῥόμω* desinit, id est, ex usu recepto, opinione, et usu loquendi, quo Asiam in isthmo illo terminari vulgo intelligimus dicimusque, atque inde Africae esse initium statuimus, quae tertia orbis terrarum pars vulgo haberi solet. Quare *ῥόμω* eadem fere notione hic accipi debet atque in illo pseudo-philosophorum nonnullorum dicto, honestum nihil *φύσει* esse, sed *ῥόμω*; valebitque *ῥόμω* idem ac *τῷ νεῖμῳ μόνῳ* apud Nostrum II. 17, 7. IV. 45, 28. (Conf. *Heindorf* ad *Plat. Phaedr.* c. 13. p. 231. e.) De fossa, quam *Darius* ex Nilo in Arabicum sinum duxit, dictum est lib. II. c. 158. cuius fossae h. l. nonnisi obiter mentionem facit Scriptor; puto, quo clarius significet quem nam sinum Arabicum hic dicat; quandoquidem alter sinus, qui *Persicus* vulgo nominatur, perinde etiam *Arabicus sinus* dici potuerit. S.]

CAP. XL. 2. καὶ Σαπτεῖον) Passim in libris Σάπτεος. *Apollonii Rhod.* II. 397. et *Stephani Byz.* Σάπτεος nomine conveniunt, situs aliquantum discrepat. [Mireris

vero, in eodem argumento paulo ante (cap. 37, 4.) Σάσπειρες et Σασπείρων, praeferentem *Wess.* et nunc Σαπίρων tenentem. Conf. I. 104, 5. et Var. Lect. ad I. 110, 11.] In omni autem hac Herodotea disquisitione Ἐρυθρὴ θάλασσα varia est notione: modo Oceano australi, nunc sinui Persico aut etiam Arabico pro vario regionum habitu convenit; neque inconmode, cum sinus ambo mari isti iungantur et eius sint divergia et partes. Qui maritimam superioris Asiae Arabiaeque oram bene callent, non adhaerescunt. *WESS.* — Ἐρυθρὴν θάλασσαν universum mare vocat Noster quod Asiae a meridie est cum duobus sinibus, Persico et Arabico. Vide supra, ad c. 39, 1. S.

[5 seq. Ἀράξης ποταμός, μέων πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα) Incredible est quo pacto Vallae versionem, qui contra solem orientem fluit, absque notatione intactam relinquere doctissimi Viri potuerint: quos etiam Larcherus secutus, qui prend son cours vers le soleil levant, scribit. Herodoti hunc Araxen ab oriente in Caspium mare influere, adeoque non contra solem fluere orientem, vel ex hoc ipso loco intelligi potuerat. Caeterum vide quae de Herodoti hoc Araxe, qui aliis Jaxartes est, ad I. 202, 16. monuimus. S.]

CAP. XLI. [1. Ἡ δὲ Λιβύη ἐν τῇ ἀκτῇ ἰτέρη ἰστί.) Vide ad cap. 39, 1 et seqq. notata. S.]

3. ἡ ἀκτὴ αὕτη στενὴ ἰστί) Vitio humani ingenii contingit, ut omnibus eadem raro placeant. Spectantur res diversis modis et variante animi inclinatione. Mihi, quod rediit, verissimum, alii aliud. Sequitur continuo, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ στενοῦ τούτου: ubi vero illud, verum ni fuerit vulgatum? Supra lib. II. c. 158. de eo ipso isthmo, τῇ ἑλαχιστῇ ἰστί καὶ συντομώτατον ἐκ τῆς βορρῆς θαλάσσης ὑπερβῆναι εἰς τὴν νοτίην, quod brevissimum et maxime compendiarium spatium, plane uti hic, stadiorum mille. Non excito *Plinium* lib. II. 68. quo hanc ipsam in rem usus est *Is. Casaubonus* ad *Strabon.* I. p. 114. [p. 65. ed. Cas.] neque dissimulo *Mediceum* αὕτη ἰστί ἢ ἰστί, iam est, qua est, nihil coloris ducere posse e c. 50. huius libri. Verum propere hinc discedo. *WESS.*

CAP. XLII. [4. μήκεϊ μὲν γὰρ παρ' ἀμφοτέρων παρῆκε ἡ Εὐρώπη) Parum adcurate Larcher: en sa longueur elle surpasse les deux autres parties: et sic iterum c. 45. Debye-

rat; en sa longueur elle s'étend le long des deux autres. Nempe quidquid terrarum ultra Caspium mare et Araxem fluvium est, quam nos septemtrionalem Asiam nominare consuevimus, id ex Herodoli ratione Europae accensebatur. conf. c. 40, 4 seq. Quod adiicit, εὐρεος δὲ πέρι οὐδὲ συμβαλλεῖν ἄξιον φαίνεται μοι εἶναι, Reizius, in argumento huius capitis, ne coniecere quidem licet. At coniecere, est συμβαλλεσθαι verbo medio: sententia Scriptoris videtur esse, ne dignam quidem iudico quae cum Asia atque Africa conferatur. Caeterum συμβαλλεῖν fortasse, praesenti tempore, scripserat auctor: sicuti συμβαλλόμενος I. 68, 16 et 21. et alibi, a ionico themate συμβαλλέω. S.]

6. δημοῖ ἐωυτὴν) Mirum ni scripserit, more veterum suoque, Λιβύη μὲν γὰρ δημοῖ ἐοῦσα περίβυτος: id est ἐαυτὴν οὔσαν. In eundem sensum infra capienda ista: [in fine huius cap.] αὕτη ἐγνώσθη τὸ πρῶτον, nempe περίβυτος ἐοῦσα. Δημοῦν hac adhibetur structura Sophocli, Ai. vs. 471. δηλώσω --- γεγώς. Antig. vs. 20. τί δ' ἔστι; δημοῖς γὰρ τι καλχαίνουσι ἔπος. Ἐδήλωσε τῶν νόμων καταφρονῶν Alcibiades, Andocidi p. 30, 44. ἐδήλωσαν οὐ θελήσαντες, Pausan. III. p. 216. δῆλον ἐποίησαν ὑπεραχθεσθέντες, Herodot. VI. 21. VALCK. — Pronomen ἐωυτὴν communi consensu tuentur libri omnes; nec, cur sollicitetur, satis causae subest: immo vero, quando in tali dictione abest pronomen, fuerit illud ad sententiam subintelligendum. S.

11. Φοίνικας ἀνδρας) Phoenixes, ubi maritimam Syriae oram occupant, ναυτιλίῃσι μακρῇσι ἐπιτίθεσθαι scripsit lib. I. c. 1. An statim ex sinu Arabico, unde digressi erant, in Oceanum australem et Atlanticum, merito dubitatur. Quam vero Salomoni, Iudaeorum regi, in nobili navigatione ex eo sinu operam praestiterant I. Reg. ix, 27. eandem aliis et regi Aegyptio addixerunt, usu maritimae peregrinationis exercitati. His ergo debetur et regi Neconi Africa primum circumnavigata; quam multis post seculis Lusitani diversiore progressu feliciter cognoverunt mari ferme circumfluam. WESS.

CAP. XLIII. 1. Καρχηδόνιοι εἰσι οἱ λέγοντες) Ex hariolatione Cl. Pauw οἱ πλείοντες: Carthaginienses enim similibus defunctos navigationibus tentasse oras Africae, Atlantico mari adpersas: de Sataspae nihil eos novisse.

Quae docti viri coniectura habet, quo se commendet. Aliud Nic. Abramus, Phari Vet. Test. lib. III. p. 92. *μὴν δὲ Καρχηδόνιοι αὐτοῖς* etc. sine commate legens vertensque, postea quidem Carthaginienses, ut quidem ipsi dicunt: praestitisse nimirum se, quod Sataspes navigando haud absolverat. Quae verbis istis indicari, dubito vehementer. Hannonem a Gadibus ad fines Arabiae circumvectum Plinius tradit lib. II. 67. an ante Herodoti aetatem, necdum certum. Et quid inpediit, cur Poeni inaudire de frustraneo Sataspis conatu nihil potuerint, Xerxi foederibus iuncti, et mercandi studio ad omnia, uti solent, circumspecti? Saepe praeterea narrationes Carthaginiensium advocantur in Libyae rebus c. 195. 196. WESS. — Post λέγοντες Vir doctissimus cum superioribus Editoribus nonnisi levissime incidens orationem, ab auctoris mente aberravit: et, quod mirari subiit, absurdam Gronovii versionem, *Secundo loco (Carthaginienses sunt qui dicunt) postquam Sataspes - - - Africam non circumnavigavit* etc. verbotenus repraesentavit. Nec vero melior Vallae erat interpretatio. Reizius, interposita post λέγοντες paullo fortiore distinctione, omnia plana reddidit. Sententia eadem, quam Pavius, referente Wesselingio, proposuerat; sed nulla in verbis novatione opus est. Postquam dixit, οὕτω μὲν αὐτὴ ἐγνώσθη τὸ πρῶτον, nempe περίηυτος ἰούσα, (conf. Valck. ad c. 42, 6.) in hunc modum pergit: Μετὰ δὲ, Postea (post illam Phoenicam navigationem) Carthaginienses dicunt; scilicet, cognovisse se circumfluam esse Africam: nam (hoc suo nomine, non Carthaginiensium verbis, adiicit Herodotus) Sataspes quidem non circumnavigavit Africam, ad hoc licet missus. S.

17. τῷ ὀνόματι Σολόεις) Sic scripserat lib. II. 32. Σολόεντα ἄνθρωποι αὐτὸν Λιβυκὸν ἀκρωτήριον Hanno et Scylax in Periplis, πύματον Σολόεντα Crinagoras in Epigrammate, de quo D'Orvillius ad Chariton. p. 424. et Reiskius in Anthol. p. 188. [Analect. Brunck. T. II. p. 145. num. xxi.] Ceterum memoria Posidonium decepit, ex Herodoto, a Dario missos τελέσαι τὸν περίπλον Africae, asseverantem in Strabon. lib. II. p. 155. [p. 98. ed. Cas.] Tale hic nihil. WESS.

20. ἀπὸ μένος παρὰ βασιλέα) ἰς βασιλέα quod nobis e msto Galeus obtulit, si dant plures, fortasse tanquam rarius probandum videretur; ἰς aliquoties adhibuit in

talibus Herod. Ut verum tamen fatear, ne loci quidem unius recorder, in quo legatur ἀδικεῖν εἰς τινά, cui plurima sunt ad manum, in quibus ἰδεῖν et εἰσελθεῖν εἰς τινά [conf. Reiz. de Prosod. p. 11. et 56 seq. ed. Wolf] Paulo post [lin. 23.] duabus fortasse literis repetitis scribi commode posset; οἷ, ὅπως ὡς σφαις καταγιάτο τῇ νηί, Φεύγειον πρὸς τὰ οὐρεά. [At novationem nec res postulat, et mssii recusant.] Deinceps [lin. 25.] quia σίνεσθαι etiam frequentatur Herodoto, σίνειν non adhibetur ab antiquis, veram pae-ne lectionem coniectando fueram adsequutus, corrigens, αὐτοὶ δὲ ἀδικεῖν οὐδὲν ἐπιόντες, memor Herod. V. c. 74. ἐσίοντο ἐπιόντες χώρους τῆς Ἀττικῆς. Itaque laetus excepi quam Diss. Herod. p. 167. subministravit Codicum lectionem, ἐπιόντες, πρόβατα δὲ μοῦνα: hoc aptius respondet ad πόλιας: χώρας ἐπαλ-δεῖν et ἐπειναι χώρους adhibentur. VALCK.

24 seq. ἀδικεῖν οὐδὲν ἐσιόντες, πρόβατα etc.) Multum meo iudicio ex membranis potius, ἀδικεῖν οὐδὲν ἐσιόντες, πρόβατα δὲ μοῦνα: ipsos urbes ingressos nihil iniuriosum pa-trasse, pecora duntaxat inde accepisse. Plenior ita oratio, superfluo et insueto σίνεσθαι in posterum caritura. Utcum-que ea super codicum lectione statuetur, non recusabitur iisdem e schedis [lin. 27.] αἴτιον τὸδε ἔλεγε, causam hanc dicebat Sataspes: huius enim ad regem sermo. Causam, quam Xerxi non probavit, dederunt venti, ex oriente ad constitutum isthic flantes, et navis praepedientes cursum ex probabili Marshami et Palmerii sententia. WESS.

27. αἴτιον τὸδε ἔλεγε) Hanc causam afferebat, Valla: legit itaque αἴτιον τὸδε ἔλεγε, nempe Sataspes. Sequens τὸ peperisse potuit ἐλέγετο. In proximis [lin. 28.] pro Ἐλέγης δὲ οἱ οὐ συγγνώσκων, collatis Vallae Latinis, hunc Xerxes negans locutum vera, Io. le Febvre suspicabatur scribendum; Ἐλέγης δὲ ὃν (pro αὐτὸν vel ἐκεῖνον) οὐ συγγνώσκων λέγειν ἀληθία: in iuvene praesertim huius seculi Gallo conatum laudo: αἱ minus in his commodum esse fatendum etiam illi, cui Herodoteus est exploratus usus verbi: συγγινόντες ἀδικῆσαι, συγγινόντες ποιεῖν.σε δίκαια, et similia, dantur apud hunc plurima; a quibus illud distat lib. V. c. 91. συγγινώσκωμεν αὐτοῖσι ἡμῖν οὐ ποιήσασι ὁρθῶς: in quibus etiam scribi po-tuisset οὐ ποιήσαντες ὁρθῶς, sub qua duplici structura idem significans adhibetur συνιδάναι. Diphili versus est: Συνιδόθ

αὐτῷ Φαῦλα διαπαραγμένω. *Quintilian. Inst. Or. III. 6. Non sustineo esse conscius mihi dissimulanti. Sophocles: Ἡ δεινὸν ἄρ' ἦν, ἥνικ' ἂν τις ἐσθλὸς ὦν Αὐτῷ συνίδη. Herodoteo verbo Lysias p. 154. συνέγνωσαν αὐτοὶ σφισιν ὡς ἡδικοῦτες. VALCK.* — At nec male dicitur quoque συγγινώσκαι τινὶ, *adsentiri alteri. Sic quidem VII. 12, 10. συγγνωστέμενός τοι, qui tibi adsensurus est: qua ex notione fluxit illa ignoscendi. S.*

34. ἐκὼν ἐπιλήθομαι) *Arch. codex ἐπιλήσομαι, quod non deterius: in re simili, cuius auctoris mentio posteris minus fuisset honorifica, considerate Herod. I. 51. τῶν τε Δελφῶν, -- τοῦ ἐπιστάμενος τὸ οὐνομα οὐκ ἐπιμνήσομαι. Lib. II. c. 123. τῶν (Graecorum) ἐγὼ εἰδὼς τὰ οὐνόματα οὐ γράφω. Similiter in sacris arcano silentio tegendis Pausan. II. p. 117. τὸν δὲ λόγον ἐπιστάμενος οὐ γράφω. lib. I. p. 71. λεγόμενον καὶ ἄλλον λόγον εἰδὼς ὑπερβήσομαι. VALCK.* — Ut hic, similiter III. 75, 5. ἐκὼν ἐπελήθιο: et τῶν ἐντολέων μνησθέντες ἐπελανθάνετο III. 147, 6. Absurdum κατίσχε, quod pro κατίσχε in nostrum se insinuavit exemplum, aequus facile corriget Lector. S.

CAP. XLIV. [6. Σκύλακα ἄνδρα Καρυανδέα) Superest hodieque *Scylacis Caryandensis Περίπλους τῆς θαλάσσης τῆς οἰκουμένης Εὐρώπης, καὶ Ἀσίας καὶ Λυβίας: quod opus quidem iuniori cuidam Scylaci Vossius et Dodwellus tribuunt; sed eidem prisco itineratori, quem Herodotus hic nominat, post Fabricium Biblioth. Graec. lib. IV. c. 2. sect. 6. merito (ut videtur) vindicavit doctissimus De Sainte-Croix singulari commentatione in Actis Acad. Inscript. T. XLII. p. 350. et seqq. inserta. S.]*

6 seq. ἐκ Κασπατύρου τε πόλεως καὶ τῆς Πактүйкης γῆς) Vitiosum *Arch. Κασπατίρου* accedit quodammodo ad *Hecataei* ap. *Steph. Κασπάπυρος*. [In scripturam *Κασπατ.* apud Nostrum III. 102, 1. consentiebant libri omnes.] Situs urbis et regionis *Pactyicae* certo non potest finiri. *Hecataei* πόλις erat *Γανδαρικῇ*. Gandarii in extimis Persarum locantur finibus, contermini Sogdis Bactriisque lib. III. 91. VII. 66. Quorum si *Caspatyrus* fuit, ab Indo, sicuti hic innuitur, afuisse non videtur. Excusari certe *H. Dodwellus* nequit, urbem Gangi adponens, ipsumque *Herodoti Indum Dissert. de Scylace* c. 1. et Gangem confundens. *Amnium* enim solus *Indus praeter Nilum*, ex priscorum sententia, *crocodilos alebat*: sic Noster, et, quem in examine

Dissert. Dodwelli optime Iac. Gronovius excitavit, *Arrianus* 'Ανθ. lib. VI. 1. cui testis accedere opportunus poterit *Pausanias* IV. 30. Iure propterea Gronovius pro *Indo* consistit. Nam *Th. Hyde* divinatio in Argumento c. 23. Relig. Veter. Persar. κατὰ ποταμὸν, quo secundo *Scylax* et comites in mare devenerunt, Hydaspem signare, in Zaradrum influentem, qui se Indo, cuius ostia erant exploranda, miscet, dubiae admodum et fallacis est fidei. WESS. — De *Caspatyro urbe* et *Pactyica regione* consuli digna sunt quae commodè collegit disputavitque *Lareher* in Indice Geographico ad *Herodot.* p. 102. et 401 seqq. ubi *Rennelli* etiam Viri clariss. examinavit sententiam. *Heeren* in opere saepius laudato T. I. p. 389. et 405. urbem regionemque *Cabul* intelligit, Persiae finitimam; quem vero *Indum* fluvium huc nominat *Herodotus*, *Gureum* intelligit (hodie *Kameh*) ab occidente in *Indum* proprie nominatum influentem. S.

14-16. οὕτω καὶ τῆς 'Ασίης etc.) Receptum antea οὕτως tueri se nequit: schedae melius. Sequentia habent quid scaberrī, et varie tentantur. Praetuli ex Codicibus ὁμοία παρεχομένην, videlicet 'Ασίην. Non quidem συντάξιως procedit ordo, cuius in hoc et aliis veterum ratio non semper ducitur: utut est, puto de scabritie non nihil deminutum. Maioris momenti coniectura Ampl. est *Bouherii*, finis huius periodi complura ex secuturis [cap. 45. lin. 6 seqq.] neccentis, hunc in modum, ὁμοία παρεχομένην τῇ Λιβύῃ καὶ οὐρίσματα αὐτῇ Νεῖλος τε ὁ Αἰγύπτιος --- τὰ Κιμμέρια λέγουσι. De Asia haec, quod verissimum, cuncta scribi: ubi nunc sunt, orationis nexum scindere et turbare, cui, istis in hunc locum migrantibus, apta copulatio et adhaesio. Mihi, tametsi *Procopii* aevo eadem, quae in msstis et editis, series, inventum non videtur inconcinnum. Vide *Bouher.* Diss. *Herodot.* c. 18. p. 119. WESS. — Copiosius de hoc loco, et de ista praesertim scriptura παρεχομένην, in *Var. Lect.* disputavi; ubi in hoc ipso, quod codicum nonnullorum auctoritate a *Wess.* vulgatum est, adquevi. Et παρεχομένην quidem, quod olim vulgabatur, nullis utique machinis defendi potest: verum tamen illud ipsum etiam παρεχομένην, ad τὰ τῆς 'Ασίης relatum, nimis durum et insolens debet videri. Ac ne παρεχόμενα quidem, si vel maxime codex

aliquis hoc daret, satis placere posset: agitur enim hic non tam de rebus quas quaeque terra exhibet aut praefert, quam de terrarum circuitu, et quousque quaeque porrigatur; nec ex professo commemoravit Scriptor res quas Asia pariter atque Libya gignet, nisi quod obiter crocodilorum mentionem fecit, quos Indum pariter atque Nilum alere dixit. Quare iterum iterumque relegenti mihi hunc locum perquam probabile videtur, sic scriptum oportuisse: οὕτω καὶ τῆς Ἀσίας, πλὴν --- ἀνίσχοντα, τὰ ἄλλα ἀνύπνται ὁμοῖα περὶ ἔχουμένη τῇ Λιβύῃ: ita Asiae --- reliqua explorata sunt, pariter certe atque contigua Libya. Nam, quod iam antea monuerat, (c. 39, 5. et 42, 6.) contiguam esse Asiae Libyam, id statim c. 45, 5. iterum urget, unam esse continuam terram; itaque nil caussae fuisse, cur tres, veluti distinctae et a se invicem seiunctae, terrae statuerentur. Qua notione παρεχόμενη τῇ Λιβύῃ Reizius scripserit, non habeo dicere. Quod autem ad ista verba (c. 45, 6 seqq.) adtinet, καὶ οὐρίσματα αὐτῇ etc. quae cum extremis huius capitis iuncta Buherius voluit; istud αὐτῇ non ad Asiam refertur, sed ad universam terram, quae quum una atque continua sit, (γῆ μία ἰούσα) mirum sibi videri ait Herodotus, cur tribus nominibus illa distinguatur, quasi tres essent terrae, Nilo et Phasi aut Tanai fluviiis determinatae; videturque hoc significare: quum tres, quae vulgo nominantur terrae partes, non sint interiecto mari usquequaque a se invicem seiunctae, debebat una continens universa terra censi; sin maiorum quorundam fluminum cursus satis caussae est cur terra in partes divisa statuatur, multo plures quam tres partes fuisse numerandas. S.

CAP. XLV. [3 seq. Quod ait, μή καὶ --- παρ' ἀμφοτέρων παρήκουσα, conf. c. 42, 4. ibique not. Tum de his, quae proxime insequuntur, μὴ ἰούσῃ γῇ etc. vide modo ad c. 44, 14-16. notata. S.]

8. Τάναν ποταμὸν τὸν Μαίητην) Tanain Maeotiam explicant ut Phasin Colchum, quod ex hoc Maeotarum tractu labatur. At discrepat caussa; Tanais influit in Macotin paludem, longe supra eam lacu erumpens. Fuit olim, quae eisdem Bouherii auspicio, τῇ Μαίητιν, seu verius καὶ τὴν Μαίητιν. Vallae Latina huc vergunt, et liquidissime (quod vir

Ampl. non vidit) Procopius Bell. Goth. lib. IV. 6. *Herodotea* exscribens, οἱ δὲ Τάναϊν ποταμὸν, καὶ Μαιώτιν καὶ Πορθμ. Qui cum Μαιώτιν adpellat, suo utitur more, ut Ionico Noster. Vide c. 20. WESS. — Potuit suo arbitratu Procopius, sicut et *Valla*, *Maeotidem paludem* hic intelligere. At, quum in τὸν Μαιήτην consentiant libri, nihil profecto impedit quo minus intelligamus *Maeoticum fluvium* hic dici *Tanaïm*, (i. e. qui per Maeotarum fines decurrit) quemadmodum Νείδος ὁ Αἰγυπτίος nominatur, et Φάσις ὁ Κόλχος. S.

9. Πορθμία τὰ Κιμμέρια) De Porthmiis Cimmeriis vide supra c. 12. WESS.

11 seqq. ἐπὶ Λιβύης - - γυναικὸς αὐτόχθονος) Iovis ex Epapho neptis Isocrati Laud. Busir. p. 223. Mox [lin. 13.] *Eustath.* ἀπὸ τῆς Προμηθ. μητρός: cui in Asia, Promethei matre, *Apollodorus* Bibl. I. 2, 3. et Schol. *Apollonii* Rh. I. 444. adstipulantur. *Herodoti* alia sententia, quae et in *Stephani* Byz. *Ἀσία*. Est *Eustathius* in his paullo audacior, etiam [lin. 15.] ἐπὶ Ἀσίῳ, τοῦ Ἄτρυος. [pro Κόρυος, quod habet *Herodot.*] Fuit *Manis* filius *Atys* I. 94. quem praeter et *Cotyn* genuit, indice *Etymol.* in Ἀσίῳ, et, cuius auctoritas excellentior, *Dionysio* *Halic.* lib. I. Ant. R. p. 21. Vide *H. Vales.* ad *Nicol. Damasc.* p. 68. Utique imprudenter in *Eustathii* partes *Ampl. Bouherius* Diss. *Herod.* c. 5. transiit. WESS.

15 seq. ἐπὶ Ἀσίῳ, τοῦ Κόρυος, τοῦ Μάνειω) Non alibi Κόρυος fit apud *Herod.* mentio; quod nomen, in antiqua Ed. *Vallae* versionis omisum, primo quidem adspectu potius videtur Thracicum: Ἄτρυς certo nomen est *Lydiacum*; praeter Regem, sic *Croesi* filium nominat *Herod.* et patrem ditissimi illius *Pythii*, tempore *Xerxis* nobilitati. Accedit ad haec, *Lydiaca* narrantem *Herodotum* lib. I. c. 94. (non sanequam ex *Xantho* *Lydo*, quod *Galeus* putabat; quippe qui οὔτε Τυρρηνὸν ὠνόμακεν οὐδαμῶς τῆς γραφῆς, δυνάστην Λυδῶν, οὔτε ἀποικίαν Μηδῶν εἰς Ἰταλίαν κατασχούσαν ἐπίσταται, teste *Dionys.* *Halic.* Ant. Rom. I. p. 22, 15.) *Herodotum*, inquam, non ut hic *Mani* filium dare Κόρυν, sed Ἄτρυ: ἐπὶ Ἄτρυος, τοῦ Μάνειω, βασιλῆος. Tandem Ἀσίῳ, τοῦ Ἄτρυος, hic legisse videtur *Eustathius*; cuius ista extant ad *Dionysii* *Perieg.* vs. 270. Ἡρόδοτος δὲ φησι τὰ τρία τῆς γῆς τμήματα ἐπὶ νημερίας εἶχει γυναικῶν. - - Λυκόφρων δὲ οὐχ. οὕτως, ἀλλὰ ἀπὸ

Ἀσίῳ τοῦ Ἄτρου καλεῖσθαι φησιν αὐτὴν ἅθ' οὗ καὶ ἐν Σάρδεις Φυλὴ τις καλεῖται Ἀσία; imo καλεῖται Ἀσίας: sunt enim et postrema Herodoteis vicina: ἀπὸ τευ καὶ τὴν ἐν Σάρδεις Φυλὴν κεκλῆσθαι Ἀσιάδα. Hoc minimè cunctanter statuo, in his Eustathianis nomina Herodoti et Lycophronis esse transponenda: Herodotea sunt, quae tribuuntur Lycophroni; quae Herodoto, sunt sine dubio Lycophronis, quodque bene observavit accuratissimus Editor Ed. Twaites, ab ipso Eustathio huic, velut auctori, contributa ad vs. 620. ubi legitur etiam ἀπὸ Ἀσίῳ, τοῦ Ἄτρου. Tandem pro Ἀσίῳ scribendum ut apud Herod. Ἀσίῳ. Forma vulgari dare quoque potuerat Ἀσίῳ: *Asias* enim, Ἀσίας, Ἀσίῳ, Ionice flectitur Ἀσίης, Ἀσίῳ. Atque ob has forte rationes videri posset hoc in loco Herodoti nomen Κότρυς in illud Ἄτρου convertendum. Ille tamen ego, qui toties in Herodoto levioribus de caussis forte suspicax perhibebor et novator, hic nihil novandum iudico servandumque Κότρυς nomen. Primum *Asian* *Cotyis* filium dictum veteribus legerat Eustath. in Iliad. β'. p. 192, 51. τὸν μὲν Ἀσίαν Κότρυς ἱστοροῦσιν νιόν. Deinde multo plus habet ponderis auctoritas Dionysii Halic. Ant. Róm. I. p. 21. scribentis, Τυρρηνὸν dici quintum a Iove; Iovis enim filium *Manen* primum istius fuisse regionis Regem: τοῦτου δὲ γεννηθῆναι Κότρυν τῷ δὲ Κότρει δύο γενέσθαι παῖδας Ἀσίην καὶ Ἄτρυν ἐκ δὲ Ἄτρου Λυδὸν Φῶναι καὶ Τυρρηνόν, quorum hic cum colonis in Italiam abierit; ille manserit regni paterni haeres: de Attyē, huiusque duobus filiis *Lydo* *Tyrrhenoque* paria scribit Strabo V. p. 335. c. [p. 219. ed. Cas.] Utrumque dedit et Attyi filium *Herodotus*; solum quidem memorans duntaxat Τυρρηνόν, I. 94. sed et meminit Λυδοῦ τοῦ Ἄτρου, I. 7. VII. 74. a quo Maeones traxerint *Lydorum* nomen. *Xanthus Lydus*, cui credendum potius in rebus patriis, quam Graecis recentioribus, Tyrrhenum prorsus ignorans, Ἄτρου παῖδας γενέσθαι λέγει Λυδὸν καὶ Τυρρηνόν. Ut regionibus urbibusque dare possent conditores, nomina Graeci plurima sunt commenti. VALCK. — Confer Creuzeri Fragm. Veterum Historicor. p. 153 seq. S.

17. ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τῆς Προμηθέος Ἀσίης) Ista quidem verba, si sunt, ut esse videbuntur, Herodoti, signis saltem tantquam παραθήκη sunt a vicinis separanda. Haec sola si dedisset, per *Asiam* *Promethei*, filiam, uxorem, an matrem

intellexisset, maneret incertum; sed paulo superius uxorem dixit Promethei, quam cum aliis matrem habuit Lyso-phron, Cass. vs. 1412. Οὐ μὲν ὑπείκει γ' ἡ ἑπιμηθεὺς τοκάς. Schol. ἡ Ἀσία Ἀσίας γὰρ καὶ Ἰαπετοῦ Προμηθεὺς καὶ Ἐπιμηθεὺς. vid. Doctiss. Twaites ad Eustath. l. c. et ad vs. 620. VALCK.

21. ἀπὸ τῆς Τυρίνης.) Hoc verius ob lib. I. 2. et msstorum decretum. Non nego Syriam potuisse Europam dici. Quaeritur de Herodoti manu, cuius prudens de matronae nomine observatio. Notae sunt coniecturae S. Bocharti, super Libyae, Asiae et Europae titulis ex Phoenicum lingua elegantes, lib. IV. Chanaan. c. 33. WESS.

CAP. XLVI. 4. ἔχομεν προβαλίσθαι.) Nulla hic comparatip: [nempe comparare in vers. lat. posuit Gronovius: rectius Valla, proferre.] negat se habere huius orae nationem, quam producat et in medio colloct: id προβαλίσθαι, quo modo manu exarati libri, e quibus si qui velint ἀνδρα λόγιμον οἶδαμεν λεγόμενον, non obluctabor. Nihil in Codicibus magis obvium, quam λόγιμον et λόγιον, λεγόμενον ac γινόμενον convertere, sicuti lib. II. 5. et IV. 13. [sed bene habet vulgatum.] De Scytharum sapientia multi nimis praeclare: σοφὴν prudens est sollertia, qualis lib. III. 127., qua semet bello temere lacescentes, veluti Cyrum, impunitos haud dimittebant; quaque, si nolint inveniri, deprehendi nequeant, quod Dario usu venit. Alioqui barbari moribus omnique disciplina; bene Noster, τὰ μὲν τοι ἄλλα οὐκ ἄγαμαι. WESS.

5. πάρεξ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνεος.) Olim vocula mihi πάρεξ sic visa fuerat transponenda, ut legeretur: οὔτε ἄνδρα λόγιμον οἶδαμεν γενόμενον ἐκ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνεος πάρεξ Ἀναχάρσιος. Quum vero consideratius ad vulgata haec exigere Eustathii ad Dionys. vs. 669., ex Herodoto narrantis ὅτι ὁ Εὐξείνιος παρέχεται ἔθνη ἀμαθέστατα, καὶ ἐξ οὐδενὸς τῶν ἐντὸς τοῦ Πόντου ἀνὴρ ἐλλόγιμος λέγεται, πάρεξ τοῦ Σκυθικοῦ, ὅθεν ὁ Ἀναχάρσις, coepi animadvertere nihil in istis esse quod mutari deberet. Si scripsisset, πάρεξ Ἀναχάρσιος, καὶ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνεος, figura hic obtineret, quam Χιασμόν vocant Grammatici, multis explicitam Eustathio ad Hom. Iliad. γ'. 108. Οἶστε δ' ἄρ', ἴτερον λευκὸν, ἴτερον δὲ μέλαιναν, Γῆ τε καὶ ἡλίδω. Ista nativam haberent perspicuitatem sic scripta: οἶστε ἄρ' ἐν δύο, λευκὸν καὶ μέλαιναν, Ἡλίδω καὶ Γῆ, ut sua sibi singula subiiciant.

tur velut in τριταγώνῳ καταγραφῇ. Ad hanc normam Herod. hic primum duo ponit diversa; prius, οὔτε γὰρ ἑῷος τῶν ἐντὸς τοῦ Πόντου οὐδὲν ἔχονεν προβαδίσθαι (sic mssti) σοφίης πέρι: alterum, οὔτε ἄνδρα λόγιμον οἶδαμεν λεγόμενον. Tum duo diversa sequuntur: prioris membri haec est exceptio, πᾶρξ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνος: haec, alterius, πᾶρξ Ἀναχάρσιος. Sunt mihi similes ad manum aliorum structurae. Ceterum his Herodoti vexandis occasionem arripuerunt viri Docti ex Ep. Pauli ad Coloss. 3, 11. Primus, credo, Salmasius abusus est in Ossil. Ling. Hellen. p. 359., cui se primus opposuit, amicus et admirator viri maximi, Alex. Morus in notis ad Nov. Foed. p. 231. et seqq. VALCK.

13. ζῶντες μὴ ἀπ' ἀρότου) Hic etiam haerebat olim alterius vice saepius a librariis scripta vox ἀρότου. [Nempe sic edd. ante Gron. cum nostro Pb.] Qualia de veteribus Herod., de sui quoque temporis Scythia scribit Strabo VII. pag. 460. c. [p. 300. c. ed. Cas.] Iustinus II. 2. Hominibus inter se nulli fines: neque enim agrum exercent; nec domus illis ulla, aut tectum, aut sedes est, armenta et pecora semper pascentibus, et per incultas solitudines errare solitis: uxores liberosque secum in plaustis vehunt: Φερέικοι ἰόντες Herodoto; saepe Straboni dicti Νομάδες καὶ Ἀμάξιοι, Melae II. 1. ἁμαξόβιοι. Si Poëtae nomen sincere scriptum in Strabon. pag. 463. c. [p. 302. d. ed. Cas.] Hesiodus iam meminerat ἀπήναις οἰαί' ἐχόντων. Apud Philostr. Vit. Apoll. VII. 26., scribendum utique, οἰκίας ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν πέπνυνται, possident, habent, pro πέπνυνται. Saepius in verbo πεπᾶσθαι erravit Olearius, et pag. 246. bonam lectionem perversa corruptit interpretatione. VALCK.

14. οἰκήματα τέ σφι ἢ ἐπὶ ζυγίων) Nulla caussa viro docto κτήματα τε refingendi. Φερέικοι ἰόντες istis verbis explicatur liquidius. Mitto multivagas Scytharum domos ex Seneca, et eorumdem sutilem domum apud Valer. Flaccum. Accommodatum Aeschyli Prometh. vs. 708. οἱ πλεῖσταί στίγας Πεδάρσιοι ναίουσ' ἐπ' ἐν κύκλοις ὄχοις, et praeter cetera Hippocratis Aer. Aq. et Loc. p. 291. [§. 93. p. 86. ed. Coray.] ἵπταῦθα καὶ οἱ Σκύθαι διαιτύνται, Νομάδες δὲ καλεῖνται, ὅτι οὐκ ἔστι οἰκήματα, ἀλλ' ἐν ἁμαξῶν οἰκῶσι: quos currus graephice expingit deinde. WESS.

15. καὶς οὐκ ἂν εἴησαν οὗτοι ἁμαχοι;) Nullam nec in Ea-

ropa, neque in Asia gentem; ἔθνος, esse scribit *Thucyd. II. 97. 8*, τὴν δυνατόν Σκύθαις ἐμογγωμονοῦσι πᾶσιν ἀντιστήναι. *Herodoto* non adeo videbantur invicti propter corporum vires hominumque multitudinem, quam propter mores atque instituta: hac mente *Ephorus ap. Strabon. VII. p. 463. et 464.* [pag. 302 seq. ed. Cas.] ταῖς διαίταις εὐτελεῖς ἔντες καὶ οὐ χρηματισταὶ - - - πρὸς τοὺς ἐκτὸς ἀμαχοὶ εἰσι καὶ ἀνίκητοι, οὐδὲν ἔχοντες ὑπὲρ οὗ δουλεύουσιν. *Iustin. II. 3.* Perpetuo ab alieno imperio aut intacti aut invicti mansere. - - - Gens et laboribus et bellis aspera; vires corporum immensae; nihil parare, quod amittere timeant. De *Cyro* Darioque narratis *Iustino*, quod ad rei summam attinet, satis concinit *Herod.*; quaeque de *Sesostris* in Europam usque narrantur expeditione, qui *Scythas* subegerit et *Thraces*, illa dubia satis fide nituntur. Vagi *Scythae* non poterant inveniri: hoc unum metuebatur *Mytilenacus Coës* apud *Herodot. IV. 97.* VALCK.

CAP. XLVII. 3. πεδιάς αὕτη, ποιῶδης τε) Optime *Gronovius* ex *Medic.*, in quo si ἔνυδρος, quod alii praeferebant, fuisset, nihil fortasse requireretur. *Hippocrates* [1. c. §. 92.] de *Scytharum* regione, πεδιάς ἵστι καὶ λειμακώδης καὶ ψιλή καὶ ἔνυδρος μετρίως ποταμοὶ γὰρ εἰσι μεγάλοι, οἱ ἐξοχετεύουσι τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν πεδίων. Cuius λειμακώδης idem ac ποιῶδης, *Galeno* explanante. *Hesychius*, Λεῖμακες, νοτεροὶ καὶ ποιῶδεις (male antea πῶδεις) τόποι, spectans *Euripid. Iph. Aul. vs. 1544.* Λεῖμακίστεροι in *Suida* nullo iure *Kiisterus* mutat, quippe ex *Coo* sene apud *Erotianum*. Confer *Sophoclem Philoct.* 1449. Ego his non inmoror, εὐνδρος reliquens ob lib. IX. c. 25. WESS:

7. Ἰστρος μὲν πεντάστομος) *Paria* *Arrian. Ἀναβ. V. 3.* et *Scymnus*. Nilus itidem πεντάστομος II. 10. Sed, quod huic evenit, ut minora et manu facta in censum ostia venirent, idem *Istro*: tantum *Nilo* minor, verba *Melae* II. 1, 56., totidem quot ille ostiis, sed tribus tenuibus, reliquis navigabilibus, effluit. Quod autem [lin. 9. pro Ἰπάρκους] *Vossius* ad *Melam* II. 1, 26. [al. II. 1, 38.] καὶ Ἰπάρκους reponit, non probo. Infra c. 55. et 56. scripti libri vulgatum stabiliunt. In *Pomponio* dissensus est; *Plinii* corruptus *Pacyris* lib. II. 12. ad verum inclinat amais nomen. WESS.

CAP. XLVIII. [4 seq. ποταμῶν καὶ ἄλλων) πολλῶν καὶ ἄλλων legendum videri coll. c. 50, 2. scripsi in

Var. Lect. Quum vero in vulgatum consentiant libri, nihil praeter necessitatem novandum, facileque ferendum vocab. ποταμῶν: sed oratio in hunc modum commodius distinguetur: κατὰ τοιόνδε μέγιστος γέγονε ποταμῶν καὶ ἄλλων ἐς αὐτὸν ἐκιδδόντων, (sive ἐσδιδόντων malueris) εἰσὶ δὲ οἶδε οἱ μέγαν αὐτὸν ποιοῦντες. Διὰ μὲν γὰρ τῆς Σκυθικῆς etc. Ob hoc Danubius maximus est: (scilicet) et alii in eum influunt amnes, et qui eum (prae caeteris) augment, hi sunt: sive, et hi, qui eum (prae caeteris) augment: quos nempe continuo deinde recenset. ποταμῶν καὶ ἄλλων - ἐκιδδόντων idem valet ac ποταμοὶ μὲν καὶ ἄλλοι ἐς αὐτὸν ἐκιδδῶσι: et ad illam μὲν particulam, in verbis his subintellectam, refertur ista δὲ quae consequitur, εἰσὶ δὲ οἶδε. S.]

6 seq. πέντε μὲν οἱ ῥέοντες) Coniecturas elegantes doctissimorum virorum, Valckenarii μόνος ῥέοντες, Reiskii οἶδε ῥέοντες, laudare equidem, sequi non possum. WESS. — E tantum in O converso legerim, πέντε μόνοι ῥέοντες. Confluentes in Istrum fluvii erant longe plurimi; διὰ μὲν γὰρ τῆς Σκυθικῆς πέντε μόνος ῥέοντες, quos suis singulos designat nominibus. His recensitis multo plures enumerat aliunde ortos, qui in Istrum itidem confluerint: haec est ratio, cur illi priores, αὐτῶν ποταμοὶ Σκυθικοί, esse dicantur πέντε μόνοι, quod vicinum etiam commendat μὲν γὰρ. VALCK. — Perpensis omnibus momentis, si minus certa, at perquam probabilis videri debet Valckenarii emendatio. Sane in eodem orationis membro, paucis interiectis verbis, perincommode repetita videbitur μὲν particula, (vide tamen mox ad c. 49, 1 seq. notata.) nec articulo οἱ ante ῥέοντες satis opportunus hic locus; perapta vero ad id, quod hic agitur, vox μόνοι, et multo aptior quam quae aliis placuit μεγάλοι. S.

7. Πόρατα) Amnis Πόρατα in Arch. prave Τώρατα, nec Mela inde lib. I. 19, 87. Toreatas, quae Galei opinio, finxit: longe enim illi ab hoc fluvio. Nunc Pruth. Reliquorum titulos et cognomina, quibus nostro aevo adpellantur ista flumina, adscribere non vacat. Cupidi exposita (non sine differitate tamen) videbunt a Stukio ad Arriani Peripl. pag. 178., Bouherio Diss. Herodot. p. 204. et Bayero Comment. Acad. Petropolit. T. I. p. 409. WESS. — Locum hunc de fluviis in Istrum influentibus percommode tra-

Herodot. T. V. P. II.

P

ctavit *Mannert* in Geogr. Graecor. et Romanor. T. IV. p. 72 seq. tum illum de reliquis *Scythicis fluviiis* c. 51. et seqq. idem *Vir doctus* ibid. p. 74 seqq. et *D'Anville* in Commentatione Actis Acad. Reg. Inscript. T. XXXV. p. 573. et seqq. inserta hoc titulo, *Examen critique d'Herodote sur ce qu'il rapporte de la Scythie*. S.

[10. πρὸς ἡὺ μέων) Vide ad I. 202, 16. notata pag. 203 seq. S.]

CAP. XLIX. [1 seq. in δὲ Ἀγαθύρων -- τῷ Ἴστρῳ. ἐκ δὲ τοῦ Αἴμου etc. Prius membrum, Ἐκ δὲ Ἀγαθύρων -- τῷ Ἴστρῳ, commodius superiori cap. 48. iungetur, ut eodem capite commemorentur fluvii, qui a septentrione et a laeva ripa in Istrum influunt; quum dein ab illis inde verbis, Ἐκ δὲ τοῦ Αἴμου etc., nominentur ii, qui a meridie fluunt, et a dextra ripa eidem miscentur. Quod si cap. 48, 6 seq. recte bis positum μὲν particulam statuas, intelligendum forsitan erit, priori μὲν, ubi ait διὰ μέν γε τῆς Σκυθικῆς, respondere illam δὲ, Ἐκ δὲ τοῦ Αἴμου: posteriori vero, ubi ait πάντε μὲν οἱ ῥέοντες, respondere ἐκ δὲ Ἀγαθύρων. De *Agathyrsis*, *Scytharum* finitimis, vide c. 102. 104. et 125. S.]

6. Νόης) Solus, quod quidem reminiscor, amnem *Valerius Flaccus* memoravit; *Alazonas* tamen propius illi, quam situs gentis patitur, adiungens, lib. VI. 100. *Hiberni qui terga Noae, gelidumque securi Eruit, et tota non audit Alazona ripa*: ubi *Heinsius* et *Burmamnus*. Mox μέσον σχίζων τὸν Αἴμον praestat. Nilus μέσση Αἴγυπτον σχίζων lib. II. 17. et cap. 33. idem μέσση τάμνων Λιβύην, et Ister μέσση σχίζων τὴν Εὐρώπην. Verius quoque Τριβαλλικόν, [lin. 10.] quomodo *Isocrates*, *Demosthenes*, *Steph. Byz.*, alii. *WESS.* — De fluvio, qui *Scius* hic nominatur, (lin. 7.) vide *Var. Lect.* et *Mannert* Geogr. Graecor. et Rom. T. VII. pag. 10. quemque ille laudat *Gatterer* in Comment. Soc. Goett. Vol. IV. et VI. Verum nomen Οἰκος fuisse facile adsentiaris *Larchero*, cuius ad hunc locum consulenda adnotatio. Mox *Alpis* nomine (lin. 13.) sunt qui *Rhenum* a *Noatro* indigitari non sine veri specie existiment. S.

16. πρὸς ἡλίου δυσμέων μετὰ Κύντας) Scripsit lib. II. 33. de *Cynesiis*, (qui non alii ac *Cynetes*, *Stephano* auctore,) οὗ ἔσχατοι πρὸς δυσμέων οἰκίουσιν. Consimilia *Herodorus*, *Nostri* aemulus, οἱ ἐπὶ τοῖς ἔσχατοις οἰκούντες τὰ πρὸς δυσμέων Κύντας

ἐνομάζοντες ap. Steph. in Ἰβηρίᾳ. Festo Avieno quoque Populi Cynetum, Cyneticum iugum, in alte tumescenti ditis Europae extimo. Celtae quidem, sicuti ad lib. II. 33. monstratum, extra Herculis columnas in ultima Europae vergebant, sed non post Cynetas, quod Vallae Latina dant: sic sibi et rei Herodotus pugnaret. Μετὰ Κύνητας vertendum praeter Cynetas, sive exceptis illis, quemadmodum Poëtae Odyss. λ. 468. μετ' αἰμύμονα Πηλεΐωνα. [Possis vero eadem notione latinum post intelligere. Sic Noster infra c. 53, 2. μετὰ Ἰστρου post Istrum, i. e. excepto Istro.] Vide nunc et mirare stolidam Georgii Carletoni confidentiam, Κυνήτους sive Κύνητας in Britanniae Cantios convertentis, doctissimoque Cambdeno longa epistola obtrudentis, quae octogesima inter Camdenianas. Hi fructus nimii in patriam studii. WESS.

Ibid. ἐκ Κελτῶν, οἱ ἔσχατοι etc.) De his hoc uno loco si tantum egisset Herodotus, cadere forsitan posset in dubitationem, utrum hos, an Cynetas, ultimos Europae statuisset ad Occidentem incolas. Celtas ultimos collocasse, multis nuper allaboravit ostendere vir Erudit. in libello Gallice scripto, quo, praeter cetera, specimen exhibet errorum Lex. Geograph. Martinierii pag. 290. et seqq. atque in eadem fuisse videtur opinione ill. Spanhem. in Callim. pag. 436. Omissus Spanhemio alter Herodoti locus e lib. II. cap. 33., mea quidem sententia planissime monstrat, secundum Herodotum ultimos Cynetas, paene ultimos fuisse quos vocat Κελτούς. Illic agens de Istri fonte veluti profluentis ἐκ Κελτῶν καὶ Περσῆς πόλιος, οἱ δὲ Κελτοὶ, inquit, ἡμυρεύουσι Κυνησίῳσι (hoc legit Steph. Byz. Noster et hic dare potuit Κύνησι, οἱ) οἱ ἔσχατοι πρὸς δυσμίων οἰκίουσιν τῶν ἐν Εὐρώπῃ κατοικημένων. Vertit ista vir egregius: Celtae -- finitimi sunt Cynesiis, qui (qui Cetae, non qui Cynesii) ultimi etc. mihi quidem ista vis videtur. Cynetes sunt ultimi; Cetae ultimi μετὰ Κύνητας, id est exceptis Cynesiis, vel post Cynetas, omnium primos in ultima Hesperia. Avienus in Ora Marit. vs. 200., adjacent Populi Cynetum; tum Cyneticum iugum, (Qua sideralis lucis inclinatio est,) Alte tumescens ditis Europae extimum, In belluosi vergit Oceani salum. Docta dedit Is. Vass. ad Melae III. cap. 1. 51. Veritatem adfirmat memorabilis, quem comparavit Wess. in Diss.

Herod. p. 21., Herodori locus ap. Steph. Byz. in Ἰβηρίας quo Πρῶτον μὲν, αἰτ, οἱ ἐπὶ τοῖς ἰσχατοῖς (τῆς Ἰβηρίας) οἰκοῦνται τὰ πρὸς δυσμίῳ Κύντης ὀνομαζόνται (ut hic apud Herod. Κέλτοι ἰσχατοὶ πρὸς ἡλίου δυσμίῳ μετὰ Κύντας) ἀπ' ἐκείνων δὲ ἡδὴ πρὸς βορρᾶν ἰόντι Γλῆτης μετὰ δὲ Ταρτήσιοι. Ex eiusdem Herodori lib. X. gestorum Herculis Stephano Γλῆτης memorantur, ἔθνος Ἰβηρικὸν μετὰ τοὺς Κύντας. Tartessiorum vicini in Philippicis Theopompi eadem fuerant Γλατῶν adpellatione insigniti. Hinc liquet, Cynetas postremos Europae habitatores ad Occidentem fuisse secundum Herodorum ac Herodotum. VALCK.

CAP. L. 3 seq. ἐν πρὸς ἐν συμβάλλειν) Ut saepius in talibus omittuntur verba, potuisset omitti συμβάλλειν. Additur, ut hic, a Phoenicide Comico apud Athen. XIV. pag. 652. E. Omittitur Thucydidi pag. 163, 48. οὐδ' ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἔθνος, ἐν πρὸς ἐν: quo loco proxima respicit Herodoti. In seqq. mihi quoque placet ἀποκαταίσι: huic verbo subiecta citat Eustath. in Dionys. vs. 226. VALCK.

9. ὀλῶν τι μίζων τῆς etc.) Est, cui haec displicent: μίῳν sive ἔσσων fuisse, et scriptum quidem, ὅσος πέρ ἐστι, ἢ ὀλῶν γε, aut ὀλῶν τι μίῳν τῆς etc. aut paullo minor. Nihil ego novo. Pleraque omnia flumina hibernis imbris solent intumescere: in Istro diversum quid observat, quippe hieme, qualis quantusque est, manente: paulum tamen increscere, ex pauciore illic coelesti aqua. Haec Scriptor. [Ad verba ὅσος πέρ ἐστι ex proxime sequentibus intelligitur τῇ ἰστροῦ φύσει.] Elegans νιφετῶ δὲ πάντα χεῖραται [lin. 10 seq.] explicuit Hesychius, Χεῖραται, μολύνεται, verissime: idem enim ac χραίνεται, nive omnia inficiuntur et sordent. Convenit, nec Cl. Pavium fugit, Callimachi venator Epigr. XXXIII. Στίβη καὶ νιφετῶ κεχημένος, pruina et nive madidus coloratusque. Nam κεχημένος R. Bentleii, viri sagacissimi, praeter inventum non habet cur recepto excellentius putetur. Porro ἰοῦσα ἀμφιλαφής rediit in stationem, unde ob similitudinem praecedens participium everterat. WESS. — Χεῖραται, quod ex Arch. Vind. et Pa. pro olim vulgato χεῖραται recepi, videri potest ortum debere pruritui prisca alicuius librarii, ionicas ubique formas Scriptori nostro obtrudere conantis: in communem quidem formam χεῖραται libri omnes III. 78, 22. IV. 65, 5.

et 6. alibique consentiunt. Ita credi potest, hoc loco etiam Hesychium olim χρηταί legisse, et huc spectasse interpretationem a Wesselingio laudatam. Nec tamen id satis certum: nec usquam alibi, quod sciam, hoc verbo ista notione usus est Noster. Quare videndum, ne, quemadmodum ait ἔται γὰρ ἡ γῆ αὐτῇ τοῦ χιμῶνος πάμπαν ὄληψι, sic insequentia verba similiter in hunc modum accipi debeant, νιφίτῳ δὲ πάντα (i. e. κατὰ πάντα) χρίεται αὐτῇ ἡ γῆ, constanter nive utitur, nivem habet haec terra, i. e. constanter ibi nix obtinet. Caeterum conf. quae et ab Hemsterh. et ab Ernest. ad Callimachi σποδῆν κρηνημένος αἰθῆ. Hymn. in Dian. vs. 69. notata sunt. S.

CAP. LI. 3. ἀρχεται δὲ μέν) Herodotea sunt, ὅ γὰρ δὴ Νεῖλος ἀρχάμενος -- μέν, lib. II. 17. Et cap. 33. Ἰστρος τε γὰρ ποταμὸς ἀρχάμενος -- μέν. Tum huius libri c. 49. ὁ Ἰστρος ἀρχάμενος ἐν Κελτῶν -- μέν δὲ --. Recte hinc mssti. Amnis Tyres sive Tyras, [qui hodie Dniester sive Danaster,] aliis, uti Hesychio, Τύρις: hinc accolae (qui Τυρῆται, ut in Arch., esse debebant) Τυρῆται. Non neglexit hoc Stephanus. WESS.

CAP. LII. 4. Μήτηρ Ὑπάνιος) Hinc Mela II. cap. 1, 62. Hypanis ex grandi palude oritur, quam matrem eius accolae appellant: et Eustath. in Dionys. vs. 1143. Similiter Herodotus IV. 86. Μαῖητις, αἶτ, καλῆται καὶ Μήτηρ τοῦ Πόντου. Dionys. Perieg. vs. 165. καλοῦσι δὲ Μητέρα Πόντου. Avienus in Descript. Orb. vs. 245. Scythae -- matrem ponti cognominat undam: de Oceano idem in Ora Marit. vs. 393., hic parens nostri maris. Plinius Hist. Nat. VI. c. 7. Macotin Temerinda (Scythae vocant.) quod significat matrem maris: sua Dionysium et Melam, Herodoto debere non recordabatur vir Doctiss. Iac. Nic. Loënsis Miscell. Epiphyll. VI. c. 21. VALCK. — Hypanin Graecis olim dictum constat amnem, qui hodie Bog. S.

7. πικρὸς αἰνῶς) Hesych. Αἰνῶς, δινῶς καὶ χυλεπῶς. Apollon. Rh. III. 15. ὑπερφιάλος πέλει αἰνῶς: et vs. 480. ἀλλὰ μὰλ' αἰνῶς Διδῶ. Scriptor suum agnoscit, cum de Scythica regione αἰνῶς ἀξέβλου ἰούσης post pauca c. 61. Bene ergo Galeus. De amne et amaro fonte Iornandes quaedam, sed imperite confusa; Rer. Getic. c. 5. Danubius autem ortus grandi palude, quasi ex mari profunditur. Melius paullo Codices

Herod. p. 21., *Herodori locus ap. Steph. Byz.* in Ἰβηρίαις quo Πρῶτον μὲν, αἰτ, οἱ ἐπὶ τοῖς ἰσχαταῖς (τῆς Ἰβηρίας) οἰκοῦντες τὰ πρὸς δυσμίων Κύντης ὀνομαζόνται (ut hic apud *Herod.* Καλοὶ ἰσχατοὶ πρὸς ἡλίου δυσμίων μετὰ Κύντας) ἀπ' ἐσίων δὲ ἤδη πρὸς βορίαν ἰόντι Γλῆτες· μετὰ δὲ Ταρτήσιοι. Ex eiusdem *Herodori lib. X. gestorum Herculis Stephano* Γλῆτες memorantur, ἔθνος Ἰβηρικὸν μετὰ τοὺς Κύντας. *Tartessiorum vicini in Philippicis Theopompi* eadem fuerant *Γλητῶν* adpellatione insigniti. Hinc liquet, *Cynetas* postremos *Europae* habitatores ad Occidentem fuisse secundum *Herodorum* ac *Herodotum*. VALCK.

CAP. L. 3 seq. ἐν πρὸς ἐν συμβάλλειν) Ut saepius in talibus omittuntur verba, potuisset omitti συμβάλλειν. Additur, ut hic, a *Phoenicide Comico* apud *Athen.* XIV. pag. 652. E. Omittitur *Thucydidi* pag. 163, 48. οὐδ' ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἔθνος, ἐν πρὸς ἐν: quo loco proxima respicit *Herodoti*. In βεῖqq. mihi quoque placet ἀπεκρᾶται: huic verbo subiecta citat *Eustath.* in *Dionys.* vs. 226. VALCK.

9. ὀλίγω τι μείζων τῆς etc.) Est, cui haec displicent: μείων sive ἴσων fuisse, et scriptum quidem, ὅσοσπερ ἴστι, ἢ ὀλίγω γε, aut ὀλίγον τι μείων τῆς etc. aut paullo minor. Nihil ego novo. Pleraque omnia flumina hibernis imbribus solent intumescere: in Istro diversum quid observat, quippe hieme, qualis quantusque est, manente: paulllum tamen increscere, ex pauciore illic coelesti aqua. Haec Scriptor. [Ad verba ὅσοσπερ ἴστι ex proxime sequentibus intelligitur τῇ ἰωντοῦ φύσει.] Elegans νιφετῷ δὲ πάντα χρᾶται [lin. 10 seq.] explicuit *Hesychius*, Χρᾶται, μολύνεται, verissime: idem enim ac χραίνεται, nive omnia inficiuntur et sordent. Convenit, nec *Cl. Pavium* fugit, *Callimachi* venator *Epigr.* XXXIII. Στίβη καὶ νιφετῷ κεχηρμένος, pruina et nive madidus coloratusque. Nam κεχαρημένος *R. Bentleyi*, viri sagacissimi, praeter inventum non habet cur recepto excellentius putetur. Porro ἰοῦσα ἀμφιλαφής rediit in stationem, unde ob similitudinem praecedens participium everterat. WESS. — Χρίται, quod ex *Arch. Vind.* et *Pa.* pro olim vulgato χρᾶται recepi, videri potest ortum debere pruritui prisci alicuius librarii, ionicas ubique formas Scriptori nostro obtrudere conantis: in communem quidem formam χρᾶται libri omnes III. 78, 22. IV. 65, 5.

et 6. alibique consentiunt. Ita credi potest, hoc loco etiam *Hesychium* olim χράται legisse, et huc spectasse interpretationem a *Wesselingio* laudatam. Nec tamen id satis certum: nec usquam alibi, quod sciam, hoc verbo ista notatione usus est *Noster*. Quare videndum, ne, quemadmodum ait ἔσται γὰρ ἡ γῆ αὕτη τοῦ χειμῶνος πάπαν ὄληψι, sic insequentia verba similiter in hunc modum accipi debeant, νιφίτῳ δὲ πάντα (i. e. κατὰ πάντα) χρίεται αὕτη ἡ γῆ, constanter nive utitur, nivem habet haec terra, i. e. constanter ibi nix obtinet. Caeterum conf. quae et ab *Hemsterh.* et ab *Ernest.* ad *Callimachi σποδιῇ κρηνημένος αἰθῆ.* Hymn. in *Dian.* vs. 69. notata sunt. S.

CAP. LI. 3. ἀρχεται δὲ μέν) Herodoteica sunt, ὁ γὰρ δὲ Νεῖλος ἀρχάμενος -- μέν, lib. II. 17. Et cap. 33. Ἰστρος τὴ γὰρ ποταμὸς ἀρχάμενος -- μέν. Tum huius libri c. 49. ὁ Ἰστρος ἀρχάμενος ἐκ Κελτῶν -- μέν δὲ --. Recte hinc msssti. Amnis *Tyres* sive *Tyras*, [qui hodie *Dniester* sive *Danaster*,] aliis, uti *Hesychio*, Τύρις: hinc accolae (qui Τυρήται, ut in *Arch.*, esse debebant) Τυρίται. Non neglexit hoc *Stephanus*. *WESS.*

CAP. LII. 4. Μήτηρ Ὑπάνιος) Hinc *Mela* II. cap. 1, 62. *Hypanis* ex grandi palude oritur, quam matrem eius accolae appellant: et *Eustath.* in *Dionys.* vs. 1143. Similiter *Herodotus* IV. 86. Μαῖητις, ait, καλεῖται καὶ Μήτηρ τοῦ Πόντου. *Dionys.* *Perieg.* vs. 165. καλεῖται δὲ Μητέρα Πόντου. *Avienus* in *Descript. Orb.* vs. 245. *Scytha* -- matrem ponti cognominat undam: de Oceano idem in *Ora Marit.* vs. 393., hic parens nostri maris. *Plinius* *Hist. Nat.* VI. c. 7. *Maecotin* *Temerinda* (*Scythae* vocant.) quod significat matrem maris: sua *Dionysium* et *Melam*, *Herodoto* debere non recordabatur vir *Doctiss.* *Iac. Nic. Loënsis* *Miscell.* *Epiphyll.* VI. c. 21. *VALCK.* — *Hypanin* *Graecis* olim dictum constat amnem, qui hodie *Bog.* S.

7. πικρὸς αἰνῶς) *Hesych.* Αἰνῶς, δινῶς καὶ χαλεπῶς. *Apolon.* *Rh.* III. 15. ὑπερφιάλος πέλει αἰνῶς: et vs. 480. ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς Διῖδω. *Scriptor* suum agnoscit, cum de *Scythica* regione αἰνῶς ἀξύλου ἰούσης post pauca c. 61. Bene ergo *Galeus*. De amne et amaro fonte *Iornandes* quaedam, sed inperite confusa; *Rer. Getic.* c. 5. *Danubius* autem ortus grandi palude, quasi ex mari profunditur. Melius paullo *Codices*

scripti, *Danaper* [sic Scriptor ille Hypanin permutaverit cum Borysthene, cui quidem Hypanis haud procul a mari miscetur.] et quasi ex matre, tum, sed ubi fit Ponto viciniot, parvum fontem suscipit, cui ex *Amphéo* cognomen est: Verius iidem *Exampeo*. Cetera lutulenta fluunt. Praeclare *Vitruvius* lib. VIII. 3. Nostri verbã οὕτω δὴ τι ἰοῦσα πικρὴ, ἢ μεγ. [lin. 8.] varium tentantur in modum: *Pavius*, ὡς μεγάθει σμικρὴ ἰοῦσα κινῶ etc. non praeter *Herodoti* morem: *Reiskius*, οὐτ' ὀλίγον τι ἰοῦσα πικρὴ, ἢ etc. Neutri Codices addicunt, comparationis adverbium reticentes. WESS.

8. ἐκδιδόει γὰρ ἐς αὐτὸν κρήνη πικρὴ) Si firmant illam codices postremam vocem non reiecerim. Dicitur κρήνη οὕτω δὴ τι ἰοῦσα πικρὴ, ἢ, μεγάθει σμικρὴ ἰοῦσα, κινῶ τὸν Ἵπανιν, ἔοντα ποταμὸν ἐν ὀλίγοις μέγαν. Est qui uni litterae ἢ duas velit voces suppositas, ὥστε αὐτὴ μεγάθει: unum si saltem ὡς posuisset, potuerat exemplis illud *Herodoteis* tueri ex I. 163. προσφιλές οὕτω δὴ τι -- ὡς -- ἐκέλευε. IV. 184. ὑψηλὸν οὕτω δὴ τι, -- ὡς οὐκ οἶά τε εἶναι ἰδέσθαι. Sed ut hic, loquitur etiam alibi: III. 120. νῆσον --- ὧδε δὴ τι ἰοῦσαν εὐπετέα χειρῶν ἔνθα -- ἔσχε. IV. 28. δυσχείμερος χώρα οὕτω δὴ τι ἔστι' ἔνθα -- οὐ ποιήσεις. [Et passim alibi particulam ὡς vel ὥστε, quam praecedenti οὕτω aut τοιούτῳ respondentem exspectasses, omittere solet *Noster*, asyndeton amans; veluti III. 12, 9. I. 31, 6.] Nihil itaque novandum. Secundum *Herod.* Fons (*Exampeus*) adeo erat amarus, ut, quum exiguus esset, *Hypanin* flumen in paucis magnum vitaret amaritudinem suam miscendo: sic acceperim hoc loco τὸ κινῶ vel κινῶν, quod ipse explicat infra c. 81. ἀποτον ποιεῖ. Ex *Herodoto* plures meminerunt: unius ponam *Melae* verba ex lib. II. c. 1. *Hypanis* non longe a mari ex parvo fonte, cui *Exampeo* cognomen est, adeo amaras aquas accipit, ut ipse quoque iam sui dissimilis et non dulcis hinc defluat. *Herodotea* contraxit *Eustath.* in *Dionys.* vs. 1143. κρήνη ἐκδίδωσιν εἰς αὐτὴν (lege αὐτὸν) οὕτω πικρά, ὥστε κινῶ τὸν Ἵπανιν: horum partem quaeque praecedunt sub *Herodoti* nomine profert *Athen.* II. pag. 43. c. d. Rationem dat *Pausan.* IV. p. 371. [cap. 35 extr.] cur de hoc fonte narrata nemini debeant esse suspecta. Tandem de hoc fonte dicta cap. 81., excitat *Steph. Byz.* voc. Ἵπανις: ubi *Μητροδώρος* recte fuit in *Herodotum* conversus a *L. Holstenio*: contra *Herodotum* su-

spicor in *Metrodorum* convertendum apud *Diogen. Laërt.* X. 54. ubi *Democrito* puero *Xerxes* praeceptores Persas dicitur reliquisse, ut eius patri gratificaretur, ἥνικα ἔξενεσθαι παρ' αὐτοῦ, κατὰ Φησὶ καὶ Ἡρόδοτος: hic nihil de *Democrito*, eiusve patre; sed *Μητρόδομος*, *Metrodorus*, egerat etiam de *Democrito*, *Epicuri* sui doctore. VALCK.

CAP. LIII. 6 seq. Βορυσθίνης ἐστὶ πολυαμεινότερος etc.) Quae de *Borysthene* [hodierno *Danapri*, *Dnieper*] sequuntur, *Melam* paene convertisse II. c. 1, 53. ab aliis monitum, et a *Christ. Cellario* Geogr. Ant. II. cap. 6, 10. Primum *Borysthenes* νομάς τε καλλίστας καὶ εὖ . . . ἐστιάτας κτήνισι παρέχεται. *Mela*, alit laetissima pabula: εὐνομιδεστάτας, quod dabant Editi, recte reiecit *Gronov.* deditque e *Med.* cod. spectabilem sane lectionem εὐνομιδεστάτας: cui prae tulit a se excogitatum *G. Arnaldus* εὐδοκιμεστάτας in *Anim.* pag. 164. Veram nobis forte vocem dabunt Codices. Perplacent interim *Latina Vallae*: pascua praebens amoenissima, et accommodatissima pecoribus. Reperit in *Glossario veteri*, quod mstum habuisse suspicor *Laurentium*: Accommodatissimum, ἐπιτηδεύστατον: an et in *Herodoteo* suo codice legit ἐπιτηδεύστατας? hoc equidem omnium iudicarem accommodatissimum. Notus etiam ille flexus antiquus nominum: apud *Herodotum* occurrunt σπονδαίεστρα [I. 8.] et ὑμπερίεσττοι p. 117, 6. [II. 77.] ἀμορφεστάτην recte dedit *Gronov.* p. 80, 5. [I. 196.] Ex *Alemane* nobis ἡδυμεινότερον servavit *Etymol.* p. 420, 50. Inter alia huius generis *Democriteam* habet formam ἐπιτηδεύστατον *Eustath.* ad *Hom.* Od. β'. 89. VALCK.

8. εὐνομιδεστάτας) Bene *Gronovius* ex msto. Aldinum finxerat *Pavius* εὐνομιδεστάτας, e *Med.* εὐδοκιμεστάτας *Georg. Arnaldus* *Animadv.* c. 30., opera inutili. [Habet *Hesychius* Εὐνομιδής, interpretaturque εὐκόμωτος, id est bene curatus.] Revocavi καὶ πλείστον [l. 9.]: maxime [eximie] optimos et plurimos, ait, pisces flumen praebere. *Hesychius*, Διακριδόν, ἐν διακρίσει ἄριστος, ex *Homero*, vere corrigentibus *Küster* et *Albertio*. Diversius, τοῦτο δὲ διακριδὸν Ζεὺς ἀνδράσι μέγιστον ὥπασεν κακὸν *Simonidis* apud *Stob.* LXXI. p. 436. WESS.

9. ἥτις τε καθαρός παρὰ θεοποισί) *Mela*: Turbidis aliis liquidissimus defluit; placidior quam ceteri, potarique pulcherrimus: πλὴν ὅτι καὶ τε ἡδιστός ἐστι: hoc saepius aliis, πίνων. ἡδὺ πινόν

ἔδωρ· οἶνος ἡδίων πιεῖν. Ubi prostant et alia hinc excerpta, legitur apud Eustath. in Dionys. vs. 311. πίεσθαι ἡδύτατος, ἢ ὡν καλὸς παρὰ θολεροῖς: pro καλὸς scribendum καθαρός: hoc enim invenit ap. Herodot. et opponi noverat τοῖς θολεροῖς. Araxis unum ostium ἦν διὰ καθαροῦ I. 202. Ideo Borysthenes pisces alebat optimos. *Pausan.* IV. [c. 34.] pag. 363. διάφοροι τὸ εἶδος μάλιστα ἰχθύς ἀναθίουσιν ἐς τὸν Πάμισον, ἅτε ἐς ὕδωρ καθαρὸν: ubi mox meminit ποταμῶν τῶν θολωτέρων. Quando componuntur καθαρὸν ὕδωρ, et ἥδους καθαρὸν, opponi solent ἢ ἢ τετραραγμένα καὶ θολερά, velut apud *Dion. Chrys.* p. 402. d. et in *Lysidis Epistola.* *Ioann. Chrysostomus* T. II. p. 448. A. θολερά βεύματα dixit, et καθαράς πηγάς. VALCK.

12. ἄλλες τε ἐπὶ τῷ στομ.) Quod hinc didicerat, suo ipsius oculati testis adfirmat indicio *Dion. Chrys.* init. *Orat. Borystheniticae* p. 437. Κητιά τε, inquit *Herod.* [lin. 13.] μεγάλα ἀνάκνηθα, τὰ Ἀντακαίους καλίουσι, παρέχεται ἐς τὰρίχισιν. *Alit*, secundum *Melam*, magnos pisces, quibus et optimus sapor et nulla ossa sunt: comparat *Salmas.* in *Solin.* p. 187. d. Τάριχος Ἀντακαῖον bis memorat *Antiphanes Athenaei*; [lib. III. c. 88. p. 118. d.] apud quem in *Lyncei* senario scribendum Ὁ δ' Ἀντακαῖον μικρόν. [apud *Athen.* IV. 8. pag. 132. a. ubi equidem a librorum scriptura non recedendum iudicavi.] Vid. ad *Hesych.* notata in Ἀντακαῖοι. VALCK.

14. ἀντακαίους) Sint-ne antacaei husones, egregie a Comite *Marsilio* in opere Danubiali T. IV. pag. 31. expicti, quaerunt naturae scrutatores. Culta super eo sunt viri clar. *Io. Matth. Gesneri* observata in *Act. Soc. Latin. Ienens.* Vol. II. p. 20. WESS. — *Acipenseris* speciem alii intelligunt. S.

15. Μέχρι - Γέβρου χώρου) Γέβρου verum unice. Sic cap. 56. ὄνομα δὲ ἔχει τόπερ ὁ χώρος αὐτός, Γέβρος. Etiam *Steph. Byz.* WESS.

[16. ἐς τὸν (Γέβρου χώρον) τεσσαράκοστα ἡμερῶν πλοὸς ἐστὶ) iam olim *Scymnum Chium* et *Pomponium Melam* eundem dierum numerum in suis *Herodoti* codicibus reperisse, in *Var. Lect.* monui. *Reizius* vero in Praefat. ad suam *Herodoti* editionem p. xxi. et seq. ex professo hunc locum examinans, collato cap. 18. et 71. cum his quae hoc ipso capite mox subiiciuntur, colligit, non potuisse *Herodotum* h. l. τεσσαράκοντα scribere, sed consentaneum esse,

ut eum intelligamus τεσσαρσκαίδεκα scriptum reliquisse: atque sic ante Reizium iam *Bayerus*, de situ Scythiae agens in Commentar. Acad. Petrop. T. I. p. 411. et *Gatterer* in Isagoge in Histor. univ. synchron. P. II. p. 188. corrigendum censuerant. Consentit *Larcher* in Adnot. ad hunc locum, emendationem tamen in contextum recipere non ausus. *Mannerto*, ut nimius numerus XL., sic iusto minor numerus XIV. videtur, Geogr. Graec. et Rom. T. IV. pag. 76. *D'Anville*, in Comment. Acad. Inscript. T. XXXV. p. 577. quod ad numerum dierum adinet ab Herodoto editum nihil definire praesumens, satis habuit monuisse, ob cataractas navigationi obstantes, non ultra octoginta leucarum francicarum spatium a mari, computatis cunctis fluvii ambagibus, navigabilem *Borysthenem* esse. S.]

19. τῶν γεωργῶν Σκυθίων) Supra, ἀποτήρων Σκυθίων, νομάδων Σκυθίων, tum οἱ γεωργοὶ Σκύθαι: quae quidem deletum alterum articulum adprobant. In numero ἐπὶ δέκα ἡμερῶν aut hic, [lin. 20.] aut c. 18. ubi ἔνδεκα ἡμερῶν, menda haeret, cui nulla ex libris manu exaratis medicina. *Fontes Borysthenis* in Sendomirensi agro scaturire, *Matth. Miechovius*, *Stanislaus Sarnicius* et alii docuerunt. Conf. *Stukium* ad *Arrian*. Peripl. Ponti pag. 156., praetereaue *Paul. Piasecium* Chron. p. 45. WESS.

19. τῶν γεωργῶν τῶν Σκυθίων) Ex syllaba male repetita natum, delendum secundum illud τῶν. Minus bene ceperunt quae proxima praecedunt: [lin. 18.] ἀνθρώπων οὐδεὶς iungi non debuerant: interpungendum, δι' ὧν ῥέει ἀνθρώπων, οὐδεὶς ἔχει φράσαι: nam hinc distat, fluvii φράσαι τὰς πηγὰς, quod ex ipsius sententia [l. 23.] οὐδεὶς poterat Ἑλλήνων. *Φαίλας*, inquit, ῥέων δι' ἐρήμου ἐς τῶν γεωργῶν Σκυθίων τὴν χώραν, qui iuxta hunc fluvium ἐπὶ δέκα ἡμερῶν πλόνον νέμονται: supra IV. 18. memorantur aliquoties οἱ γεωργοὶ Σκύθαι, quos Graeci, *Olbiopolitae*, adpellent *Borysthenidas*; ubi pro δέκα ἡμερῶν legitur ἡμερῶν ἔνδεκα. Nunquam Herodoto dicuntur nisi οἱ γεωργοὶ Σκύθαι. [non οἱ γεωργοὶ οἱ Σκύθαι.] C. 55. *Hypacaris* dicitur διὰ μέσων τῶν Νομάδων Σκυθίων ῥέων. Aliis similiter saepius opponuntur οἱ Νομάδες Σκύθαι, et οἱ γεωργοὶ, *Nomades* et *Georgi*: sic enim vocandi sunt etiam Graecorum interpreti. *Mela* p. 125. *Panticapes Nomadas Georgosque* determinat. P. 131. *vagi Nomades pecorum pabula sequuntur*;

atque ut illa durant, ita diu statam sedem agunt: colunt Georgi exercentque agros. vid. Strabo VII. p. 478. c. et 479. b. [p. 311. ed. Cas.] ubi Georgi ἡμερώτεροι τε ἅμα καὶ πολιτικώτεροι νομίζονται εἶναι. VALCK. — At iidem, ἀρετῆρες, c. 17, 9. et 52, 11. S.

24. ἐς τὸ αὐτὸ ἔλος) Pulcre recorder τοῦ Αἰσίου τέλος Strabon. lib. XIII. p. 898. [pag. 602. ed. Cas.] distinctum ab eiusdem ἀρχῇ. Nihil tamen certius revocato, cui oculatus testis Dio Chrysostom. pondus addit, principio Orat. Borystheniticae. Herodot. VII. 127. ἐς τὸ αὐτὸ βίβρον τὸ ὕδωρ συμμίσγοντες: et lib. I. 202. Idem Chrysostomus de urbe Borysthene, καίται δὲ πρὸς τῷ Ἰππιδί - - οὐ πολὺ ἀνώγει τῆς Ἰππολίδου καλουμένης ἀκρας, nitidissime veterem et suae aetatis habitum civitatis explanans, et, quod Th. Gale non insuper habuit, Ἰππόλειω ἀκρην Arch. Vallaeque. Videri certe Orator posset ab Herodoto omnem eam descriptionem mutuatus, nisi liquido constaret ἀπὸ τῆς αὐτοψίας rei ipsum notitiam habuisse: optime in Diatriba Casaubonus. WESS.

26. Ἰππολείων ἀκρη) Hippolai promontorium. Genuinam nominis formam Hippoleo Latina iam dederant Vallae, quae postea transiit in Ἰππολείων. Dionis Chrys. locus, Galeo citati, legitur p. 437. b. ubi ἡ Ἰππολίδου καλουμένη ἀκρη dicitur esse τῆς χώρας ὅξυ καὶ στρεπὸν ὥσπερ ἔμβολον, περὶ δὲ συμπίπτουσιν οἱ ποταμοί: vocem posuit Herodoti, qui, τὸ μεταξὺ, inquit, τῶν ποταμῶν τούτων, ἰὸν ἔμβολον τῆς χώρας, Ἰππόλειω ἀκρη καλεῖται. Sequentia Dionis firmant ἔλος in vicinis restitutum in Diss. Herod. pag. 99. Ut Ἰππόλειως, εω, occurrunt et ap. Herod. Μενέλειως· Χαρίλειως· Ἀρσιτίλειως· Ἀναξίλειως: sed, qui saepius est ἀρχιμενής, cur semel [II. 37, 25.] ἀρχιέριως diceretur? VALCK.

27. ἰδὸν Μητρούς) Multa pro delubro Matris ex religioso Scytharum cultu Vir Celeb., oblitus Olbiopolitas Graecae fuisse originis, patriaeque religionis tenaces: ἰδὸν Δὴμητρούς relinqui in sede potuerat. Vide c. 18., e quo ἐπὶ τῷ Ἰππιδί iustius erit. Sunt urbis incolae Βορυσθενεῖται c. 17. et 78. et seqq., quomodo et Arch., parum adiutus, hoc loco. L. Holstenius ad Steph. idem optaverat. In Dionis Chrysost. Orat. Borysthen. saepe Βορυσθενῖται, cuius dispar sermo. WESS.

27 seq. ὑπὸ τῷ Ὑπάνι) Versionis Vallae corrector [Gronov.] ad Hypanin; recte: sed tum scribi quoque debuit ἐπὶ τῷ Ὑπάνι: ut IV. 18. οἱ οἰκόντες ἐπὶ τῷ Ὑπάνι. Sub montem habitantes οἰκῶν dicuntur ὑπ' ὄρει: qui flumen accolunt, ἐπὶ ποταμῷ, Herod. II. 108. apud quem in istum sensum occurrunt ἐπὶ τῷ Ἰστρῷ ἐπὶ ποταμῷ Ὀάρῳ ἐπὶ τῷ Μαρσίῳ. Ubique reperientur similia: vulgatum in Pausan. p. 483. ὑπὸ τῷ Εὐρίπῳ, ἐπὶ τῷ Εὐρ. corrigit Graece perdoctus Fr. Sylburg. VALCK. — In Var. Lect. monere debueram ὑπὸ h. l. legi in ed. Wess. et superioribus, neque aliud e mssis adferri, eandemque scripturam in nostro etiam cod. F. obtinere; ἐπὶ vero primum in contextu (uti par erat) posuisse Reizium. Nihil autem permutatione istarum vocularum frequentius. S.

[29. τὰ ἀπὸ τούτων τῶν ποταμῶν) ἀπὸ idem fere hic sonat ac si dixisset τὰ περὶ τούτους τοὺς ποταμούς. Similiter IV, 195, 21. τὰ ἀπὸ τῆς νήσου — οἰκότα ἐστὶ ἀληθινή. Sic fere etiam VII. 195, 7. τὰ ἐβούλοντο πιδέσθαι ἀπὸ τῆς Σέρξω στρατιῆς. S.]

CAP. LIV. [2. Παντικίπης) Quem Panticapen hic memorat Herodotus, cum nullum esse, nec umquam fuisse, contendit D'Anville loco cit. p. 579. Etenim Samaram fluvium, quem Bayerus esse Panticapen Herodoti existimat, longe ultra Hylaeam ultraque cataractas in Borysthenem influere. Danwillium Mannertus sequitur. Commodum vero Larcher in Indice geographico monuit, fieri posse ut non nisi in indicando amnis illius cursu erraverit Herodotus. Caeterum ad ipsas doctorum Virorum super hoc argumento disputationes, Lectorem remitto: neque nunc Hypacrin, aut Gerrhūm, aut Hyrgin sive Syrgin fluvios moror, CAP. LV. LVI. et LVII. memoratos, de quibus iidem laudati viri alique Geographi consuli possunt. S.]

CAP. LVIII. 4. ἐπιχολωτάτη) Unde ἐπιχολωτάτη [in ed. Gron.] venerit, indictum; forte ex Mediceo, si quidem in Ask. idem. Ex Fabri ἐχολωτάτη refingitur ἐπιχολωτάτη. Poterat pari iure ἐπιχολωτάτη, ob νομάς ἐχύλους, passua succi plenissima in Clement. Alex. Paedag. I. p. 127. Ego vero addubito. Testatur, ex inspectis animalium visceribus, nam ut ἀναγομένοις, aliorum abductis, corrigatur, caussae nihil, prohibetque Suidas; testatur, inquam, ex apertis

[ἀνοργόμενοι] potuisse de herbarum certa qualitate cognosci. Succis plenissimae si designarentur, earum virtus ac bonitas ex boum palcaribus, armorum crassitudine ac pinguedine spectari, citra sectionem aut alias in terras circumvectionem, abunde poterat. An ergo ἐπιχυλωτάτη, bilis plenissima et ad eam generandam aptissima? Ἐπίχολος habuit hanc notionem, translata ad eos, quorum in pectore bilis intumescit: ὀργαῖς ἐπιχόλους Plutarch. dabit T. II. pag. 129. Talis Sophista Philagrus θειρότατος καὶ ἐπιχυλωτάτος Philostrato, Vit. Sophist. lib. II. 8. p. 578. Talis Pan, πρῶτος τὴν βίαν καὶ τὸ ἐπίχολον αὐτῆς λαλῶν, Icon. lib. II. p. 828. Insuper dubio vacat, herbas huius Ponticae orae mire amaras fuisse, ex Ovidio, cuius ap. Portum versus: [Tristia per vacuos horrent absinthia campos. Et alibi: Terraque de fructu, quam sit amara, docet.] praeterea varias regiones admodum biliosa generasse animalia. Aristoteles, quem mihi doctissimus Berglerus ostendit, in Naxo Πάντα τὰ τετραπόδα tanta fellis copia instruit, ὥστε ἐκπλήττεισθαι τοὺς θύοντας τῶν ξένων. Hist. An. I. 17. p. 24. Atque haec efficiunt, ut Aldi et aliorum ἐπιχυλωτάτη prorsus ne damnetur. Porti non dispar opinio, nec Reiskii olim in Miscell. Lipsiens., nunc ἐπιχυλωτάτη unice illi proba. WESS. — In editis postea Animadverss. locum hunc Reiskius intactum reliquit, puto quod in veteri scriptura, quam Wess. revocavit, adquieverit. S.

Ibid. ἐπιχυλωτάτη πασίῳ πσίῳ) In aliis est Editis ἐπιχυλωτάτη. T. Fabro tribuitur ἐνχυλωτάτη a Gronovio, cui placet ἐπιχυλωτάτη. Neutrum admittit accuratior scribendi modus; cum in χυλός prima producat, vox Fabro recte scribitur ἐνχυλωτάτη, in Epist. I. pag. 47. In Herodis Attici priori inscriptione versus est 24. Ἡ ποίη χυλῶ ἐνάλδι χλωρὰ δίδουσαν. Est mihi ad manum Ed. Herodoti Hervag. ad cuius oram vir doctus adscripsit, ἐπιχυλωτάτη videtur omnino legendum. Hoc rectum arbitror; aut, si quis ita mavelit, ἐνχυλωτάτη, ut sic herbam dixerit, quae suocum optimum praeberet. Vocem de oleribus aliisque fructibus medicus frequentat Siphnius Diphilus, cui opponuntur ἐνχυλωτέρος et κακοχυλωτέρος apud Athen. II. p. 68. f. et corpori salubris malva dicitur ἐνχυλος, p. 58. e. Proxima Herodoti, [lin. 5.] ἀνοργόμενοι δὲ τοῖσι κτήνεσι ἐστὶ σταθμώσασθαι, ὅτι

τοῦδ' οὕτως ἔχει, partim excitat Suidas in 'Ανοίγει, et 'Ανογο-
 μένους interpretatur σχιζομένους. De Socrate Alcibiades in
 Platonis Symp. p. 216. D. τὸ σχῆμα, inquit, Σειληνώδες ἔξω-
 θεν περιβέβληται· --- ἔνδοθεν δὲ ἀνοιχθεὶς πόσης, οἶσθε, γέμει σω-
 φροσύνης: quae ex aliis eiusdem Symp. locis sunt explican-
 da. VALCK. — At sic non explicavit Vir doctus, cur,
 ad iudicandum quam sint εὐχυλοὶ herbae in illo terrae tra-
 ctu, opus sit ut aperiantur pecora. Quare probabilior Wes-
 selingii interpretatio; eoque magis, quod in primas voca-
 buli literas ἐπιχ. libri omnes consentiunt, nec vero ullo
 antiquitatis testimonio probari potest, vocabulum ἐπιχυ-
 λος, idem atque εὐχυλος sonans, in usu graeci sermonis
 fuisse. S.

CAP. LIX. 9. Ζεὺς ὀρθότατα --- καλίσται Παπαῖος)
 Non aliam, opinor, ob rationem Iupiter videri potuit He-
 rodoto Scythis rectissime dictus Παπαῖος, nisi quod credi-
 derit hoc nomine Scythis etiam patrem fuisse designatum.
 Homereum illud de Deorum Rege, πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 Philosophis etiam merito perplacuit, et Platoni, et, quos
 expressit Plato, Pythagoreis: Stobaei Diotogeni p. 332, 16:
 summus Deus dicitur χραττὸς διὰ τὸ εὐεργετικὸς τε ἡμῖν καὶ
 ἀγαθοδότης, ὅπως δὲ καὶ λέγεται ὑπὸ τῷ Ἰωνικῷ ποιητῇ, (sic
 Timaeo quoque Locro dicitur in fine libelli:) ὥς κ' εἴη
 πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. vide ap. eundem Sopater pag. 312,
 46. Dio Chrys. p. 556. c. Certe nondum articulate fanti-
 bus pueris Scythis sonus idem ac in Graecia primum ex-
 cidit, utpote facillimus enunciatus, ἀπ, πα, παπα, qui-
 bus syllabis Patrem a balbutientibus designari statuerunt
 ab ultima hominum memoria Graeci. Recte grammaticus
 Aristophanes tanquam eiusdem generis προσφωνήσεις παιγνιω-
 διστίρας consideravit vocular ἀπα, πάπα, μάμμα, τέττα,
 ἄττα, similesque apud Eustath. ad Iliad ε'. p. 1159. [1118.
 ed. Rom.] secundum quem ad Iliad. ε. p. 428. [565. ed. Rom.]
 pater non tantum Πάπας, Παπίας, Πάππας, sed et Πᾶς (imo
 Πᾶ) dicebatur, ut mater Μᾶ [cf. Valck. ad Adonias. p. 382.]
 Non vulgaria, linguarumque origines vestigantibus utilia,
 notavit H. Steph. in App. de Dial. Att. p. 223. et seqq. In
 Aeschyli Suppl. legitur vs. 897. μᾶ, γᾶ: vs. 901. ᾧ βᾶ γᾶς παῖ
 Ζεῦ. Scripserat in ora libri sui Scaliger: βᾶ, βασιλεύς, ut μᾶ,
 μᾶτερ. De veteri atque inde ducto recentiorum usu Pear-

sonus egit in Vind. Ignat. p. 345. Nonnulla dederat *Io. Rod. Wetsten.* in *Epist. Origenis ad Afric.* Tandem ex *Arriani* docet Bithyniacis *Eustath.* in *Iliad.* t. p. 429, 1. [pag. 565. ed. Rom.] Iovem Bithynis dictum Πάππυ: et ex his *Herodoti*, Scythis Πάππυ. Attigere etiam *Spanhem.* ad *Calim.* p. 129. et *Wess.* in *Diodor.* III. 58. VALCK.

10. Παπαῖος) Bithyni Iovem Πάππυ parili ratione invocant, *Arriano* ap. *Eustath.* auctore. ΘΕΟΥ ΠΑΠΑΙΟΥ in Lapide Persico, modo valeat *Ampl. Cuperi* (*Epist. ad Lacrozium* IX. p. 29.) suspicio. Convenit, qui Nostri in animo fuit, *Homeri* Πάππυς. Nullum profecto patris πατέρων ἀνδράποδός ὄνομα, vere *Sopater* ap. *Stobaeum*: nullum tribui Deo excellentius et grandius potuit. Haud annúmero, quod nobis Christianis quotidie ore teritur iteraturque. ΠΑΤΡΙ ΑΜΜΩΝΙ, si non fallit arae inscriptio, in Indis iuxta amnem Hyphasidem, *Philostr.* Vit. *Apoll.* lib. II. 43. Ex *Livii Andronici* *Odyssea*, *Pater noster Saturni filie*, servavit *Priscianus* lib. VII. p. 741. WESS.

12. Ἀπτιμιασα) Lapidum epigrammata et Codicum numerus sic volunt. ΑPTIMIAΣΑ ex scripturae errore in *Origene* et *Valla.* Non repeto, quae viri doctissimi *Sopinius*, *Kiisterus*, *Alberti* ad *Hesychium.* Indicandae *Io. Schefferi* hariolationes *Upsaliae Antiq.* c. 8. p. 98., quibus Ἀπτιμιασα sive Ἀπτιμιασα secatur, ut tota terra sit et Germanorum *Hertha*; et Ἀπτιμια fit Παπτιμια, quia *Iupiter Papaeus*, cuius uxor terra. Satis est indicium. In Scythico Neptuni titulo discordia amanuensium electionem moratur. Θάλασσαν ἀρριπτι, ubi libitum fuerit, ex illo potest dissensu. WESS. — Qui etymologicas amat coniecturas, is largam seriem *Scythicorum nominum*, si minus usquequaque certa ratione, ingeniose utique et erudite expositorum, reperiet in *Commentatione* inserta *Additamentis* ad *Historiam Univers.* ex *Anglico sermone* in *Germanicum* translata, Vol. III. p. 43 seqq. auctore *F. W. Beer.* S.

CAP. LX. 2. περί πάντων τῶν ἱερῶν) In *Vallae* Latinis apud omnia templa. Atqui nulla simulacra, nullas aras, neque templa Scythae, uti praescriptum, dedicabant, nisi uni Marti. Ἱερὰ non hic fana, sed res sacrae sacrorumque ritus sunt, qui iidem quotiescunque inmolabant; non reticuit *Laurentii* peccatum *Cl. Pauw.* WESS. — Licet

templa et aedes diis consecratas non habuerint Scythae, possis tamen haud incommode cum *Larchero* τὰ ἱερὰ hic loca intelligere *særis faciundis destinata*. S.

5. σπῶσας τὴν ἀρχὴν τοῦ στρόφου) *Attracto capite lora-menti*, recte nostras *L. Bos* interpretatur Obs. Crit. c. 2. Permutantur phrases, σπάσαι τὸν χαλινὸν, et ἀνελκύσαι τὰς ἡλίας. *Funis extremitas*, τὸ ἄκρον τοῦ δεσμοῦ, Herodoto est ἀρχὴ τοῦ στρόφου. Euripides Hippol. vs. 772. Μουνυχίου δ' ἐπ' αὐταῖς ἰνδῆταντο Πλεκτὰς πεισματῶν ἀρχαίς: *tortas funium extremitates* nuper explicuit vir eximius *Ier. Marklandus*, cuius *Notas* in Hippol. praeter cetera debemus elegantissimo *Musgravio*. ἀρχὴν σχοινίου dixit *Diodor. Sic. I. pag. 109, 71*: τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχαίς, *Lucian. T. III. p. 83. Optimo S. S. interpreti Marklando* non poterat omitti *Lucaneum Act. Apost. x, 11.*, coelo demissum instar lintei συνῶς τίττασθιν ἀρχαίς δεδεμένον. *Plato de Rep. X. p. 616. c. κατὰ μέσον τὸ φῶς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὰ ἄκρα τῶν δεσμῶν αὐτοῦ τεταμένα*. *Ista Lucae* dimiserunt intacta Philologi: multa tamen saepe disputantur, de quibus nemo dubitat. In proximis [lin. 7.] vera *Petavii* et *Reiskii* est coniectura, *πρὶ ὧν ἔβαλε*, *Codicum* etiam auctoritate munita. VALCK.

7. βρόχῳ πρὶ ὧν ἔβαλε) Nitet oratio Ionum consuetudine, qua πρὶ ὧν ἔβαλε idem atque περιέβαλε, sicuti ἀπ' ὧν ἔβαλε ἰωῶτὸν lib. II. 47. κατ' ὧν ἐπλάσαστο τὴν κεφαλὴν c. 85. et ἐξ ὧν εἶλον τὴν κοιλίην c. 86. Plura Herodoti cultorem effugere nequeunt. Recte priscum περιῶν ἔβαλε eum in modum disiunxerunt *Dion. Petavius*, correcto quoque *Vallae* lapsu, ad *Epiphanium* p. 10. item *Pavius* et *Reiskius*. [conf. *Gregor. Dial. Ion. §. 47. et ibi Koen.*] Iam [lin. 9.] οὔτε καταρξάμενος nollem a *Galeo* vulgato praelatum: precum facta ante mentio est; οὔτε καταρξάμενος subdit, quoniam Graecorum in victimis constantissimum τὸ καταρξασθαι. *Lege L. Küster. ad Comici Av. 960. et Valck. in Eurip. Phoen. vs. 576. Redibit similis verborum confusio c. 103. WESS.*

CAP. LXI. 1. αἰνῶς ἀξέλου ἰούσης) Hinc *Aelianus* de Nat. An. XII. 34. Σκῆθαι, ξύλων ἀπορία, ἅτινα ἀν καταθύσῃσι, τοῖς αὐτῶν σέρτοις ἔψουσι. *Mela* II. c. 1. sub fin. *Lignorum egen-tes, ignes ossibus alunt: ignes sacros intelligit Is. Voss. ex Herodoto et Aeliano: conf. Salmas. in Solin. pag. 186. Ubi mox [lin. 4.] λάβητες memorat ἐπιχωρίους, μάλιστα Λισβίουσι*

κηπηῆροι προστείνουσιν: expectabimus qui nos doceat, quales isti fuerint Λέσβιοι κηπηῆρες, mihi etiam aliunde ignoti. In *Athenaico* quidem Poculorum catalogo Λέσβιον etiam invenitur; sed, qua hunc usum adfirmat, auctoritas *Hedyli*, illa hac in re nulla est: vid. *Casaub.* Anim. XI. cap. 11. VALCK. — *Athenaeum* vide lib. XI. cap. 71. nuperae editionis, et Animadv. in *Athen.* Vol. VI. p. 206. Quod paullo ante [lin. 1.] ait ὧδέ τι σφι --- ἐξέρχεται, alibi τοιοῦτον pro ὧδε dicere adsuevit. S.

4. λέβητας ἐπιχωρίους) In Erratis vir Celeb. [Gronov.] ἐς λέβητας scribi iubet, quod festinanti excidisse opinor: ego praepositionem, utique inutilem, nusquam in schedis animadverti. Fecisset quoque operae pretium, si *Mediceo* Λέβησι quid indicetur, non celasset. Λέβια *Hesychii* nulli hic usui. *Lesbium*, genus vasis coelati, a *Lesbiis* inventum habet *Festus*; Λέσβιον ποτηρίου εἶδος *Athen.* lib. XI. p. 488. A. WESS. — Licet paullo post dicat Scriptor ἐς τοὺς ἐσβάλλοντες, tamen et hic eidem praepositioni esse poterat locus. Itaque quum *Reizius*, *Gronovii* monito obtemperans, sic edidisset, ἔπειτα ἐσβάλλονσι, ἣν μὲν τύχῳσι ἔχοντες, ἐς λέβητας ἐπιχωρίους, eadem scriptura, me imprudente, in nostrum exemplum propagata est. Et in *Var. Lect.* adnotavi quidem, ἐς h. l. a nostro ms. F. abesse: nunc vero demum animadverto, nullo in codice voculam illam legi, recteque *Wesselingium* cum superioribus omnibus ἣν μὲν τύχῳσι ἔχοντες λέβητας ἐπιχωρίους edidisse; et sic in nostro contextu rescriptum velim, quemadmodum cautior *Schaeferus* etiam edidit, quum *Reizium* *Borheck* esset secutus. S.

8. ἐς τὰς γαστέρας) Sunt in *Aeliani* Nat. An. XII. 34. hinc derivata. In pellibus coquendi morem Arabes *Beduin*os probasse *Cl. Reiskius* significavit; *Scoto*s olim etiam *Barnesius* ad *Euripid.* *Cyclop.* vs. 359., et hunc usque in diem *Tartarorum* plures *Ampl. Nic. Witsen* in *Tartariae* *Descript.* p. 659. WESS.

[14. τῶν κρεῶν καὶ τῶν σπλάγχχνων ἀπαρχάμενος etc.) *Carnium* et viscerum proscicias deo oblatas ante se (nescio an in ignem) proiicit. (conf. III. 24, 13. Aliud est κατάρχεσθαι cap. 60, 9. quod fit priusquam mactatur victimā; aliud nunc ἀπαρχέσθαι, mactatā et coctā victimā. S.]

15. τὰλλα πρῶτα) Generale quadrupedum priscis no-

men. Πρόβατα, πάντα τὰ τετραπόδα Ἡρόδοτος Δ'. Scholiastes San-Germ., et Iliad. ξ'. 124., Galenus in Hippocr. περὶ Ἀφθ. p. 589. et sic in Musis saepissime, ubi passim oves vertunt. WESS.

Ibid. καὶ τὰλλα πρόβατα) Et alias oves, tum praecipue equos: ista dedit corrector antiquae versionis. Optime dederat Valla: immolant autem tum alia pecora, tum praecipue equos. Veteris usus et Hippocratei medicus immemor [Gronovius, medicam manum versioni Vallae adhibere parum felici subinde successu conatus,] haec quoque voluit mutata. Τὰ ἄλλα πρόβατα sunt, quae dicuntur in vicinia τὰ ἄλλα ἱεῖα, et τὰ ἄλλα τῶν κτηνίων, uti legit Valla, cui concinit Cod. Arch. Veteribus utique quaevis pecora, inter edendum, etiam quatuor pedibus προβαίνοντα, πρόβατα dicebantur. Eam in rem haec etiam Herodoti advocat Eustathius in Odyss. κ'. pag. 384, 14. [pag. 1649. ed. Rom.] et multa tradit, aliunde ignota, ex Aristophane. Gramm. ad Iliad. λ'. p. 828. [pag. 877. ed. Rom.] Herodotus VII. 171. λεγόν τε καὶ λοιπόν γινίσθαι καὶ αὐτοῖσι καὶ τοῖσι προβάτοισι. Xenoph. Ἑλλ. VI. p. 356, 29. χρήματα καὶ πρόβατα διηπάνασι. vid. Foessii Oecon. Hippocr. voc. Πρόβατα, Spanhem. in Call. Hymn. Apoll. vs. 51. VALCK.

CAP. LXII. 2. τῷ δὲ Ἀφνὶ ὧδε) Ex scriptis codicibus, quod vir doctus [Reiskius] voluit, interpunxi scripsique, τῷ δὲ Ἀφνὶ ὧδε κατὰ νόμους etc. [Olim κατὰ νόμους prisco ritu intellexerat Valla.] Fuit Scythia in praefectura descripta, quibus singulis suus νομαρχίας c. 66. Hos per regionis tractus dispersa ἀρχήα erant [curiae, comitia, loca ad quae populus conveniebat] et sarmentorum strues, mirae longitudinis et latitudinis, quarum neutram sollicito. Nonne tamen inconmodum et otiosum, [lin. 5.] tribus stadiis congeriem istam [altitudinem istius congeriei] fuisse minorem, adscribere? Quis tam alte eductum cumulum expectare posset aut suspicari? Videtur omnino certus pedum cubitorumve modus, quo minorem illam exaggerationem scripserat, deficere. Sic D. Petavius ad Epiphan. p. 10. a quo non dissentio. Adde Reiskii de hac prodigiosa struice iudicium Miscell. Lips. Vol. VIII. pag. 105. WESS. — Suspiciari possis, ὧδε δὲ σταδίου ἕλασσαν scripsisse Herodotum: sed et hoc incredibile, ad tantam fere altitudinem Herodot. T. V. P. II.

evectam esse immensam illam struem, in terra potissimum quae ligno carebat. Caeterum de cultu isto, quem ad *Martem* deum *Herodotus* refert, consuluisse iuvabit quae auctor *Commentationis* illius, quam supra ad cap. 59, 12. laudavi, §. 121. p. 72. disputavit. S.

2. κατὰ νόμους) Dum vertunt, *prisco ritu* [ut *Valla*,] vel *legitimo ritu*, [ut *Gron.*] ad eundem offendunt lapidem, ad quem saepius interpretes in rebus Aegyptiacis multos indicavit errores *Leopard.* Em. VII. c. 18. Κατὰ νόμους scribi debet, et converti, in *singulis nomis*, sive *praefectoris*. Sunt nobis multo quidem notiores νομοί, praefecturae, in quas divisa fuit Aegyptus; neque tamen dubito quin hic *Scythiae nomi* designentur. Ut in Aegypto nomi suos habebant Praetores, quos Νομάρχας adpellant Graeci, sic se rem in Scythia habuisse vel ista demonstrant *Herodoti* c. 66. Ἀπὸ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἑκάστου ὁ Νομάρχης ἑκάστος ἐν τῷ ἑωυτοῦ (sic lego:) νομῷ κερὰ κρητῆρα εἶναι, ἀπ' οὗ κρίνουν τῶν Σκυθίων ὅσους etc. Quae hic sequuntur ap. *Herod.* [lin. 4.] Φρυγῶν Φάκελοι συννέιαται, sine Scriptoris nomine leguntur in *Etymologico M.* pag. 599. 23. parenti suo tributa ap. *Eustath.* ad *Iliad.* η'. p. 566, 17. [pag. 689. ed. Rom.] ubi vocem Φάκελοι [Φάκελλαι scribens] litera onerat superflua. μέγαν Φάκελον ξύλων dixit *Eurip.* *Cycl.* vs. 241. Fasces virgarum, Φακέλους ῥάβδων, *Herod.* IV. 67. Φακέλους ὕλης ἀγρίας, *Thucyd.* ap. *Ammon.* in voc. Φάκελος. VALCK.
9. ὑπὸ τῶν χειμῶνων) Cl. *Pavus* ὑπὸ χιόνων. Receptum, ipsas nives suo ambitu complexum, probatius. Fortasse non deerunt, quibus [lin. 10.] ἐπὶ τούτου δὴ τοῦ σηκοῦ blandietur. Ego Scholion censeo: mox iterum ἐπὶ τὸν ἔγχεον τῶν Φρυγῶν. [At suspicari licet, vocabulum hoc ex posteriori loco in superiorem a nonnullis fuisse translatum. De voc. σηκός vide *Valckenarii* *Animadv* ad *Ammonium* cap. 19.] Qui autem gladii olim *Scythis cultus*, idem *Hunnis.* *Ammianus* lib. XXXI. 2. p. 673. Nec templum apud eos visitur aut delubrum - - - sed gladius barbarico ritu humi figitur nudus, eumque ut *Martem* - - - colunt: ubi docte et copiose *Lindbrog.* et *Vales.* Id observo, καὶ δὴ καὶ τοῖς δ'. [lin. 13.] acinaces, quos singulos in regionibus depositos plus venerabantur, quam ceteros suae nationis deos, monstrare. Quae, uti vera sunt, prohibent omnem verborum novationem. WESS.

10. ἀκινάκης) Martis bellive symbolum, Scythiis cultum Ensem nihil habebant causae cur riderent Graeculi Romanique, rudes lapides et ligna male dedolata pro Deabus amplexantes; vide Luciani Iup. Trag. T. II. p. 690. Brodaeii Miscell. V. c. 6. Melae verba dedit Salmas. in Solin. p. 188. Apud Suidam [et Etymologum p. 48, 31.] ex Herod. proferatur Ὀκινάκης, et τὸν ὠκινάκην. ὁ ἀκινάκης contrahi potuit in ὠκινάκης: qualia sunt et apud Nostrum plurima. Paule post [lin. 13.] Vallam legisse suspicabatur Io. le Febvre, καὶ δὴ καὶ τῷ δ' ἔτι πλείω θύουσι ἢ τοῖσι ἄλλοις θιτοῖσι: quae mihi quoque vulgata multo melior videtur lectio. VALCK. — Vulgatam percommode Wesselingius defendit. S.

24. τὰ ἄλλα ἀπέρξαντες ἱερήια) Per sane tritum in Musis ἀπέργειν, usu longe diverso. [pro communi ἀπείργειν.] H. Stephan. Thes. App. p. 484. „Ἀπείργω, ab ἔργω significante facio. Affertur ex Herodoto ἀπέρξαντες ἱερήια ἄλλα, pro ubi cetera sollempnia confecerint.“ Amplius nihil. Neque ego prospicio, si menda desit, quae melior adsumi, notio queat. Placuit Cl. de Pauw ex Steph. margine ἀπαρξάντες, quo ad ἱεράργματα veterum, cum particulæ intersectorum corporibus desecabantur, relato, vertit, et dein alias victimas mutilantes abeunt: ad sententiam non male. Verum sermonis obstat consuetudo, qua ἀπαρξάμενοι τῶν ἱερήϊων lib. III. 24. IV. 62. [voluerat puto Vir doctus „qua oportebat ἀπαρξάμενοι τῶν ἱερήϊων, coll. III. 24, 13. IV. 61, 14.“] Homer. Od. Γ'. 446. Sunt et aliena ἱεράργματα, sicuti a Criticis explicantur ad Apoll. Rh. IV. 478. Equidem, si quid in voce maculae, ἀπαρξάντες h. e. ἀποκόψαντες, amputantes et mutilantes, praeferrem. Vid. Iliad. Π'. 116. et hoc Synesii Provid. pag. 118. B. Ἐφίσταται δὲ τις Σκύθης τὴν κοπίδα σπασάμενος, ὡς ἀπαρξάων τῆς ἀνθρώπου τὴν κεφαλὴν. At ea hario-latio. Iustum est κίεται, [lin. 25.] siquidem κίεται, et eius moduli alia pleraque, in his libris numerum dant pluralem. Lucianus, modo is auctor Astrologiae et D. Syriae, ab Ionum eo more descivit. Confer Cl. Reitzium ad Deam Syriam c. 32. WESS. — Non sollicitandum videtur ἀπέρξαντες, licet nunc longe diversa atque aliàs notione accipiendum hoc verbum. ἔρξα (sive a praes. μέρω, sive ἱρῶ, sive potius ab inusitato ἔργω derives, unde praet. med. ἔεργα) vim habet praeteriti temporis verbi ἱρῶ, et feci

significat. Quare, ut θυσιάς ἔρδειν est *sacra facere, victimas caedere*, I. 131, 7. coll. 132, 6. utque apud Hesychium Ἐφξον, θύσον, legimus; sic ἀπέρξαντες τὰ ἱεήια (praepositione ἀπὸ in compositione verbi ea notione accepta, de qua ad II. 40, 15. dictum) commode significabit *postquam caedendarum reliquarum victimarum finem fecerunt*. S.

CAP. LXIII. [1. οὐκ οὐτοὶ οὐδὲν νομίζουσι) *Valla: sues pro nihilo putant. Gronov: sues nihil morantur. Rectius H. Steph. in ora: suum nullus est illis usus. Sic enim νομίζου Nostro idem est atque χεῖσθαι, uti: et alias quidem eum accusativo casu aut cum infinitivo construitur, sed et cum dativo casu, ut Φωνῇ νομίζουσι Σκυθικῇ, sermone utuntur Scythico, IV. 117, 1. S.]*

CAP. LXIV. 7. καὶ λαβόμενος τῆς κεφαλῆς) *Bona sunt, non infitiant, qui ante mutaverat, Reiskio. Legitimum praeterea ἰκσεῖται Codicum auctoritate, tum maxime σαρκίσας, [lin. 8.] a quo vim, modis illatam variis, Pollux arcet: Ἡρόδοτος δὲ, Σαρκίσαι, τὸ τοῦ δέρματος τὴν σάρκα ἀφελῆν. Quae, cum Grammaticus omnium versetur manibus et Iungermanni exstet admonitio, latere potuisse, mirum accidit. Aem. Portus a veritate proxime afuit, ὀργάσας itidem [lin. 9.] ex futili ὀργίσας fingens. Suidas, Ὀργάσας, μαλάξας, ex Glossis, ut opinor, Herodoteis, unde gemina in Lexic. Timaeus. Melius tamen schedarum ὀργήσας, unde originem ὀργίσας accepit, ex ὀργάω. Ruhnkenius ad Timaeum p. 130. praeclare. Scythicum institutum sic auctor inter Fragm. Pythagorea explicat p. 713. τοὶ δὲ Σκύθαι καλὸν νομίζοντι, ὃς ἄνθρωποι πανῶν, ἐκδείξας τὰν κεφαλάν, τὸ μὲν κόμιον πρὸ τοῦ ἵππου φορεῖ. Cui scriptori κόμιον, qua forma προκόμιον alii, pars est pellis, capiti detractae, crinibus vestita, quae Nostro χειρόμακτρον, mantile. Atque haec paucis: nam ut doctorum in coniecturas grasser, nec libet, nec licet. Mutata Vallae et aliorum Latina sententiam habent sinceriolem. WESS.*

8. σαρκίσας βοῶς πλειυρῇ) *Perperam Latine vertunt, aut etiam tentant. Si quid novandum, scriberem, σαρκίσεις: quod esset a σαρκῶν, sicut vicinum ὀργήσας ab ὀργῶν. Vide Ruhnken. ad Tim. p. 130. et Wesseling. Diss. Herod. p. 155. Horum loco frequentiora sunt ὀργάζειν et σαρκάζειν: hoc notat carnem detrahere, et Herodoteum verbum (scriptum*

ibidem quoque σαρκίσαι) Pollux exponit τοῦ δέρματος τὴν σάρκα ἀφελῆν, II. 233. Scythæ bovis costa carne detracta corium manibus subigit, atque emollito utitur tanquam mantili: σαρκίσας βοὸς πλευῇ δέψει τῇσι χερσὶ, ὀργήσας δὲ αὐτὸ ἅτι χειρόμακτρον ἔκτεται. Ἀποσκυθίζειν, pellem detrahere, cum his comparat Salmas. in Solin. p. 827. VALCK.

CAP. LXV. 3. πᾶν τὸ ἔνερθεν τῶν ὀφρύων) Haud inconcinnum τὸ ὑπερβεν Cl. de Pauw. [qua quidem novatione nil opus.] Calvam Scythæ purgabant, ut poculum esset, non quod infra supercilia. Eadem tamen, ubi nihil mutes, sententia. Serra postquam abscederant quod infra supercilia, expurgabant capitis calvam: ἐκκαθαίρει non spectat proxima, sed κεφαλᾶς aut κεφαλῇν. Barbaram consuetudinem (ad Hunnos, Langobardos, Avars, Bulgaros tramissam) habet Strabo lib. VII. p. 460. [p. 300. ed. Cas.] atque alii, de quibus c. 26. WESS.

11. πόλεμον προσεθήκαντο) Vindob. προσήκαντο venit in Abreschii coniecturam. Conveniret πένθος μέγα προσθήκαντο lib. VI, 21. nisi προσεθήκαντο plures illic schedae: par discordia in Thucydidis ἔχθραν οἱ προβέιτο lib. VIII. 85. Laudo tamen. Mox hiulca esse verba, explendaque, οἱ δὲ οἱ συγχάιρουσι, ταύτην τὴν ἀνδραγαθίαν λεύσσοντες opinatur Reiskius. Quo semel admissio consilio, veterum commentariis inculcari plura possunt et prorsus arbitraria. Ego cum Gronovio facio. WESS. — Nempe, pro olim vulgato λέγεται, recte Gronov. λέγοντες ex msto recepit: nec turbare nos debet pluralis hic numerus, quamvis praecesserit singularis ἐπιδέγει, et ὡς οἱ. Sic enim frequenter Herodotus a sing. ad pluralem transit, et vicissim: quemadmodum paullo ante, ποιεῖσι δὲ τοῦτο --- καὶ ἦν ἐπικρατήσῃ. Multo autem commodius, me iudice, progreditur h. l. oratio deleta τὴν articulo, qui post ταύτην olim erat intersertus. S.

CAP. LXVI. 6. ὄνιδος δὲ σφι etc.) Mela fere convertit II. c. 1, 108. Ut quisque plures interemerit, ita apud eos habetur eximius; ceterum expertem esse caedis inter opprobria vel maximum. Qui plurimos interfecere, [lin. 8.] οὗτοι εὐνδυο κύλικας ἔχοντες πίνουσι ὁμοῦ. Sequentia Melae verba tentat Salmas. in Solin. p. 192 seq. ad Herodotea accommodare, quibus bibisse dicuntur duobus poculis iunctis, quae combinata tenerent. Ita loquebantur Graeci, dicentes εὐνδυο,

σύντροις, σύμκνεντε: neque enim cum Criticorum infelicissimo Sam. Petito ad Legg. Att. p. 358 seq. sollicitarem Hyperidis verba apud Harpocrat. in Συμμορία' σύν πέντε καὶ ἑξ τριηράρχων. Ego, inquit Demosth. contr. Mid. p. 362. ἐπιηράρχουν, ὅτε σύνδυο ἡμεν οἱ τριηράρχοι, quum bini communi sumtu triremem instruebamus. σύνδυο ἔδοξε χορηγεῖν, archonte Callia, secundum Aristot. in Schol. ad Arist. Ran. vs. 406. Machon Athenaei VIII. p. 337. D. καὶ τοὺς θεοὺς φάσκουσιν οἰκεῖν σύνδυο. Idem adhibent Plato T. III. p. 282. E. et Xenophon p. 222, 2. σύνδυο καὶ σύντροις est apud Lucian. T. III. p. 506. et Iamblich. de Vit. Pyth. p. 82. Κατὰ δύο et κατὰ τρεῖς adhibentur eodem sensu. VALCK. — σύνδυο κύλικας ἔχοντες, iuncta bina pocula habentes interpretatus sum praeceuntibus doctis viris. Nunc, perpensis aliorum auctorum locis a Valck. citatis, nil aliud dixisse Noster videtur, nisi bina pocula singuli habentes. S.

CAP. LXVII. 1 seq. μαντεύονταὶ ἡλβδαῖσι ἱεῖν ἡσι)

Non nescio, quid pro vetere ἱεῖν ἡσι adferri queat. Placet msstos duces sequi. Ligna ἱεῖν ἡσι habet Theophrastus Hist. Plant. lib. V. c. 4. et alibi. Vaticinandi Scythicum hoc genus ex Herodoto attigit Schol. Nicandri Ther. vs. 612. aliarum nationum ἡλβδομαντεῖα non neglecta. Fuit enim plurimis per orientis occidentisque plagas similis divinatio. De Chaldaeis Propheta Ezech. c. xxi, 21. ubi ill. Grotius eruditē, et Ed. Pocockius Specim. Hist. Arab. p. 328. Adde, quae Casaubon. in Strabon. lib. XV. p. 1065. [p. 733. ed. Cas.] Lindenbrogius ad Ammian. lib. XXXI. 2. et Bulengerus Divinat. lib. III. 26.; et nihil desiderabis amplius. WESS.

7. Οἱ δὲ Ἐνάρες, οἱ ἀνδρόγυνοι) Nisi codices copulam inducerent, scribi cum viro docto [Gronov.] οἱ καὶ ἀνδρ. potuerat. Ἐνάρες etiam lib. I. 105.; ubi δηλόν eorum νοῦτος, cur hic ἀνδρόγυνοι effeminati et molles, clarissime exponit. Statim τρεῖς [lin. 9.] bene habet, offertque virgulae divinatoriae, a Vallemontio et vulgi credula superstitione mire laudatae, quoddam genus. Credulitatis enim superstitionis propagines laete semper surgunt, et ab radicibus everti renuunt. WESS.

7. καὶ οἱ ἀνδρόγυνοι) Enaries, qui sunt androgyni; Valla: legit itaque, quod et H. Steph. animadvertit: Ἐνάρες, οἱ καὶ ἀνδρόγυνοι: atque ita cepit ista Iac. Tollius ad Longin. p. 163. ubi multis pertractat Longino visum ἀμύμνον τὸ

ταῦ Ἡροδότου, θήλειαν νοῦτον, I. 105. adpellantis, ut opinor, quod Faber et Boileavius putabant designari, nempe τὰ γυναικίᾳ: sive αἰμορροΐδας, forsitan velut in mulieribus μηνιαίς. Hoc statim temporibus recurrente fluxu debilitati fiebant εὐνοῦχοι, et ἀνδρὲς γυναι, sive ἡμισφύβητες, et, ut in gripho veteri dicuntur, ἄνδρες οὐκ ἄνδρες. VALCK. — Vide ad I. 105, 15. et 18. notata. S.

CAP. LXVIII. 9. διαλελαμμένος) Schol. in Aristoph. Ecclesiaz. vs. 1082. μέσος εἰλημμένος, bene, sicuti c. 94. *Iusiurandum per solium regis* hinc abiit multorum in conmentationes, etsi apud Scythas nullum. Ἰστίν, *Vestam, regiosque Laras*, [τὰς βασιλῆας Ἰστίας, lin. 5.] in intimis regiae penetralibus coli solitos, deierantes adpellabant. Παρὰ πᾶσι σχεδὸν ἀνθρώποις ἐν πάσαις ταῖς οἰκίαις sollemnis ἐξ religio erat ap. Diodor. lib. V. 68. Scythae Vestam inter numina locarant, Ἰστίν τὴν Σκυθίαν βασιλίαν dictitantes infr. c. 127. Vallae Latinis error debetur. WESS.

16. καταδήσῃσι ἐπιορκῆται) Athenis atque alibi quorundam criminum in iudicio convictos manebat ὁ δεσμός. Variis enumeratis, ἅπανσι, inquit, Demosth. contr. Timocr. p. 453. οἱ μὲν ὑπάρχοντες νόμοι δισμὸν προλέγουσιν· ὁ δὲ σὸς λεῖψθαι δίδωσιν. Xenoph. Ἀσπιν. I. p. 419, 3. κατὰ νόμον ἐξῆναι παρανοίας ἰλόντι καὶ τὸν πατέρα δῆσαι. Vel ista sola monstrant, qua figura loquendi Καταδῆσαι ponatur pro καταδικάζσαι, convictum condemnare: sunt eximie iudicis ista, καταδικάζσαι, et ἀπολύσαι, absolvere. Antiphon frequenter opponit ἀπολύσαι et καταλαβῆναι, p. 119, 34. p. 123, 43. 126, 37. ἀπολύσιμον et καταλαβῆμον, 129, 4. Similiter apud Herodot. hic opponuntur, ἢ μὲν καταδήσῃσι ἐπιορκῆσαι - - ἢ δὲ ἀπολύσῃσι: atque ita lib. II. c. 174. ὅσοι μὲν αὐτὸν - - ἀπίλυσαν μὴ Φῶρα εἶναι, et ὅσοι δὲ μιν κατέδῃσαν Φῶρα εἶναι. Reiskius utroque loco κατέδῃσαν scribendum opinabatur: si fori non habebat Graeci perspectam rationem, illud tamen noverat, καταδῆσαι et ἀπολύσαι etiam in aliis rebus opponi velut contraria: in Magicis defigere καταδῆσαι, defixum liberare atque absolvere dicebatur ἀπολύσαι: de captivis legerat adhibita ἐλευθερῶσαι et καταδῆσαι. Si placebat adeo καταφῆσαι et κατέδῃσαν, cur non in vicinia scribebat etiam ἀποφῆσαι et ἀπέδῃσαν? Quae tandem isthaec est sincera quaevis incrustandi voluptas? Nonnunquam tamen con-

iecturas proposuit, quibus multa redimit incogitanter atque ita scripta, ut Doctorum hominum non satis illum reverentem esse adpareat. VALCK.

CAP. LXIX. 2. ἀμαξαν καμάρης) An hinc, Καμάρης, δέσμης, Hesychianum? Hoc si illud fonte manavit, de insolentiore structura nulla amplius querela: apta erunt et nexa πλησῶσι καμάρης Φρυγῶν fascē cremiorum. Haec Cl. Abreschius Dil. Thucyd. p. 243.; cui nullus refragerer, modo de vocis usu omnia essent liquida. Καμάρας in curribus novit Herodot. lib. I. 199. et ex eo Polux. Καμαρατῶν ἄμα Athenaeus lib. IV. 7. [p. 139. v. ubi, quae fornicata carpenta in lat. vers. nominavi, potueram cum Casaub. in Animadv. tectos currus dicere.] Quo de curruum genere erudita plura T. Hemsterhusius ad Comicū Plut. p. 369. ἀμάξης καμάρην longe vulgato praeferebat: Hesychii καμάρα, quae vera magni viri emendatio, ἡ ἐν τῇ ἀμάξει σκηνή per hic accommodata. Equidem, si quid mutandum, huc irem; quamquam, ut quod sentio, dicam, καμάρης vox, damnata a Codicibus, irreptitia videtur. Mox ἐμπέδισαντες [lin. 3.] probum, et στομάσαντες idem ac Φιμώσαντες, os obturantes, sicuti ad supplicium trahendis solebat. Conf. Schottum ad Append. Prov. Vatic. p. 273. WESS.

2. ἀμαξαν καμάρης) Dabit forsā olim Codex scriptus ἀμάξης καμάρην, quod placebat Hemsterhusio ad Schol. in Arist. Plut. p. 369. Quod vir Clar. ex Hesychio Καμάρης hic interpretatur δέσμης, ut dici censeatur ἀμαξα sarmentorum impleta fasciculis; primum cuperem edoceri, quo modo fascis sarmentorum dici possit καμάρη Φρυγῶν; unius Hesychii perexigua est in talibus auctoritas; deinde qualis fascis ille fuerit ἀμαξοπέδης? Sarmentorum fascēs Herodoto quoque sunt Φρυγῶν Φάκελοι c. 62, 4. Φρυγῶν δέσμαι Hesychia, in Ἀγναλίδες, ut alibi δέσμαι δραγμάτων, δέσμας δικανῶν λόγων dixit Aristot. apud Dionys. Halic. T. II. p. 163. In proximis, [lin. 3.] ἐμπέδισαντες τοὺς μάντιας καὶ χίρας ὅπως δέσαντες, variabunt forte Codd. utitur certe Valla eodem verbo, quo supra c. 60. in istis ἐμπεποδισμένον τοὺς ἐμπροσθίους πόδας. Συμπεδίσας redditur συνδήςας τοὺς πόδας in Schol. ad Aristoph. Ran. vs. 1560. συμπεδίσαντες χεῖρας τε καὶ πόδας καὶ κεφαλὰν, Plato de Rep. X. p. 615. ε. Sed Herodoteum est ἐμπέδισαι,

pro πίδασι ἐνδῆσαι, compedibus constringere. VI. c. 23. Scythen Hippocrates πιδῆσας - - ἐς Ἴνυκον πόλιν ἀπέπιμψε. Homericum Aeschylus aliiq̃ue adhibuere. VALCK.

CAP. LXX. 1. Ὅρκια δὲ ποιῦνται Σκύθαι ὧδε) Ubi de Scythis Mela II. c. 1, 112. Sauciant se qui paciscuntur, exentumque sanguinem ubi permiscuere degustant; illustrat Is. Voss. barbaris gentibus usitatum morem, duo tractans Herodoti loca, hunc quidem altero felicius; nam docte corrigit in his, τὴν φαντες ὀπίασι ἢ ἐπιταμόντες μαχαίρῃ σμικρὸν τοῦ σώματος: sed minus bene interpretatur ista e lib. I. c. 74. ἐπιὰν τοὺς βραχίονας ἐπιταμόνται ἐς τὴν ὁμοχροίην, τὸ αἷμα ἀναλαίχουσι ἀλλήλων. Verae interpretationis vocis ὁμοχροίην, quam dedit ad Aesch. Socrat. [III. 15.] vir doctus [Horreus], auctor est Mer. Casaubonus in Notis ad istum M. Antonini [IX. 3.] locum, quem ultimum excitat: Postquam brachiorum summam cutem secuerunt, mutuam sanguinem delingunt: ad haec nostrum ille locum commode comparat; sed ad Antonini sui ἀψικάρδιον aptius composuisset Theocritea ex Eid. I. 35. τὰ δ' οὐ φρενὲς ἄπτιται αὐτᾶς. Eurip. Hec. vs. 241. οὐ γὰρ ἄκρας καρδίας ἔψαυσέ μου. Lucian. Nigrino §. 36. ἄκρον μὲν ἐπιμύδην ἄπτιται, βοθείαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πλὴγὴν οὐ δὲ ἄπτιται ταῦτα τῆς ὁμοχροίας. Quod illic τὴν ὁμοχροίην, summam cutis superficiem, hic vocat Herodotus σμικρὸν τοῦ σώματος: ad quem praeter Vossiana conferri possunt verba Posidonii ap. Athen. II. p. 45. f. VALCK.

4. τὴν φαντες ὀπίασι) Placet ὀπίασι Vossii ad Melam lib. II. 1. et Hemsterhusii in Polluc. X. 141.; nam rescripta, valida minus sunt, nec vocabulo lucem adspargunt. Ὅπιας et ὀπήτιον servavit Pollux, ὕπιας quis tandem? Lucianum Toxar. c. 37. in ipsa re Nostro ferme consentire, praeter alios Hutchinson ad Cyri Ἀναβ. p. 127. non oblitus fuit. WESS.

CAP. LXXI. 7. ἀνήθου) Si darent Codd. formam restituerem ἀνήθου, quibusvis usitatam, etiam Poëtis, Alexidi, Eubulo, Theocrito, Moscho. Suos etiam mores dialecto saepe sequentes Lacones lenius tamen e litterae θ supponebant; molles Iones non item, quantum memini, in talibus; nam ἰουμὸς et similia diversi sunt generis. VALCK. — Ἀνήθον h. l. cum Valekenario Schneiderus in Lexic. crit. anethum interpretatur, quod aliàs ἀνήθον vel ἀνήθον. Lareher

cum *Valla*, cuius versionem *Wess.* tenuit, *anisum* intelligit, quod rectius *ἀνισον*: pro quo quidem apud *Athen.* IX. 371. d. *ἀνισον* scribit vetustissimus codex, quemadmodum apud *Nostrum* h. l. *ἀνήσου* dant mss. *Pass. F. Pa. Pc.* Quare optioni locus est: utriusque quidem plantae aromaticum semen. *S.*

11. *τρίχας περιέχονταί etc.*) Transilierunt haec librarium oculi *Florentiae* atque alibi: occasionem dedit ἀποτάσσονται. Nollem *βραχίονας περιτάσσονται* explicitum de amputatis brachiis, ut omissorum caussa defenderetur. In *Scythico* luctu convulnerantur et inciderunt brachia ad sanguinem eliciendum, quod περιτάσσονται. Nihil aliud. Vide lib. VI. 59. *WESS.*

15. *ἐς τοὺς πρότερον ἦλθον*) Additamento *Arnaldi* ὡς οἱ ἐς τοὺς πρ. carere possumus. Verti satius fuerat, illi vero eos comitantur, ad quos prius venerunt. Quod porro [lin. 18.] καὶ ἐν τοῖσι ταφαῖς εἰσι corrigit, laudare non debeo. Posuerat *Herodotus* in *Gerrhis* regum sepulcra, repetitionis ratio nulla: praesertim cum *Codd.* commodi quid et opportuni repraesentent ἐν τι τοῖς ἔσχατα κατοικημένοις - - - καὶ ἐν τῇσι ταφῇσι, inque ultima incolentibus adsunt - - - et illis in sepulcris. *Valla* id habuit, superioribus bene congruens. Non abludit ex lib. I. 104. τοῦτο δὲ παραμβουμένοις, εἶναι ἐν τῇ Μηδικῇ. Vide et *Elsneri* *Schediasma* p. 55. *WESS.*

15. οἱ δὲ σφί ἐπονται; ἐς τοὺς προτ. ἦλθ.) Plures novi, qui ad haec adhaeserint; mihi non videntur obscura, neque adeo corrigenda. *Scythae* οἱ βασιλῆες, Regum funera curantes, rite compositum cadaver curru devehebant ἐς ἄλλο ἔθνος. Ad quos primum venissent, hi soli τοὺς βασιλῆους sequenti, cadaver per singulas gentes circumductum, cum illis adeoque, *Gerrhos* usque prosequabantur: ταφαῖς τῶν βασιλῆων ἐν Γέρροισι εἰσι: leguntur ista paulo superius. Quae vero sequuntur verba, ἐν Γέρροισι ἔσχατα κατοικημένοις εἰσι τῶν ἰθὺς τῶν ἄρχονσι, καὶ ἐν τῇσι ταφῇσι, illa mihi quoque videntur ut visa fuerunt mendosa *G. Arnaldo* *Animadv.* p. 164. Libenter auctori suo relinquimus vulgatorum explicationem, quam dedit *Iac. Elsner* in *Schediasmate Crit.* c. vi. Primum suspicor e proximis syllabis οἰσι male fuisse repetitum τισι, nisi natum sit ex τιδίσι: hoc, vel Ionico τιδέαι, suo loco reposito, nihil in his desiderarem, si sic scripta

legerentur alicubi, ἐν Γέμμοις, ἴσχατα κατοικημένοις τῶν ἰθύνων τῶν ἀρχόντων, τίθισσι (τὸν νέκυν nempe) ἐν τῇσι ταφῇσι. Aut fallor, aut sequentia talem poscere videntur lectionem. VALCK. — Equidem Wesselingium probo. S.

21. ἔρψι καταστραγάζουσι) Laurentii palliis contegunt explosit Portus et uberius Georg. Arnaldus Animadv. c. 30. Vide et lib. II. 96. et Dion. Chrys. Or. XIV. p. 219. ad haec Herodotea alludentem. Barbarus contumulandi mos, etsi Scythae, in sacra Christianorum transgressi, eum abdicarint, Theodoreto Or. ad Graec. IX. p. 129. teste, nondum plane in Tartariae Lithuaniaeque oris cessat. Vide Memor. Scyth. Bayeri. Comment. Acad. Petrop. T. III. p. 359. WESS.

CAP. LXXII. [7. ἐξελόντες αὐτῶν τὴν κοιλίην, καὶ καθήραντες, ἐμπιπλάσι ἀχέρων etc. Haec planissime firmant es quae a nobis ad II. 86, 16-21. disputata sunt; ubi ad hunc Nostri locum debueram provocare. S.]

9. ἀλίδος δὲ ἡμῖν ἐπὶ ξύλῳ δύο στήταντες ὕπτιον) Delevi vocem ἡμῖν, imprudenter ex praegressis iteratam. Interpuncti praeterea, καὶ τὸ ἕτερον - - - ἐπ' ἕτερα δύο, κατακαίξαντες τὸ πῶ τοιοῦτω πολλά ταῦτα: quippe artius nexa prius, quam res desiderabat. Atque hic utor consensu Pavii et Reiskii. Mox Abbas Melotus et Reiskius κατὰ μήκεια [lin. 12.] per equorum longitudinem, vere: requirit oratio hanc notationem, probantque Ask. schedae. [quae commodè etiam intersertum dedere τὰ articulum.] Gemellum ferme νεκροῦ ἐκάστου παρὰ τὴν ἀκάνθαν, quod sequetur. Dabit equi tale spectaculum, ex ultima Tartaria transmissum, Ampl. Nic. Witsen Descript. Tartar. p. 81. ostentaturque Leidae non dissimile in tabula. WESS.

[23 seq. κάτωθεν δὲ ὑπερέχει) Turbata aut pendens videri poterat orationis structura: ἐπὶ αὐτῶν - - - διαλάττωσι - - -, κάτωθεν δὲ ὑπερέχει τοῦ ξύλου τούτου, τὸ ἐς τὸν κόρμον πηγνύουσι. Quem locum tractans Werfer Act. Philol. Monac. T. I. p. 112 seqq. commodè monuit, particulam δὲ hic similiter poni atque aliàs γὰρ ponitur in propositione incidente et quodammodo caussali. Nempe, nisi prorsus abundare statueris δὲ particulam, sententia in hunc modum erit concipienda: postquam lignum - - - transfixerunt, quum infra emineat pars huius ligni; hanc partem defigunt in foramen etc. Sic

istud τὸ valebit τοῦτο, sicut τὸν c. 36, 3. valet τοῦτον, et similia multa. S.]

24. ἐς τόρμον) Τόρμον Grammaticus [cui glossae Herodoteae debentur] reddit τῇμα. Vide clar. Wess. ad Diodor. lib. II. [c. 8.] p. 121. VALCK. — In plerisque quidem Glossarum exemplis Τόρμιον, et Τόρνος apud Suidam legi, monuit idem Wess. in Notis ad Gloss. Sed τόρμον tenent Herodotei libri omnes, firmatque Hesychius aliique auctores a Schneidero in Lexico crit. laudati. S.

25. ἐπιστήσαντες δὲ κύκλῳ τὸ σῆμα ἱππίας τούτους) περὶ τὸ σῆμα Reiskius; et sic Valla fortasse legit, sive potius περιστήσαντες δὲ κύκλῳ τὸ σῆμα etc. Codex scriptus si daret περίξ, una cum interpretamento κύκλῳ, commode servari posset ἐπιστήσαντες. VALCK. — Malunt docti viri περιστήσαντες, aut τῷ σήματι, aut περὶ τὸ σῆμα, ut niteat oratio. Sed nitori nihil decedet, si verba consideres, στήσαντες δὲ κύκλῳ ἐπὶ τὸ σῆμα, quod Scriptor voluisse censendus est. WESS. — Utique sollicitari ἐπιστήσαντες non debet, quod proprie significat, statuerunt contra, adversus, coram; nempe ita equites illos statuerunt, ut omnes sepulcrum respicerent: ac possis cum Wess. intelligere ac si dixisset Herodotus, στήσαντες αὐτοὺς ἐπὶ τὸ σῆμα, quemadmodum VIII. 79, 5. αἰτ' ἐπὶ τὸ συνέδριον, et καταστάς ἐπ' αὐτὰ (τὰ κοινὰ τῶν Βαβυλωνίων) III. 156, 8. Sed ad ipsum verbum ἐπιστήσαντες facile etiam per se intelligitur τῷ σήματι aut ἐπὶ τὸ σῆμα, quum praesertim continuo adiiciat auctor κύκλῳ τὸ σῆμα, quod idem valet ac περίξ τὸ σῆμα: nam, ut περίξ, sic et κύκλῳ cum accusativo casu construitur. cf. IV. 180, 14. scil. per ellipsin praepositionis περὶ, quemadmodum ἄμα cum dativo per ellipsin praepositionis σύν. S.

CAP. LXXIII. 3. ἐν ἀμάξει) Male ἐν ἀμάξῃ Medicus. WESS.

CAP. LXXIV. 1. Ἔστι δὲ σφι κάρναβις etc.) Antiquitus in his una vox alio forsitan ordine fuerit atque ita collocata: Ἔστι δὲ σφι κάρναβις αὐτομάτη φερόμενη ἐν τῇ χώρῃ, --- ταύτης (pro ταύτῃ) δὲ πολλῶν ὑπερφέρει ἡ κάρναβις αὕτη, ἣ καὶ σπειρομένη φέρεται. Ad istam rationem opponuntur τὰ αὐτόματα φέρεται, et τὰ σπειρόμενα φέρεται, lib. II. c. 94. Sequentia, [lin. 4.] καὶ ἐξ αὐτῆς Θρήικες μὲν καὶ εἴματα ποιοῦνται τοῖσι λινίοις ὁμοιώματα, attigit Hesych. in Κάρναβις: ubi,

ἔστι δὲ φυτὸν τι λίαν ὁμοιον, ἐξ οὗ αἱ Θερᾶσαι ἱμάτια ποιοῦσιν. [addit: Ἡρόδοτος. τοῦτο σπέρμα θυμωδῶν. cf. cap. 75. init.] In Herodoteis incommodum esse μὲν sensit Reiskius: vox forsan intercidit. Fac in antiqua scriptum membrana: καὶ ἐξ αὐτῆς. Θρήϊ (σσαι γυναικῆϊον) κόσμον καὶ εἴματα ποιοῦνται: facile vox κόσμον in κες μὲν potuit deflecti. Ex proximis, οὐδ' ἂν, ὅστις μὴ κάρτα τριβὼν εἴη αὐτῆς, διαγνοίη, λίνον ἢ καννάβιος ἴσται: novissima Pollux excitat VII. 72. Conf. Casaubon. ad Laërt. III. 63. VALCK.

2. ταύτη δὲ πολλῶν) Non placet ταῦτα δὲ Arch. Docetur, cannabim eatenus lino praestare, quod et crassior et maior sit, praetereaque sponte proveniat et sata; quae utique in lino discrepant. Hesychii verba, leviter prava, huc spectare, docti homines monuerunt. Confer et Valckenarii observationem ad lib. II. 94. WESS. — ταύτη, hac parte, hactenus, nil profecto opus est ut cum Valk. in ταύτης mutetur: immo, quo pacto in istius locum repositum hoc Vir doctus voluerit, non exputo. S.

CAP. LXXV. 6. πυρίν) Male thuribulum Laurentius. Πυρίν caldarium sive tepidarium Latini vocant, docente magno viro ad Strabon. Lib. III. p. 232. [p. 154. c. ed. Cas.] Fomentum qui volet, cum eo facilis transactio. Amplior lis et difficultas [lin. 7.] in ἀγόμενοι τῇ πυρὶ ὠρεῖνται, quorum ultimum mirifice vexatur. Th. Galei ἐξικμᾶσθαι ἢ πυρὶ σθῆναι alienissimum: ὠρεῖσθαι aliud esse, norunt omnes: eiusdem ἰδρῶνται haud praestabilius. Corn. de Pauw ὀρῶνται, ex ὀρῆς. Norunt medici ὀρῶσθαι, et Clemens Alex. ἐξορῶσθαι, in lacte serescente: a quo ad sudorem incommodus transitus. Reiskius πυρῶνται; Heringa ἀρῶνται, hauriunt; ὀρῶνται Abreschius, aut ἰωννῶνται, corroborantur. Quorum quidem quid excellentius meliusve, non finio, arbitratus macula verbum non esse adpersum. In ἀγόμενοι haesito; ἀγαλλόμενοι, delectati, si foret, in expedito et plano, ut equidem opinor, omnia. Memorat Dio Chrysost. Or. XXXII. p. 378. c. apud barbarorum nonnullos μέθην γίνεσθαι πρᾶξιν δι' αἵματος θυμωμένων τινῶν, lenem nasci ebrietatem ex suffitu rerum quarundam: tum gaudere, ridentes exsurgere, et omnia facere quae bene poti solent. Oratorem Scythas, qui laeti illo cannabis fomento et suffitu inconditum clamorem edebant, sive βεῶσι ὠρνόμενοι, uti lib. III.

1171 respexisse puto. Forte tamen ἀγόμενοι, mirantes et stupentes, sanitatis est indubiae, siquidem cannabis semen, pollen et suffimen, stuporem et ebrietatis effectus gignere apta sunt. In Perside ac India hanc eius virtutem usū cognosci Engelb. Kaempferus Amoenit. Exoticar. Fasc. III. p. 645. testificatur. Quare, quae his cohaerent, τοῦτό σφι ἀντὶ λουτροῦ ἴσσι, superiora spectant et τὴν ἀτμίδα, Hesiychianό κανναβισθῆναι explanata. WESS.

7. ἀγόμενοι τῇ πυρὶ ὠρύονται) Variis postremum, nemini, quem noverim, suspectum fuit ἀγόμενοι. Ἀγασθαι tamen vel ἀγασθῆναι, valde frequentatum veteribus, illis vereor ut ista fuerit adhibitum structura. Ceteris receptum in his scribendi morem sequitur Herod. IV. 46. τὰ μὲν τοι ἄλλα οὐκ ἄγαμαι. VI. 76. ἀγασθαι μὲν ἔφη τοῦ Ἑρασίνου, οὗ προδιδόντος τοὺς πολίτας. Verbum ὠρύονται diversimode corrigunt: ἰδρύνται, excogitatum Galeo, destituitur, opinor, auctoritate: [conf. tamen Hesiych. in Κανναβισθῆναι.] nostro A. H. dubitanter venit in mentem ἀρύονται: [vide Adr. Heringae Obs. crit. c. 18. p. 151.] πυριῶνται, Reiskio; ὀρυγῶνται, Abreschio. Quando vera vel adinventā, vel adfirmata fuerit lectio, mea cum reliquis refutari poterit coniectura corrigentis ῥύπονται, se abstergunt: hoc, me iudice, responderet verbo καθαίρονται, posito c. 74. θάψαντες δὲ οἱ Σκύθαι καθαίρονται τρόπῳ τοιῷδε: istum, quo funere polluti se purgarent, modum, huc usque exposuit; tandem reliquis subiecisse videtur Herod. huius ferme sententiae participium, . . . μὲναι τῇ πυρὶ ῥύπονται, istius vaporis fomento sudantes sudorem et sordes abstergunt; atque ita tanquam in cella sudatoria καθαίρονται, sicca veluti sudatione. τοῦτό σφι, addit Herodotus, ἀντὶ λουτροῦ ἴσσι· οὐ γὰρ δὴ λούνται ὕδατι τὸ παράπαν τὸ σῶμα. Hoc itaque fuerit, quod nescio quis dixerit Κανναβισθῆναι. Hesiychius in Κάνναβις, Herodoti facta mentione, ista scribit: Κανναβισθῆναι, πρὸς τῆς κάνναβιν ἐξιδρῶσαι καὶ πυρασθῆναι. Postremum illud de Graecorum etiam adhibebatur πυριάσει. Secundum Palaeph. π. Ἀπιστ. c. 44. quae πυρίας usum prima introduxit, Medea senes ἱπυρία, suisque saepe fomentis vegetabat; sed Pelias πυριώμενος ἀπίθαν: prout illa codex exhibet scriptus. Dae-dalus qualis σπηλαιου Selinusiis fuerit architectus docet Diodor. Sic. IV. 78. in quo, naturalis ignis vapore comme-

dum introducto, fecerit utentes illo ἱεδοῦν λαθρότως. Timaeus Athenaei XII. p. 519. E. apud Sybaritas cellas in usu fuisse scribit sudatorias, ἐν αἷς κατακείμενοι ἐπυριῶντο. VALCK. — At, cur sollicitaretur verbum ὠρύονται, nulla prorsus caussa fuisse videtur. Et de ἀγάμενοι quoque cessare dubitatio debet: nec enim cum secundo solum aut quarto casu construitur hoc verbum, sed et cum tertio; ut apud Xenoph. Cyrop. II. 4, 9. et apud Platonem in Sympos. p. 318. Conf. Zeune ad Xenoph. l. c. et quem is laudat Ruhnken. ad Timaei Lexic. p. 8 seq. Quod si cui minus h. l. satis facit usitatio notio mirandi, probandi, laudandi; indicabit huic Ruhnkenius ibid. Philonis locum, ubi idem verbum ἀγασθαι ἐπὶ τινι cognati verbi ἀγάλλεσθαι notatione, laetandi exultandique, usurpatur. S.

10. κατασώχουσι) Glossator Σώχουσι, τριβουσι, et Suidas ex eo, nimis licenter; ut solet saepe. Nicander Ther. vs. 696. Σῶχε διακνήστι: ubi Critici διάσωχε καὶ τριβε τῇ κνήστιδι εἰς μικρά, et paullo ante ἀνάσωχε τῇ κνήστιδι: addē vers. 590. H. Stephano, merito mirante Abreschio, κατασώχω suspectum fuit. Mox [lin. 12.] παχὺ ἐόν, καταπλ. abunde. Copula necessaria non erat. WESS.

CAP. LXXVI. [1 seq. Εἰνικοῖσι δὲ νομαλοῖσι καὶ οὗτοι αἰνῶς χρᾶσθαι φεύγουσι, μὴ τι γὰρ ἄν Ἀλλήλων, Ἑλληνικοῖσι δὲ καὶ ἥμιστά] Locum hunc, quem haud immerito Reizius (in Hermannii Adnot. 266. ad Viger.) difficilem dixerat, obiter attingens Werferus in Act. Philolog. Monac. T. I. p. 263 seq. „nihil erit, ait, cur difficiliorem dicas, si ad negativam particulam μὴ τι γὰρ, χρᾶσθαι cogitaveris. Quippe φεύγειν in eorum verborum numerum, quae infinitivus, negativa particula μὴ adiuncta, comitatur, referri debet. De quo loquendi usu conf. Herm. Observ. crit. in Aesch. et Eur. loc. p. 5 seq. et Heindorf. ad Plat. Parmen. p. 246. atque ad Soph. p. 339.“ — Scilicet quoniam, sicut verba prohibendi, negandi et similia, (conf. Adnot. nostram ad II. 27, 3.) sic et fugiendi, abstinendi etc. notionem habentia, ita construuntur ut sequatur negans particula ad consequentem infinitivum alterius verbi pertinens; ubi ex aliarum linguarum genio negativae particulae nullus erat locus; inde facile intelligitur, cur hic post χρᾶσθαι φεύγουσι dicat Herodotus Ἑλληνικοῖσι ἥμιστά, ubi in eam-

dem quidem sententiam ex nostri sermonis usu μάλιστ' expectasses. Nempe hoc vehementer cavent Scythae, ut minime instituta sequantur Graecorum: id est, vehementer et maxime abhorrent ab usu Graecanicorum institutorum. Sed indidem non dum satis patet quid sit quod dicat, μή τι γε ὦν ἀλλήλων. Illud quidem adparet, non posse μή τι γε h. l. usitata notione nedum, multo magis, aut multo minus, accipi. Ne quidem vertunt vulgo: ne quidem mutuo inter se, Valla; et sic fere Wess. cum Gron. At formulam μή τι γε nusquam alibi ista notione positam reperies. Similiter tamen Hermannus, et ipse hunc Herodoti locum in Vigeri editione secunda p. 804. leviter attingens, germanice vertit wirklich nicht einmal: at is veterem probat scripturam μή τοι γε ὦν, quam et equidem repositam velim. Sed, utcumque et de scribendi ratione et de vi huius formulae statueris, suspectum h. l. vocab. ἀλλήλων esse debet: pro quo sicut ἄλλων me maluisse in Var. Lect. significavi, sic et eundem Hermannum (cuius novissimam illam Vigeri editionem nunc primum mihi inspicere contigit) video ἄλλων legendum censere. Quo posito, hoc dicere Herodotus videtur: A peregrinorum institutorum usu vehementer abhorrent Scythae, utique quidem ab aliorum etiam populorum institutis, maxime vero Graecorum. Quod in Var. Lect. ubi monui codicem F. cum Arch. in μή τι γε consentire, adieci „nec aliud ex Paris. adnotatum:“ id dormitanti excidit, et indictum velim. Quoniam enim Parisienses codices, in usum nostrae editionis, cum ed. Wess. collati fuerunt; hoc ipso, quod h. l. nihil ex illis adnotatum est, declaratur consentire eos cum ed. Wess. S.

3. ὡς διέδεξαν Ἀναχάρσις τε καὶ --- Σκύλης) Credo voluisse, uti mssti monstrant, διέδεξαν Ἀναχάρσι --- Σκύλη. Neque enim Anacharsis et Scyles ostenderunt, Scythas ab aliarum nationum ritibus abhorreere; sed utrique, data necis caussa, Scythae patefecerunt, quo ipsi animo in cultus et rituum sint novatores. WESS. — Scripturam a Viro docto commendatam recepi cum Reiz. et aliis. Fortasse tamen eandem in sententiam teneri debuerat id quod olim vulgabatur, Ἀναχάρσις τε καὶ --- Σκύλης, ut exemplo fuere Anacharsis et Scylas. Quod autem in nostra Var. Lect. scribitur, Σκύλης legi in ed. Wess. id typothe-

tae errore commissum: Σκύλης habet ed. *Wess.* cum superioribus. Meum illud erratum, quod scripsi „puto et *Paris.* cum *Arch.* et *Vind.* consentire.“ Ex *Parisiensibus* enim codicibus iterum h. l. nullus ab ed. *Wess.* dissensus notatus est. S.

4. Τοῦτο μὲν γὰρ Ἀνάχαρσις etc.) Τοῦτο μὲν, ob copiosorem narrationem, non habet suum τοῦτο δὲ, quo et caruit lib. II. 99. et in *Plutarchi* Consolat. p. 115. c. *WESS.* — Isti Τοῦτο δὲ respondent illa, Πολλοῖσι δὲ κάρτα ἔτισι ὕστερον etc. initio cap. 78. Et in hoc quidem nihil inest difficultatis: sed in hac ipsa periodo consecutionem connexionemque orationis non expedio; nisi illa δὲ particula, quae post πλείων inde ab ed. *Med.* inserta legitur, aut deleatur, aut certe prorsus abundare statuatur. Quare, quum eam cum *Aldo* codices *Arch.* *Vind.* et *Pc.* ignorent, deletam velim; et nunc maxime animadverto, merito eam ab accuratissimo *Schaefero* abiectam esse. S.

5. ἀποδείκνυμι) Quod ἀποδείκνυμι mutatur, inprobo vehementer. Non iam dico, ἀποδείκνυσθαι ἔργα μεγάλα *Herodoti* sermone frequentari; id tantum, *Anacharsin* in *Graecia* plura prudentis viri argumenta et rerum inventarum, de quibus docti viri in *Diogen.* lib. I. 105., ostentasse. Simile est, sine caussa a *Stephano* sollicitatum, *Platonis* *Hipparch.* p. 228. B. ὅς ἄλλα τι πολλὰ καὶ καλὰ ἔργα σοφίας ἀπεδείκνυτο. *WESS.* — Quis sit qui probam sollicitaverit scripturam, aut quid in ea non nemo desideraverit, incompertum est mihi. S.

7. ἐς Κύζιον, καὶ, εὔρε γὰρ etc.) Interpunxi post καὶ, serie rerum expostulante. Confer *Abresch.* *Diluc.* *Thucyd.* p. 373. [et quae ad *Herodot.* I. 24, 17. notata sunt.] *Matris Idaeae cultum*, ni fallunt *Cyziceni* et poëtae, *Cyzici Argonautae* instituerunt, apud *Strabon.* lib. I. p. 76. [p. 45. ed. *Cas.*] Legi dignus est ill. *Comes Caylus*, *Recueil d'Antiquit.* T. II. p. 199. *WESS.*

16 seq. τὸ μὲν γὰρ τε ἔχων) Inspice *Apollon.* *Rhod.* I. 1138. Sequens ἐκδησάμενος praeclare *H. Valesius* ad *Fragm. Polybii* p. 36. et *Gronovius* exposuerunt. [Vide *Polyb.* nostrum lib. XXII. 20. cum *Adnott.* T. VII. p. 469 seq.] Nihil tamen accommodatius *Clementis Alex.* *Protrept.* p. 20. conpluaculis illis, sed mire opportunis: Πολλὰ ἀγαθὰ γίνετο τῷ *Herodot.* T. V. P. II.

τῶν Σκυθῶν βασιλεῖ, ὅστις ποτὲ ἦν. Ἀνάχαρσιν οὗτος, sic vere Steph. Berglerus, τὸν πολίτην τὸν ἰαυτοῦ, τὴν παρὰ Κυζικηνοῦ μητρὸς τῶν θιωῶν τελευτὴν ἀπομιμούμενον - - - τύμπανόν τε ἐπικτυποῦντα καὶ κύμβαλλον ἐπηχοῦντα, καὶ τοῦ τραχήλου τινὰ, οἷα Μηνεγύρτην, ἐξηρημένον, κατετόξινουν. Sic, ex Herodoteis depromta, olim fuerunt; neque fugit eruditos Clementis interpretes, quos adire consultum erit. WESS.

[19. Σαυλῶ) Ut Σαυλαῖω Arch. et Vind. sic et Sauleo habet Valla; iterumque extr. cap. Saulei, et Sauleo. S.]

25. Ἰδανθύρσου) Scythicum nomen, etsi Gronovius ad Arrian. Indic. c. 5. aliud decreverit, videtur, modo in barbaricis valeat consensus, plurium auctoritate sic pingendum, etiam c. 127. Ἰδάνθυρος certe Straboni et Plutarcho, nonnunquam Ἰδάθυρος, Clementi Ἰδανθύρας, quo de Salmasius in Solin. p. 594. non bene. WESS.

27. εἰ ὦν ταύτης - - -, ἴστω ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ ἀποθανόν.) Formulam expressit, ut Herodotea amat, Pausanias lib. I. 6. p. 17. εἰ δὲ ὁ Πτολεμαῖος οὗτος - - -, ἴστω τὸ ἐπιμανὲς κεντημένος. Optime Gronovius ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ. [conf. Laërt. I. 102.] Perit enim Anacharsis manu fratris, patruus Idanthyrus. Idem monuerat Stanleius Histor. Philosoph. Atque ad haec vellem animum advertissent Editores Histor. Catholicae T. V. p. 124. [T. IV. edit. Germ. p. 541.] ubi Stephanicam secuti editionem mira conminiscuntur. WESS. — ἴστω sciat interpretatus sum cum Gron. Videndum vero, ne, ut ἴσθι non modo scias significat, sed et sis, a verbo εἶμι, sic et ἴστω subinde dixerint Graeci pro eo quod alias, ἴστω, sit, fuerit. Valla h. l. constat posuit; Pausaniae interpres l. c. facile credi potest. S.

CAP. LXXVII. 8. πίπαισται) Cum praeter Eustathium tres manu descripti codices πίπαισται edant, professus in Diss. Herodotea fui, verum videri. Παίζω, qui per iocum quid produnt, vidimus lib. II. 28. Sunt varia in Platone, Plutarcho et aliis, quae stabiliendo verbo pro sunt; ἄλλως sollicitatum nollem: idem esse ac μάτην docuit Cl. Perizonius ad Aeliani Var. lib. II. 13. WESS.

Ibid. ἄλλως πίπαισται ὑπ' αὐτῶν) Sic ex Eustath. et Codd. restitutum iri constat e Diss. Herod. Wess. p. 71. ubi satis illud πίπαισται communitum; inventum etiam Vallae monstrant eius Latina: aliter haec narratio ab ipsa

Graecis delusa est: quibus recte substituerunt: temere ab ipsis Graecis ficta est: hic πίπλαται inservire potuit interpretando Herodoteo πέποιται. Galeum miror, cur ἄλλως voluerit in ὅλως mutatum. Ἄλλως, pro μάτην, quibusvis ferme fuit in usu, non veteribus tantum, quorum loca Clar. noster Ruhnken. exposuit in Tim. p. 144. [p. 199 ed. sec.] sed et Iudaeis Hellenistis. Ubi Symmachus dedit διακινῆς, interpres Alex. Iobi xi, 12. habet ἄλλως. κατὰ ἀλήθειαν et ἄλλως opponuntur in IV. Maccab. v, 18. Vulgatum a Schotto in App. Vatic. Prov. I. 3. Ἄδεις ἔχων significare non potuit μάτην λέγεις καὶ ληρεῖς. Praefigatur vox Ἄλλως Ἄλλως ἔδεις ἔχων purus putus est Atticismus, qualis in ληρεῖς ἔχων similibusque obtinet: eius loco Ἄλλως ἔδεις est apud Zenobium. In Scholiis ad Aristoph. Eq. vs. 436. scripserim: ἴνα ὁ λόγος αὐτῷ πίστεως ἔχεισθαι δοκῇ, καὶ μὴ ἄλλως τῆς τοῦ Κλέωνος διαβολῆς λελέχθαι χάριν. Vulgantur ibi ista: καὶ μὴ μάτην, ἀλλ' ὡς περὶ τῆς τ. Κ. Ex alio Cod. ad ἄλλως, μάτην: ad χάριν, περὶ, tanquam diversas lectiones, ni fallor, adscripserant. VALCK.

9-11. ὁ δ' ὦν ἀνὴρ etc.) Duplex epilogus, qui succedit; orationem dedecorat. Adsentior doctis viris Paviō, Abreschio, Reiskio, alterutrum ex scholio venisse, et fortasse priorem, ὁ δ' ὦν ἀνὴρ - διεφθάρη. Melior sane cultiorque qui insequitur. WESS. — Immo vero meminerimus, verbosiozem subinde, quam opus erat, esse *Herodotum*, et veniam optimo candidoque viro concedamus. Sed, verum si quaerimus, ne recte quidem dicitur, esse hic duplicem epilogum. Nam priora verba, ὁ δ' ὦν ἀνὴρ, ὥσπερ πρότερον εἰρήθη, διεφθάρη, ad proxime praecedentia spectant; videnturque hi, qui a rege in Graeciam missum *Anacharsidem* dicebant, narrationem istam de illius obitu, et de causa caedis, pro fabulosa habuisse: contra quos contendit *Herodotus*, ipsorum narrationem temere fictam esse, vere obiisse praedicto modo *Anacharsidem*. Deinde illis verbis, Οὗτος μὲν νῦν εὖτω etc. (collato principio capitis lxxvi.) transitum sibi parat Scriptor ad alteram, quam promiserat, narrationem, de Scylae calamitate. S.

CAP. LXXVIII. 4. Ἰστρινῆς) *Passionci* Ἰστρινῆς littera augeri debet. Urbs Ἰστρία *Arriano*, cives Ἰστριανοὶ *Diodoro*, lib. XIX. 73. Ἰστρίη Ionibus, inde Ἰστρινιοὶ ap.

Steph. Byz. [voc. Ἰστρος.] et supra lib. II. 33. [ex scriptura olim ibi vulgata,] tum ἸΣΤΡΗΝΩΝ numi apud *Vallantium*. WESS. — In *Var. Lect.* monere debueram, Ἰστρον scribi in ed. *Wess.* et superioribus, scriptisque omnibus, excepto *Pass.* pariterque ex uxore istrina dare *Vallam*; veriorē scripturam Ἰστρονῆς primum a *Reizio* fuisse receptam. S.

Ibid. ἐξ Ἰστρονῆς) Ἰστρονῆς scribi poterat; sed scripserat, ni fallor, *Herod.* ἐξ Ἰστρονῆς δι γυναικός. Urbem ad os Istri sitam, ubi se in Pontum exonerat, Ἰστρον et Ἰστρονῆς dixerunt: hinc fit secundum *Steph. Byz.* Ἰστρονός, καὶ κατὰ τροπὴν Ἰστρονός: hoc Ionicum et *Herodoti*, II. 33. τῇ Ἰστρονῶν Μιλησίων οἰκίονσι ἄποικοι: ubi tamen spectabilem nobis optimi duo Codd. praebent scriptionem, τῇ Ἰστρονῶν οἱ Μιλησίων οἰκίονσι ἄποικοι. Horum cum Scythis commercia vel solae *Hesychii* demonstrarent Ἰστρονίδες, *Holstenio* commodum memoratae. VALCK.

[20. λάβετε αὐτὴν) Vide ad III. 119, 12. not. Similiter, ubi adiicit ἔχων δ' αὖ ταύτην ἡγόραζε, particula αὖ non ad ἔχων, sed ad ἡγόραζε fuerit referenda. S.]

28. ἐν Βορυσθέει) Quia Βορυσθενείων ἄστει et Βορυσθενείων πόλει, et c. 53. ἐπὶ τῷ Ἰστρονῶν Βορυσθενείῳ κατοικηται, malebat vir doctus ἐν Βορυσθενείῳ, nec confidenter tamen: nihil vulgato verius. Urbs amni Borystheni erat ὁμώνυμος ap. *Strabon.* lib. VII. p. 470. [pag. 306. ed. Cas.] et *Stephan.* Hinc cap. 24. τῶν ἐκ Βορυσθενείας τε ἱμπορίων καὶ τῶν ἄλλων. WESS. — Eadem Olbiopolis et Olbia IV. 18. S.

29. γυναῖκα ἔγημε ἐς αὐτὰ) Plenius, ἔγημε καὶ ἡγάγετο ἐς αὐτὰ: ut lib. IX. 107. καὶ ἡγάγετο ἐς ἑαυτοῦ. *Lysias* de Caed. *Eratosthen.* c. 2. ἔδοξε μοι γῆμαι καὶ γυναῖκα ἡγαγέμενη ἐς τὴν οἰκίαν. Quales in omni sermone ellipses obviae. WESS.

Ibid. καὶ γυναῖκα ἔγημε ἐς αὐτὰ) Intacta hic Latina *Val-lae* reliquerunt, quae sane minus tritae locutionis vim non explanant, significantis, et quam illic sumsit uxorem, in istas aedes deduxit. Inscriptionum *Herodis Attici*, quas *Salmas.* illuminavit, secundae vs. 5. de Regilla dicitur Romana puella: Γῆματο δ' ἐς Μαραθῶνα: quod ita vir summus interpretatur, ut ad minuta talia non satis attendisse videatur. Significant ista: in agrum Marathonium, seu Marathona venit, ut ibi nuberet *Herodi*. Mulier γήμασθαι, vir

dicitur γῆμαι. De Scyle Herodotus: οἰκία τι ἰδίῳ κατοῖν Βορυσθένιδι, (tentari non debuerat:) καὶ γυναῖκα ἔγχευε εἰς αὐτὴν ἐπιχωρήν: aedes sibi curavit in urbe construi Borysthenide, atque in istas aedes uxorem duxit indigenam. Ἀγεσθὰι γυναῖκα quum idem vulgo notaret ac Γαμῖν, novator Herodotus γαμῖν εἰς οἰκία γυναῖκα dixit, quoniam plena phrasi dicebant et Graeci, domum uxorem ducere, ἄγεσθαι εἰς οἶκον. Lysias p. 4. γυναῖκα ἡγαγόμενῃ εἰς τὴν οἰκίαν. Pausanias IV. pag. 362. Φιλάμμωνα γὰρ οὐκ ἐθέλειν εἰς τὸν οἶκον αὐτὴν ἄγεσθαι. Theodectes Trag. Stobaei pag. 422, 37., Ὅταν γὰρ ἄλλογον εἰς δόμους ἄγῃ πόσις: illud ἄγῃ magistris minus Atticum videretur; et est certe multo minus usitatum ἄγειν γυναῖκα, quam ἄγεσθαι, quod et vulgaris usus fuisse docet Eustath. ad Iliad. ξ. pag. 954, 35. [p. 969. ed. Rom.] frequentatum Pausaniae, cui pro ἀνάγεσθαι restituit ἄγεσθαι Clar. Abresch. lib. VII. pag. 571. sicuti lib. X. p. 870., pro ἡγούμενος οὐκ ἐπὶ ἀμείνωνι τῷ δαίμονι, vir amicissimus primum ἀγόμενος corrigebat, deinde dedit ἡγόμενος. Scribi quoque potuit ἀγαγόμενος, illic ἀγαγίσθαι, ut in Epigramm. IX. p. 731. [Anal. Brunck. T. II. p. 179.] Ἀμφιτρύων ὅτ' ἔμελλ' ἀγαγίσθαι δειρὸν γυναῖκα. VALCK.

CAP. LXXIX. 3. Διονύσω βακχεῖω τελεσθῆναι) Titulus Dionysi hic et deinceps βακχεῖος, estque adeo Dionysio Bacchio initiari. Θεὸς βακχεῖος Sophocl. Oed. Tyr. vs. 1124., δισπότης βακχεῖος, tum βακχεῖος et βακχῖος in Euripid. Cycl. vs. 9. 38. etc. Plura L. Küsterus ad Comici Thesmoph. 997. Mox [lin. 6.] ὀλίγον τι, quomodo c. 81., adscisci posset, nisi in scriptis eadem ibi discordia, quae multis aliis in locis. Vide lib. VII. 113. et 239. WESS.

12. θεὸν ἐξευρίσκειν τοῦτον, ὅστις etc.) Valla vertit τοῦτο, ὅ, τι μαίνεσθαι etc. refragantibus mssis. Scythae, non esse rationi consentaneum deum excogitare, qui homines in furorem agat, innuebant: τοῦτον ἐξευρίσκειν θεόν, ὅστις μαίνεται etc. Bene poeta de Cupidine, Τίς θεὸν εἶπεν ἔρωτα; θεοῦ κακὸν οὐδὲν ὁρῶμεν Ἔργον. Florileg. lib. I. 27. [Anal. Brunck. T. III. p. 249.] WESS.

14. διεπρήστεισι) De famoso ἐπρήστεισι sive διεπρήστεισι neque scio quid dicam aut coniectem. Exstant doctorum emendationes διεπρήστεισι, ἰδρήστεισι, διεπρήστεισι, ἐπρήκτεισι, διεπρήσβεισι, partim alienae, partim auctoritate defectae, sola sermonis ex analogia arceasitae. Blandieba-

tur nonnihil Arch. διαπίπτουσι - - - πρὸς τοὺς Σκύθας λέγων, fidem fecit, seu ut Valla, indicium detulit Scythis dicens. Sed amplius aliquid Scriptor voluisse videtur. Rediit in possessionem διαπρήστουσι. WESS.

Ibid. ἐπρήστουσι - - - πρὸς τοὺς Σκύθας) Nihil nos iuvat illud ἐπρήστουσι ex Med. Cod. positum, pro διαπρήστουσι. Varia viri docti excogitarunt: διαπρήστουσι· διαπρήστουσι· διαπρήστουσι: quorum primum, Galei, sententiam praebet minus accommodam; reliqua carent auctoritate: διέπρησσε vel διέπρησσε potuerant exemplis firmari. Pro διαπρήστουσι praebet Arch. Cod. διαπίπτουσι. Si quis daret διέπρησσε, vel διέπρησσε τῶν τις Βορυσθενείων πρὸς τοὺς Σκύθας, hoc reliquis omnibus anteponerem: debuit enim, dum portis oclusis sacria Rex Graecanicis operaretur, insciis custodibus urbe delator elabi: hoc Xenophonti saepius est διαπίπτουσι. Eadem, quae hic poneretur, structurā, Έλλ. IV. p. 304, 14., διαπίπτουσι βουλόμενοι πρὸς τοὺς ἑαυτῶν: μοχ, παρέντι τοὺς διαπίπτοντας: quae, totidem literis scripta cum vicinis leguntur in Agesil. Encom. p. 35, 36. ed. Hutchins: rursus Έλλ. III. p. 285, 14. ἀπεχώρησαν, ἐν τῇ μάχῃ διαπίπτοντες, ἀμειψάμενοι τῶν Βαθυγῶν. Hinc, et a se invicem, nonnihil diversa sunt διαπίπτουσι et διαπύπτουσι. VALCK. — διέπρησσε probans Schneider in Lexic. crit., quo auctoritatem aliquam inusitato verbo conciliaret, commode ad Hesychii Διήστοι, δραπέται, provocavit. ἀδρηττα ἀνδράποδα dixit Noster IV. 142, 6. S.

18. καὶ βακχεύει τε καὶ ὑπὸ τοῦ θεοῦ μαν.) Vel servari debuerat βακχεύει καὶ, vel, primo καὶ (ex se nato) praetermisso scribi: βακχεύει τε καὶ ὑπὸ θεοῦ μανίται, Bacchi saceris operatur, Deique furit instinctu. Instinctus divino spiritu, ἡμπαυσθῆναι ὑπὸ θεοῦ, saepius ἐκ θεοῦ vel ἐκ θεῶν τοῦ κατέχεσθαι dicebatur: iunguntur et a Platone κατέχεσθαι καὶ μανίσθαι. Dantur loquendi formae eiusdem ferme significatus. Διονύσῳ μανίσθαι et ἐκ Διονύσου: ἐξ Ἄρεος μανίσθαι ἐξ Ἐρωτος, ἐκ Νυμφῶν. Verbis neutris ὑπὸ longe plurimis adiungitur; rarius verbo μανίσθαι. Lucian. Dial. Deor. XII. 1. ἐκίνη μίμνην ὑπὸ σοῦ. XVIII. 2. μαννότες ὑπὸ τοῦ πότου. VALCK.

21. ἐπὶ πύργον κάτσει) Dedit hoc Med. pro ἐκείνῃ: alii forte Codices dabunt κατέσει, collocavit. Homericum καθύσει, pro ἐκείνῃ, Codices etiam praebent scripti Thucyd. p. 501, 95. [lib. VII. c. 82.] probatum Dukero, διαβῆς πρὸς μετῶν

ρὸν τι καθύστε τὴν στρατιάν. Euripides Phoen. vs. 1195. "Εὐ-
τάφρου καθύσιν Ἀργείων στρατόν. VALCK.

CAP. LXXX. 4. ἐκ τῆς Τήρης θυγατρός etc.) Vere
scripti Codices: vere etiam ἱπανιστάτο Arch., Ionum mo-
re, pro ἱπανιστάτο. Agnovit hoc librariorum peccatum
et correxit Portus; quem ducem, uti solet, sibi Editor
Genevensis legit. Confer huius Musae c. 167. WESS.

Ibid. ἐκ τῆς Τήρης) Docte Valla: ex filia Teris genitum;
Vallam corrigens Gronovius, dum dat Terei, videri queat
ipse potius reprehendendus; nam sicubi, hic certe, pos-
sunt adhiberi verba Thucydidis II. c. 29. Τηρεῖ, -- τῷ Πέρ-
κην -- σχόντι γυναῖκα, προσῆκιν ὁ Τήρης οὗτος οὐδὲν οὐδὲ τῆς
αὐτῆς Θράκης ἐγένοντο· ἀλλ' ὁ μὲν ἐν Δαυλίᾳ, -- ὁ Τήρης, ὥκει·
-- Τήρης δὲ, οὗτε τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχων, rex fuit Odrysarum.
Fuerunt itaque, secundum Graecos, diversa nomina Teres
et Tereus: alterius sunt generis Ἀχιλλεύς, Achilles; Πέρ-
σης, Perses etc. Rex hic Thraciae Teres pater fuit Sitalcis.
Ista duo Thraciae regum nomina nota sunt ex historia
Graeca, etiam Philippica. Teris filius Sitalces bello Pelo-
ponnesiaco cum Atheniensibus iniit societatem: huius ἑ-
λίῳ Σάδοκον, sive patri cognominem, Athenienses civitate
donarunt. Hoc ubi tradit Aristoph. in Achar. vs. 145.,
vitiosissimum hoc prostat Scholion: Τοῦτον πολίτην ἐποίησαν
Ἀθηναῖοι τὸν παρ' αὐτοῖς παραπέμποντα· ἐλέγιο δὲ οὗτος Τήρης·
ἐνιοὶ δὲ φασιν, ὅτι ὁμώνυμος ἦν τῷ πατρὶ Σιτάλκει. Σύμμαχος
Ἀθηναῖος μέμνηται. Θουκυδίδης προστίθησι καὶ τὸ ἄνομα λέγων οὗ-
τος, καὶ Σάδοκον τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀθηναῖον. Postrema leguntur
ap. Thucyd. p. 115. ult. iam primum auferatur hinc in
indicem relatus Symmachus, alibi saepius in his scholiis
citatus: deinde sic ista me iudice sunt redintegrandae:
Τοῦτον πολίτην ἐποίησαν Ἀθηναῖοι, τὸν πατέρα αὐτοῦ παραπέμ-
ποντες (patre insuper habito, filium civem fecere:) ἐλέγιο δὲ
οὗτος Τήρης· ἐνιοὶ δὲ φασιν, ὅτι ὁμώνυμος ἦν τῷ πατρὶ Σιτάλκει,
σύμμαχος Ἀθηναίοις μέμνηται Θουκυδίδης προστίθησι δὲ καὶ τὸ
ὄνομα. VALCK.

14 seq. ταῦτα -- ἐπισημαίνετο.) Neglexit haec Valla.
Qui Latina adposuit, [Gronov. cuius sunt illa, pacem fir-
mabat,] notionem verbi ἐπισημαίνεσθαι, in *missis codicibus*
toribus obviam, et ab Ammonio indicatam, contempsit. Adi
Valckenar. ad Grammaticum lib. I. c. 20. Statim [l. 16.]

ἀδελφεός Σιτάλκειω, uti lib. VII. 137. ὑπὸ Σιτάλκειω τοῦ Τήριω. Neque temere damno πεφενγώς τοῦτον, tot schedis munitum. WESS.

CAP. LXXXI. [6. Ἑξαμπαῖος. Vide c. 52. S.]

9. ἄποτον ποιῆει) Lenius hoc ob cap. 52. WESS. — Nempe, quia ibi non diserte dixerat ἄποτον ποιῆ. At, quod ibi dicebat κινῶ τὸν Ἑπανν, id, si sententiam spectas, idem atque ἄποτον ποιῆ valet. Amat autem *Herodotus* orationem infinitam ita continuare, ut nos, praeceuntibus probatis codicibus, edidimus. S.

11 seq. κρητῆρος, τὸν Πανσανίης etc.) *Atheneum Pausaniae*, *Cleombroti F.*, craterem ad os Ponti, inscriptumque illi carmen, *Nymphis* habet in *Athenaei* lib. XII. pag. 536. et *Pet. Gyllius Bosp. Thrac.* lib. III. 5. Tota autem haec multitudinis Scythicae indicatio speciem praefert scriptoris coniectantis ac nihil definientis. WESS.

[17. τοῦτον βουλόμενον εἰδέναι τὸ πλῆθος — κελύειν μὲν πάντας Σκύθας) Vide quae in *Var. Lect.* super hoc loco disputavimus. Si τοῦτον valet, non video equidem quo pacto teneri commodè potuerit κελύειν μιν, ubi ex coniectura μὲν pro μιν posui, quemadmodum video etiam a *Reiskio* praeceptum. Quod vero repetitum βουλόμενον cum viris doctis adieci; sic solere *Herodotum* studiosus quisque Lector frequentibus exemplis observaverit: unus tamen mihi occurrit locus, ubi tali in orationis structura verbum ante positum, dein post τοῦτους non repetitur, c. 172, 18. Itaque non intercedam, si quis hic aut *omittendum* praeceuntibus libris omnibus, aut certe *uncis includendum* fuisse contendat. Etiam μιν fortasse non debuerat mutari; quia post τοῦτον pluscula verba interiecta sunt. S.]

21. χρῆμα πολλὸν ἀρδίων) Certam praestant *Porti* emendationem *schedae*, et *Camerarii* [videtur *Passionei* scribere voluisse] lib. VI. 43. χρῆμα πολλὸν νεῶν. Simile *Comici* ex *Pluto* χρῆμα πολὺ τεμαχῶν, [vs. 895.] et *Nostri* lib. I. 36. [ubi quidem non χρῆμα πολλόν, sed σὺς χρῆμα μέγα.] WESS. — Restituetur χρῆμα πολλόν ex codicibus, quibus *Valla* concinit, [magnam vim *aculeorum*] et VI. c. 43. χρῆμα πολλόν νεῶν: sic et alibi loquitur *Herodotus*: ὕδατος χρῆμα πολλόν dixit *Lucian.* de *Syr. Dea* [c. 13.] T. III. pag. 459. Σὺς μέγιστον χρῆμα; *Soph. Meliagro*; *Θηουαρῶ* χρῆμα ἀμύθητον, *Philostratus*. VALCK.

21 seq. καὶ οἱ δόξαν -- ποιήσαντι λίσσασθαι) ποιήσας insolentissimum est, et protectum minime. Nam auxilio quae arcessuntur, [ex I. 19, 9. et V. 109, 6.] ποιήσαντα postulerent, qualia in Musis plura. WESS.

CAP. LXXXII. [6. βήματι non tam pedi interpretari debueram, quam vestigio pedis. S.]

CAP. LXXXIII. 4. ζεύγνυσθαι τὸν Θηήκ. Βοσπ.) Malo ex schedis Britannicis ζευγνῦναι, quod Scriptori tali in re tritissimum, lib. III. 89. 90. 134. VII. 36. Verius statim [lin. 6.] στρατηγὴν -- ποιέσθαι, nec fugit vulgatae menda Editorem Genev., etsi male tollentem. Error frequens et manifestus, de quo I. 205. atque alibi. WESS.

CAP. LXXXIV. 7. τοὺς ἐπιστεῖωτας) Accedo Gronovio. [scil. duo verba ἐπὶ τοῦτων ex codicis auctoritate abiiicienti.] Persae omnes, quotquot militari aetate, ipso rege in hosticum abeunte, obstricti ut eum armati sequerentur videntur fuisse. Hinc rex iram, quasi insigne regium, in Oeobazum stipendia unius e filiis suum in solatium deprecantem, exercuit, et occisos tres in conspectu parentis abiicit, crudelis futurus, si omnes abduxisset, bene Seneca de Ira lib. III. 16. Hinc non dissimilis in Pythium Xerxis crudelitas, ab eodem Philosopho non praeterita, in Nostri lib. VII. 38. WESS. — Τοὺς ἐπιστεῖωτας adstantes interpretatus sum cum Wess. et Gron. Sic I. 59, 6. λίβντες ἐπιστεῖωτες, sunt adstantes, in propinquo stantes. Quod olim editum erat et a Schaeff. revocatum est, τοὺς ἐπὶ τοῦτων ἐπιστεῖωτας, id Valla parum prudenter praepositos filii Oeobazi; multo rectius H. Stephanus, quorum id officium erat. Et τὸν ἐπιστεῖωτα quidem τῆς διώρυγος fossae praefectum dixit Noster VII. 117, 2. conf. II. 148, 20. Sed, quorum hoc officium est, dicuntur potius Nostro οἱ ἐπὶ τοῦτω τεταγμένοι, aut τοῖσι προετίεοντο ταῦτα πρῆσσειν, ut VII. 39, 16. S.

CAP. LXXXV. 5. ἐξόμνος δι' ἐπὶ τῇ ἰρῇ) Ex conjectura Pavii ἐπὶ τῇ ἰρῇ, in promontorio, seu vertice Cyanearum, sed incongrua. Elegantior Valckenarii, quam amplecti non possum. Tacet Scriptor de regis in continenter exscensu ac transitu in sanum, quod praeter morem mihi. Τὸ ἰπὸν ad os Ponti erat, sive παρὰ τὰς ἑκβολὰς τοῦ Ἠόνου in Philostrati I. Vit. Sophist. xxiv. 1. Ad idem os πρὸς τῇ στόματι τοῦ Ἠόνου Cyancae, Strab. lib. VII. p. 499.

[pag. 319. D. ed. Cas. Conf. Nostrum mox cap. 87 extr.] Ex fano ingens aperiebatur Pontus, patebantque lustrantibus petrae Cyaneae ipsumque mare clarissime, conspicique in hunc possunt diem, docente *Pet. Gyllo Bosp. Thr. lib. III. 5. WESS.*

Ibid. ἐξόμενος δὲ ἐπὶ τῷ ἱερῷ) Praeter ceteros accurate de templo Iovis Οὐρίου, quod ad os Ponti positum eximie dicebatur τὸ ἱερόν, agens *Clar. Io. Taylor* in Praefat. ad *Marmor Bospor.* Iovi Urrio sacrum, *Herodotea* non omisit: meminit certe *Herod.* c. 87., μέσον ἐστὶ Βυζαντίου τε καὶ τοῦ ἐπὶ στόματι ἱεροῦ. Nostro vero loco quomodo tandem, obsecro, sedisse diceretur in isto templo *Darius*, qui in navī sederet Ponti spectator? nam ἐσβὰς ἐς νῆα ἔπλεε ἐπὶ τὰς Κυανέας καλευμένους ἐξόμενος δὲ ἐπὶ τῷ . . . ἰθὺς τὸν Πόντον ἔοντα ἀξιόβητον: tandem cap. 86., admirando hoc satiatu spectaculo *Darius* ἔπλεε ὀπίσω ἐπὶ τὴν γέφυραν: hic *Bosporum* contemplabatur: pons autem iungebat eam partem *Bospori*, quae esset media Βυζαντίου τε καὶ τοῦ ἐπὶ στόματι ἱεροῦ. Quid itaque? hic navigans *Darius*, ut Pontum oculis perlustraret, sedisse videtur iuxta navis magistrum in puppi, qui locus *Homero* dicitur ἵκμιον. Quid si scripserit itaque *Herod.* ἐξόμενος ἐπὶ τῷ ἱερῷ, sedens in tabulato navis. Νηὼν ἵκμια *Homero*, *Hesychio* sunt aliisque τὰ σανιδώματα τῶν πλοίων. vide *Io. Scheffer. de Mil. Nav. lib. II. c. 5. VALCK.*

7. τοῦ τὸ μὲν μήκος etc.) Constat pristina verbis sanitas. Ponti et longitudo et latitudo, antea deficiens, bene habet. Constat stadiorum numerus, reditque secum in gratiam *Herodotus*. Scripserat cap. 86. in latum patere stadiis *mmm ccc.*, quot utique ex trecentis et triginta *orgyarum* millibus, quae illis aequantur, oriuntur; si quidem decem earum *myriades* mille efficiunt stadia, cap. 142. huius libri, et centum pares uni sunt stadio, lib. II. 149. Quae quidem nullum cum habeant dubium, merito cum *Pavio* stupemus, monitoris *Th. Galei* rationem non fuisse habitam, ac contra verum stadia *cc.* durasse. [Monuerat *Galeus*: „Cod. Arch. τριμύριοι, quod verum est, „et ex sequentibus confirmatur.“ Ceterum conf. *Var. Lect.*] Statim δ' αὐχὴν [lin. 11.] per appositionem; quam dicunt, deponitur; nec superfluous atque ex scholio Abbati *Meloto* esse debuerat. τοῦ ποταμοῦ τὸν αὐχένα c. 89. et ἐπὶ τῷ αὐ-

χέινε τοῦ βοσπόρου cap. 118. videbimus. Olim similis in his *Maximi Tyr. Diss. VIII. 7.* appositio: οἱ ἑσπέριοι Λίβυες οἰκοῦσι γῆν, αὐχίνα στενὸν καὶ ἐπιμήκη καὶ ἀμφιβάλλον. Mutavit *D. Heinsius*, sequente, sed haesitante, *Davisio*, quem adi et *Criticos ad Sophocl. Oed. Col. vs. 688.* *WESS.* — Turbare l. 11. lectorem non nihil poterat quod τὸ articulus non ad proximum vocab. ὁ αὐχὴν, sed ad remotius refertur: ferendum id tamēn hoc ipso, quod vocab. ὁ αὐχὴν velut in parenthesi interponitur. Porro idem τὸ articulus non ad ipsum per se στόμα, sed ad τὸ μήκος τοῦ στόματος refertur: nec enim ipsum per se ostium maris Euxini Βοσπόρος vocatur, sed τὸ μήκος τοῦ στόματος, longitudo ostii, tota ostii continuatio, nempe universus meatus ab ostio Ponti Euxini usque ad Maeotidem paludem progrediens. Caeterum de usu vocabuli αὐχὴν conf. quae ad l. 72, 13. notata sunt. S.

CAP. LXXXVI. 3. νυκτὸς δὲ, ἐξακισμυρίας) Harum omissio vocum [nonnullis in codd.] ex scribarum est sociordia. Stadiorum ex diurno nocturnoque navis cursu mire fallax computatio. *Aristidi* καὶς πανημέρια θύουσα, et vento impulsa prospero, absolvit stadia mcc. *Or. Aegypt. pag. 360.* *Theophilus* in *Ptolemaei Geogr. lib. I. 9.* τὸν τοῦ νυχθημέρου φορὸν πλοῦν, unius diei ac noctis secundam navigationem m. tantum stadiis aequiparat. Receptior *Herodoti* ratio, siquidem ὡμολογημένον τοῦτο seu in confesso erat, navim secundo vento dcc. stadia una die conficere, *Marciano* in *Peripl. pag. 67.* indice, iustissime adiiciente, arte augeri et huius neglectu minui eam cursus velocitatem posse. *WESS.*

[6 seq. ἑνδεκα μυριάδες καὶ ἑκατὸν ὀργυίων) Potuerat *Herodotus* eandem in sententiam (nempe 1,110,000 org.) ἑνδεκα καὶ ἑκατὸν μυριάδες ὀργ. scribere: sed neutiquam necesse est, ut cum *Larchero* in *Notis ad h. l.* et cum *Breigero*, in *Comment. de difficiliorib. Asiae Herodoteae pag. 38.* istum in modum mutetur constans librorum scriptura. Nec enim ambigua est vis huius scripturae: neq. significat illa (ut hi sibi persuaserant) 110,100 *orgyas*. Hoc si voluisset auctor, scripturus erat ἑνδεκα μυριάδες ὀργυίων καὶ ἑκατὸν ὀργυιαί, aut, praemisso (ut fere solet) minore numero, ἑκατὸν ὀργυιαί καὶ ἑνδεκα μυριάδες ὀργυίων. Quem-

admodum mox (lin. 12.) τρεῖς μυριάδες καὶ τριήκοντα ὀργυίων, non sunt *tricies mille et triginta orgyae*, sed *triginta tres myriades*; sic ἑνδeka μυριάδες καὶ ἑκατὸν ὀργυίων, sunt *centum et undecim myriades*. S.]

10. ἐκ τῆς Σινδικῆς) Quod in Latinis olim *e Scythica*, inputatur *Vallae* iniuria: absunt haec et quae adhaerent principi versionis editioni, additæ aut a *Phoenice* aut *Heresbachio*. [Immo leguntur ista, *e Scythica*, in *Laurentianae* versionis editionibus, *Heresbachiana* et *Phoeniciana* vetustioribus. in ea certe quae mihi nunc maxime sub oculis versatur, anno 1494. in lucem emissa.] Reposui, praepositâ literâ, quam articuli postrema, uti c. 28., degluttierat, τῆς Σινδικῆς. Qua quidem in parte audacior si censear, patroni Cl. viri aderunt P. Bertius de Agger. et Pontib. c. 2., Holstenius ad Steph., Is. Vossius, Gronovius, Berkelius, atque alii. WESS.

18. μήτηρ τοῦ Πόντου) Conmoda, et, quod sciam, nondum publicata haec Dionysii Byz. ex Anaplo Ponti: Μόνη ὁ ὑπὲρ αὐτὸν, Pontum, ἀνακείμενος λόγος ἐκ παλαιᾶς μνήμης καὶ προφῶν τοῦ Πόντου κατεφήμετο ἄλλος ἐκ παλαιᾶς μνήμης παραδεδομένος. ταύτης τὸ μὲν περίμετρον ἐστὶ δισχιλίων σταδίων, πὸ δὲ πέρας ποταμὸς Τάναις, ὅρος τῶν δυεῖν ἡπείρων: in quibus ambitus paludis nimius, uti Casauboni ad Strabon. lib. VII. 477. [p. 310. ed. Cas.] observatio patefaciet. Mater Ponti, Maeotis; quod huius gignatur aquis et incrementa capiat. Tzetzae ὡς μήτηρ καὶ μαίεντρια γένους παντὸς ἰχθύων Chil. VIII. 773., quae et Hipparchi professio ap. Voss. ad Melam lib. I. 1. WESS.

CAP. LXXXVII. 4. στήλας ἔστησε δύο ἐπ' αὐτὸν) Si dedisset Med. ἐς αὐτὸν, significari posset: *duas columnas illuc deportatas statuit, vel erexit*: atque hoc cum aliis Herodoteis etiam comparari. Sed placet coniectura Gronovii, legentis ἐπ' αὐτῷ, ad Bosporum. Quod vero in eam rem excitat e lib. VII. cap. 226. ὁ λίθινος λέων ἔστηκε ἐπὶ Διονιδῇ, mallem omisisset: in honorem enim Leonidae Leo fuerat is erectus. Clem. Alex. Protr. pag. 32, 23., Ἀργύννου νεὼν Ἀφροδίτης ἵστασθαι ἐπ' Ἀργύννῃ τῷ ἐρωμένῳ. VALCK. — Ἐπ' αὐτῷ scripsi ex schedis, sicuti paullo supra [c. 86, 9.] ἐπὶ Θερμάδοντι ποταμῷ. [Similiterque frequenter aliàs.] Si qui priscum ἐπ' αὐτοῦ servatum vult, utatur Pausaniae, de

quo supra, cratere, [vid. Adn. ad c. 81, 11 seq.] Μνᾶμ' ἀρε-
της κινήθηκε --- Πόντου ἐπ' Εὐξείνου, et consimilibus. WESS.

— Apud prosaicum tamen scriptorem praepositio ἐπὶ ista
notione cum genit. constructa aegre (puto) reperietur. S.

[4-6. ἱνταμὼν γράμματα, ἰς μὲν τὴν Ἀσσύρια, ἰς δὲ τὴν
Ἑλληνικὰ, ἴθνηα πάντα ὅσα περ ἦγε. *Literae Assyriae*, eae-
dem quae *Babylonicae* et *Chaldaicae*. Assyriae enim et
Babyloniae nominibus pro synonymis uti Nostrum, ad
cap. 39, 4. et ad I. 192, 8. monuimus. Caeterum super
hoc loco consulendi viri docti, *Anquetil* in *Actis Acad. In-*
script. T. XXXI. p. 436. et *Heeren Commentat. Soc. Goett.*
T. XIII. p. 35 seq. Γράμματα quidem h. l. non potissimum
literas sive characteres intelligi par est: sed idem valet
γράμματα atque ἐπιγραφή, *inscriptio*, quemadmodum mox
cap. 91, 4. et I. 187, 5. et 18. Et, sicut ibi ait Scriptor
γράμματα λέγοντα τὰδε, sic h. l. scribere potuerat γράμματα
--- λέγοντα ἴθνηα πάντα, aut tale quidpiam: verum
etiam per adpositionem, quam loquendi formam et aliās
amat Noster, absque vinculo iungi ista poterant γράμματα,
ἴθνηα, *insculpi iussit inscriptionem, vel titulum*, (scilicet) po-
pulos omnes; id est, populorum omnium nomina, et co-
piarum fortasse, quae e singulis aderant, numerum. S.]

[11. τῆς Ὀρθωσίης Ἀρτέμιδος) De hac consuluisse iuvabit
quae *Fabricius* collegit ad *Sext. Empir. Pyrrh. Hypotyp.* III.
208. S.]

CAP. LXXXVIII. 3. ἰδωρήσατο πᾶσι δέκα) Unice
verum hoc. Tale Πανσανίη δὲ πάντα δέκα ἐξαίρεθῃ καὶ ἰδὲθῃ
lib. IX. 80. et ὑπισχνέμενοι, τὰ πάντα οἱ μύρια δώσειν lib.
III. 74. *Pavius* a veritate proxime afuit, πᾶσι δέκα, videli-
cet *talanta* enim aliena sunt. Genus
hoc egregie magnus *Is. Casaubonius* ad *Strabon.* lib. III. pag.
232. [ad p. 155. ed. Cas.] et ad *Athen.* IV. 10. [cap. 25.
nostrae edit.] illustravit. Pessime *P. Bertius* de *Aggerib.* et
Pont. cap. 2. *παισι δέκα* [quod olim hic legebatur,] abstu-
lit orationi, coronā aureā virtutis ergo *Mandroclem* et aliis
muneribus abs rege donatum ex male intellecto, quod se-
quetur, epigrammate iactans. *Παισι* et *πᾶσι* commutari do-
cuit *Rigaltius* in *Artemidori* I. 47. II. 42. Ego vero [lin.
4.] insuper ζῶα γραψάμενος habere non debui. Ecce tibi
Eustath. καὶ παρ' Ἡροδότῃ τὸ, καὶ ζῶα γραψάμενος, ἡγουν
ζωγραφήτας, ubi plura. WESS. — Vide *Var. Lect.* S.

3. *πᾶσι δέκα*) Revocabitur et hoc ex Codicibus. Verba Herodoti ex lib. I. cap. 50., *κτῆνεα τὰ θύσιμα πάντα τρισχίλια ἔθουσι*, Galeus commodè contulit ad hæc Parthenii π. Ἐρωτ. Παθμ. cap. IX. *πάντα ἑκατὸν ἐναγίσαντες αὐτῇ*. Omnia centena, Casaubonus interpretatur in Athen. IV. cap. 10. [pag. 144. F.] Homerea, quae collegit B. Martinus Var. Lect. III. 22., quaeque plura simillima videntur, sunt tamen diversa. VALCK.

7. *ἀνέθηκε ἐς τὸ Ἑραῖον*) Vellicat Vallam ob Iunonis templum doctissimus Holstenius, ipsemet ab errore, si tamen eius sit, non immunis: nam Thraciae urbs Ἑραῖον, de qua Stephan. ex Nostri lib. IV., est in cap. 90. ubi Iunonis templum imprudenter Valla. Nec plane absolvo Pet. Gyllium, mire fluctuantem lib. II. Bosp. c. 13. Nobilissimum Iunonis Samiae templum, toties Herodoto lib. I. 70. III. 60. et aliis celebratum, indicatur: ipsa loquendi formula fanum requirit, non oppidum; καὶ ἀνέθηκεν ἐς τὸ Ἑραῖον recurret cap. 152. Pati autem possem; ut Ἀνδροκλῆς detracta priore littera pingeretur, ni mssti contra venirent omnes, et Tzetzes Chil. I. Hist. 31. WESS.

CAP. LXXXIX. [9. τοῦ ποταμοῦ τὸν αὐχένα] Eam Istri regionem quae proxime supra illum locum est ubi in duo ostia scinditur, *fauces fluvii* (sic enim hic commodius, quam *collum*, αὐχένα latine reddideris) vocat. conf. Adn. ad I. 72, 13. De loco ipso, quem hic designat Herodotus, vide Mannert Geogr. Graecor. et Rom. T. IV. pag. 220. S.]

CAP. XC. 1. Ὁ δὲ Τάϊρος) Tearum Thraciae amnem Plinius habet. Ἐπὶ προχοῇσι Θεαίρου ἀννάου ad eundem ex Epigrammate Simonidis clar. Reiskius refert ad Cephalae Anthol. p. 241. Citra dubitationem huic admovenda Libanii Orat. Antiochic. p. 346. A. Δαρείῳ μὲν οὖν ἐπὶ Σκύθας ἑλαύνοντι Τάϊναρος ἐν Θράκη ποταμὸς ἔδειξεν εἶναι κάλλιστος· καὶ στίλον ὁ Δαρεῖος στήσας, τοῦτο ἐνεγράφη [f. ἐνέγραψε] αὐτῷ, Τάϊναρον εἶναι ποταμὸν κάλλιστον. Sic Fred. Morellus: quid Sophista reliquerit, Herodotea contendenti adfulget clarissime. WESS.

CAP. XCI. 11. ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ) Ambitiosioris lactantiae ut rex absolveretur, Nobil. Palmerius Exercit. p. 21. vocibus πάσης ἡπείρου non universam Asiam,

sed quam *minorem* vocamus, intelligit; quae mihi quidem explanatio non ridet. Dario pleraque *omnis Asia* dicto audiens erat, quam ἡπειρον lib. III. 134. advertimus. WESS.

CAP. XCII. 2. Ἀρτισκός sive Ἀρτησκός *amnis* non alius fortasse ac *Hesiodi Theog.* vs. 345. Ἀρδισκος: ubi ex suspicione Scholiastes, Ἀρδεῖσκος Σκυθίας *fluvius*. WESS.

CAP. XCIII. 2. Γέτας τοὺς ἀθανατίζοντας) Non indigemus Eustathiano ἀπαθανατίζοντας, a *Fabro* non provide arrepto. Simplex aequae ac compositum ea in re locum capessere *Diodoro* lib. I. 94. adscriptum est. Adde *L. Küsteri* Diatrib. Anti-Gronov. pag. 52. WESS. — Quod mutatum volebat *T. Faber* ob ista praesertim *Eustath.* in *Dionys.* vs. 304. Ἡρόδοτος ἀπαθανατίζοντας αὐτοὺς καλεῖ, tuetur non immerito *Gronov.* Explicuit utrumque de *Getis* adhibitum *Cel. Wesseling.* ad *Diodor.* T. I. p. 105. habet et ἀθανατισμὸν *Diodorus*, et rarissimum ἀθανατῖαν *Philostratus*. VALCK.

5. Νιψαῖοι) *Confidentiam celeb. Gronovii*, qua Νιψαῖοι ex correctione *Holstenii*, fide *Stephani* et *Suidae* certissimi, exploduntur, [defendunturque *Μυψαῖοι*] demiror; cum *Vallae* et *Arch.*, quod ex *Galeo* cognitissimum erat, *Codex* ita praeferret. Mihi alia mens, *Stephani* auctoritatem, mssis stabilitam, non esse suggillandam opinato. Σκυρμαῖοι item videntur boni, liquido docentes, Σκυρμιᾶδαι, ἔθνος σὺν Γέταις, in *Stephano* olim fuisse, non Σκυρμιᾶδαι: cui suspicioni series in *Ethnographo* litterarum robur addit. Utrumque amplexus sum. WESS.

CAP. XCIV. 5. Ζάλμοξιν δαίμονα) Male olim aberat postremum, siquidem pro *daemone* [pro *deo*] inter *Scythas* habitum *Lucianus*, *Clemens Alexandr.* atque alii testificantur. *Diogenes* VIII. 2. καὶ δαῖμον Ζάμολξιν, ᾧ Γέταις θύουσι, Κρόνον νομίζοντες, ὡς Φησιν Ἡρόδοτος: quorum postrema, nisi cum *Steph. Monachio* ante *Κρόνον* posita primitus fuisse arbitreris, erroris *Diogenem* arguent. Recepi Ζάλμοξιν ex tanto *Codicum* consensu. *Porphyrus* Vit. *Pythag.* sect. 14. sic nuncupatum tradit ex pelle *ursina*, quae recens nato fuerit iniecta: nam talem *Thracas* pellem Ζαλμὸν appellare: unde iusta *Cl. Alberti* divinatio, in *Porphyrio* etiam Ζάλμοξιν fuisse. Accedit *Hesychii*, leviter discrepans, ex *Herodoto* scriptura, et in primoribus editis

Aeneae Gazaei, teste *Rittershusio*. Certissimum est, ab aliis nomen pingi aliter: hoc quaeritur, quomodo *Herodotus*; cuius scriptis membranis si fidere licet, id maluit, quod datum est. *WESS.* — *Herodotea de Zamolxide* respicit *Diogen. Laërt.* VIII. 2. a *Steph. le Moine* recte emendatus. Secundum *Iamblichum* *Vit. Pyth.* §. 173. *Zamolxis μέγιστος τῶν θεῶν ἐστὶ παρ' αὐτοῖς.* *Herodoto* cap. 94. dicuntur *Getae* ὁδὲνα ἄλλον θεὸν νομίζοντες εἶναι, εἰ μὴ τὸν σφέτερον. *VALCK.*

4. Γεβελίζιν *Matth. Praetorius* in *Orbe Gothico* interpretatus est e lingua *Lithuanica*, qua *gyva leysis* significat auctorem et quasi datorem quietis, sicuti eadem *Zemeluks* aut *Ziameluks* est deus terrae; haec *Th. S. Bayerus* *Origin. Sinicar.* pag. 283. in re lubrica et admodum incerta. *WESS.*

9. διαλαβόντες τοῦ ἀποπεμπομένου - - - τὰς χεῖρας) Codicum ἀποπεμπομένους, quidquid dicatur, tueri ac laudare haud possum. Planum est vetus, ac defensum abs *Abreschio* ad *Aristaenet.* p. 156. Πικτυῖσι et Ἀπειλῦσι [l. 11. et 17.] Ionum dialectus adprobat. Superius διὰ πεντετηρίδος [lin. 4.] verissimum: *Clemens* quidem *Stromat.* lib. IV. pag. 590. singulis annis, κατ' ἔτος, legatum ad *Zalmoxin* lectum, sed aliunde memorat. *Laurentii* autem *navigium* quinque remigum, ex pravis Graecis progenitum, multos, neque indoctos homines, decepit, Latina magis quam Graeca lectitantes. *WESS.*

CAP. XCV. 9. ἦθει βαθυτέρα) *Valesius* indolem dictionis ad *Polybii* Excerpt. p. 23. patefecit. [Vide *Polybium* nostrum T. VII. p. 601. Adn. ad lib. XXVII. 10, 3. Conf. eundem *Polyb.* VI. 24, 9.] Saepe *Philo Iudaeus*: βαθεῖ δ' ὅμως ἦθει φησὶν αὐτοῖς, in prudente et gravi oratione, *Libro de Ioseph.* p. 550. E. et ἦθει βαρυτάτῳ, sive βαθυτάτῳ potius, φησὶν αὐτοῖς p. 558. B. tum ὠνήσομαι σε, βαθεῖ ἦθει φάναι, sic recte ex manu descripto *Mangeyus*, Quod *Omn. Pr. Lib.* p. 887. Iam οὐ τῷ ἀσθενεστάτῳ σοφιστῇ [pro ἀσθενεστάτῳ lin. 11.] unde *Eustath.* hauserit, an memoriae sit peccatum, adfirmare nequeo. Melius certe in tanta mssorum consensione vulgatum, ab *Aristide* olim, uti adscripta lib. I. 29. ostendunt, spectatum. *WESS.*

11. οὐ τῷ ἀσθενεστάτῳ σοφιστῇ) Tanquam *Herodotea* scripsit *Eustath.* in *Iliad.* δ. p. 365., ὁμιλήσαντα Ἑλλήνων οὐ

τῷ ἀσφωτάτῳ σοφιστῇ Πυθαγόρῃ: atque ad ista, οὐ τῷ ἀσφω-
 posuit, ἀλλὰ δηλαδὴ ἀνάπαλιν τῷ πανί σοφῷ. Vocem ἀσφω-
 τάτῳ, nisi quis forte Codex dederit, neque in suo repe-
 risse videbitur. Pythagoras, Archyta iudice, non sordidus
 auctor Naturae verique, Horat. I. Carm. 28, 15. His non
 omissis, multa huius generis viri Docti collegerunt. Ne-
 mo forte frequentius hoc genere loquendi fuit usus quam
 Thucydides, cuius hoc primum est p. 5, 82. ἀνδρῶν οὐ τῶν
 ἀδυνωτάτων: sic vocat omnium potentissimos; nam in his
 μῖζον ἢ ἀπόφασιν δηλοῖ τῆς καταφάσεως, ut vere iudicat Her-
 mogenes pag. 567. Thucydidī Μνημοναίων οὐχ οἱ ἀδυνατώτατοι
 memorantur p. 569, 14. quales Xenoph. pag. 349, 27. οὐκ
 ἐλάχιστον δυνάμειον ἐν τῇ πόλει. Tritaei meminit Pausan. pag.
 656., τῶν οὐκ ἀδυνάτων ἐν Μεγάλῃ πόλει. Quod haec pro-
 ximum antecedit, [lin. 9.] ἥτεα βαυτέρα ἢ κατὰ Θρηίκας,
 eleganter dictum; cuius simillima dantur apud Thucyd.
 Xenoph. Isocratem. VALCK.

[16. ἐν ᾧ δὲ ἐποίησιν etc.] ἐν ᾧ τόπῳ intellexi, scil. ἀνδρεῶν,
 atque ita in Latinis interpretatus sum. Vereor autem ne
 minus recte quam alii cum Valla: Dum ea --- ageret
 atque diceret, (agebat atque dicebat malles) interim sub-
 terraneum aedificium (conclave) struebat. S.]

20. τὸ κατάγειον οἶκημα) Ἀντρωδὲς τι χαρίον vocat Strabo
 VII. p. 457. A. [p. 298. ed. Cas.] ἄβατον τοῖς ἄλλοις (δ) κα-
 ταλαβόντα, ἐνταῦθα δικιτᾶσθαι, σπάνιον ἐντυγχάνοντα τοῖς ἐκτός.
 Narrat et alia quaedam de illo, ab Herodoteis diversa.
 VALCK.

CAP. XCVI. 3. πρότερον τὸν Ξάλμοξιν τοῦτον γενέσθαι
 Πυθαγόρῳ) Eadem Hellanici apud Suid. et Etymolog. doctri-
 na, neque spernenda. Cauti scriptoris de Zalmoxi, sive
 daemone seu homine, admonitio veterum religioni et phi-
 losophiae debetur, in primis praecipienti, nihil eis θεοὺς
 καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἐξαμαρτάνειν· δεύτερον δὲ, εἰς τοὺς θεοὺς ἀνθρώ-
 πους: in Platonis Minoë p. 318. F. Hinc eiusdem Philosophi,
 τὰ μὲν οὖν δὴ τῶν ἀρχαίων περὶ μεθείσθω καὶ χαίρειτω, καὶ ὅπη
 θεοῖσι φίλον ληϊέσθω ταύτῃ, in X. de Legib. p. 886. D. similes-
 que dictionum formulae, a doctissimo Berglero non negle-
 ctæ. Mox ὑπὸ Περσέων [lin. 7.] iustum est; accessio uberior
 ex scholio venit. WESS.

CAP. XCVII. 6. Κῶης δ' Ἐξάνδρου) Recte, nec discre-
 Herodot. T. V. P. II.

pat lib. V. 37. Tzetzen scriptura, qualis Arch. et Vallae, in fraudem induit, cum Chil. III. 465. καὶ Κῆνς Ὀρεξάρδου, et brevi post Κῆνς ὁ Ὀρεξάρδου, aptato imprudenter nomini hominis articulo. Πέξαρδος nihili est, natum aberrantis calami ductu ex genuino Ἐξάρδος. Qui quidem Coës, Dario asseverans, Scythicae regionis ἀρρησμένον esse οὖν, novisse non videtur Scythas ἀρρηστας et γλωσσούς, descriptos c. 17. et 18. Mox εὐ νυν, [ubi vulgo εὐ νῦν lin. 11.] ex Abreschii coniectura, verius. WESS.

10. ἀρρησμένον) Utpote rarissimum, in sua serie debuerat a Porto collocari, aequae ac Ἀρρησμένος. Formarum Homeri studiosus ne hanc quidem omissam voluit, quam legerat in Iliad. ε'. 548. Hinc Hesychio Ἀρρησμένη, redditum ἡρρησμένη: quod et alibi posuit, Ἀνῆρρον explicans μὴ ἡρρησμένον. VALCK. — Ἀρρησμένος antepenacutè scribitur in Schneideri Adpend. ad Lexic. crit. casu - ne, nescio, an auctoris consilio. S.

14. ἴσται ἀποδοῦς ἡμῖν) Non refert multum, hoc retineas, an ἴσται ex manu exaratis libris: quamquam posterius paullo videtur significantius. Additamentum Arch. Herodotae abundantiae praefert specimen, quo nunc non capior. Notabilius post pauca [lin. 18.] φαίνετις ἄν με ἰωῦτοῦ ἔσται, cuius praesidio vir doctus Miscell. Observ. Vol. III. p. 143. usum ἰωῦτοῦ et ἰαυτοῦ in prima etiam persona positi, adstruit. Non refragor, siquidem Sophocl. Aiac. vs. 1151. ita nitidissime et plures alii. Parum hic tamen locus proderit, in quo olim, testibus Vindob. schedis, ἄν με ἰωῦτοῦ, more Ionum. [At ex scholio hoc natum debet videri. conf. Adn. ad III. 52, 16.] Quod quidem saepiuscule pronomen vexatum a librariis misere laceratumque fuit in fragmento philosophi apud Stobaeum Serm. I. p. 20. Statim [lin. 19.] ὡς παραμύτω [καταμύτω scribere puto, voluerat, quod commodè praefert Arch.] non prorsus damnable. WESS.

20. ἐς μέτρον φέγω) Multo usitatius hoc est altero, quod e Med. promit Gronov. ἐς μέτρον φέσω: hoc tamen, vix a librariis expectandum, si codices adfirmarent alii, vel potius φέσω, nemo iure repudiaret: ἐγὼ γινώσκω - - ἐς μέτρον φέσας, αὐτὸς μέτρον ἴσμεναι τοι, ego, palam animi mei sententia verbis explicita, nihilominus ipse te sequar. ἐς μέτρον hic co-

set in concilio regio: in Ἀργείοις μέτοις et similia prostant collecta D'Ouvillio in Charit. p. 547. Ut Herod. VIII. c. 26. εἶπε ἐς πάντας τὰδε, sic saepe loquuntur Tragicæ. VALCK.

CAP. XCVIII. 3. τοὺς Ἴωνας τυράνους) Ostentant membranae, quod placere poterit. [Ἴωνας τυράνους.] Aderant tyranni ex Hellesponto, Chersoneso, Aeolide et Ionia, quos omnes rex si compellavit, Ionum praecipuam duxit rationem, gratia et auctoritate potiorum; nisi si patris moris tenax Ionum titulo Graecos comprehenderit. Lege c. 137. 138. Neque negligere lorum istud, fastorum quoddam instar et ruditatis Persicae illo in genere argumentum. Similes usurpant funiculos, nodis illigatos, ad dierum et temporis notitiam barbarorum novi Orbis nonnulli, de quibus Nobilissimus Auctor *Originum Leg. Artium et Scientiarum* Tom. I. lib. III. p. 225, egregie. WESS.

CAP. XCIX. 1 et seq. Τῆς δὲ Σκυθικῆς γῆς etc.) Cum Auctor haec congereretur, pictam Scythiae et Thraciae ob oculos tabulam habuit, cuius e mediterraneo tractu lapsum Istri atque ostia spectavit. Ὠκεανὸς Pontus est, utramque in regionem sese insinuans: hoc κέλευν ἀγαμέμνον τῆς γῆς ταύτης. Nam, quod vir maluit doctus, κέλευν ἀνομένου τῆς θαλάσσης ταύτης, superato maris huius sinu, nimium abit a scriptis Codicibus, et progressum itineris, quo de nihil hic, sistit. [Nec tamen satis adparet quid sit quod κέλευν ἀγαμέμνον dicat. Larcher vertit: à l'endroit où finit le golfe de Thrace.] Mare ipsum, quatenus Scythiae et Tauricae oras adspersit, varie appellat, modo in orientis, modo occidentis plagam diffusum: Quae vero adnectit, τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστρου ἔρχομαι σημαίνων, τὸ πρὸς θάλασσαν αὐτῆς τῆς Σκωθ. χώρας ἐς μέγιστον. Ἀπὸ Ἰστρου αὐτὴ ἦν etc. disjuncta bene non sunt: voluisse puto, τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστρου ἔρχ. σημαίνων πρὸς θάλασσαν αὐτῆς τῆς Σκυθικῆς χώρας ἐς μέγιστον ἀπὸ Ἰστρου αὐτὴ ἦν etc. Res postulat Aldusque cum schedis Parisinis. Plura moveri non patior, nactus adstipulatorem virum clar. Corn. de Pauw. Certe πρὸς μεσαμβρίην τι καὶ νότον, si spectatorem regionis ex Scythiae mediterraneae finibus detrectaveris, aberrabunt vehementer. Ab Istro enim versus Borysthenem et Carcinitin urbem septemtrio tendenti obiacet, non auster. WESS. — Mihi multo commodior uniceque vera visa est ea dispungendi ratio, qua

post *ἐς μέτρην* interpungitur: atque etiam, deleto post *σημανίων* commate, cum *Schaefero* post *Τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστροῦ* incidi orationem, quo significarem, verbum *σημανίων* ad τὸ πρὸς *Ἰστροῦ* referri, istud autem *Τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστροῦ* per se stare, valereque *Inde ab Istro*; sicut c. 100, 1. *Τὸ δ' ἀπὸ τῆς Ταυρικῆς, Inde a Taurica*. Istum τὸ articulum iam saepius eodem modo positum observavimus: (conf. *Adn. ad I. 105, 4.*) sive per pleonasmum ita dici statuas, sive per ellipsin κατὰ praepositionis, quemadmodum cap. 100, 6. τὰ κατ' ὑπερθεῖς valet κατὰ τὰ κατ' ὑπερθεῖς. *S.*

[7. αὕτη ἦδη ἀρχαία Σκυθική) *Haec est vetus Scythia*; nempe prisca Scytharum terra, priusquam illi, pulsus Cimmeriis, versus orientem limites suos promovissent. Quod si ἦδη particulam etiam exprimere volueris, dices, *Hinc iam incipit*. Sic ἦδη habes c. 100, 1. et 6. III. 5, 10. et saepius alibi. *S.*]

12. μέχρι Χερσονήσου τῆς Τρηχέης) *Stephano Byz. Chersonesus πόλις τῆς Ταυρικῆς*, ex *Herodoteis*; perperam, iudice *Holstenio*. Consequens erit ergo, ut *Taurica*, tanta hic diligentia et cura expicta, extra *Chersonesum* fuerit, quorum et erudita disquisitio docti viri, quae inter manus, vergit. Nullus equidem infitior, *Tauros* et *Tauricae* partem extra eam sese porrexisse. Fossam *Scytharum* servi, ut accessu heros prohiberent, a *Tauricis* montibus ἐκ τῶν Ταυρικῶν οὐρέων ad *Maeotin* duxerunt c. 3. *Scythae*que ad *Tauricam* regionem pertinent c. 20. et 100. At *Taurici* illi montes ad extimum *Carciniten* sinum, ubi *Isthmi Tauricae Chersonesi* exordium, semet erigentes et iuxta eundem sinum longe in *Pontum* protensi ad urbem *Chersonesum*, quae ob situs aspreta τρηχέη, terminabantur. *Haec Noster*, nec diversa *Scylax* et *Arrianus* in *Periplus*. *Straboni* pars *Chersonesi* maioris ἄκρα μεγάλη, ἐφ' ἣ ἱδρύται πόλις, αὐτὸ τούτο καλουμένη Χερσόνησος. Addit *Strabo*, peninsulae quoddam instar habuisse regionem, urbemque *Chersonesum*, ubi οἱ Ταῦροι, Σκυθικὸν ἔθνος, incoluerint olim, eversam lib. VII. p. 474. [p. 308. ed. Cas.] Non repeto, *Stephani* iudicium et *Herodotea* hinc stabiliri. *WESS.* — At recte *Holstenius* observasse mihi videtur, non urbem *Chersonesum*, sed totam peninsulae hinc *Χερσόνησον* τὴν Τρηχέην καλουμένην dici; quam alii, quo ab aliis peninsulae

distinguatur, *Tauricam* aut *Scythicam Chersonesum* adpellant. Hanc igitur *ad mare*, quod est *Orientem versus*, pertinere ait; αὕτη ἐς θάλ. τὴν πρὸς ἀπηνλιώτην ἀνεμον κατήκει. Nec enim de urbe, sed de regione, κατήκειν dici consentaneum est: et *Chersonesus urbs*, non in orientali, sed in occidentali peninsulae parte sita erat. Nam, quod *Larcherus* ait, esse *Chersonesum urbem* in occidentali quidem parte peninsulae, sed ab oriente *Scythiae*, id rem non conficit: etenim, quod mare hic τὴν πρὸς ἀπηνλιώτην θάλασσαν vocat, idem mare mox τὴν πρὸς τὴν ἡῶ dicit, ubi haud dubie illud mare, quod ab oriente *Chersonesi* peninsulae est, intelligitur; nempe *Maeotis palus*, quam haud multo minorem ipso *Ponto Euxino* esse, (c. 86 extr.) *Scriptor noster* existimaverat. S.

[16. παραπλήσια idem valet ac παραπλησίως, sicut ὁμοῖα persaepe idem atque ὁμοίως. S.]

19. γουνόν) *Ferrarum* in promontorio. Γουνὸς Ἀθηναίων, quorum ager minime uber, in oraculo apud *Criticōs* ad *Euripid.* *Medeam* vs. 679. Est, cui ἐς τὸν πόντον de *Aegaeo* displicet mari, ἐς νότον, in austrum, reponenti. Dabit infra c. 177. ἀκτὴν προέχουσαν ἐς τὸν πόντον, in mare *Aegaeum*. ἐν τῷ Αἰγαίῳ πόντῳ lib. II. 97. Inprobant praeterea τὸν ἀπὸ Θορικῶ, maluntque aut τὸ aut τῶν. *Valla* verterat, quod a tribu *Thorica*, videlicet *iugum*: substitutum in postrema editione, [Gronoviana,] quod magis in pontum, qui a *Thorico*; me etiam atque etiam mirante. Namque τὸν ἀπὸ Θορικῶ manifeste ad γουνόν pertinet Σουνιακόν, quod *iugum* inter *Atticae* pagos *Thoricum* et *Anaphlystum* nonnihil artatum longe in *Aegaeum mare* prominet, prorsus ut *Taurica* in *Pontum Euxinum*, et *Iapygia* in primis, anguste inter sinum *Brundisinum* et *Tarentum* constricta. Quod [lin. 22.] reposui συμβαλεῖν ratum *Auctor* habet lib. II. 10. WESS.

19. τὸν γουνόν τὸν Σουνιακόν) *Edoceri* cuperem, cur hoc *Attices* in altum excurrrens promontorium, γουνού, soli fertilis, hic honestaretur adpellatione; quum ab ea parte nunquam laudata sit *Attica*, sterilis in universum et λεπτόγῳς, nihilque, quod quidem ego noverim, de *Sunio* dicatur, ad istius anguli τὸ γόνιμον καὶ κάρπυμον commendandum. *Angulus* non γωνία tantum, sed et γῶνος dici potuit: *Hesych.* Γῶνος, γωνία, Ἀάκωνες; et fortasse Γουνός eidem

non γωνιαῖος sed γωνιαῖος τόπος fuerat dictus, locus angularis. Saepe memoratur Attices illud promontorium Orientale, Σούνιον ἄκρον Ἀθηνῶν. Herodotea sic primum reddidit *Valla*, ut eadem quidem legisse videatur, sed ordine a vulgato nonnihil diverso collocata: τὸν γουνὸν τὸν Σουνιακόν, τὸν ἀπὸ Θορικοῦ μέχρι Ἀναφλύστου δήμου, μᾶλλον ἐς τὸν πόντον τὴν ἄκρην ἀνέχοντα: quo modo si legerentur in Codicibus, non displicerent. Neglexit in his *Herodotus* pagum Azeniensem, quem, raro veteribus memoratum, minoris fuisse constat momenti: hoc excepto, in Attices ad sinum Saronicum latere demus erat *Anaphlystus*, Sunio vicinus: Sunii promontorium nave flectentibus, sive super Sunium navigantibus, ab altero latere primus occurrebat ad sinistram pagus *Thoricus*. Quidquid ab *Anaphlysto* ad usque *Thorium* terrarum magis in altum prominebat γουνὸν vocat Σουνιακόν, μᾶλλον ἐς τὸν πόντον τὴν ἄκρην ἀνέχοντα. VALCK.

[Apud *Homerum* notum est γουνὸν vulgo intelligi τόπον γόνιμον καὶ κάρπιμον: quam quidem notionem alienam prorsus ab hoc *Nostri* loco esse adparet. Angulum hic significari, ex *Hesychii*, Γῶνος, γουνός, probabile videri poterat: qua notione vocab. istud, cum *Valckenario*, *Schneiderus* in *Lex. crit.* accipiendum h. l. censuit. Cur vero idem *Vir doctissimus* pro eodem adstruendo vocabuli usu etiam oraculum illud advocaverit, quod ab *Euripidis* vetere Interprete ad *Med.* 679. refertur, ubi est πρὶν γουνὸν Ἀθηναίων ἀφιέσθαι, causam equidem video nullam. Habet *Homerus* γουνὸν Ἀθηνῶν ἱερῶν, *Odyss.* λ'. 322. et *Pindarus* ἐν γουνοῖς Ἀθανᾶν, *Isthm.* IV. 42. Quibus in locis, perinde atque in eis ubi apud *Poëtam* γουνός ἀλωῆς nominatur, foccundum solum γουνὸν vulgo intelligunt. Atqui haud immerito tamen mire-ris, quid sit quod *Attica*, cuius utique parum fertile solum fuisse constat, quamque κραναῖς alioqui Ἀθῆνας nominare *Pindarus* solet, (*Olymp.* VII. 51. XIII. 52. *Nem.* VIII. 19.) ab eodem *Pindaro* aliisque foccunditatis nomine celebretur. Itaque videndum, ne pervulgata illa vocabuli γουνός interpretatio nonnisi ex etymologica coniectura a Grammaticis fuerit conficta, longeque diversam vim veteres auctores ei subiecerint. Scilicet, sicut κραναὴ regio dicitur, quae edita est, montana, multas eminentias habens: similiter fortasse etiam γουνός eminentiam, locum editum, vete-

rum sermone significaverit; quam in partem haud absurde olim *Pergerus*, vir doctus, illud γουνισαῖος τόπος accepit, quod apud *Hesychium* vulgo post vocem Γουνουῶσαι legitur, ut sit locus editior, instar genu eminens. Quae quidem notio, sicut et huic *Herodoti* loco, et illis poetarum locis apte convenit, ubi γουνός Ἀθηνῶν nominatur; sic nec male congruet istis *Homeri* locis, ubi γουνός ἀλωῆς dicitur, nempe eminentia, altitudo; quandoquidem *areas*, in quibus frumentum triturabant veteres, editis in locis fuisse constat, quod facilius paleae a ventis discuterentur. Ista igitur notione vocabulum hoc usurpasse *Herodotus* videtur; quae ne ab *Etymologo* quidem neglecta est, apud quem p. 233, 5. haec ipsa verba leguntur. Λέγεται δὲ γουνός, ὁ ὑψηλός τόπος ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τῷ σώματι γονάτων, ἃ ἐξέρχου. S.]

[23. ἐγὼ δὲ ἄλλως δηλώσω) Intellige τοῦτ' ἐγὼ etc. quem-admodum et c. 81, 12. S.]

[27. πολλὰ λέγω παρόμοια, τοῖσι ἄλλοις ἔοικε ἡ Ταυρικὴ.) Idem hoc valet ac si dixisset, πολλὰ ἄλλα λέγω παρόμοια, οἷς ἔοικε ἡ Ταυρ. S.]

CAP. CI. 8 seq. ὁδὸς ἡ ἡμερησίῃ ἀνὰ διηκόσια στάδια) In singulos dies stadia centum et quinquaginta lib. V. 53. dinumerantur: sed multiplex ex citatiore militarive gressu variatio, a magno viro ad *Strabon.* I. p. 61. [ad p. 35. ed. Cas.] adnotata. Mox [lin. 10.] πρὸς Codd. et sententiae iussu exterminavi: quae enim pro voce asserenda vir *Clar.*, non urgent. **WESS.**

CAP. CIII. 2. θύουσι μὲν τῇ Παρθένῳ) Mutato leviter articulo fingeat praestantissimus *A. Kluitius*, θύουσι μὲν δὲ τῇ Παρθένῳ. Nihil enim in anterioribus de virgine, mox demum memoranda. **WESS.** in *Addendis*. — At nec δὲ particulae hic erat locus, et percommode habet τῇ Παρθένῳ, nempe immolant ei numini, quam τὴν Παρθένον adpellant. Similiter *Strabo* lib. VII. p. 308. ed. Cas. non ante facta virginis mentione, de Chersoneso urbe loquens ait, ἐν ᾗ τὸ τῆς Παρθένου ἱερόν. Caeterum, *Tauros* istos reliquias fuisse *Cimmeriorum* a *Scythis* olim finibus suis pulsorum, probabile fecit *Gatterer* *Comment. Societ. Reg. Goetting.* Vol. XI. p. 140. probante *Heeren* in *Ideen* etc. T. I. p. 888. S.]

4. καταρξάμενοι) Nihil verius liquidiusque. Recurre ad lib. II. 45. et IV. 60. Firmat *Euripidis* *Iphigenia* in *Taur.*

vs. 38. Θύω γάρ, ὄντος τοῦ νόμου καὶ πρὶν πόλει, Ὅς ἂν κατέλθῃ τῇδε γῆν Ἑλλήν ἀνὴρ, κατάρχομαι μὲν etc. Quod sufficit. WESS.

Ibid. κατὰ β' εὐξάμενοι) In Editis antiquis scriptum κατάρξάμενοι. Qui aliter primus scribendum curavit, [vide *Var. Lect.*] tmesin hic sibi deprehendisse visus est, qualis nulla datur apud *Herodotum*, voculam etiam ξα non adhibentem. Duplex fuit in Codicibus lectio καταρξάμενοι et κατευξάμενοι: ad quarum alteram doctum correctorem literis εν imposuisse suspicor αρ, et utrumque recepit, ut solebant isti saepenumero, librarius: supra IV. 60. et alibi fuit in eodem verbo variatum. Nostro loco de Scythis Tauris, pro victimis advenas caedere solitis, ut ait *Mela*, scripserat procul dubio *Herod.* τοὺς ἂν λάβωσι Ἑλλήνων --- καταρξάμενοι βοπάλλω παίουσι τὴν κεφαλὴν: *auspicati* velut *vectimam*, *clava caput percutiunt*; non ut Graeci, qui cultro victimam immolationi designabant. Huic adfirmandae lectioni sufficiet vel unicus locus *Eurip.* *Iphig.* in *Taur.* vs. 1154. quod Taurorum Rex Thoas comites interrogat *Iphigeniae* sacerdotis, *utrum illa iam τῶν ξένων κατήρξατο, hospites sit auspicata.* In Graecorum sacris usitatissimum verbum de Indica gente *Nicol.* ponit *Damasc.* *Stobaei* p. 106. Sed, secundum *Herodoti* Tauros, non Scythicae fuit *Iphigenia* crudelitatis ministra, verum ipsa *Dea*, cui Graecos immolarent hospites: τὴν δὲ δαίμονα ταύτην, τῇ θύουσι, λέγουσι αὐτοὶ Τασῆρι Ἰφιγένειαν τὴν Ἀγαμέμνονος εἶναι. *Hesiodus* in Heroinarum catalogo non mactatam *Iphigeniam* dixerat; sed, *Diana* volente, Ἐκάτην εἶναι: hoc tradens *Pausan.* in *Atticis* c. 43. τοῦτοις, ait, Ἡρόδοτος οὐμολογῶντα ἔγραψε, κ. τ. λ. Ceterum ista potissimum inhumana Taurorum crudelitas effecisse videtur, ut hoc praesertim nomine Scythae fuerint a Graecis in universum infamati. In diversis gentibus Scythicis tria potissimum obtinebant, quae prorsus ab humanissima Graecorum mansuetudine, τὸ ξενοδοτεῖν, τὸ ἀνθρωποφάγειν, καὶ τὸ, τοῖς κρανίοις ἐκπώμασθαι χρᾶσθαι. vid. *Strabo* VII. p. 458. A et 460. B. [p. 298. D. et 300. B. ed. Cas.] et *Iacob. Elsner.* *Observ.* in *Ep.* ad *Coloss.* III, 11. VALCK.

17. ζῶσι δὲ ἀπὸ ληΐης τε καὶ πολέμου) Tales Chaldaeorum, οἱ ληϊζόμενοι ζῶσι --- εἰθισμένοι ἀπὸ πολέμου βιωτεῖν apud

Xenophontem K. Παίδ. III. p. 74. E. — Conf. Nostrum IV. 22, b. S.

CAP. CIV. 1. ἀβρότατοι ἀνδρῶν) Tales in Scythia fuisse vix fidem invenit: de Agathyrsis dixerat, credo, ἀβρότατοι ἄνδρες εἰσὶ, sicut in suis legere Codd. L. Valla, et Io. Stobaeus Tit. XLII, p. 294. Habet tamen hinc ἀνδρῶν ἀβροτάτους Eustathius in Dionys. vs. 310. De Agathyrsis Sarmasio notata in Solin. p. 188. partim corrigit ad Melam Is. Vossius. VALCK. — Praestat ἀβρότατοι ἄνδρες ex scriptis. WESS.

5. Θρήξι προσκχωρήκασι) Geminum lib. I. c. 172. προσκχωρήκασι δὲ γλῶσσαν μὲν πρὸς τὸ Καρικὸν ἔθνος. WESS.

CAP. CV. 3. κατέλαβε ἐκλιπεῖν τὴν χώραν) Male in Vallae latinis, coacti fuerant solum vertere. Correxerit errorem clar. Lambertus Bos, Observ. Crit. c. 2. p. 9. WESS. — De usu verbi καταλαμβάνειν cf. Valck. ad IV. 11, 19. S.

[5 seq. ἐς δὲ πιζόμενοι οἴκησαν μετὰ Βουδίνων) Haec Gatterer l. c. suffragante eodem Heerenio p. 893. sic vertenda contendit, *quamdiu premebantur, cum Budinis habitabant*. At id quidem contra Herodoti usum; apud quem ἐς δὲ numquam *quamdiu*, sed constanter *donec* (hac notione, *donec tandem, usque dum*) significat; adeoque commode *denique*, *postremo*, reddi potest; qua cum notione frequenter coniuncta illa est, *quam ob rem, quam ob causam*. Hec loca satis erat id quod a nobis in versione positum est, *ad extremum, malis pressi*, etc. quod quidem nil impedit, quo minus (quod voluere docti, quos nominavi, Viri) credibile sit, postea Neuros, finito malo, priscas suas sedes repetiisse. S.]

7. κινδυνεύουσι --- γόητες εἶναι) H. Stephani, Vallam corrigentis versio recipi debuerat: verbum hoc usu, quem Portus adnotare neglexit, semel tantum occurrit apud Herodotum. Κινδυνεύουσιν εἶναι notat *esse videntur*, sive *sunt*; et δοκοῦσιν εἶναι saepius adhibetur pro εἰσὶ. Frequentavit illud in primis Plato. Xenophon. Ἀπομν. IV. p. 465, 10. κινδυνεύει ἀναμφιλογώτατον ἀγαθὸν εἶναι τὸ εὐδαιμονεῖν, et vs. 35. φροντίζω μὴ κέρτιστον ἢ μοι σιγᾶν κινδυνεύω γὰρ ἀπλῶς οὐδὲν εἰδέναι. [IV. 2, 34 et 39.] Sic ille saepius alibi loquitur, et in Epist. Socrat. xxii. Demosthenes I. contr. Aristog. p. 489. δυσκατάπαντόν τι κινδυνεύει πρᾶγμα εἶναι πονηρία. Plato-

nis etiam imitatores *Sophistae* hunc flosculum scriptis saepe suis interserunt: vide *Clariss. Ruhnken.* in *Tim. Lex.* p. 116. quique, alienis tamen intermixtis, apta quaedam dedit *Clar. Wetsten.* in *S. Lucae Act. Ap.* xix, 27. *Neurum praestigias* hinc attigit *Eustath.* in *Dionys.* vs. 310. *Mela* II. 2. sine: *Neuris statum singulis tempus est, quo si velint in lupos, iterumque in eos qui fuere, mutantur.* Anilem fabulam tangit *Salmas.* in *Solin.* p. 187. VALCK.

11. αὐτῆς ὁπίσω ἐς τὸ αὐτὸ κατεστραται. Demuto nihil; nam αὐτῆς *Arch.* ex αὐτῆς progenitum librarii negligentia. De *Neuris*, *Mela*, *Solinus* atque alii, consimilia. Durant, ut solent quae cum primo lacte inbibuntur, similes in inferiore Germania fabellae. Memini, rusticos et pastores primo aetatis flore videre, quibus haec metamorphosis insulse inputabatur. Confer *Keisleri Antiq. Septemtrional.* p. 494. WESS.

CAP. CVI. 4. γλῶσσαν δὲ ἰδίην. Non pendent ex praecedenti *ῥησιν*, sed alio, quod in Scriptoris mente haerebat. Similes ex *Sophocle* atque aliis dicendi formulas animadvertimus antea. Dabunt plures *Thucydid.* I. 17.; *Virgilius Aeneid.* X. 26. ubi *Servius*; *Columella de Re Rust.* lib. VI. 32. et *Graev.* ad *Florum* III. 21. His vero nexa olim et apta volui, ἀνθρωποφαγέουσι δὲ μῦθοι τούτων, soli humana carne vescuntur, nunc isthic deposita, ubi seriem turbant. *Androphagi* sive *Anthropophagi* ex re ipsa, vorandisque hominibus, titulum habent; sicuti *Melanchlaeni* ex vestitu nigro. Illis notatio ista convenit excellenter, non his. Coniecturae doctorum hominum, ἔμοιγοι τούτων, aut μῦθοι ἀνθρωποφάγουσι sive αἰλουροφάγουσι, aestus, quibus ex male locatis vocibus fluctuarunt, manifestant. Agnovit *Ampl. Nic. Witzen*, in Belgica horum versione, librarium peccatum, et deterisit tacens, *Tartariae Description.* T. I. p. 199. edit. primae. *Strabo* *Scytharum* nonnullos adeo fuisse inmanes, ὥστε καὶ ἀνθρωποφάγειν lib. VII. p. 463. [p. 302. c. ed. Cas.] ex *Ephoro* scripsit. WESS. — Vide quae ad h. l. in *Var. Lect.* disputavimus. Quod ad verbum ἔχουσι adinet, ex conjectura a nobis adiectum, fuerint quidem fortasse qui nil eo opus fuisse contendant, si quidem (docente *H. Stephano* *Thes.* T. IV. p. 89 seq.) verbi φάγειν tam late pateat. usus, ut interdum idem atque

ἔχειν valeat. Verum tamen, γλώτταν Φορεῖν pro γλώτταν ἔχειν aut γλώσση χρῆσθαι dicturum fuisse *Herodotum*, etiam atque etiam dubitare licuerit. S.

5. ἀνδρωφάγευσσι δὲ μῶνοι τούτων) "Ἐμοι τούτων venerat in mentem *Io. le Febvre*: sed quae hac legit in sede *Eustathius* (vide in *Dionys.* vs. 399.) in suam restituet, de *Anthropophagis* olim scripta clariss. *Wesseling*. Vide *Diss. Herod.* p. 72. Recte Codices mssti vocant Ἀνθρωποφάγους, [nempe verbo utuntur ἀνθρωποφάγευσσι] et *Plinio* dicuntur *Anthropophagi Scythae*, humanis corporibus *vescentes*, *Hist. Nat.* VI. c. 17. similiter *Melae* II. c. 1, 120. atque his τὸ ἀνθρωποφάγειν tribuit *Ephorus Strabonis* VII. p. 463. n. VALCK. — Proprium huius populi nomen, ut et *Melanchlaenarum*, *Bastarnas* fuisse, probatum ivit *Gatterer* I. c. p. 148. consentiente *Heerenio* p. 893. Vere quidem a Graecis *Androphagos* et *Anthropophagos* fuisse nominatos haud immerito fortasse negavit eruditus auctor *Commentationis* supra laudatae, *F. W. Beer*, in *Additament.* ad *Hist. Univ.* ex *Anglico sermone* in *Germ.* translata, T. III. p. 20 seq. Crudis quidem equorum carnibus vitam illos sustentasse credibile fuerit, non humana vesci carne solitos: quali cum feritate parum convenit sapiens illud et acquitatis plenum responsum, *Scythis* auxilia petentibus datum, in quod horum rex cum aliis regibus consensisse infra (cap. 119.) perhibetur. Caeterum de his finitimisque populis consulendus *Bayerus* in *Actis Acad. Petropol.* supra laudatus *Wesselingio* ad cap. 18, 10. S.

CAP. CVIII. 1 seq. γλαυκὸν τε --- καὶ πυρρόν) „Ad oculorum colorem referunt. Ego ad totum corpus retule-
rim, glauco vel caeruleo pictum et rufo: unde *Picti Geloni*
„*Virgilio Georg.* II. 115.“ belle *Salmas.* in *Solin.* p. 133. Πόλις πτόλισται recurret lib. V. 52. VII. 59. *Homerico more.* WESS. — Cum *Salmas.* et *Wess.* facit *Larcher.* Est etiam apud *Claudian.* in *Ruf.* I. 314. *Heynio* ad *Virgil.* I. c. laudatum, *Membraque qui ferro gaudet pinxisse Gelonus.* Ad oculorum tamen et naturalem vel comae vel cutis colorem referre etiam nunc docti viri malunt, ut *Heeren* I. c. p. 895. et *Mannert.* T. III. p. 7 seq. S.

2 seq. πόλις --- ξυλὴν) Quae sequuntur de urbe lignea *Gelono* in *Budinis*, quam *Persae* narrantur incendisse

c. 123., hinc tangunt *Steph. Byz.* in Γελωνοί, *Mela* I. c. 19, 140. et *Eustathius*. VALCK.

CAP. CIX. 1. οὐ τῇ αὐτῇ γλώσσῃ χρέωνται καὶ Γελωνοί) Herodotea si fuerint, dederat, τῇ καὶ Γελωνοί. Equidem ob *Arch.* dissensum ambigo: praeferunt certe ex eo excerpta, quae Herodotum non dedecent, et comoda congruaque videntur. Utrumcunque est, vulgatum ab illis premitur maxime. WESS. — Pro καὶ Γελωνοί scribi poterit Γελωνοῖς, aut, quod malim, vocula τῇ interiecta: Βουδῖνοι δὲ οὐ τῇ αὐτῇ γλώσσῃ χρέωνται, τῇ καὶ Γελωνοί. Sic et alibi loquitur, et IV. 171. νόμοις δὲ τοῖσι αὐτοῖσι χρέωνται, τοῖσι καὶ οἱ ὑπὲρ Κυρήνης. Qui praetulerit alterum, Herodoteis etiam niti poterit ex p. 96, 11. p. 257, 24. [II. 20. et IV. 112.] VALCK. — Scilicet II. 20, 11. et IV. 112, 7. constructio cum dat. obtinet. Sed nec improbanda utique illa structura erat, quam nos ex plerorumque librorum consensu repraesentavimus, quae sane nihil differt ab ea quam cod. *Arch.* mox offerebat, δίαίτα ἡ αὐτὴ ἴστί Γελωνοῖσι καὶ Βουδῖνοισι, ubi, ex doctorum duumvirorum praecepto, ἡ καὶ Βουδῖνοισι oportuerat. Similiter V. 65, 14 seqq. ἰόντες καὶ αὐτοὶ - - ἐκ τῶν αὐτῶν γεγονότες καὶ οἱ ἀμφὶ Κόδρον: non ἐξ αὐτῶν aut ἐκ τῶν καὶ οἱ etc. S.

3. Φθειροτραγέουσι) Dederat, opinor, Φθειροτραγέουσι; et Φθειροτραγέοντας *Arrianus* in *Periplo Ponti Euxini* p. 18. ubi vulgatur: Ἡρόδοτος λέγει τοὺτους εἶναι τοὺς Φθειροτραγέοντας: in πρ facile ηγ transierint. Φθειροφάγους vulgo dixere: vid. *Strabo* XI. p. 754. [p. 492. B.] et ibi *Casaub.* VALCK. — *Phthirophagi* occurrunt plures, etiam in *Libya*, cap. 168. huius libri. Praeclare, ut puto, de similibus, Φθειροφάγοι εἶσιν, ἀπὸ τοῦ ῥύπου καὶ τοῦ πίνου λαβόντες ὄνομα, *Strabo* lib. XI. p. 763. [p. 499. ed. Cas.] WESS. — Notum quidem quod de *Sinensium* mulierum deliciis hodieque memoratur. Scripturam nec apud *Nostrum* nec apud *Arrianum*, necesse erat sollicitare. Quod autem *Portus* hunc *Nostri* locum sub verbo Φθειροφαγέων retulerit, id imprudenti exciderat: verbum illud nusquam apud *Herodotum* reperitur. S.

10. ἐνύδριες) *Porti* coniecturam, a *Genevensi* editore perperam pictam, *Pass.* codex stabilis, et scriptor ipse lib. II. 72. Περὶ τῶν σισύρνας [lin. 12.] iure *Cl. Gronov.* vindicavit, cui calculus *Valckenarius* noster ad *Ammon.* p. 205.

adposuit. Σίσυρα, αἰγίον στρίγαστρον veteribus. Theophrasto lib. VII. Hist. Mauric. c. 6. σίσυρα ἐξ ἰσίου, ἰς τὰ μάλιστα εὐτελής, etiam Apsyrto Hippiatricor. lib. I. 38. p. 135. Sed hoc Ruhnkentius ad Timaeum p. 165. [p. 231 seq. ed. sec.] Ὀρχυς laudabunt, qui sermonis Ionici genium Hippocratemque et Aretaeum amant. WESS. — Licet differentiam quamdam inter σισύραν et σισύραν statuerint Grammatici nonnulli; parum tamen, verum si quaeris, ac nihil fortasse, interesse videtur. Cur σισύρας nos praetulerimus, in Var. Lect. declaratum est. Ἐνύδρις, quae lutrae sunt, miratus sum canes marinos sive phocas intelligi a Mannerto, III. 7. Cur vero totam ῥῆσιν illam, ἔν τε ταύτῃ --- ὑστερέων ἄκισιν, l. 10-14. cum Heerenio p. 919. seq. pro emblemate habeamus, ab aliena manu adsuto, caussam equidem nullam video. Amat sane Scriptor noster qualibet data occasione talia referre. Quenam quidem alia animalia dicat quadrato vultu, definire non ausim. Praeter castorem et lutram tria alia quadrupedum genera Aristoteles Hist. Anim. VIII. 6. nominat, quae ex lacubus et fluviis victum quaerunt. S.

CAP. CX. 3. Οἰόματα) Hoccine, an Αἰόματα, Scythicum Amazonum sit nomen, non decerno. Si Αἰρ Scythia Armenisque vir sit, quae Vachteri in Praefat. Glossar. Sect. XII. professio, pristinum ex Aldo et Valla potius erit. Sed in talibus anceps haesitatio. Male Herodoti fidem Franc. Foris Otroucksi Orig. Hungar. c. 14. p. 291. suggillat, aliena multa stipans, ut Hungaricum videatur vocabulum; quasi Amazones ex ultima Tartaria, vetere Turcarum et Hungarorum sede, processerint. Quod falsissimum. WESS.

13. εἰ δὲ Κρημνοί, εἰσὶ τῆς γῆς τῶν Σκυθίων etc.) Damnantur duae voces τῆς γῆς codicum quorundam iudicio; suntque ad rem non necessariae. [Uni Ask. desunt illae: commode alii γῆς τῆς.] Cremni, liberorum erant Scytharum, ad Maeotin c. 20. Cultum habent decus ista, [lin. 15.] ἐντυχούσαι --- ἱπποφορβίαι --- καὶ ἐπὶ τούτων etc. Scribentis in animo erant, ἐντυχούσαι --- ἱπποίς, quibus ἐπὶ τούτων aptissime adhaerent. Talia medicinam respuunt. WESS.

CAP. CXI. 5. τῶν νεκρῶν ἐκράτησαν) Docent sequentia, Amazonum aliquas fuisse praelio peremptas; illa quoque,

καὶ οὕτω ἔγνωσαν ἰούρας εἶπε. limpide asserunt, non aliud ex Scriptoris venisse calamo, quam τῶν νεκρῶν aut τινὰς τῶν νεκρῶν, sicuti in Codd. plerisque. WESS. — Vide *Var. Lect. S.*

[9. εἰκάζοντες) Sic edd. omnes, nec aliud e mastis emotatum. Videbatur autem mihi εἰκάζοντες scriptum oportuisse: et in nostro cod. F. postrema syllaba eo scripturae compendio picta est, quo terminationem τῆς indicare scriba adsuevit. S.]

15. βουλόμην -- παῖδας ἐγγενῆσθαι) Substituunt clar. Reiskius et Abreschius ἐκγενῆσθαι, sicuti c. 155. ἐκγενέσθαι παῖς. Schedae, in quibus ἐγγίνεσθαι et ἐκγίνεσθαι confunduntur lib. V. 105. h. l. silent. Pugnatur etiam hoc Thomae Mag. decreto in βούλομαι, saepius fallenti. WESS. — Contendit scil. Magister ille, verbum βούλομαι non nisi cum praesenti tempore aut praeterito construi, numquam cum futuro: cui praecepto parere Herodotus recusat. S.

CAP. CXIII. 4. ἐς εὐμαρίην) Ex αἰ et εἰ Iones eiecere nonnunquam τὸ ἰόντα, θάλην scribentes et εὐμαρίην. Hoc vocab. quo posuerint usu docuerat Eustath. in Hom. Iliad. ξ'. p. 970, 13. [p. 980. ed. Rom.] "Ιωνες, inquit, τὸ περὶ τινα τῶν ἀναγκαίων τῷ σώματι ἐκκρίσεων ἀσχοληθῆναι, οἷον εὐξῆσαι, φασίν, ἢ ἀποπαιῆσαι, εὐχέρειαν ἐκάλουν: scripserat, scribere certe debuit, εὐμαρῆσαν ἐκάλουν, vel εὐμαρίην: quod vicina monstrant. Suidas: Εὐμαρίη, ἀπόπατος, παρὰ Ἡρόδοτον. Formam Codices custodiverunt rariorem lib. II. c. 35. εὐμαρῆη χρέωνται ἐν τοῖσι οἴκοις: quod tanquam diversum a Graecorum usu de Aegyptiis dictum nemo mirabitur, qui Casaubonum legerit ad Theophr. Char. c. xiv. p. 115. Hebraeum morem loquendi, praeter Casaubonum, Gatakerus explicuit Adv. Misc. II. c. 3. Solita sibi veracundia Persicum morem Xenophon expresserat Κυρ. Παιδ. p. 5, 4. [I. 2, 16.] αἰσχρὸν ἔστι [Πέρσαις] καὶ τὸ ἰόντα σου Φανερὸν γινέσθαι: ubi, qui pueris lectam Cyropaediam suis saepe contaminarunt adsummentis litteratores, adiecisse suspicarer ista, ἢ τοῦ εὐξῆσαι ἔνθα, ἢ καὶ ἄλλον τινὸς ταιούτου: nisi Zonaras eadem in suo Codice legisse videretur Annal. III. p. 110. B. Scriptus Codex in loco huic Herodoti simillimo praebuit Κυρ. Παιδ. I. p. 21, 9. [I. 6, 36.] ἐπὶ τὰ ἀναγκαῖα -- μὲν. Per euphemismum Thasyd. dixit πάντα ποιεῖν διὰ σπέν-

νεχαρίαν ἐν τῷ αὐτῷ, p. 504, 3. [VII. 87.] Multarum legum conditor S. Petitus, quam inter Atticas suas septimam posuit, illam quoque me iudice rectius omisisset. VALCK.

6. αὐτῶν τινὶ ἐνεχρίμπετο) Vallae non intellecta nativā se simplicitate praeter cetera commendabunt elegantiarum spectatoribus Herodoti proxima; qui ubique, sicuti vere Hermogenes observat p. 509. ἤθη προσάπων, εἴπερ τις ἄλλος, κάλλιστα καὶ ποιητικώτατα μεμύηται. Theocritum non dedecere ista: καὶ τις μουνωθεῖσθαι αὐτῶν τινὶ ἐνεχρίμπετο, καὶ ἡ Ἀμαζὼν οὐκ ἀπωθέτο, ἀλλὰ περιεῖδε χεῖρασθαι. Iusto diutius Amazo viduata Scytham iuvenem οὐκ ἀπωθέτο, sive τὸ ἔργον οὐκ ἠναίετο, sed παρῆχε βουλομένῳ, καὶ ὧν εἶχε μετιδίδου: quae singula reperiuntur in talibus adhibita. — Ἐνεχρίμπετο, hic idem ac συνεχρωτίζετο, atque Aristophaneum ἤρειδεν, de equo diceretur eximie ad equam admisso: apud Aelian. de Nat. An. IV. c. 7. a Rege Scythia generosus equus adduci non potuit, matrem ut saliret, οὐ μὴν ἐγχρίμπεσθαι legitur. Darii Oebares marem dicitur Herodoto ἐγχρίμπτων τῇ θηλῇ, III. c. 85. — [Opportune Tittmannus ad Zonarae Lexicon p. 610. monuit, videri huc spectare interpretationem ἀπολαῦσαι, quae apud Lexicographum illum, sicut et apud Suidam, verbo ἐγχρίψαι adiicitur: Ἐγχρίψαι ἐμπέσειν, παραπολαῦσαι, παρ' Ἡροδότῳ.] — Est et illud pervenustum: [lin. 15.] οἱ λοιποὶ νεκίσκοι — καὶ αὐτοὶ ἐκτιλάσαντο τὰς λοιπὰς τῶν Ἀμαζόνων: torvas viragines mansuefactas sibi fecere morigeras, ἐτιβάσσειον, χειροῖς αὐτοῖς ποιήσαντες. Socratis Aspasia τιβασὸν ποιῆσαι puerum dixit apud Athen. V. p. 219. f. De uxore iuvenula, Xenophontis Ischomachus in Oecon. p. 487, 32. ἐπεὶ ἤδη μοι χειροῖς ἦν καὶ ἐτιβάσσειν ἐστι διαλέγισθαι. Conf. Eustath. ad Iliad. γ'. p. 305, 50. VALCK.

8. τῇ δὲ χειρὶ ἔφραζε) Idem ac ἐδείκνυε apud Hesychium. Geminum Diodori lib. III. 18. μιμητικῇ δηλώσει διὰ τῶν χειρῶν διασημαίνειν: sed prorsus germanum Aeschyli Agamemni. 1070. Σὺ δ' ἀντὶ Φωνῆς φράζε καρβάνῳ χειρὶ. Talia Latinorum, Crudelem infesta saepe vocare manu; Nudaque vocat dux agmina dextra, alibi conducta. WESS.

12. τῇ δὲ ὑστεραίῃ) Non sperno tritum iteratumque Scriptori. alibi δευτέρῃ ἡμέρῃ IX. 32. et 83. Optime Gronov. δευτέρην αὐτὴν [lin. 14.] restituit et explanavit. [ipsam cum socia] In Diodoro T. II. p. 577. ἄλλων ὅπου τύχει δευτέρῃ

ρος καὶ τρίτος, uno aut altero comite. Vide sis ad eius lib. XIX. 17. et *Wetstenium* in *Epist. II. S. Petri*, c. 2, 5. *WESS.* — Conf. *Hoogveen* ad *Viger.* III. 2, 17. qui hīc quidem cum edd. vett. εὔρε δευτέρην, αὐτὸν ὑπομείνουσαν, legit; sed plura e *Thueyd.* exempla adfert, ubi δεύτερος αὐτὸς iunguntur: αὐτὸν quidem sive αὐτοῦς subintelligi h. l. poterat, nec ut adliceretur erat necesse. *S.*

15. καὶ αὐτοὶ ἐκτιλώσαντο) Ornat hoc et adauget iucundissimae narrationis lepores. *Pindarus* *Cinyram*, *Veneris* corculum et suaviū, ἱερέχ κτίλον Ἀφροδίτας h. e. Criticis eleganter exponentibus, συνήθη καὶ αἰδισμένον τῇ χειρὶ, descripsit *Pyth. Od. II. 30.* Addunt κτιλώσασθαι et κτιλεύσασθαι non aliud videri ac τῖθασσεῖσθαι: quod in ferocientes, nec cicurari recusantes, aptissimum. Iunge *Schol. ad Nicandri Ther. vs. 452. WESS.* — Conf. paullo ante a *Valck.* notata. *S.*

CAP. CXIV. 17. μένουσαι ἐν τῇσι ἀμάξεσι) Atque adeo velut οἰκουρεῖσθαι. Civitatum Graecarum morem in *Scythiam* transtulit; nam Graecae mulieris prima virtus habebatur τὸ ἔνδον μένειν καὶ οἰκουρεῖν. *Phintis* Philosopha apud *Stobaeum* p. 444, 3. uxoris ἰδία iudicabat esse τὸ οἰκουρεῖν καὶ ἔνδον μένειν: cur *Wolfius* in *Mul. Graec. Fragm.* p. 196. ad ἔνδον adscriberet οἶκοι causae nihil habebat. ἔνδον μένειν praeter ceteros huic sexui saepenumero commendavit *Euripides*; *Philo Iud.* p. 803. c. et *Plutarch.* II. p. 142. c. qui in *Quaest. Rom.* p. 274. d. suorum tangit popularium in *Boeotia* consuetudinem; qui, novā nuptā in aedes introductā, καίονσι πρὸ τῆς θύρας τὸν ἄξονα τῆς ἀμάξης, ἐμφαίνοντες δεῖν τὴν νύμφην ἐμβαίνειν: postremum levi molimine converti poterit in ἐμμένειν: mendā quoque liberari *Hyperidis* fragmentum in *Stobaei* *Γαμικοῖς* p. 441, 14. Δεῖ τὴν ἐκ τῆς οἰκίας ἐκπορευομένην ἐν τοιαύτῃ καταστάσει εἶναι τῆς ἡλικίας, ὥστε τοὺς ἀπολιπόντας (corrigere, sodes, ἀπαντῶντας) πυνθάνεσθαι μὴ, τίνας ἐστὶ γυνή, ἀλλὰ τίνας μήτηρ. *VALCK.*

CAP. CXV. 4. φόβος τε καὶ δέος) His usus *Ammonius* differre docet Δέος et φόβον: quorum, ut ille noverat, plura possent similia proferri. Citat idem *Ammon.* in voc. Ἰερῆον, velut *Herodotea*, κατὰπερ ἔτι καὶ νῦν ὅταν χρηστήρια θύωσιν ἐν τῷ ἱερῷ, quae, ne quis frustra quaerat, apud *Herod.* non invenientur. Praeter *Aeschylum* neminem etiam

novi qui dixerit χρηστήμα θύειν, qui χαριετήμα θύειν, plurimos. VALCK.

CAP. CXVI. 8. ἐπὶ ἵππων ἐκφοιτῶσαι) Nihil de vulgato demutassem, nisi Codices iniecissent manum, vix repellendam. Hippocrales Aër. Aq. et Loc. p. 290. de Sauro-matarum ad paludem Moeotin uxoribus, τούτων αἱ γυναῖκες ἰππάζονται τε καὶ τοξέουσιν καὶ ἀκοντίζουσιν ἀπὸ τῶν ἵππων καὶ μάχονται τοῖς πολεμίοις. Unde, aut hoc sane ex fonte, Plato sua hausit lib. VII. Legg. p. 805. A. WESS.

CAP. CXVII. 1. Φωνῇ -- νομίζουσι explicitum ad lib. II. 43. illustratumque fuit. WESS.

4. πρὶν ἂν τῶν πολεμίων ἄνδρα) Ob oculos Nicolai Damasc. apud Stob. Serm. XLII. p. 292. fuerunt, παρβένον οὐ πρότερον συνοικίζουσι πρὸς γάμον πρὶν ἂν πολεμίον ἄνδρα κτείνῃ. Numerosior Cous senex, οὐκ ἀποπαρθενεύονται δὲ μέχρις ἂν τῶν πολεμίων τρεῖς ἀποκτείνωσι. Profecto dura, quantumvis bellatricibus, conditio. WESS.

CAP. CXVIII. 9. ἐκ τοῦ μέτου κατήμειοι) Adi sis ad lib. III. 83. [ibique notata,] et VIII. 22. Ταῦτ' οὐκ ὀφθαλμοὶ [lin. 10.] obtrudunt membranae, videturque ad rem obopportunitum: frequentius ταῦτ' ὀφρονήσαντες, I. 59. αὐτὰ κατὰ ταῦτ' lib. V. 2. Aldi ἀντιάζωμεν [ibid.] perperam neglectum fuit. WESS.

9. ἐκ τοῦ μέτου κατήμειοι) Herodoto proprium illud satis fuit communitum in Diss. Herod. p. 125. Mox [lin. 10.] litterà productà scribi malim: ἀλλὰ ταῦτ' οὐκ ὀφθαλμοὶ ἀντιάζωμεν τὸν ἐπιδόντα. In nonnullis, ubi Linguae Latinae ratio hunc modum poscit, alterum etiam adhibent Graeci; [poëtae praesertim:] verum in talibus, et in dubitationibus, utuntur subiunctivo, saepius a librariis oblitterato. VALCK.

[11. οὐκ ἂν ποιήσετε ταῦτα, ἡμεῖς μὲν etc.) Pro εἰ ἂν οὐ ποιήσετε ταῦτα. Commode ἐρωτηματικῶς vulgo ῥῆσις illa effertur, οὐκ -- ταῦτα; quod in talibus enunciationibus praestare censuit Schaefer ad Bosii Ellipsis. Graec. p. 758. Exemplis ibi ex Nov. Test. prolatis, poterit hoc adici Herodoteum. S.]

[16. ἢ οὐ καὶ ἐπὶ ὑμέας) Sic solet Noster cum Atticis particulam negativam pleonastice ponere. Vide Gregor. Herodot. T. V. P. II.

Dial. Att. §. 44. ibique Schaeff. p. 102. Cf. infra, V. 94, 14. VII. 16, 31. S.]

23. διέβη τήνδε τὴν ἡμέραν) Consideravit *Laurentius*, quasi διέβη εἰς τήνδε, quod supra [lin. 5.] depositum, fortasse iniuriā: Thraciae vicinaeque regionis transitum Scythae designant. [Forsan vero idem valet διέβη τήνδε ac διέβη εἰς τήνδε. conf. *Var. Lect.* VII. 20, 12 seq.] Rectius ἡμερεύται, pacat, Tale, πᾶσαν πόλιν καὶ πᾶν ἔθνος - ἡμερεύμενος βασιλεῖ lib. V. 2. Alia in re elegantior τιθασειῶν κρήνημερῶν ἐπράυνεν *Philo Iud. Vit. Mos.* lib. I. p. 606. D. et *Aeschyl.* *Eumen.* vs. 14. χθόνα ἀνήμερον τιθέντες ἡμερωμένην. *WESS.*

CAP. CXIX. 18. ἄρξῃ τε ἀδικέων) Verissime ex *Med.* vir *Celeb.*; locutio obvia, sive participium putes, seu casum secundum, longe tritissimum. *Aelianus Hist. Animal.* V. 34. ἀδικῶν μὲν οὐκ ἄρχει: et XVII. 24. οὐ μὲν ὥστε ἄρχειν ἀδικῶν, ἀλλ' ἀμύνασθαι τὸν ἄρξαντα. Auctor eadem ap. *Demosth.* ex vetere lege ἂν τις τύπη τινὰ ἄρχων χερσὶν ἀδικῶν contr. *Aristocrat.* p. 410. et saepiuscule. *WESS.* — 'Αδικέων non aliud esse videtur nisi participium verbi. Si nomen voluisset, ἀδικῶν puto dicturus erat, aut ἀδικίων, aut ἀδικίης, ut I. 130, 14. VI. 119, 5. S.

Ibid. καὶ ἡμεῖς οὐ πείσομεθα) Coniectori favet benignum *Wesselingi* praeiudicium in *Diss. Herod.* p. 126. cui non mirarer si quis alius obiecisset incogitantiam sincera tractanti. Talia videri poterunt prima facie veterum loca spectanti, qui quidem πείσομαι et πήσομαι in istum paene sensum adhibuerint, quo nostro loco cepit illud *Valla*; frequenter occurrunt, δεῖναι πείσομαι, vel ἀνόσια, τί πείσομαι; et similia: οὐδὲν πείσεται ἄχαρι, et ἄχαρι οὐδὲν παθόντες, sunt *Herodotea* II. 141. VI. 9. VII. 50. Verum, aut fallor, aut οὐ πείσομεθα significare nequit, haudquaquam tolerabimus, vel non sinemus. In suo forsitan *Cod. Laurentius* invenit, quod praebet *Arch.* οὐκ οἶσόμεθα. Si Graecum esset περιμυσόμεθα, sicuti περιιδέειν *Herodoteum* est, ingeniosa videretur *Reiskii* coniectura: meae me nondum poenitet, qua corripiebam ἡμεῖς σφὲ τισόμεθα. Vos primi Persas iniuria provocastis; neque nos illis ullam fecimus, neque etiam inferemus: quod si tamen Persa nos armis infestis invadens prior affecerit iniuria, et nos de illo sumemus vindictam, iniuriam illatam propulsando, καὶ ἡμεῖς σφὲ τισόμεθα;

exemplorum in *Τίσσας* concessit affatim *Portus*. Crediderunt itaque barbari, contra Scythas iustum movisse bellum Dariū: a quibus dissentiens Plato in *Gorgia* pag. 483. D. ποῖω, inquit, δικαίω χρώμενος Ξέρξης ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐστράτευεν, ἢ ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς Σκύθας; VALCK. — Istud οὐ πεισόμεθα molestum est. *Vallae*, haudquaquam tolerabimus, congruit *Arch.* οὐκ εἰσόμεθα, adensionem eblanditurum, ubi verbo similis notio constiterit. Laudavi [in *Dissert. Herod.*] *Valckenarii* hariolationem, [ad *Euripid. Phoen.* pag. 535. prolatam,] doleoque schedis displicere. Relinquo quod reperi, WESS. — Et ego vulgatum praelaturus eram *Valckenarii* hariolationi. Caeterum vide *Var. Lect.* Fortasse vero et ego, si vulgatum (quantumvis suspectum) interim dum certius quidpiam foret repertum, tenuissem, prudentius eram factururus. Etenim blandiri quidem παυσόμεθα utique debuerat, si certis exemplis ostendi posset, significare id verbum, otiosi sedebimus, quieti manebimus. Vereor autem, ne in ejusdem exemplis, ad quae in *Var. Lect.* provocavi, perinde atque alibi, παύεσθαι non quietum manere significet, sed requiescere, cessare ab opere, desinere, incepto desistere, quae notio parum opportuna fuerit huic loco. S.

CAP. CXX. 14. Ἰδάνθυρος optime mssti, uti c. 76. Mox [lin. 16.] προσγινόμενῃν μείρη *Arch.* [pro προσγινόμενων, ἡμέρης] speciem ostentat, praeterea nihil. *Diurni* enim itineris mentio exsulare non potest ob c. 122. WESS.

24. ἣν δὴ βουλευομένοισι δοκέη) Spectarunt librarii [qui βουλομένοισι dederunt] ἂν ὑμῖν βουλομένοις ἢ apud *Demosth. Orat. Prolog.* p. 760., similesque *Thucydidis* lib. VII. 35. VIII. 93. ac plurium dictiones. Tum non insipide ex *Sallustii Jugurth.* cap. 84. si volentibus putatur. In vulgato equidem acquiesco. WESS. — *Βουλευομένοισι* inde ab *H. Stephani* edit. 1. receptum ex msstis, et sic *Medic. Ask. Pass.* F. et tres *Paris.* S.

CAP. CXXI. 6. τεσάυτα ὑπολιπόμενοι) Erunt quibus ἀπολιπόμενοι arridebunt. At *Noster* lib. VI. 7. τὸ δὲ ναυτικὸν πληροῦν, ὑπολειπομένους μηδεμίαν τῶν νεῶν. *Cl. Reiskius* distinguit, τεσάυτα (ὑπολιπόμενοι τὰ ἄλλα) ἅμα etc. veritus, ne sententia emergat, liberos et uxores a Scythiis desertos et hosti permissos, quae adtendenti nasci vix potest. WESS.

CAP. CXXII. 3. τούτους εὐρόντες, ἡμέρης ὁδῷ προέχοντες) Rectissime sic Pass. [et F. puto et alii.] Scythae sunt, quos ex nationis decreto unius diei itinere Persas praegredi oportebat: ἡμέρης καὶ τούτους ὁδῷ προέχοντας τῶν Περσῶν c. 120. dixit. Neque fugit hoc Reiskii sollertiam. WESS.

4. τὰ --- φνόμενα λεαίνοντες) Ἐκτρίβοντες, explicante Hesychio. Ipsi Scythae decreverant τὴν ποίην ἐκ τῆς γῆς ἐκτρίβειν c. 120. Amplius autem λεαίνοντες, quam κόπτοντες. Philo Iud. lib. I. Alleg. p. 58. D. τοῖς ἀθληταῖς οἱ ἀλείπται παραγγέλλουσι μὴ κόπτειν, ἀλλὰ κατὰ σχολὴν λεαίνειν, sed cibum per otium masticare et minutatim commolere. τὰ φνόμενα ergo λεαίνειν deglabrare, uti in glabretis et glabrentibus locis apud Columellam. Graviter Menander Excerpt. Legat. p. 102. καὶ ταύτη λῆναι τε καὶ ἐκτρίψαι τῶν λογγιβάρδων τὴν δύναμιν h. e. friare et obterere prorsus. WESS. — Apud Philonem verò l. c. haud dubie κάπτειν, non κόπτειν, fuerit legendum. S.

8. πρὸς ἧῷ τε καὶ τοῦ Ταναΐδος) Notabilis structura: Potuisset πρὸς ἡῶς aut ἡῶς τε καὶ τοῦ Ταν. ut Cl. Pauw. Verum πρὸς ἧῷ in Musis sexcenties. Variavit, ut in verbis et praepositionibus solent, casus. [Qua de variatione ad I. 202, 16. pag. 204. dictum. conf. II. 121, 6. IV. 17, 11. et 13. VII. 176, 14 seq.] Vide Aeschyl. VII. contr. Theb. 950. Raphelium ad Lucae Eu. cap. 1, 54. ex Polybio, Abreschium in Aeschyl. Animadv. lib. I. 21. p. 149. Ipse autem hic Persarum trans Tanain traiectus, tam brevi temporis spatio, nec verus nec verò similis Nob. Palmerio. Ab Istro ad Maeotidem xx. dierum iter est expedito, c. 101.; quanto longius difficilisque exercitui immenso, totque impedimentis praepedito? Confer Exercit. ad Graec. Auctor. pag. 21. WESS. — Perspecte PALMERIUS l. c. „Ut Alexander Bessum persequens, postquam eum in potestate habuit, laxartem usque perrexit, et se Tanain vidisse vel credidit, vel ad gloriam suam publicavit: sic et Darius Hypanin aut forte Borysthenem, Tanaim esse credidit, vel credere se simulavit, ut suae gloriae audaci mendacis velificaretur.“ Consuluisse neminem poenitebit, quae ad hoc cap. cxxii-cxxiv. spectantia disputavit auctor Commentationis iam saepius nobis laudatae, in Additamentis ad Hist. Univ. T. III. p. 9 seq. cum quo conf. Dänville, Act. Acad. Inscr. T. XXXV. p. 582. S.

CAP. CXXIII. 10. *ἰούσα πλῆθος ἑπτά ἡμερῶν ὁδοῦ*) Vere atque ex finitione c. 22., ubi male in *Vallae* Latinis octo dierum. Πλῆθος locorum amplitudini quadrare, testabitur lib. I. 203. WESS. — Conf. Adn. ad I. 203, 6. Similiter χώρος πολλός, *amplus, vastus locus*, IV. 39, 8. ἰδὴ πλείστη, *vastissima sylva*, IV. 109, 9. Verborum structura h. l. talis intelligenda, *ἰούσα ὁδοῦ ἑπτά ἡμερῶν (κατὰ) πλῆθος*. S.

15. Σύργις) Idem Ὑργίς cap. 57. Ita *Halmydessus, Salmydessus: Halmyris, Salmyris*, et conplura hoc de genere. Nunc Tanain minorem vocari et Seversky, quod vestigium veteris vocabuli, testem fero Bayerum T. I. Conm. Petropol. pag. 414. WESS. — Alium esse Syrgin fluvium, alium Hyrgin, contendit Larcher in Indice Geogr. voc. *Hyrgis*; item Beer in Addit. ad Hist. Univ. T. III. ubi vide pag. 11. §. 12. et p. 12. §. 14. S.

CAP. CXXIV. 2. *παυσάμενος*) Perperam *παυσάμενος τοῦ δρόμου* ex Medic. Vetat sermonis habitus, quo οὕτω *παυσάμενος τοῦ δρόμου* c. 126. et II. 159., neque oblitus est Cl. D'Orvillius ad Chariton. lib. I. 7. p. 91. WESS.

6. *πρὸς ταῦτα ἐτράπετο*) Tentatur *ἱστρεύετο* ex *Hesychii* *στρεύεσθαι, διατρίβειν*. Addi Nicandri Alexiph. vs. 290. potuerat, tum *στράτευσον* et *στράγγισσον* manifesto confundi in *Alexandr.* versione Iudic. xix, 8. Quid porro? Incrustandum-ne propterea, quod toties totiesque in usu versatur? WESS.

CAP. CXXV. 3. *ὑπεκφέροντας*) *Vallam* non arbitror *ὑπεκφεύγοντας* invenisse; vertit, uti passim, liberius; neque ulla urget necessitas *ὑπεκφέροντας*, cui in formae, virtutis, aliarumque rerum praestantia, sedes lib. VIII. 144. IX. 95., eligendi. Ὑπεκφέροντας, *semet ex conspectu auferentes*, illustrat *Eustath.* in *Homer.* p. 1478, 7. [*Odyss.* p. 142, 11. ed. Bas.] Iam, quod [*lin. 4.*] in membranarum ἀντί, dedit lib. II. 113. IV. 28. 152. etc. WESS. — Sed et percommodum et vere ionicum est id quod plures membr. cum edd. praeferrunt ἀντί, ex quo contractum ἀνί. Et hoc ipsum ἀνί nonnunquam quidem videri potest esse imperfecti temporis, ut II. 113, 5. IV. 152, 8. alibi vero haud dubie praesentis est temporis, ex ἀνί per syncopen factum, de qua in *Var. Lect.* ad I. 180, 5. inquirimus. S.

21. οὐτε πρὸς ἄλλην ἐτρέποντο) Latina laxius. Τρέπεται πρὸς ἄλλην, *ad vim propulsandam se convertere* lib. III. 78. [et saepius aliās, tum] *Arrian. Indic. c. 24. Appian. Mithrid. pag. 328.* Simili in re saepiuscule *Procopius* ἰδαῖν, ἐλπίειν, ὄραν εἰς ἄλλην, quibus non utor. Examinandum est, οὐκ ἔτι ἀπείπαντας, [lin. 24.] quod *Laurentio* disiunctim οὐκ ἔτι, adprobante *Palmerio*. Malo *Stephani* vestigia legere, vertentis, *At Scythae*, non iam ad *Agathyrso*s, quippe qui ingressu regionis interdixissent, tendebant, sed ex *Neuride* regione in suam *Persis* praeibant. Nusquam Scriptor dixit, *Agathyrso*s damnasse, quod ante ingressi erant, consilium. *Scythae* praeterea non ex *Agathyrso*rum finibus, sed ex *Neuride*, ad quam devenerant cedentes, suam in regionem *Persis* praeiverunt. Necti debent Ἀγαθ. ἀπείπ. οὐκ ἔτι ἀπικνύντο. Consimili usu ἀπείπας lib. III. 153. *WESS.* — Locum hunc, ab *H. Stephano* recte expositum, prorsus a Scriptoris mente aberrans *Valla* sic converterat: *Scythae* partim ad *Agathyrso*s, iam non recusantes societatem, se conferebant; partim e *Neuride* regione in suam *Persis* praeibant. De disiunctim scribendo οὐκ ἔτι, pro οὐκ ἔτι, nec *Valla* cogitavit, nec *Palmerius*: nec ista disiunctio ullum momentum in alteram partem erat adlatura. *Vallae* versionem neutiquam probans *Palmerius*: „Credo, ait, τὸ οὐκ ἔτι motum esse loco, et sic legendum puto, εἰς μὲν τοὺς Ἀγαθύρσους ἀπείπαντας οὐκ ἔτι ἀπικνύντο: id est, *versus Agathyrso*s „recusantes non amplius iter fecerunt.“ Atque hoc ipsum haud dubie *Herodotus* voluerat; sed eandem in sententiam necesse non erat vocem οὐκ ἔτι loco movere: amare novimus *Nostrum* traiectionem verborum; et ad declarandam illius sententiam satis fuit verba ita distinguere, ut a nobis cum *Reiz. et Schae*f. factum. ἀπικνύν idem valet ac paullo superius ἀπαγορεύειν. S.

CAP. CXXVI. 6. σὺ δὲ στάς τε καὶ παυσάμενος πλάνης μάχισθαι) Verissime *Gronovius* ad *Arrian.* Ἀναβ. lib. V. 11. pag. 210., antiquissimos mssos hoc velle et ex margine in contextum repetendum: hic, quod mirere, altum silentium. [Vide *Var. Lect.*] Omnia praeclara et rege digna. Formula Scriptori familiarissima: Σὺ δὲ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι lib. III. 134. *Atossa* ad *Darium*. Σὺ δὲ μὴ βοηθεῖν *Graeci* ad *Gelonem* lib. VII. 159. Multa. ibidem vir

Celeb. coaeervavit, quae Herodoti amatorem fugere non possunt. WESS.

CAP. CXXVII. 1. et seq. Ἰδάνθυρος ἔλεγε τὰδε· Οὕτω τὸ ἰμὲν etc.) Quae dicentem facit Idanthyrsum, illa Scythae Regi mirabiliter congruunt, artisque sunt Herodotae plena, qua semper τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις καὶ πράγμασι τοὺς πρέποντας ἱφαρμόττει λόγους. Hanc historici huius virtutem omnes agnoverunt artis bene dicendi magistri veteres, quam, inimitabilem plerisque, expresserunt accurate Lysias et Demosthenes. Hic locum quoque Theonis invenit observatum Progymn. p. 114., βαρβαρικῶς εἰπεῖν πολλὰς τὸν Ἡρόδοτον, καίπερ Ἑλληνιστὶ γράφοντα, ὅτι τοὺς ἐκείνων λόγους μιμῖμται. Quoniam haec etiam insignita sunt τῷ ἀφελῇ αὐτοφρεῖ, in exemplum τῆς Σκυθικῆς ἀπλότητος designat Strabo VII. p. 461. c. [p. 301. ed. Cas.] ἃ λέγει Ἡρόδοτος περὶ τοῦ τῶν Σκυθῶν βασιλέως, ἐφ' ὃν ἐστρατοπέδευτε Δαρεῖος καὶ τὰ ἐπισταλμένα παρ' αὐτοῦ. VALCK.

2. ὦ Πέρσαι) Male Πέρσαι Med. et sequaces. Ὁ Λυδὸς, ὁ Μῆδος, ὁ Πέρσης, ὁ Σκυριμάτης, ὁ Βουδῖνος, et ceteri nationum earum reges, cap. 119. Attigit Cl. D'Orvillius ad Chariton. VII. 4. pag. 610. Elegantem autem huius epistolae sive Scythicae orationis simplicitatem commendat Strabo lib. VII. p. 461., ubi Casaubonus. [ad p. 301. suae edit.] WESS.

6. ἡμῖν οὔτε ἄσπερα, οὔτε γῆ) Hoc nihil audientem Darium iam ante frater monuerat Artabanus, καταλέγων τῶν Σκυθῶν τὴν ἀπερίην, IV. 83. Permanserant idcirco semper invicti, οὐδὲν ἔχοντες ὑπὲρ οὗ δουλεύουσιν, secundum Ephorum apud Strabon. VII. p. 464. A. [pag. 303. ed. Cas.] et Aegyptii Regis legatis dixisse perhibentur Iustino II. c. 3., tam opulenti populi ducem stolide adversum inopes occupasse bellum. Apud eundem, IX. c. 2., Atheas Philippi legatis vere nullas sibi opes esse dicebat, quibus tantum Regem expleat. Dromichaetes apud Strabon. pag. 463. A. ἐκέλευσε τοῖς τοιούτοις μὴ πολεμεῖν, ἀλλὰ φίλοις χρῆσθαι. VALCK.

11. φέρετε) Blanditur Arch. φέρε, quod lib. I. 205., alibi φέρε νυν δὴ. At vide cap. 115. Valerius Max. hinc culte lib. V. 4. Ext. 5. Responderunt Scythae: se nec urbes ullas, nec agros cultos, pro quibus dimicarent, habere. Ceterum cum ad parentum suorum monumenta venissent, sciturum quemadmo-

dum *Scythiae* praefari solerent. In quibus venissent sine gravi sollicitatur ratione. WESS.

20. Τὸν δὲ ἔστι ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις) Nobilis paroemia, ab Erasmo in Chiliad. illustrata; qui quidem cum *Herodoti* mentionem neglexerit, Schotto [in Notis ad Paroemiographos, pag. 280.] praebita asseverandi ansa est, in Melpomene de eo dicto sileri. Tetigit errorem *Abreschius*. Qui in Cyri rebus proverbium adhibuit *Ctesias* ap. Auctorem περὶ Ἑρμην. cap. 223. aut a vero abiit, aut probavit prolepsin: WESS. — Nisi proverbialis forma loquendi *Herodoto* statuatur antiquior, videri poterit ista nota fuisse marginalis: nam per τὴν ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσιν, quod e Paroemiographis liquet, intellexerunt illud *Idanthyrsi* *Herodotei* saepius adhibitum κλαίειν λέγω, vel ἀγορεύω. Atticis per euphemismum frequentius dicebatur χαίρειν λέγω, vel κελύω. *Bias* *Diogenis Laërt.* I. 83. ἐγὼ δὲ, Φοῖνι, Ἀλυάττη κελύω πρόμματα ἰσθίειν, id est κλαίειν: notat ibi *Menagius*. VALCK. — Locus ex libello περὶ Ἑρμηνίας a *Wesselingio* citatus exstat sect. 216. ed. *Schneid.* At, quae ibi leguntur, τὸν γὰρ ἡ λεγόμενη ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις ἔστιν, non sunt *Ctesiae* verba, sed ipsius *Demetrii* monitum, qui auctor illius libelli fertur, *Ctesiae* verbis intersertum. Videtur autem proverbialis illa formula utique fuisse *Herodoto* vetustior: cuius proverbii origines auctores ii, quos *Diogenes Laërtius* I. 101. secutus est, ab *Anacharsidis* apud Graecos peregrinatione, et ab huius viri simplici et aperta in dicendo libertate repetierunt. *Herodotus* vero nunc ait, hoc esse vere *Scythicum* loquendi genus, si quis recta et sine ambagibus (ἀποτόμως, ut est apud *Suidam*, quasi dicas praecise, et abrupte) plorare aliquem iubet, sicut *Idanthyrus* fecit in mandato ad *Darium* dato. Quem ipsum *Herodoti* locum et *Suidas* ob oculos habuit in his quae in Ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις scripsit, et auctor *Appendicis* *Vaticanae* *Proverbior.* Cent. II. num. 7. ubi minus recte ἀτόπως legitur pro eo quod ἀποτόμως apud *Suidam* est. Eundemque *Nostrum* locum et auctor libelli περὶ Ἑρμην. in animo habuisse videtur, et *Clearchus* in his quae apud *Athenaeum* lib. XII. p. 524. E. leguntur. Quo minus caussae esse mihi visum erat, cur eadem verba apud *Nostrum* cum viris doctis suspecta haberem. S.

CAP. CXXVIII. 6 seqq. ἴδοξε πλανᾶν μὲν μῆνι Πέρσας etc.) *Valla* male, errare Persas: male, conneatu erepto; et distributis illis, qui copiis frumenta auferrent. Correperat *Stephan.*, quem sequor. Σίττα αἰρέομενοι et ἀναίρειόμενοι, qui prandent cibumque sumunt, lib. III. 26. VII. 120. Docte, ut solet, *P. Leopardus* Emend. lib. VII. 14. Quia tamen αἰρέσθαι eo in negotio teritur praecipue, maluit δὲ αἰρημένοις, et iterum, *Abreschius*. Platonium ex *Cratylo* p. 411. D. τὸ γὰρ νόμῳ καὶ τὸ σκοπιῇ ταυτὸν, *Stephani* et *Porti* opinionem [νομῶντες observantes intelligentium] adfirmat, nec minus *Aeschyli* coecus *Tiresias*, auribus et mente observans, ἐν ᾧ νόμῳ καὶ φρεσὶν, in VII. contr. Theb. vs. 25., tum *Agamemn.* vs. 791. πάν δ' ἐπὶ τέμνα νομῶ. **WESS.**

CAP. CXXIX. 7. τοπαράκων οὔτε ὄνος) *Clemens Alex.* Protrept. pag. 25. Scythias victimas asinorum sollemnes ex *Callimacho* et *Apollodoro* dedit, derivatas Iulantis Hyperboreorum e fontibus, quod *Pindarus* docebit. Tu supra cap. 28. vise. Ἵβριζοντας, Glossator σκυρτώντας, et cum eo *Suidas* et *Corinthus*, [Gregor. Dial. ion. §. 149. ubi vide *Koen.*] non explodente [immo comprobante] in *Thes. sua Stephano*. Verius *Valla*. [rudentes interpretatus.] Quae deinceps et c. 135., ea unice animalis ruditum sibi requirunt. Potest alioqui asellus ἵβριζεν lascivire variis modis. Signate *Xenophon* Κυρ. Ἀναβ. lib. V. [c. 8, 8.] pag. 433. *Ed. Hutch.* εἰ ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ ἵβριζον, ἐμολογῶ καὶ τῶν ὄνων ἵβρις τεύρεος εἶναι: οἷς φασὶν ὑπὸ τῆς ἵβριως κόπον οὐκ ἐγγίγνεσθαι. In *Rindari* Pyth. Od. X. 55. Apollo, dum Hyperborei asininis victimis operantur, γελᾷ δ' ὄνων ἵβριν ὀρβιᾶν κνωδάων: ad quae Critici, τὴν ἀναίρεισιν φησι, διὰ τὰ σκυρτήματα, ἃ ἐν τῇ σφαγῇ ποιοῦνται οἱ ὄνοι: ubi tamen ingratus animalis clamor addi potuerat. **WESS.** — Utique de ruditu maxime h. l. cogitaverat Scriptor: nec vero idcirco ἵβριζοντες in Lat. vers. rudentes reddi debuit, sed omnino lascivientes. **S.**

11. ὀρβὰ ἱεράντες τὰ ὦτα) Sumsit forsan a *Sophocle*, cuius ista nobilis est imago *Elec.* vs. 25. Ὡσπερ γὰρ ἵππος εὐγενής, καὶ ἡ γέρον, Ἐν τοῖς δαινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν, Ἀλλ' ὀρβὴν οὐς ἱερῶν: sed potius aures arrigit: integrum locum eleganter expressit *H. Stephan.* App. de Dial. Att. p. 144. Ubi eundem adhibet in *Observ. in Aeschylum* p. 390.,

haec in libro Leidensi manu sua Ios. Scaliger adscripserat: Nam sicut acer, sit licet senex, equus Non perdit iras in gravi discrimine. Hinc ad homines illud transfertur qui aures ad audiendum arrigebant. Philostr. p. 687, 2. ἐγὼ σου ἀκούων τὰ ὅσα ἴστημι: et pag. 750, 2., ὅσα habet ἰστηκότα πρὸς τοὺς λόγους. Horat. II. Od. xix., aures capripedum Satyrorum acutas: ut Latinum acuo, sic Graecum ἀκούω peperit vetus Ἄκω. VALCK.

13. ταῦτα μὲν νῦν ἐπὶ συμκρόν τι ἱφίεροντο τοῦ πολέμου) Haud absone Laurentius: [Atque hoc quidem paululum quiddam momenti ad bellum afferebat.] Proderat Persis non nihil, in Scytharum equestri incursu atque inpressione, asinorum is clamor, nec multum tamen ad bellī successum. Si verba spectes, convenient ex lib. VII. 211. οὐδὲν πλὴν ἱφίεροντο τῆς στρατιῆς τῆς Μηδικῆς: eritque adeo ἐπὶ συμκρόν τι non diversum ac συμκρόν, quomodo ἐπὶ συμκρόν Φράσκι paucis eloqui in Sophocle, quod admovit Abreschius. WESS. — Sententia quidem haud obscura: mira vero utique locutio, minimeque conferenda cum ea, quam ex lib. VII. c. 211, 6. vir doctissimus advocavit; quae, ad sententiam quod spectat, nihil cum hac commune habet. Commodius paullo conferri illud posset, ex III. 134, 9. ἐπ' ἀμφοτέρω δέ τοι φέρεται, ad utrumque tibi hoc prodest; si modo ἱφίερον hoc loco, non ἱφίεροντο, legeretur. S.

CAP. CXXX. 3. τῶν πάντων ἐπιιδέεις ἰόντες) Non sperno ἐπιιδέεις, gemmulae instar ex Homericis βίης ἐπιιδέεις ἦσαν. Rhianus in Stob. Serm. III. pag. 54. βιότῳ μὲν ὅς κ' ἐπιιδεύης στρωφᾷται. Scytharum valde miror institutum. Persas conmeatu intercludere volunt, et pecora illis abigenda relinquunt; quae utique consilio non respondent. Expectasses ὅπως - - μὴ καταλάβοιεν, μὲν τῶν νομέων αὐτοὶ ἀν etc. ne pecora interciperent, cum pastoribus ipsi in alium locum etc. Id si olim scriptum non fuit, intellexit parvum animalium, quem sibi ἐς φορβὴν, ad victum, servaverant, numerum, reliquis longe in septemtrionem dimissis, ut cap. 121. Hinc rapere, sed non sine difficili opera et periculosa, concessum Persis. Quod statim ἐκέρποντο ἀν τῷ πεποιμένῳ, gestientes pecudum abactores et praeda lactos sistit. At Darii angustiae et consilii inopia aliud postulat, cui ἱστῶντο, exercebantur, fatigabanturque, ut in scriptis, utoun-

que satisfacit. WESS. — Immo vero optime habet verbum *ἐπὶ ποτῷ*. Scilicet (quod perspecte etiam Larcherus monuit) hoc fuit Scytharum consilium, ut spe Dario facta praedae identidem, unde exercitum aleret, faciendae, retineretur rex cis Istrum fluvium, donec ad extremum, ponte Istri ab Ionibus rescisso, (coll. c. 33.) reditu exclusus exercitus fame esset periturus. S.

CAP. CXXXI. 4. ὀρνίθ' αὖ τε καὶ μὺν etc.) Haec non satis accurate Athen. excerpserit VIII. p. 334. A. Δαρείῳ Σκύθαι ἐπερχομένην αὐτῶν τῇ χώρᾳ ἔπεισαν, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, ὄρνιθ' αὖ τε καὶ μὺν, καὶ βάτραχον. Quid sibi vellent ista dona, primum dicit τὸν νόον τῶν δεδομένων, tum [lin. 9.] τὸ ἐθέλει τὰ δῶρα λήγειν: id est, τί διανοηθέντες, aut πρὸς τί ἀφορῶντες, sive τί τι πρὸς γνώμην χρώμενοι ἔπεισαν. Verbum Noster in talibus adhibet ἐθέλει, Homerum sequutus. Euripid. Hippol. vs. 865., "Ἴδω, τί λέξαι δέλτος ἦδε μοι θέλει; Herodotus II. 13. et V. 80. συνίηται, τὸ ἐθέλει λέγειν τὸ χρηστήριον. VI. 37. τί θέλει τὸ ἔπος εἶναι; ut in Homil. Clement. XIV. 9., τί θέλει τοῦτο εἶναι; Magis usitata sunt τί τοῦτο βούλεται; et βούλεται λέγειν, vel εἶναι. Etiam apud Herod. δύναται in talibus adhibetur: δύναται τοῦτο τὸ ἔπος, II. 30. Hoc apud quosvis usitatissimum: neque tamen dici solet δύναται λέγειν, ut mirer cur adiectum sit apud Eunapium pag. 15, 23. Semel apud Thucyd. pro βούλεται εἶναι reperitur φρονεῖ, pag. 367, 5. In Lysiacis εἴηται pag. 266. de cuius sinceritate dubito. VALCK. — Lysiae locum habes p. 138. ed. Tayl. p. 505. ed. Reisk. ubi de scripturae sinceritate immerito dubitasse vir doctus videtur. S.

4. καὶ βάτραχον) Eustathio inter τὰ τοῦ γλυκίος Ἴωνος Ἡροδότου est βάτραχος ad Iliad. pag. 468, 31. [p. 356 extr. ed. Bas. Iterumque ad Odys. p. 271, 46. ed. Bas. p. 1570. ed. Rom.] Qui nunc in manibus sunt Codices, editum probant. In ranae nomine Graecos mire, florente lingua, variasse, docet Cl. Alberti Peric. Critic. cap. 18. Ceterum Scytharum dona, sed auctiora, ex Pherecyde Syrio, seu Leryio potius, adnumerat Clemens Alex. Strom. lib. V. p. 671. WESS.

CAP. CXXXII. 3. εἰκάζοντος τῆδε) Parum sibi constans vir Cl. hic vellem Herodoto Mediceam restituisset lectionem, εἰκάζων τῆδε, quam et Valla reperit et forte

plures dabunt Codices: Δαρπίου μὲν νυν ἡ γνώμη ἦ, --- ἐκάζων τῆδε. Ex usitatissima veteribus scribendi forma, quae non τὸ παρὸν respicitur, sed τὸ σημαζόμενον, refertur ἐκάζων ad ἔγνω Δαρπίος, ut pulcre monuit Cl. Abresch. Dil. Thuc. p. 71. VALCK. — ἐκάζων dubio vacat. WESS. — Conf. Var. Lect. S.

5. ὄρνις δὲ μάλιστα εἶσι (ἵππῳ) ? Quid hoc ad rem? In Clemente Orthopagas coniectat aviculā aërem indicari, τὸν αἶθρα ἀπὸ τῆς ὄρνιδος, quod in eo vegetur. Darii explicationi Cl. de Pauw opitulatur, reponens, τῷ ἵππῳ, τὸν τοῦ τε ὄρνιδος, avis equo maxime similis est, quem et sagittas, ut potentiam suam, tradunt. Argute. WESS. — Poterit librorum scriptura in eandem sententiam locum tueri, ut cogitemus, in equis et in telis positum esse robur Scytharum. S.

7. συνστήκει δὲ ταύτῃ τῇ γνώμῃ ἡ Γοβρύω) Bene schedae veteres. Viri docti aut ἐνστήκει, aut οὐ συνστήκει corrigentes, fruuntur arbitrio. Equidem a Codicibus nihil deflecto. Causam dixi ad lib. I. 208. Congruit autem examussim Gobyrae, donorum Scythicorum et aemigmati explanatori, Xiphodrae ap. Clementem declaratio. WESS. — Adiciit idem Wess. notulam huiusmodi: „Mox τῶν ἀνδρ. „τ. ἵππ. τῶν, τὸν --- Arch. et Vind. voluisse videntur, quomodo lib. III. 153.“ — In Var. Lect. ad h. l. notaverat, duo verba ἰνός et τῶν non legi in Arch. et Vind. Nunc puto monitum voluit Lectorem, satis commodam fore horum codicum scripturam, si una solummodo vox ἰνός abesset. S.

9. Ἦν μὴ ὄρνιθες γινόμενοι) Huc transtulit aetatis suae Graecis usitatam proverbialem locutionem, Euripid. Phoen. vs. 1222., Ἦν μὴ γι φεύγων ἐκφύγης πρὸς αἰθήρα, nempe λευκτοῖ σοι, vel λῆξαι. Prostant ibi [in Valckenarii Notis] similia quaedam; quale est et hoc Plauti, Amph. I. 1, 294. Quadrigas si nunc inscendas Iovis, Atque hinc fugias, ita vir poteris effugere infortunium. VALCK.

CAP. CXXXIV. 4. διήξει) Sic pingunt omnes, etiam Aldus. Maluit Cl. Abresch ad Aeschyl. Animadv. lib. I. 4. διήξει ex διήκω. Vulgatum in leporis celeri cursu aptius; estque, uti eius simplex, in Euripidis et Sophoclis saepiuscule fabulis. Adcommodatissimum Polyaei lib. VII. cap. 10, 1. locum corrupisse Maaseicum adscripsit Berglerus. Melius ibi Casaubonus. WESS.

Ibid. λαγός --- διήξει) Hinc recte *Casaubon.* διήξει *Polyaeno.* restituit VII. 10, 1. Δακρίος παριτάσσεται Σκύθαις: λαγός διήξει παρά τὴν Σκυθικὴν φάλαγγα: pro διήλαξε: nam sua *Polyaenum* ex *Herod.* sumsisse sequentia demonstrant: attigit haec *D'Orvill.* in *Charit.* pag. 257. Ionico more scripserat *Herod.* διήξει. Atticis veteribus αἰσσειν semper scribitur ut dissyllabum, ἄπειν, et ἄξει, ἦξει: in his saepe fuit erratum. VALCK.

17. νύξ ἐπέλθῃ) Res levis, in Codicum discordia non praetereunda: sive ἐλθῇ, seu ἐπέλθῃ amplexere, eadem sententia; ingruenti tamen nocti, posterius propius. Sic τῷδε --- ἀγωνιζομένους νύξ ἐπελθοῦσα διέλυσεν, lib. VIII. 11. In talibus iudicio et gustui, ut sic dicam, locus est. WESS.

CAP. CXXXV. 5. αὐτοῦ ταύτη ἐν τῷ στρατοπέδῳ) Herodoteum est αὐτοῦ ταύτη, et idoneis exemplis adfirmatum Gronovio et Abresch. Dil. Thuc. p. 403. Ab aliis scriberetur αὐτοῦ ἐν τῷ στρατοπέδῳ. αὐτοῦ ἐν τῷ ἱερῷ, est *Thucyd.* III. 81. ἐν τῇ Τεγίᾳ αὐτοῦ, *Xenoph.* Ἑλλ. VII. pag. 374; 23. αὐτοῦ Ἀθήνῃσι, *Theopompi Athen.* XII. p. 532. c. αὐτοῦ ἐν τῷ συμποσίῳ, *Luciani Prom.* §. 8. Ut indidem *Thebis*, indidem *Megaris*, indidem ex *Aventino*, sic ἐκ τοῦ Ἀργεῖος αὐτόθεν existat ap. *Thucyd.* V. 83. Quia legitur in Schol. Αὐτόθεν) ἐκ τοῦ Ἀργεῖος: *Dakero* haec ex interpretamento videbantur adiecta; a cuius hic iudicio non dissentio, quia semper sic αὐτόθεν simpliciter ponit *Thucyd.* cuius etiam Scholiastes p. 402., ad Αὐτόθεν ἐκ τῆς Σικελίας adscripsit; quantumvis Ἀργεῖος ἐξ ἱεροῦ Αὐτόθεν legatur in *Theocriteorum Carm.* XXV. 170. VALCK.

8 seq. προφάσις δὲ τῆςδε δηλαδὴ; αὐτὸς μὲν --- ἐπείθεσθαι μέλλοι.) Adstruitur a doctis ὡς εἰ αὐτὸς μὲν, vel ἴνα αὐτὸς, aut ἢ αὐτὸς μὲν etc. quibus scripti auxilium libri negant. WESS. — Ad προφάσις e superioribus repetenda vox ἔνεκα, ut προφάσις ἔνεκα idem valeat ac διὰ πρόφασιν, VII. 230, 2. hanc, quae praetendebatur, ob causam. Tum ad αὐτὸς μὲν μέλλοι per ellipsin intelligenda fuerit ὅτι particula. Denique videndum, ne paullo commodius sic distincta foret oratio: προφάσις μὲν τῆςδε δηλαδὴ αὐτὸς μὲν etc. Post δηλαδὴ quidem interpungunt nostrae membr. F. cum add. neque alia distinctio aliis ex scriptis libris adfertur. S.

plures dabunt Codices: Δαρπίου μὲν νυν ἡ γνώμη ἦν, --- εἰκό-
ζων τῆδε. Ex usitatissima veteribus scribendi forma, quā
non τὸ ἁπλὸν respicitur, sed τὸ σημαζόμενον, refertur εἰκό-
ζων ad ἔγνω Δαρπίος, ut pulcre monuit Cl. Abresch. Dil.
Thuc. p. 71. VALCK. — εἰκάζων dubio vacat. WESS.
— Conf. Var. Lect. S.

5. ὅστις δὲ μάστιγι ἔοικε ἵππῳ) Quid hoc ad rem? In
Clemente Orthopagas coniecat aviculā aërem indicari, τὸν
αἶρα ἀπὸ τῆς ὀρνίθος, quod in eo vagetur. Darii explicationi
Cl. de Pauw opitulatur, reponens, τῷ ἵππῳ, τὸν τοῦς τε
ῖστους, avis equo maxime similis est, quem et sagittas, ut
potentiam suam, tradunt. Argute. WESS. — Poterit libro-
rum scriptura in eandem sententiam locum tueri, ut co-
gitemus, in equis et in telis positum esse robur Scytharum. S.

7. συνεστῆκε δὲ ταύτῃ τῇ γνώμῃ ἡ Γοβρύτω) Bene schedae
veteres. Viri docti aut ἐνεστῆκε, aut οὐ συνεστῆκε corrigentes,
fruantur arbitrio. Equidem a Codicibus nihil deflecto.
Caussam dixi ad lib. I. 208. Congruit autem examussim
Gobryae, donorum Scythicorum et aemigmatis explana-
tori, Xiphodrae ap. Clementem declaratio. WESS. — Ad-
iicit idem WESS. notulam huiusmodi: „Mox τῶν ἀνδρ.
„τ. ἱστ. τῶν τῶν --- Arch. et Vind. voluisse videntur, quo-
„modo lib. III. 153.“ — In Var. Lect. ad h. l. notaverat,
duo verba ἐνός; et τῶν non legi in Arch. et Vind. Nunc pu-
to monitum voluit Lectorem, satis commodam fore ho-
rum codicum scripturam, si una solummodo vox ἐνός ab-
casset. S.

9. Ἦν μὴ ὀρνίθες γενόμενοι) Huc transtulit aetatis suae
Graecis usitatam proverbialē locutionem, Euripid. Phoen.
vs. 1222., Ἦν μὴ γε Φεύγων ἐκ Φύγης πρὸς αἰθέρα, nempe λυτρίων
σοι, vel λέκτρων. Prostant ibi [in Valckenarii Notis] similia
quaedam; quale est et hoc Plauti, Amph. I. 1, 294. Qua-
drigas si nunc inscendas Iovis, Atque hinc fugias, ita vir po-
teris effugere infortunium. VALCK.

CAP. CXXXIV. 4. διῆξε) Sic pingunt omnes,
etiam Aldus. Maluit Cl. Abresch ad Aeschyl. Animadv. lib.
I. 4. διῆξε ex διήκω. Vulgatum in leporis celeri cursu aptius;
estque, uti eius simplex, in Euripidis et Sophoclis saepius-
cule fabulis. Adcomodatissimum Polyaei lib. VII. cap.
10, 1. locum corruptisse Maasviciū adscripsit Berglerus.
Melius ibi Casaubonus. WESS.

Ibid. λαγός -- διήξει) Hinc recte *Casaubon.* διήξει *Polyaenus* restituit VII. 10, 1. Διήξιος παρτοίσσιστο Σκύθαις: λαγός διήξει παρά τὴν Σκυθικὴν Φάλαγγα: pro διήλαξε: nam sua *Polyaenus* ex *Herod.* sumsisse sequentia demonstrant: attigit haec *D'Orville.* in *Charit.* pag. 257. Ionico more scripserat *Herod.* διήξει. Atticis veteribus αἰσσειν semper scribitur ut dissyllabum, ἄττειν, et ἄξας, ἕξει: in his saepe fuit erratum. VALCK.

17. νύξ ἐπέλθῃ) Res levis, in Codicum discordia non praetereunda: sive ἔλθῃ, seu ἐπέλθῃ amplexere, eadem sententia; ingruenti tamen nocti, posterius propius. Sic τοῦς δὲ -- ἀγωνιζομένους νύξ ἐπελθοῦσα διέλυσεν, lib. VIII. 11. In talibus iudicio et gustui, ut sic dicam, locus est. WESS.

CAP. CXXXV. 5. αὐτοῦ ταύτη ἐν τῷ στρατοπέδῳ) Herodoteum est αὐτοῦ ταύτη, et idoneis exemplis adfirmatum Gronovio et *Abresch.* Dil. *Thuc.* p. 403. Ab aliis scriberetur αὐτοῦ ἐν τῷ στρατοπέδῳ. αὐτοῦ ἐν τῷ ἱερῷ, est *Thucyd.* III. 81. ἐν τῇ Τεγίᾳ αὐτοῦ, *Xenoph.* Ἑλλ. VII. pag. 374; 23. αὐτοῦ Ἀθήνῃσι, *Theopompi Athen.* XII. p. 532. c. αὐτοῦ ἐν τῷ συμποσίῳ, *Luciani Prom.* §. 8. Ut indidem *Thebis*, indidem *Megarisi*, indidem ex *Aventino*, sic ἐκ τοῦ Ἄργους αὐτόθεν exstat ap. *Thucyd.* V. 83. Quia legitur in *Schol. Αὐτόθεν*) ἐκ τοῦ Ἄργους: Dukero haec ex interpretamento videbantur adiecta; a cuius hic iudicio non dissentio, quia semper sic αὐτόθεν simpliciter ponit *Thucyd.* cuius etiam *Scholiastes* p. 402., ad Αὐτόθεν ἐκ τῆς Σικελίας adscripsit; quantumvis Ἄργους ἐξ ἱεροῦ Αὐτόθεν legatur in *Theocriteorum Carm.* XXV. 170. VALCK.

8 seq. προφάσις δὲ τῆς δὲ δηλαδὴ; αὐτὸς μὲν -- ἐπιθήσειν μὲν ἄλλοι) Adstruitur a doctis ὡς εἰ αὐτὸς μὲν, vel ἵνα αὐτὸς, aut ἢ αὐτὸς μὲν etc. quibus scripti auxilium libri negant. WESS. — Ad προφάσις e superioribus repetenda vox ἵνα, ut προφάσις ἵνα idem valeat ac διὰ πρόφασιν, VII. 230, 2. hanc, quae praetendebatur, ob caussam. Tum ad αὐτὸς μὲν ἄλλοι per ellipsin intelligenda fuerit ὅτι partieucla. Denique videndum, ne paullo commodius sic distincta foret oratio: προφάσις μὲν τῆς δὲ δηλαδὴ αὐτὸς μὲν etc. Post δηλαδὴ quidem interpungunt nostrae membr. F. cum edd. neque alia distinctio aliis ex scriptis libris adfertur. S.

9. τὴν τῷ καθαρῷ τοῦ στρατοῦ) De flore exercitus, *Valla;* de integris et expeditis, *Portus.* In *Thucydide* lib. V. 8. τῶν γὰρ Ἀθηναίων, ὅπερ ἱστέον, τὸ καθαρὸν ἐξῆλθε: explicant *Scholias*, εὐχὴ συγκλύδων, οὐδὲ ἐπικουρῶν, ἀλλ' αὐτῶν τῶν πολιτῶν. Hoc si hic valeat, *Persae* praeter ceteros erunt. Atque haec commentanti offerunt se ista *Plutarchi* in *Nicia* pag. 535. c. οὐδὲ φυλακὴν ἐποιήσατο καθαρὰν, quae manifeste prava in ἐποιήσατο ἰσχυρὰν convertit *Moses Solanus*: praefert rem κατεργὰν, quod saepe prioris sedem nullo iure occupavit. Huc trahitur *Appiani* *Punic.* p. 37. [cap. 44. nostrae ed.] καὶ γενομένης τῆς μάχης καθαρῶς τῶν θηρίων, quoniam in *Mithridat.* p. 361. [c. 65.] καὶ εὐθὺς ἀμφὶ τῷ ποταμῷ μάχη γίνεται κατεργὰ: et *Iberic.* p. 457. [cap. 31.] μάχη γίνεται κατεργὰ. At haec bene quidem, nec prava priora, in quibus κατεργῶς si elegeris, deturbabitur rei nexu. Μάχη καθαρὰ θηρίων, a qua elephantum absunt; ut sane convulserati et perterriti abierant: unde continuo apud *Appian.* ὁ ἀγὼν ἐγγίγνετο μόνων ἀνδρῶν καὶ ἵππων. Verum alienis his non inmoror. *WESS.* — Apud *Nostrum* I. 211, 3. ὁ καθαρὸς στρατὸς opponitur τῷ ἀχρησῷ, inutili copiarum parti, quae *ibid.* cap. 207, 36. τῆς στρατιῆς τὸ φλυαριότατον. Est igitur, vi oppositionis, ὁ καθαρὸς στρατὸς, melior saniorque pars exercitus. *S.*

14. οὕτω μὲν δὴ μᾶλλον πολλῶ ἴεσαν τῆς φωνῆς) Capitur voculae μὲν usu Scriptor, neque adeo auferendae. In *Aldo* ἴεσαν, quomodo II. 2., etsi, quod [ibi, in *Adnot.* ad II. 2, 11.] adscriptum, contra sermonis indolem. *Ibidem* φωνὴν ἴεναι, atque alibi. Cur ab eo hic more discesserit, fortasse causam vigens dialectus praebuit. *WESS.* — τὴν φωνὴν malebat *Reiskius*. Quod si vero quarto casu uti voluisset Scriptor, non τὴν φωνὴν, puto, sed nuda φωνὴ absque articulo erat dicturus. Nunc adiectus articulus significare videtur, a voce μᾶλλον pendere hunc genitivum, et ita accipiendam ἦσαν istam ac si dixisset μᾶλλον ἴεσαν (φωνὴν) τῆς (εἰθισμένης) φωνῆς, multo maiorem et frequentior, quam pro solito, ruditer ediderunt. *S.*

15. ἀκούσαντες δὲ οἱ Σκ. τῶν ὄνων) Addit ad ista *Polyaenus* lib. VII. c. 10, 4. καὶ τὰς σκηναὶς ἀπεραιοὺς ὀρώντες, ὧντο παρῆναι τοὺς Πέρσας. *Darius* enim secundum illum, ὅπως λάβοι τοὺς Σκύθας, τὸ στρατόπιδον ὡς εἶχεν εἶ κατὰ χώραν μένειν.

Fortasse legit in proximis Herodoti: [lin. 16.] πάγχυ κατὰ χώρην ἡλπίζον τοὺς Πέρσας μένειν vel μείναι, ubi vulgatur εἶναι. Εἶναι quidem et Μένειν permutantur in nonnullis loquendi formis; sed suo loco manere Herodoti aevo dicebatur κατὰ χώρην μένειν, non item κ. χ. εἶναι. Aristoph. Eq. vs. 1351., οὐχὶ κατὰ χώρην μενῆς; Thucyd. IV. 75. οὐ μενεῖν κατὰ χώρην τὰ πρᾶγματα. Plura dedit L. Küster. ad Hesychii Ἐν πόλει, et ad Arist. Plut. vs. 367. Herod. IV. c. 201. μένειν τὸ ὄρεον κατὰ χώρην. Adde I. 17. VALCK. — Mirari saepenumero subit longe doctissimum Emendationum venatorem, sed in novandi studio utique nimium. Quod Herodotus κατὰ χώρην εἶναι dixit, id ipsum verbo παρῆναι Polyaeus expressit. Nec vero μένειν huic loco opportunum foret; ne μείναι quidem: quo verbo si nunc uti voluisset Auctor, μεμενηκέναι in perfecto praeterito dixisset. Atqui κατὰ χώρην εἶναι idem valet ac κατὰ χώρ. μεμενηκέναι. S.

CAP. CXXXVI. 6. καὶ ἡ μὴν, Σαυρομάται καὶ Βουδ. etc.) Arridebat primo intuitu καὶ ἡ μὴν Σαυροματίων καὶ ex Arch. Sed Scytharum; Sauromatis iunctorum, abesse mentio non potest. Clare c. 120. καὶ πρὸς μὲν τὴν μὴν τῶν μοιρέων - - - προσχωρεῖν Σαυρομάτας. Apertius c. 133. ἡ δὲ Σαυροματίων μὴ μοῖρη, ἡ ταχέϊστα πρότερον etc. Denique c. 128. τὴν μὲν δὴ μετὰ Σαυροματίων μοῖρην ταχέϊσαν - - - πέμπουσιν. An excidit ex Arch. praepositio, olimque ἡ μὴ μετὰ Σαυροματίων fuit? an Σαυρομάται τε καὶ Βουδ., leniore Cl. de Pauw medicina? Non displicet. WESS. — Post Σαυρομάτας quam pronus fuerit librariorum lapsus, τε praeternitentium, in oculos incurrit. S.

10. οὐ τετμημένων τῶν ἑδῶν) Ex Laurentianis, ea praesertim, quae divortia habebant, Nob. Palmerius, non legisse negantem eum voculam, confecit. Ipse Exercit. p. 22. incisās, id est, signatas orbitis, elegit. Cur non sectas? Quales solum Scythicum, ut olim Macedonicum, vix habuit. De Archelao, Macedonum rege, Thucydides lib. II. 100. καὶ ὁδοὺς εὐθείας ἔτεμε. Qua quidem in viarum munitione τίμνειν et ἀνατίμνειν ap. Philon. Iud. saepe. De Mundi Opif. p. 14. β. πολυσχιδεῖς ἀνατέμνων ὁδοὺς, λεωφόρους ἀπάσας: et Creat. Princip. pag. 725. β. ἐν ἀνοδίαις ἀπλαστῆς καὶ λεωφόρους ὁδοὺς ἀνατίμνειν, etc. WESS.

CAP. CXXXVII. 4. Ἰστιαίου δὲ τοῦ Μιλησίου) Hi-

stiaeus Milesius, ne res conficeretur, obstitit; dicens, non idem ipsis qui summas imperii tenerent, expedire, et multitudini; quod Darii regno ipsorum niteretur dominatio, quo extincto ipsos potestate expulsos civibus suis poenas daturus: Corn. Nepos in Milt. cap. 3. quem D. Lambinus iam monuit Herodoti locum fere expressisse. Quam paucis tradit Noster, Miltiadis sententiam, argumentis adfirmatam, enarrat explicatius Nepos, qui hortatus dicitur pontis custodes, ne a fortuna datam ocoasionem liberandae Graeciae dimitterent. Miltiades iste fuit in ista nobili familia Attica huius nominis secundus. VALCK.

8. οὔτε ἄλλον οὐδένα οὐδαμῶν) Notabilis structurae ἀλλοίωσις. Debuisset οὔτε ἄλλος οὐδείς οὐδαμῶν: verum, tanquam praecessisset, οὔτε αὐτὸν οἶόν τι εἶναι, instruxit orationem. Cuiusmodi variatae dictionis argumenta apud Homerum, Thucydidem, atque alios obvia saepe. Adi I. Fr. Gronovium ad Senecae de Benef. lib. IV. 32. WESS.

CAP. CXXXVIII. 7. Στρατῆς) Ita lib. VIII. 132. ἐπιβούλευον θάνατον Στρατῆτι τῷ Χίου τυράνῳ. De Samio Tyranno lib. VI. 13. ὁ δὲ Αἰάκης --- παῖς μὲν ἦν Σιδικῶντος τοῦ Αἰάκειος. Recte ergo scriptae schedae. Φωκαεύς coniecturâ L. Holstenius ad Stephani Φωκαῖα extuderat. WESS.

7. Αἰακίδης) Saepius idem ille Nostro dicitur et aliis Αἰάκης: hoc nisi Codices adfirment, forsân illud inveniet defensores, qui quidem eorum meminere, quae summus docuit T. Hemsterh. ad Luciani Timon. p. 157. et ad Schol. in Aristoph. Plut. pag. 325. Paulo post [lin. 9.] articulum malim interiectum: τοῦ ἦν γνώμη ἡ προκειμένη. WESS.

CAP. CXXXIX. 12. χρηστῶς ὁδοῦται) Valla culte satis: ut vos nobis probe viam ostenditis. Prometheus in sui nominis fabula Aeschyli vs. 497. δυστέκμαρτον εἰς τέχνην ὤδωσα θνητοῦς, viam monstravi: et consimiliter Agam. vs. 184. τὸν Φρονεῖν βροτοῦς ὁδῶσαντα. Sed vide lib. VI. 73. WESS.

CAP. CXL. 11. ταύτη διεξιόντες) Passionei διεξιόντες plus vice simplici legitur in c. 123. Itaque alterutrum ex glossa. Ἀντιπυλέμους dabit lib. VIII. 68, 2. [et VII. 236, 18.] habetque Hesychius, Herodotea frequenter excerptens. Mox [lin. 13.] τὸν πρότερον ἐω ὕτῳ γενομ. στίβον belle

Arch. et Suidas. Viderat Pavii et Reiskii opinatio. WESS.
— In ἀντιπολεμίων c. 134, 6. consentiunt (quod sciam)
libri omnes. Rursus vero iidem omnes VII. 236. et VIII. 68.
ἀντιπολεμίων praeferunt, quemadmodum h. l. ἀντιπο-
λέμους habent mss. *Arch. et Vind.* Facileque equidem
Schneidero adsentior, unice veram videri breviorē hanc
vocabuli formam. S.

15. Οἶα δὲ νυκτὸς etc.) Nihil verius limpidiusque. [istam-
que scripturam, ni fallor, *Parisienses* nonnulli mssti cum
Arch. praeferunt.] Iustum quoque ἀπίκατο, [lin. 17.] ex
formula linguae saepe sprete a librariis: vide lib. VI. 118.
et 153. VIII. 6. [conf. *Adn. ad I. 2, 11.*] *Abydenus* in *Praep.*
Euang. Eusebii lib. X. 12. ἀπίκατο γὰρ δὴ πηλοῦ κατάπλις τοὺς
παρσούς, a quo *Vigeri* manus abstinere debuerat. Neque caus-
sa aderat [pro λευμένης τῆς γιφύρης lin. 16.] λευμένη τῇ γι-
φύρῃ reformandi; siquidem composita servare nonnunquam
simplicium adsolent structuram. *Aeschyl. Suppl.* vs. 70.
ἐν δυσμάτορες κότου τυχῶν. *Sophocles Philoct.* 325. οἶδα συντη-
χῶν κακῶν ἀνδρῶν. Monuit *Abreschius. WESS.* — Idem
grammaticum praeceptum adstruxit *Brunck* ad *Sophocl.*
Philoct. 320. et ad *Orest. Euripidis* vs. 1291. Videtur tamen
huiusmodi enallage poëtis magis licita esse quam prosaico
scriptori: ac lubens equidem huc intelligam ἐντυχόντες τῷ
πόρῳ, ut λευμένης τῆς γιφύρης sint genitivi absoluti: ad tra-
iectum pervenerunt, ponte iam rescisso. S.

15. Οἶ δὲ, νυκτὸς τε ἀπικ.) Cum praecedentibus ista non
satis apte cohaerent: οἶ δὲ δὴ Πέρσαι τὸν πρότερον ἐωυτῶν γινόμε-
νοι στίβον τοῦτον φυλάσσοντες ἦσαν, καὶ οὕτω μόγις εὗρον τὸν
πόρον. Haec sequentur accommoda, οἶα δὲ νυκτὸς τε ἀπικίό-
μενοι, καὶ λευμένης τῆς γιφύρης. Ex *Arch. οἶαδὲ* enotatum *Ga-*
leo; alterum usus est *Herodotei*: vide ad II. 28. *VALCK.*

CAP. CXXI. 6. τῷ πρώτῳ κελεύσματι) κελεύματι
Pass. non insuetum. Redibit ex *Pass.* et *Ask.* lib. VII. 16.
In *Dionis Cassii* libro L. pag. 51. ε. πολλά παρακελεύματα et
πολλά κελεύματα. Christianis scriptoribus *celeuma* frequen-
tari *Rosweidus* docet ad *Paullini Nolani Carm.* XVII. 109.
p. 94. et *Munker.* ad *Hygini Fab.* XIV. fin. *WESS.*

CAP. CXLII. 3. ὡς ἰόντας Ἴωνας ἐλευθέρους) Veho-
menter aversor ἀνελευθέρους *Arch. et Vind.*; *Scythae* de *IONI-*
bus, et qua liberis et qua servis, sententiam ferunt. *Liberos,*
Herodot. T. V. P. II.

habent censentque κακίστους τε καὶ ἀναδροτάτους: mancipia vero, φιλοδίσποτα καὶ ἄδραστα. Haec, meo quidem iudicio, verborum ordo modo legitime dirigatur, anxiam disputationem recusant. Gemina germana de iisdem Callicratidae opinio, quaerenti ὁποῖοι ἄνδρες οἱ Ἴωνες, reagentis ἐλεύθεροι μὲν κακοὶ, δούλοι δὲ ἀγαθοί, in Plutarchi Lacon. Apophthegm. p. 222. D. WESS.

3 seqq. ὡς ἰόντας Ἴωνας ἐλευθέρους etc.) Codicis lectionem ἀνελευθέρους, inventam quoque Vallae, Galeus adprobat. Est qui participium in his, νομίζοντες, vel quidpiam simile, putet deesse: mihi non videtur a vulgatis secedendum: nomen Ἴωνας, e situ suo naturali studio distractum, fraudi fuit. Nihil his inerit obscuri hoc modo collocatis: τοῦτο μὲν Ἴωνας, ὡς ἰόντας ἐλευθέρους, κακίστους -- κρίνουσι εἶναι ἀπάντων ἀνθρ. τοῦτο δὲ, ὡς ἰόντας δούλους (sive prout variata scribit structura, ὡς δούλων Ἴωνων τὸν λόγον περὶ μέντοι, ἀνδράποδα φιλοδίσποτα φασὶ εἶναι καὶ ἄδραστα μάλιστα. Servi fugitivi, δούλοι sunt. δηπίται Phocaeenses Dionysio, de Ionibus loquenti Herod. VI. 11. Heris fideles et minime δραπίται, sunt ἄδραστοι. Ex Herod. sua hausit Plutarchus T. II. p. 174. E. ubi Ioniae Tyrannos Ἰδαθύρος (Ἰδαθ. Herod.) rex Scytharum διὰ τὴν πρὸς Δαρείον πίστιν ἀνδράποδα χρηστὰ καὶ ἄδραστα ἐκάλε. Vocem rariorem adhibuit Dion Chrys. in Corinth. p. 457. E. ab aeo usque Daedali neminem fuisse scribens statuarium, qui valuerit δρασμὸν ἐμποῦν τῷ χαλκῷ: paulo post τό γε ἐπ' αὐτοῖς, αἰτ, εἰν χαλκὸς ἄδραστος. VALCK.

6. καὶ ἄδραστα) Plutarchi rex Idathyrsus, seu, ut alibi scribit, Idanthysus, ἀνδράποδα χρηστὰ καὶ ἄδραστα T. II. p. 174. E. ubi similis error Latina maculat, qui haec olim. Dionis Chrysost. χαλκὸς ἄδραστος Or. Corinth. p. 457. B. a Casaub. expeditur optime. WESS.

CAP. CXLIII. 4. Μεγάβαζον) Qui hic [et lib. V.] Μεγάβαζος, is in superioribus [III. 70. et 81 seq.] Μεγάβυζος, etiam Eustathio Vallaeque, Culpam, tametsi in vocis scriptura varietur, acceptam librariis fero. Vallae lib. V. cap. 12. etc. moris sui tenax manet. WESS.

5 et seqq. ὠμνημένον Δαρείον βασιλῆα τρώγειν, etc.) De Megabazo (vel Megabyzo) dictum Darii per errorem transtulit in Zopyrum Plutarchus in Apophthegm. p. 173. A. vide ad finem libri III. notata. Herodotea paulo aliter expressit

Eustath. *Iliad.* β. p. 182, 27. ubi Darius, Μεγαβύζους, εἶπεν, θέλει αὐτῷ τοσούτους εἶναι. De duplici Persici nominis apud Graecos scriptione Ti. egit *Hemsterh.* in *Luciani Timon.* pag. 134. VALCK.

CAP. CXLIV. 3 seqq. γινόμενος γὰρ ἐν Βυζαντίῳ etc.) Multo concinnius γινόμενος: [quam, quod *Gron.* e *Med.* adscivit, ἰσόμενος.] Adsolet quoque in talibus, ἰσότητων -- ἐν ᾧ. In tempore conditae Chalcedonis discrepat *Hesychius Miles.* *Rer.* *Constantinopol.* pag. 48. δέκα καὶ ἐννέα ἔτη ἐμπροσθεν, xix annis ante Byzantium. Nostri numeros *Eustathius* tuetur. Si *Straboni*, *Tacito*, et aliis creditur, coecos Apollinis oraculum Chalcedonios dixit, ob neglectam aptiorem in urbe fundanda regionem. Docte ad *Strabon.* lib. VII. p. 494. vir summus. [*Casaub.* ad pag. 320. suae ed.] Cives Καρχηδονίους lib. V. 26. et τὴν Καρχηδονίην supra c. 85. vidimus, quo et hic modo malle. Certum ex numis est veterumque testimoniis, valuisse hanc olim scriptionem. Lege adnotat. *L.* *Holstenii* ad Καρχηδὸν *Steph.* et *Sirmondi* in *Sidonii Carm.* II. p. 666. ed. Ven. WESS.— Adde quae ad *Polyb.* V. 39, 5. et ad *Athen.* III. 92. c. et VII. 820. a. notavimus. S.

CAP. CXLV. 4 seqq. ἐξελασθέντες ὑπὸ Πελασγῶν, τῶν ἐκ Βραυρώνος etc.) A Pelasgis, qui *Brauroniae Dianae* sacra celebrantes Atticas rapuerant mulieres, eiecti Lemno quorundam Argonautarum posteris, (legerim in *Herod.* ἐκ τῶν τῆς Ἀργούης ἐπιβατίων παίδων παῖδες.) *Minyae* adeoque, narrantur hic in Laconicam venisse, certisque sub conditionibus in Spartanam recepti civitatem; atque horum uxoribus Lacaeis laudabilem tribuit *Herod.* in maritis servandis fraudem. *Minyas* Lemno exactos *Spartam* venisse narrat *Apollonius Rh.* IV. vs. 1759. Οἱ πρὶν μὲν ποτὶ δὴ Σιντιῖδα Ἀῆμονον ἔβαινον· Ἀῆμονον τ' ἐξελασθέντες ὑπ' ἀνδράσι Τυρρηνοῖσι Σπάρτην εἰσαφίκανον ἰόδοισι. Illud etiam clarum muliebri facinus enarrans *Plutarch.* T. II. p. 247., nihil de *Minyis* tradens aut Argonautarum posteris, uxoribus illud imputat Pelasgorum sive Tyrrhenorum, quos Athenienses exegissent Imbro Lemnoque. Sequutus eundem auctorem *Polyaenus* VII. c. 49., Tyrrhenos horumque commemorat uxores, quae Lacaeae certe verius dicerentur, quam Tyrrhenides, ut sane dicuntur ipsi quoque *Polyaeno* VIII.

cap. 71., quo sequutus Herodotum, Λακεδαιμονίων, αἰτ, αἱ θυγατέρες ἐγγήμαρτο Μινύας τοῖς ὑπὸ (lege ἀπὸ) τῶν Ἀργεῶν τῶν γεγονότων: docte notat ibi Maasvic. Quos Herodotus hic Pelasgos, eosdem Tyrrhenos vocant Apollon. Rhod. et Plutarch. l. c. et ubi tangit eandem historiam in Quaest. Gr. p. 296. v. Sed priori loco, quum primum Τυρρηνῶν meminisset τῶν Ἀἰγυπτίων καὶ Ἰμβρον κατασχόντων. ἀρπασάντων δὲ Βραυρωνόθεν τὰς Ἀθηναίων γυναῖκας, tandem subiungit, ταῦτα ἐπραττον οἱ Πελασγοί. Zenobius Cent. III. Prov. 85., Πελασγοὶ τινες τῇν Ἀἰγυπτίῳ οἰκοῦντες ἦλθον ναυεῖν ἐς Βαλβρωνα (imo leg. Βραυρωνά, pagum mari vicinum, ἀγχύαλον Βραυρωνά dixit Euphorion in Schol. ad Aristoph. Lys. vs. 646.) τῆς Ἀττικῆς, καὶ τὰς γυναῖκας ἐκείθεν ἤρπασαν. Saepe Pelasgos Atticā leguntur insulisque exegisse Athenienses; quod multis narrat Herod. VI. c. 137. iidem illi nonnunquam dicuntur Τυρρηνοί, Sophocli, Thucydidi, aliisque: vide I. Meursii Cecrop. cap. 5. P. Wess. ad Herod. p. 26. [ad lib. I. c. 57.] VALCK.

7. ἰζόμενοι) In Musis ἰζόμενος raro se tutari potuit. Ἐζόμενος ἐπὶ τῷ ἰζῶ exhibent Edd. cap. 85. Masti frequenter, lib. II. 113. III. 64. IV. 165. Ita ludunt librarii. WESS. — Vide Var. Lect. II. 113, 14. III. 64, 4. 65, 8. IV. 165, 10. Ἐξοθαι videtur de singulis magis dici; Ἰζοθαι de multitudine hominum sedes alicubi capientium. In Ἰζοθαι c. 146, 16. consentiunt omnes. S.

8. πῦρ ἀνέκατον) Tutum hoc est et munitum ὅβ καὶ πῦρ αἰθεῖν, quod deinceps, et Homeri Odys. 4. 13. Confer D'Orvillium ad Charit. p. 633. et haec Heliodori Aeth. II. p. 96. ἰτρία καὶ πῦρ ἰθὺς καὶ πυρὶν ἔκαυε: ubi Codex Falkenb. ex vero πῦρ ἀνέκαυε. [Cf. Nostrum, I. 202, 9.] At in similibus delinquitur saepe. Strabonis de his Μινύϊς narratio, mirifice turbata, lib. VIII. p. 534. A. [p. 347. A.] auxilio (quod viri docti praeterviderunt) Eustathii ad Homer. p. 880, 51. [p. 832, 1. ed. Bas.] instaurari potest. WESS.

8. πῦρ ἢν ἔκαυον ex Med. dedit Gronov. pro πῦρ ἀνέκατον. Hoc mea potius opinione hic servandum, et recte restitutum arbitror πῦρ ἀνακαίειν lib. VIII. cap. 19., pro πυρὶν. In his saepe variatum docebit Clariss. D'Orvill. in Charit. pag. 633. Ignem accendere, πῦρ ἀνακαίειν, infra dicitur hoc cap. πῦρ αἰθεῖν. πῦρ αἰθεῖν et πῦρ ἀναίθειν leguntur aliquoties apud Poetas Atticos; nusquam, quantum recorder, πυρὶν

αἶθιν. Ut corripī posset syllaba, παραβῆν scribitur in Eurip. Rheso vs. 78. Τίς γάρ πυραΐδι πρόφασις Ἀργίων στρατόν; sed in anapaestico versu 41. poni debuerat Πῶρ αἶθι στρατός Ἀργόλας, Ἐκτῶρ: quorum loco dicitur vs. 95. Αἶθουσι πάσαι νύκτα λαμπάδας πυρός. Pro αἶθισθαι, fulgere, more suo Sophocles scribit Αἶθιν Αἰ. vs. 285., ἥνυχ' Ἰσπερι λαμπτήρης οὐκ ἔρ' ἔθον: sed, si vera mea est divinatio, verbum iam ante sic adhibuerat Aeschyl. Choëph. vs. 534. Πολλοὶ δ' ἀνέθον ἐκρυφλωθέντες ἐντὶν λαμπτήρης ἐν δόμοισι: ubi vulgatur ἀνέθλον: alterum, ut puto, spectat in Schol. ἀνέλαμψαν. VALCK.

22. τῶν Τυνδαριδῶν ἢ ναυτιλῆ) Similiter factum illud Minyis adscribens Valerius Maximus lib. IV. c. 6. ext. 4. Quos, ait, Spartana civitas respectu Tyn d a r i d a r u m --- deductos inde (e Taygeto) legibus commodisque suis immisecit: sed hoc tantum beneficium in iniuriam bene meritaе urbis, regnum affectantes, verterunt: quae de his expressa sunt Herodoti, οἱ Μῆναι ἐξέθρισαν, τῆς τε βασιλείης μεταστρέφοντες καὶ ἄλλα ποιῶντες οὐκ ὅσια. Tyrrhenos advenas, sive Pelasgos, cur iure donaverint civitatis, probabilem magis reddunt rationem Plutarch. T. II. p. 247. A. et Polyae. VII. 49. De Spartiatis Herodotus, διέξιμνοι, inquit, τοὺς Μῆνας, τῆς τε μετιδῶσαν καὶ ἐς Φυλαίς διεδόσαντο. Postremum illud de receptis in civitatem [lin. 24.] dignum est observatu. Plataeenses, in Atticam receptos, κατατίμαι ἐς τοὺς δῆμους καὶ τὰς Φυλαίς, in demos et in certas tribus referre, psephisma iubet apud Demosth. pag. 741. Attigat istam non sane protritram antiquitatis Graecae partem T. Hemsterhuis (is enim latet sub literis I. E.) in Miscell. Obs. VII. p. 325. et ad Aristoph. Plut. p. 368. Cicero pro C. Balbo c. XII. Vidi egomet nonnullos --- nostros cives Athenis in numero iudicum atque Areopagitarum, certa tribu, certo numero. Suspisor a librario vocem numero male repetitam e proximis, et Ciceronem scripsisse: certa tribu, certo demo. Hinc finis Epist. 46. Philostrati explicandus est. VALCK.

CAP. CXLVI. 4. κατίβαλον ἐς ἑκτὴν) In proximam nempe noctem custodiendos, qua de illis supplicium sumeretur, hunc enim in finem subdit ista Herod. κραίνουσι δὲ τοὺς δὲ κτίσας Λακκαδαμόνιος νυχτός, μετ' ἡμέραν δὲ εὐδῖνα: conf. huius insistens vestigiis Valer. Max. p. 387. Morem tangunt N. Cragius de Rep. Lac. pag. 457. et I. Meurs. Miq.

Lac. p. 139. Diutius Tyrrenos in vinculis custodivisse dicuntur *Plutarcho* T. II. pag. 247. ζητούντες ἐλεῖν σαφείς καὶ βαβαιοὶς ἰδύχοις, atque interea temporis uxores ipsorum Spartanæ carceris exorasse custodes, ut sibi liceret ingressis morituros alloqui: πολλαῖς ἡμερίαις καὶ δέησιν παρεῖθσαν ὑπὸ τῶν φυλάκων ὅσον ἀσπάζεται καὶ προσεπτεῖν τοὺς ἄνδρας: hinc *Polyænum* recte corrigit *Casaub.* p. 689. Apud *Herod.* mulieres in carcerem dicuntur intromisisse custodes, οὐδὲν δόλον δοκίοντες ἐξ αὐτῶν ἔσθαι. [lin. 11.] Sic *Valla* legit in suo Cod. et e *Med.* optime reposuit *Gronov.* In enarrando dolo cum *Herodoto* conspirant *Plutarch.* *Polyæn.* et *Valerius Max.* qui non absurde addidit ista: per simulationem doloris velatis capitibus eos abire passi sunt, nempe custodes carceris viros velatis capitibus, vestibus indutos muliebribus, quos et ἀπῆλαι περικαλυφμένους scribunt *Plutarch.* et *Polyæn.* Perperam itaque vulgatur apud *Valer.* eos abire passæ sunt. VALCK.

9. ἐς δ' ἐλθεῖν τε) *Gronovii* explicatio aliis fortasse placebit. Equidem ἐσελθεῖν τε praeferrem, nisi si ἐς ὧν ἐλθεῖν. Ionum more, quo de supra c. 60.; ἔσω in marg. *Stephani* huc tendit. WESS. — *Stephani* ἔσω videtur ex ipsius coniectura margini adscriptum, quum ἐσθ in aliquo codice reperisset. ἐς δ', cum *Gronovii* interpretatione, eo usque ut intrarent, alienum est ab hoc loco, quoniam deinde demum ait Scriptor, εἰ δὲ σφας παρήκαν. S.

11. οὐδένα δόλον *Med.* et sequaces pulcre, coniectaratque *Galeus*. Tot tamen schedarum λόγον, tantaque consensione propagatum, ducere ad λόχον insidias videtur. Elegans ea *Cl. de Pauw* suspicio. WESS. — At vocabulum λόχος, quod homines significat in insidiis locatos, non videtur huius esse loci. S.

16. ἐς τὸ Τάυγετον) Nihil in his contra usum. Admonuit *Steph.* [Byz.] montem Laconicæ triplici genere poni: τὸ Τάυγετον iterum cap. 148., *Strabo* lib. VIII. pag. 557. c. [p. 362. extr. ed. Cas.] et *Pausan.* III. 20. In *Plutarchi* T. II. p. 247. c. τὰ Ταύγετα, et, qui eadem memorat, *Polyæno* *Strateg.* lib. VII. 49. Hinc *Taygeta*, *Laconices*, ap. *Vibium Sequestr.*, frustra sollicitante *Barthio*. Iunge *N. Heinsium* in *Claudiani* sec. Consulat. *Stilicon.* vs. 259. Atque hæc, ne qui in posterum offendantur. WESS.

CAP. CXLVII. 1. Θήρας ὁ Αὐτεσιώνας) Quando saepe Nostro concinit in Therae genere tradendo Pausanias, in huius lib. III. [cap. 1.] p. 205., pro Θήρα τῷ ἀπὸ Ἴωνος restitui debuerat Θήρα τῷ Αὐτεσιώνας. Palmerii correctio Kuhnio venit in mentem ad p. 245. Ad Herodoti sententiam eidem Pausaniae, IV. [cap. 3.] p. 285. Theras fuisse dicitur τὸ ἀνέκαθεν Θηβαῖός τε, καὶ ἀπόγονος πίμπτος Πολυνείκους: atque adeo Callimacho ἔκτον γένος Οἰδιπόδαο, Hymn. in Apoll. vs. 74. VALCK.

[3. ἔστελλε ἐς ἀποικίην) „ἔστειλλε, subauditur ἐαυτόν: „sic etiam cap. 148. Alius dixisset ἐπέλλετο.“ REISKE. — Sic haud raro etiam apud Tragicos στέλλειν, pro στέλλεσθαι, iter parare, proficisci. Possis vero etiam, ut c. 148, 2. sic et hoc loco, intelligere ἔστειλλε λαὸν ἐς ἀποικίην: sed tragicorum exemplis, quae offert Brunckii Index Sophocleus, et Schneideri Lexicon criticum, satis firmata prior interpretatio, Aliàs dux coloniae dicitur ἀποικίην στέλλειν, ἀποικίαν ἀγειν: coloni vero ἐς ἀποικίην στέλλεσθαι vel σταλῆναι, ut c. 159, 5. S.]

13. Μεμβλιάρῳ) Secundus casus est, qualis Βάρτῳ IV. 160. Κρείστῳ VIII. 122. Κλειμβρότῳ V. 32. Δημοκρίτῳ saepius in Hippocratis epistola. Critici ad Pindari Pyth. Od. IV. [vs. 88.] μετὰ Μεμβλιάρῳ (quomodo post pauca [c. 148, 10.] Arch.) τοῦ Κάδμου συνεξομήσαντος: cui scriptioni primas dat S. Bochartus, ut Phoenicum e lingua commodior esset originationo, de Phoen. Colon. lib. I. 15. ubi conplusscula de Therae coloniis. Quae proxime posita sunt, clarissime expressit, Nostri saepe aemulus, Callimachus apud Strabon. lib. VIII. p. 534. A. et XVII. p. 1194. B. [p. 374. B. et 837. A. ed. Cas.] nec non Apollon. Rhod. IV. 1763. WESS.

19. τῶν ἰωυτοῦ συγγενέων Μεμβλιάρῳ) Quem alii sic vocant, Μεμβλιάρῳ dixisse videtur Herodotus. Non illum Cadmi συγγενία Pausanias III. [c. 1.] p. 206. sed Phoenicem de plebe fuisse scribit, ἀνδρα τοῦ δήμου, atque isthac de causa sibi persuasisse Theram, quod et evenit, futurum, ut Membliari posteri Callistes insulae sibi facile cederent imperium. VALCK.

CAP. CXLVIII. 1-3. Ἐπὶ τούτους δὲ ὦν ὁ Θήρας, λαὸν ἔχον ἀπὸ τῶν φυλέων, ἔστειλλε, συνεκλήσων τούτους) Dedi schedis mutandi arbitrium: alioquin prius ἐπὶ τούτοις non damnabile. Iisdem συνεκλήσων, sine quo oratio hinc

bat, debetur. Geminum c. 159. χρήσασθαι ἢ Ἡυβίην πλεῖον, συν-
 οικήσοντας Κυρηνάϊους Λιβύην ex Mssis. WESS. — Ubi The-
 ras profectus dicitur συνοικήσων τούτοις, et λαὸν ἔχων ἀπὸ
 τῶν φυλῶν, tribuum numerus, olim verisimiliter adiectus;
 determinari non poterit: sed scribendum puto συνοική-
 σων: nam ante octo generationes cum Membliare a Cadmo
 relictis, hi tum insulam iam συνήκταν. VALCK. — Com-
 modius utique est Ἐπὶ τούτους. Ad hos, quam Ἐπὶ τοὺς
 τοίς, quod sonat *Adversus, Contra hos*: non enim contra
 illos profectum esse, mox diserte declarat Scriptor. ἀπὸ
 φυλῶν idem valet ac si dixisset ἀπὸ ἀστῶν vel πολιτῶν, e
 civium Spartanorum numero; quemadmodum ipse Valck.
 ad c. 145, 24. adnotavit, ἐς φυλὰς διδάσκειν intelligendum
 de receptis in civitatem: quare nil opus est, ut numerum
 tribuum h. l. olim adiectum fuisse statuamus. Ferri utique
 συνοικήσων potuit, quod nos etiam, a Wess. primum re-
 ceptum, tenuimus. Sed verbum συνοικίῃν non nisi de coniun-
 gibus fere usurpat Noster: et VII. 73, 4. ubi de populis
 una habitantibus alii libri συνήκουν dabant, alii συνείκησαν,
 ibidem ipse Wess. cum aliis σύνικοι ἦσαν vel ἔσαν proba-
 vit. Nec vero video, cur h. l. hiatura statuatur oratio, si
 συνοικήσων teneretur, quum e proximo intelligi possit τὸν
 λαὸν συνοικήσων. cf. ad c. 147, 3. notata. Denique nulla urget
 necessitas, ut (quod Valck. statuere videtur) συνοικίῃν non
 nisi de primis coloniae conditoribus dici posse arbitre-
 mur: quin potius percommode, ac fortasse etiam commo-
 dius, poterit id verbum de his etiam usurpari, qui novis
 colonis urbem aut regionem quampiam frequentant. S.
 v. 10. εὐ τι [perperam ὅ τι ms. F.] πάντας ἄγων τοὺς Μινύας)
 Μινύας ἴστος, τοὺς ἐκβολέοντας ὑπὸ Πελασγῶν (sic leg. pro Πε-
 λασγῶν) ἐν Δήμῳ, cum Lacedaemoniis colonos in insulam
 Callistea duxisse Theram narrat Pausan. VII. [c. 2.] p. 524.
 De iisdem Apollon. Rhod. IV. 376). ἐκ δὲ λιπένας Σπάρτην
 Αὐτσίαν, ἐς παῖς ἦγαγε Θήρας Καλλίστην ἐπὶ νῆσον. Qui Mi-
 nyis Pelasgos sive Tyrrhenos substituit Plutarch. T. I. h.
 p. 247. d. p. 296. b. hos veluti coloniam Lacedaemonio-
 rum e Laconica deducit in insulas Melum et Cretam; di-
 cuntur ibi Πόλλιν ἡγεμόνα καὶ ἀδελφὸν καὶ Κραταῖδα Λακωνα-
 ρεῖους λαβόντες: quae, certo mendosa, fortasse non male
 sic legerentur, καὶ τὸν ἀδελφὸν Καλλιματίδαν. Secundum

*Herodotum, Minyae plerique, manentes in Peloponneso, ἐγδά-
ποντο [lin. 12.] ἐς τοὺς Παρεωράτας καὶ Καύκωνας: quibus
antiquis incolis τῆς Τριφυλίας eiectis sex in ista parte Pelo-
ponnesi dicuntur urbes condidisse, [lin. 15.] Λέπρεον, Μάκι-
στον, Φρίξας, Πύργον, Ἡπειον, Νοῦδιον: sic cetera videntur
nomina integranda, partim iam emendata Clar. Wesseling.
ad Diodor. [lib. XIV. c. 17.] T. I. p. 653. qui, mihi nus-
piam inventum, postremum etiam illuminabit. Περὶ τῶν
ἐν Τριφυλίᾳ Καυκόνων egit Strabo VIII. p. 531. [p. 345. ed.
Cas.] cui p. 532. c. [p. 346. B.] Παρεωράται tenuisse tradun-
tur olim montanum Triphyliae regionem περὶ τὸ Λέπρεον
καὶ τὸ Μάκιστον. Hi Ionice Herodoto sunt Παρεωρήται VIII.
c. 73. Cur ibi fuisse dicantur origine Lemnii, hic narrata
manifestant. VALCK. — Cur Παρεωράτας non absurde
dare Arch. dixerit Wess. in Var. Lect., non magis equidem
exputare possum, quam quid sit quod etiam Valck. in pro-
xima adnotatione constanter Παρεωράτας scripserit: quan-
doquidem et origo nominis, et constans aliorum auctorum
usus, et apud Herodotum editionum omnium et mssorum
(uno Arch. excepto) consensus, Παρεωρήτας aut ionico idio-
mate Παρωρεήτας requirit. Operarum puto incuria turbas
istas peperit. S.*

15. Μάκιστον, Φρίξας) Sic oportuit. Prius habet Val-
la, quorsum codicis Arch. Κάκιστον aurigatur: nam Μάκι-
στον, quod Galeus excitavit, non ita scriptum. Μάκιστον τῆς
Τριφυλίας Strabo lib. X. p. 687. A. [p. 447. D.] et Steph. Byz.
ubi bene Holstenius. Φρίξας Pass. cum Stephani margine
constabit, Φρίξα constanter Polybio lib. IV. 77. et 80. Xe-
nophonti atque aliis. Ἡπειον, [lin. 16.] sive Arch. Ἡπειον,
itidem Polybius: quo tamen in oppidi nomine turpis apud
plures discordia. Verum in his occupabar olim ad Diodor.
lib. XIV. 17. Νοῦδιον prorsus ignorans. Sunt Triphyliae
quidem oppida, quae scripturam non longe deflectunt; ele-
ctio anceps et difficilis. WESS. — Quum Φρίξας (acuto
tono) casu in ed. Wess. irrepsisset, inde eadem scriptura
in posteriores editiones atque in nostram propagata est.
Rectius Φρίξας penacite scribetur, quod et ipse Wess.
voluisse videtur. De alterius oppidi nomine, quod Ἡπειον
h. l. aut Ἡπειον scribitur, conf. Var. Lect. apud Polyb. IV.
77, 9. et 80, 13. et quae ad priorem Polybii locum olim

notavimus; ubi quidem tunc praeterierat me *Wesselingii* ad *Diodorum* Adnotatio. Verum oppidi nomen Ἡπειον esse censuit *Vir doctissimus cum Holstenio*. S.

CAP. CXLIX. 3. δὴν ἐν λυκαίοις) Memorabile illud Christi Nostri ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων cum *Herodoteis* prudenter contendunt praeclari viri, *S. Bochartus Hieroa.* lib. II. c. 43. p. 438. *Raphelius*, et *Wetstenius* ad *Matth.* Evang. c. x, 16. *Oiolycei*, *Therae F. patris Aegei*, commemorat *Pausanias* lib. III. 15. p. 245. *WESS.*

4. καὶ πως τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπεκράτησε) Non male *Valla* Scriptoris sui mentem expresserat: et id nomen alteri praevaluit. *Machon* apud *Athen.* XIII. p. 578. ε. Μᾶλλον τὸ πάρεργον ἐπεκράτησε ἢ τοῦνομα, de muliere, quae vulgo *Μανία* nuncupabatur, infans olim nomine proprio dicta *Μάνια*. Idem in centenis obtinuit, ut nomini cognomen praevaluerit. *Plato* proprio nomine dictus fuerat *Aristocles*; *Tyrtamo Theophrasti* nomen tribuit *Aristoteles*, quod et, altero propemodum oblitterato, evaluit, ἐπεκράτησε: *Diog. Laërt.* III. 4. V. 38. ibique *Aeg. Menag.* Quem pater velut δὴν ἐν λυκαίοις reliquerat, *Therae* filium, *Οιόλυκον* his terve adpellat *Pausan.* III. p. 245. IV. [c. 7.] p. 296. ubi *Lacedaemonius Euryleon* antiqua dicitur origine *Thebanus* a *Cadmo*, Αἰγύως τοῦ Οἰολύκων τοῦ Θήρα τοῦ Αὐτεταίανος ἀπόγονος πέμπτος. *VALCK.*

8. ἰδρύσαντο) *Vallae* Latina, Ex hac tribu viri - extruxerunt, coniecturae *Cl. de Pauw* materiem dederunt, οἱ δὲ ἐν τῇ Φυλῇ ταύτῃ ἄνδρες - - ἰδρύσαντο, admodum labanti et omni tibi sine defectae. Itaque in ἰδρυτο vel ἰδρύνη inclinavit; cui accedere possem, si per *Codices* liceret. Ut nunc sese verba dant, ἰδρύσαντο de *Lacedaemoniis*, qui fanum tribui *Aegidae*, (cuius illustris in *Pindari* Od. IV. *Pythion* memoria,) excitarint, accipiendum cum *Reiskio*. Excitarunt autem, quod *Aegidarum* stirps *Furiis Laii* et *Oedipodis* inminui et succidi putaretur. Τοῖς δὲ Ἑρινύων τῶν Λαίου καὶ Οἰδίποδος μήνιμα alia in re apud *Pausaniam* lib. IX. 5. p. 723. *WESS.*

8 seqq. ἰδρύσαντο ἐκ Διοπροπίου etc.) Ἰδρυτο vel ἰδρύνη si *Codex* exhiberet scriptus, mihi aptius in hac sede videretur; et σφι ἔμειναν, quam ὑπέμειναν. Τοῖς δὲ ἐν τῇ Φυλῇ ταύτῃ ἀνδράσι (οὐ γὰρ σφι ἔμειναν τὰ τέκνα) ἰδρύνη ἐκ Διοπροπίου ἔρην.

νῶν τῶν Λαίου τε καὶ Οἰδιπόδω ἱρὸν καὶ μετὰ τοῦτό σφί ἔμεινεν. A viris ex hac tribu, quum liberi ipsorum in vita non manerent, oraculo monitis delubrum fuit dedicatum Dirarum Laii atque Oedipi; hoc postquam fecissent, ipsorum liberi manebant in vivis, neque adeo pueri πρὸ θρασε rapiebantur. Ἰδρύσθαι hac adhibetur structura quum alibi, tum bis lib. II. c. 44. ἐκείσας χρέους εἶν' ἔξ οὗ σφί τὸ ἱρὸν ἰδρύσθαι. In his dirae, quibus Aegidarum progenitor Oedipus, Furiis agitatus, filios suos devovit, a Thera quodammodo renovatae, filium se dicente καταλείψειν ὅτιν ἐν λύκοισι, dicuntur Oedipodis Ἐρινύες. Laium quoque dirae dederant praecipitem, quibus illum Pelops devoverat ob raptum Chrysippum. Ἐρινύς Oedipi diras vocant Tragici, Aeschylus Theb. vs. 70. Sophocles Oed. in Col. 1294. [vs. 1434. ed. Br.] Euripides Phoen. 627. VALCK.

[Nec sollicitari verbum ἰδρύσαντο, recte habens, debuit: nec vero Lacedaemonii (ut Wess. interpretatur) communi civitatis nomine fanum illud tribui Aegidae excitarunt: sed ipsi tribules huius tribus, quoniam liberi eorum in vita non manebant, sui caussa (haec vis est verbi medii) fanum illud Diris Laii et Oedipodis dicatum extruxerunt, quo illas placarent, quibus calamitatem eam acceptam ferebant. Hoc ipsum suo loquendi more Scriptor noster diserte et perspicue declarat. Est enim hic usitata illa Nostro ἀνακαλου-
δία et hyperbaton, et familiaris particulae γάρ usus, de quo ad I. 24, 17. dictum est, et quem iam saepius deinde observavimus. Quae loquendi forma paullo minus fortasse offensionis habuerit, si post ἀνδράτι comma deleatur. Valet autem τοῖσι δὲ --- ἀνδράσι οὐ γὰρ ὑπέμειναν τὰ τέκνα, ἰδρύσαντο --- ἱρὸν, idem ac si dixisset, ὅτι δὲ (vel ἐπειδὴ δὲ) τοῖσι --- ἀνδράσι οὐκ ὑπέμειναν τὰ τέκνα, ἰδρύσαντο --- ἱρὸν. Recte idem Reiskius, cui alteram istam interpretationem Wesselingius tribuit, in editis Animadverss. mœnuir, similem huic loco esse illum, qui eodem hoc libro cap. 200, 4 seq. τῶν δὲ πᾶν γὰρ ἦν τὸ πλῆθος μεταίτιον, οὐκ ἰδόντο τοὺς λόγους. Adde I. 114, 9 seqq. ubi εἰς δὴ (sive ibi εἰς δὲ malueris) τούτων τῶν παιδίων --- οὐ γὰρ δὴ ἐποίησι τὸ προσταχθεῖν ἐκ τοῦ Κῆρου, ἐκάλεσε αὐτὸν τοὺς ἄλλους παῖδας διαλαβείν. Immo vero haud admodum dissimile est quod in eiusdem huius capitis, in quo versamur, initio legitur: Ὁ δὲ παῖς, οὐ γὰρ ἔφη εἰ συμπλέσσεσθαι, τοιγαρὶν ἔφη αὐτὸν καταλείψειν etc. S.]

[9 seq. Si sana atque integra esse statuas ista, quae vulgo et in editis et in scriptis omnibus hic leguntur: καὶ μετὰ τοῦτο ὑπῆλθεν τὸ αὐτὸ καὶ ἐν Θήρῃ etc. sententia haec erit: et postea mansit idem hoc (nescio utrum templum, an malum) etiam in Thera etc. Sed persuasum equidem habui, et adfectum esse locum, et tali quodam modo curari debuisse, quo a nobis (praeunte Reiskio in Animadvers. editis) factum. Eandem Reiskii emendationem ex Miscellan. Lips. nov. T. VIII. p. 111. laudavit Larcher, et in gallica Herodoti versione expressit. S.]

CAP. CL. 6. εἶποντο δὲ οἱ καὶ οἱ ἄλλοι) Delendum est secundum illud οἱ. Scripserat suo more: εἶποντο δὲ οἱ καὶ ἄλλοι τῶν πολιτῶν, καὶ δὴ καὶ Βάττος ὁ Πολυμνήστου, ἐὼν γένος Εὐφρημίδης τῶν Μινυέων. In his mirum est quantum a vero Valla aberrarit; sed illud magis etiam mirandum, a Palmerio repertam veritatem a Gronovio tamen fuisse repudiatam. Nobilis fertur inprimis inter Iasonis socios Minyas, Euphemus, de quo praeter ill. Spanhem. in Callim. Hymn. in Apoll. vs. 75. cel. Burmannus egit in Argonaut. Catal. Huius compressu gravior puella Lemnia Battis pepererat progenitorem: erat itaque Battus γένος Εὐφρημίδης [lin. 7.] τῶν Μινυέων, e posteris vel genere Euphemi, anius e Minyis. Εὐφρημίδης hic olim vulgabatur; Εὐθυμίδης prodiit e Med. Εὐφρημίδης ex Arch. dederat Galeus: haec verae proxima scriptio; veram coniectura Palmer. fuerat adsequutus in Exercit. p. 23. Sicuti saepe patronymica facta sunt propria, in vera historia Graeca veteri et recentiori memorantur Euthymidas, et Euphemidas vel Euphamidas. Restituendum hoc nomen in Schol. ad Aristoph. Eq. vs. 791. Εὐφρημίδης Ἀριστωναῖμον, pro Σισυφρημίδης Ἀριστοδήμου, ex Thucyd. IV. c. 119. ubi nomen Ἐρυξιδάδα convertendum est in Ἀελιανὸν de Nat. An. XI. 19. Παυριδίδας verum nomen fuit, non Παυριδίδας: noti sunt Lacones Pasitelidas, Epitelidas, Eutelidas. Sed Corinthium Euphamidam in Thucyd. V. 55. praebent septem minimum Mssst: cur itaque forma non Graeca Ἐφρημίδης in Thucydide fuit relicta? VALCK.

7. Εὐθυμίδης) Elegantem veramque Palmerii correctionem Εὐφρημίδης, Ed. Simsonius Chron. An. 3389. antevertit, laudavitque meritissime Bauherius Dias. Herod. c. 12.

Pindarus Battiadæ, Euphemi posteros, laudibus ferens, locuples suasor auctorque. Τόθι γάρ, Cyrenis, γένος Εὐφάμου Φυτιῶν, λοιπὸν αἰὲ τίλλεται, Od. IV. Pyth. prope finem. [vs. 455. seq. ed. Heyn.] Quamquam autem nihil in hoc genere liquidius, relinquere pravum debeo, sine haesitatione instauraturus, modo Εὐφημίδης, sicuti Galeus ostentavit, in schedis Arch. foret: at secus habet. WESS. — At ea quidem cautio nimia profecto: scripturam, quam liquido veram agnoscas, non audere in locum haud dubie pravae substituere; praesertim ubi, quam pronus fuerit librariorum lapsus, satis constabat. Taceo vocalium η, ι, υ, confusionem. Literas Φ et Θ et alibi temere a librariis inter se permutatas observavimus, et haud multo ante, cap. 148, 15. ubi ex Φρίξας, Θρίξας fecerant. Sic apud Polyb. XV. 34, 6. εὐφύεστατον ab ingenti scribarum numero in εὐθιέστατον vidimus detortum. Mitto reliqua: conf. quae ad Herod. II. 44; 6. notavimus, et quae ab eodem ipso doctissimo Wesselingio ad II. 48, 7. adscripta sunt. S.

9. χρωμένω — — — — — περὶ ἄλλων, χρᾶ ἢ Πυθίῳ) Hoc illi saepe in more. Exempla Valckenarius conduxit ad Tragici Phoeniss. p. 678. Illud Grini καὶ βαρὺς αἰεῖσθαι [lin. 11.] senii inconmoda, quibus difficulter erigebatur, explicat. Αἰεῖσθαι, ἄνω αἰεῖσθαι Hesychio ex Sophoclis Trachin. vs. 220. cui senex χρόνῳ βαρὺς in scriptis Codd. Oed. Colon. vs. 926. et νόσῳ βαρὺς Trach. vs. 239. WESS. — Possis αἰεῖσθαι interpretari loco me movere, quemadmodum αἰεθίντες IX. 52, 5. idem valet ac κινηθέντες, coll. vs. 7. S.

CAP. CCL. 1. εὐχ ὕε τὴν Θήρην) Hoc sanequam insolens. Aliis etiam usitato more scribi potuit εὐχ ὕε, non pluebat; in insula nempe Thera: hanc enim designatam fuisse vicina satis manifestassent. ὁ Ζεὺς vel ὁ θεὸς ὕει vulgo dicebatur etiam Herodoto; ὕει simpliciter etiam ponitur, pluit: εἰ ὕει, c. 185. huius libri. Fortassis ut alibi ὁ θεὸς, hic quoque lectori relinquitur supplendum. Saepius ὁ θεὸς vel ὁ Ζεὺς dicitur ὕσαι χρυσόν, τίφραν, ut λίθοις, βατράχοις. Utrumque etiam Latinis: lapidibus pluit; et pluit carnem vel sanguinem. Priori ratione hic εὐχ ὕε ὁ θεὸς τὴν Θήρην significaret, Theram pluvia non irrigavit: atque ita semel Pausaniam loquutum memini lib. II. [c. 29.] p. 179. αὐχμὸς τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ χρόνον ἐπέετ, καὶ οὕτε τὴν ἱκτὸς Ἰσθμοῦ

χώραν, οὗτε Πελοποννησίαις ὕδιν ὁ θεός. Idem ille Herodotei forte loci recordabatur p. 186. novem annorum siccitatem memorans, quae Troezenios afflixerit. VALCK. — De subintelligendo nomine ὁ θεός vide ad c. 28, 13. notata: et locis ibi citatis adde Herod. II. 13, 19. Tum, quod ad verbi ὕιν constructionem cum accusativo casu addinet: quare ratione dicitur ἡ χώρα ὕεται, II. 13, 15. IV. 50, 9. eadem etiam ratione dici poterat ὁ θεός ὕιν τὴν χώραν. S.

4. κακοῦ οὐδὲν ἦν σφι μῆχος) H. Stephano μῆκος debetur, id sero in recensione Voc. Herodoti corrigenti. Euripid. Androm. vs. 535. τί δ' ἐγὼ κακῶν μῆχος ἐξανύσαιμ' ἄν. Tale et Aeschyli Suppl. 743. μῆχος δ' οὐδὲν ἐν μίσῳ χρόνῳ. Nam μῆκος, quod Stanleio explicare et tueri visum, non respondet satis puellarum timori. WESS. — Perperam etiam μῆκος vulgatur in Aeschyli Agam. vs. 2. ubi vox Homerea μῆχος, vel Aeschyli μῆχος, quod et Stanleius suspicabatur, sine controversia restitui debet. Theocritea Eid. II. 95. χαλεπᾶς νόσω εὐρὶ τι μᾶχος, haud sane felicissimus Poëtarum interpres Iac. Palmerius sollicitabat legendo, εὐρὶ τι μ' ἄκος. Herod. II. c. 181. τοῦτο γὰρ οἱ κακοῦ εἶναι μῆχος. Conf. Eurip. Androm. 536. VALCK.

9. ἀπαιχθὴς ἀπεισθαί τε) Arch. ἀπεισθαί speciem habet allicientem, solidi nihil. Insulam sive tu Πάριον scripseris, seu Πάριον, minimi referet. Stephanus Byz. utrumque edit. Scylaci Πάριον. Infra c. 156. et 169. idem, qui hic, in mastis dissensus. WESS.

15. σιτία καταλιπ. ὅσον δύο μηνῶν) ὅσον δὲ μηνῶν, quod praebent cod. Med. et Vallae, reponerem. VALCK. — Vitiosam veterem scripturam h. l. in contextu reliquerat Gronovius, sero demum in Notis professus se, ut alibi, sic et hic codicis sui auctoritatem colere debuisset. S.

CAP. CLII. 10. τὸ δ' ἐμπόριον τοῦτο ἦν ἀκήρατον) Ἀκήρατον offert Galeus ex Arch. intentatum. Ἀκήρατον est apud Herod. p. 384, 11. [VII. 9, 42.] Hoc si plerique darent Codd. alteri non postponerem. Emporium Graecis usque in hoc tempus intactum, solis ante Phoenicibus notum mercatoribus, Graecis intentatum dixerit noster, ut puto, potius ἀκέραιον, quam ἀκήρατον. Ἀκήρατον tamen etiam purum vocat, et intaminatum; quo usu vox Platoni praesertim et philosophis frequentatur aequae ac ἀκέραιον: quae

duo permutat et in eadem locutione Eurip. Or. vs. 574. et Helen. vs. 48. De urbibus etiam et regionibus adhibetur integris sive nondum hostili ferro violatis: Herod. ἀνέβαιον τὴν πόλιν, III. 146. Thucyd. II. 18. Xenoph. Κυρ. Παρ. VI. p. 96, 4. VALCK.

17. περί ἢ αὐτοῦ) Postulat hoc schedarum concors editum, patiturque usus. Adi sis Portum, et cap. 15. [ubi vide quae a Valck. et a nobis ad lin. 18 et seq. adnotata sunt.] Accessit crateris picturae ex schedis pronomem, [lin. 18. κεφαλαί οἱ πρόκροσσοι εἰσι.] quo gryphum capita prominentia clarius signantur. Confer Eustath. in Hom. p. 903, 6. WESS. — Pronomine αἱ, (i. e. αὐτῶ) quod ex Arch. et Vind. receperat Wess., carere utique potueramus: satia enim erat περί αὐτοῦ. Sed, quoniam passim et alibi per abundantiam adiectum illum dativum vidimus, (Adn. ad I. 86, 28 seq.) facile patiar si quis loco suo repositum voluerit. Apud Eustath. loco ab eodem Wess. citato (qui est p. 862. ed. Bas. ad Iliad. μ'. 258.) nihil aliud, quod huc utcumque faciat, reperio, nisi quod ait, κρόσσαι -- αἶν κρόσαι καὶ κεφαλαί. Insequente quidem pag. 863. med. adfert idem illa ex Athenaeo verba, (I. 30. a.) πρόκροσσοι φερόμενοι ἐπὶ τὸν κίνδυνον: quae, pro significato paullo ante prolato vocabuli κρόσσαι, intelligere potueras praecipites in periculum; (vel, in pugnam ruebant;) sed aliter ille, et quidem variis modis interpretari conatur, βαθυκδὸν, κλημακδὸν, κατὰ στῆχος, κατὰ ἐπαλληλῶν, εὐτάκτως. Alibi idem Eustathius (ad Iliad. ξ'. 35. p. 949, 24. ed. Bas. p. 965. ed. Rom.) adfert ex Herodot. VII. 188, 6. naves quae πρόκροσσαι ὀρμίσοντο ἐς πόντον, quas praeunte fere ipso Herodoto ἄλλας ἐπ' ἄλλαις, ἀντιπρώρους, interpretatur; hunc vero, in quo versamur, Scriptoris nostri locum nusquam, quod sciam, attingit. Mihi, fateor, quidnam potissimum hoc vocabulo significatum voluerit Herodotus, haud satis liquet. Altero loco, VII. 188. hariolando interpretatus sum naves rostris in mare spectantes, et octo deinceps ordinibus in quincuncem locatas: et sic ibi fortasse non male. Sed, quod hoc item loco gryphum capite in quincuncem disposita scripsi, id vereor ut eruditissimè adprobaturus. Fortasse satis fuerat gryphum capita prominentia cum Wess. interpretari. Vallae versionem, quam tenuerant fere Herodoti

editores, *gryphum capitibus in circuitu altrinsecus obversis*, his gallicis reddidit Larcher, *des têtes de gryphons, l'une vis-à-vis de l'autre*. S.

22° συνεκρίθησαν) Miror cur dubio vacuum συνεκρίθησαν a Gronovio non fuerit in contextum receptum. VALCK.

Ibid. φιλίαι μεγάλαι συνεκρίθησαν) Belle Gronovius. [scilicet qui in Notis scripturam hanc commendavit.] Putes hoc Epicharmi apud Plutarch. T. II. p. 110. A. pugnare, συνεκρίθη, καὶ διεκρίθη καὶ ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, πάλιν: at hoc aliud est, ex Philosophiae adytis sumtum. In coalitis et consociatis artissime animis illud valet. Scriptor incertus Stobaei Serm. XXVIII. p. 197. δοκούντος γε δὴ, ὡς τὰ πρὸς ἑαυτὸν ἀρτίως ἐν φιλίᾳ συνεκρίθησθαι. Philostratus Vit. Soph. II. 2. p. 566. τοῖς γοῦν ἀμφὶ τὸν Δημοστράτην οὕτως συνεκρίερατο, ὡς etc. Talium apud alios magna merx. WESS. — Nonnulla huc spectantia collegit Porson ad Eurip. Med. vs. 136. S.

CAP. CLIV. 4. ἔστι τῆς Κρήτης Ἀξὸς πόλις) Stephanus Byz. Ἀξὸς πόλις Κρήτης, ὡς Ἡρόδοτος ἐν τετάρτῃ. Docti interpretes Ethnicographo errorem, quo ὁ Ἀξὸς fecerit ex Ὁαξὸς, inputant, ipsimet aberrantes. Humanius Meursius Cretae suae lib. I. 8. verbo hominem defendit, Ἀξὸς hic fuisse olim decernens; cuius quidem suspicionem masti egregie tuentur. Cretenses ἄξους suo vocabant sermone κρημνάδεις τόπους, loca praerupta, qui Graecorum aliis ἀγμοὶ, Stephano in Ὁαξὸς teste. Urbi ergo nomen ab indole situs et positurae. Sit-ne vero Ἀξὸς, Ὁαξὸς et Σαξὸς, quorum ΣΑΞΙΩΝ superant numi, eadem urbs, ab Edm. Chishull docte anquiritur, Antiq. Asiatic. p. 125. WESS.

6. ἐπὶ ταύτῃ ἔγνημε ἄλλην) Multum distat hoc Andocidis de Myst. p. 16, 44. ἐπέγνημε τῇ θυγατρὶ τὴν μητέρα, ab Euripideis in Alc. vs. 305. καὶ μὴ ἀγνήμης τοῖσδε μητρικὴν τέκνους. Andocidis ista rem continent Graecis propemodum inauditam, filiam et matrem simul uxores habere; Euripidea concinunt Herodoteis: ἐπὶ θυγατρὶ ἀμύτορι --- ἔγνημε ἄλλην γυναῖκα, quae τῷ ἔργῳ Phronimae fuerit μητρική. Dici quoque potuerat Etearchus ἐπὶ θυγατρὶ ἀμύτορι ὑπολειφθεῖς. VALCK. — ὑπολειφθεῖς scripserat aut scribere voluerat Vir doctissimus. Vide Hemsterh. ad Lucian. Dial. Mort. VII. 1. et quem is laudat Berglerum ad Alciph. I. Ep. 3. S.

9. μαχλοσύνην ἱπενείκασα) Mutatum indignor, siquidem Ἰακόν, atque idem ac κατηγορήσασα, monente Eustathio. Sic hoc libro c. 167. αἰτίνῃ οἱ ἄλλην ἱπενείκας, cui persimile lib. I. 68. Quod deinceps [lin. 14.] παραλαβὼν ἐπὶ ξείνια, in controversia haeret, de qua olim ad Diodori lib. XIII. 80.; dubium enim in Codd. differitate, quid ipsi maluerint Scriptores. Ἐπὶ ξείνια lib. II. 107. VI. 34. IX. 88. at ἐπὶ ξενίᾳ V. 18. quod tamen Ionismo non facit satis. WESS. — Conf. Var. Lect. S.

20. ἀποσιεύμενος τὴν ἐξόρκωσιν) Sinceram scripturam hīc et infra IV. 203. dudum iam detexerat ante Portus, quam hic in Med. illic in aliis inveniretur Codicibus. Usitatam verbi formam praebet in voc. Βάττος Herodotea transcribens Suidas, ἀφοσιούμενος τὴν ἐξόρκωσιν: id est, ut exsolveret se iurisiurandi religione. Poterit et eodem hic modo verbum accipi, quo apud Isaeum illud interpretatur Harpocrat. τὸ μὴ ἐντελῶς τι ποιῆσαι, ἀλλ' ὥσπερ ὁσίας ἔνεκιν, Ἀφοσιώσασθαι εἰπὲν Ἰσθαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἑρμῶνα: leviter et dicis causa re defungi. Ista periit oratio; sed et in sexta superstitum Isaei adhibetur illud eodem modo; nam dicitur patriae civis utilissimus Apollodorὸς pater solus ornasse triremem, οὐκ ἀφοσιούμενος, ἀλλ' ὡς εἶδόν τι ἄριστα παρασκευαζόμενος, p. 67, 19. vide ad Harpocr. Mauss. et H. Vales. p. 259. Exstat insignis Isocratis locus p. 289. v. [Panathen. sub finem, T. II. p. 612. ed. Auger.] Plato de Legib. VI. p. 752. v. μὴ μόνον ἀφοσιώσασθαι περὶ τῆς χώρας, — — συντόνως δ' ἐπιμεληθῆναι ταῖς πρώταις ἀρχαῖς εἰς δύναμιν, ὅπως ἀν' στώσιν ὡς ἀσφαλιστάτα καὶ ἄριστα. VALCK.

CAP. CLV. 3. χρόνου δὲ περιέοντος) Is. Vossius προέοντος adscripserat, quod lib. VI. 36. VII. 197. ut χρόνου προβαίνοντος V. 58. Addi conplura aliunde possunt: sed cui bono? Utrumque usus patitur. χρόνου δὲ περιέοντος vidimus lib. II. c. 121. et 133. Memorabilius Scholion San-Germ. [ad lin. 4. spectans:] Ἰσχυρόφωνος τὸν μεγάλῃον οὐκ ἐῷσι λέγειν, ἀλλ' ἀπελαύνουσι. Ἡρόδοτος ἰσχυρόφωνα. et hoc amplius, quod Budaeus in antiquo Herodoti exemplari idem inveniret, Comment. Ling. Gr. p. 345. adprobaveritque Paul. Leopardo Emend. lib. III. 11. Scaligeroque ad Eusebium. Battus sane non erat λεπτόφωνος, exili linguae et gracili sono, quales ἰσχυρόφωνοι: sed vitio naturae innato lingua in proferendis

animi sensis offendeat ac haesitabat; et tales ἰσχνόφωνοι: siquidem eorum praepeditur lingua, ὅτι ἰσχνόται τοῦ φωνῆν, ut loquitur Aristoteles Problem. Sect. XI. 35. ubi docte Sylburgius ἰσχνόφωνος Philosopho, ex adiuncta originationis causa, instaurat. Mihi eruditorum consilium placet, docto Battum obligatione linguae laborasse primum et deinde linguae nodis solutis loqui coepisse ex Iustini lib. XIII. 7., sequi non licet, quoniam omnibus in mssis variatur nihil, et de Battō Heraclides Pontic. ἥν γὰρ ἰσχνόφωνος in Cyrenensium Politia. WESS. — Paulum Leopardum fefellerat memoria, Emend. III. 11. haec scribentem: „Admonuit Budaeus, se in antiquo Herodoti exemplari legisse ἰσχνόφωνος, i. e. haesitans.“ Nam, ubi de hoc vocab. egit Budaeus, (eodem loco qui est a Wess. indicatus, in Comment. Ling. Graec. p. 345.) ne nominat quidem Herodotum, nec antiqui meminit exemplaris in quo ἰσχνόφωνος legatur: sed locum Aristotelis ex Probl. XI. 35. tractans, ait: „Huiusmodi homines ἰνίσχονται τῇ φωνῇ ἐν τῷ διαλέγεσθαι. Quare ἰσχνόφωνοι fortasse legi posset, et, ut ἰσχνουρί et ἰσχνουρία ab urinae suppressione dicuntur, sic ἰσχνόφωνοι, quibus vox supprimitur et sistitur inter loquendum apud Aristotelem.“ Quae verbo tenus huc transscribere visum est, ne quis Wesselingii, praestantissimi viri, auctoritate commotus, (qui se a Leopardo in errorem passus est abduci) existimet, in prisco aliquo Herodoti codice scripturam istam fuisse repertam. Denique, librorum consensu nisus, ita statuendum arbitror, probum esse vocabulum ἰσχνόφωνος, eademque notione, qua ἰσχνόφωνος docti viri maluerunt, olim illud in usu fuisse, scilicet per syncopen ex ἰσχνόφωνος natum: ἰσχνάνω autem idem atque ἰσχω valuisse constat. Est etiam apud Hesych. in Βάττος, τραυλόφωνος, ἰσχνόφωνος: et apud eundem, ubi Ἰσχνόφωνος exponitur ἀπεχόμενος τὴν φωνήν, haud dubie ἐπεχόμενος legendum: sic quidem Schol. Pind. ad titulum Pyth. IV. τὸ ἐπέχεσθαι τὴν γλῶτταν βατταρίζειν φασί: ibidemque plus semel ἰσχνόφωνος scribitur. S.

9. ἀπὸ τῆς τιμῆς τὴν ἴσχη) Nihil verius. Battī pristinum nomen Aristoteles, apud Euseb. Chron., ubi p. 73. doctissime, ut solet, ill. Scaliger, ex Callimacho, Pindarique Criticis ad Pyth. Od. V. 117. Multa quoque Spanhemius ad

Callimachi Hymn. in Apoll. vs. 75. Ex oraculo autem, [lin. 15.] Βάττ' ἐπὶ Φωνὴν ἦλθες, liquidissima verbis *Plutarchi T. II. p. 205.* medela, καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ τὴν Φωνὴν παρασπινόμενον *Battum*, nam ἐπὶ τὴν Ῥώμην, quod nunc est, longe ineptissimum. Idem *Cl. Reiskium Animadverss. ad Plutarch. p. 261.* conperio observasse. *WESS.*

15. Βάττ' ἐπὶ Φωνὴν etc.) Eadem habet *Tzetzēs Chil. VI. vs. 349.* [et *Schol. ad Pind. Pyth. IV. 10.* ubi etiam ex aliis auctoribus alia caussa, cur oraculum Battus consuluerit, aliudque responsum refertur.] Paulum diversa prostant in *Schol. ad Callim. Hymn. in Apoll. vs. 76.* ἀναξ δέ σε Φοῖβες ἀνάγει ἐς Λιβύην ἐλθεῖν μελοτρόφον οἰκιστῆρα. His proxima, nisi fallor, *Herodotus* ista subiecerat: [lin. 19.] Ὅ δ' αἰμίσβετο τοῖσδε, ὦ ἄναξ etc. Intermedia quae leguntur, mea quidem opinione, literatoris notam sapiunt marginalem: ὥσπερ εἰ εἶποι Ἑλλάδι γλώσση χρεωμένη, ὦ βασιλεῦ ἐπὶ Φωνὴν ἦλθες. [Me vero non poenitet, Scriptori nostro, verborum neutiquam ita parco, eadem adseruisse.] *Herodotum* utique sola decent ista: Λίβυες τὸν βασιλέα Βάττον καλεοῦσι, καὶ τοῦτου εἵνεκα δοκέω δεσπίζουσαν τὴν Πυθίην καλεῖσαι μιν Λιβυκῇ γλώσσῃ, ἰδυῖαν ὡς βασιλεὺς ἔσται ἐν Λιβύῃ. Ad interrogata non respondere mos Deo fuit Delphico, quem attigi in *Schol. ad Phoen. p. 678.* Quod suspicabatur *Herodotus*, aliud olim *Batto* proprium inditum fuisse nomen, aliorum firmatur testimoniis, collectis ill. *Ez. Spanhem. in Callim. Hymn. Apoll. vs. 75.* *VALCK.* — *Hesychius*: Βάττος βασιλεὺς, τύραννος, Λίβυες. Videtur alium etiam, praeter *Herodotum*, secutus auctorem. *S.*

24. οἶχετο μεταξὺ ἀπολιπῶν -- ἐς τὴν Θήρην) Sedandae sunt turbellae, quas innocens illud μεταξὺ fecit. Sive enim ex *Hesychio*, Μεταξὺ, ἐξαιφνης, μετ' ὀλίγον interpreteris; sive cum *Porto*, μεταξὺ ἀπολιπῶν (τὸν πρότερον τόπον) interea relicto priore loco abiit; quid tandem in sermone salebrosi? Recurret c. 160. ἐς ὃ μιν οὗτοι ἀπολιπόντες οἶχετο ἐς ἄλλων χώρον. In *Platonis Lysid. p. 207. A.* ἐπειτα ὁ Μενέτινός -- μεταξὺ παίζων εἰσέρχεται. Geminum dabit *Isocrates Evagor. p. 200. E.* Ex *Plutarcho* μετ' ὀλίγον *Hesychii* lucem mutuatur, referente *Philippum*, a Graecis terra marique imperatorem salutatum, καὶ μεταξὺ δὲ Ἀλέξανδρον -- μετὰ τὴν Θηβαίων καταστροφὴν, tum de insecutis deinde regibus,

τοῖς μεταξὺ Μακεδονικοῖς βασιλεῦσι, T. II. p. 240. At horum satis. WESS. — Pro μεταξὺ ἀπολιπών, Reiskius μετὰ ξυμπολιτῶν aut ionice μεταξὺ συμπολιτηίων legendum coniēctaverat: quae violenta utique foret mutatio. Μεταξὺ quidni, ut alibi, interim intelligeremus? scilicet, interim dum occasionem nactus esset oraculo obtemperandi; dum ei δύναμις et manus hominum adfutura esset, qua ad coloniam in Libya condendam proficisceretur. Sic ἀπολιπών intelligi debet αὐτήν, scil. τὴν Πυθίαν, aut ἀπολιπών Δελφοῦς, interim relictis Delphis Theram abiit. Possit vero etiam ἀπολιπών significare desiit, destitit: scil. desiit urgere Pythiam, et aliud responsum petere; atque interim (scil. dum accidit id, quod continuo deinde narratur) Theram rediit. S.

CAP. CLVI. 1 - 3. αὐτῷ δὲ τούτῳ --- συνεφέρετο παλιγκότως) Παλίγκοτα et παλιγκότως illuminat Galenus ad Hippocrat. de Fractur. p. 547. WESS. — Vide Foëssii Oecon. Hippocr. voc. Παλίγκος. Sunt παλίγκοτα παθήματα, recrudescentes, denuo excandescentes dolores. Et homo παλίγκος Aristophani Pac. 389. dicitur, qui ἐξ ὑποστροφῆς πάλιν ἐργισθείς. Itaque non satis est quod in Gronovii latinis positum, male cessit; aut quod in nostris, ira dei incubuit: oportebat, denuo incubuit; denuo male cessit: respicitur enim ad ea quae cap. 151. dicta sunt. Ad verbum συνεφέρετο videri τὸ θεῖον deesse monuit Reisk. similique ratione Portus nominativum ἡ Πυθὴ subintelligebat. At verbum προσφέρεισθαι τινι isto modo construitur, non συμφέρεσθαι. Legimus c. 157, 1. οὐδὲν γὰρ σφι χρηστὸν συνεφέρετο, nihil illis prosperum accidit: et VIII. 86, 6. ἐμελλε τοιοῦτό σφι συνοίσεσθαι, οἷόν περ ἀπίβη. Tum vero impersonaliter, I. 19, 2. συνήνείχθη τοιόνδε γένεσθαι πῆγμα. Sic II. 111, 3. συνενευχθῆναι δὲ οἱ τυφλὸν γένεσθαι. Quoniam tamen, quando impersonaliter ponitur hoc verbum, constanter aliud adiicitur in infinitivo; si qui h. l. codices συνεφέρετο παλίγκοτα dedissent, id praelaturus eram: quemadmodum IV. 15, 15. ait, πειθομένοισι δὲ ἄμεινον συνοίσεσθαι, nisi ibi ἄμεινον non nominativum adiectivi esse statuas, sed adverbium, sicut hic παλιγκότως. S.

3. ἀγνοήντες δὲ τὰς σύμφορας) Causas calamitatum; ut tritissima Novi Foed. ζῶν, ἀνάστασις, [Iohann. XI, 25.] atque hoc de genere plura. WESS.

[5 seq. συγκυρίζουσι Βάττω --- ἄμεινον πρήξειν) „Aut

„συγκρίζονται legendum, (adnotavit Reisk.) aut *si συγκρί-
ζουσι.*“ Copiose de hoc loco, in *Var. Lect.* disputavi: sed,
ut tunc, sic etiam nunc, quidnam potissimum probem,
incertus haereo. Erunt quibus expeditissima Schaeferi ra-
tio videatur, *παίξιν* corrigentis: *meliora se* (nempe *Dei*
nomine Pythia loquitur) illis daturum, *Cyrenen cum Batto*
condentibus. Sicut *πόνον* aut *πρήγματα*, sic et *ἀγαθὸν* et *ἀμει-
νον* *παίξιν* τινὶ dici potuerit. Mirum vero, in vulgatam
scripturam libros coniurasse omnes. S.]

12. *ἀπέπλων*) In Ionum *πλώειν*, derivataque, amanuen-
sium grassatur licentia. *Ἀπέπλων ὁπίσω ἐς τὴν Ἀσίην* mssti
lib. VI. 116. *ἀπέπλων ὁπίσω ἐπὶ τὸ Ἀρτεμίσιον* concorditer
plerique omnes lib. VIII. 14. Hic manum iniicit et mora-
tur [lin. 13.] *εἰρέθη* Codd. ex Poëtae *ἱρέθη*, quod lib. VI. 15.
sicuti prius supra in Edd. c. 77. et VII. 184. in scriptis.
Utrumque genio Ionismi minime pugnare ex *Eustath.* ad
Homer. p. 1540, 12. [Odyss. p. 230, 32. ed. Bas.] certum
est. WESS. — Vide *Var. Lect.* ubi etiam significavi, non
Πλάτεια, (lin. 14.) sed *Πλατεία* editum me voluisse, sicut
Πλατεία c. 151. et 152. *Stephanus Byz.* *Πλατεία, νῆσος Λιβύης. S.*

CAP. CLVII. 7. *Αἴ τῦ ἐμεῦ*) Principis poëtae πολ-
λῶν ἀνθρώπων ἶδεν ἄστεα, et *μεγάλα ἄστεα ἀνθρώπων* Nostri
lib. I. 5. vereor, ut efficiant, *Libyam ἄστῦ*, quod hic antea,
optime dici. [„*Ἀστῦ* bene habet. (ait Reiske, in Animadv.
editis) Non urbem modo, sed provinciam quoque signi-
ficat; proprie *populum coetumque*. Vid. I. 5. Hinc emen-
dandus *Plutarch.* in *Opusc. T. I. p. 726, 2.*“] Mihi αἴ τῦ
blanditur mirifice, solo ingenii remigio a *Cl. de Pauv*
productum, atque a *Gronov.* ex manu exaratis assertum
quidem, sed haud feliciter explicatum. Sententia gravis
est et *εἰρωνική*: Si tu Libyam, ovibus foecundam, neque a te
aditam melius, quam ipsemet ego, nosti, sapientiam huc acce-
dentis nimis miror. Ai Dorum, vice ei, et *μειμπτικόν*, non
nesciunt Grammatici. WESS.

Ibid. *Ἀστῦ ἐμεῦ Λιβύην etc.*) Edixit nonnemo, *Ἀστῦ* omni-
no rectum esse, neque debere sollicitari. Perversa vir *Cl. [Gronov.]*
interpretatione corrumpit inventam a se lectionem in
Med. Codice, αἴ τῦ, vel αἴ τῦ, reddens *Eia tu*: non recor-
tabatur αἴ, si, Dorice pronunciatum αἴ. Huius oraculi leni
medela persanati laudem *Adrianus noster Heringa* reporta-

bit, qui mihi aliquando domi suae facile persuasit scribendum: Αἰ τὸ ἱμεῦ Λιβ. -- Μὴ ἐλθὼν ἐλθόντος, ἄγαν ἄγαμαι σοφίην σεῦ. Sua Dialecto Cyrenaei vel acceperant vel certe memoriae tradiderant oraculum, quod aestimare licet ex Plutarchi T. II. p. 408. A. Βάκτος ἦκε δεύτερον ποτνιώμενος· ὑπεὶ πᾶν οὖν ὁ Θεός -- -- με Λιβύαν μαλοτρόφον· οἶσθας ἄρειον, Μὴ ἐλθὼν ἐλθόντος ἄγαν ἄγαμαι σοφίην σεῦ· οὕτω πάλιν αὐτὸν ἐξέπεμψε. Sententiam prorsus obscurat inter voces ἐλθὼν et ἐλθόντος perperam posita distinctio, recte praetermissa in antiquis Edd. Hic naturalis esset ordo verborum, Αἰ τὸ, μὴ ἐλθὼν, Λιβύαν οἶδας ἄρειον ἱμεῦ ἐλθόντος, etc. Tuam ego valde miror sapientiam, si tu, qui Libyen nondum adiisti, melius illam nosti quam ego, qui illuc venerim. Proclive nunc erit suam oraculo formam indere, Plutarcho repertam:

Αἰ τὸ ἱμεῦ Λιβύαν μαλοτρόφον οἶδας ἄρειον
μὴ ἐλθὼν ἐλθόντος, ἄγαν ἄγαμαι σοφίην σεῦ.

Ore loquens Ionico Noster, quandoquidem Dorica quoque dedit in oraculo sequenti c. 159. fortasse ne hic quidem Doricum in Λιβύαν μαλοτρόφον evitaverat πλατειασμόν, sicut αἰ pro ἰ. In Doricis reliquiis, Sophronis inprimis et Epicharmi, pro ἰ ἢ κε, vel ἐάν, frequentatur αἶνα, subiunctivis modis iunctum. Commodum hic locum inveniet ingeniosa Medici nostratis Heringae coniectura, in Hesychio pro Βαῖκαν, Κρήτες· corrigentis, Βαίκα, ἐάν, Κρήτες. VALCK.

14. τῷ εὐνομα ἦν Ἀζιρις, τὸν νάπαι) Conspirant in voce Ἀζιριστον divellenda doctissimi homines Is. Vossius, Pavius, Berglerus, Melotus, Bouherius, Bondam, [Petr. Bondam, I. C. Variar. Lect. lib. I. c. 3. Zutphan. 1759.] a quibus non dissentio. Herodotus praeivit omnibus c. 169. Locus ipse promiscue Ἀζιλις ac Ἀζιρις, ut saepiuscule in talibus, ap. Steph. Byz. Mox συγκληήουσι ex dialecti formula, qua συγκληήσμεν lib. VII. 129. etc. WESS.

CAP. CLVIII. [3. et seqq. ἦγον δὲ σφικας --- πρὸς ἐσπέριν· καὶ τὸν κάλλιστον τῶν χώρων, ἵνα --- μὴ ἴδωιν --- νυκτὸς παρεῖγον.) In ed. Wess. et superioribus edd. post χώρων interpungebatur oratio, ut verba καὶ τὸν κάλλ. τῶν χώρων ad praecedentia referrentur: et Vallae interpretationem (vesperam versus et ad locorum speciosissimum duxerunt, et quidem noctu, ne Gracci -- - diurnum spatium metiendo animadverterent :) ipse etiam Wesselingius, nihil ad hunc locum monens,

tenuerat. Veram verborum distinctionem et auctoris sententiam primus Reizius, quum in contextu, tum in Praefat. p. x-xii. aperuit. Cuius in distinguendis verbis rationem quum Borheck esset secutus, Larcherus, eandem rationem merito probans, in msto codice fuisse eam a Borheckio repertam putavit. Ita constanter ille, etiam tunc quam alteram Versionis suae editionem procuraret, Reizii de Herodoto merita ignoravit, et, quidquid hic ad expoliendum Scriptorem nostrum contulerat, id Borheckio suo acceptum retulit. Eandem vero verborum distinctionem in uno ex Parisiensibus codicibus a se repertam esse idem Larcherus significat. At noster quidem ms. F. et post ἐσπίρν, et post χώρων interpungit. Pro πρὸς ἐσπίρην, πρὸς ἐσπίρης se maluisse Reizius l. c. professus est: idque opportunum utique foret, sed et perinde ferendum vulgatum, in quod consentiunt libri. S.]

10. ἐθαῦτα γὰρ ὁ οὐρανὸς τέρεται) Virulentum est Comici, Iovem pluvium διὰ κοσκίνου οὐρεῖν, per cribrum meiere Nub. vs. 372.; Afrorum, ὁ οὐρανὸς τέρεται, de copiosa isthic coelesti aqua, suavius multo; Hebraeorum Genes. c. vii, 11. וְאֵרַכְתָּ חַשְׁמַיִם נַפְתָּחוּ, et coeli fenestrae reseratae sunt, excellentissimum. Audiatur Eustath., ὁ δὲ περὶ τινὰ Λιβυκὴν γῆν, Nostrum spectans, τετρηῆσθαι τὸν οὐρανὸν, φάμενος --- ἐτεριτύσατο. ἰδίαι γὰρ εἰπεῖν, τὸν οὐρανὸν, ὡς οἶά τινα δεξαμένην, ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις γαίαις ἐστεγανῶσθαι· περὶ δὲ τὸν τόπον ἐκεῖνον, οἶον συντερηῆσθαι, ὡς ὑπὸν συχνὸν ἐξερευνῆσθαι, καὶ ἄρδειν τὰ ἐκτὶ πρὸς τρεφιμύτητα: quibus ad loci explanationem nihil nitidius clariusve. Rem perspectam habuit citra Eustathii auxilium Ampl. Bouherius Diss. Herodot. c. 12. p. 138. WESS.

10. ὁ οὐρανὸς τέρεται) Galeo significant ista loci fertilitatem et ubertatem: vellem docuisset, quo modo tandem fertilitas per coelum possit foratum designari. Dum quis ista nobis probabilius interpretetur, interea quae mihi venit olim in mentem coniecturam proponam. Οὐρανός in antiquis scribi solet Codd. οὐνός: unicam his litteram praefigamus, recuperabimus vocem βουνός, quam ego hic valde commodam iudico, ut Battum et comites quum ad fontem indigenae duxissent Libyes, dixisse perhibeantur: ἄνδρες Ἕλληνες, ἐθαῦτα ὑμῖν ἐπιτηδεον οἰκίειν, ἐθαῦτα γὰρ ὁ βουνὸς τέρεται: hoc in loco commoda vobis erit sedes, heic enim col-

lis vel ager perforatus est; fontibus nimirum: id est γῆ ἔστι ἔκφυρος πίδαξι, quod legitur c. 198. Primum Βουνός vox fuit Cyrenaeis usitata: Herod. IV. 199., χάρων τὰ μέσα -- Βουνούς καλῶσι: attigit Casaub. in Athen. III. c. 2A [ad III. pag. 100. f.] Eustathius in Hom. Od. τ'. p. 680, 37., Κεῖται καὶ ἐν Ἡρόδοτῳ βάρβαρος λέξις ὁ Βουνός, Λιβυκὴ γὰρ. Idem in Iliad. λ'. p. 831, 32. ἡ δὲ καλῶν καὶ λόφος ἂν λέγοιτο καὶ Βουνός, ὅπερ Ἡρόδοτος μὲν Λιβύων λέξιν εἶναι φησιν, Αἴλιος δὲ Διογύτιος λέγει, ὅτι Φιλήμων ἐπισκώπτει τὸ ὄνομα ὡς βάρβαρον, λόφον γὰρ καλοῦσι. [Eustath. p. 1854. et p. 880. ed. Rom.] Quos respicit Aelius Dionysius comici Philemonis duo senarios Io. Clericus e Phrynichi repetere potuerat Ecl. p. 156., cui Βουνός etiam ὄνειαρ dicitur φωνὴ τῆς Ἀττικῆς. A Doriensibus in Sicilia vocem transsumsisse videtur Aeschylus; a Cyrenaeis accipere potuerunt Alexandrini: recentiores Graeci quivis colles et tumulos Βουνούς dixerunt et μαστούς, Aetoli veteres βωμούς. Cyrenaeicae regionis Βουνοὶ similes fuere Βουνοειδέσιν ἀναστήμασι τόπων γεωργησίμοις, Diodoro memoratis V. 40. Praeterea tumulum hic a Batto occupatum fontibus fuisse constat irriguum: vide P. Leopard. Em. III. cap. xi. S. Bochart. Geogr. Sacr. II. 1. c. 25. et Ez. Spanhem. in Callim. Hymn. Apoll. vs. 88. Iustinus XIII. 7. Montem Cyram et propter amoenitatem loci et propter fontium ubertatem occupavere. Fons Apollinis Herodoto dictus et Pindaro, Callimacho est Κύρη, unde nomen accepit Κυρήνη. κρήνην Θέστιν memorat Herodot. c. 159. VALCK.

CAP. CLIX. 1. 2. Ἐπὶ --- τοῦ οἰκιστίῳ τῆς ζόης) Inprudens Valla, vertendo qui condidit Zoam, urbem extruxit, nequaquam a viro Celeb., quod demiror, destructam, quandoquidem interpretis lapsum eruditissimus P. Leopardus dudum detexerat Emend. lib. III. 11. Potuerat Scriptor ἐπὶ τοῦ οἰκιστίῳ, [absque τῆς ζόης] sicuti mox; elegit aliud, aequè adcomodatum et iucundum. Battus, Cyrenarum conditor, οἰκιστὴς Pindaro Callimachoque, nactus apud populares honores, quales οἰκιστῇ mos deferrebat lib. VI. 38. Facessat ergo in Morboniam, quorsum a Pavio et Bouherio amandatur, urbs Zoa, addita in Abr. Ortelii Thesaurum Geographicum et pictas tabulas imprudenter: facessant irrita aliorum molimina. WESS. — Non modo Vallae latina intacta h. l. reliquerat Grono-

vius, verum etiam primus, pro excellenti suo nimirum iudicio, Ζόης maiuscula littera initiali curaverat edendum: neque in Notis retractavit errorem. S.

Ibid. Ἐπὶ μὲν νυν Βάττω τοῦ οἰκιστῆς τῆς Ζόης) Hic etiam Thesaurum Ortelii locupletavit urbium populorumque conditoris Vallae versio: illa Battum nobis dedit qui condidit Zoam. Error absurdus propagari per Edd. non debuerat, quem ante annos ducentos iam indicatum sustulit Leopardus Em. III. c. xi. Vita, ἡ ζῶη, Herodoto scribitur ζῶη. ἐπὶ μὲν νυν τῆς Ζόης Βατ. τοῦ οἰκιστῆς. Errorem peperit e situ suo, Herodoteo more, distracta vocula. Nihil est in his aut vicinis nodosi. Dum viveret Cyrenes conditor Battus, qui per annos regnavit quadraginta, huiusque filio Arcesila per annos xvi. regnante, res Cyrenaeorum in eodem ferme statu permanserunt: sub tertio demum rege, qui fuit Battus istius nominis II. Εὐδαίμων dictus, Graecis divinitus in Africam evocatis, amplificatae. Sed, si licet, suspicor equidem, ante haec verba. Ἐπὶ μὲν νυν Β. τοῦ οἰκιστῆς τῆς Ζόης, olim alia quaedam lecta, quae nobis perierint, de condita Cyrene, quo referretur adpellatio τοῦ οἰκιστῆς, atque in his forte traditum, quando Battus expeditum acceperit usum linguae: Monte Cyra occupato, secundum Iustin. XIII. 7., Battus linguae nodis solutis loqui primum coepit; quae res animos eorum, ex promissis Dei iam parte percepta, in reliquam spem condendae urbis accendit. Auctore Pausania X. [cap. 15. extr.] p. 854., vidit Battus leonem, καὶ αὐτὸν τὸ δῆμα τὸ ἐκ τῆς θίας βοῆται σαφεῖς καὶ μέγα ἠνάγκασεν. Instar Batti forte τραυλὸς Croesi filius in subito terrore vitium nodumque linguae rupit, planeque et articulate eloquutus est, Gell. Noct. Att. V. 9. Ἐρρήξει Φωνὴν ὑπὸ δόους τε καὶ κακοῦ, Herod. I. 85. VALCK.

5. 6. ἐπὶ δὲ τοῦ τρίτου, Βάττω τοῦ Εὐδ.) Optime ad hunc modum interpunxit Nob. Palmerius Exercit. in Gr. Auctor. p. 24. Nam Battus, eius nominis secundus, Felix adpellatus est, non tertius. Ἐπὶ τρίτου successionis ordinem requirit. Bene Plutarchus in Coriol. p. 218. Εὐτυχίας δὲ (Graeci ἐπώνυμον ἔθεντο) τὸν Εὐδαίμονα, τῷ δευτέρῳ τῶν Βάττων. Attigi ad Diodorum T. II. p. 551. WESS.

24. ἀπὸ τούτων Αἰγ. κατὰ τὰ ὑτὰ ἐπιμνησθέντες Ἀπρίη, ἀπίστησαν ἀπ' αὐτοῦ) Adi sodes lib. II. 161. ubi ἐν τοῖσι Λιβυαῖσι

λόγοις, de hac *Melpomenes* parte. WESS. — Κατὰ ταῦτα, ut apud alios, sic constanter aliàs apud Nostrum, quoad quidem aut memini aut adnotavi, eodem modo, significat. Sic II. 48, 5. 104, 18. 105, 3. III. 48, 14. etc. Sic item II. 30, 13. ubi quidem etiam *eisdem in locis* intelligi possit. Quarum notionum quum neutra huic loco opportuna esset, de eodem tempore accepi, et protinus interpretatus sum; idem significare posse κατὰ ταῦτα ratus atque αὐτίκα, quod adverbium eodem de fonte derivatum est: in eandemque sententiam Scriptor noster, de eadem re agens II. 161, 17. ἀπίστησαν ἐκ τῆς ἰθείης dixerat. Eandem formulam κατὰ ταῦτα de tempore etiam Wess. accepit: qui eam, quum in *Valiae* latinis nihil ei responderet, adverbio temporis *tum* expressit, qua de re *Aegyptii tum succenses Apriae*, ab eo defecerunt: et sic ille quidem κατὰ ταῦτα cum ἐπιμεμφόμενοι iunxit, ego vero ad ἀπίστησαν referens, comma post ταῦτα inserui. Quodsi κατὰ ταῦτα cum ἐπιμεμφ. iungi debeat, tum vero κατὰ ταῦτα ἐπιμεμφόμενοι Ἀπρίη significabit hoc ipsum exprobrantes *Apriae*, propter hoc ipsum succenses *Apriae*. cf. ad V. 33, 12. notanda. Atque haec verissima explicandae huius ῥήσεως ratio esse videtur; quare deletum comma post ταῦτα, et ante κατὰ repositum velim: sic vero etiam, pro κατὰ ταῦτα, commode cum ms. *Arch.* κατὰ ταῦτα (aut potius κατὰ ταῦτα ταῦτα, coll. cap. 160, 8.) legetur. In eandem sententiam II. 161, 12. absque κατὰ praepositione ait, Αἰγύπτιοι ταῦτα ἐπιμεμφόμενοι. S.

CAP. CLX. 1. Ἀρκεσίλειος) Sic [loco olim vulgati Ἀρκεσίλειος et Ἀρκεσίλαος] ob secundum quartumque casum Ἀρκεσίλειω, Ἀρκεσίλειων: et quoniam toties totiesque in sequentibus Ἀρκεσίλειος. Similis sunt flexionis Μενέλειος, Χαρίλειος, etc. WESS. — Pari ratione attica forma λείως, pro λαός, utitur Noster I. 22, 9. II. 129, 3. VIII. 136, 12. S.

[11. ἐν Λεύκωνι) Apud *Ptolemaeum* lib. IV. c. 5. p. m. 104. memoratur Μαυμαρικῆς κόμης μετόγιος; Δευκόν, nescio an eadem quae *Herodoto* Λεύκων. S.]

[16. φάρμακον nescio an δηλητήριον (venenatum) intelligatur, quod ei a Tratre paratum fuisset, nec vero lethalem exercuisset vim, quare dein strangulatus ab eodem fuisset. S.]

16 seq. ὁ ἀδελφεὸς Δείρχος) Habeat suum sibi nomen homo infelix et ingratus. *Plutarcho* Virtut. Mulier. pag.

260. E. Ἀδάρχος, quod idem nomen, non tamen Arcesilai frater, sed φίλος πονηρός, per amici nomen regis mortem architectatus et tyrannidem; ubi de perditu hominis interitu et Ερύτω, animosa matrona, plura. Quod ibidem de Amasidis, Aegyptiorum regis, militibus, id suspicionem firmat, qua de lib. II. 181. Polyaeo consimiliter Ἀδάρχος lib. VIII. 41. sed ex Plutarcho. WESS. — Vide Var. Lect. S.

17. Ἀλάρχος) Cyrenaica, ni fallor, nominis forma Ἀάαρχος in Ἀλαρχος vel Ἀλίαρχος facile transiit. Amicus infidus, qui secundum Arcesilam suffocavit, quique tyrannus evasit patriae, frequenter Ἀάαρχος dicitur Plutarcho T. II. pag. 260. et 261. etiam in Ἀάαρχος concinit Plutarcho Polyaeus VIII. c. 41. Arcesilai viduae Ερύxus uterque virtutes praedicat. VALCK.

CAP. CLXI. 2. χαλός τε ἰὼν καὶ οὐκ ἀρτίπους) Cl. de Ραῶν καὶ οὐκ ἀγγίλους, et minime sollers. Quo non indigemus. Est inter exempla Herodoteae περισσολογίας. Claudum praeterea hunc Battum Plutarchus praedicat, non insulsum neque stupidum, nedum Herodotus. WESS.

6. ἐκ τῆς Μαντινέας) Secum in Africam ducere iubentur, qui ipsorum componeret dissidia, καταρτιστῆρα, sive reconciliatorem pacis; qualis petentibus concessus fuit a Mantinensibus Demonax. In Excerptis etiam e Diod. Sic. p. 550., τῆς Κυρηναίων στάσεως διαιτητής fuisse dicitur Δημώναξ Μαντινεύς, συνέτει καὶ δικαιοσύνη δοκῶν διαφέρειν. Arcasin his non vulgaris honos iste fuit a Deo Delphico tributus tanquam εὐνοματώτατος. Aelian. Var. Hist. II. 22., εὐνοματώτατους γενέσθαι καὶ Μαντινέας ἀκούω, οὐδὲν ἦττον Λοκρῶν, οὐδὲ Κρητῶν, οὐδὲ Λακεδαιμονίων αὐτῶν, οὐδ' Ἀθηναίων. Ex hac gente magistram Socrates, discipulam habuit Plato. Dissidentes inter se Milesii Parios ex omnibus Graecis sibi delegerunt καταρτιστῆρας, Herod. V. 29. VALCK.

7. καταρτιστῆρα) Demonax, τῆς Κυρηναίων στάσεως διαιτητής in Diodori T. II. p. 550.; Nostri ex nationis dialecto prius lib. V. 29. Pervenit in hanc usque aetatem aureus Cyrenaeorum numus, ab Harduino indicatus, in quo partim ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ, partim ΚΥΡΑΝΙΩΝ. Dubium non est, quin Mantinensem Demonactem, eiusque egregiam operam, haud ingratis Cyrenaeis inpensam, posteris ille tra-

diderit: an vero sub hoc tempus. proculus, mihi quidem valde ambiguum. At vide Ampl. Boukerii Diss. Herod. c. 12. p. 142. super illa quaestione. WESS.

14. τεμμένα ἐξελών) Laurentius *fana*. Melius *certas agri portiones*, quales et illae, in quibus Silphii proventus ap. Hesychium Βάττον σίλφιον. Vetus consuetudo, a Poëta Iliad. ζ. 194. signata, et Aristide T. I. p. 12. ὡς περ τοῖς βασιλεῦσι τεμμένη καὶ χώρους ἐξαιροῦσι. Addidit Demonax ἱρωσύνας, quoniam τὰ γέρεα regum olim *sacerdotia*, uti Spartaē lib. VI. 56., conplectebantur. *Vallae* lapsum tetigit consultissim. Barbeyracius Histor. Foeder. T. I. p. 58. WESS. — De vocab. τέμνος vide Homeri Interpretes ad Iliad. ζ. 194. Equidem *sacros agros* τεμμένα hic interpretatus sum, ratus *agros* intelligi e quibus *sacerdotes* reditum percipere soliti erant. Facile autem *certas agri portiones* cum Wess. reponi patiar. S.

Ibid. τεμμένα ἐξελών καὶ ἱρωσύνας) Itaque adeo, si sana est lectio vulgata, populi Demonax adsuetus imperio *Regem* fecerit *sacerificulum*; cui sane mirarer si nullam ille voluerit relictam praeterea honoris praerogativam, quam legitimam habuerant maiores. Diis solebant fatoque functis heroibus regibusve τεμνὴν ἐξελεῖν: vivo Batto cur τεμνέναι voluerit ἐξελεῖν non exputo. Ne rigida quidem Arcadis severitas alia maiorum ῥητὰ saltem γέρεα denegare Regi potuit, praeter ἱρωσύνας, sive *curam sacrorum administrandorum*. Legisse videtur a vulgatis diversa *Valla*, qui proxima, τὰ ἄλλα -- ἐς μέσον τῷ δήμῳ ἔθηκε, cetera in medium posita populo restituit, minus commode expressit. Legitur lib. III. c. 80. ἐς μέσον Πέρσῃσι καταθεῖναι τὰ πρῆγματα: qui a patre acceptum imperium sponte sua populo restituit, dicitur ἐς μέσον Κώῳσι καταθεῖς τὴν ἀρχήν, lib. VII. 164. Graecorum more, in medium ponere, dicere non recusant Latini. VALCK.

CAP. CLXII. 10. ἐν τῷ Κορινθίων θησαυρῷ) Non Corinthiorum populus dedicarat, sed Cypselus, Herod. I. 14. Quam Olympiae dedicarat Sicyoniorum tyrannus Myron, aedicula tamen dicebatur Σικωνίων θησαυρὸς, teste Pausan. lib. VI. c. 19., quo capite in Alti Olympiaca superstites sua aetate recenset aediculas sive θησαυροὺς καλουμένους Sicyoniorum, Carthaginiensium, (de horum spoliis a Gelone fuit

is thesaurus consecratus:) Epidamniorum, Sybaritarum, Cyrenaeorum, Metapontinorum, Megarensium, Gelorum: initio capitis, καὶ ἐν Δελφοῖς, inquit, Ἑλλήνων τινὲς ἐποίησαντο τῷ Ἀπόλλωνι θησαυροῦς: in quibus sua quaeque civitas donaria, aurum etiam et argentum Apollini sacrandum, deponeret, sive τὰ ἀνάθηματα et τὰ ἱερὰ χρήματα. Civitatum thesauros hic Apollinis veluti fidei commissos, quibus ubi posceret usus illinc repetitis uterentur, mihi quidem non liquet. Τὸν ἐν Δελφοῖς τῶν Ἀθηναίων θησαυρὸν memorat Xenoph. Κυρ. Ἀναβ. lib. V. p. 206, 33. Clazomeniorum, Herod. I. 51. Siphniorum, idem III. 37. Sicyoniorum, Thebanorum, Cnidiorum, Syracusanorum, Potidaearum, Pausanias lib. X. c. 11., cuius aevo nihil in his erat pecuniae sacrae. Haec addantur H. Valesio notatis in Exc. Peiresc. p. 77. VALCK.

11. ἀπικομένη δὲ παρὰ τοῦτον) Operarum Aldi socordia τοῦτο peperit et secuturis reliquit. Critici ad Pindari Od. Pyth. IV. pr. de Pheretima filioque, πέμπτος δὲ ἐστὶν Ἀρκεσίλαος, Φερετίμης υἱός, ὡς Ἡσίοδος μνημονεύει. Falso de Hesiodo, qui de eo nec scripsit, neque potuit. Voluerunt ὡς Ἡρόδοτος. Falso insuper πέμπτος. Arcesilaus hic regum fuit sextus. Salaminius Euelthon locum occupat in Polyaei lib. VIII. c. 47. WESS.

14. λαμβάνοντα τὸ δίδόμενον) Syllabam effecisse suspicor postremam, ut vocola nobis αἰεὶ perierit, reponendumque ἢ δὲ λαμβάνουσα τὸ αἰεὶ δίδόμενον. De sibi invicem continua serie succedentibus sic solet αἰεὶ venuste poni pro συνεχῶς. Homerus μελισσῶν meminit, Πέρης ἐν γλαφυρῇ αἰεὶ νέον ἔρχομένων, Iliad. β'. 88. Vide Hesych. in Αἰεὶ νέον. Thucyd. p. 277, 78., Ἀθηναίων ὁ αἰεὶ ἐντὸς γινόμενος. Herod. II. 168. ταῦτα τοῖσι αἰεὶ δορυφοροῦσι ἰδίδδοτο: et saepius alibi. Vocem autem istam, quod fatendum est, valde accommodam, hoc in loco legisse videtur Eustathius, ex Herodoto sic historiam enarrans in Ἰλ. ζ. p. 523. [p. 657. ed. Rom.] αἰεὶ γὰρ ἐκείνη τὸ μὲν δίδόμενον, φησὶν, ἐλάμβανε, καὶ καλὸν ἔλεγε, κάλλιον δὲ ἔκρινε (lege ἔκρινε), τὸ στρατιὰν λαβεῖν. τελευταῖον ἐξέπεμψεν αὐτῇ δῶρον ἄτρακτον χρῆσει καὶ ἡλακάτην, ἣ καὶ εἶρον προσέκειτο, καὶ προσεπέπιν, ὅτι γυναῖκα τοιούτοις δωρεῖσθαι χρὴ, ἀλλ' οὐ στρατιᾷ θνησκούσῃ ἐκ τῶν τρωμάτων. Miror ultima, et in his vocem Ionicam Herodoti. Paene ultima lectiones adfirmant a Gronovio

reiectas. Homericæ, Ἰερὸν τ' ἡλακάτην τι etc. *Aristophanis* etiam expressit *Lysistrata* vs. 519., Ὁ δὲ μ' εὐθὺς ἔφασαν ὑποβλέψας, εἰ μὴ τὸν στήμονα νῆσω, Ὅσοι ξέσθαι μακρὰ τὴν καφάρην· πόλεμος δ' ἄνδρεςσι μελήσει: sic modulus versui reddendus est, vitiatum in vulgatis, Ὁ δὲ μ' εὐθὺς ὑποβλέψας ἔφασα, καὶ μὴ etc. VALCK.

20. ἀλλ' οὐ στρατιῇ) Unde *Eustath.*, qui excerpit, στρατιῇ adstruxerit θνησκουσι ἐκ τῶν τραμάτων, cum illis scio, qui penitissime ignorant. Sibi habeat servetque: ad *Herodotum* nihil. WESS.

CAP. CLXIII. 6. Ἐπὶ μὲν τίσσερας Βάττις etc.) Quae de quatuor *Battis* totidemque *Arcesilais* hic leguntur, illuminarunt *Palmerius* in *Exercit.* pag. 24. *H. Valesius* et *P. Wesseling.* in *Exc. Diodori* T. II. p. 550. 551. VALCK. — Oraculum de quatuor *Battis* totidemque *Arcesilais*, ex tripode dictum. Valuit in illa regum stirpe et serie, quod celebri olim in usu, ut nepos avi nomine insigniretur. Multa ad *Diodor.* T. II. p. 550. *H. Valesius*, et *Bouherius* in *Diss. Herodotea.* WESS.

11. ἀπόπιμπε κατ' οὐρὸν) Trade secundo vento, praestiterat; ex formula *Sophocli.* *Trach.* vs. 474. ἀλλὰ ταῦτα μὲν Πείτω κατ' οὐρὸν, et *Aeschylī* VII. *Theb.* vs. 696. ἴτω κατ' οὐρὸν. Adde *Schol.* ad *Trachin.* vs. 828. WESS.

14. ταῦρος ὁ καλλιστεύων) Maxima taurus victima, ὁ καλλιστεύων τῶν ταύρων, *Diodoro* lib. IV. 23. *Pythia* obscure *Alazirem*, *Arcesilai* socerum, indigetasse videtur; una cum genere interiturum, prorsus ut ταύρου titulo *Philippum*, *Alexandri Magni* patrem, apud *Diodor.* lib. XVI. 91. WESS.

CAP. CLXIV. 12. ἐπ' ἐξεργασμένοις) Sic vere ex *Aldi* ἐπιξεργασμένοις. Pravum idem in *Plutarchi* *Maliginitate* pag. 870. B. e *Nostri* lib. VIII. 94. Elegans *Euripidis* *Bacch.* vs. 1037. πλὴν ἐπ' ἐξεργασμένοις Κακοῖσι χαίρειν, ὧς γυναικες, οὐ καλόν. Utitur plus simplici vice *Aeschylus*, in *Pers.* vs. 526., *Agamem.* vs. 1388. etc. WESS.

15. ἔργετο ἐκ τῆς) Hic quoque vetus et *Vallae* reperta lectio revocabitur, ἔργετο ἐκ ὧν τῆς Κυρηναίων πόλεως, urbe *Cyrene* ultro abstinebat; sive, semet ipse volens arcebat urbe. Male vir Cl. verbum ἔργετο reddidit arcebatur: apud *Herod.* ἔργεσθαι, formae mediae verbum, significat semet arcere,

adeoque abstinere. Lib. II. c. 18. θηλέων βοῶν μὴ ἔργεσθαι, idem est ac θηλέων βοῶν γένεσθαι, IV. 186. Similiter πολλῶν ἐπιτάξαντες ἔργεσθαι, lib. V. c. 57. VALCK.

CAP. CLXV. 7. Εὐεργεσίαι ἐς Καμβύσεια) Non neglexit in Polyæni lib. VIII. 47. apud Aryanden τὰς ἐς Καμβύσην εὐεργεσίας Pheretima. In pingendo Satrapæ nomine libri Strategematum et Pollucis [vide mox ad cap. 166, 9 seq.] discordes quoque sunt, in vulgatum tamen proniores. WESS. — Arcesilai non meminit Herodotus III. 13. ubi donorum mentionem facit, ad Cambysen a Cyrenæis missorum: quæ quidem dona neutiquam benigne a Cambyse accepta esse ait, sed per contemptum militibus ab illo projecta. Videtur deinde Arcesilaus tradidit Cambysi Cyrenaicā melius de illo voluisse mereri. In Graecis nostris lin. 8. vitiosum ἔδωκε, pro ἔδωκε, facile vel tyro quilibet corriget. S.

CAP. CLXVI. 3. παριστέμενος) Ionum ex more, saepe spreto. Dederunt schedæ ἀποστεινόμενος c. 154., praebebunt illud ipsum c. 203. tum ἀνταγωνιστέμενος lib. V. 109. atque his similia. Ex Darii studio, quod Aryandes stolidè aemulabatur, aurum multo purissimum ψῆγμα Δαρείου χρυσοῦ apud Plutarchum in Pactolo, et nuni aurei Δαρεικοί, Darici. Negant Critici ad Comici Ἐκκληζ. vs. 589. appellatos ἀπὸ Δαρείου, τοῦ Ξέρξου πατρὸς, sed ab alio rege Dario: sequitur Suidas, et omnibus Harpocratio prior. Equidem his dicam inepi Observ. lib. II. 24., nec poenitet: nihil ad arguendos manifestius Herodoteis. Succurrit tamen labanti Grammaticorum fidei amicissimus H. Venema, Herodotea probans, Dariumque Hystaspiden Persis Daricos cudisse, Medis vero antiquiorem Darium, nomine Medum, cuius exemplum rex Persa fuerit imitatus, Dissert. ad Vatican. Daniel. p. 160. WESS.

9. 10. καὶ νῦν ἐστὶ ἀργύριον) Ita ex schedis oportuit. Polux argentum Ἀρυανδικόν lib. III. 87. VII. 98. hinc derivavit: quæ de Daricis ibidem, ἀπὸ Δαρείου, ὡς ὑπ' ἐκείνου ἀκριβοθέντος εἰς κάθαρσιν τοῦ χρυσοῦ, ostendunt originem. Statim ἐπανοστήσατο [lin. 12.] dubio caret. WESS.

CAP. CLXVII. [5. ἄνδρα Μαράφιον) Vide I. 125, 13. S.]

Ibid. Βάδρην) Haesito, quid verius certiusque. In pro-

priis nominibus frequentissima mssorum discordia. Idem classis praefectus c. 203. Βάρης, ubi *Badres* Laurentius, quod retineo: Μάδρης codicis *Vind.* huc ducit, ex confusione litterarum β et μ in codicibus tritissima. Mox [lin. 9.] αὐτοὶ ὑπιδειχάτο ex c. 200. liquidissimum. WESS. — Infra c. 203., ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατηγός dicitur Βάρης: ob tantillam scriptionis, librario procul dubio imputandam, differentiam non debuerant tanquam diversi considerari *Badres* et *Bares*: genuinum forte nomen Βάρην onerat littera male repetita. Alexandri Macedonis sororem habuisse dicitur Βουβάρης ἀνὴρ Πέρσης, VIII. 136. et V. 21. qui idem videtur, cuius nomen scribitur Βούβαρις VII. 21. Persam Καρτίβαρον ex *Cleareho* memorat *Athen.* X. p. 416. B. hinc *Aelian.* Var. Hist. I. 27. Ab Aegypti satrapa *Aryande* classem et exercitum accepisse *Pheretimam*, *Herodoto* consedit *Polyaenus* VIII. 47. VALCK.

12. πρόσχημα τοῦ λόγου) Ex Latinis titulus inferendi belli, putes πρόσχημα τοῦ πολέμου *Vallam* vidisse, quale *Polybii* ὄνομα καὶ πρόσχημα τοῦ πολέμου lib. XI. 5. [XI. 6, 4. nostrae ed.] sed eius nec vola nec vestigium in manu descriptis. *Reiskii* elegans coniectura πρόσχημα τοῦ στόλου, obtentus expeditionis, in eadem haeret difficultate. Potius erit novationi vale dicere. Λόγου πρόσχημα velamentum et color sermonis est, quo veritatem dissimulabant Persae. Geminum germanum lib. VI. cap. 133. τοῦτο μὲν δὴ πρόσχημα λέγον (sic mss) ἦν: hoc colore inter fandum *Miltiades* utebatur. Post nonnulla, ἐφρόντιζε Δαρείου [lin. 16.] ex *Aldi* et aliorum praescripto; ingrata erat βασιλῆος iteratio. Confer cap. 197. WESS.

13. ὡς ἐμοὶ δοκεῖν, ἐπὶ Λιβύων καταστροφῇ) Ista *Herodotum* adiecisse ceteris opinor, ut commodam hoc in loco sibi pararet occasionem gentes recensendi *Libycas*: nam libenter ille narrationibus interiectis sic passim ab instituto sermone digreditur, ut lectorem semper iucunda varietate teneat et oblectet, ποιήσαν ἐβουλήθη ποιῆσαι τὴν γραφήν, Ὁμήρου ζῆλον γένεσθαι, ut scribit *Dionysius Halic.* in Ep. ad Pomp. p. 208., hac etiam in parte *Thucydidi* *Herodotum* praeferens, et fatetur ipsemet *Herodotus*, quaesivisse se digressiones, lectoribus velut ἀναπαύσεις: IV. 30. προσθήκας δὲ μοι ὁ λόγος ἐξ ἀρχῆς εἰδείζτο. Istiusmodi *Thucydidis* imi-

tatori *Philisto* prorsus evitatas digressiones supra modum ineptas et fabulosas ubique captaverat *Theopompus*: hoc ubi tradidit *Dionys.* in eiusdem Epistolae fine pag. 213., Critici mentem vox obscuravit perperam scripta: nam ubi peccasse dicitur *Theopompus* κατὰ τὰς παραβολὰς, in *comparationibus*, corrigi debet παρεκβολὰς, quod p. 126, 3. dicitur κατὰ τὰς τῶν παρεκβάσεων ἐπεισαγωγὰς, ubi eadem designantur exempla: ē quibus in transcurso redintegrari poterit *Theon. Soph.* pag. 15. *Theopompi Philippi.* viii. narratio ἡ τοῦ σιλῖνου, de *apio*, nulla fuit; emendandum, ἡ τοῦ Σιληνεῦ, vel περὶ τοῦ Σιληνεῦ, de *Sileno*, qui in Macedonia ferebatur adparuisse. VALCK.

CAP. CLXVIII. 13. Πλεῦνος) *Tzetzes* ad *Lycophron.* vs. 149. Πλυνόν, πόλιν Λιβύης habet; quae huic lacui si accubuerit, Πλυνός, ut veteres schedae, optabilior. WESS. — *Scylaci*, plurali numero, Πλύνει λυμένην, pag. 106. ed. Gron. S.

CAP. CLXIX. 1. Γιλγάρμαι) *Stephani Byz.* Γιλγάρμαι, ἔθνος Λιβύης, Ἡρόδοτος δ. robur accipit ex *Med.* et sequacibus, vicissimque addit. Recepi *Γιλγάρμαι* et *Γιλγάρμειων* ex ductibus Codicum et *Stephani*, obsecutus *Gronovio*, cuius laudatio libri *Florentini* modum excedit. Recepi tanto autem promptius, quod *Brit. A.*, quo sicuti et altero deinceps utar, clare *Γιλγάρμαι*, *Γιλγάρμειοι*, *Γιλγάρμειων*. WESS.

5. Ἀζῆρις) *Callimachi* πυκινὴν δὲ νόπαις Ἀζῆλιν ἔναιον *Hymn.* in *Apoll.* vs. 89. stabilit haec et superiora cap. 157., nec nocet diversior, quae in *Aldina* eius et *Basileensi* constat editione, scriptura, uti monitum antea [ad c. 157, 14.] Quod de *laserpitio*, [lin. 6.] καὶ τὸ σίλφιον ἄρχεται ἀπὸ τούτου, sive ἐκ τούτου: in *Scylace* p. 108. ed. *Gronov.* post insulam *Plateam*, ἐντεῦθεν ἄρχεται τὸ Σίλφιον φέεσθαι γῆς: ubi *Gronov.* quid velit postrema vox, nec exprimit *Vossius*, nec ipse assequor, pro qua repono γῆστιον. Nonne φέεσθαι γῆσιν, aut γῆσιν, in arvis, lenius et propius? Multa de *Silphio Salmas.* in *Solin.* p. 262. et ex *Scylace* φέεσθαι γῆς. WESS.

CAP. CLXX. 2. Ἀσύνταί) Irrita opera Viri Celeb. [Ἀσύντας, qui nulli sunt, defendentis.] Ἀσύντας in *Libya* norunt complures, ab *Holstenio* ad *Steph. Byz.* signati, tum *Lycophron* quoque vs. 895. Quis Ἀσύντας tandem?

Herodot. T. V. P. II.

Y

Liquidus Mediceï lapsus ex schedis est *Pass.* Neque officit hilum, quod *Asbystarum* sedes latius in Africae mediterranea porrigatur ab aliis; siquidem in talibus multiplex variatio, et *Asbystae* minime maritimi. *WESS.*

CAP. CLXXI. 2. *Αύσχισαι*) *Stephani Αύσχισται*, ἔθνος *Λιβύης ὑπὲρ Βάρκης*, optimè hinc *Holstenius* emendat et *Cuperus* in *Sylog. Epistol. Burmanni* T. II. p. 690. Certe *Αύσχισται* in Codicibus *Diodori* et *Ptolemaei*, sicuti ad prioris lib. III. 49. adnotatum. *WESS.*

3. κατ' *Εὐεσπερίδας*) *Promiscue*, *Ἑσπερίδες* et *Εὐεσπερίδες*, cives *Ἑσπερίται* et *Εὐεσπερίται*: quod in promptu magno viro non fuit, *Strabonis* lib. XIV. p. 957. v. [pag. 647. v. ed. Cas.] καὶ ἔτι ἐν τοῖς *Ἑσπερίταις Λίβυσι*, reformanti ἐν τοῖς *Ἑσπερίταις Ἰβηροῖς*. *Amnis* enim *Lethaeus*, quo de *Geographus*, correctionem non postulat, siquidem similis tituli fluvius apud *Libyae Hesperitas*. Iterum *Strabo* lib. XVII. p. 1193. c. [p. 836. v. ed. Cas.] ἔστι δὲ καὶ λιμὴν *Ἑσπερίδων*, καὶ ποταμὸς ἑμβάλλει *Λάθων*, seu, uti aliis, *Λάθων*. Qui sequuntur [lin. 4.] *Cabales*, verius-ne *Bacales* scribantur, non finio. *WESS.*

CAP. CLXXII. [2. *Νασαμῶνες*) Horum iam facta mentio lib. II. c. 32. Confer vero paullo post, cap. 182. huius libri, ubi et de loco cui *Augila* nomen. *S.*

6. τοὺς δὲ ἀρτελίστους etc.) Credo ob oculos hæc *Arriano* fuisse de piscium apud *Indos* captura, *Indic.* c. 29. p. 344. ὑπὸ ἡλῶ αὐαίνοντες, εὐτ' ἂν ἀφαινεθῶσιν, καταλύντες: ubi mira *Celeb.* viri in participio isto fluctuatio. *Ἀρτελίστους Arch. et Vind.* habet *Eustath.* in *Dionys.* vs. 209. [ubi quidem mendose vulgo ἀρτεσιλίστους, et αἶδος δὲ ἀκρίδος ὁ ἀρτεσιλαβός.] novitque *Græcus Nahumi* interpretes c. III, 17. Editum *Iones* maluerunt. *Vallam* autem, graviter in palmulis hic lapsus, primus adiuvit *P. Leopardus* *Emend.* lib. VII. c. 16., tum *Portus*, *Heraldus*, et *L. Bos* *Obs. Critic.* cap. 7., cui optimo viro temeritatem acerbius exprobratam nollem. Haeret adhuc animo iusta eius de malignitate *Gronoviana* querela, sancte testati, se, cum *Observationes* digereret, *Leopardum*, et quos nominavi, nondum lectitasse. Et quid si eorum aliquem versavisset, quis continuo omnium recordatur? *Obsoleta* hæc quidem, sed memoriae praeclari Praeceptoris debita. Mox [lin. 8.] ἐπὶ γὰρ

ἐπιπάρσσοντες ex schedis non sine consilio Th. Galeus laudavit; nam locustis, in pulverem comminutis, bene congruit ἐπιπάρσσειν, non lacti. Erunt tamen, qui ἐπὶ γάλα πάσσοντες explicabunt. WESS.

9. ἐπίκοινον αὐτέων τὴν μίξιν ποιῶνται) Quae posui verba sunt quidem Herodoti; sed nunquam mihi persuadere potui, hoc illa loco fuisse ab auctore collocata; quoque adeo visum fuit probabilius, aliis etiam reddere nitar verisimile. Duae sunt res sanequam diversissimae, tametsi de iisdem dici possint, ἐπίκοινον τῶν γυναικῶν τὴν μίξιν ποιεῖσθαι, et ἐμφανίως, vel κτηνηδόν, μίσγισθαι. Utrumque facere sueverant secundum Herodotum Ausenses in Libya, cap. 180., μίξιν ἐπίκοινον τῶν γυναικῶν ποιοῦνται, οὔτε συνοικέοντες, κτηνηδόν τε μισγόμενοι: quod ibi addit de liberis, habet et Mela I. cap. 8, 50. Alterum in Scythia molles probarunt Agathyrsi, IV. 104., ἐπίκοινον τῶν γυναικῶν τὴν μίξιν ποιῶνται; hac addita ratione, ἵνα κασίγνητοὶ τε ἀλλήλων ἴωσι, καὶ οἰκήσῃσι ἑόντες πάντες, μήτε φθόνῳ, μήτε ἔχθρῃ χρέωνται ἐς ἀλλήλους: quae a Platonica haeresi non abludunt; ut non iniuria Strabo dixerit τὰς γυναῖκας Πλατωνικῶς ἔχοντας κοινὰς καὶ τὰ τέττα, lib. VII. p. 461. A. [p. 300. D. ed. Cas.] Gindanos Africanos promiscuos etiam probasse concubitus liquet ex Herod. IV. 176. Iam vero verba, ἐπίκοινον αὐτέων τὴν μίξιν ποιῶνται, his apud Nostrum de aliis posita, hinc arbitror aliena, atque a sciolo priorum memore primum in margine scripta, postea, ut fit, in contextum recepta. Primo ne Valla quidem ista legisse videtur in suo Codice; deinde quaero quem habeant inter se nexum μίξιν ποιῶνται: - - - μίσγονται? Praeterea, si dederat ista, cur tandem tanquam rem miram prodidit memoriae, novam nuptam prima nocte διὰ πάντων διεξελθεῖν τῶν δαιτυμόνων μισγόμενων? quale Diodorus etiam Sic. institutum in insulis obtinuisse narrat Baleariis, lib. V. c. 18. Neque Mela legit, quae reiicienda censeo; dum sic vertit Herodotea lib. I. cap. 8, 55., Feminis eorum solemne est nocte qua nubunt omnium stupro patere; - - - et tum cum plurimis concubuisse, maximum deo; in reliquum pudicitia insignis est. Evincit illud tandem, meo saltem arbitratu, comparatio moris Massagetarum. Istis autem reiectis, apte sibi respondent Herodotea: Γυναῖκας δὲ νομίζοντες πολλὰς ἔχειν ἑκάστος, τρόπῳ παραπλησίῳ τῷ καὶ

Μασσαγίται ἐπὶ αὐτῶν προσηύωνται μίσγονται. Liqueat, opinor, non quod cum multis habuerint commune Massagetarum, sed horum peculiarem quandam respici consuetudinem: quanam autem illa? Herod. I. 216. ait: Μασσαγέτης ἀνὴρ, τὸν Φαρετρεῖωνα ἀποκρεμάσας πρὸ τῆς ἀμάξης, μίσγεται ἀδελῶς: similiter Nasamones. Supra dixerat lib. I. cap. 203. [Sic haud dubie distincta verba in sua Adnotatione voluerat Valck. non (uti hic editum erat) „similiter Nasamones supra dixerat I. c. 203.“ quasi id quod I. 203. scribit Herodotus, ad Nasamones pertineret.] μίξιν τούτων τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἐμφανία κατὰ περ τοῖσι προβάτοις. vide Zenobii Prov. p. 122, 17. VALCK.

[Zenobius I. c. (nempe Proverb. Cent. V. 25.) nil aliud, quod huc utcumque spectet habet, nisi quod de Massagetis ait, ἐν ταῖς ὁδοῖς πλησιάζουσι. Verba ista, ἐπικούινον -- μίσγονται, quae cum Valckenario aliena ab hoc loco iudicaverat Reizius, prorsusque Borheck abiecit, eadem eodem hoc loco minutissima differentia libri omnes agnoscunt: pariterque Eustath. ad Dionys. vs. 209. de Nasamonibus loquens, ἄλλοι δὲ καὶ πολὺ γυναικάς τούτους ἱστοροῦσι, καὶ τὴν μίξιν τῶν γυναικῶν ποιουμένους ἐπικούινον: quae ex Herodoto desumpta esse, liquido adparet ex eis quae continuo deinde de divinatione ex somniis adiecta sunt. Et, cur ea verba ne Vallam quidem videri suo in codice legisse dixerit Vir doctus, nihil caussae erat. Legerat eadem Valla, hisque latinis interpretatus erat, et cum eis in propatulo coeunt; quam in sententiam Coray apud Larcherum, ἦσαν istam servans, pro ἐπικούινον censet ἐπὶ κοινοῦ legendum, quod idem valeat ac ἐμφανῶς, I. 203, 14. et III. 101, 2. Sed ne hac quidem ut novatione utamur ulla necessitas urget: nec enim video quid prohibeat quo minus constantem librorum scripturam teneamus, et ἐπικούινον μίξιν, ut IV. 104, 2. et 180, 23. de promiscuo coitu intelligamus: qua item notione I. 216, 2. de Massagetis ait, ταῦτα (ταῖς γυναιξὶ) ἐπικούινα χρέωνται: nempe ἐπικούινα adverbialiter, pro ἐπικούινως: mulieribus in commune utuntur, promiscue coeunt. Et sicut hic mos apud Massagetas non impedit, quo minus (ut ibidem refert Noster) uxorem quisque ducat: sic non secum pugnant quae hic de Nasamonibus traduntur. Quaerit Valckenarius, quem habeant inter se nexum μίξιν ποιῶνται --- μίσγονται? At perapte ista ne-

κα sunt, ἐπίκουον -- μίξιν ποιῦνται τρόπῳ παραπλησίῳ, τῷ καὶ Μαγνηγίταις μίσγονται, ἐπεὶν etc. Videtur Virum doctissimum turbasse distinctio paullo fortior post verbum ποιῦνται interposita: quae si cui incommoda videtur, tolli prorsus nullo incommodo poterit, aut simplici commate mutari. Illud quidem negare nolim, si abesset h. l. μίσγονται, neminem id verbum magnopere desideraturum fuisse. S.]

11. ἐπεὶν σκίπωνα προστήσωνται) Strabo in Arabum consimili ritu ὁ δὲ φάσας εἰσιὼν μίγνυται, προθεὶς τῆς θύρας βάλβον, plura absurditatis pro nostro more plenissima adiungens lib. XVI. p. 1129. D. [p. 783. A. ed. Cas.] De Massagetis ad lib. I. 216. WESS. — Gronovius e Med. σκίπωνα recepit: nihil interest, hoc probetur, an ante receptum σκίμωνα. Venit in mentem aliquando diversum ab utroque, ἐπεὶν σκίμποδα προθήσωνται, in propatulo posito grabatulo. De Mosynoecis legatur Apollon. Rhod. II. 1025. et Scholiasta. VALCK. — At apud Apollon. I. c. nihil, quod pro ista coniectura faciat, reperies: quin potius inde intelliges quam sit ridiculum de grabato h. l. cogitare. Mox lin. 14. vitiosum διατυμόνων, pro δαιτυμόνων, e Reiziano exemplo in nostrum irrepsit. S.

20. ἐγκατακοιμῶνται) Servat verbum Ionismi indicia, servandumque fuerat. In illa incubandi superstitione ἐγκαοιμάσθαι, κατακοιμάσθαι, et eiusdem originis alia teri, dixi ad Diodori lib. I. 53. Constat quoque, Tertullianum de Anima c. 57. ad haec alluisse. Quae statim e msstis mutata fuerunt, rata hac lege habeo, si τούτῳ etiam χρᾶται locum recipiat. Non obliviscor moris, in vocabulorum numeris saepiuscule variantis, qui suum tamen modum habet. [Quoniam ἴδῃ, ut par erat, in contextu cum Gron. posuit Wess.; mireris cur non perinde χρᾶται, quod ei mssti offerebant, haud continuo receperit.] Illa vero dandae accipiendaeque fidei, quae subsequitur, consuetudo, needum in Africa prorsus eviluit, teste sollertissimo Shaw Itiner. T. I. p. 309. WESS.

CAP. CLXXIII. 5. ἐστρατεύοντο ἐπὶ τὸν Νόρον) Fabulam enarrans ex Herodoto Gellius Noct. Att. XVI. 11., Psyllos, ait, re aquaria defectos, eam iniuriam graviter Austro succensusse; decretumque fecisse, uti armis sumtis ad Austrum (proinde quasi ad hostem, iure belli res repetitum,) pro-

ficiscerentur, etc. Ista forsā in vulgus vicini sparsere Nasamones, a quibus gens Psyllorum prope internecone sublata dicitur Plinio Nat. Hist. VII. c. 2. Herodotus fabulam se tradere formula significat adiecta: λέγω δὲ ταῦτα τὰ λέγοντες Δίβνες: qualibus utitur in fabulosis aut certe rebus dubiae fidei. Qui lenem non sentiunt historici nostri suavitatem, Herodotum ob ista talia, si lubet, exagitent huius seculi sophi! Quas innumerabiles esse scribit apud Herodotum fabulas, [de Legib. l. 1.] ne Cicero quidem vitio vertit historiae patri, neque severissimus ipsius Thucydis et Platonis censor Halicarnassensis Dionysius; qui et antiquioribus et Herodoto necesse fuisse docet, quas a singulis sibi gentibus traditas accepissent, fabulosas etiam narrationes tradere memoriae, atque ita ποικίλλειν τοῖς μυθώδεσιν ἐπεισοδίοις τὰς τοπικὰς ἀναγραφαίς, T. II, pag. 226, 32. [de Thucyd. c. 7. T. VI. ed. Reisk. p. 823.] VALCK.

8. ἔχουσι τὴν χώραν οἱ Νασαμῶνες) Superiora culte, sed liberius, Latine expressit A. Gellius Noct. Att. XVI. 11. Etsi autem Psyllorum natio internecone sublata fuerit, durarunt nonnulli in seriora aevi tempora. Plinius, qui Nasamonibus excidii causam adsignat: Genus hominum, ait, ex iis qui profugerant, aut, cum pugnatum esset, abfuerant, hodieque remanet in paucis: Hist. Nat. lib. VII. cap. 1., ubi Harduinus. WESS.

CAP. CLXXIV. 3. οὔτε ὁ πλὼν ἐκτέταται ἀρήϊον οὐδὲν) Rectum est ὁ πλὼν ἐκτ. ἀρήϊον. Argippaei IV. 23. ἰποὶ λέγονται εἶναι, οὐδὲ τι ἀρήϊον ὄπλον ἐκτέταται. Apollonius Rhod. inter se permutat τεύχεα δῆϊα, et τεύχε' ἀρήϊα. Philostratus Aetēten pingit ὅπλα μὲν ἐνδεδυκότα ἀρήϊα γίγαντες τινος, Icon. pag. 882. Eustath. in Dionys. vs. 217., οἱ Γαράμαντες -- οὔτε ὅπλα ἔχουσι πολεμικὰ κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, οὔτε αἰκνέσθαι οἶδασιν. Gentis illud nomen servandum statuit Salmas. in Solin. p. 384. mihi Pintiani non displicet sententia ad Melam p. 52. VALCK. — Scil. Pintianus ad Melae l. 8. sub fin. statuit, Γαράμαντες hoc cap. ex Melae codicibus in Γαμφάσαντες esse mutandos, quo distinguatur hic populus ab illis Garamantibus, de quibus infra cap. 183. agitur. Ac sane ita diversa sunt quae de utroque populo memorat Noster, ut vix credibile sit, utrobique de eodem populo agi. Quod si etiam cum Larchero (in Not. ad h. l. et in Indice

Geogr.) aliisque viris doctis, duas eiusdem populi tribus statuas, quarum altera, de qua hic agitur, fixas tranquillaeque sedes in oasi quadam habuerit, altera nomas fuerit atque errans; mireris a Scriptore nostro cap. 183. nullo verbo significari, *Garamantes* illos, de quibus ibi agitur, esse eundem populum, aut aliam eiusdem populi tribum, aut certe cognominem illius, de quo hic. Quare quum de *Garamantibus* cap. 183. ita loquatur, tamquam de populo cuius nullam antea mentionem fecisset; quumque et ex eodem *Mela* et ex compluribus aliis auctoribus noti sint iidem illi *Garamantes*, de quibus ibi agitur; sane quam probabile sit, huius populi, qui hic memoratur, diversum fuisse ab altero illo nomen. At *Herodotei* quidem libri, qui hodie supersunt, nihil hic variant, nisi quod *Γαράβαντες* nostrae membr. F. praeferunt: *Γαράμαντες* verò suis in *Herodoti* exemplaribus h. l. non solum *Eustathius* legerat, sed iam olim multo vetustior *Stephanus Byz.* Verum cum *Mela* consentit *Plinius*, eundem hunc *Herodoti* locum ob oculos habens, quum lib. V. cap. 8, 8. scriberet: *Gamphasantes*, nudi (scil. sine armis; γυμνοί, ut Graeci dicunt;) praeliorumque expertes, nulli externo congregantur. Quod ad scripturam ὅπλων attinet, recte eam restituit *Wess.* et recte sic ms. F. cum aliis, non ὅπλων, ut per operarum socordiam in nostra *Var. Lect.* positum. S.

CAP. CLXXV. 3. ἔχοντα τὸ πρὸς ἰσπίρης) Cum *Abreschio* τοῦ πρὸς ἰσπ. malo ob scriptoris adsuetudinem. Quid propter λόφους κείρονται [lin. 4.] *Portus* et *Salmasius* de *Coma* p. 541. fuerint machinati, *Gronovius*, a cuius iudicio non discrepo, docebit. *Κροτάφους κείρονται*, quod in coniecturam docti viri venit, nimium est, adversosque expeditur Codices cunctos. *WESS.* — Bene habet τὸ πρὸς ἰσπίρης, nec sollicitari debuit: est abundans ille τὸ articulus, (sive per ellipsin pro κατὰ τὸ positus.) centies Notro frequentatus in huiusmodi formulis, sicut proximis in verbis τὸ δὲ παρὰ τὴν θάλασσαν. conf. c. 191, 1. Genitivus casus ad verbum ἔχειν pertinet, in proximo est, nempe *Νασημώνων*: unde hic facile αὐτῶν subintelligitur. λόφους κείρονται, ad verbum, *cristas sibi tondent*: id est, *capillos tondendo* (eo modo qui mox exponitur) *cristas sibi efficiunt*. S.

6. στρουθῶν καταγαίαν δοραῖς φορέοντι) De Aethiopum armatura, προβλήματα δὲ ἀντ' ἀσπίδων ἐποιεῦντο γεράνων δοραῖς, lib. VII. 70., ut absonum adeo non sit quod proditur, eoque minus, quoniam Arabes struthophagi ταῖς δοραῖς τῶν στρουθῶν σκεπασθέντες avium earum venatui indulgebant, si Straboni, quem Pollux I. 138. spectasse videtur, fides, lib. XVI. p. 1117. c. [pag. 772. B. ed. Cas.] Iam cur *Valla* hic et cap. 192. subterraneos struthiones elegerit, causam habuit ex Graeco nimis presse sumto: Latine qui ita appellarit, novi neminem. Στρουθεὶ χειρᾶσι, passeres terrestres, quomodo praestat, *Aeliano* de Animal. XIV. 13. Alios bestiae magis quam avis, licet pennatae, ut *Tertullianus* Veland. Virgin. c. 16., titulos cumulatim doctissimi viri *N. Heinsius* ad Carm. de Phoenice vs. 145. et *S. Bochartus* Hieroz. Part. II. p. 221. congesserunt. WESS.

7. 8. ἐκ λόφου καλεσμένου Χαρίτων) Λόφου Χαρίτων mentionem Critici deposuerunt ad *Pindari* Pythion. Od. V. vs. 32. ex *Callimachi* fragmento: Ἡ ὑπὲρ ἀσταλίων, sive, ex *Ruhnkenii* emendatione ἀσταλίων, Χαρίτων λόφον: de quo et *Nicaeneti* Epigrammate in Dissert. Herodotea cap. 2. plura. WESS. — Vide *Callimach.* ed. Ernest. p. 534. S.

CAP. CLXXVI. 3. περισφύρια δερμάτων) Aut falsus aut mendosus est *Sextus Empiric.* Hypotypos. lib. III. 24. p. 177. cum de *Aegyptiis*, ὅτι αἱ πλείστοις συνοῦσαι, καὶ κόσμον ἔχουσι περισφύριον, σύνθημα τοῦ παρ' αὐταῖς σεμνολογήματος. Nihil tale de eius nationis feminis. Scribi potest in *Philosopho* παρὰ δὲ πολλοῖς τῶν Λιβύων, loco Αἰγυπτίων, cum *Berglero*. At sunt in illa *Sexti* disputatione alia, negligenter posita, ut alias observabitur. WESS.

CAP. CLXXVII. 3. ὁ δὲ τοῦ λωτοῦ μαρκός etc.) *Loti* Cyrenaeae habitum attigit lib. II. 96., nihil dissentiente *Polybio*, sicuti animadvertit *Athenaeus* lib. XIV. 18. pag. 651. Utrum autem eadem ex loto cibum et vinum Lotophagi confecerint, *Is. Vossius* ad *Scylac.* p. 114. ed. Gron. et *Bod. a Stapel* in *Theophrastum* Hist. Plant. lib. IV. 4. p. 327. operose disputant. WESS. — Lib. II. 96. *loti arboris* vel *arbusti* mentionem obiter fecerat *Herodotus*: hic de fructu agitur. De utroque *Polybius* disseruit, referente *Athenaeo* lib. XIV. cap. 65. nostrae ed. Vide *Polybium* nostrum lib. XII. cap. 2. et quae ad eum locum

Hermannus olim noster, Tom. VIII. Polybii nostri pag. 121. disputavit. Conf. *Munko Park*, *Voyage dans l'Intérieur de l'Afrique* p. 157 seq. ubi et icon arbusti et fructus. Iconem etiam exhibet *Desfontaines*, in *Comment. de Loto Lotophagorum*, inter *Acta Acad. Scient. Paris.* 1788. pag. 443. S.

4- γλυκύντηα δὲ) *Eustathii* γλυκύντατος aberrat, nec laudatorem *Th. Galeum* merebatur. *Herodoti* amatorem talia non morabuntur. WESS.

CAP. CLXXVIII. 1. Μάχλεις) *Is. Vossius* Nostri Μάχλους et *Nicol. Damasceni* Ἰαλλχλευῖς apud *Stobaeum* eodem incertissimā censuit coniecturā: probabiliorē *Holstenius* et *Berkelius* Μάχμεις in *Stephani* Μάξμεις hinc instaurant. *Machlyas* non neglexit *Plinius* Hist. Nat. VII. 1. WESS. — *Literarum* venatores huius nominis invenient vestigia in Ἰαλλχλευῖς, quorum *Λιβύων* morem enarrat *Nicolaus Damasc.* *Stobaei* pag. 292, 50. atque ibi restituent mecum Μάχλεις. Qui *Herodoto* c. 191. Μάξμεις, similiter dicti fuerant in *Hecataei* *Periegesi*: Μάξμεις invenit in suo *Cod. Stephanus Byz.* et probabiliter scripserat in ista voce, εἰς δὲ ἕτεροι Μάξμεις, καὶ ἕτεροι Μάχλεις, uti corrigit *Berkel.* pro Μάχμεις: facilem errorem fuisse monstrant saepius a librariis confusa συνέκαμψεν et συνεκάμψε. VALCK.

[3. ἐπὶ ποταμὸν μέγαν) Locum hunc tractans *Heeren* in *Ideen etc.* T. II. p. 42 seq. suspicatur ex *Argonautico* quodam poëta exaggeratam esse fluminis magnitudinem. Augēt eam etiam *Steph. Byz.* (voc. Φίλα) in citando hoc *Herodoti* loco ἐπὶ τὸν ποταμὸν τὸν μέγαν scribens. S.]

6. τῇ οὐνομα Φλά.) Quae in palude *Tritonide* fuisse dicitur insula Φλά, Φίλα dicta videtur in *Cod. Steph.* ut illa nobilior inter *Aegyptum* et *Aethiopiam* sita: prostant hinc descripta verba quaedem apud *Steph.* ubi pro ἐκδιδόντος scribi debuerat ἐκδιδόντος. VALCK. — Dubium est, an Φίλα *Stephan. Byz.* hic invenerit olim. Excitat Nostri verba illa in voce, nomen Φίλα non adiungens. [Postrema ab *Epitomatore* forsā omīssa.] Utcunque fuit, extremā *Aegypti* Φίλα, sive Φίλαι potius apud *Diodorum* lib. I. 25. longissime a *Tritonide* absunt palude. *Sequentia*, *Λακεδαιμονίαισι* *Φασὶ λόγων εἶναι*, a *Laurentio* male reddita, *P. Leopardus* *Emend.* lib. VII. 16. explanavit. WESS. — Bene *H. Ste-*

phan. in ora: *Aiunt editum esse Lacedaemoniis oraculum de deducenda in hanc insulam colonia. S.*

15. ἐπιθεσίαντα τε τῷ τρίποδι) Consideranda docti homines viderunt, tanquam *θεσίαντα ἐπὶ τῷ τρ. super sive ex eo tripode vaticinantem. Non discrepat ex Oraculo in Eusebii Praep. Euangel. lib. V. 12. καὶ ἀγάλματι πολλὸν Κεῖν ἐπιευχόμενος. De tripode isto multa ex his Herodoti in Alex. Lycophron vs. 887., tum Pindarus, [Od. Pyth. IV.] Apollonius Rh. [IV. 1548 seqq.] non usque quaque concordēs, et Diodorus lib. IV. 56. WESS.*

CAP. CLXXX. 1. Ἀύσις) *Is. Vossius adscripserat Ἀύσις: quos amplo hinc intervallo c. 171. Herodotus removet, et Stephanus damnat, Ἀύσις optime legens. Attica Ἀύσις, βασιλῆς, ἱππῆς, Herodotus inprobat: sicubi occurrunt, librariis debentur. Adi sodes lib. VI. 57. WESS.*

Ibid. Ἀύσις) In Apollodori Periegesi [apud Steph. Byz.] Ἀύσις, dicti videntur Ionico Herodoti flexu Ἀύσις. Attica veteri dialecto nomen scriberetur Ἀύσις. VALCK.

8. τὰ πατρία ἀποτελεῖν) *Laudo Arch. ἐπιτελεῖν, quale c. 186. καὶ ὁρτὰς ἐπιτελεῖν, et complura ap. Portum. [Nec vero improbandum ἀποτελεῖν, hac praesertim notione, officium praestare, debitum honorem habere.] Laudo quoque καλῶμαι, a Gronovio praeclare illustratum. Τρωμάτων vocabulum [lin. 9.] dialectus tuetur, et Lucianus Dea Syr. c. 20. WESS. — Sed vide Var. Lect. S.*

17. τὴν ἀσπίδα καὶ τὸ κράνος) *In Platonis Tim. p. 24. v. Aegyptius sacerdos genti suae prae omnibus Asiaticis ἀσπίδων καὶ δοράτων usum et originem vindicat; mirifica de illis Porphyrio et Iamblichō nugantibus apud Proclum in Comment. pag. 48. Fabulam de Minervae natalibus spectavit Pausaniās lib. I. 14. Kühnio monitore. Adde Aeschyl. Eumen. vs. 292. WESS.*

19. Ποσειδῶνος εἶναι θυγατέρα) *Libycam attigit fabulam Pausan. in Att. p. 36., qua perhibebant illi Minervam Ποσειδῶνος καὶ Λίμνης Τριτωνίδος θυγατέρα εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο γλαυκούς εἶναι ὥσπερ τῷ Ποσειδῶνι ὀφθαλμούς. Habet ista, partim et quae sequuntur, ex Herodoto Eustath. in Dionys. vs. 267., λέγει δὲ καὶ, --- ὅτι μνησθεῖσά (τι) ἡ Ἀθηναῖα τῷ πατρὶ Ποσειδῶνι ἐποιήθη εἰς θυγατέρα (ταύτης διττὴ θυγάτηρ ἐγένετο,) τῷ Διὶ. Adoptare sibi filium, υἱὸν τινὰ ποιῆσθαι, frequens*

apud Oratores; θυγατέρα ποιήσασθαι qui praeter Herodotum dixerit, neminem novi, nisi *Isaeum* p. 84, 12. et pag. 88, 15. Iunonem permovet adulter υιοποιήσασθαι τὸν Ἡρακλῆα: ridiculum commemorat *Diador.* *Siculus* ritum, quo hoc in coelo fingeretur peractum, lib. IV. c. 39. VALCK.

[22. Μίξιν δὲ ἐπίκοινον) Vide ad c. 172, 9. not. Mox lin. 25. τρίτου μηνός cum superioribus interpretibus pro δια τρίτου μηνός accepi: de reliqua orationis structura conf. mox c. 181, 16. et III. 108, 20. IV. 53, 23 seq. S.]

CAP. CLXXXI. 1. Οὗτοι μὲν οἱ --- εἰρέαται) Corrigitur Οὕτω μὲν ex c. 186. οὕτω μὲν μέχρι τῆς Τριτανίδος λίμνης - - νομάδες εἰσι. Verum recurrit c. 196. οὗτοι μὲν εἰσι τοὺς ἡμεῖς ἔχομεν Λιβύων ὀνομάσαι: positaque in superioribus similia saepe sunt. WESS. — Locum istum Herodoti (a **CAP. CLXXXI.** usque **CAP. CLXXXV.**) quo *Via publica* describitur, qua mercatorum et omnino itineratarum societates iam olim media Africae deserta peragrarē consueverant, post *Rennellum* et *Larcherum*, exquisita diligentia solertiaque *Heeren* T. II. operis iam saepius a nobis laudati p. 226 et seqq. tractavit, et, quae ab *Herodoto* traduntur, cum praecipuorum *Itineratorum*, in his recentiorum, *Brownii* et *Hornemannii*, contulit observatis. Nostrum quum non ferat institutum, ut singula persequamur, ad illorum virorum scripta remittimus Lectorem. S.

3. ὀφρὺν ψάμμης) Ὀφρὺν ψάμμος, si ψάμμος foret, uti lib. II. 99. aut ψάμμον, sicuti deinceps, neminem offenderet: nunc suspecta merito manet. ψάμμης ex codicibus sententiam rotundat, alibi vix obvium. WESS. — Apud *Aristoph.* *Lysistr.* 1260. dorico idiomate senex ait, ἦν γὰρ τῶνδρες οὐκ ἐλάσσους τᾶς ψάμμας. S.

8. ἀνακοντίζει ἐκ μέσου τοῦ ἁλὸς ὕδαρ) Convenit *Callistrati* *Ecphras.* Stat. c. 14. ὡς καὶ ἀνακοντίζειν θαλασσίους αὔρας, et quae *Eustath.* in *Hom.* p. 995. 30. [p. 990, 45. ed. Bas.] Hinc vero, et post deinde iteratis, *H. Stephani* *Thea.* T. I. p. 365. et *Palmerii* *Exercit.* p. 793. arguitur lapsus, confidentius asseverantium, vocem ἁλς, ἁλός, [in sing.] de sale non usurpari, sed semper de mari. Alia omnia docte *Cl. Alberti* Observat. in *Matth.* c. v, 13. De salis autem ubere per *Libyae* hos tractus copia, et caussa fertilitatis, prudenter accuratissimus *Shaw* *Itiner.* T. I. p. 296. WESS.

13. ὡς καὶ προτ. εἰρηταί μοι) Dixit lib. II. 54. et de Iove κριοπρωτόπω, qui Athanasio κριοκέφαλος Ἀμμων Orat. ad Gent. T. I. p. 9. cap. 42. eiusdem libri. WESS.

15 seqq. ὕδωρ κρηναῖον ἰδὼν etc.) Ex illis qui de mirabili hoc Solis apud Ammonios fonte egerunt, Herodotea mihi videntur vestigia sequenti Arrianus Ἀναβ. Ἀλ. III. c. 4. Curtius IV. 7. et Mela, I. 8. Unius Curtii ponam verba: Fontem aquam Solis vocant: sub lucis ortum tepida manat; medio die, quum vehementissimus est calor, frigida eadem fluit; (contra τὸ ὕδωρ μεσημβρίας γίνεσθαι θερμόν, tradiderat Aristoteles, testibus Sotione π. Ῥδ. Παράδ. p. 125. et Antigono Carsyt. c. 159.) inclinato in vesperam calescit, media nocte fervide exaestuat; quoque propius nox vergit ad lucem, multum ex nocturno calore decrescit; donec sub ipsum diei ortum adsueto tempore languescat. Singula cum Herodoteis comparari poterunt. VALCK. — Conf. quae ad Antigonum a Beekmanno adnotata sunt. S.

18. ἀποκλινομένης δὲ τῆς ἡμέρας) Mutari non debet. Lib. III. c. 104. ἀποκλινομένης δὲ τῆς μεσημβρίας: sole a meridie devoto. Vulgo Sol in vesperam inclinatus κλίνειν dicebatur: vide Lucae Ev. IX, 12. et Wetsten. VALCK. — Nempe duobus vocabulis ἀπὸ κλινομένης scriptum voluerat Reisk. S.

20 seq. ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἰδὼν etc.) Haec mutanti docto viro in Miscell. Lips. Vol. VIII. p. 112. non accedo: deest caussa; et vetant Codd. Posset ἐπὶ δὲ porro, deinde, uti in Indic. Arriani p. 316. sumi, si necessitas, quae nulla, urgeret. Vide lib. III. 104. [ἐπὶ μᾶλλον ἰδὼν, magis magisque progrediens.] Πελάζει iustum et satis protectum est. [conf. II. 19; 10.] De miraculo huius fontis Diodorus etiam lib. XVII. 50. et isthic advocati. WESS. — Similem quodammodo fontem eisdem in locis Brownium et Hornemannum vidisse refert Heeren I. c. p. 239. S.

Ibid. ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἰδὼν --- πελάζει) Illud ipsum ἐπὶ μᾶλλον Codex praebet Arch. in loco simillimo III. c. 104. ἀποκλινομένης τῆς μεσημβρίας γίνεταί σφι (Indis) ὁ ἥλιος κατὰ πρὸς τοῖς ἄλλοις ὁ ἰωθινός· καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἐπιπὼν ἔτι μᾶλλον ψύχει, ἐς ὃ ἐπὶ δυσμῆσι ἰὼν καὶ τὸ κάρτα ψύχει: cui lectioni nisi faveret Cl. viri praeiudicium, alteram ego neque hic postposuissem. Arrianus de re eadem, ἀπὸ τῆς ἰσπίρας ἔτι θερμότερον ἔστι ἐπὶ μέσας τὰς νύκτας. In proximis nunc tan-

dem mihi quoque sincera scriptio videtur *Med. Cod.* πελάζει, *adpropinquat*; quod verbum apud *Hesychium* etiam in Πελαγίζειν male fuit transformatum. Credo equidem *Gronovium*, quum huc pervenisset, veterem voluisse lectionem suo loco relictam p. 95, 38. [II. 19, 10.] Statuit *Is. Vossius* πελαγίζει a *Mela* conversum *perferret*; sed nuspiam illud in talibus legerat adhibitum. Erat, nam illuc ubi ante diem raptus, cui παφλάζει venerit in mentem, aptissimum quidem in talibus verbum; sed hic tantum locum invenit πελάζει: illud autem alterum sequente colo sic expressit *Herod.* τῆνικαῦτα δὲ ζεῖ ἀμβολάδην. *Curtius*: media nocte fervide exaestuat. Idem dicitur παφλάζει: de fonte bulliente ad *Tyana Philostr.* Vit. *Apoll.* I. c. 6. παφλάζει ὥσπερ ὁ θέρμαινόμενος λίβης: de crateribus fratrum *Palicorum Polemonis* nobis locum e lib. de admirandis *Siciliae* fluv. servavit *Maarob.* Saturn. V. 19. qui, τὸ ὕδωρ, αἶτ, φέρεται κολπούμενόν τε καὶ παφλάζον, οἷά εἰσιν αἱ δίναι τῶν ζέοντων ἀναβολάδην ὑδάτων. VALCK.

CAP. CLXXXII. 5. [Ἀῶν] Conf. cap. 172. Locus hodieque eodem nomine celebratus ab Itineratoribus. S.]

CAP. CLXXXIII. [4 seq. καὶ ἄνθρωποι οἰκεῖν ἐν αὐτῷ, τοῖσι ὄνομα Γαράμαντες ἐστὶ] Sic plane de hoc populo verba facere instituit, ut parum credibile videatur eundem huc populum significari, de quo haud multo ante iam ex professo disseruerat *Scriptor*. Vide quae ad c. 174, 3. notavimus. Quod mox adiicit auctor de triginta dierum itinere a *Garamantibus* ad *Lotophagos*: de illo itineris spatium consuli *Heeren* potest I. c. p. 255 seqq. S.]

8. οἱ ὀπισθονόμοι βόες) *Boves* ὀπισθονόμους hinc *Aristoteles*, *Mela*, *Plinius*, *Aelianus*, mutuati sunt; quos magnus *Animadversor* [*Is. Casaubonus*] contra *Athenaeum* lib. V. c. 20. antestatur. [Vide *Animadv.* in *Athen.* V. p. 221. E.] Id addo, *Plinium* lib. V. c. 4. *Hist. Nat.* *Garamantas* ab *Augilis* dierum XII. itinere separare; qui διὰ δέκα ἡμερῶν ὁδοῦ [ut ait *Noster* lin. 1.] distabant tantum. Adiuvandus ergo optimus scriptor. WESS.

15. ἐς παχύτητα τε καὶ τρίψιν) *Τρίψιν* duritiem *Laurentius*; qua notione τρίψιν ignoro: attritum frictionemque indicare certum est: παρὰ τὴν τρίψιν, inter fricandum, in *Polyaeni* lib. VI. 1, 7. WESS. — Sed haud immerito

cum *Larchero* quaeras, quid sit quod dicat *corium horum boum frictione praestare*? Nec vero cum eodem *Larchero* intelligenda mollities videtur. *Duritiem* cum *Schneidero* tenendum putavi, *firmitatem* intelligens, attritui frictionique diutissime resistantem. *S.*

20. σαύρας) Hoc sibi postulant schedae et Auctor ipsemet c. 192. nec minus *τετρίγαις*, quo de ad lib. III. 110. WESS. — Σαύρας an σαύρους legas perinde est: atque hoc, quod e superioribus editis revocavi, probatorum etiam codicum auctoritate nititur. Quoniam vero cap. 192. foemini-
num genus communi consensu praeferunt libri, facile patiar σαύρας hic reponi. Caeterum conf. ad cap. 201, 6. notanda. *S.*

CAP. CLXXXIV. 3. Qui succedunt Ἀτλαντες, ex probabili Cl. *Salmasii* iudicio ad *Solin.* p. 292. *Rhiani* Ἀτράγαντες sunt in *Steph. Byz.* voc. Ἀτλαντες, et *Nic. Damaseeni* Ἀφάραντες. Nam qui deinceps memorantur *Atlantes*, utique ab his diversi situ et omni vitae instituto apud *Diodorum* lib. III. 54. et 56. Plerique tamen veterum unis iisdemque *Atlantibus* cuncta tribuunt, quae *Herodotus*. WESS.

Ibid. Ἀτλαντες, εἰ ἀνάνμοι etc.) Parum videtur credibile, hos nominibus propriis carentes Africanos eodem universos designatos fuisse nomine quo decem ab his dierum itinere remoti, de monte nobilissimo Ἀτλαντες dicti; quantumvis, quae diversa veluti de diversis gentibus tradidit *Herodotus*, ad unos *Atlantes* retulerit *Mela* I. c. 8, 39. *Atlantes* solem exsecrantur et dum oritur et dum occidit, ut ipsis agrisque pestiferum; nomina singuli non habent; non vescuntur animalibus; neque illis in quiete qualia ceteris mortalibus visere datur. *Melam* sequuntur alii. Mihi quidem verisimillima *Salmasii* videtur sententia, in *Solin.* p. 410. vetustissimum mendum in *Herodoto* haesisse iudicantis; corrigendumque Ἀτράγαντες, atque hos esse, qui Ἀτράραντες *Rhiano* dicuntur, et perperam Ἀφάραντες apud *Stobaeum*. In eadem opinione videtur *Is.* fuisse *Vossius*; nam *Atlantes* hos ad *Melam* vocat *Atarantes*. Vide iam mihi quae eo quam parum ab Ἀτλαντες distent Ἀτράλαντες et Ἀτάραντες: postremum, opinor, mecum genuinum iudicabis munitum auctoritate *Rhiani*. *Eustathius* in *Dionys.* vs. 66. Ὁ τῷ Ἐθινῷ γράψας ἔθνος Λιβυκὸν λέγει τοῦ Ἀτλαντας. Ῥιανὸς δὲ, &

Φησιν, Ἀτάραντας ἱστορεῖ, καὶ μετ' ἐκείνους λέγει κείσθαι τοὺς Ἀτλαντας, οἱ καὶ λέγονται μὴ βλέπειν ὄνειρους: hinc Stephanum Byz. emendandum vidit L. Holsten. Ad mentem Herodoti Rhianus Ἀτάραντας ἱστορεῖ, καὶ μετ' ἐκείνους λέγει κείσθαι τοὺς Ἀτλαντας, οἱ καὶ etc. Nam Atlantes Herodoti λέγονται οὔτε ἔμφυχον οὐδὲν σιτέσθαι, οὔτε ἐνύπνια ὄραν. Atarantes, ut opinor, ἀνώνυμοί εἰσι μόνον ἀνθρώπων, et τῷ ἡλίῳ ὑπερβάλλοντι καταρῶνται. De his Nicolaus Damasc. Stobaei p. 293. Ἀφάραντες (lege Ἀτάραντες) [sive Ἀθάραντες] Αἰβυες ὀνόματα οὐκ ἔχουσι, ἡλίῳ δὲ ἀνίσχοντι λαιδοροῦνται, ὡς πολλὰ κακὰ φήναι. Horum prius attigit et Eustath. in Od. 6. p. 327, 41. [p. 1609 extr. ed. Rom.] sequutus nobis etiam vulgatam in Herodoto scriptionem, [nempe Ἀτλαντας nominans,] οὐδεὶς, αἶτ, τῶν ἐκεῖ κυρίου ἐκληρονόμας ὀνόματος. Alterum de malis precibus verbisque impiis in solem iactis, gente non nominata, prodiderunt praeterea Strabo XVII. p. 1178. A. [p. 822. ed. Cas.] et Diodor. III. p. 179. f. Utriusque verba quaedam cum Herodoteis operose compararunt Salmas. et Is. Vossius. VALCK.

4. ἀλέσι μὲν) Sales, quos Valla ineptius verterat, Graece doctissimus ei pariter humanissimus P. Leopardus Emend. VII. 16. removit. Homero, ob Odys. Θ'. 552. οὐ γὰρ τις πάμπαν ἀνώνυμος ἐστ' ἀνθρώπων, Atlantes, sive Atrantes, ignorati fuerunt, ubi Eustathius non male, iudice Steph. Berglero. Mox ἡλίῳ ὑπερβάλλοντι, soli superantissimo vertit Vossius ad Melae lib. I. 8, 28. quem vide. WESS.

15. οὐδέποτε γὰρ αὐτὰς ἀπολείπειν νέφεα) Vero fortasse respondet, quod hic de nimboso Atlante. Cum tamen ex aliorum sermone fluxerit, placuit scriptura codicum; qui τὴν κίονα si dedissent, in ampliore fuissent honore. Namque Herodoti lib. I. 92. et Ionum ἡ κίων [foeminino genere] apud Criticos ad Sophoclis Aiac. vs. 108. et Eustathium et H. Stephanum de Dialect. p. 153. Κίονα οὐρανοῦ καὶ χθονὸς alia in re Aeschylus Prometh. vs. 349., Homerum aemulatus. Κίων οὐρανία συνέχει, υφ' ὁρέσσ' Αἴτνα, Pindarus Pyth. Od. I. 35. audaci translatione. Stanleium ad Aeschyl., Abreschium Animadv. in eum Tragicum lib. I. c. 5. p. 30. et Alberti Peric. Crit. cap. 1. adi. WESS. — Quamvis praecipiant Grammatici (in quibus et Etymologus, p. 514 extr.) ὁ κίων dicere Atticos, ἡ κίων Ionas; licitum tamen, puto, fuit Herodoto promiscue et masculo et foemineo genere usur-

pare hoc vocabulum: quare, quum τὸν articulum longe plurimi probatissimique agnoscant libri, ferendum illum putavi; quem qui rursus eliminatum cupient, eos suo frui iudicio lubens patiar. Conf. ad c. 201, 6. not. S.

17. ἐπὶ τούτου τοῦ οὐρέος) Huius montis accolae si de monte suam traxerunt adpellationem, oportet ante memorati, atque ab his itinere decem dierum discreti, alio fuerint Herodoto nomine designati, cuius ut plerorumque Libycorum rationem ignoraverit. Ab his *Atlantibus*, qui neque animalibus vesebantur, neque insomnia visebant, qualia reliqui mortales, diversi fuerunt, si fuerunt uspiam, quos Ἀτλαντίους nobis humanissimos memorat et fortunatissimos Diodorus Sic. lib. III. c. 54. VALCK.

CAP. CLXXXV. 4. ἔστι δὲ ἀλός τε μέταλλον) Codicum ἐν δὲ videtur ex lib. II. 176. ἐν δὲ καὶ ἐν Μέμφι adfirmari; discrepat tamen, ut attendenti patebit. WESS.

6. τὰ δὲ οἰκία τούτοις etc.) Domos ex sale structas (ἀλίνας οἰκίας) Gerrhaeorum Strabo memorat lib. XVI. p. 1110. c. [p. 766. B. ed. Cas.] WESS.

CAP. CLXXXVI. 5. δικαιοῦσι πατίεσθαι) Displicuit πατίεσθαι Is. Vossio, Cornelioque de Pauw, πάσασθαι vel δατίεσθαι amplexis; quorum utrumque posterius Medicoei et aliorum ἄπτεσθαι. Tale Apost. Pauli μὴ ἄψῃ, μὴ γένη, in Epist. ad Coloss. 2, 21. Plutarchi de Sanit. Tuenda p. 123. B. ἄπτεσθαι γὰρ αὐτῶν διὰ χρόνου παρῆναι καὶ γένεσθαι: et Philonis Iud. Exsecrat. p. 931. D. ἄψεται γὰρ καὶ πατὴρ υἱοῦ. σαρκῶν. Quae usum quidem eius stabiliunt, minime vero, hoc legitimum esse loco. Πατίεσθαι Ionum librarii scholiis explicant, quale ἄπτεσθαι. Dedit sese instituti exemplum lib. II. 66. ibidem profligatum. Cl. Bos Observ. Critic. c. 7. πατίεσθαι defendens, asperam iterum in reprehensionem [Gronovii] incurrit, ad S. Bochartum permeantem, quippe paria Phal. IV. 33. professum. Ὅπως ἐπιτηδεύουσι [lin. 7. pro ἐπιτελέουσι] etiam Valla vidit, blanditurque primo obtutu, ob καὶ εὐπαθείας -- ἐπιτηδεύουσι lib. I. 135.; ex grammatici tamen, nisi omnia me fallunt, interpretamento. WESS.

5. ἄπτεσθαι) Ionicum et rarius πατίεσθαι, Lamberto Bos probatum Obs. Crit. p. 40. Si plerique tamen codices Mediceo concinunt et Vallae, ἄπτεσθαι non temere relice-

rem: de re eadem ponitur lib. II. c. 18. *μη ἔργεσθαι*, id vero est *ἄπτεσθαι*, sive *γινώσκεισθαι*, *πάσσεσθαι*, *πατρίεσθαι*. Adhibetur apud alios interdum *ἄπτεσθαι* gustandi significatu, et apud Herod. II. 32. *ἄπτεσθαι τοῦ ἐκείνου ἐπὶ τῶν δένδρεων καρπῶν*. VALCK.

CAP. CLXXXVII. [3. *ποιεῦντες, ὅλον τι*) Commodius tolletur post *ποιεῦντες* incisum. S.]

7. *Ἐπειὰ τετραίρεα γίνονται etc.*) *τετραίρεα* ex Aldo et scriptis: nam *τετραίρες* postremae editionis operarum est delictum. *Οἷον* legatur, an *οἷον*, minimi refert. Prius ob eos, quos adpellavi, Galenumque in Exegesi Hippocrat. et Hesychium retinui. Quid sit, disquiritur. Hier. Mercurialis Var. Lect. II. 2. *stercus ovillum, διαχώρημα*, ex Erotiano interpretatur: Steph. Monachus ad Barnabae Epist. p. 727. *sordes ovium crassas et pingues*, fortasse praeter rem. *Οἷον, lana succida*, (sive *ἔριον τὸ ἀπὸ τῆς οἷας ἐκ τῶν λύμασι*, in Aretaeo Cappadoc. lib. II. 5. de Morb. Diuturn.) ignis quod sordes concretas satis est patiens. Melius Monachus, et prior eo ill. Scaliger Emend. Temp. lib. VII. p. 682. durare apud Aethiopas Christianos, Muhamedanos, paganosque similem ad destillationes vitandas ustionis consuetudinem, ab aliis in superstitionem versam, docuerunt. WESS.

13. *πάντων ὑγιεινέτατοι*) Aliam dat et magis probabilem rationem lib. II. c. 78. cur sint Aegyptii *μετὰ Αἰβυῶς ὑγιεινέτατοι πάντων ἀνθρώπων*. Istam vocis formam ne hic quidem spernerem a Codd. oblatam. Proverbium erat Graecis in usu, *Κρότωνος ὑγιεινέτερος*, cuius originem pandunt Strabo VI. p. 414. A. [p. 269. ed. Cas.] et Schol. in Aristoph. Eq. vs. 1089. VALCK.

CAP. CLXXXVIII. 2. *ἡπτόμενοι ὑπὲρ τὸν δόμον*) Postremum sincerum non puto. VALCK. — Suspicio Reiskii, *ὑπὲρ τὸν ὦμον super humerum*, uti in Virgilii Pharmaceutria, *Fer cineres Amarylli foras, rivoque fluenti, Transque caput iace, ne respexeris: aut ὑπὲρ τὸν βωμόν super aram*. Alia Pavii, *ἀποστρέφουσι τὸν αὐχένα αὐτῶν*, avertunt cervicem suam, quale quidpiam in sacris olim piacularibus. Neutra ad palatum, quippe meri arbitrii, et Afris morem obtrudens, cuius an calluerint notitiam, ostendendum in primis fuerat. WESS.

Herodot. T. V. P. II.

Z

7. καὶ τῷ Τρίτωνι) Ecce aliam tibi Cl. de Pauw correctio-
nem, καὶ τῇ Τριτωνίδι, cui adsensum, modo quid praesidii
ex schedis adesset, non recusarem. Minervam Libyes Tri-
tonide et Neptuno satam fabulabantur c. 180. unde parem
matri patrique cultum potuerunt tribuere. Potuerunt
profecto: Quidni et Tritoni, ad quem fluvium nata fere-
batur? In talibus frequens hiatus, ex locuplete divinan-
tium penu vix explendus. WESS. — Quod καὶ τῷ Τρί-
τωνι in Adnot. scripsit Wess. casu adiecta est καὶ particula,
quam ibi et editi omnes et mssti ignorant. Pavius, puto,
post τῷ Τρίτωνι excidisse καὶ τῇ Τριτωνίδι coniectaverat. S.

CAP. CLXXXIX. 5. οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων αὐτῇ εἰσι,
οὐκ ὀφείεσσι) Haud paulo melius, et genuinum procul
dubio, quod insipidum videbatur viro Clarissimo, οἱ θύσαν-
τοι, οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων αὐτῇσι (nempe Libyssis) οὐκ ὀφείεσσι.
VALCK. — Examen merentur οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων αὐτῇ εἰσι,
sumpta ex Med. et laudata: quae boni si coloris, Palladis
aegidem, non loris serpentinis, sed coriaceis ornabunt.
Atqui Cyclopes Aegidaque horriferam, turbatae Palladis arma
Certatim squamis serpentum auroque polibant, Connexosque
anguis, Aeneid. VIII. 435. Hoc amplius, Libyssarum vestis
pellicea describitur, quaque illa re a Minervae aegide
discrepant: hanc serpentium in modum fimbrias ostentasse,
illam coriaceas. Quare congruentior scriptura αὐτῇσι vi-
delicet Λιβύσσης: forsân etiam ἐκ τῶν αἰγίων, quales erant.
WESS.

[6. τὰ δὲ ἄλλα --- ἴστανται) Minus curate haec a nobis
sic conversa: reliqua omnia eodem modo instructa sunt. Opor-
tebat: in reliquis vero omnibus (s. quod ad reliqua omnia ad-
tinet) eodem modo instructa est, nempe vestis Libyssarum. S.]

8. αἰγίδας γὰρ περιβάλλοντας) Ob sequentia placebit
plerisque αἰγίας, Maussaco probatum ad Harp. in Αἰγίς,
et repertum in Codd. etiam Eustathio in Iliad. ε'. p. 459.
[p. 603. ed. Rom.] Eadem tamen Libyssarum amicu-
la pellicea dixit et αἰγίδας in proximis. [sc. l. 5. ubi quidem αἰ-
γίων, pro αἰγίδων, scribendum coniecit Wess.] Glossar.
Herod. Αἰγίς, ἢ Λιβύες (Λιβύσσαι, Hesych.) φοροῦσι δοράν. Vid.
Meurs. Lect. Att. VI. 10. et Wess. ad Diodor. T. I. p. 217.
[lib. III. c. 49.] VALCK.

Ibid. αἰγίας γὰρ περιβάλλοντας) Sequentia, ἐκ δὲ τῶν αἰγίων
τούτων, desiderant talem scripturam, nec veteres Gram-

matici et Codd. aliam. Docte Maussacus ad Harpocratonis Αἰγίς. [e quo sua hausere Suidas et Zonar. in Lexic. h. v.] Illud autem vestimenti genus Afris omnibus unicum olim et familiare: ἐν αἰγίοισι δέρμασι κατακρίονται, καὶ κρέασι αἰγίοισι χερῶνται· ἐπεὶ οὐκ ἔχουσι οὔτε στρώμα, οὔτε ἱμάτιον, οὔτε ὑπόδημα, ὃ τι μὴ αἰγείον ἐστιν· οὐ γὰρ ἐστὶν αὐτοῖς ἄλλο προβάλτιον οὐδὲν ἢ αἰγὴς καὶ βόες, notabiliter Hippocrates de Afris, mediterraneam regionem habentibus, de Morb. Sacr. p. 302. WESS.

12. καὶ ἡ ὀλολυγῇ) Sacrum mulierum iubilum, ὀλολυγμόν ἱερὸν Aeschylī, doctissimi homines, ad Diodori lib. XVI. 11. laudati, praeclare exposuerunt. Nostri ob oculos fuit Poëtae ex Iliad. Z'. 302. Αἱ δ' ὀλολυγῇ πάσαι Ἀθῆνῃ χεῖρας ἀνίσχον. Hinc illa observatio. Prorsus autem Herodoti genium habet, χερῶνται αἱ Λιβύσσαι καὶ χερῶνται καλῶς, quod Galeo obsecutus scriptori ex Codd. redonavi. WESS.

Ibid. καὶ ἡ ὀλολυγῇ ἐν ἱεροῖσι) Sic legit interiectum ἡ articulum, ut sanè requiritur, Eustath. in Hom. Iliad. Z'. p. 503, 48. rectius etiam proxima, quam vulgantur, et prout exhibent Codd. Arch. et Vallae: κέρτα γὰρ ταύτῃ χερῶνται αἱ Λιβύσσαι, καὶ χερῶνται καλῶς. Sacer ululatus mulierum ὀλολυγῇ dicebatur: et, frequentatum veteribus in re ferme tantum laeta verbum ὀλολύζειν, planissime constat. VALCK. — Pro eo, quod apud Herodotum est, ἐν ἱεροῖσι, suo arbitratu aut memoriae lapsu Eustathius l. c. ἐπὶ ἱερῶν scripsit, quod idem valet. S.

14. τέσσαρας ἱπποὺς συζευγνύναι) ζευγνύναι (cum Aldo) legit et Eustath. in Dionys. vs. 175. et simplici verbo facile poterimus esse contenti. A sua fortasse Minerva Neptunine hoc didicerant Libyes, Λίβυες ζυγωτῶν ἀρμάτων ἱπιστάται, Sophocli Elect. vs. 704. Vid. Steph. Byz. in Βάρκη, Harpocr. in Ἰππία Ἀθηνᾶ, ibique Valesius, et in Sophocleis Βαρκαίσις ὄχους Hesychius. VALCK.

CAP. CXC. [4. ἐπὶ ἀπλή (scil. ὁ ἀποδότησις). τὴν ψυχὴν. Transitus a plurali numero ad singularem, familiaris Nostro. Conf. I. 195, 1 et 3. S.]

5-7. οἰκήματα δὲ σύμπληκτα --- περιφορητά.) Idem tradidit Hellanicus, quem scribit Athen. XI. p. 462. ἐν Ἑθνῶν ὀνομασίαις λέγοντα, ὅτι Λιβύων τῶν Νομαίδων τινὲς --- οἰκίας ἔχουσιν ἐξ ἀνθρώπου-πιπολημένης μικρᾶς ὅσον σκιᾶς ἕνεκα, αἳ καὶ περιφέρουσιν

ἔργον αὐτῶν περιέχοντα. Multa περὶ ἀνθρώπων, omissis tamen Herodoteis, notavit ill. Ez. Spanhem. in *Callim. hymn. Del. vs. 193.* aptiora quaedam L. Bos. Obs. Crit. p. 40. Summisit et ista forsitan Milesius Hellanicus ex Herodoto; nam et τὰ βαρβαρικά Νόμιμα Ἑλλαντικοῦ ἐκ τῶν Ἡρόδοτου καὶ Δαμάστου (lege Δαμάστου) Damastes enim intelligitur, Sige natus:) συνῆκται, teste Pophyr. in Eusebii Praep. X. p. 466. VALCK.

6. ἢ ἀνθρώπων) Laurentii lentiscos expolit Nob. Palmarius Exerc. p. 25. et copiosius Cl. Bos Observ. Crit. c. 7. WESS. — Suidas: Ἀνθρίμης --- Ἡρόδοτος τοῦς καυλοῦς φρεσὶ τῶν ἀσφιδίων. S.

CAP. CXCI. 2. 3. οἰκίας νομιζομένης ἐκτῆσθαι --- Μάξις) Afri Maxyes abs Steph. Byz. in Μάξις agnoscuntur: [conf. Adn. ad c. 178, 1.] et horum quidem οἰκίας veri nominis domus fuerunt; superiorum duntaxat οἰκήματα, turguria; eaque περιφορητά, sicubi usus requireret. WESS. — Quae de eorumdem tonsura subiiciuntur, conferenda cum cap. 180, 4. S.

14. καὶ ἄρκτοι) In Africa ursum non gigni confidenter Plinius Hist. Nat. VIII. 36. Sequitur Lipsius Elect. II. 4. pellem Libystidos ursae [Aeneid. V. 37. ubi vide Interpp.] leoninam interpretatus, similemque in modum alia. Contra Plinium olim venerat Bodinus ad Oppiani Cyneget. lib. II. p. 76. contra vero utrumque, Lipsium et Plinium, operosa ac erudita disputatione Cl. Salmasius ad Solin. p. 220. abducto in partes, alia prius arbitrato, G. Io. Vossio lib. III. Idol. c. 52. Harduinus tamen Plinio suo adstipulatur, errorem de ursis Afris ex commutatione vocis Λύγναι in Λιβύστιδαι late sparsum coniiciens, quae utique in Herodotum, ἄρκτους sine eo titulo recensentem, non quadrat. Mihi Salmasiana non displicent, stabilita testimonio doctissimi Shaw Itiner. T. I. p. 323. Statim Gronov. belle, καὶ οἱ νεοκίθαλοι καὶ οἱ ἀκίθαλοι, οἱ etc. [lin. 16.] quomodo Corin. de Pauw ex ingenio. Blemmyis, verba Plinii Hist. Nat. V. 8. traduntur capita abesse, ore et oculis pectori affixis, ad haec alludentis. WESS. — De his vide quae ad Plin. ab Harduino notata. Ut cynocephalos (simiorum quoddam genus, de quo Diodor. Sic. III. 35.) sic et acephalos, non ut populum aliquem memorat Herodotus, sed in bestiarum numero refert, et quidem in fabulosarum (ut ipsi

videbatur) bestiarum numero, quod his verbis satis significat, ὡς δὴ λέγονται γὰρ ὑπὸ Λιβύων. S.

19. ἀκατάφυστα) Scinduntur eximii viri *Montfauconius* et *Gronov.* in contraria studia hanc ob vocem: illi *θηρία ἀκατάφυστα*, ferae intractabiles; huic ἀκατάφυστα, haud ementitae, ut olim *Valla*, veriores. Litis arbitrium ad priscos et manu exaratos *Herodoti* codices venit, quorum in locupletibus Italiae Galliaeque bibliothecis decem *Montfauconio*, totidem *Gronovio* favent, sicuti *Histor. Acad. Inscript. T. VI. p. 264.* testificatur. Ita in aequilibrio negotium, quod ubi nostrorum pondus accesserit, praegravabitur. Verum in talibus numerari suffragia, non ponderari, iniqua lex. Ut ἀκατάφυστα valeant, series urgetur narrationis, fabulosa animalia ex Afrorum fide repentis. Neque enim tam anilis Scriptorem fuisse credulitatis, ut huiusmodi monstra, *Cynocephalos* et *sine capite homines*, reapse existitis sibi persuaserit: cavisse ipsum praestruendo, ὡς δὴ λέγονται γὰρ ὑπὸ Λιβύων, ut quidem illi ab *Afris* memorantur. Nusquam quidem, quod *Gronovius* obiecit, ἀκατάφυστα [apud Graecos scriptores] nunc haberi; succurrere tamen analogiam, in haud paucis solidam et sufficientem, praesertim cum ἀκατάφυστα non exemplis et scriptorum auctoritate, sed parili ratione nitantur. Id non iniuria *D'Orvillius* arripit ad *Chariton. lib. III. p. 241.* ἀκατάφυστα, nisi si ἐνακατάφυστα, de quibus facile quis mentiat, praefendum, eligens. Atque haec viri doctissimi. Equidem pronior in ἀκατάφυστα olim fui; quam mute sententiam, arbitratus καὶ ἄλλα --- ἀκατάφυστα, et alias feras --- nullo mendacio fictas, clare a praecedentibus segregari. Libyū e fabulis cynocephalos et acephalos, quorum in pectore oculi, dederat. Qui copulantur viri feminaeque ferae, non item inde: sunt enim et fuerunt olim in Africa, sicuti multae aliae non fictae, *θηρία ἀκατάφυστα*, bestiae, sive, ut alia in re *Iamblichus*, ἀδιάφυστα, *Protrept. p. 137. WESS.* — Merito mireris Reizium *Schaeferumque*, prudentissimos viros, hisce rationibus non persuasos, reiecta certissima plerorumque et probatissimorum codicum scripturā, praeter necessitatem locum dedisse coniecturae, ne unius quidem veteris libri auctoritate comprobatae. S.

CAP. CXCII. 5. καὶ ὅρως) Passim ὅρως corriguntur, invito *Corn. de Pauw. ad Horapollin. c. 49.* ubi

peregrinum animal; atque ex Aegypto, ὄρνις, ὄρνις, ὄρνις: ex illo ὄρνις, ex altero ὄρνις venisse, coniectatur dubie. "Ορνις in nostris Codd. constanter. WESS. — Videntur ὄρνις Nostro dici qui aliis ὄρνις: quo. de genere dixi ad Athen. V. p. 200. f. T. III. Animadv. p. 115 seq. S.

5 seq. τῶν τὰ κέρα τοῖσι Φοῖνιξι οἱ πῆχες ποιεῦνται) Plus difficultatis [quam scriptura ὄρνις] verba trahunt τῶν τὰ κέρα etc. quomodo Med. et alii. [In nostra Var. Lect. per operarum socordiam „τὰ κέρα Med.“ pro τὰ κέρα Med. editum.] Gronovii sententiam utcunque evolvunt Latina, in quis normae fidium obscuriores. Saepe πῆχες cithararum cubita, sive ἀγκῶνας, dant, nec raro ulnas, quibus metimur: has Reiskius, damnatis, quae in Miscellan. Lipsiensibus deposuerat, sibi sumit, ut H. Steph. ante, τοῖσι οἱ πῆχες ποιεῦνται Φοῖνιξι ordinans vertensque, e quibus sunt ulnae Phoenicibus. Sunt Salmasio in Solin. p. 157. et Bocharto Hieroz. p. 946. Φοῖνιξ citharae, punicae dictae, quod Graeci orygon cornua haberent ex Africa, Poenis deferentibus. Memorantur sane Φοῖνιξ inter Musica instrumenta, ab Athenaeo lib. XIV. p. 636. v. parcius, quam certi ut quid statui queat, descripti. Citharae si fuerint, πῆχες recte aptabuntur. Ex vetere scriptura τῶν κατὰ τὰ κέρα etc. [At non κατὰ τὰ κέρα dabat vetus scriptura: sed κατὰ κέρα: sub quo fortasse καὶ τὰ κέρα latebat.] ad modulum cornuum orygon Poenis cithararum ἀγκῶνας, cubita fieri, tradetur, sententia satis adcomodata. Mihi res anceps. WESS. — Non erat cur haesitaret Vir praestantissimus. Iam ante Salmasium et Bochartum perspecte Conr. Gesnerus, De Quadruped. p. 770. ὄρνις pro ὄρνις legens, et τῶν καὶ τὰ pro olim vulgato τῶν κατὰ legendum suspicans, sic interpretatus erat hunc locum: ex quorum cornibus cubiti fiunt instrumentis musicis quae phoenices vocant. De instrumento musico, cui Φοῖνιξ nomen, paullo copiosius, quam p. 636. v., idem Athenaeus, a Wesselingio citatus, disseruit p. 637. v. quem ad locum et nos in Animadverss. T. VII. p. 475. quid sit quod πῆχες in instrumentis musicis Graeci dixerunt, declaravimus. Verborum structura, τῶν τὰ κέρα -- οἱ πῆχες ποιεῦνται, similis est illi VIII. 27, 20. ἡ δὲ δεκάτη ἐγένετο τῶν χρημάτων -- οἱ μεγάλοι ἀνδριάντες etc. S.

[7. βασιλεία) Hesychius: βασιλείς· ἀλώπηξ. Et βασιλεία τὰ ἀλωπέκια (Βασιλεία debuit, et ἀλωπέκια) οἱ Αἰβυες λέγουσι.

Suidas: Βάσσαρος, ἀλώπηξ κατὰ Ἡρόδοτον. *Etymologus* p. 190 extr. Λέγεται Βάσσαρος ἡ ἀλώπηξ ὑπὸ Κυρηναίων. S.]

[8. δίκτυες, καὶ θῶες) *Thoen* consentiunt fere docti bestiam esse illam, aut ei similem, de canino aut vulpino genere, quae *chakal* vulgo nominatur. Qua de bestia *Aristot.* *Hist. Anim.* IX. 44. *Plin.* VIII. 34. *Arrian.* *Indic.* p. 329. et *Belin* ad *Oppian.* *Cyneg.* III. 338. laudati *Schneidero* in *Lexic. crit.* quibus adiici potest *Camus* in *Notis* ad *Aristot.* *Hist. Anim.* *Dictys* nulli alii scriptori nominatus: nec enim huc facit quod *milvum* apud *Lacedaemonios* δίκτυον nominatum fuisse *Hesychius* tradit: quandoquidem non de ave, sed de quadrupede hic agi, consentaneum est. S.]

[10. τῇσι σαύρησι) *Conf.* ad IV. 183, 20. not. S.]

13. ἔλαφος δὲ etc.) Nihil ab hac assertionione abeunt *Aristoteles*, *Antigonus Caryst.*, *Plinius*, *Aelianus*, alii. Falsam aiunt *Virgilius*, *Oppianus*, *Philostratus*, quorum testimoniis *Brodaeus* *Miscell.* VIII. 13. et *Bodinus* ad *Oppiani* lib. II. *Cyneget.* p. 76. utuntur. *Herodoti* aevo cervi et apri *Libyae* si defuerint, dicendum erit, aliunde in regionem devenisse: nam conspici isthic et venatu intercipi, docuit *Th. Gatakerus* *Miscellan.* II. 8. et *Shaw* *Itin.* T. I. p. 323. *WESS.*

15. δίποδες καλόνται) Satis erit, si *Bochartus* *Hieroz.* p. 1010. et *Scultensium* ad *Salomonis* *Proverb.* c. xxx, 26. δίσσοδα; hos *mures* uberrime magnaue eruditione ex *Graecorum* et *Arabum* copiis illustrasse dixerō. *Mures* ζεγίρις, [lin. 15. et 17.] *Hesychio* ζεγίρις, explicantur βουνοί, colles: an quod in collibus cubilia posuerint? Quae quidem inpedition foret vocabuli expositio. *Bochartus* *Colon.* *Phoenic.* lib. II. c. 3. βουνίνοι refingit, formatum ex βουνίων: eam enim herbam esse, quae *Punice* *zigar*: inde ζεγίρις, sive βουνίνοις, hos *mures*, quod plantae eius esu aut umbra delectentur, dictos; eleganter, modo vere. *WESS.* — *Conf.* *Beckmann* ad *Aristot.* *Mirab.* *Auscult.* cap. 27. De *mure* *dipode*, indigenis *Ierbóa* dicto, *conf.* *Schaw*, *Voyage* T. I. p. 321 seq. et *Bruce*, *Voyage aux Sources du Nil*, T. V. p. 146 seqq. laudatos *Larchero* in *Adnot.* ad h. l. S.

16. ἔστι μὲν Λιβυκόν) *Arch.* *Λιβύστινον*: quam formam adfirmat exemplis *Wetsten.* ad *Lucae* *Act.* Ap. vi, 9. Si *Libystina* *Ζεγίρις* est adpellatio, quomodo tandem in barbarae vocis vi reddenda illa βουνῶν uteretur? quod noster vocabulum veluti proprium tribuit *Cyrenacis* IV.

ē. 199. De his diversis murium generibus agentes *Aristot. Theophrast. Aelian.* nihil iuvant ad haec illuminanda. *Bovvivi* venit in mentem *Bocharto* Geogr. S. II. II. cap. 3. et *Hieroz.* I. III. c. 33. *Bovvīades* etiam dici potuerunt ob quamdam cum *napis* similitudinem. *VALCK.*

[17. *ἐχινέες*) *ἐχῖνες* probat *Schneid.* in *Lex. crit. Conf. Sylburg.* et *Beckmann* ad *Aristot.* *Mirab. Auscult.* c. 27. *Commodius* vero *ἐχινέες* videtur, a sing. num. *ἐχινεύς.* S.]

18. *τῆσι Τάπρσις*) Docte de his *mustelis*, *Iac. Perizonius* ad *Aelian.* Var. XIV. 4. *Animalculum*, quod cum his contenditur, numi *Cyrenaeorum sub silphio* ostentant in *Haymii* *Thes. Britan.* T. II. p. 124. ubi eiusdem accuratior ex *Africa* pictura. Id nollem, idem a doctissimo viro censerī, ac μὲν *διποδα*, quippe, ut superiora postulant, alium. Vidit descripsitque, in paucis discrepans, animal, quod hic adcommodatius, sollertissimus *Shaw* *Itin.* T. I. p. 321. *WESS.* — *Dipodi* nomen est a brevissimis pedibus anterioribus. S.

CAP. CXCV. 2. *Γύζαντες*) Sic oportebat. Erroris *Steph. Byz.* reus est in *Βύζαντες*, quando παρ' *Ἡρόδοτον* δε *κακῶς* διὰ τοῦ γ *Γύζαντες*. Longe hinc distabant *Afri Byzantēs* et *Byzacium*, infra *Carthaginem Syrtibus* adfines. *Γύζαντες* sunt et in *Apollonio [Dyscolo]* *Hist. Mirab.* c. 38. ubi his de mellificio artificioso ex *Eudoxo Cnidio* consimilia. Bonum itaque factum *Bocharti*, *Holstenii*, *Gronovii*, iudicium et *crisin Stephani* improbantium. *WESS.* — Errorē suum ipse *Stephanus* tacite retractavit in voc. *Γύζαντες* et *Κύρηνις*. *Apollonii* locum, ubi de melle arte facto agitur, exhibet *Holstenius* in *Notis* ad *Steph. Byz.* voc. *Γύζαντες*. Et *hōs* quidem e collectis floribus mel parare *Eudoxus* ait, alibi vero (in *Cariae oppido* quodam) ex *myrica* et *tritico* confici *Herodotus* tradit VII. 31, 6. Qui consuecendi mellis (cuius in bellariis apud veteres maximus usus) artem exercebant, hi, ut h. l. *δημιουργοὶ ἄνδρες*, sic et VII. 31. *ἄνδρες δημιουργοὶ* vocantur: unde colligi par est, non ita male, ut *Casaubono* visum erat, apud *Athenaeum* IV. 172. A. legi, τοὺς τὰ πένματα, προσίτι δὲ τοὺς ποιοῦντας τοὺς πλακούντας (eos qui bellaria conficiebant) οἱ πρότερον δημιουργοὺς ἐκάλουν: ubi τὰς - - - ποιοῦσας scriptum oportuisse doctissimus *Animadvorsor* censuit. S.

CAP. CXCV. 2. *Κύρανιν*) Eiusdem *Ethnicographi [Stephani Byz.]* scripturam amplector, *Κύρανιν* redu-

cendo. [Κυραυνίς, quidem acute scribitur apud Steph.] Prae-
eunt Arch. et Ask. Non obliviscor schedarum Stephani Pe-
rusinarum, quarum auctoritatem potiore non arbitror.
Ad lacum, unde Aefrae virgines aurum egerebant, [lin. 5-7.]
Achilles Tat. Amor. lib. I. p. 97. in paucis dissentiens,
digitum intendit. WESS. — Nescio quid factum, ut pro
Cyraunis temere Ceraunis in Latinis nostris sit positum. S.

8. εἴη δ' ἂν πᾶν) Claudicare hoc Reiskio videbatur ratio-
cinium; nec miror. Tota periodus ista, εἴη δ' ἂν πᾶν, ὅκου
--- usque ad αὐτός; ἐγὼ ὤριον, in sua mihi sede legi videretur
ad finem capitis, post vocem λίμνης collocata; atque
his ista proxime subiecta mea sententia responderent
aptissime: οὕτω ἂν καὶ τὰ ἀπὸ τῆς νήσου τῆς ἐπὶ Λιβύῃ κειμένης
εἰκότα ἴσθι ἀληθινῇ. Formulae, εἴη δ' ἂν πᾶν, habet alibi si-
milem in re diversa, γίνεται δ' ἂν πᾶν ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ:
qualibus utebantur fabularum et ἀπίστων narratores. Pru-
denter Pausan. in Arcad. et vere p. 601. ἐν τῷ παντί, inquit,
αἰῶνι πολλὰ μὲν πάλαι συμβάντα, μηκέτι δὲ γινόμενα, ἀπίστα
αἶναι πεποιθήκασιν ἐς τοὺς πολλοὺς οἱ τοῖς ἀληθεῖσιν ἐποικοδομοῦντες
ἡφισμέναι. Ab hac culpa vereor ut noster ille censi queat
immunis. VALCK. — Sunt sane res non admodum si-
miles, quae hic inter se conferuntur: et poterat utique,
quae de Zacynthio fonte subiicitur παρενθήκη, loco non
commodissimo interserta videri. Sed veniam concedamus
Scriptori, huiusmodi παρενθήκας amanti, et occasione illius
in Libyae insula fontis, de alio memorabili fonte, quem
alibi ipse viderat, verba facienti; neque obtrudamus ei
transpositionem verborum, quam ipse deprecaturus erat.
Ex ratione a Valckenario proposita, fons ille, qui mox
describitur, e quo pix asphalti odorem habens hauritur, in
Libyca insula Cyrauni fuerit. Atqui Cyraunius fons non-
nisi ex incerta Carthaginensium fama innotuerat Scrip-
tori nostro: de illo autem, e quo pix hauritur, ita enu-
cleate et particulatim loquitur, ut qui cuncta ipse viderit:
et fontem, de quo hic agitur, in Zacynthio fuisse, ex dis-
serto Eudoxi Cnidii testimonio apud Antigonom Caryst.
c. 169. constat. S.

13. ἐπ' αὐτῷ μυχῷ τὴν προσθήσαντες) Zacynthii lacus mira-
culum attigerunt Antigonus Caryst. c. 169. et Vitruvius
lib. VIII. c. 3. Βυσσίνην et βυσσινῇ qui instaurant, [ut Reiskius,]
praeter descriptionis vicinitatem, quo nitantur, haud perspi-

cio: dubium mihi quoque, an unquam *βυσσίνη* sola *amphora* sit coriacea. WESS. — Percommode sane *μυρσίνη μυρτι* ramus potuerit intelligi. Ex Agragantino in Sicilia fonte liquidum bitumen incolae arundinum paniculis, citissime sic adhaerescens, colligunt, Plinio teste, XXXV. xv. 51. quo loco etiam *Zacynthium liquidum bitumen* laudatur. S.

15. τῆς Πιερίκῃς πίσεως ἀμείνω) τῆς πευκίνης πίσεως codicis Arch. [quam scripturam Galeus probavit] illaudatum transmitti debuerat. Asia olim, Plinio auctore Hist. Nat. XIV. 21. *picem Idaeam* maxime probabat, Graecia *Piericam*, WESS.

[19. Ubi in *Var. Lect.* nostra *Antigon.* c. 159. citatur, ibi c. 169. scriptum oportuit. S.]

CAP. CXCVI. 3 seqq. ἐπιάν -- ἐξέλωνται τὰ φορτία etc.) *Merces* navibus *exemptas* deponere dicuntur παρὰ τὴν κυματογῆν, in litoris crepidine, prout in *Luciani Timone* §. 56. dedit *Hemsterhusius*. *Sophocles* Oed. in Col. vs. 1237. ἀπὸ κυματοπληγῆ, aliis κύματος ἀγῆ et *Apollōn*. *Rhodio* I. 554. aliquoties etiam *Herodoto* dicitur κυματογῆ, vide *Celeberr. Wess.* Diss. *Herod.* p. 207. Rarius illud *Archilochi* apud *Etymol.* p. 47, 22. Ἀκῆ, ἡ ὁξύτης οὕτως Ὠρός (præbet ista Cod. mstus.) Ἀρχιλοχος, Ἰστὴ κατ' ἡκὴν κύματος κυανέου: vitiatu senarius attento mendae moveret suspicionem; corrigatur Ἰστὴ κατ' ἡκὴν κύματος τε καίνεμου, ex p. 424, 18. Enarrans *Herodotea Eustath.* in *Dionys.* vs. 752. αἰγυαλὸν habet, et, τὰ φορτία ἐξελόντες, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, ὑποτύφουσι καπνόν: ubi rectius ex *Herod.* posuisset ἐξελόμενοι: in talibus enim apud veteres ἐξελίσθαι vel ἐξαιρεῖσθαι adhibetur; nunquam, ὀπινor, ἐξελύν. Qualia de his *Africanis* absque linguae usu propositarum rerum pretia aestimantibus *Herodotus*, de *Seribus* saepius in eam rem citati tradiderunt, *Plinius*, *Solinus*, et *Ammianus Marcell.* ex *Uranii* forsitan *Arabicis* petita; ex quibus *Stephano* Σῆρες esse dicuntur ἔθνος Ἰνδικὸν ἀπροσμιγὲς ἀνθρώποις. Cum *Herodoteis* componi poterunt *Eustathio* l. c. narrata de *Seribus*: τῶν παλαιμένων τὸ τίμημα σακκίοις ἐπιγραφάντες ὑποχωροῦσιν, εἴτα ἐλθόντες οἱ ἔμποροι καὶ δέντες τὴν τιμὴν ἀναχωροῦσιν ἐφ' οἷς ἔρχονται οἱ Σῆρες, καὶ, εἰ μὴν ἀρίσκεινται, λαμβάνουσι τὴν τιμὴν, εἰ δὲ μὴ γε, τὰ ἴδια. VALCK. — Nondum exolevisse permutandarum hanc mercium in interiore *Africa* *Nigritas* inter et *Mauros* consuetudinem, luculentus testis *Shaw* Itin. T. I. p. 393. Va-

luit eadem, valetque in pluribus utriusque Indiae nationibus apud amplissimum Orig. Legum, Art. et Scientiar. scriptorem T. I. lib. IV. c. 1. p. 265. WESS.

CAP. CXCVII. [2 seq. καὶ τούτων οἱ πολλοὶ - - ἐφρόντιζον οὐδέν. Sic filum narrationis cum superioribus, unde digressus erat, paullatim rursusnectere instituit. conf. cap. 167 extr. S.]

4. τέσσαρα ἔθνη νέμεται αὐτὴν) Quid inveniit vir Cl. [ταύτην] si lectum fuisset in Editis, alterum ego quidem censuissem restituendum. Quatuor gentes, in quas Africa fuerit Agathoclis aetate divisa, commemorat Diodor. Sic. XX. 55. Eidem lib. III. c. 49. quatuor αὐτοχθόνων genera tantum recensentur, Νασαμῶνες, Αὐχίσαι, Μαρμαρίδαι, Μακραι: ceteros iisdem, Marmaridas diversis adpellationibus Herodotus designavit. VALCK.

CAP. CXCVIII. 2. εἶναι τῆς Λιβύης σπουδαίη) Putares ob cap. 23. οὐ γὰρ τί σπουδαῖαι νομαὶ αὐτόθι εἰσὶ, hoc etiam loco εἶναι τῆς ἡ Λιβ. σπουδ. oportere cum viro erudito. At hoc vide Philostrati Epist. 38. Οὐσὰ τις ξανθή, ῥόδα θηταῖς: inque primis Sophocleum Aiac. vs. 1283. τοῦ θανόντος ὡς ταχισταί τις θροτοῖς χάρις διαφθεῖ, ubi docte Critici veteres. Non adicio ex Act. Ap. cap. VIII, 9. λέγων εἶναι τίνα ἑαυτὸν μέγαν, tametsi adsimile. Homeri γαῖάων, de quo Eustath. p. 1598, 46. [Od. p. 311, 41. ed. Bas.] non me, quominus γαῖων post pauca [lin. 5.] revocetur, impedit. Posterioris usum ex Democrito et Crinagora aliàs adfirmavi. WESS.

5 seqq. ἀρίστη γαῖων Δῆμητρος καρπὸν ἐκφέρειν etc.) Cinypis comparat fertilitatem cum illa agri Babylonii; Cinypis enim ager ἐκφέρει - - ἐπὶ τριηκόσια: Babylonius minimum ἐπὶ διηκόσια, ἐπειὶ δὲ ἀρίστα αὐτὴ (ἡ χώρα) ἐαυτῆς ἐνίσκη, ἐπὶ τριηκόσια ἐκφέρει, lib. I. cap. 193. ubi praeterea dicitur esse χωρίων αὐτὴ ἀπαστῶν μακρῶ ἀρίστη Δῆμητρος καρπὸν ἐκφέρειν. Pro χωρίων ἀρίστη hic legitur ἀρίστη γαῖων: multum me iudice praestat γαῖων, munitum auctoritate Democriti in Diss. Herod. p. 183. Plurativum γαῖς vel γαίας qui adhibuerit veterum novi neminem, qui quidem scripserint accuratius; restituendum forsitan Aristoteli ap. Demetrium π. Ἑρμ. δ. 233., εἰ δὲ πρὸς ἀπάσας οἰχεται γὰς Φυγὰς οὗτος, ubi vulgatur τὰς Φυγ. Τὰς ἀρίστας τῶν γαῖων, Schol. Thucyd. p. 3., similesque dixere. Γαῖων habet aliquoties interpretes Gr. semibarbarus libri Esdræ: superest, quod ab alijs non anim-

adversum miror, eiusdem libri Graeca multo elegantior interpretatio, quam Hellenistae Iudaei cuiusdam additamenti auctam inter libros perperam retulerunt, quos vocant Apocryphos: ubi γαιῶν dederat alter ille, hic formam semper adhibuit usitatam γῆς: quod ille, ἐπιγαμβρεῦσαι τοῖς λαοῖς τῶν γαιῶν, IX, 14. id hic dixit (VIII, 84.) ἐπιμεγῆναι τῇ ἀκαθαρσίᾳ τῶν ἰθῶν τῆς γῆς. Quae de hac regione subiungit Herod. pervenusta sunt: et in seq. cap. quo de Cyrenaicae regionis agit fertilitate, est elegantissimum illud, [cap. CXCIX. 4.] ὄργα ἀμᾶσθαι τε καὶ τρυᾶσθαι, perdocte tractatum Ruhnkenio nostro ad Tim. p. 104. In talibus adhibitum [aliàs verbum] ἰθίλει nativum tamen istum e succi plenitudine tumorem non demonstrat. VALCK.

8. ὁμβρον πλώ πιόσσα) Veram praestant hanc *Raphelii* coniecturam schedae. Iovis erat in Graecia, cum plueret, ποιεῖν ὕδαρ, in Theophrasti Charact. cap. 3. cum Casauboni observatis: terrae vero, πίνειν sive πιεῖν τὸ ὕδαρ, unde γῆ -- πίνοσα τὸ ὕδαρ lib. III. 117. et frequentissime alibi. Liberiorum aberratio in ποιεῖν et πιεῖν exposita satis est *Diss. Herod. c. 11. pag. 182.* Mox [lin. 9.] τῶν δὲ ἐκφορίων bene habet. τὰ ἐκφορία τῆς γῆς, terrae proventus, [sc. ἂν γῆ ἐκφορίῃ] illustrantur ad Hesychii Ἐκφορία. Minime autem displicet [lin. 10.] τῇ βαβυλωνίῃ γῇ ex lib. I. 193., ubi de ubertate et multa eius fruge. WESS.

CAP. CXCIX. 3. τρεῖς ὥρας ἐν ἐωτῇ) Hoc, apud H. Stephanum laudatum, multo potius. Ingratum certe ἔχει -- ἡ Κυρηναίη χώρα -- τρεῖς ὥρας. Diversa et sibi succedentia autumnitatis tempora elegantissime pinguntur. Ὅργα [lin. 4.] ornat hinc *Timaei* Lexicon pag. 104., ubi Ruhnkenius erudite. [pag. 193 seq. ed. sec. Conf. Valck. supra, ad c. 198, 5 seqq.] Illa autem, [lin. 6.] τὰ βουνούς καλλοῦσι, ad fructus non refero, verum ad τὰ μέλα, quae collibus videntur excelluisse. Profecto sanequam inconcinne βουνὸι fruges dicentur, quod ἐν τοῖς βουνοῖς adolescent. Simile, controversum tamen, de muribus Afris cap. 192. Eustath. ad Hom. p. 1854, 21. [Od. p. 682, 37. ed. Bas.] vocabulum habuit in oculis. WESS. — Conf. Valck. ad c. 158, 10. S.

CAP. CC. 1. Οἱ δὲ etc.) Interruptum longa digressionem sermonem suam forsitan et hic voculam potuerat, Οἱ δὲ δὴ Φερεσίμης τιμωροί. VALCK.

[4 seq. τῶν δὲ πᾶν γὰρ ἦν etc. Idem sonat, ac si dixisset ἦτοι (vel διέτι) δὲ τούτων πᾶν τὸ πλῆθος etc. Vide Adn. ad I. 24, 17. et ad IV. 149, 7 seqq. supra p. 305. S.]

8 seqq. τὰ μὲν νῦν ἐρύγματα etc.) *Barcaeī χαλκίως* laudabile factum hinc enarrans *Eustath.* in *Iliad.* N'. pag. 883, 40. firmat lectionem [*προσίχης*] a *Gron.* mutatam: et ἐρύγματα ὑπόγαια dicta *Herodoto* vocat ὑπόνομον, *cuniculos*. Alio modo *Demetrii* *cunicularios Rhodii*, [simili vero quadam ratione] *Romanos* *fefellerunt Ambraciotaē*, apud *Diodor.* XX. 94. *Livium* lib. XXXVIII. 7. et *Polyaen.* VI. 17. VALCK. — Confer *Polyb.* XXII. cap. xi. nostrae editionis; fragmentum *Polybii* ab *Herone* in libello de repellenda Obsidione conservatum. S.

11. προσίσχε πρὸς τὸ δάπεδον) *Reduxi*, quod errans *Med.* et alii mutaverant: aberrarunt pariliter in *secuturijs Pass.* et *Ask.* Optime, etsi nunc luxatus, *Aeneas Poliorcet.* c. 37. ex *Herodoteis*, ἔπειτα ἀνὴρ χαλκίως ἀνέυρεν, ἐνθυμήσας ἀσπίδος χαλκίωμα ἐπιφέρειν, καὶ ἐντὸς τοῦ τείχους προσίσχειν πρὸς τὸ δάπεδον τῇ μὲν δὴ ἄλλῃ, καὶ ἂν πρὸς τὸ προσίσχει τὸ χαλκίωμα ἢ δ' ὑπαρῶσseto, ἀντήχει. Sic, puto, hiati-
bus consarcitis, dederat primitus. WESS. — Non verbo tenus *Aeneas* transscripsit *Herodoti* locum in quo versamur: nec est in illius verbis, uti edita leguntur, tantus hiatus, quantum doctissimus *Wess.* aestimavit. Non nisi unum verbum ἐντὸς deest, latens in vitioso ὄντος, quod illius loco exhibent duo Codices mss̄ti *Parisienses*, quorum penes me sunt Lectiones a *Godofredo Schweighausero*, filio, nunc collega meo, olim excerptae. Ista adiecta voce, et verbo ἐπιφέρειν in περιφέρειν mutato, (quae mihi necessaria emendatio videtur,) sana atque integra fuerit oratio, in hunc modum distincta: ἔπειτα ἀνὴρ χαλκίως ἀνέυρεν, ἐνθυμήσας, ἀσπίδος χαλκίωμα περιφέρειν ἐντὸς τοῦ τείχους, ἐπάνω προσίσχειν. πρὸς ταῦτε, τῇ μὲν δὴ ἄλλῃ etc. Ad προσίσχειν facile τῷ τείχει intelligitur: ἐπάνω, *superne*, super toto tractu sub quo *cuniculi* agi posse videbantur: πρὸς ταῦτε, *ad haec*, quo facto: ἀνέυρεν, *invenit*, *reperit* locum, quo *cuniculos* agebant *hostes*. S.

CAP. CCI. 6. τάρφην) Maluit τάρφρον c. 3. 20. 28., aliisque in locis. *Suidas*, haec excerptis, τάρφην pro notabili deposuit in voc. Τάρφος. *Cognitissimae* quoque ex *Stephan.* *Byz.* Τάρφου et Τάρφην, et plures eiusmodi voces, ut

maculae suspicio cessare queat. WESS. — *Τάφους* etiam pro vulgato *τάφου* dant codd. Arch. et Vind. IV. 28, 7. quae ibi fortasse perinde atque hic, utpote rarior, vocis forma recipi debuerat. Quum vero apud eundem Nostrum, mox *lin.* 12. tum IV. 3, 5. alibique constanter *ἡ τάφος* mascula terminatione, ut apud alios scriptores, frequentetur; intelligi par est id de quo iam saepius monuimus, nulla necessitate se adstrictum putasse *Herodotum* religiosissimam talibus in rebus constantiam servandi. Igitur similiter et *ἡ ψάμμος* et *ἡ ψάμμη* promiscue dixit, IV. 181, 3. 182, 2. itemque *σαῦρος* et *σαύρη*, IV. 183, 20. 192, 10. et *ὁ κίων* et *ἡ κίων*, IV. 184, 16. I. 92, 5. et similia. S.

12 seq. *ἔς τ' ἂν ἡ γῆ αὐτῇ etc.*) In foederis formula Latinis inter et Romanos, citra fraudem omnem, *μέχρις ἂν ὀυρανός τε καὶ γῆ τὴν αὐτὴν στάσιν ἔχωσι*, apud *Dionys. Halic.* lib. VI. p. 415. Mox [*lin.* 14.] *ὑποτελέειν* Aldi et aliorum longe verius. Namque *ὑποτελέειν*, de tributo, novum atque invisitatum; et *ἄξιη* Nostro omne, quod ex aequo iure debetur. Habe hoc ex VII. 39. *τὴν μὲν ἄξιην οὐ λάμβαναι, ἐλάσσω δὲ τῆς ἄξιης*. WESS. — *Ἡ ἄξιη*, scil. *τιμή*. S.

13. *μένειν τὸ ὄρεον*) Parum refert, hoc probetur, an futurum tempus *μένειν*. Nostrum sequutus in hac fraude Persica narranda *Polyaen.* VII. 34. tempus habet in talibus usitatus: *στάς μετὰ τῶν τὰ ὄρεα ταμνόντων ὤμοσιν, ἰφ' ὅσον οὕτως ἡ γῆ μένει, φυλάξιν τὰ συγκείμενα*: *Herodoteo* enim verbo respondet *τὸ φυλάξιν*, neque in istis *μένει* mutandum, nisi scripserit: *ἰφ' ὅσον ἂν οὕτως ἡ γῆ μένη*: sicut in simillima fraude eidem narrata VI. 22., nihil se novaturos iurant *Locri Italici* *ἰφ' ὅσον ἂν τὴν γῆν αὐτῶν πατῶσιν, καὶ τὰς κεφαλὰς ἐπὶ τοῖς ὤμοις φέρωσιν*: *alliorum capita* sub tunicis occultata humeris imposuerant. *Κεφαλὰς* in oraculo *Dodonaeo Pelasgis* edito *capita* non *viventium*, sed *ficilia*, laudabili fraude *Hercules* interpretabatur ap. *Macrobi.* I. Saturn. c. VII. VALCK.

CAP. CCII. 3. *τοὺς μαζοὺς ἀποταμοῦσα*) *Ammonius*: *μαστὲς μὲν γὰρ ἔστιν ὁ γυναικίος κυρίως, διὰ τὸ εἶναι μεστὸς γάλακτος*, in codice Bibliothecae Traiectinae. Paria *Grammaticorum* complures. *Herodotus* passim *μαστὸν* feminis tribuit lib. III. 153. V. 18.; *μαζὸν* tamen lib. II. 85. et IX. 3., ubi, uti hic, *mssti μαστὸν* malunt. Labart

vero criticorum illorum observationem docent ad *Thom. Magistrum* a doctis viris conducta. Significantissimum autem περιέτιξι, tanquam punctis moenia distincta mulierum fuisse mammis ab inmani regina, testatur. *WESS.* — Conf. IV. 2, 9. ibique notata. *S.*

CAP. CCIII. 5. ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατοῦ στρατηγός) Hinc tamen distant quae similia videntur Homericæ: et debetur forsan errori describentis vox στρατοῦ. ὁ τοῦ πεζοῦ et ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατηγός saepius occurrunt apud *Herod.* Qui Persia paulo post [lin. 11 seq.] οὐδενός μαχομένου φόβος ἦναισιν, terror fuit Graecis *Panicus* dictus, cuius utpote divinitus immissi non adpareret ratio. *Thucydid.* lib. VII. cap. 80. Φιλῆϊ πᾶσι στρατοπέδοις, μέλιστα δὲ τοῖς μεγίστοις, φόβοι καὶ δαίματα ἐγγίνεσθαι: et IV. 125. Euripid. *Rhes.* vs. 36. Κροῖον Πανός τρομερᾷ Μάστιγι φοβῇ, φύλακός τε λιπὼν Κινῆς στρατιάν. Πανικὰς ταραχὰς vocat *Cornutus* de Nat. Deor. cap. 27. Πανικὰ δαίματα, *Eustath.* in *Iliad.* O. p. 1021, 32. De adpellationis egerunt origine *Eratosth.* *Catast.* c. 27. *Plutarch.* de *Is.* et *Osir.* §. 14. et *Polyaen.* I. 2. *VALCK.*

CAP. CCIV. 4. ἀνασπάστους ἐποίησαν) Praestantius hoc, atque in aliorum ex patrio solo abductione in *Musis* tritissimum lib. V. 12. VI. 32. et pluries: in quibus ἀναστάτους ποιῆσαι amplius complectitur, ipsamque patriae eversionem. Solent ea in dictione varios se scribae dare, et ἀνάρπαστον, ἀνάστατον, ἀνάσπαστον conmutare, in *Demosthen.* Philipp. IV. pag. 81., *Ioseph.* Ant. Iud. lib. XIV. 8, 4. etc. *WESS.* — Ἀνασπάστους [pro ἀναστάτους, quod Gron. tenuerat] recipietur ex Codd. in contextum: vide Diss. *Herod.* p. 114. Docta sunt quae dedere *Vales.* in not. *Mauss.* ad *Harp.* p. 212., et *D'Orvillius* in *Charit.* p. 318. necdum tamen liquido constat, quid distent in talibus ἀνάστατον, ἀνάσπαστον, et ἀνάρπαστον. Multa dici possent quae huius non sunt loci: vid. interim *A. Dounaeus* in *Demosth.* p. 8. *VALCK.*

CAP. CCV. 1. Οὐ μὲν οὐδὲ ἡ Φερετμή) Crudelissimae mulieris fatum non illibenter commemorat, et ut ingenio suo malorum osor *Herodotus* satisfaceret, et ut formidine poenae lectores a talibus absterret; adparet ubique historici διὰθεις, qualis *Dionysio* dicitur *Halicarn.* II. p. 209. [Epist. ad Cn. Pomp. T. VI. ed. *Reisk.* p. 774.] *Herodoti Pheretima* [lin. 3 seq.] ζῶσα εὐλέων ἐξέζεσε. Qui hoc

genere morbi perierint plures enumerantur *Menagio* ad *Laërt.* IV. 4. et *Kühnio* ad *Aeliani* Var. Hist. IV. 28. In *Aethiopiae* gente Ἀφιδόφάγοις, qui secundum *Diodor.* III. 29., teterrimo hoc morbo passim affecti moriebantur, non potuit illud ut poena divinitus inscripta considerari: mihi de morbis similibusque non absurdum videtur *Hieroclis* iudicium in *Stobaei* Ecl. Phys. p. 10. Secundum *Herodotum*, pessima mulier viva a vermibus erosa mortalibus fuit documento, ὡς ἄρα ἀνθρώποισι αἱ λίην ἰσχυραὶ τιμωρίαι πρὸς θεῶν ἐπιφθονοὶ γίνονται. Ob *Dircen* crudeliter raptatam *Antiopae* furem divinitus immissum ubi scribit *Pausanias* IX. [c. 17.] p. 744., expressit haec etiam *Herodoti*, ista interserens: ἐπιφθονοὶ αἱ πῶς παρὰ θεῶν αἱ ὑπερβολαὶ τῶν τιμωριῶν εἰσι. Superbos et crudeles si lento pede Deus sequitur ultor, tamen

Ὁ Ζεὺς κατὰδε χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας.

VALCK. — Conf. ad I. 32, 6. et ad III. 40, 8. notata. S.

3. ζῶσα γὰρ ἐντέλει ἐξέτισε) Posses ex *Tertulliano* ad *Scapul.* cap. 3. cum viva vermibus ebullisset. *Alexander Pseudomantis Luciani* c. 59. καὶ σκολήκων ζῆσας, quomodo et schedae quaedam heic loci et in versione Alexandrina *Exodi* xvj, 20. Id nollem, turpem *Vallae* errorem, quo *Φερετίμης τῆς Βάττιω*, [lin. 6.] *Pheretimae Batti filiae*, per omnes editiones sine animadversione propagari. Uxor *Batti* fuit, non filia; quod evidentissime c. 162. signatum. [Etiam mihi, quum nec capit 162. meminissem, nec latinam versionem a *Wesselingio* h. l. emendatam, nec Eiusdem Adnotationem inspexissem, imprudenti accidit, ut *Pheretimen*, quae uxor *Batti* fuerat, filiam interpretarer.] Vertenti *Laurentio* non obversabatur Ἐκτορος Ἀνδρομάχη: ceteri praeterviderunt, non item doctissimi viri *Bouhierius* et *Pavius*, quos sequi iustissimum. Literae, quibus *Melpomenes* calcem *Codex Passion.* instruxit, numerales sunt, creberrime in *Oxoniensi* et *Sandvicensi* marmore obviae; indicantque, nisi fallor, hanc *Musam στιχηρῶς* olim exaratam, versus sive στίχους MCMCLIII. habuisse. Similes fini aliorum librorum adposuisse, adparebit deinceps. WESS.